T. நெ. 246

[illegible]

[illegible]

உ

சற்குருவந்தனம்.

தக்ஷண இந்தியாவின்

சரித்திரசாரசங்கிரஹம்.

(முதல்பாகம்.)

A HISTORY ON SOUTH INDIA.

BY

S. P. NARASIMMULU NAIDU.

இதனை,

கோயமுத்தூர் கலாநிதி பத்திராசிரியரும், ஆஸ்திகமதம்,

மதவிருக்ஷம், ஆரியர் வேதம், ஆரியர் ஆசாரம்,

கிருஷிசாஸ்திரம் முதலான கிரந்தங்களை

இயற்றியவரும்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஓர் அங்கத்தினருமாகிய

சேலம் - பகடால

நரசிம்மலு நாயடு

அவர்கள் இயற்றி

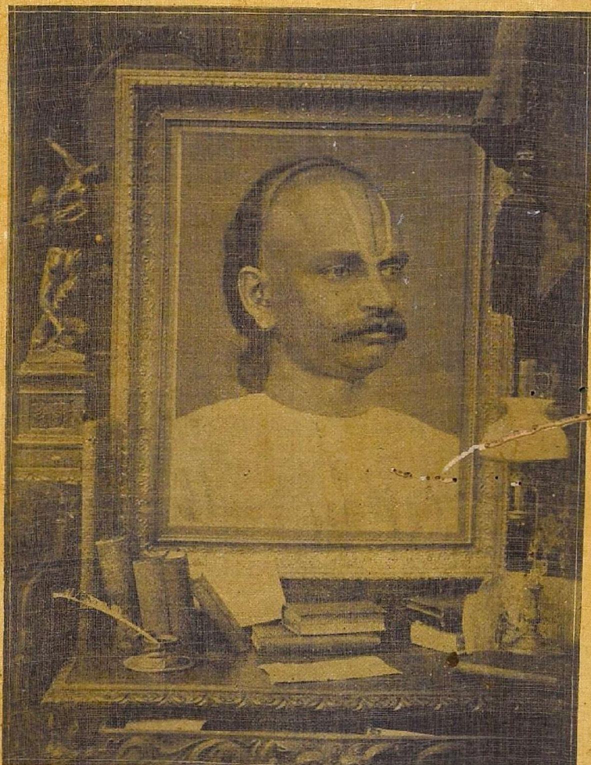
கோயமுத்தூர் கலாநிதி, சென்னை பி-ஆ-அ, டிரவுடன், கிச்சினர்

பண்டித மித்திர யந்திர சாலைகளில்,

பதிப்பித்தனர்.

1905.

இம் முகப்பேடு பண்டித மித்திர யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சே. ப. நரசிம்மலு நாயடு.

இது

பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரவர்களும்,

மதுரையிற்கூடிய சென்னை மாகாண மகாசபையின்

(ரிஸப்ஷன்) கமிட்டியின் சபாநாயகரும்,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகரும், அதனக்கிராசனாதிபதியும்,

தேசாபிமான வித்தியாபிமான பிரபுவுமாகிய

ஸ்ரீமாந்

பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கட்கு

ஞாபகசின்னமாக சமர்ப்பிக்கப்பெற்றது.

To

SREEMAN

P. Pandithorai Thever Avl.

Zemindar of Palavanutham,

PRESIDENT OF THE RECEPTION COMMITTEE,

MADRAS PROVINCIAL CONFERENCE, MADURA,

PRESIDENT-FOUNDER, & TRUSTEE OF

THE MADURA TAMIL SANGAM.

AND

The Author of Pannurthirattu &c.

In recognition of his services
for the Revival of Tamil Language &c
Respectfully Dedicated by

THE AUTHOR.

INTRODUCTION.

I have great pleasure in introducing to the Tamil speaking population Mr. S. P. Narasimmalu Naidu's, "A Brief Sketch of South-Indian History". Mr. Narasimmalu Naidu is my senior as a Journalist, and has for over 30 years devoted himself to the service of the Tamil world. Though he ia not a Tamil Pandit of the Orthodox type, yet he possesses a very fair acquaintance with Tamil literature, especially the more popular branches of it. By study and experience, he has, besides stored varied and vast information on several branches of knowledge such as Philosophy, Agriculture, History etc. So far as I know, there are not many in Southern India more competent than Mr. Narasimmalu Naidu to compile a history in a form attractive to ordinery readers.

The Tamil community has been for sometime showing, signs of nascent self-consciousness. It is beginning to understand its present condition and to reflect on its future. A desire for knowledge and information is being developed. At such a time Mr. S. P. Narasimmalu Naidu's history ought to be received with favour by those for whom it is intended. He is a simple and earnest writer and has written a book on the whole interesting and useful.

Madras.
The S.M.Office,
30th May 1905.

G SUBRAMANIA IYER,
Editor & Proprietor Swadesamitran
(Formerly Editor of the Hindu.)

முகவுரை.

"சரித்திரம் விவேகத்தைத்தரும்," என ஆங்கில நாட்டுத் தத்துவசாஸ்திரி பேகன் பிரபு சொன்னார். அதற்கிணங்க அந்நாட்டின் அரசர், ஆன்றோர், சான்றோர், கற்றோர், கவிகளுடைய சரித்திரங்களை வரன்முறையாக எழுதி அநேகருக்கு அறிவையூட்டுகின்றனர்.

இக்கருத்தைக் கொண்டே இந்நாட்டின் முன்னோர், காலத்துக்காலம் சரித்திரங்களை எழுதி வந்தனரென்பதற்கு இராமாயண, பாரத, பாகவதாதி கிரந்தங்களே சாக்ஷியாகும். இடையில் அடியார், ஆழ்வார், ஆசாரியர் முதலான வைதீகர்களுடைய சரித்திரங்களை அபூர்வகற்பனைகளோடு எழுதியவர்கள், இந்நாட்டின் நாலாபக்கங்களிற் பரக்கக்கிடக்கும் கோயில், கோபுரம், மாடமாளிகை, வாவிகூப, தடாகங்களை நியமித்தவர்களுடையவும்; முக்கியமாக இந்நாட்டை மத்தியகாலத்தில் ஆண்ட அரசர், சக்கிரவர்த்திகளுடையவும்; தேசத்துக்குநன்மைசெய்த தேசாபிமானிகளுடையவும், தருமவான்களுடையவும் சரித்திரங்களை எழுதாமல் விட்டதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. அபூர்வமான கற்பனை நயமுள்ள காவிய கிரந்தங்களையும், தருக்க தத்துவ நூல்களையும் காணும்போது, அவற்றை இயற்றிய மஹாவித்துவான்களுடைய சரித்திரங்களை அறிய அவாவுற்றால்; அவைகள் அகப்படுதல் அசாத்தியமாக விருக்கின்றன.

இந்நாட்டார்-நாயன்மார், அடியார், ஆழ்வார், ஆசாரியராகியமத விஷயத்தில் பிரபலமானவர்களுடைய சரித்திரங்களை எழுதியும், அவர்களுடைய திருநட்சத்திரங்களை கொண்டாடியும் வருகையில்; அவர்கள் காலத்தில் இந்நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசர்களுடையசரித்திரங்களைமாத்திரம் எழுதாமல்விட்டதற்குக்காரணம்தெரியவில்லை. இந்நாட்டார், தொன்றுதொட்டு வைதிக விஷயமே இகபரசுகத்துக்கு இன்றியமையாததெனக்கொண்டும், அது விஷயத்தில் பாடுபட்டவர்களை அவதார புருஷர்களாக எண்ணியும்; மற்ற அரசர்களுடைய சரித்திரம்கேவலம் இகலோகசுகத்தைக்கருதியதென்றெண்ணி உபேக்ஷையாக விட்டு விட்டனரோ? அல்லது அவ்வரசருடைய சரித்திரங்களை எழுதிவைத்திருக்க, இடையில்பகையரசரால் சண்டை சச்சரவுகள் உண்டானகாலத்தில், அப்பகையரசர் கையிலகப்பட்டு பாழ்

த்துப்போயினவோ ? அறியக்கூடவில்லை. அறியக்கூடாமற் போக
வே, ஐரோப்பியர் இத்தேசத்தாருக்குச் சரித்திரமே கிடையாதெ
ன்று சொல்லும்படி யாகிவிட்டது. இக்குறையை நீக்கக்கருதியே
சென்ற 30-வருஷகாலங்களாக அநேகசரித்திர சாசனங்களை தேடி
ப்படித்து, அவற்றின் கருத்துக்களைத் திரட்டி என் குமாரன் அரங்
கநாதனுக்கும், அவன் தோழர்களுக்கும் அடிக்கடி அறிவித்து
வந்தேன்.

பிறகு இந்நாட்டில் கல்வியும் சீர்திருத்தமும் விருத்தியாகிவரவே;
குடிகளுடைய க்ஷேமத்தையும் விர்த்தியாக்கக் கருதி சிலதேசாபி
மானிகள்,இந்தியா நேஷனல் காங்கிரசு, கான்பரன்ஸ் முதலானசபை
களின் மூலியமாகக் குறைவுகளை கவரன்மெண்டாருக்கு அறிவிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட தேசாபிமானிகளுக்கு இத்தேசத்
தின் முற்காலசரித்திரம் இன்றியமையாததன்றோ ? இக்கருத்தைக்
கொண்டேஎனது ஆப்தசிநேகிதரும்,சிறந்ததேசாபிமானியும், சுதே
சமித்திரன் பத்திராசிரியருமாகிய,ம-ள-ள-ஸ்ரீ, ஜி. சுப்பிரமணியஅய்
யரவர்கள் தென்இந்திய தேசசரித்திரத்தைப்பற்றி தமதுபத்திரிகை
க்கு எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டமையால், அடிக்கடி எழுதிக்
கொண்டு வந்தேன். அதைப்படித்த அன்பர்கள்அதைத்திரட்டிப் புத்
தகரூபமாக பதிப்பித்தால் பெரிதும் பயன்படும் என்று அடிக்கடி
கேட்டுவந்தமையாலும்; அவர்களில்இப்போது ஆப்பிரிக்கா கண்டம்,
நட்டாலில்வசிக்கும் ம-ள-ள-ஸ்ரீ,விருத்தாசலம்பிள்ளையவர்கள் இச்ச
ரித்திரத்தில் 200-பிரதிகள் தாம் வாங்கிக்கொள்வதாக வாக்குத்தத்
தஞ்செய்த படியாலும்,இப்புத்தகத்தைப்பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன்.
துணிந்தாலுமென்ன? இதைச்சமாசாரப் பத்திரிகையில்எழுதியபோ
து இரண்டொருநாள் படித்து பிறகு பரக்கப்போட்டு விடுவார்கள்.
அதில் யாதாவது குறைவு குற்றங்களிருப்பினும் அவ்வளவாகக்கவ
னியார்கள்; ஆனால், இதைப் புத்தகமாகப்பதிப்பித்தால் பலநாள்
கள் பலரிடம் இருக்கவேண்டிய தாகையால், பிழையின்றிப் பதிப்பி
க்கவேண்டியது முதற்கடமையன்றோ ? மேலும், தென்னாட்டில்
மத்தியகாலத்தில் ஆண்ட வீரதீர அரசர்களுடைய சரித்திரங்களை
எழுதும்போது, "அவர்கள் காலத்தில் இந்நாட்டை அலங்கரித்த
அடியார், ஆழ்வார், ஆச்சாரியார், வித்வான்கள், தர்மவான்கள்,
தேசாபிமானிகள்" முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களையும்எழுத
வேண்டியது இரண்டாம் கடமையன்றோ ? ஆகவே, இவ்விருகட
மைகளைத் திருப்திகரமாக எப்படி செய்துமுடிப்பதென்றுயோசிக்

கையில், 2-வது கடமையை 2-வது புத்தகததிலும்; முதற்கடமையாகிய இம்முதற்பக்கத்தில், இந்நாட்டில் ஆண்ட அரசருடைய சரித்திரங்களைமாத்திரம் தக்கச்சரித்திர சாசனங்களைக்கொண்டு திருப்திகரமாக எழுதத்தீர்மானித்தேன் இதற்காக அநேக புராண இதிகாச சரித்திர சாசனங்களைப் பலவிடங்களிலும், பலரிடத்திலும் தேடிப்பரிசோதிக்கையில், சிலசாசனங்களில் அடியிற்கண்ட சரித்திர சங்கதிகள் வெளியாகின்றன.

எவையெனில்:—இந்த இந்தியாவின் வடநாடுகளை (கி-மு-225-முதல் 188(வரை)நான்காவது நூற்றாண்டில் மவுரியஜாதியாரும்,தென்னாடுகளைப் பாண்டியர்களும், அவர்களுக்கு வடகீழாக இருந்த நாடுகளைச் சோழர்களும்,அச்சோழருக்கு வடமேற்காக இருக்கும் நாடுகளைச் சேரர்களும் ஆண்டுவந்ததாகத் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. தென்னாடுகளில் சில ஸ்தல புராணங்களின்படி சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஏக காலவாசிகளெனத் தெரியவருகிறது. மோர்க்க போலியோ அவர்கள் சரித்திரத்தின்படி கி-மு-250-வரை மவுரியர்களும், கி - மு - 30 வரை பாண்டியர்களும் ஆண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகிறதன்றியில்; அசோக இராஜனுடைய சாசனத்தின்படி கி-மு-250 - வருஷங்களுக்கு முன்பே சேர சோழர்கள் ஆண்டார்கள் என்று தெரியவருகிறபடியால்; பாண்டியர்களும் அவர்களுடைய காலத்தவரென்று பிரதியக்ஷமாகிறது; அன்றியும்,

மேற்குக்கரையோரமாக இருந்த நாடுகள் சேரர் வசத்திலும்,கிழக்குக்கரையோரமாக இருந்த நாடுகள் சோழர்கள் வசத்திலும் இருந்தபடியால், அந்நாடுகளில் குடிகள் மலிந்திருந்தனராம். இதைப்பற்றியே இராமாயணம்-நான்காவதுகாண்டம் 41-வது அத்தியாயத்தில் "துங்கபத்திராநதிக்குத் தெற்கே மேகலர், உத்களர், தாயனர், விதர்ப்பர்,ரிஷிகர்,சேரசோழ பாண்டியர் வதிந்துவந்ததாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. புத்தசரித்திரத்தில் களிங்கஜாதியார் ஆண்டதாகத் தெரிவித்திருக்கினும், மற்றப்பாகங்களெல்லாம் காட்டர்ந்தபயங்கரவனாந்திரங்களாக இருக்கலாமென்றும், அசோகனுக்குப் பிறகு கி-பி-ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் கீழ்கரையோரங்களில் பல்லவ ஜாதியார், காஞ்சிமுதல் ஒரிசாநாடுவரையில் பிரபலராகிச் சோழர்களும் பயப்படும்படி ஆண்டுவந்தார்களாம்.

வடக்கே மவுரியருக்குப் பிறகு (கி-மு-188-77 வரை) சங்க ஜாதியாரும், பிறகு (கி-மு-31 முதல் கி-பி-436 வரை) ஆந்திரரும்

ஆண்டார்கள். அவர்கள் அப்போது பவுத்தமதத்தைத் தழுவிஅமரா
வதியில் ஸ்படிகஸ்தூபிகளைக் கட்டிவைத்துப் பிரபலராக இருந்
ததாகவும், அப்போது (கி-பி-ஐந்தாம்நூற்றாண்டில்) மேற்குதக்ஷண
த்தில்சாளுக்கியரும், கொங்கினிநாட்டில் நாளர், மவுரியர், சாந்திரர்,
மதங்கர், கடகாசூரியர், மைசூர்கங்காள், (பொம்பாயின் தென்பாக
த்தில்) ஆளுவர், கூர்ஜரம், மால்வா, முதலான விடங்களில் பிரபல
ராஜர்களாம். சாளுக்கியர் ஏழாவதுநூற்றாண்டில் கீழ்பிரிவார், மேல்
பிரிவாரென இருகிளையார்களாகி கிருஷ்ண கோதாவரிக்கு இடை
யிலுள்ள வெங்கிநாட்டை (கி-பி-1023-ம்-௵) கீழ்பிரிவார் ஆண்
டுவர; மேல்பிரிவார்மேற்கு தக்ஷணநாடுகளை ஆண்டார்களாம். இதை
ப்பற்றி (கி-பி-629-ம் ௵) சீனாவிலிருந்து இந்நாட்டில் யாத்தி
ரைசெய்து வந்த யாவதியாசாங்கு பிரபலமாக எழுதி இருக்கிறார்-

பிறகு, தென்மேற்கு தக்ஷணநாட்டில் மைசூரின் வடபாகத்தி
லிருந்து கதம்பஜாதியார் எழும்பிப் பல்லவரைத்தாக்கி சளுக்கிய
ரையும் வருத்திவர; இரஸ்திரகூட்டார் என்னும் ஒரு ஜாதியார்
கிளம்பி கீழ்பிரிவு சாளுக்கியரைத்தாக்கியதாகத் தெரியவருகிறது.
(கி-பி-1223-௵ ம்) இரஸ்திரகூட்டாருடைய சக்தி மங்கலடைய,
சிளார், சிந்தார்க்கள் என்னும் ஜாதியார்கிளம்பி சிலநூற்றாண்டு
கள் வரையில் ஆண்டுவர (கி-பி-1220)தேவகிரியாதவர்கள் அவர்
களுடைய அதிகாரத்தை யடக்கிவிட்டார்களாம்.

தெற்கே கீழ்பிரிவு சாளுக்கியர் ஒரிசாமுதல் கீழ்கரையில் பல்
லவருடைய நாடுகளையும் பிடித்து ஆண்டுகொண்டிருக்க, சேர
சோழ பாண்டியர் தம்தம் நாடுகளில் நிம்மதியாக ஆண்டு
கொண்டுவருகையில்; கொங்குநாட்டார் என்னும் ஒரு ஜாதியார்
கிளம்பி சேரநாட்டின்கீழ்பாகங்களைப் பிடித்துக்கொண்டும், ஹைசா
ளபல்லாளரையும்தாக்க; அந்தஹைசாலர், கொங்கர்களைத் தாக்கஅவர்
களுடைய கொங்குநாடு சோழர்வசமாகிவிட்டதாகதெரியவருகிறது.
கி-பி-1023௵ம் சோழர்களும்சாளுக்கியரும் விவாகசம்பந்தம் செய்
துகொண்டமையால், சாளுக்கியருடைய கீழ்நாடுகள் சோழர்க
ளுக்குகிடைத்ததன்றியில் (கி-பி-1011-111-ம்௵) இராஜேந்திரக்கு
லத்துங்க சோழன்காலத்தில் பள்ளவர் ஜயிக்கப்பட்டு, அவர்களுடை
யநாடுகளை சோழநாட்டோடு சேர்க்கப்பட்டன. இந்த இராஜேந்திர
ன் பாண்டியரையும், ஜயித்ததாய்த் தெரியவருகிறது.

பதின்மூன்றும் நூற்றூண்டின் முதலில்பள்ளவர் ;கதம்பரையும் காலசூரியரையும் தாக்க, மேற்குபிரிவு சாலுக்கியர் அதிகாரமும் மங்கலடைய, வாரங்கல் கணபதிராயர்கள் பிரபலராக, சோழபாண்டியர்களுடைய செல்வாக்கும் மங்கலடைய ஆரம்பித்தது-பிறகு வடக்கே டில்லியை கி-பி-1193-௵ம் குஜினி கோரியார் பிடித்து, 1288 ௵ம் வரையில் அதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்க(1288-1321 வரையில்) கில்ஜிவம்சத்தார் பிரபலராகி அலாவுதீன்கில்ஜி 1306 ௵ மாலிக்காபூர் (Malickaphur.) மூலியமாக ஒரு பெரியசேனையைத் திரட்டி தென்னாடுகளை ஜயிக்க அனுப்ப; அவ்வீரனும் வந்து தேவகிரி, வாரங்கல்களைத்தாக்கியும், ஐசாலபல்லாளரை நசுக்கியும், சோழபாண்டியர்களைமுறியடித்தும் போக, நாட்டில் நாதனற்றுதவிக்கும் தருவாயில், 1347௵ தக்ஷணத்தில் பாமினி ஜாதியார் என்னும் மகமதியர் கிளம்பி, இந்து மன்னர்களோடு இடைக்கிடை சண்டைசெய்து வந்தாலும், கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கே விஜயநகரநரபதி ஸமஸ்தானம் பிரபலமாகி கி-பி 1336 முதல் 1564௵ வரையில்-அதாவது சுமார் 200 ௵காலம் வரையில் மகமதியரை அடிக்கடித்தாக்கி பயப்படுத்திக்கொண்டே வந்தது. அப்போது வடக்கே மகமதியரும், தெற்கே நரபதி ஸமஸ்தானமும் பிரபலமாக பிரகாசித்தனவாம்.

1564௵ மகமதியர்கள் ஒருமிக்கக் கூடி விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை மங்கலடையச் செய்ய, அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாகிய நாயடுகாரும், மைசூராரும் பிரபலரானார்கள். பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றூண்டில் துங்கபத்திராவுக்குத் தெற்கே மகமதியரும், 1674 க்கும் தஞ்சையில் மஹாராஷ்டிரரும், 1736 ல் மகமதியரும் மதுரையைப்பிடித்து ஆண்டாலும், 1639 ௵ ஆங்கிலேயர் சென்னைக்கு வந்து, 1799௵ திப்புசுல்தான் காலத்தில் தென்னாடுகளைஎல்லாம்சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டார்களெனத்தெரியவருகிறது.

கிற்க-பாகவதம், விஷ்ணு புராணம், நரபதி விஜயம், வசுசரித்திரம்,நரசபூபாலீயம், மநுசரித்திர முதலானகிரந்தங்களையும்,டாக்டர் ஆபோர்டு முதலான சாஸ்திரிகளுடைய சில சரித்திர சாசனங்களையும் பரிசோதிக்கையில், அடியிற்கண்ட சரித்திர சங்கதிகள் வெளியாகின்றன:—அவையாவன.

ஸ்ரீ சந்திரவம்சத்திலுதித்த க்ஷத்திரிய குலதிலகனாகிய யயாதியின் சந்ததியில் அங்கன்,வங்கன்,களிங்கன்,ஆந்திரனாதி ஆறு

பெயர் பிறந்து தம்தம் பெயர்களால் புது ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபிக்க, ஆந்திரன் மகததேசத்துக்கு அதிபதியானதாகவும்; அந்த ஆந்திரன் பவுத்தமதஸ்தனாக இருந்தபடியால், பிராம்மணருக்கும் பவுத்தருக்கும் பிரமாத சண்டையுண்டாக, அந்த ஆந்திரன் குடும்பத்தில் ஆறேழு சகோதிரர்கள் தெற்கே வந்து புதுஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்ததாகவும், அப்படி ஸ்தாபித்தவர்களில் மாளவ உஜ்ஜினியில் ஆண்ட விக்கிரமார்க்கன் ஒருவனென்றும், அந்த ஆந்திரர்களின் சந்ததியில் மாருதி, நந்தன்வமிசத்தில் காலசூரியரும், சாளுக்கியரும், கணபதி, கஜபதி, நரபதிகளும் உற்பத்தியாகி, அவரவர்கள் தம் தம்பெயர்களால் பலவிடங்களில் புது ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டதாகவும்; அவர்களில் விஜயநகரத்திலாண்ட நரபதிகள் வடகிழக்கே கல்கத்தா வரையிலும், வடமேற்கே குஜராத்து வரையிலும், தெற்கே கன்னியாகுமாரி வரையிலுமுள்ள நாடுகளை ஜயித்து, அவைகளை தக்கபடி ஆள, தமது பந்துமித்திரர்களை பிரதிநிதிகளாகக் கொண்டு நாயடு அரசர்களை நியமிக்க, அந்நாயடு அரசர்களே நாளாவட்டத்தில் சேர சோழ பாண்டியர்களை ஜயித்தும், கண்டி வரையில் ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தும் பிரபலராக ஆண்டதாகவும் தெரியவருகிறது. இந்தசரித்திரம் கூடியவரையில் அநுபவத்துக்கு இசைந்திருப்பதால், இதையே உண்மையான விருத்தாந்தமென்று எண்ணி விவரமாக எழுதத்துணிந்தேன்.

துணிந்தாலுமென்ன? போதுமான சரித்திரசாசனங்கள் கிட்டாமல் பலவருஷங்கள் பாடுபட்டு தேடிவருகையில், கோயமுத்தூர் கலெக்ட்டர் மேஸ்டர் மவுன்சி துரையவர்களும், சித்தூர் ஜட்ஜி, மேஸ்டர், ஜே-ஜே. காட்டன் துரையவர்களும், ஆனகுந்திமகாராஜா ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராஜா சஹேபவர்களும், மதுரை செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வித்துவான் இராகவையங்காரவர்களும், பெங்களூர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ கோபாலசாமிஐயரவர்களும், தமிழ்பண்டிதர், ம-ா-ா-ஸ்ரீ தில்லையம்பூர் வெங்கடராம ஐயங்காரவர்களும், தாராபுரம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ அளகிரிசாமிநாயடுகாரும், பொள்ளாச்சி ம-ா-ா-ஸ்ரீ கேசவிந்துசாமிநாயடுகாரும். ஐதிராபாத்து ம-ா-ா-ஸ்ரீ, போஜராஜா நாயடுகாரும், கோயமுத்தூர் தாசில்தாரர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சென்னகேசவுலுநாயடுகாரும் பின்னும் பலர் மூலியமாகக்கிடைத்த சரித்திரசாசனங்களையும், சென்னை கண்காட்சி சாலையின் சரித்திர சாசனங்களையும், பரிசோதித்து உண்மையானவைகளைத் தோன்றிய

சங்கதிகளைத் திரட்டி இச்சரித்திர சங்கதிகளை எனது குமாரனுக்கு அறிவித்தபோது, அருகிலிருந்து கேட்ட எனது அன்பர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ நஞ்சராவுத்து அவர்கள் புராதன புராணரீதியை அனுசரித்தும், என்னை மிதமிஞ்சித் துதித்தும், பூர்வகாலத்தில் இப்பரதகண்டத்திலாண்ட சூரிய சந்திராதி அரசர்களுடைய பெயர்களைச் சேர்த்தும், எழுதிக்கொடுத்த நூன்முகத்தையும்; இச்சரித்திரத்தின் அருமையை அறிந்த சுதேசமித்திரன் பத்திராதிபர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சுப்பிரமணியம் ஐயரவர்கள் B-A. எழுதிக்கொடுத்த ஆங்கிலேய பாஷா நூன்முகத்தையும் சேர்த்தும் இப்புத்தகத்தைப் பதிப்பிக்கலானேன்.

இந்த தக்ஷணதேசத்தின் மத்தியகாலத்தின் சரித்திரத்தை ஆங்கிலம், ஆந்திரம் முதலான பாஷைகளில் இதுவரையிலும் எவரும் எழுதத்துணிந்துவந்ததாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே ஆனை உலாவுங்காட்டில் பூனை உலாவத்துணிந்ததைப்போல நான் இதைத்தமிழ் பாஷையில் முதலில் எழுதத்துணிந்தேன்.

தமிழ்பாஷையில் இது முதற்பதிப்பும், முதற்புத்தகமாயிருப்பதானும், இதைப்பதிப்பிக்க ஆரம்பித்தபோது கோயமுத்தூரில் பிளேகு வியாதிகண்டதனால் எனது ஆபீசுமூடப்பட்டும்; சென்னைமுதலான விடங்களிற்பதிப்பிக்கக்கொடுத்து புரூபுகளைத்தக்கபடி திருத்த அனுகூலப்படாமற்போனதினாலும்; எனது குடும்பத்திலுண்டான வியாகூல கஷ்ட நிஷ்டூரங்களினாலும்; புத்தகத்தில் பற்பலவித பிழைகள் அதிகமாகி, புத்தகத்தின் பெருமையையும் அழகையும் அகற்றியது; ஆகவே, இதைப்படிக்கும் புத்திமான்கள் இதிலுள்ள குறைவு குற்றங்களைப்பற்றி க்ஷமித்தும், இதில் சேர்க்கத்தகாதவை இன்னவை என்றும், சேர்க்கவேண்டியவை இன்னவைஎன்றும் தெரிவித்தால், நன்றியறிந்த வந்தனத்துடன் திருத்திஇரண்டாம்பதிப்பை நல்லபுத்தகமாகப் பதிப்பிக்கச் சித்தமாக இருக்கின்றனன்.

கோயம்புத்தூர்
20-5-1905.

சே. ப. நரசிம்மலு நாயடு.

சாத்துகவிகள்.

சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்
பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

மன்னியதட் சணவிந்தி யாவின்முன் னிகழ்சரிதை மகிழ்வி னுய்த்து
சொன்னயமாழ்ந் துயர்சரித திரசார சங்கிரகஞ் சுகமாச் சொற்றுன்
பன்னரிய பற்பலநூ லியற்றியுப கரித்துவரும் பண்பு வாய்ந்த
நன்னலஞ்சூழ் பகடால நரசிம்ம லுப்பெயர்கொ ணுவ லோனே.

கோயமுத்தூர், சென்ட்மைகல்ஸ் கலாசாலையின் பிரதம
தமிழ்ப்பண்டிதரும், அநேக தமிழ்கிரந்தங்களை இயற்றியவருமாகிய
ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சி. திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய
விருத்தம்

மன்னிந்து சுயதேய அபிமான மனத்துதிக்க மற்றோர்க் காங்கே
இன்னினியும் ஊக்கமுதல் உயர்குணங்கள் உதித்தேற எண்ணம் வைத்தே
தென்னிந்து தேசசரித்திரமது தீந்தமிழ்வசனம் சிறக்கச்செய்தான்
நன்னலஞ்சேர் பகடால நரசிம்மநாயடு நாவலன் மாதோ!

கோயமுத்தூர் மஹாவித்வான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கந்தசாமிமுதலியாரவர்கள்
குமாரரும், முதல் கிரேட்பிளீடருமாகிய
சி-கே-சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள் B. A. இயற்றிய
வெண்பா.

சரித்திரமொன் றின்றேற் றகைசார்நந் தேயத்
தரித்திரமா மென்கிற தன்மை—பரித்திரப் பா
மென்றே யெழுந்திசை தென்னிந்தியாவின் சரிதம்
நன்றே யளித்தான் நமக்கு.
பேராந்தார பெருமை யெவர்க்கும் புகட்டுதலான்
ஆந்தேன் எனுஞ்செந்தமிழ் வசன—மீந்தான்
நரசிம்ம நாயடுவாம் நாவலன் மெய்க்கீர்த்திக்
காசானுன் வேட்கை யறிந்து.

நூன்முகத்தின் அட்டவணை

முதற்காண்டத்தின் அட்டவணை.

பெயர் அட்டவணை.

(அட்டவணை முற்றிற்று.)

இந்த கிரந்தத்தை எழுத எமக்கு

உதவியாக இருந்த

ஸமஸ்கிருத, தெலுங்கு, தமிழ், ஆங்கிலபாஷா

தரிசன கிரந்தங்களாவன.

ஸமஸ்கிருத கிரந்தங்கள்.

இருக்குவேதம் ...
யஜுர்வேதம் ...
புருஷ சூக்தம் ...
சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து ...
தைதிரேயாதி தசோபநிஷத்துகள்
கடவல்லி ...
மநுதர்ம சாஸ்திரம் ...
பராசர ஸ்மிருதி ...
தக்ஷஸ்மிருதி ...
பிருஹத் சம்ஹிதை ...
யஞ்ஞியாவல்கிய ஸ்மிருதி ...
ஸ்ரீகிருஷ்ணயஜுர் வேதம் ...
சுக்கிலயஜுர்வேதம் ...
ஆபஸ்தம்பஸ்மிருதி ...
ஹிரணிய கேசி சூத்திரம் ...
அசுவலாயணம் ...
பாகவதம் ...
பாரதம் ...
ருக்மணி பரணியம் ...
சாஹித்திய ரத்நாகரம் ...
இரகுநாத பூப விஜயம் ...
இரகுநாதவிலாசம் ...
பாரிஜாதா பஹரணம் ...
ஆத்ம பரிக்ஷை ...
நளாபியுதயம் ...
ஆநந்த ராகவ நாடகம் ...
விஷ்ணு புராணம் ...
மச்ச புராணம் ...
வாயுபுராணம் ...
பிரம்மாண்ட புராணம் ...
பிரம்மபுராணம் ...
பத்மபுராணம் ...
சிவபுராணம் ...
நாரதிய புராணம் ...
மார்க்கண்டேய புராணம் ...
அக்கினி புராணம் ...
பவிஷியத் புராணம் ...
பிரம்மவைவர்த்த புராணம் ...
இலிங்க புராணம் ...
வராஹ புராணம் ...
ஸ்காந்த புராணம் ...
வாமன புராணம் ...
கூர்ம புராணம் ...
சதுர்தண்டி பிரகாசிகைமுதலியன

தெலுங்குபுத்தகங்கள்.

பாகவதமு ...
பிரவுடகவுலுசரித்திரமு ...
ஆந்திர கவுலுசரித்திரமு ...
மநுசரித்திரமு ...
வசு சரித்திரமு ...
நரபதி விஜயமு ...
நரசபூ பாலியமு ...
பாலபாகவதமு ...
இராமசித்தியமு ...
விதியாரணிய சரித்திரமு ...
கவுசிபுத்திர சரித்திரமு ...
இராயண பாஸ்கர சரித்திரமு
பாரிஜாதாபஹரணம் ...
தஞ்சாவூரிவாருநாயனிசரித்திரமு
வெலம கோத்திரசரித்திரமு ...
ஸ்ரீவம்ச பிரகாசிகை ...
விஷ்ணு சித்தீயமு ...
சகலார்த்த சாகரமு ...
தேவன ஹள்ளிசாசனமு ...
ஆமுக்த மால்யோதயமுமுதலியன

தமிழ்புத்தகங்கள்.

அமரர் புராணம் ...
வருண சிந்தாமணி ...
ஜாதிசமய சங்கிரகம் ...
தத்துவ போதினிகள் ...
பிரம்ம நாடகம் ...
பிராமதீபிகை ...
பாரதம் ...

விஷ்ணு புராணம் ...
செந்தமிழ் ...
கம்பர் இராமர்யணம் ...
வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் ...
பிள்ளை பெருமாளையங்கார் சரித்திரம்
கர்ணாடக ராஜாக்கள் கதை ...
சித்தூர்ஜில்லா கோர்ட்டு தீர்ப்பு
சேலம்ஜில்லா கோர்ட்டுதீர்ப்பு...
அபிதான கோசம் ...
திருக்குறள் ...
ஜீவகசிந்தாமணி ...
போஜசரித்திரம் ...
விகிரமார்க்கன் சரித்திரம் ...
பிங்கள நிகண்டு ...
புறநானூறு ...
தொண்டமண்டலதுளுவ
வேளாளர்நடவடிக்கைசரித்திரம்
தஞ்சைநாயக்கர்விருத்தாந்தம்
அடங்கன் முறை ...
நாலாயிரம் ...
தசோபநிஷத்துக்கள் ...
பெரிய புராணம் ...
எழுபது ...
சென்ன பசவ புராணம் ...
ஸ்ரீ ரங்கம் ஒழுகு ..
பகவத்கீதை ...
சிலப்பதிகாரம் ...
மேருமந்திர புராணம் ...
வீராகமம் ...
குண்டலகேசி ...
மதுரைச் சீமை விருத்தாந்தம்...
தொண்டமண்டல சதகம் ...
மோஹநாங்கி ...
பாவலர் தீபம் ...
கலிங்கத்துப் பரணி ...
திக்குவிஜயம் ...
இராஜபரம்பரை ...
விசுவகர்மபுராணம் ...
சூடாமணி நிகண்டு ..
சூதசங்கிதை ...

இங்கிலீஷ்புத்தகங்கள்.

The Asiatic Journals. Vols. III, V, VI, VII VIII, IX, &c.
The Asiatic Reserches. Vols. XI—XXV.
The Archæological Survey. Vol. II
The Aristocracy of S. India.
The Ancient History of India.
A History of Kalasty.
Contribution to the History of S. India Dr. Oppert.
The History of Vizianagar or a Forgotton Empire.
Never to be Forgotton Empire.
Mr. Cowell's History of India.
Mr. Marshman's History of India.
Hon. M. S. E. History of India.
Mr. Lithbridge's History of India.
Caldwell's History of Tinnavelly.
Mr. Wilk's History of Mysore.
Mr. Bachanan's Mysore.
Mr. Rice's Mysore and Coorg.
Do. Inscriptions, &c.
The Indian Epic Poetry.
The Indian Antiquities.
Dr. E. Thomas's Useful Tables.
The Hindu Mythology, Wilkins.
The S. Indian Inscriptions.
The Indian Review Vol. 1901.
The India Illustrated—Gilbert.
The India and its Natives—Trevor
The Indian Native States.
The Indian Antiquities 1876.
A Gazetteer of S. India.
Do. on Continent of India.
The Census of India 1881, 1891, 1901.
The Indian and Eastern Architecture.
Dr. Walker's Works on India.
Rev. W. Taylor's Works.
Col. Mackenzi's Works.
Wilson's Works.
Ferno Nunz's Letters.
Dr. Layden on Cheras.
Dr Burgi's Works on India.

Dr. Burnell's Works.
Abur's and Rices Progress of India
Dr. E. Hultzches S. I. Inscriptions Vol. II.
Madras Journal of Education Vol. 1881.
Rev. Foulks on S. Indian Kings.
Dr. Burnal's S. Indian Paleography.
Velepakam Plats in Indian Antiquities Vol. II.
Bulletins of Museum. Madras Vol. IV, No. 2.
Progress of the Madras Presidency (40 years).
Epigraphia Indica 1902.
Do. Refosh 1889.
An Introduction to Col. Campbell's Telugu Grammar.
Manual Barada's Letters.
The Geneclogical Tables–Prinsep.
Mr. Fleet's Indian Antiquity.
Wilford on Andras.
The Journal of Archeological Survey of India.
The Journal of Assatic Society of Bengal.
Bettany's Worlds History.
Professor Dowson's Papers J. R. A. S. Vol. I.
Mr. Walhouse's Indian Antiquity Vol. X 365.
Father Proenza's Works.
South Indian Chronological Tables.
List of Ancient Monuments 1891.
The Indian Empire—Hunter.
The History of Indian Literature—Weber.
Modern India and Indians—Williams.

Essays relating Indian subjects—Hodgson.
The Religions of India—A. Barth
Hindu Philosophy—J. Davis.
The Ordinances of Maun, Barth.
The Imperial Gazeteer of India.
Ancient History of India, Max Dunche.
Tod's—Rajasthan.
Hindu Tribes and Castes, Sherring.
Caste—Dr. J. Wilson.
Religions of the Hindus do.
Vishnupurana do.
Hunter's, Orisa.
Colebrook's Essays.
A Brief History of Indian People.
History of the Marathas—Grant Duff.
Do. do. M. G. Ranade.
District Manual of N. Arcot.
Do. S. Arcot.
Do. Bellary.
Do. Chenglepet.
Do. Coimbatore.
Do. Cuddapah.
Do. Ganjam.
Do. Godavari.
Do. Kurnool.
Do. Madura.
Do. Malabar.
Do. Nellore.
Do. Nilgiris.
Do. Salem.
Do. S. Canara.
Do. Tanjore.
Do. Trichinopoly.
Do. Tinnevelly.
Do. Vizagapatam.
&c., &c.

பிழைத் திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	20	படிருந்தான்	பட்டிருந்தான்
10	20	நாணையம்	நாணயம்
	29	தேசாபிமனம்	தேசாபிமானமும்
12	13	அந்த	இந்த
16	14	சித்தித்து	சிந்தித்து
19	17	விருதான்	விருந்தான்
29	8	விஜ்ஜுனன்	விஜ்ஜலன்
32	12	சாந்தா	சார்ந்த
37	18	ஆந்தான்	ஆந்திரன்
39	22	பாதி	பதி
46	12	பிரதபத்தையும்	பிரதாபத்தையும்
50	19	தானே	தன்னை
52	14	శ్రీ ధ్యానం	శ్రీ ధ్యానే
61	16	களுகவும்	களாகவும்
64	8	கிருக்கி	நீக்கி
[illegible]	12	காயம்	காலம்
99	10	னிருந்தார்	னிருந்தவர்
104	34	கட்டப்படட	கட்டப்பட்ட
108	33	முல்லான	முதலான
112	35	பயய்யமநாயுடு	வய்யமநாயுடு
1a	34	போனதினல்	போனதினல்
4a	26	இருருக்கும்	இருக்கும்
5a	17	பிறது	பிறகு
7a	8	கோட்யை	கோட்டையை
18c	4	பார்ட்டி	பாராட்டி
245	41	மந்தி	மந்திரி
31a	8	புல்ல	புள்ள
33a	10	வர்த்து	கவர்த்து
36a	29	சொண்டான்	கொண்டான்
44a	24	முதவான	முதலான
6b	3	திருச்ராப்பள்ளி	திருச்சிராப்பள்ளி
22b	9	உத்தாரப்படிக்கு	உத்திரவுபடிக்கு
32b	27	அாதவனை	அாதுவனை
39b	7	பார்ச்க	பார்க்க
61b	6	மேணுடில்	மெண்டில்
[illegible]	31	நரகம்	நாகம்
85b	23	ஸமஸ்தான்	ஸமஸ்தானம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
195b	27	நாரன்கு	நான்கு
199b	2	நகிக்கு	நதிக்கு
202b	26	முண்டாக	மூண்டாக
219b	24	ளோடி	ளோடு
221b	4	படம்	பட்டம்
223b	34	உற்பதி	உற்பத்தி
23c	16	மஞ்சல்	மஞ்சள்
2d	14	ஷை	ஷை
9d	29	கவரி	கவுரி
14d	16, 23 26, 29 302	ஷை	ஷை
19d	34	அகிய	அகியாய

ஸ்ரீ

தக்ஷிண இந்தியா அல்லது,

தென்னிந்தியா சரித்திரத்தின்

நூன்முகம்.

(ஓர் அன்பர் எழுதி அனுப்பியது.)

ஸ்ரீபரமேசுவரனுல் பிரகாசிக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தில் பிரபலமான தேசங்களிலெல்லாம் பெருமைபெற்ற பரதகண்டத்தின் தக்ஷிணபாகத்தில் - சந்தனம், தேவதாரம், தேக்கு, தடாகு, வாகை, வேங்கை, நாங்கம், ஈட்டி, இருளு, இரும்பகம், சர்பூரம், நாவல் மருது முதலான விருக்ஷங்களினுலும்; மற்றும் மலைதரும் பற்பல பொருள்களினுலும் ராம்பிய நீலகிரி, வெள்ளியங்கிரி, ஆனைமலை, பூனைசிமலை, திருமூர்த்திமலை, சென்னிமலை, பழனிமலை, பருகூர் மலை, பிளகிரிரங்கமலை, மாதேசுவரன்மலை, மருதமலை, மதுகரை மலை முதலான சிறந்தமலைகளால் சூழப்பட்டதாய்; ஆம்பிராவதி பவானி, காவிரி, நொய்யல் முதலான திவ்யநதிகளால் சதா நீர்வளம்பெற்றதாய்; தென்னஞ்சோலை, கமுகுச்சோலை, வாழைச் சோலை, கரும்புச்சோலை, புளியஞ்சோலை, மாஞ்சோலை முதலான பலன்தரும் பற்பலசோலைகள் அணியணியாக ஒன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கபெற்றதாய்; அசோகம், அலரி, குருக்கத்தி, பன்னீர், பவளம், பாதிரி, புன்னை, சண்பகம், தாழை, மந்தாரம், மகிளம், முதலானமலர்தரும்செடி விருக்ஷங்களை விசேஷமாக உடையதாய்; மல்லிகை, முல்லை, மருவு, மருதோன்றி, மருக்கொழுந்து, ஜாதி, சம்பங்கி புஷ்பாதிகளில்சதா வண்டுகள் பாடியாடும் நந்தாவனங்களைகாலாபக்கங்களிலும் உடையதாய்; அல்லி, செங்கழுநீர், நீலோத்பலம் விகசிக்கும் வாய்க்கால்களும், நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், செந்தாமரை, வெண்தாமரைகள் நிறைந்துள்ள தடாகங்களும், ஏரிகுளங்களுமுடையதாய்; செந்நெல், கோதுமுதலான நஞ்சைப்

பயிர்களும், சோளம், கம்பு முதலான புஞ்சைப்பயிர்களும், காய்கறி,மஞ்சள் முதலானசெடிகளும் செழித்தோங்கும்படியான வயல்களும், தோட்டங்களும் நெருங்கப்பெற்றதாய்; இல்லற தருமத்தை இன்பமாய் நடாத்தும் கல்விமான்களும், செல்வவான்களும் சுதந்திர சுகமாகவசிக்க யோக்கியமானதாய்; பிரம்மச்சாரிகள்,வானபிரஸ்தர், சனியாசிகள், எதிகள், யோகிகள், முனிகள், தபோநிதிகள்முதலான மஹான்கள் மனமுவந்து வாழ்வதற்கேற்ற விடமாய்; அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வைஸியர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, கணிகையர்வீதி, பஞ்சமர்வீதி, கடைவீதி, பண்டசாலை, பணச்சாலை, மண்டிகள் முதலானதுகளால மேன்மைப்பெற்றதாய்; விஜயநகரத்தார், மதுரைநாயக்கர், மைசூரார், மகம்மதியர், ஆங்கிலேயரால் அவ்வக்காலத்தே அரசுபுரியபெற்றதாய்; கிராமாதிகாரி, கணக்காதிகாரி, போலீசதிகாரி, தாலூக்காதிகாரி, தபாலதிகாரி, துக்கிடியதிகாரி, நகரபரிபாலனதிகாரி, ஸ்தலபரிபாலனதிகாரி, குற்றவிசாரணையதிகாரி, நீதிபரிபாலனதிகாரி, வனபரிபாலனதிகாரி,வித்தியாபரிபாலனதிகாரி,பத்திரப்பதிப்பதிகாரி,சமயபரிபாலனதிகாரி முதலான அதிகாரிகளுக்கு இருப்பிடமாய்; கல்விச்சாலை, சிலம்பச்சாலை, ஆயுதச்சாலை, அறச்சாலை, சிறைச்சாலை, வாசகச்சாலை, சங்கீதச்சாலை,பிரசங்கச்சாலை, வைத்தியசாலை, பருத்திகைத்தொழிற்சாலை, காபிச்சாலை, கரும்புச்சாலை, அரிசிச்சாலை, எருச்சாலை முதலான பற்பலச்சாலைகளை உடையதாய்; வர்த்தக விருத்தி, ஜனோபகாரிநிதி முதலான திரவிய சேகரநிதிகளையுடையதாய்; கலாநிதி, வித்தியாபானு முதலான அச்சு இயந்திரங்களை உடையதாய்; கரூர், காரமடை, அவிநாசி, தாந்தோன்றி வெள்ளியங்கிரி, திருப்பேரூர் முதலான திவ்யக்ஷேத்திரங்களையுடையதாய்; சைவ வைஷ்ணவ பிராம்ம சக்திமுதலான ஆலயங்களையும், அவற்றின் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களையும் பரக்கப்பெற்றதாய்; வேதகோஷங்களும், மங்களவாத்தியங்களும் சதாகேட்கப்பட்டவிடமாய்; சேர சோழ பாண்டியநாடுகளென்னும் மூன்நாடுகளுக்கும் நன்னடுவாகும் கொங்குநாட்டிற்கு திலகம்போல் பிரகாசிப்பதாய்; விளங்குவது கோயமுத்தூர் என்ற திவ்யநகரமாம்.

அந்நகரத்தின் மத்தியில், நான்குபக்கங்களிலும் சுற்றியிருக்குந்தோட்டத்தின் திவ்யமான மலர்களின் சுவாசனையைத் தென்றல்காற்றுக் கொண்டுவரப் பட்டவிடமாயும்; அம்மலர்களின்தேனை பற்பல பக்ஷிகளும்,வண்டுகளும் உண்டு தேக்கெறிந்து உல்லாசமாகஇனியகீதங்கள்பாடி ஆநந்தமூட்டப்பட்டவிடமாயும்; ஆகம வேத புராண இதிகாசாதி சாஸ்திரங்களுக்கு இருப்பிடமானதாயும்;உலக லௌகீக வைதிக விஷயங்களை வியக்தமாக அறிந்துய்வதற்கு ஏற்ற இடமாயும்; அகத்தியர், வசிஷ்டர், வியாசர், பராசரர், பாரத்துவாஜர், பதஞ்சலியார், சூதர் சவுனகர், சாண்டிலியர்,சங்கரர்,ராமாநுஜர்,மத்துவர், சைதனியர்,குருகோவிந்தர் அப்பர்,ஆழ்வாராசாரியர், சுந்திரர், மாணிக்கவாசகர், தாயுமானவர்,இராமலிங்கர், இராமமோஹனர்,கேசவசந்திரர்,கபீர், துக்காரம், பராங்குசர் முதலான இந்நாட்டு மஹாத்துமாக்களும்; சாகிரடீஸ், பிளேடோ, கான்பியூஸ், ஜொராஷடார், ஏசு, மகம்மது முதலான ஏனைய நாட்டுமஹான்களும் அபிராகிருததிவ்வியமங்கள சுவரூபிகளாகவந்து ஆசிர்வதிக்குமிடமாயும்; ஜாதிபேதம், சமயபேதமற்று சர்வ சமயத்தாருக்கும் பொதுவாகி, சமரசவேத சஹோதிராநந்த சபாபீடமாயும்; சைவர்,வைணவர், சாக்தேயர், ஜயினர், பவுத்தர்,பார்சிகர், கிறிஸ்து,மகம்மதாதி மதாபிமானிகளும் ; துவைதாத் துவைத விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்திகளும் சதாவந்து, சர்வேசுவரனுடைய அநந்தகலியாணகுணங்களைப்பற்றி சரச்சித்து, சுகாநந்தமடைவதற்கு ஆஸ்தானமண்டபமாயும் ; அமைந்துள்ள கலாநிதி என்ற பெயரைப்பெற்ற அழகியதோர் ஆச்சிரமமிருக்கின்றது.

அது,ஆரியம், ஆந்திரம், திராவிடம்,ஆங்கில முதலான பாஷைகளைக்கற்றுக் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்தவராய்; இருக்கு யஜூர் சாம அதர்வணாதி வேதங்களின் சாரங்களையும்; சிக்ஷை சந்தசு சோதிடம் நிருக்தம் கற்பம் வியாகரணாதி வேதாங்கங்களையும்; மீமாம்சை நியாயம் முதலான உபாங்கங்களையும்; பிரம்ம முதல் பிரம்மாண்டாதி புராணங்களின் சாரங்களையும்; இராமாயணம், பாரதம், சிவரகசியாதி இதிகாசங்களையும்; பாஞ்சராத்ரம், வைகானசம்பொது இலக்கிய இலக்கண அலங்கார தருக்கச் சங்கீத க்ஷேத்திர அக்ஷர கணித ககோள பூகோள சிற்ப சாமுத்திரக நீதியந்தவாகடாதி ஆகமங்களையும் ; பைபில், குரான், ஜந்த முதலான ஏனையநாட்டு வைதீக லௌகீக கிரந்தங்களின் தாத்பரியங்களையும் ; இரவும் பகலும் படித்து தெளிந்தவராய்; இலௌகிக வைதிகக்காரியங்களை சாங்கோபாங்கமாகத் தெரிந்தவராய் ; துஷ்டநிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் சக்தியையுடையவராய்; தருமரக்ஷணிசபை, மஹாஜனசபை, காங்கிரஸ்சபை, ஆசாரசிர்திருத்தும்சபை, தத்துவசபை, பிரம்மசபை, முதலான பற்பலபொது நலச்சபைகளுக்கு ஓர் முக்கியஸ்தராய்; நூல்நூற்கும் சாலை (காட்டன்மில்) சர்க்கரைச்செய்யும்சாலை முதலான கைத்தொழில்சாலைகளை ஸ்தாபித்து

அலைகளால் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைக்குடிகளுக்கு ஜீவனோபாயத்தை உண்டாக்கினவராய்; தாலூகாபோர்டு, டிஸ்டிரிக்டுபோர்டு முதலானசபைகளுக்கு மெம்பராய், கவுரவமேஜஸ்திரேட்டு முதலான கவர்ன்மெண்டு கவுரவவேலைகளுக்கு பலவருஷகாலங்களாக நியமிக்கப்பட்டு, அவ்வேலைகளினால் ஏழைஜனங்களுக்கு இரவும் பகலாக பாடுபட்டுழைக்கும் நரஜீவதயாபரராய்; அநேக பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும் பதிப்பித்து இந்நாட்டாரின் இகபரசுகத்துக்கு இன்றியமையா ஹிதோபதேசம் செய்பவராய்; ஹிமசேதுவரையில் யாத்திரைச்செய்து இந்நாட்டின் திவ்யதேச சரித்திரங்களை எழுதியவராய்; ஆசிய ஐரோபா, அமெரிகா, ஆபிரிகா முதலானகண்டங்களிலுள்ள மதியூகிகளால்மதிக்கப்பெற்றவராய்; மங்காதபுகழ்ப் பெற்றோங்கும் ஆங்கில அரசி விக்டோரியா சக்ரவர்த்தினியார், எட்வர்டு சக்கிரவர்த்தியவர்களால் சுதேசோபகாரியென்று சர்டிபிகேட்டுகளைப் பெற்றவராய்; சோர்வின்மை, துணிவுடைமை, தூய்மை வாய்மையாதி குணங்களால் பல வித்துவான்களால்புகழ்பெற்றவராய்; தேசாபிமானமே உருவாகவந்து சகலஜாதியாராலும் கொண்டாடப்பட்டவராய்; சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய ஆந்திரர் குடும்பத்தின் பரம்பரையில் ஜனித்தவராய்; ஜனகாதி மஹரிஷிகளைப்போல இல்லறதருமத்தை இனிதாக நடாத்திச் சதாபிரம்ம தியான பாராயணம் செய்துக்கொண்டிருக்கும் நரசிம்ஹ

இராஜயோகியாருக்குச்சொந்தம்.

அந்த ஆச்சிரமத்தில் ஒன்றொருநாள் அருணோதயகாலத்தில் பாலசூரியன் உஜ்வலரூபத்துடன் உதயமாகி உத்தமோத்தமனுடைய மஹிமாபிரசாரம் செய்துக்கொண்டு ஆகாசவீதியில் வரவும்; விதம்விதமான பக்ஷிகள் விழித்தெழுந்து உத்சாஹம் நிரம்பிய உள்ளங்களுடன் அகிலவிஸ்வேசனுடைய அத்புதசக்தியை ஆநந்த கீதங்களால் பாடியாடவும்; இயற்கைப்பொருள்கள்யாவும் இரமணீயமாகத் தோன்றவும்; அத்தபோநிதியின் ஆப்தர்களாகியஸ்ரீநாராயணரிஷி, பொன்னரங்கர், விஜயரங்கர், இரங்கப்பர், நஞ்சப்பர், சின்னப்பர், கிருஷ்ணப்பர், பார்த்தசாரதி, வெங்கிட்டராமர், அப்பய்யர் முதலான பாகவதசிரேஷ்டர்கள் பிரம்மதியான பாராயணார்த்தமாகவந்துகூட; அந்தஆசிரமாதிபதியாகிய நரசிம்ஹயோகீந்திரர் காலைக்கடனைமுடித்துக்கொண்டுவந்து, அத்திருகூட்டத்திற்கு முதல்வராகி "ஓம் பிரமணேநம:" என்னும் மகுடவாக்கியத்தை உச்சரித்தும், பிறகு "சத்யஞானம் அநந்தம் பிரம்மம் சாந்தம் சிவமத்வைதம்" என்னும் வேதவாக்கியத்தைசசொல்லி, அதன்பொருளைப்பற்றி பிரபலமாக பிரசங்கித்தும்; அநந்தரம் "பிராம, கிருபாஹிகேவலம்" என்ற வாக்கியத்தைச்சொல்லி முடித்தும், அன்பருக்கு ஆநந்தமூட்ட; அவர்கள்யாவரும் எழுந்து அந்த ஆச்சிரமத்தை அடுத்திருக்கும் நந்தாவனத்தில் ஏகாந்த சேவைசெய்யப்போயினர்.

அதன்பின்பு-தாம் இந்த உலகத்தாருடைய நன்மையைக் கருதிச் சொல்ல வேண்டியவைகளும், செய்யவேண்டியவைகளும் பின்னும் பலவிருக்க; அவைகளைப்பூர்த்திச்செய்யப் போதுமான சமயம் வாய்க்கவில்லையே என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அந்தஇராஜயோகியின் ஆப்தசிடனாகிய அரங்கநாதன் என்னும் புத்திர சிகாமணியானவன், நித்தியாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, சத்தியம் சாந்தமுதலானகுணங்களிற் சிறந்த சிலசினேகிதர்களுடன்வந்து, அந்த குருசிரேஷ்டருடைய திருப்பாதக்கமலங்களில் விழுந்து, தண்டம் சமர்ப்பித்து, அஞ்சலி யஸ்தனாய்ச் சேவித்து நின்றான்.

அந்த இராஜயோகியானவர் அவனைக் கண்குளிரக் கண்டு ஓ! சீடா, சுகமா? "உன்மனதில் யாதோ ஒருச்சந்தேகம் ஜனித்து,அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதாகத் தோற்றப்படுகிறாய்; அந்தச் சந்தேகத்தைச் சொல்லுக," என்று ஆஞ்ஞாபிக்க; அரங்கநாதனென்னும் சீடன்: "ஓ, குருசுவாமி! தங்களுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினால் இகபரசுகங்களுக்கு இன்றியமையா இலக்கிய மிலக்கண இலக்கந் தருக்க சாமுத்திரிக சங்கீதாதி சாஸ்திரங்களின் கருத்துக்களையும்; பூகோள ககோள விவசாய வைத்தியாதி சாஸ்திரங்களின் சாரங்களையும்; நாஸ்திகத்தை நீக்கி ஆஸ்திகசித்தாந்தத்தையும்; மூர்த்திதலந் தீர்த்தங்களைத் தெளிவாய்க் காட்டும் திவ்யதேச சரித்திரங்களையும்; ஆரியர் வேத வேதாந்தங்களின் சாரங்களையும்; அதிலுண்டான சைவ வைணவாதி சமயாசாரங்களையும்; துவைதாத்துவைத விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தங்களையும்; சத்தியம், சாந்தம், பக்தி, யோகம் ஞானமுதலியவைகளின் இலக்ஷணங்களையும்; தரும சாஸ்திரங்களின் தாத்பரியங்களையும்; இராமாயணாதி இதிகாசங்களின் கருத்துக்களையும்; பைபில், குரானாதி ஏனையகாட்டாரின் மதக்கருத்துக்களையும் கரதலாமலகம்போல கற்றுக் கொண்டேன். அப்படிக்கற்றுக்கொண்டிருந்தும், பின்னும் சில சந்தேகங்கள் என்மனதில்தோன்றி, அவைகளுக்கு தக்க சமாதானம் கிடைக்காமல் தவித்து, தங்களுடைய திருப்பாதகமலத்தினிடம் வந்தேன்"; என்றான்.—உடனே,

கலாநிதி ஆச்சிரமத்தார் கேட்டு—ஏ, குழந்தாய், அரங்கநாதா! "அச்சந்தேகங்களைச் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லுக," என்று வினவ, அரங்கநாதன் அடியில்கண்டபடி அறையலானான்.

ஏ, குருநாதா? இதுவரையில் யான் கற்றுத் தெளிந்த இதிகாசாதி கிரந்தங்களினால் கிரேத, திரேத, துவாபர யுகங்களில் இப் பரதவருஷத்தில் பிரபலமான குருநில பெருநிலமன்னர்களுடையவும்; சக்கிரவர்த்திகள், சாஸ்திரஞானிகள், சாதுக்கள் முதலானவர்களுடையவும்; சரித்திரங்களைப்பற்றி ஒருவாறு தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அச்சரித்திரங்கள் ஒருகிரந்தத்தில் சொல்லி இருப்ப

னப்போல மற்ற கிரந்தங்களில் சொல்லக்காணோம். அன்றியும், அவைகளும் சைவ வைணவாதி மதத் துவேசமானவைகளாக இருக்கின்றன; மேலும், இந்த கலியுகத்தில் பிரபலமான ஜாதியார், சக்கிரவர்த்திகள், பெருநில குறுநில மன்னர்கள், மஹான்களுடைய மகிமைகளைப்பற்றி எந்தகிரந்தத்திலும் வியக்தமாச்சொல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் மறிகிலேன்.

இதுநிற்க, இப்போது பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைஸியர் முதலானவர்களுடைய ஜாதிவிவர சரித்திரங்களை அச்சிட்டு வெளியாக்கி இருக்கையில்; சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய ஆந்திராகிய பலிஜர், விக்கிரமர், சாளுக்கியர், காலசூரியர், கொண்டவிடுகெஜபதிகள், விஜயநகர நரபதிகள், ராயதொரு, சேர சோழ பாண்டியர், பல்லவர், பள்ளாளர், கொங்கர், தேவகிரியாதவர், காலபுரஜர், கங்கைவம்சத்தார், கேசரிவம்சத்தார், தேவசமுத்திரத்தார், மைசூரார் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களை அறியவகையில்லை; அன்றியும் இப்போது இந்த தேசத்தின் பெரும்பாகத்தை ஆங்கிலேயர் ஆண்டுவருகிறார்கள்—இந்த ஆங்கிலேயர் க்ஷத்திரியர்களா? அல்லது சூத்திரர்களா? ஒரு தேசத்தை ஆளவேண்டியகடமை க்ஷத்திரியருடையதென்று மநுமுதலானவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களாமே, அப்படியிருக்க, இந்த தேசம் இப்போது ஆங்கிலேயர் வசமாகவேண்டிய காரணமென்ன?

காலத்துக்குக்காலம் காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவிப் பதினெண் புராணங்களை எழுதியவர்கள், இக்கலியுகத்துக்காக பத்தொன்பதாவது புராணம் ஒன்று எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இடையில் தத்தாசாரியர் (R. C. Dutt.) முதலானவர்கள் ஒருவாறு இத்தேச சரித்திரங்களை எழுதினும்; அவைகளும் வடநாட்டின் சில சரித்திரங்களைப்பற்றிமாத்திரம் விசேஷமாக அறிவிக்கின்றவைகளாக இருக்கின்றனவேயன்றி; விந்தியபருவதத்திற்கு தெற்கும், கன்னியாகுமரிக்கு வடக்குமுள்ள மத்திய நாடுகளினுடையவும், தென்னாடுகளினுடையவும் சரித்திரங்களை அறிவிக்கக்காணோம்; அன்றியும், ஆங்கில இராஜியம் இந்நாட்டில் ஸ்தாபிதமானபிறகு சில ஆங்கில வித்துவான்கள் சில சரித்திரங்களை எழுதினும், அவைகளும் அவர்களுடைய ஜெயாபஜயங்களைப்பற்றியவைகளாகவும், சமீப காலத்தில் நடந்த சரித்திரங்களாகவும் இருக்கின்றனவே யொழிய, இத்தென்னாட்டின் மத்தியகாலத்தினுடைய சரித்திரத்தைத் தெரிவிக்கக்காணோம்—ஆகவே.—

ஓ, பரமகுருவே!

புராணமென்றாலென்ன? அதன் லக்ஷணம்யாது? அது எக்காலத்தில் யாவராலியற்றப்பட்டது? அதன் உத்தேசமென்ன? இப்போது அது பதினெண்புராணங்களாகவும், பதினெண் உப புராணங்களாகவும், அநேகஸ்தலபுராணங்களாகவும்; அவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமான கொள்கைகளை உடையனவாகவும் இருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? அன்றியும்—இப்புராணங்களின்படி இந்நாட்டை அலங்கரித்த அரசர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆசாரியர்கள்யாவர்? இடையில் இத்தேசத்தை ஆண்ட அரசர்களும், அறிவுடையார்களும் யாவர்? பிறகு இந்நாட்டிலாண்ட அரசர்கள் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களையும், காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவி புராணங்களை எழுதாமல் விட்ட காரணம்யாது? இத்தியாதிச்சங்கதிகளை விவரமாகச்சொல்ல வேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்ய;"

அக்கலாநிதி யோகீந்திரர்கேட்டு, ஏ, குழந்தாய்! நீகேட்ட கேள்விகள் நியாயமானவைகளே; இக்கேள்விகளுக்கு விடையாக, நாம் காக்ஷியினாலும், கேள்வியினாலும் காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவிச்சொல்லும் சங்கதிகளை கவனமாய்க்கேள்? "யதிதம் கிஞ்சத் ஜகத் ஸர்வம் பிராண ஏஜதி நிஸ்ருதம்"— "இதோ இருக்கிற இந்த உலகம் முழுதும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்துவெளிப் "பட்டதாகிப் பிராணசுவரூபனாகிய அவரிலேயே அசைந்துகொண்டிருக்கிறது" என்றுகடோபநிஷத்தின் கருத்தை முன்னமே உபதேசித்திருக்கிறோமல்லவா? இப்படி அந்தரத்தில் அசைவாடிக்கொண்டிருக்கும் அண்டத்தில், அந்தப் பரமாத்மே பிரம்மா என்னும் பெயரினால் பிரபஞ்ச பிரஜைகளை சிருஷ்டித்தும்; அப்படி சிருஷ்டித்த பிரஜைகளை (அந்தப்பரமாத்மாவே) விஷ்ணு என்னும் பெயரால் பாதுகாத்தும்; (அவரே) ருத்திரன் என்னும் பெயரால் சங்காரம் செய்தும் வருகையோடு; பிரபஞ்சபிரஜைகளின் இகபரசுகங்களுக்கு இன்றியமையாத தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை (அந்தபரமாத்மே) ஆதி புருஷனுக்கு நேராக அறிவித்தார்—அப்படி அறிவித்தஞானத்திற்கே சுருதி என்றுபெயர்—அதாவது,

சுருதி என்றால்—சு ரூ ய தே—இதி சுருதி—கேட்கப்பெற்றதனால் அதாவது பரமாத்மாவினிடமிருந்து நேராகக் கேட்கப்பெற்றபடியாலும்; சுரோத்திரேந்திரியத்தினால்சப்தரூபமாக அறியப்பெற்றபடியாலும்; சுருதிஎன்னும் பெயரைப்பெற்றது. இந்த சுருதிக்கே வேதம் என்றும், ஆம்நாயமென்றும் பின்னும் பலபெயர்கள் உண்டென முன்னமேசொல்லி இருக்கிறோமல்லவா?

இந்த வேதத்தின் வார்த்தைகளும், வாக்கியங்களும் கடினமானபாஷையிற் சொல்லப்பெற்றும்; ஆழ்ந்ததத்துவகருத்துக்களுடையவைகளாகையாலும்; அவைகள் சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தசு, நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கற்பமென்னும் ஆறு அங்கங்களை (ஆசாரியர் மூலியமாக) கற்றுத்தெளிந்த மஹா மதியூகிகளுக்கே யன்றி, மற்றவர்களுக்கு வியக்தமாக விளங்காமலிருக்கக்கண்டு; மற்று ஞான

சிரோன்மணிகளாகிய மநு, விஷ்ணு, யமன், அங்கீரசர், வசிஷ்டர், தக்ஷர், ஸம்வர்த்தர், சாதாதபர், பராசரர், ஆபஸ்தம்பர், உசநசு, காத்தியாயனர், பிரஹஸ்பதி, கவுதமர், சங்கர், லிகிதர்; ஹாரீதரர், அத்திரி, முதலான பதினெட்டுப் பெயர்கள் சுருதி என்னும் வேதத்தின் கருத்தையே (மனோராச்சியம்செய்து) (மனதில் நினைத்து) ஸ்மிருதிகளாகச் சொன்னார்கள்—

ஸ்மிருதி என்றால்—"வாசிஷ்டம் சைவஹாரதம்", &c. என்ற வாக்கியத்தின்படி—சுருதிகளின் கருத்துக்களையே வசிஷ்டர் முதலானவர்கள் சொன்ன தரும சாஸ்திரங்களாம். காலவித்தியாசத்தினால் இந்த ஸ்மிருதிகளின் வாக்கியங்களின் பொருளையும் அறிந்துய்யும்படியான சக்தி ஜனங்களுக்கில்லாமற்போகவே, ஸ்ரீ வால்மீகர் இராமாயணத்தையும், வியாசர் பாரதத்தையும், கர்க்காசரியர், கர்க்க சம்ஹிதையையும் இதிகாசங்களாக இயற்றினார்கள்.

இதிஹாசம் எனில்—"இதிஹாசபுரா விருத்தம்" என்னும் வாக்கியத்தின்படி, "முந்தி நடந்த சரித்திரங்களின் வாயிலாகத் தரும அர்த்த காம மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தத்தை போதிப்பதென்பதாம்.

இந்த இதிஹாசங்களையும் சரியாகப்படித்து பொருளறியும் சக்தி கால வித்தியாசத்தினால் ஜனங்களுக்கு இல்லாமற்போய் விட்டபடியால், காலபேதத்தை யறிந்து பாமரர்களும், முக்கியமாக ஸ்திரீ சூத்திரர்களுடைய ஞானவிருத்தியைக் கருதி புராணங்கள் சொல்லப்பெற்றன.

புராணம் என்றால்—பழயது என்று பொருள். "ஸர்கஞ்ச பிரதிஸர்கஞ்ச வம்சமன்வந்தராணிச," &c. என்ற அமரசிம்மஹருடைய வாக்கியத்தின்படி, சிருஷ்டி கிரமம், பிரளயகிரமம், முந்தி இருந்த மஹான்களுடைய வம்சாவளி, மநுவந்தரங்கள், முன்னிருந்த வம்சத்தாருடைய சரித்திரம் ஆகியபஞ்சலக்ஷணங்களோடு சொல்லப்பெற்றிருப்பதே புராணமாம்,

புராணத்தின் பூர்வஸ்திதி.

அது கிருதயுகத்தில் பிரம்மாவினால் நூறுகோடி கிரந்தங்களுள்ள ஒரே நூலாக இயற்றப்பெற்றிருந்ததாகவும்; அதை திரேதாயுகத்தில், சில ரிஷிகள் 118 - சம்ஹிதைகளுள்ளதாகவும், 18 - பிரிவுகளுள்ள ஒரு கோடி கிரந்தங்களாகச்செய்ததாகவும்; அவைகளை வேதவியாசர் துவாபரயுகத்தில் இலக்ஷம் கிரந்தங்களுள்ள, 18 - புராணங்களாகச் செய்ததாகவும்; மச்சபுராணம் 53 - வது அதியாயத்தில் விரிவாகச்சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது என்று;" இதைக்கேட்ட அரங்கநாதன், ஏ, குருஸ்வாமி! சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்கள் உற்பத்தியான விதங்களைக்கேட்டுத் தெளிந்தேன். இனி இப்போது இந்நாட்டில் வழங்கும் புராணங்களின் பெயர்களையும், அவற்றின் சாராம்சங்களையும் அறிவிக்க வேண்டுகிறேன்;" என்று வணங்கி கேட்க, அந்தயோகீந்திரர் அடியில் வருகிறபடி புராண சாரத்தை சொல்லலுற்றார்.

"ஏ, பிரம்மச்சாரியே, கேளாய்!—இப்போது இந்நாட்டில் பிரம்மம், பாத்துமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், பவிஷியம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்நேயம், பிரம்ம வைவர்த்தம், இலிங்கம், வராஹம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மச்சம், காருடம், பிரம்மாண்டமென்னும் பெயர்களையுடைய 18 - புராணங்களே பிரபலமானவைகள்—இவைகளில்—முதலாவது,

1. பிரம்ம புராணம்.

இது ஆதியில் 10,000 சுலோகங்களையுடையதாக இருந்தது. இப்போது 7,000 முதல் 8,000 சுலோகங்களுள்ளதாக பிரகாசிக்கிறது-இதில் முக்கியமாக உலக சிருஷ்டி முதலான விவரங்களையும்; ஸ்ரீ ஜகந்நாதபுரியில் பிரகாசிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய வைபவங்களையும்; பிரம்மாவினால் தக்ஷருக்கு உபதேசித்தவைகளையும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன—

2. பத்ம புராணம்.

இது, பிரம்மாவானவர், கமலாசனத்திலிருந்து சிருஷ்டிசெய்ததைபவத்தை புலஸ்தியருக்கு போதிக்க; அவர், பீஷ்மருக்குச் சொன்னதாக, ரோமஹரிஷியுடைய புத்திரராகிய சூதர், நைமிசாரணிய ரிஷிகளுக்குச் சொன்ன 55,000 சுலோகங்களை உடையது. இதில் சிவபெருமான் விஷ்ணுவின் மகிமையைப்பற்றிப் பார்வதிதேவிக்குச்சொல்லியதையும்; அவ்விருவரும் விஷ்ணுவைக் கொண்டாடியதைப் பற்றியும்; ஜைனமதஸ்தர், மிலேச்சர்கள் வந்த சங்கதிகளைப்பற்றியும்; ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி, விஜயநகர ராயலுசரித்திரங்களைப்பற்றியும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன. இதன் பூர்வபாகத்தை வைணவர்களும், உத்தரபாகத்தை சைவர்களும் பிரமாணமல்லவென்று சொல்வதனால்; இது ஒரு மதத்துவேஷமான புராணமென்று அநேகருடைய அபிப்பிராயம்—

3. விஷ்ணு புராணம்.

இது புராணங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமானதாம்; ஏனெனில், புராணங்களுக்கு இன்றியமையாத பஞ்சலக்ஷணங்களோடு கூடியபுராணம் இதுவேயாம்—இது ஆறு அனுவாகங்களுடையதாகவும், அநேக அத்தியாயங்களை உடையதாகவும், 23,000 சுலோகங்களுடையதாகவும், பராசரர், மைத்ரேயருக்கு போதித்த சிறந்தபுராணம்—இதன் முதல் அத்தியாயத்தில் உலக சிருஷ்டி விஷயத்தைப்பற்றியும்; பிரஹலாதர் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களைப் பற்றியும்; இரண்டாவதில் பிரபஞ்சத்தின் விவரம், சூரியசந்திராதிகளின் விவரம், பற்பல நரகங்களின் விவரம், பரதர் முதலானவர்களுடைய விவரங்களைப்பற்றியும்; மூன்றாவதில் மனு, மன்வந்தரங்களின் விவரம், வேதப்பிரிவுகளின் விவரம், பிதாதி சிரார்த்தங்களைச்செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும்; நான்காவதில், சூரிய சந்திரவமிசங்களின் விவரங்களையும்; விஷ்ணுவானவர் கலிகாவதாரமெடுக்கும் விவரங்களைப்பற்றியும்; ஐந்தாவதில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரவைபவத்தைப்பற்றியும்; கலியுகதரும விவரத்தைப்பற்றியும், ஆறாவதில் கலியுகதருமத்தைப்பற்றியும், மூன்றுவிநாசங்களைப்பற்றியும், மோக்ஷசாதனத்தைப்பற்றியும், விஸ்தரித்துச்

சொல்லப்பெற்றிருக்கிற தன்றியில்; கலியுகத்தில் அரசுசெய்யும் சில இராஜ வமிசத்தாரைப்பற்றியும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

4. சிவ புராணம்.

இதுவே வாயுபுராணம். நைமிசாரணிய ரிஷிகளுக்கு சூதரால்சொல்லப் பெற்ற பிராகிரியா, உபாதகாத, அநுசங்கா, உபசம்ஹார, என்னும் நான்கு பாதங்களை உடையதாகவும்; 24,000 சுலோகங்களை உடையதாகவும் உள்ளது, இது சுவேத கல்பத்தைப்பற்றியும், சிவபெருமானாகிய ருத்திரமூர்த்தியின் மருத்துவத்தைப்பற்றியும் சொல்லுகின்றது.

5. ஸ்ரீ பாகவத புராணம்.

இது அஸ்தினபுரத்தின் அரசனும், அர்ஜுனனுடைய பேரனுமாகிய பரிக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கு, வியாசருடைய புத்திரராகிய சுகதேவர் சொன்னதை; நைமிசாரணிய ரிஷிகளுக்குச் சூதரால் சொல்லப்பெற்றதும்; 12 ஸ்கந்தங்களாகப் பிரிக்கப்பெற்ற 332 அதியாயங்களில், 18,000 சுலோகங்களை உடைய சிறந்த புராணம்—ஹிமசேதுவரையிலுள்ள பெரும்பான்மையான இந்துக்களால் புகழ்ந்துக்கொண்டாடும் இந்தபுராணத்தில், உலக சிருஷ்டி விமர்சனையைப்பற்றியும், இத்தேசத்தில் ஆண்ட சக்கிரவர்த்திகள், மநு மன்வந்தரங்கள் முதலான சரித்திரங்களைப்பற்றியும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லியிருப்பதைப்போலவே விஸ்தரித்துச்சொல்லி இருப்பதோடு; பத்தாவது ஸ்காந்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய ஜனனம், லீலைமுதலானதுகளைப்பற்றி விஸ்தாரமாக அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது—சிலர் இந்தபாகவத புராணத்தை பூபதேவர் என்னும் வியாகரணபண்டிதர் இயற்றியதாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்—அது சரியான அபிப்பிராயமாகத் தோற்றவில்லை. இந்த பாகவதபுராணத்திற்கு ஸ்ரீதரசுவாமிகள் இயற்றிய வியாக்கியானமிருக்கிறது. பூபதேவர் இயற்றியது தேவிபாகவதமென்னும் சைவமத கிரந்தமாம்.

6. நாரதிய புராணம்.

இது நைமிசாரணிய ரிஷிகளுக்கு நாரதர் 25,000 சுலோகங்களில், பிரஹத் கல்பத்தைப்பற்றியும்; துருவர், பிரஹ்லாதர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும்; ருக்மாங்கதன், ஏகாதசிவிரதபலனைப்பற்றியும், சொல்லிய வைணவபுராணம். இப்போது அநுஷ்டானத்தில் 3,500 சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன மற்ற சுலோகங்கள் மறைந்திருக்கின்றன. மேலும், இதில் புராணலக்ஷணத்துக்குவேண்டிய உலகசிருஷ்டி விஷயத்தைப்பற்றியும்; ஆண்ட அரசர் சக்கிரவர்த்திகளுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும் சொல்லப் பெற்றிருக்கவில்லை; அன்றியும் இந்த நாரதிய புராணத்தைப்போலவே; நாரதர், சனத்குமாரருக்கு போதித்ததென்று சூதர் உபதேசித்ததாக இப்போது அநுஷ்டானத்தில்

நூன்றிருக்கின்றது. இது மார்க்கண்டேயர் உற்பத்தி, சாகரபுத்திரர்களுடைய வமிசநாசம், நாராயணஸ்தோத்திரங்கள் முதலானதுகளைப்பற்றி மாத்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

7. மார்க்கண்டேய புராணம்.

இது மார்க்கண்டேய மஹரிஷியால், தருமாதருமங்களைப்பற்றி ஜெயமுனிக்கு 9,000 சுலோகங்களில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இதில் தேவலோகபக்ஷிகள், பிரம்மஞானத்தை போதிப்பதைப்பற்றியும்; பலதேவருடைய தபசைப்பற்றியும்; ஹரிச்சந்திரர் வைகுண்டத்தை அடைந்ததைப்பற்றியும்; வசிஷ்டருக்கும், விசுவகர்மாவுக்கும், உண்டானச் சச்சரவுகளைப்பற்றியும், துர்கா, காளி, சாமுண்டிதேவிகளுடைய மகத்துவங்களைப்பற்றியும், உலக சிருஷ்டியாதி விஷயங்களைப்பற்றியும், பிரபலமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது. இப்போது அநுஷ்டானத்தில், 6,900 சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன. மற்ற 2,100 சுலோகங்கள் மறைந்திருக்கின்றன.

8. அக்கினி புராணம்.

இது ஈசானகல்பத்தைப்பற்றி அக்கினிபகவான், வசிஷ்டருக்கு 16,000 சுலோகங்களில் போதித்தது. இதை வியாசர் சூதருக்குபோதிக்க; அவர் நைமிசாரண்ய ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். இப்புராணம் இராமகிருஷ்ணாவதாரங்களைப்பற்றியும்; சிவபூஜை மகத்துவத்தைப்பற்றியும்; பாணினி இயற்றிய வியாகரணத்தைப்பற்றியும்; சாஸ்ருதரியற்றிய வைத்தியசாஸ்திரத்தைப்பற்றியும்; மல்ல யுத்தம், முஷ்டி யுத்தம், வில்வித்தைகளைப்பற்றியும்; விக்கிரமார்க்கன், சாலிவாஹனன், முதலான சில மன்னர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பற்றியும் அறிவிக்கின்றது.

9. பவிஷியத் புராணம்.

இது அகோர கல்பகாலத்தில் இவ்வுலகமிருக்கும் ஸ்திதியைப்பற்றியும்; பிராணிகோடிகளின் ஸ்திதியைப்பற்றியும்; சூரியனுடைய பிரதாபத்தைப்பற்றியும்; பிரம்மா, சுவயம்புமனுவுக்கு 126 அதியாயங்களில், 14,000 சுலோகங்களாகச்சொன்னது. இதின் ஐந்து அத்தியாயங்கள் பிர்மா, விஷ்ணு, சிவன்முதலாதி தேவர்களைப்பற்றியும்; 5-வது பிரதிசர்க்கம் சிருஷ்டியைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கின்றது—மற்றப்பாகங்களில், சமயாசார சம்ஸ்கார சந்தியாவந்தனச் சடங்குகளைப்பற்றியும்; குருபக்தி, ஜாதி, ஆசார தருமங்கள், விரதங்கள், நாகபஞ்சமி முதலானதுகளைப்பற்றியும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.—இப்போது அநுஷ்டானத்தில் 7,000 சுலோகங்கள்தானிருக்கின்றன. மற்ற சுலோகங்கள் மறைந்தன—இதற்குச்சம்பந்தப்பெற்றதாகச் சொல்லும் பவிஷியோத்திரபுராணமென்று சொல்லும் ஓர் புராணம் 7,000 சுலோகங்களுடையதாக இருக்கிறது. இது இரத உற்சவம், மன்மதன், காமனுதிகளுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறது.

10. பிரம்ம வைவர்த்த புராணம்,

இது நாராயண ரிஷியானவர் நாரதருக்கும்; அந்நாரதரால் வியாசருக்கும்; அவ்வியாசரால் சூதருக்கும், அச்சூதரால் நைமிசாரண்ய ரிஷிகளுக்கும் சொல்லிய

பிரம்ம, பிரகிருதி, கணேச, கிருஷ்ண ஜனனமென்னும் நான்கு கண்டங்களாகி 18,000 சுலோகங்களால் பிரகாசிக்கிறது. இதில் பிரம்ம, தேவி, கணேசர், கிருஷ்ணருடைய பிரதாபங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கினும், இராதாகிருஷ்ணருடைய லீலைகளையும், அவர் பிருந்தாவனத்திலும் கோகுலத்திலும் செய்தகிரீடைகளைப் பற்றியும், கோபிகளுடைய பக்தியைப்பற்றியும் பிரபலமாகவர்ணித்துச் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது,

11. இலிங்க புராணம்.

இது தருமார்த்தகாமத்தின் விலக்ஷணங்களையும்; அக்கினி கல்பகாலத்தில் மோக்ஷமடையும் விதத்தையும் பற்றி, பிரம்மாவுக்கு அக்கினிசொரூபரான மஹாதேவர் 11,000 சுலோகங்களில் சொன்ன சைவமதகிரந்தம். இதில் சிருஷ்டியாதி விஷயங்களைப்பற்றியும், சிவபெருமானே விஷ்ணுவைப்போலிருந்து சிவதருமங்களை நியமிப்பதைப்பற்றியும், அச்சிவபெருமான் கல்பங்கள்தோறும் 28 அவதாரங்களைச் செய்வதைப்பற்றியும், பயங்கரமான அக்கினி லிங்காவதாரமெடுப்பதைப்பற்றியும்; பிரம்மா விஷ்ணுவைவிட, சிவபெருமானே சிரேஷ்டரென்றுகாட்ட 1,000 வருஷகாலம் பலபக்ஷங்களில் திரிந்து, பிரமமா விஷ்ணுவை அலக்கழித்ததைப்பற்றியும்; பத்மகல்பத்தையும், ததிசிமுனிவரைப்பற்றியும், சிவபிரார்த்தனை, சிவஸ்திர மகுத்துவங்களைப்பற்றியும்; யோகசாதனையைச்செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும் பிரபலமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

12. வராஹ புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் வராஹாவதாரமெடுத்து பூமியை மீட்டியதையும்; மானவகல்பத்தையும், மதுராபுரி மகுத்துவத்தையும், சுமந்திமுனிவருடைய சரித்திரத்தையும், சிவபிரான், துர்க்காதேவதையின் சரித்திரங்களைப்பற்றியும்; தீர்த்தஸ்தலங்களின் மகுத்துவங்களைப்பற்றியும், 24,000 சுலோகங்களில் சொல்லிய சைவபுராணம்.

13. ஸ்காந்த புராணம்.

இது மஹேசுவரரால் தத்புருஷகல்பத்தின் சக்திகளை கந்தர், அதாவது ஆறு சிரசுகளையுடைய சுப்பிரமணியருக்கு உபதேசித்த 81,100 சுலோகங்களையுடைய சைவமத கிரந்தம். இது ஆறு சம்ஹிதைகளாகவும், 500 காண்டங்களாகவும், பிரிக்கப்பெற்ற 500,000 சுலோகங்களுடையதாக சிலகிரந்தங்களில் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.—இதில் ஸூதசம்ஹிதை, சநத்குமாரசம்ஹிதை, சவரசம்ஹிதை, கபிலசம்ஹிதை என்றுதி பலசம்ஹிதைகளும்; பிரம்மோத்திரகாண்டம்—உத்கலகாண்டம், ரேவகாண்டம், சிவரஹஸியகாண்டம், ஹிமவத்காண்டம் என்றுதி பல்காண்டங்களுமடங்கி இருக்கின்றன—இதில் காசிகாண்டம் ஒன்று மாத்திரம், 15,000 சுலோகங்களை உடையதாயும்; அவைகளில காசிக்ஷேத்திரத்தினுடையவும், அதையடுத்திருக்கும் க்ஷேத்திரங்களினுடையவும், மகுத்துவங்களையும்; அகஸ்தியருடைய சரித்திரத்தையும்; தக்ஷணதேசத்தில் இத்துமதம் பரவிய விவரத்தையும்; காசிராஜனை திவதாசனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றியும் விவரமாகத்தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது—வட இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் பூமி ஜகந்நாதத்தின் பெருமையைப்பற்றியும், அதை அடுத்திருக்கும் புவனேசுவரருடைய சரித்திரத்தைப்பற்றியும் உத்கலகாண்டத்தில் விவரித்திருப்பதைப்பற்றி விசேஷமாகக் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

14. வாமன புராணம்.

இது திருவிக்கிரமருடைய இருப்பைப்பற்றியும்; சிவகல்பத்தைப்பற்றியும், பிரம்மதேவர் 10,000 சுலோகங்களில்சொல்லிய ஓர்பொதுப்புராணம். இப்போது அநுஷ்டானத்திலிருக்கும் புராணம் புலஸ்தியர் நாரதருக்கு போதித்த 7,000 சுலோகங்களையுடையதாயும்; இலிங்கபூஜையைப்பற்றியும்; தக்ஷருடைய யாகத்தைப்பற்றியும்; காசிநகருக்கடுத்திருக்கும் பாபவிமோசன தீர்த்தத்தைப் பற்றியும்; காமதேவனை எரித்தவிஷயத்தைப்பற்றியும்; ஹிமாசலத்திலிருக்கும் பத்திரிகாச்சிரமத்திலிருக்கும் கேதார ஈசுவரரைப்பற்றியும்; சரயுநதி குருக்ஷேத்திரங்களைப்பற்றியும்; கோதாவரியைப்பற்றியும்; உமாசிவகலியாணத்தைப் பற்றியும்; கிருஷ்ணர் வாமனாவதாரமாகிப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை அடக்கியதைப்பற்றியும், மந்வந்தரங்களைப்பற்றியும் போதிக்கின்றது.

15. கூர்ம புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் ஆமையாக அவதரித்து, பூமிக்குள்ளாண்டு, புருஷார்த்தத்தைச்சாதித்ததினிடத்தில்இந்திரத்யும்மநுவுக்கு இலக்ஷிமீகல்பத்தைப் பற்றி 17,000 சுலோகங்களில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இப்போது அநுஷ்டானத்திலிருக்கும் கிரந்தம், பிராம்மி, பகவதி, சௌரி, வைஷ்ணவி என்னும் நான்கு சம்ஹிதைகளையுடையதாயும், 6,000 சுலோகங்களுடையதாயும்; சூதர் நைமிசாரணிய ரிஷிகளுக்கு போதித்த முதல் அத்தியாயத்தில், சிருஷ்டிவிஷயத்தைப் பற்றியும்; விஷ்ணுவின் அவதாரங்களைப்பற்றியும்; சூரிய சந்திரவம்சாவளியைப் பற்றியும், பைரவர்செய்த அண்டகாசுரன்வதையைப்பற்றியும்; மஹேசுவரி சிவ, சதி, ஹேமவதி என்ற நான்கு சக்திகளைப்பற்றியும்; சிவபெருமான் அவதாரங்களைப்பற்றியும்; கர்மதத்துவம், யோகவிஷயம், ஈசுவரகீதை, வியாசகீதை வைரவம், வாமம், ஆருகதம், யாமலசாஸ்திரங்களைப்பற்றியும் தெரிவிக்கின்றது.

16. மச்ச புராணம்.

இது விஷ்ணுவானவர் மீன் அவதாரமெடுத்துப் பிரளயங்களையும், கல்பங்களையும்பற்றி மநுவுக்கு உபதேசித்த 20,000 சுலோகங்களையுடைய கிரந்தம்— இப்போது 14 முதல் 15 ஆயிரம் சுலோகங்கள்தான் இருக்கின்றன. இவற்றில் பிரளயகாலத்தில் மநுவைப்பாதுகாத்த விஷயத்தையும்; விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லியிருப்பதைப்போல சிருஷ்டிவிஷயம், பிதுர்தேவதைகள் விஷயத்தையும்; இராஜவம்ச பரம்பரைவிஷயத்தையும்; இல்லறவின்பம், விரதாதிவிவரம், சிவபெருமான், பெருமாள், திரிபுராசுரவதை, தாரகர், தைத்தியர்களுடைய சண்டைச்சரவுகள், கார்த்திகேயர் ஜனனம், உமாதேவியின் உற்பத்திவிவரம், காமனை எரித்தல், அசுரருடையமாய்கை, அந்தகன்வதை, விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள், சிற்பசாஸ்திர சிறப்பு, விக்கிரக நியமனசாஸ்திரம்,

நீதிநெறி, சிரார்த்த விவரம், சாவித்திரி சத்தியவான் சரித்திரம், முதலானது களைப்பற்றி பிரபலமாக அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இது பெயருக்குச் சைவபுராணமாகிலும், உண்மையிற் ஓர் பொதுபுராணம்.

17. கருட புராணம்.

இது கருட கல்பத்தில் விஷ்ணுவானவர் கருடனுடைய ஜனனத்தைப் பற்றி 15,000 சுலோகங்களில் சொன்னது. இப்போது 7,000 சுலோகங்கள் தானிருக்கின்றன. இவைகள் பிரம்மாவானவர் தேவேந்திரனுக்கு உபதேசித்தவைகளாம். இதில், சிருஷ்டி விஷயம், வாதங்களின் விஷயம், சிவன், சூரியன், விஷ்ணு பூஜைகளைச்செய்யவேண்டிய விவரங்களையும்; சோதிடம், வைத்தியம், சாமுத்திரிகம், இரத்தினபரிக்ஷை, பிரேதகல்ப முதலானதுகளைப்பற்றியும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது.

18. பிரம்மாண்ட புராணம்.

இது பிரம்ம பீஜத்தைப்பற்றியும்; இனிவரும் கல்பத்தைப்பற்றியும், பிரம்மாவானவர் 12,2000 சுலோகங்களில் சொன்ன கலம்பகமான கிரந்தம். இப்போது இதில் 124 அதியாயங்களும், 18,000 சுலோகங்கள் மாத்திரம் இருக்கின்றன—இவைகள் அகஸ்தியர், காஞ்சிபுரத்தில் ஹயக்கிரீவாவதாரமாக இருக்கும் விஷ்ணு பராசக்தியின் பூஜையைப்பற்றி பிரயலமாக்கியதையும்; லலிதாதேவியின் மகத்துவம், பண்டாசுரன்வதை, சக்திபூஜையைச் செய்யும் விதங்களைப்பற்றியும்; ஸ்காந்த வாயுபுராணங்களில் சொல்லி இருக்கிற சங்கதிகள் முதலானவைகளைப்பற்றியும் சாங்கோபமாகச் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது—இப்பதினெண் புராணங்களில் மச்சம் கூர்மாதி சில புராணங்கள் தாமச கிரந்தங்களென்றும்; விஷ்ணு பாகவதாதி புராணங்கள் சாத்வீகமானவைகளென்றும்; பிரம்மாண்டம், பவிஷியத்தியாதி புராணங்கள் இராஜசமானவைகளென்றும் சிலவைணவர்களுடைய அபிப்பிராயம்—என்றுசொல்ல

அரங்கநாதன் கேட்டு, "ஏ, நரேந்திரா! இதுவரையில்தாங்களரு பதினெண் புராணங்களின் சரித்திர சாரங்களைக்கேட்டுத் தெளிந்தேன். இனி உப புராணங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவை எவை? அவற்றின் சாராம்சத்தையும் அறிவிக்கவேண்டுகிறேனென;" அம்முனிப்புங்கவர் சொல்லலுற்றார்—ஏ, சுதனே? கேள்! உப புராணங்களில் முக்கியமானவை சனத்குமாரம், நரசிம்மம், நாரதீயம், சைவம், துர்வாசம், கபிலம், மானவம், அவசனுசம், வருணம், கலிகம், சாம்பம், நந்திசுவரம், பராசரம், ஆதித்யம், மஹேசுவரம், தேவிபாகவதம், வசிஷ்டபுராணம் என்பவைகளே—இவற்றிற்சிறந்தவை சிவபுராணம், கலிகபுராணம் என்பவைகளாம் அவற்றில்.—

சிவபுராணம்—இது 6,000 சுலோகங்களில் சனத்குமாரர் வியாசருக்கு உபதேசிக்க, அவரால் நைமிசாரணியரிஷிகளுக்கு உபதேசம்செய்யப்பெற்றது. இது இலிங்கபூஜை, பிரம்மா, விஷ்ணு முதலானவர்களின் உற்பத்தி; யோக வித்தை, காசியாதி சிவக்ஷேத்திரங்களின் மகிமை; திருபுராசுரன்வதை, தக்ஷனுடைய யாகம், கார்த்திகேயர், கணேசர், நந்தி, பிரிங்கி ரிஷியின் ஜனனம், சிவராத்திரியின்மகிமை முதலான விஷயங்களைப்பற்றி விவரித்துச் சொல்லுகின்றது.

கலிகபுராணம்—இது 98 அதியாயங்களில் 9,000 சுலோகங்களில் கிரிஜாதேவியை காளி பத்திரக்காளி மஹாமாயி என்றுதி பெயர்களால் சக்தி பூஜையைச்செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும்; சிவபார்வதி விவாஹவைபவத்தைப்பற்றியும்; பைரவிசரித்திரம், ஆசாம்நாட்டுககௌஹத்த காமரூபமென்னுமிடத்தில், காமாக்ஷி என்னும்பெயரால் துர்க்கையின் கோயிலிருப்பதைப்பற்றியும் தெரிவிக்கின்றது. மற்றவைகள் மூர்த்தி ஸ்தல தீர்த்த மகத்துவங்களைப்பற்றி போதிக்கும் மதவைஷம்மியமான கிரந்தங்களேயாம்.

இத்தியாதிகளைக்கேட்ட அரங்கநாதன்:-ஏ, சதாசாரியாரே! கேவலம் க்ஷிரி ருத்திரர்களுக்கு சுருதி ஸ்மிருதிகளுடைய கருத்துக்களைச் சங்கிரகமாகவும், தெளிவாகவும், அறிவிக்கும்பொருட்டு புராணங்களை இயற்றியதாகச் சொன்னீர்களே; அப்படியிருக்க, இப்புராணங்களில் சில சைவமதத்தையும், சில வைணவமதத்தையும் கண்டித்து, தாஷிக்கவேண்டியகாரணமென்ன? பத்மபுராணத்தை ஒருவரே எழுதி இருக்க, அதில் பூர்வபாகத்தை வைணவர்களும்; உத்திரபாகத்தை சைவர்களும் பிரமாணமேயல்லவென்று ஒதுக்கிவிட காரணமென்ன? மச்சிய கூர்மாதி சில புராணங்களை தாமசமானவை என்றும்; விஷ்ணுபாகவதாதி புராணங்களைச் சாத்மீகமானவைகளென்றும், பிரம்மாண்டபவுஷியத்யாதி புராணங்களை இராஜசமானவை என்றும் வைணவர்கள் சொல்வதற்குக்காரணமென்ன? அன்றியும் ஆதியில் ஒரே புராணமாக இருந்ததை இடையில், பதினெட்டுப்புராணங்களாகவும்; பிறகு உப புராணங்கள் என்னும் பெயரால் பதினெட்டு புராணங்களாகவும்; இப்போது இந்நாட்டில் ஸ்தல புராணங்கள் என்னும் பெயரால்கணக்கற்ற புராணங்களாகவும் இருக்கக்காரணமென்ன? இச்சந்தேகங்களை தீர்த்தருளவேண்டும் என பிரார்த்திக்க"

அந்தயோகீந்திரர் சொல்லுகிறார்—ஓ, சுமதி-"சுருதி என்னும் வேதத்திற்குறித்த ஒரே மூர்த்தியாகிய பரமாத்மாவை சிருஷ்டி விஷயத்தில் பிரம்மாவாகவும்; இரக்ஷணிய விஷயத்தில் விஷ்ணுவாகவும்; சங்கார விஷயத்தில் ருத்திரனாகவும்; அறிவு அல்லது ஞானவிஷயததில் சரஸ்வதியாகவும்; தனதானிடப் பொருள் விஷயத்தில் இலக்ஷிமியாகவும்; சவுரிய

சாமார்திய விஷயத்தில் சக்தியாகவும்; மழைமாரி விஷயத்தில் வருணனாகவும்; காற்று விஷயத்தில் வாயுவாகவும்; உஷ்ணம்தரும் விஷயத்தில் அக்கினியாகவும், ஆன்றோர்களாகிய ஆரியரிஷிகள் காலதேச வர்த்தமானங்களை அனுசரித்துப் பற்பலவிதமாக வர்ணித்துப் பிரார்த்தித்துவந்ததாக முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா?

இந்த உண்மையான கருத்தை அறிந்த வியாசர் முதலான மகாத்மாக்கள், அப்பரமாத்மாவின் பல பெயர்களையும், அவற்றின் அருத்தங்களையும், அந்தப் பரமாத்துமாவினால் நியமிக்கப்பெற்ற தரும அர்த்த காம மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தங்களை அடையும் சாதனங்களையும், விஸ்தரித்து புராணங்களினால் பிரபலமாக்கினார்கள். ஆனதுபற்றியே, ஜாபால ஸ்மிருதியில் "சுருதி ஸ்மிருதி விரோதேஷு சுருதிரேவகரீயஸி, அவிரோத சதாகாரியம் &c. என்றவாக்கியம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது." அதாவது சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமிருக்குமிடங்களில் சுருதியே கவுரவ பிரமாணமாகும் என்பதாம்.

இப்படியிருக்க, இடையில் பவுத்தமதஸ்தருடைய கலகத்தினாலோ, மற்றெந்த மதஸ்தர்களுடைய சச்சரவுகளினாலோ; தற்போது சிவபூஜைசெய்யும் குருக்களும், விஷ்ணுபூஜைசெய்யும் நம்பியார்களும் வருமானத்தைக்கருதி "என் தெய்வம்பெரிது! உன்தெய்வம்சிறிது" என்று சண்டைசச்சரவுகளைசெய்வதைப் போல; பிழைப்புக்கு வழியற்றுத் தவித்த ஸமஸ்கிருதக கவிகளில் சிலர், சிவனை தூஷித்தும், சிலர் விஷ்ணுவை பூஷித்தும் புதுசுலோகங்களைப்பாடி பழைய புராணங்களின் இடையில் நுழைத்தும்; சிலர் மதத்துவேசமானபுது புராணங்களையேபாடி, அவைகளுக்கு மகிமையும் மேன்மையுமுண்டாகக்கருதி (அப்புது) புராணங்களை வியாசபகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாகப் பொய்ப்பெயர்களை புனைந்தும், தான்கெட்டதல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையும் கெடுத்ததைப் போல பெரியோர்மீதும் பழியைச்சுமத்திவிட்டார்கள்—அன்றியும்.

அக்காலத்தில் இந்நாட்டையாண்டுவந்த அறிவிலிகளான சில அரசர்களுக்கும் துர்போதனைசெய்தும்; அவர்களை தம்வசமாக்கிகொண்டும், அவர்களுடைய மதக்கருத்துகளின்படி கோயில், கோபுரங்களைக்கட்டிவைப்பித்தும், அவைகட்குவேண்டிய மணிமானியங்களையும், ஆடையாபரணங்களையும், உற்சவ வேடிக்கைகளையும்செய்விப்பித்தும்; அநேகரைத் தமமதத்தைச் சாரும்படிசெய்வித்தும்; அப்படி தமது மதத்திற்குச் சாராமல் தர்க்கிப்போரைப்பிடித்து கல்காணத்திற்போட்டு ஆட்டி கொன்றும்; செக்குகளிற்போட்டு நசுக்கியும், கழுவேற்றியுமன்றோ; அப்போதிந்நாட்டிலிருந்த சில தமிழ் தெலுங்காதி வித்வான்களும் அந்தக்கீர்வாண வித்துவான்களையே பின்பற்றி, தமக்கிஷ்டமான மதத்துவேசமான கணக்கற்ற கிரந்தங்களையும், ஸ்தல புராணங்களையும்பாடி பிரபலமாக்கிவிட்டார்கள். அப்படியாக்கிவிடவே.

ஆரியர் நாடாகிய இதில் அநேக சமயபேதங்களும், ஜாதிபேதங்களும் ஏற்பட்டு, குடிகளுக்குள் கலகங்களும் சண்டைகளுமுண்டாகிவர, ஆதியிலிருந்த சமரச ஞானமும்; சகோதரவாஞ்சையும், அவற்றாலானசிறந்த "ஒற்றுமைப்பாடு" என்னும் ஒப்பற்ற காப்புமழியவே, இந்நாட்டாரின் க்ஷேமங்குறைந்து, தன்பலவீனமாகி, துக்கசாகரத்தில் தவிக்கும் துர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை அறிந்த அன்னிய நாட்டார், படையெடுத்துவந்து இந்நாட்டை வெகு சுலபமாகப்பற்றிக்கொண்டார்கள்—அந்தோ! ஆரியநாட்டிற்குவந்த அலங்கோலத்தைச் சொல்லநாக்குங்கூசுகின்றதே—

இப்படி இந்நாட்டைக் கைக்கொண்ட ஏனையநாட்டார்கள், ஜாதி சமய
ஆசாரங்களில் இந்நாட்டாருக்கு முற்றும் வேறுபட்டவர்க ளானபடியாலும்;
அவர்களே அரசராகி, அதனால் ஆணுவமுங்கொண்டிருந்தவர்களானபடியாலும்; இந்
நாட்டாரைத் தம்மதத்திலும், ஜாதியிலும் சேரும்படி கட்டாயப்படுத்தியும்;
இவர்களுடைய கோயில் கோபுரங்களை இடிப்பித்தும், அருமையான கிரந்தங்
களை அக்கினிக் கிரையாக்கியும், படாதபாடுகளைப் படும்படி செய்தவரவே—
இப்பரதகண்டத்தின் புத்திமான்களும், படிப்பாளிகளும், பக்திமான்களும்,
(பிளேகுபயத்தினலோடுபவரைப்போல) தம்தம் நாட்டையும், வீட்டையும்விட்டு
காட்டுக்குள்போய் காய்கிழங்குகளைத் தின்று, கள்ளரைப்போல் தவித்து காலம்
போக்கி மறைந்தார்கள்—

இத்தன்மையான ஆபத்துகள் சம்பவித்தகாலத்தில், சேர சோழ பாண்டிய
ராதிகளுடைய சரித்திரங்கள் மறைவு பெற்ற தன்றியில்; ஆதி ஆந்திரர்களும்,
அவர்களுடையபின் சந்ததிகளாகிய சாளுக்கியரும், காலசூரியரும்,
கஜபதி, நரபதி ராயலுகளும், அவர்களுடைய சந்ததிகளாகிய பலிஜ
நாயடுகார்களும் வீரதீரர்களாக வெளிவந்து; ஏனையநாட்டு குரூர ஜாதியார்
களால் இந்நாட்டாருக்கு கஷ்ட நிஷ்டூரங்களதிகமுண்டாகாதபடி சுமார் 500
வருஷகாலங்களாக (அவ்வேனைய நாட்டாரோடு சண்டைகள்செய்து) இந்து
மதத்தையும், இந்துஜாதி சமயாசாரங்களையும் கெடாதபடி பாதுகாத்து
செங்கோல்செலுத்திவந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி விவரத்தை
பாகவதாதி புராணங்களில் பார்க்கக்கூடலாம். அவர்களுக்குத் தனியாகஜாதி
சமய சரித்திரங்களுமிருந்தன. இடையில் மகம்மதியராலுண்டான கஷ்ட
நிஷ்டூரங்களினலும், சொந்த பந்துஜன பொறாமைச்சண்டைகளினலும், அவர்க
ளுடைய ஆதி சரித்திரங்கள் மறைந்த தன்றியில்; காலதேச வர்த்தமானங்களைத்
தழுவி ஜனசமூகத்தாருக்குள் சமரசஞானமும், சகோதரவாஞ்சையும், உண்
டாகும்படி புதியபுராணங்களை எழுதி போதிக்கவும்; இந்நாட்டையாண்ட
ஆதி அரசர், ஆன்றோர் சரித்திரங்களை வெளியாக்கவும் கைமாற்றுப்போகவே;
இப்போது இந்நாட்டருக்குச் சரியான சரித்திரமே கிடையாதென்று ஏனையோர்
நிந்திக்கச்சம்பவித்தது.

ஆ! என்ன காலவித்தியாசம்! ஆதியில் ஒரேசமயத்தாராகவும், ஒரேஜாதி
யாராகவும் இருந்து சகோதிர வாஞ்சையுடன் வாழ்ந்தும், எந்நாட்டாராலும்
புகழ்பெற்றோங்கிய இந்நாட்டாருக்கு இடையில்வந்த சமயபேத ஜாதிபேத
சண்டைகளினல், இந்நாட்டையும் இழந்து, பிறருடைய பஸ்சாத்தபத்திற்கும்
பாத்திரராகிய துர்பாக்கிய தசையை என்னென்று சொல்லலாம்—இப்படிக்

கெல்லாம் உண்டான கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை நீக்கக்கருதியே கருணாநிதியாகிய கடவுள் ஜாதிபேதம்,சமயபேதத்தைப்பாராட்டாமல் நீதியைச்செலுத்தும் மங்காத மாகுதிமையைப்பெற்ற ஆங்கில அரசை இந்த ஆரியநாட்டில் நியமித்தார்; ஆகை யால், இனி குடிகளுக்கு க்ஷேமமுண்டாகலாமென்று சொல்ல ; அரங்கநாதன் கேட்டு—இந்நாட்டிற்குண்டான கஷ்ட தசையைப்பற்றி சிந்தித்துவிட்டு— ஏ ! தேசாபிமானியே ? இந்த ஆரியவர்த்தத்துக்கு ஆங்கில அரசை நியமித்த அருளானந்த மூர்த்திக்கு, ஹிருதயமறியவந்தனம் செய்கிறேன். இதனிற்க—

ஏ, உத்தமகுருவே, இந்த உலகசிருஷ்டியைப்பற்றி இந்நாட்டார் சொல்லி இருக்கும் சங்கதிகளை எல்லாம் முன்னமே தங்களால் தெரிந்துகொண்டிருக்கி றேன். இனி இதுவிஷயமாக மேல்நாட்டு தத்துவசிகாமணிகள் சொல்லும் சங்கதிகளைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென—அந்தக் கலாநிதி யோகீந்திரர் சொல்ல லுற்றார்—ஏ ! சுபுத்திரா ! சித்தையாகக்கேள்,

(பிரபஞ்ச பிண்ட உற்பத்தி விவரம்.)

———)x(———

சிரசிற்குமேலிருக்கும் ஆகாயத்தைச் சுத்தமான இருட்டுக்காலத்தி லேறி ட்டுப்பார்க்கில், அங்கு அநந்த கோடி நக்ஷத்திரங்கள் தம்தம்கதிகளிற் சுழன்று பிரகாசித்தல் பிரத்தியக்ஷமல்லவா ?

அந்த நக்ஷத்திரங்களுக்கு மேலாக தூரதிருஷ்டி கண்ணாடி, ருசுகாணக் கண்ணாடி களைக் (Telescope & Spectorscope) கொண்டு பரிசோதிக்கில் ; அங்கு, சில வெண்ணிறமாயும், சில வெளிரியசென்னிறமாயும்,சில மஞ்சள் நிறமாயும், சில வெண் மணல் நிறமாயும், பின்னும் பல வைர இரத்தினப்பொடிகளைப் போலவும் பிரகாசிக்கும் தாரகா கணங்கள் அநந்தம் தோன்றும்.

அவைகளுக்கு (துபிலியா Nebulea) பிரபஞ்சப்பரிணாமகிரப் படலாகிருதம் என்று பெயர்—அதாவது பிரபஞ்சங்களுற்பத்திக்கு காரண மான பகோளமண்டலங்களாம்—அவைகள், அனந்தகோடி மைல்கள் தூரங்க ளில், அநந்தகோடிவருஷங்களாக ஆவிருபமாய்ச் சுழன்றுக்கொண் டிருக்கும் பிரபஞ்ச அஸ்திவார பிண்டங்களாம் — அப்பிண்டங்களே காலாவட்டத்தில் நரர் வசிக்கத்தக்க இந்த உலகத்தைப்போல பலபிரம்மாண்டங்களாகின்றன— எப்படியெனில்,

ஜகதீசுவரனுடைய சுவாசங்களென்றுச் சொல்லத்தகும் பிராணவாயுவும், (ஆக்ஸிஜன்—Oxygen) ஜலவாயுவும், (ஐடிரிஜன்—Hydrogen) பின்னும் சில மூலகாரணபூதங்கள் (அவருடைய இச்சாசக்தியினால்) அவ்யக்தம் அல்லது மூலபிரகிருதியின் ஸ்வரூபமாகியபரமாணுவை (ஈதர் Ether) த்தாக்க;அது,மின்

தாதுக்களாக (எலக்டிரன்ஸ் Electrons) மாற்றம்பெற்றும்; அம்மின்தாதுக்கள் பிரகாச அணுக்களாக (ரேடியமாக Radium) மாற்றம்பெற்றும், அந்தபிரகாசித அணுக்கள் சூக்ஷ்ம ஏக அணுக்களாக (ஆடோம்ஸ்—Atoms) மாற்றம்பெற்றும்; அவைகள் நாளாவட்டத்தில் அணுத்திரள்களாக (மோல்குலீஸ்—Molecules) மாற்றம்பெற்றும்; அவ்வணுத்திரல்கள்கூடி, முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் இழுக்கும் கவர்ச்சி சக்திகளால் பந்தப்பட்டு சுழல்வதனால், அக்கினிபிண்டங்களாக (தீமொத்தை—Mosses) மாற்றம்பெற்றும்; அப்படியாகிய அக்கினிபிண்டங்கள் பல சூரியர்களாகி பகோளத்தின் பலபக்கங்களில் பறந்து, அக்கினிபுகைகளுடன் சுடர்விட்டெரிந்தும், கர்ஜித்துக்கொண்டும், அநேககோடிவருஷங்களாகச் சுழன்றுக்கொண்டிக்க; அவற்றின் அக்கினி ஸ்வரூபமான ஆவிகளெல்லாம் திரண்டு சுழன்று வருவதனால் கோளாகார பிண்டங்களாகின்றன.

அக்கோளாகார பிண்டங்களே, பின்னும் பலகோடிவருஷங்களாகச்சுழல்வதனால், அக்கினிஜலபிண்டங்களாக மாற்றம்பெற்றும்; அவ்வக்கினி ஜலப்பிண்டங்களும் பலகோடிவருஷங்கள் சுழன்றுவருவதனால், அவற்றின் அக்கினிமயமான சூடுசற்றுத்தணிய, ஜலசமுத்திர பிண்டங்களாக மாற்றம்பெற்றும்;—அச்சமுத்திராண்ட பிண்டங்களும் பின்னும் பல்லாண்டுகளாகச் சுழன்றுவருவதனால், அச்சமுத்திர ஜலத்தினாலுண்டான ஓர்விதப்பாசியினாலும், அதிலுற்பத்தியான சுந்தமூல கிரிமிகீடாதி சவசத்துக்களாலும், ஓர்வித திட்டம்—பிரகுருதி Matter தோன்றியபிறகு, அவை பசுபக்ஷி மனுஷ்ய வசிக்கத்தக்க மண்ணுலகங்களாகி விடுகின்றன,

நாம் இருக்கும் இந்தபூமியும் ஒருகாலத்தில் நமது சூரியாண்டத்திலிருந்து அக்கினிமய ஆவியாகக்கிளம்பி (Igneous fusion) தணல்விட்டெரிந்து உருகிய லோகங்களினால் மொத்தையாகி, பயங்கரமான அக்கினிப் புகைகளினாலும், மேகங்களினாலும், சூழப்பெற்றும் (Centripetal & Centrifugal) மத்தியாபிகர, மத்தியாதீத கவர்ச்சிகளினால் அநேக ஆயிரம்வருஷகாலங்களாகச் சுழன்று கோளாகார ரூபத்தைப்பெற்றது.

ஆதியில் அக்கினிமய பிண்டமாக இருந்த இந்த உலகம், குளிர்ந்து கட்டிமயமாக 80,000,000 எட்டுகோடி வருஷங்களான தன்றியில்; இது சூரியனிடமிருந்து பிரிந்தபோது 200,000 செண்டிகிரேட்டு உஷ்ணத்திலிருந்து 200, செண்டிகிரேட்டு குளிர்ச்சிக்குவர, 350,000,000 முப்பத்தைந்துகோடி வருஷங்களாகியதாம்.

அப்படிக்காகியும், இந்த உலகத்தின் அடியில்ஆழமாகத்தோண்டிப்பார்க்கில், அங்கு பயங்கரமான அக்கினி ஜலம் சுடர் விட்டெரிந்துக்கொண்டு இருக்கிறது;

அப்படி எரியும் அக்கினியினால் பூமியின் பலபக்கங்களில் பூகம்பங்களுண்டாகி அவற்றின்மூலியமாக அக்கினிக்கங்களும், எத்னா, விசுவியஸ் முதலான அக்கினி பருவதங்களும் பீறிக்கொண்டுவந்து தணல்விட்டெரிந்து காஜித்தல் பிரதியக்ஷம். சில அக்கினிபருவதங்களின் அக்கினிசுவரூபம் நாளாவட்டத்தில்தணிய, அவைகளின் கிட்டம் பெரும்பாறைக்கற்களாகவும், பெரும் பருவதங்களாகவும் மாற்றம் பெறுகின்றன.

இரவில் நமக்கு ஆனந்தகரமாக வெளிச்சத்தைத்தரும் நமது சந்திரனும் ஒரு காலத்தில் நமது பூமியின் மைய அக்கினியிலிருந்து பீறிட்டுக்கொண்டுபோய் பலவருஷங்கள் எரிந்து, பிறகு தணிந்துச்சுழலும் பெரும்பாறைக்கல் பிண்டமே யாம்,

பிராகிருத பிரளயம்.

இனி இந்த பூமத்தியிலிருக்கும் அக்கினியினால் எத்தனையோகக்கங்கள் பிண்டங்களாகப் பீறிக்கொண்டுபோகக்கூடும். அப்படி பீறிக்கொண்டுபோகப்போக பூமியின் பலபக்கங்களில் பயங்கரமான பூகம்பங்களுண்டாகி, அவற்றால் பூமி பிளவுபட்டுப்போக, பூமியின் மேலிருக்கும் மலைகளும், விருக்ஷங்களும், வீடுவாசல்களும் இடிந்து நொறுங்கி சின்னாபின்னமாகி விழ; அவைகளில் வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கும பிராணிகோடிகள் பாழ்த்துப்போம்—அப்படியாவதற்கே பிராகிருதபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்.

ஜல பிரளயம்.

ஒருவேளை அப்படிப்பட்ட பல பூகம்பங்களினால் பூமையத்தில் எரிந்துக்கொண்டிருக்கும் பெரும்பாகமான அக்கினி சக்தியும், அதன் உஷ்ணமும் தணிந்துபோக; பூமியின்மேல பெய்யும் பனியினாலும், மழையினாலும், ஜலபாகம் அதிகரித்து சமுத்திரமண்டமாகிவிட; ஜந்துகோடிகள் அந்த ஜலத்தில் மூழ்கி பாழ்த்துப்போம், அப்படியாவதற்கே ஜலபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்,

அக்கினி பிரளயம்.

ஒருவேளை பூமையத்திலிருக்கும் அக்கினிசக்தியினாலும், காற்றினாலும், பூமியின் ஜலபாகம் தினே தினேச் சுண்டிப்போக, பூமியானது சுத்தமாகக்குளிர்ந்த தக்கைப்போலாகிக் கவர்ச்சி சக்திகளற்றுப்போவதனால்; பிராணகோடிகள் பாழ்த்தும், இந்தபூமி மறுபடியும் சூரியனிடம்போய்ச்சேர்ந்த அக்கினிமய பிண்டமாகக்கூடும். அப்படியாவதற்கே அக்கினிபிரளயம் என்று சொல்லப்பெறும்.

அந்தன்மையான பிரளயங்கள் எத்தனையோ சம்பவித்தன; இனி எத்தனையோச்சம்பவிக்கக்கூடும். இத்தியாதிகளுக்கு காரண கர்த்தாவாகிய ஜகதீசுவரனுடைய சக்தியை அறியவல்லார்யாவர்? என்றுசொல்ல,

அரங்கநாதன்கேட்டு "ஏ, தத்துவசிரேஷ்டரே! இனி பிரபஞ்ச பிராணிகளின் சிருஷ்டிவிஷயத்தில் மேல்நாட்டு தத்துவசிகாமணிகள்கொண்டிருக்கும் கருத்துகளைத்தழுவித் தெரிவிக்கவேண்டுகிறேன்; என,"—கலாநிதி யோகீந்திரர் பின்வருகிறபடி சொல்லலுற்றார்.

பிராணிகளின் உற்பத்தி விவரம்.

ஆதித்தனிடமிருந்து அக்கினி ஜலபிண்டமாகப் பிரிந்த இந்த பிரபஞ்சமானது பல்லாண்டுபல்லாண்டுகளாக பல சுவர்ச்சிகளினால் பந்தப்பட்டுச் சுழல்வதனால்; இதன்மேலிருந்த பெரும்பாகமான உஷ்ணம் படிப்படியாகத் தணிந்த பிறகு, மேல்புறணி அல்லது மேல்கிட்டம்தோன்றியதாக முன்னமே சொல்லி இருக்கிறோமல்லவா? அதாவது.—

ஒருவெங்காயத்தை எடுத்து அதன்மேல் தோல்களை உரிததுக்கொண்டே போனால், அது பல புரைகளால் மூடப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமல்லவா? அதுபோலவே, இந்தபூமியும் அக்கினிமய ஸ்வரூபத்திலிருந்து இப்போதிருக்கும்படியான ஸ்திதியை அடைய, பல்லாயிரம்வருஷங்களையும், பல்லாயிரம் கனதியான கிட்டம் அல்லது புறணிகளையும் பெற்றிருக்கிறது.

இதைப்பற்றியே பூதத்துவசாஸ்திரிகள் இந்தப்பூமி, சூரியனைவிட்டுப் பிரிந்த பிறகு, இப்போதிருக்கும்படியான குளிர்ந்தத்தன்மையை அடைய அநேக காலாவதிகளையும், கிட்டத்தின் கனதிகளையும் கணித்து கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்—அந்த கணக்கின்படி.

இந்தபூமியின் (முதல்காலாவதியில் Eozoic) ஆழ்ந்த அடிப்புறணி அல்லது கிட்டம் 70,000 அடிகள் கனதியுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்த மேற்புறணி (இரண்டாவது காலாவதியில்—Palaeozoic) 42,000 அடிகள் கனதியுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்த மேற்புறணி (3-வது காலாவதியில்—Mesozoc) 15,000 அடிகள் கனதியுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்த மேற்புறணி (நான்காவது காலாவதியில்-Tertiary) 3,000 அடிகள் கனதியுள்ளதாகவும்; அதற்கு அடுத்தமேற்புறணி (ஐந்தாவது காலாவதியில்—Post Tertiary) 600 அடிகள் கனதியுள்ளதாகவும் படிப்படியாக மாற்றம்பெற்றும்; அப்புறணிகளில் முறையே முதலில் கடற்பஞ்சைப்போன்ற பூண்டுகளையும்; பிறகு, பெரணி என்னும் கல்கிளப்பி பூண்டுகளையும், பிறகு இலையற்ற செடி விருக்ஷங்களையும், பிறகு இலைகளோடு கூடிய செடிவிருக்ஷங்களையும் படிப்படியாக விளையும்படி செய்வித்தும்; அவைகளின் சவசத்துக்களைக்கொண்டு, அவ்வப்பூண்டு பயிர் விருக்ஷங்களுக்கேற்றபடி முறையே முதலில் (மனோரா—Monera) என்ற சூக்ஷமரூப ஜந்துக்களையும், பிறகு மச்சங்களையும், பிறகு ஊர்வனங்களையும், பிறகு பாலதரும்படியான பிராணிகளையும், பிறகு பசு பக்ஷி மனுஷர்களையும் படைக்கப்பெற்றதாக ஸ்பஷ்டமாகிறது.—(எப்படியெனில்)

ஜீவமூலத்தோடு (Oxygen) ஜலமூலத்தை (Hydrogen) ஓர் அளவாகச் சேர்ப்பதனால், ஜலம் உண்டாகிறதைப்போல; (சகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கும் சரீரியாகிய சர்வேசுவரனது சுவாசங்களெனச் சொல்லத்தகும்) மூலகாரண பூதங்களாகிய பிராணவாயுவையும்,(Oxygen) கரிமூலவாயுவையும், (Carbon) ஜலவாயுவையும், (Hydrogen) உப்புவாயுவும் (Nitrogen) பெரும்

பாகங்களையும்; அவைகளோடுகூட கந்தகம் (Sulphur) பாஸ்பரசத்தை (Phosphorus) முதலான மூலகாரணபூதங்களை வேறுபாடின்றிமாத்திரமாகவும் சேர்த்து மூலபிரகிருதியோடு கலந்து; அவைகள் காலவட்டத்தில் திரண்டு, தாது கந்தமூல பிராணிகளாகி; அவற்றின் சலசத்துக்களால் புரோட்டபிளாசம் (Protoplasm) என்னும் பஞ்சுப் பாசைப்போன்ற பிராணோற்பத்திப் பொருளைத் தோன்றும்படி செய்விக்க, அதிலிருந்து பிராணிகோடிகள் ஜனிக்கின்றன.

அந்த பிராணோற்பத்தி பஞ்சுப் பாசியாகிய புரோட்டபாசம் என்னும் ஜல ஜல்லி குழம்பை, சக்க சூக்ஷ்ம வீக்ஷணி என்னும் (Microscope) அணு தரிசினி கண்ணாடியைக்கொண்டு சோதித்துப்பார்த்தால்; அதில் கணக்கற்ற கெபிகளையும், அநேக வட்டவடிவான அறைகளையும் காணலாம். அந்தக் கெபி அறைகளும், அவ்வறைகளுக்குள் சூக்ஷ்மாணுக்களாகக் காணுகிறவைகளும் பிராணிகளாம்.

அந்த அறைகளில் அந்த ஸ்திதியில் இருக்கும் பிராணிகளுக்கு மனேரியா (Morera) என்கிற சூக்ஷ்மாணு பிராணிகளென்னும் பெயர். அவைகளுக்கு உருவமும் வருணமுமில்லை. அவைகளிலிருந்து அமீயேபா (Amaebae) என்னும் (அடிக்கடி மாறுந்தன்மையுள்ள) சஜல சூக்ஷ்ம ஜீவிகள் தோன்றுகின்றன—அவைகளிலிருந்து புரோட்டசோவா (Protozoa) என்னும் (உருவமும் வருணமும் மற்ற) சூக்ஷ்ம ஜல சரங்கள் தோன்றுகின்றன—அவைகளிலிருந்து ஸ்பாஞ்சி—கடற்பஞ்சைப்போன்ற பிராணிகள் (Sponges) தோன்றுகின்றன — அவைகளிலிருந்து பவளக்கொடியாக்கும் (Coral Builder) பிராணிகள் தோன்றுகின்றன; அவைகளிலிருந்து வெள்ளிமச்சங்களும், (Star fish) கத்தை ஒண்டு புழு பூச்சிகளுந் தோன்றுகின்றன; அவைகளிலிருந்து ஊர்வனங்களும், அவைகளிலிருந்து பக்ஷிகளும், வௌவால்களும்; அவைகளிலிருந்து மிருகங்களும்; அவைகளிலிருந்து வானரங்களும்; அவைகளிலிருந்து வாலில்லாக்குரங்குகளும் தோன்றியபிறகு, கடைசியாக—மானவஜாதியாராகிய மநுஷர் தோன்றினார்—ஆ என்ன ஆச்சரியம்! கேவலம் தாதுகந்தமூலத்திலிருந்தும், அணுரூபமான அற்ப பிராணிகளிலிருந்தும், பிரபல ஞானம்பெற்று பிரகாசிக்கும் பிராணிகளை (Evoleve) தோன்றச்செய்த சர்வேசுவரனுடைய சக்தியை வர்ணிக்க யாவரால் முடியும்? இக்கருத்தைக்கொண்டே இந்நாட்டு தத்துவஞானிகள் சித்து அசித்துக்களுக்குச் சரீரியான சர்வேசுவரன் மச்ச, கூர்ம, வராஹ, நாரசிம்ம, வாமன, இராமாதி அவதாரங்கள் எடுத்து ஜகத்கோடிகளையும், ஜந்துகோடிகளையும் வாழ்விக்கச்செய்கிறார் என்று வர்ணித்து எழுதி இருக்கிறார்கள்; ஆகவே அப்படி உண்டான ஆதிமனுஷனால் பிரபஞ்ச பிரஜாவிருத்தியானபடியால் அவனே பிரஜாபதியாம்-என-ஆங்கநாதன் கேட்டு, ஐ, தத்துவோபதேசிகரே! உலகசிருஷ்டியைப்பற்றியும், உலக ஜீவிகளுடைய சிருஷ்டியைப்பற்றியும், சொன்னசங்கதிகளால் என் சந்தேகங்கள் நீங்கின—இனி இந்த உலகத்துக்கு சிரோபூஷணமாக விளங்கும் இந்த இந்துதேசத்தின் ஆதிபிரஜாபதிகளையும், அவர்களுடைய சந்ததிகளையும்; இந்நாட்டை ஆதிகாலந்தொட்டு நாளதுவரையில் ஆண்டுவந்த பிரபலமான சக்கிரவர்த்திகள், பெருநில குறுநிலமன்னர்கள், ஆன்றோர், சான்றோர், சாதுக்கள் முதலானவர்களுடைய பெயர்கள் முதலான விவரங்களைப்பற்றியும் சங்கிரகமாகச்சொல்லி, என் சந்தேகங்களை நீக்க வேண்டுமென மன்றாட;—அந்தக் கலாநிதியார் கேட்டு, அக்கேள்விகளுக்கு பின்வருகிறபடி சொல்லலுற்றார்.

பிரஜாபதிகள்.

பிருகு, புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது, அங்கிரசு, அத்திரி, தக்ஷர், வசிஷ்டர், நாரதர் என்னும், பத்துபிரஜாபதிகளைப் பிரமா சிருஷ்டித்தார். இந்த பத்துபிரஜாபதிகளினால் அநேகமக்கள் பிறந்து; அவர்களை தருமநியமனங்களால், இரக்ஷிக்ககருதி பிரம்மா தனது மறு அம்சத்தினால் சுயம்பு மநுவை சிருஷ்டித்தார். அந்த சுயம்பு மநுவினாலும் சந்ததி விருத்தியாகி தருமநியமனங்களைத் தழுவி நடக்க சதரூபை என்கிற ஒரு ஸ்திரீயையும் சிருஷ்டித்தார். அப்படி சிருஷ்டித்த சதரூபையை, சுவயம்புமநு விவாஹஞ்செய்துகொண்டதில், அவர்களுக்கு பிரயம்விரதன், உத்தானபாதன் என்ற ஆண்மக்களும், பிரசூதி-ஆகூதி என்னும் பெண்மக்களும் பிறந்தார்கள்.

பிரம்ம புத்திரரான சுயம்பு மநுவின் சந்ததிவிவரம்

உத்தானபாதர் சந்ததி.

சுவயம்பு மநுவின் புத்திரனான, உத்தானபாதன் என்னும் பாரதவருஷ சக்கிரவர்த்திக்கு துருவர், வட்சரர், புஷ்பாரனர், வியுஷ்தர், சாவதேஜஸர், சக்ஷுஷியர், உல்முகர், அங்கர், வேனதர்மர், பிருது, அந்தர்த்தியானர், அவித்தனர், பிராசீனவர், பரிக்ஷித்தர், தக்ஷபிரஜாபதி பிறந்து ஆண்டார்கள். அந்த தக்ஷபிரஜாபதிக்கு பத்துபெண்கள் பிறந்து - தருமனைக்கூடி பதிமூன்று பெண்களைப்பெற்று மரீசியின் குமாரராகிய கஷியபரை மணஞ்செய்துகொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் தானர், திதி அதிதி, மற்றும் இருபத்தேழு பெண்கள் பிறந்து சந்திரனை மணந்தார்கள்.

பிரயம் விரதருடைய சந்ததிகள்.

சுவயம்புமநுவின் மற்றோர் குமாரராகிய பிரயம்விரதர் என்னும் ஜம்புத்தீவபத்தின் சக்கிரவர்த்திக்கு நபி, ரிஷபதேவர், பரதர், சுமதி, விருதத்சேனர் தேவதாஜித்-தேவதும்மன், பரமேஷ்டி, பிரதாஹர், பூமர், உத்கீதர், பிரஸ்தாரர், பிருது, பிராதுசேனர், நாகதர், காயா, சித்தார்த்தர், சுமரதர், மரீசி, பிந்துமா, மது, வீரவிரதர், மாந்து, பவுனர், துவஸ்த்தர், விராஜர் அவருடைய நூறு பிள்ளைகளும; அந்த உத்தானபாதர், பிரியம்விரதர், என்னும் இரண்டுசகோதிரர்களுடைய சந்ததிகள் அக்காலத்தில் ஜம்புதுவீப மென்னும் இந்தபரதகண்டதனையும்; பிளக்ஷத்தீபம், சாமலதீபம், குசதீபம், கிரவுஞ்சதீபம், சாகதீபம், புஷ்கரதீபம் என்றுதி தேசங்களையும் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் சந்ததியான ரிஷபதேவருடைய மக்களாகிய குசவர்த்தர், இலவர்த்தர், பிரம்மவர்த்தர், மலேயர் கேதுபத்ரசேனர், இந்திரஸ்பிரிதி, விதர்பா, கேகயர், கவியபஜஹரி, அந்தரிக்ஷர் பிரபுதர், பிபிலியாளர், அபிர்ஹோத்ரர், திராவிடர், குமலா, காம்போஜனர் என்றவர்கள் தமதம் பெயர்களால் அநேகஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து; ஆண்டு அநேகவம்சத்தாராளுனர்கள்,

சூரியவமிச சந்ததி விவரம்.

மரீசி பிரஜாபதியின் குமாரனாகிய கசியபர், தக்ஷபிரஜாபதியின் குமாரத்தியாகிய அதிதியை மணம்புரிந்து; விவசுவானென்கிற சூரியனைப் பெற்றார். அவருக்கு வைவஸ்வத சூரியன் பிறந்து, ஐயோத்தியா அரசரானார். அவருடைய குமாரர் இக்ஷுவாக்கு மஹாராஜா பிறந்தது. (திரேதாயுகம் ஆரம்பத்தில்-அதாவது கிறிஸ்துபிறப்பதற்கு முன் 3,500 வருஷங்களுக்குமுன் அல்லது இப்போதைக்குச் சுமார் 55,000 வருஷங்களுக்குமுன்) ஐயோத்தியிலிருந்து அரசுசெய்தார். அவருக்குப்பிறகு.

சூரியவமிசத்தில் ஐயோத்தியாவிலாண்டவர்களில்.

இக்ஷ்வாக்கு, நாபகன், செடிற்றிரன், சருதன் சந்ததிகளாகிய விகுக்ஷி-காகுஸ்தன் அல்லது புரஞ்சயன், அநேனசு, பிருது, விஷ்டராசுவன் அல்லது விசுவகந்தி, யுவனாசுவன், பிருகதாசுவான், குவலயாசுவன் திருஷ்டாசுவன் அரியாசுவன், நிகும்பன், அமிதாசுவன், குருசாசுவன், பிரசேனஜித்து, யுவனாசுவன், மாந்தாத, புருகுத்சன், அம்பரீஷன், காபதன், திரசதயன், அனரணியன், பிரசதாசன், அரியசுவன், வசுமனசு, திரிதன்வன், திரையாருணி, சத்யவிருதன், அல்லது திரிசங்கு, ஹரிச்சந்திரன், உரோகிதன், அரிதன், சஞ்சன், விஜயன், விருகதன், பிருகன், பாகுசுகிரன், அசுமஞ்சன், திலீபன், பகீரதன், சுரோத்திரன், நாபகன - அம்பரீஷன், சிந்துதீபன், அயுதாயு, உருதுபர்ணன், சர்வகாமன், சுதாசனன், சவிதாசன், அச்சுமகன், மூலகன், சதாதன், இலிபடன், விசுவசகாயன். கட்வாங்கன் தீர்க்கபாகு, இரகு, தசரதன், ஸ்ரீராமர், இலட்சுமணர், பரதர், சத்துருக்கினன், முதலானவர்கள் துவாபரயுகத்தி லாண்டார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு.

அவர்களுடை சந்ததிகள், திரேதாயுகத்தில்.

குசன், அதிதி, நிஷதன், அனிலன், நபசு, புண்டரீகன், சேமதன்வன், தேவானீகன், அகீநகு, குரு, பாரியாத்திரன், பலன், சலன், உருக்கன் விசகிராபன், சங்கன், வியோசிதாசன், விசுவாசகன், இரணியநாபன், புஷ்யன், துருவசந்தி, சுதர்சனன், அக்கினிவர்ணன், சீகிரகன், சேகரன், மரு-பிரசுச்ருதன், சசருதகன் சந்தரி-அமர்ஷணன் - சகாசுரவன் - மஹாசுவான் - இச்சுகாசுவன் - விசுவபாவன் - பிரசேன்னஜித்து - தக்ஷகர் - விஹூதபாலன் - விஹூதசேனன் ஆண்டார்கள். பிறகு.

அவர்களுவடைய சந்ததிகளில், கலியுகத்தில்.

உருகக்ஷயன் - வட்சரன் - வியூவன் - பிரதி - ஸ்ரீராமன் - பானு - திவாகரன் - சஹாதேவன் - வீரன் - பானுமந்தி - பரிதஸ்வரன - சுபாதீர்த்தர் - யாருதேவன் - சுனக்ஷேத்திரன் - கின்னரன் - அந்தரீக்ஷன் - சுதபசு - அமித்ரஜித்து - விரஹத்ராஜன் - பாஹிசருமன் - கிருதஞ்சயன் - (சவுராஷ்டிரத்தில் - சூரியவமிசத்தை - ஸ்தாபித்தவன்) - இரணன் - ஐயன் - சஞ்சயன், சாக்கியன் - சுத்தோதனன் - இராகுலன் - பிரசேன்னஜித்து - ரோமிகன் - குண்டகன் - சுரிதரன் - சுமித்திரன் ஆண்டுவந்தார்கள் - அவர்கள் சந்ததிகள்தான் கலியுகத்தில் சவுராஷ்டிரநாட்டில் சூரியவமிசத்தை ஸ்தாபித்தவர்கள்.

சூரியவமிசத்தில் மிதிலாபுரியில் ஆண்டவர்கள்.

இக்ஷ்வாக்கின் சந்ததிகளான நிமி, ஜனகன், உதவசு, நந்திவர்த்தனன், கேது, தேவரதன், பிருகுதத்தன், மகாவீரியன், சுதிருதி-திருஷ்டகேது-அரியசன், மரு- பிரதியகன்- கிருதிரதன்-தேவமீஷ்டன், விபுதன்- மகாதிருதி, கிருதிரதி- மகாரோமன்- சுவர்ணரோமன்- இரசுரோமன், சீரத்துவஜன்- அல்லது ஜனகன் சீதை-பானுமன்- சத்தியமான்- சசி, ஊர்ஜனன், சதத்துவசன்-கிருதி-இரஞ்சன்- புரைஜித்து- அரிஷ்டநேமி- சுருதியாயு, சுபாரிடன், சிரஞ்சயன், சோமாவி; அன்னேநசு, பீமரதன், சதியரதன், உவாகு; வாகுபாதன், சவாகதன, சுவங்கதன்; சுவ்வணனன், சுவ்வசசு, சுபாஷன், சுஸ்ரதன், ஜயன், விஜயன், இருதன், சுனயன், வீதிகவியன், இருதி, பகடாசுவ, இருத் எனபவர்களாம்.

சூரியவமிசத்தில (ஆனர்த்த) குஜராதத்தில் ஆண்டவர்கள்.

இக்ஷ்வாக்கின் சந்ததியாகிய சருயாதி, சுகனியா, அனார்த்தன், ரேவதன், குகுஸ்தன் என்பவர்களே—

சூரியவமிசத்தாரில் வைசால நாட்டில் (அலகபாத்தில்) ஆண்ட அரசருடைய சந்ததிகள்.

இக்ஷ்வாக்கின் வமிசத்தைச்சார்ந்த நெடிஷ்டிரன் சந்ததியாராகிய நாபகன், பலந்தன், வத்ஸ்புகி, பரஞ்சயன், பாராசானி, கனித்திரன், சுபாசுபன் லாருந்தன், விம்பிதன், விஞ்சன், விவஞ்சாதி, கானிநேத்திரன், தாமீகன், அதிவிபூதி, கருக்கைமன், ஆவிசித்த, மாருதி,—மருத்தி, நரிசந்தன், தமன், இராஜ வர்த்தனன், சுவிருத்தி.கோவாலன், சுதிருதி, நரன், சந்திரன், கேவலன், பந்துமானன் வேகவன், புதன், திரணவிந்து, விசாலன், ஹேமசந்திரன், சந்திரன், தமிராகன், ஸிர்சயன, சஹாதேவன், கிருசாஸ்வதன், சோமபத்தன், சுமதி, ஜெனமேஜயன் என்பவர்கள் ஆண்டார்கள்.

சூரியவமிசத்தில் கபிலநாட்டில

பவுத்தமதத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டவர்கள்.

இக்ஷ்வாக்கின் மூத்தகுமாரர்கள் ரோகிணி நதிக்கருகில் கபிலராஜியத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அவர்கள் சகோதிரி பிரியை என்பவளை அரசியாக்கினார்கள். அந்தராஜியத்தாருக்கு சாக்கியபிரபுக்களெனப்பேயர். அந்தசாக்கிய குலத்தில் சுத்தோதனன் என்னும் குமாரர் பிறந்தார்- அவர் கபிலையிலாண்டுவருமபோது, கோலிபிரபுக்களுடைய சந்ததியைச்சார்ந்த மாயாதேவியை மணம்புரிந்ததில்; கௌதம சாக்கிய சித்தார்த்த புத்தர் பிறந்தார்—அந்த புத்தர் கோலி வமிசத்தைச் சார்ந்த சுபத்தரை என்னும் யசோதரையை மணம்புரிந்து இரண்டொருவருஷம் அரசுசெய்து பிறகு சந்நியாசியாகிவிட்டார். அவர் பிறப்பு கி-மு 623-வருஷங்களுக்குமுன் என—சிலர்கருத்து.

இத்தியாதிகளைக்கேட்ட அரங்கநாதன்! ஏ, எ தி ரா ஜா! "இனிச்சந்திர வமிசத்தாருடைய பெயர்களைச்சொல்லவேண்டுமென வேண்ட"; கலாநிதியார் சொல்லலுற்றார்—அதனே, கேள்!

சந்திரவமிசத் தரசர்கள்.

பிரம்மாவின் குமாரா அத்திரி என்னும் முநீந்திருக்கும், அநஞுயாவுக்கும் சோமன், துர்வாசன், தத்தாரியன என்னும் குமார்ர்கள பிறக்க; அவர்களில்

சோமன் என்னும் சந்திரன் பிரகஸ்பதி மனைவியாகிய தாரையைச் சேர்ந்ததில் புதன் பிறந்தான்; அவன்சந்ததிகளுக்கே சந்திரவமிசத்தாரென்றுபெயர். அந்தப் புதன் சூரியவமிசத் திலகராகிய இக்ஷ்வாக்கின் சகோதரி இளை என்பவளை மணந்து புரூரவன், ஆயு, நகுஷன், யயாதியாதிகளைப்பெற்று, அவர்களில் ஆயுவின் சந்ததிகள் காசிராஜாக்களானார்கள்—அவர்களாவன—

சந்திரவமிசத்தில காசியில் ஆண்ட அரசர்கள்.

புரூரவன் குமாரன் ஆயுவின் குமாரர்களாகிய நகுசன், சத்திவிருத்தன், இரம்பன், இரஜி, அன்னேநசு, சத்திரவிருத்தன் குமாரனாகிய சுகோத்திரன், அவன்குமாரர்களாகிய காசன், காசிராஜன், தீர்க்கதபசு, தன்வந்திரி, கேதுமான் வீமரதன், தேவதாசன், பிரதர்த்தனன், அலர்க்கன், சந்ததி, சுநீதன், சுகேது, தருமகேது, சத்தியகேது, விபு, சுவிபு, சுகுமாரன், திருஷ்டகேது, வீதிஹோத்திரன், பார்க்கன், பார்க்கபூமி என்பவர்களாம்.

சந்திரவமிசத்தில் உதித்த கவுசிக வமிசத்தார்.

புரூரவன் குமாரனாகும் அமாவசுவின் சந்ததிகளாகிய வீமன், காஞ்சனன், சுகோத்திரன், சந்தன சுமந்தன், அச்சுதன், பாலகாசன், குசன், குசாம்பன், ஜோதி, விசுவாமித்திரன், ஜமதக்கினி, என்பவர்களாம்—அந்தஜமதக்கினி, சூரிய குலதிலகனாகிய இரேணு என்னும் அநுமகாராஜன் குமாரி இரேணுகை என்பவளை மணந்து பரசுராமரைப்பெற்றார்—அந்தப்பரசுராமர் சேர நாட்டுக்கு முதலரசரானார்.

சந்திரவமிசத்தில் பிறந்த மதுக்கள் அல்லது யாதவர்கள்.

யதுவின் சந்ததிகளுக்கு யாதவர் என்னும் பெயர். அதாவது புரூரவன் குமாரனாகிய ஆயுவின் சந்ததிகளான நகுஷன், யயாதி, சம்யாதி, வியாதி, இருதியுமன்; யயாதியின் மக்களாகிய, துருவசு- தீர்க்காயிசு- அனு- புரு; என்பவர்களும்; யதுவின்- சந்ததிகளாகிய சகஸ்ரஜித்- குரோஷ்டு- நளன்- நகுஷன் என்பவர்களும்: சகஸ்ரஜித்து சந்ததிகளாகிய சதஜித்து- கேகயன்- தருமன்- தருமநேத்திரன்- குந்தி- சகிஞ்சித்து- மகிழ்மன்- பத்திரசிரேணியன்- தார்த்தமன்- தனகன்- கார்த்தவீரியன்; அர்ஜுனன்: அந்த அர்ஜுனனுடைய மக்களாகிய சூரன்- சூரசேனன்- விருஷசேனன்- மது- ஜயத்துவஜன்- அந்த ஜயத்துவஜன மக்களாகிய தாளஜங்கன்- பரதன்- விருஷ்ணி- மது- என்பவர்களாம்—அந்தமதுவின் சந்ததியாருக்கு மதுகுலத்தார் என்று பெயர்.

சந்திரவமிசத்தில் பிறந்த சைத்தியர் என்னும் யாதவராஜர்கள்

புரூரவன் குமாரனாகிய ஆயுவின் மகன், யாது- சகஸ்ரஜித்து; குரோஷ்டு- நளன்- நகுஷன்- என்பவர்களும்; அந்தக்குரோஷ்டுவின் சந்ததிகளாகிய துவசநீவான்- சுவாதி; உசங்கன்; சித்திரரதன்; சசிபிந்து; பிரிதுகீர்த்தி; பிரிதுமன் உசானன்; சிதம்பன்; உருகமகவசன், பராவிருத்தி; ஜயமகன்; விதர்ப்பன்; அந்த விதர்ப்பன சந்ததிகளாகிய கிருதன்; உரோமபாதன்; கேசிகன்; உரோமபாதன்; சந்ததிகளாகிய பப்புரு; கிருதி; கௌசிகன்; சேதி; என்பவர்களாம்— அந்தச்சேதியின் சந்ததிகளுக்கே சைதியர் என்றுபெயர்— அந்தச்சேதியின் சந்ததியிற் சேர்ந்த தமகோசன் பாண்டவர்களுடைய தாயாராகிய குந்தியின் சகோதரி சுருதசிரவசு என்பவளை மணந்து சிசுபாலனைப்பெற்றான்.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த சாத்துவதர் என்னும் யாதவராஜர்கள்.

புரூரவன் சந்ததியான உரோமபாதன் சகோதிரன் கிருதனுடைய சந்ததியான சாத்துவதர். அவர்களாவன—கிருதன்; குந்தி; திருவ்ஷ்டி; விதிருசு; சசருக்கன்; விசோமன்; நீமுசயன; விகுருதி; வீமரதன்; நவரதன்; தசரதன்; சகுனி, காம்பி; தேவரதன், சேவாததிரன்; மது; குருவமிதன்; அனு; பூர்வோததிரன்; அருசனன்-சத்துவதன்; அவனால்தான் அந்த சந்ததிக்கு சாத்துவதர் என்றபெயர்வந்தது.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த போஜர் என்னும் யாதவராஜர்கள்.

புரூரவின சந்ததியாகிய மேல்சொன்ன சாத்துவாதியின் ஏழு குமாரர்களில் ஒருவனாகிய மஹாபோஜன் என்பவன் சந்ததியில் தோன்றியவர்கள். அவர்களுடைய பிரதானப்பட்டணம் மிருதியகாவு என்பதாம்.

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த சேய்கேயர்களாகிய யாதவராஜர்கள்.

புரூரவன் சந்ததியாகிய சத்வாதன், விருஷ்ணி, சுமித்திரன்; அன்னேயன்; சின்னன், சத்தியகன்; சாதியகி; சஞ்சயன்; குணியுக்தான் என்பவர்களாம்—

சந்திரவமிசத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணவமிச யாதவராஜர்கள்.

புரூரவன் சந்ததியாகிய சத்துவதன் குமாரன் அந்தகன் மக்களில். பனைசமானன் மரபில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தந்தை வாசுதேவரும். அவருடையசகோதிரியும்; பாண்டவர் தாயாராகிய குந்திதேவியும் தோன்றினர்—அந்தப்பனைசமானன் சகோதிரனாகிய குகுரன் மரபில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தாயாராகிய தேவகியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாமனாகிய கம்சனும் தோன்றினர். அவர்களுடைய சந்ததிகளாவன.

அந்தயாதுவின்சந்ததியான சத்துவாதனுக்கு அந்தகன் என்ற குமாரனிருந்தான் அவனுக்கு பனைசமானன்; குகுரன் என்ற இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள்.—அவ்விருவரில் பனைசமானன் சந்ததியில் விதூரதன், சூரன, சமீ, பிரதச்சத்திரன் போஜன, இருவ்ஷ்டிகன, தேவகர்பன், சூரன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சூரனுக்கு குந்திதேவியும், வாசுதேவரும் பிறந்தார்கள்.—மற்றோர் மகனாகிய குகுரன மரபில் திரிஷ்டன், கபோதராமன், விலோமன், அனு, ஆனகதுந்துபி, அபிஜித்து புனர்வசு, ஆக்கன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள்—அவர்களில் ஆக்கனுக்கு தேவகன், உகிரசேனன் பிறக்க; அந்ததேவகன் மகளாகிய தேவகியை மேல்சொன்ன வாசுதேவர் மணந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பெற்றார்; உகிரசேனனுக்கு கம்சன் பிறந்தான்.

சந்திரவமிச துருவசு அரசர்கள்.

யயாதியின் இரண்டாவது குமாரனாகிய துருவசுக்கு வஹ்னி, பார்க்கன், பானு, திரையீசன், கறைந்தமன், மருதன் என்பவர்கள் பிறந்தார்கள்—கூர்ம புராணத்தின்படி தக்ஷணநாட்டிலாண்ட தென்னன் என்னும் பாண்டியர்களும் அவர்கள் சந்ததிகளாம்—

சந்திரவமிசத்து காந்தாரக அரசர்கள்.

யயாதியின் மூன்றாவது குமாரனாகிய துருக்காயுவின் சந்ததிகளான பப்பு, சேது, ஆர்ப்பதன், காந்தார்கன், கருமான், கிருதன், துர்த்தமன், பிரசதன், சத்தரு

மன், என்பவர்களாம்—அவர்கள் காடுகளைவெட்டி நாடுகளையுண்டாக்கியதால் காந்தாரர் என்று பெயரைப்பெற்றார்கள்;

சந்திரவமிசத்து ஆந்திர அங்க வங்க கலிங்க சிம்ஹள பவுண்டர அரசர்கள்.

யயாதியின் நான்காவது குமாரனாகிய அனுவின் சந்ததிகளான, சபாநலன் காலாநலன், சிருசயன், புரஞ்சயன், ஜனமேஜயன், மஹாசலன், திதிக்கு, உருக்கதிருசன், ஏமன், சுதவசு, பலி அல்லது பலிஞ்ஜன்; ஆந்திரன் என்பவர்களாம். அந்தப் பலிஞ்ஜன் சந்ததியிலிருந்து அங்கன், வங்கன, கலிங்கன், சிம்மளன், பவுண்டிரன் என்னும் அரசர்கள் ஜனித்தார்கள்—அந்த அங்கவமிசம் அதிரதனோடுமுடிவுபெற, பாண்டவருக்கு முன்பிறந்த கர்ணன் அங்கதேசத்துக் கரசனானன்.

சந்திரவமிசத்தைச் சார்ந்த அங்கவமிசத் தரசர்கள்.

அங்கன், அன்னபானன், திவிரதன், தருமரதன், சித்திரரதன், சதுரங்கன், பிருதவிலக்கன், சம்பன், அரியங்கன், பத்திரரதன், பிருகுதிரதன், பிரகத்கருமின், பிரகத்பானு, பிரகன்மகன், சயுத்தனன், விஜயன், திருதி, திருதிவிருதன், சத்தியகருமன், அதிரதன், (கர்ணன்குமாரன்) விருக்கசேனன, எனபவர்களாம.—

சநதிரவமிசத்தில் பாஞ்சாலதேசத்தையாண்ட அரசர்கள்.

யயாதியின் சந்ததிகளான புரு, ஜனமேஜயன், பிராணவதன், புரவீரன், மனஸியு, பயன்தன், சுதியுன்னன், பாஹிகாலன், சம்யாதி, அசம்பாதி, இரட்டாசுவன், இரிதியு, இரந்திகாரன், அபிரதிர்த்தன், கானவ தஞ்சன், அநிலன், துஷியந்தன், என்பவர்களாம்—பரதன், விதாதா, பவனமனியுன், விகிரன், சஹோத்திரன், அஸ்தினன், அச்சமிதன், நீலன், இரிக்கன், சந்தி, சுசந்தி, புருஷன், சுசசு, அரியசுவன், முவ்ஷகலன், சிரஞ்சியன, விரிகதசசன், பரவீரன், கம்பீலியன், என்பவர்களாம்.

சந்திரவமிசத்தில் அஸ்தினாபுரியில் ஆண்ட பஞ்சபாண்டவர்களின் விவரம்.

யயாதியின் சந்ததியாகிய புரு; சகோத்திரர்; அஸ்தினர்; அச்சமித்தர்; நீலன்; பாஞ்சாலர்; இரிகசர்; சம்பரணர்; குரு; சுதனுசர் சந்ததிகளாகிய சந்து; சுரதர்; விதூரர்; சர்வபாமர்; சயசேனர்; அயுதாயு; அக்ரோதனர்; ஊரிகேசர்; திலீபர்; பாதீபர்; சந்தானு; அந்தசந்தானுவுக்கு கங்கையால் பீஷ்மர் பிறந்தார். பிறகு வியாசருடைய தாயார் சத்தியவதியை மணந்து சித்திராங்கதர்; விசித்திரவீரயர் பிறந்தார்கள்.—அந்தவிசித்திர வீரியர் காசிராஜமக்களாகிய அம்பிகை; அம்பாலிகையை மணந்தும்; புத்திரசந்தானமற்று இறந்ததில், வியாசர் அவர்களை மணந்ததில் திருதராஷ்டிரனும்; பாண்டுவும் முறையே பிறந்தார்கள்—அந்த திருதராஷ்டிரனுக்கு துரியோதனாதி நூறுமக்களும்; பாண்டுவுக்கு குந்தியினிடம் யுதிஷ்டிரர்; பீமன்; அர்ஜுனனும்; மற்றொரு மனைவியாகிய மாத்திரியினால்; நகுலன்; சகாதேவன் பிறந்தார்கள்—அந்த பஞ்சபாண்டவர்களன்றியில் குந்திதேவிக்கு விவாஹமானதற்கு முன் கர்ணன் பிறந்தான்,

சந்திரவமிசத்தில் மகதநாட்டிலாண்ட அரசர்கள்,

யயாதி சந்ததியில் குருவுடைய மக்களில் ஒருவராகிய சுதனசு, சுஹோத்திரர், சியவனர், கிரிடிகர், உபரிசேரர், விரகதரதர், ஜராசந்தர், சகதேவர், ஸோமாபி, சுருதனா, அருதாயி, நிரமித்திரர், க்ஷேமத்திரர், விருகதகருமர், சேனஜித்து, சுரதஞ்சயன், விபரா, சுசி, க்ஷேமியர், சுவிரதர், தருமர், சிஸ்ரமர், திரிதசர், சுமதி, சுபாலி, சுதிடஜித்து, ரிபுஞ்சயன் என்பவர்களாம்—

இத்தியாதிகளைக்கேட்ட அரங்கநாதன்: ஐய, சற்குருவே! இனி சூரிய சந்திரவமிசத்தார்களில் கிரேத, திரேத, துவாபர, கலியுகங்களில் எத்தனை சக்கிரவர்த்திகள் ஆண்டுவந்தார்கள்? அவர்கள் ஆண்ட கால விவரத்தைச் சொல்லி, என் சந்தேகங்களை நீக்கவேண்டுமென மன்றாட;—

கலாநிதியார்சொல்லலுற்றார்—ஐய, சுகசனபூபனே! சொல்லுவேன்!

முதலாவதாகிய கிருதயுகத்தில்

இந்த ஆரியவர்த்தத்தை மநுச்சக்கிரவர்த்தி கிருதயுக ஆரம்பத்தில் ஆண்டுவந்தார்—அவருடைய சந்ததியாகிய ஈபியின் குமாரர் பரதர் பட்டத்தைப் பெற்றபோது, இத்தேசத்துக்கு பரதவருஷம் அல்லது பரதகண்டமென்ற பெயருண்டாகியது—அவருடைய இருபதாவது சந்ததி விஸ்வகசேனை—அவர்மரபில் ரைவதர், வைவஸ்வது மநுக்களதோன்றி பிரபலமானார்கள், சூரிய சித்தாந்தத்தின்படி அவர்கள் ஆண்டகாலம் 1,56,18,745 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது—பிறகு,

இரண்டாவதாகிய—திரேதாயுகத்தில்

சூரியவமிசத்தில் இக்ஷ்வாக்கு முதல் ஸ்ரீராமர் வரையில் 56-சக்கிரவர்த்திகளும்; சந்திரவமிசத்தில், அத்திரி முதல் யுதிஷ்டிரன் வரையில் 46-சக்கிரவர்த்திகளும் பிரபலமாக ஆண்டார்கள்- அவர்கள் ஆண்டகாலம் கி-மு-5695 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது.

மூன்றாவது அல்லது—துவாபரயுகத்தில்

சூரியவமிசத்தில் குசச்சக்கிரவர்த்தி முதல் பிரசேனஜித்து வரையில் 30 சக்கிரவர்த்திகளும்; சந்திரவமிசத்தில், க்ஷேமகன் விரஹதபாலன் முதல் பரீக்ஷித்து வரையில் 23 பேர்களும் ஆண்டார்கள்- அவர்கள் ஆண்டகாலம் கி-மு-4995 வருஷங்களுக்கு மேலாகிறது—பிறகு.

நான்காவதாகிய—கலியுக ஆரம்பத்தில்.

சூரியவமிசத்தில் உருசகுவியன் முதல் சுமித்திரன் வரையிலும்; சந்திரவமிசத்தில், ஜனமேஜயன முதல் க்ஷேமகன் வரையிலும் கலியுக ஆரம்பத்தில் ஆண்டார்கள்- அதுவரையில் இந்நாட்டார் சமயபேதம், ஜாதிபேதம்; பொறாமையுமற்று சமரசமாகவாழ்ந்து இருந்தார்கள்—பிறகு ஜாதி பேதங்களுண்டாகி; குடிகளுக்குள் சண்டைச் சச்சரவுகளுண்டாகவே, ஐகமத்தியங்கெட்டு அன்னியநாட்டாரும் படையெடுத்துவர ஆரம்பித்தார்கள்.—

இனி அவர்களுக்கு பிற்பாடு இத்தேசத்தை ஆண்டுவந்தவர்கள் யாவரென்று அரங்கநாதன் கேட்க, கலாநிதியார்—பின்வருகிறபடி உரைக்கலானார்—அவர்களுக்கு பிறகு அந்தச்சூரிய சந்திரவமிசத்தார்களில் சிலர் சுனகர், சிசுநாகர், மவுரியர்,

சங்கர், கனவர் என்று நவீனப்பெயர்களால் இத்தேசத்தை ஆண்டார்கள் அவர்களில்.

சுனகஜாதியார்களில்

பிரத்தியோதனன், பாலகன், விசாகயூபன், ஜனகன், என்பவர்கள் கி. மு. 915 வருஷத்தில் பிரபலராகி இருந்து 128 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்:—பிறகு

சிசுநாகஜாதியாரில்

சிசுநாகன், சேகவர்ணன், க்ஷேமதர்மன், க்ஷேத்திரார்ஜனன், விதிமிசாரன், அஜாதசத்ரு, தர்மகன், உதாசன், அஜானு, நந்திவர்த்தனன், மஹாநந்தி, நந்தன் முதலானவர்கள், கி.மு. 777 வருஷங்களுமுன் 360 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள். பிறகு

மவுரியஜாதியாரில்

சந்திரகுப்தன், விந்துசாரன். அசோகவர்த்தனன், சுவசாசன், தசரதன், சங்காதன், பந்தபலிதன், சாலிசுகன், இந்திரபலிதன், தேவதர்மன், சோமசர்மன், சேஷதர்மன், விரஹத்ரதன் என்பவர்கள் கி. மு. 315 வருஷங்களுக்கு முன் 137 வருஷங்கள் பிரபலராகி ஆண்டார்கள்—பிறகு.

சங்கஜாதியாரில்-

புஷ்பமித்திரன், (மவுரியராஜனுடைய மந்திரி) அக்னிமித்திரன், ஜேஷ்டமித்திரன், வசுமித்திரன், ஆர்த்திரகன், பத்ரகன், கோஷாவசு, வஜ்ரமித்திரன், பாகவதன், தேவபூதி, என்பவர்கள் கி. மு. 178 வருஷங்களுக்குமுன் 110 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

கன்வஜாதியாரில்-

வாசுதேவன், பூமித்திரன், நாராயணன், சுஸ்ரமான், என்பவர்கள் கி. மு. 66 வருஷங்களுக்குமுன்பு பிரபலராகி இருந்து 45 வருஷங்கள் ஆண்டு வந்தார்கள்—பிறகு.

சந்திரவமிசத்தில் மகதநாட்டில் ஆந்திர அரசர்கள் ஆண்டார்கள்.

யயாதியின் குமாரனான அனுராஜனுடைய 13-ம் சந்ததியாகிய பலின் அல்லது பலிந்தன் குமாரன் ஆந்திரன். அவன் சந்ததிகளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன், சதகர்ணியன், பிரஜேதகதகரன், சிவசுவாமி, சதகாருணியன, இலம்போதரன், அபிரதாகன், சங்கரன், சதகாருண்யன், ஸ்கந்தஸ்வதி, மிருகேந்திரன், குண்டலஸ்வாதி, ஸ்வாதிகரன், புலோமவிதரன், கோரக்ஷவசு, ஹாலன், மண்டலாகாரன், புரந்தரசேனன், சுந்தரன், இராஜசுவாதி, சிவஸ்வாதி, கவதமிபுத்திரன், வசிஷ்டபுத்திரன், புலோமபதன், சிவஸ்கந்தஸ்வதி, ஸ்கந்தஸ்வாதி, யஜ்ஞானன், விஜயன், சந்திரசேகரன், புலோமாரிஷியும் ஆண்டார்கள்—பிறகு மாருதியும்.நந்தனும் பட்டத்தைப்பெற்று ஆண்டார்கள். அந்தசந்திரராஜன் பாண்டவ அர்ஜுனனுக்கு 83-வசந்ததி. அந்த நந்தனுடைய சந்ததிகளில் ஏழுபெயர் மகதநாட்டைவிட்டு புறப்பட்டு மாளவ உஜ்ஜியினியிலும்; பிறகு தெற்கேகொண்டுவிடு ஓரிசா, ஒரங்கல், கலிங்காணி, விஜயநகரத்திலும் வந்து ஆந்திர ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்.—அவர்களில் மாளவநாட்டில் ஆண்ட விக்கிர

மார்க்கனும், போஜனும்- பிரபலமான ஆந்திரர்கள்- தென்னாடுகளில் அக்கிரமமன்தானத்தை ஸ்தாபித்தவன் சாளுக்கியன்- அந்த சாளுக்கியன்மேலே சொன்ன நந்தராஜனுடைய 9-ம் சந்ததி- அந்த சாளுக்கியன் சந்ததியில் பிரபலமானவன் கலியாணபுரி அரசனாகிய விஜயன் அல்லது விஜ்ஜலன்- அந்த விஜ்ஜலன் பேரன் வீரசெம்மலன், அவனுடைய குமாரன் தாதபின்னராஜன்-அந்த தாதபின்னராஜன் தான் நரபதிகளுக்கு ஆதிசக்கை-அந்த நரபதிகளின் சந்ததிகளே பிறகு தெற்கே தஞ்சை மதுரையில நாயக ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தார்கள்.

Vide Page 73 Contributions to the History of Southern India Part. I. Inscreptions by Dr Gustav Oppert. Ph.d. Professor Presidency College Madras.

பிறகு சந்திரவம்சத்தாரில் சிலர் இந்தேசத்தின் வடமேற்கு மூலையிலிருக்கும் காஷ்மீரநாட்டில் இராஜரியத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்—அவர்களில்.

காஷ்மீரநாட்டில் முதலில் ஆண்ட கவுரவஜாதியார்

1266 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

கலியுகமுனிவர் கி. மு. 2666 வருஷங்களுக்குமுன்பே காஷ்மீரத்தை கைக்கொண்டு ஆண்டுவர, அவர்சந்ததிகளில் 53 பெயர் பிரபலராக ஆண்டார்கள். அவர்களுக்குப்பிறகு சுலேமான், காசிகன், என்ற மஹம்மதியர்த்தாக்கிப்பிடித்து ஆண்டுகொண்டிருக்கச்சே, சந்திரவம்ச பாண்டவர் வகுப்பைச்சார்ந்தபகதத்தன் அவர்களை ஜயித்து இந்தராஜாங்கத்தை மறுபடியும் ஸ்தாபித்தான்—பிறகு அவன் சந்ததியில் இலநிகன், இலக்ஷிகன் சுந்தரிகன், குண்டரிகன். தண்டிகன், பெத்துகன, மந்தகன், தர்பிரகாசன், சேகிகன், தேஹிகன், கலியுகன, லெபகிகன், சேதம்பரன் நவரங்கன், பார்கன், அரிசிகன், சகுலிகன, சங்கரன், ஜாவரன். நந்தன், பக்தராஜன், ஆண்டார்கள்—பிறகு கி. மு. 1045 வருஷம் கலியுக ஆரம்பத்தில ஜராசந்தனுடைய சந்ததியாகிய கோபாரதன் பிரபலமாகி; அவன் சந்ததியாகிய தாமோதரனும்; அவன் மரபைச் சார்ந்த 35 இராஜர்களும் ஆண்டார்கள்—பிறகு

கி. மு. 1709 வருஷம் பல்லவன்முதல் கவுசிகன், அபிமனியு வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு இரண்டாம்காலம்.

கோனரித்திய வமிசத்தார் 1013 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

கி. மு. 388 வருஷம நாகபூஜன், கோனரதன், விபூஷணன்முதல் யுதிஷ்டிரன் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

ஆதித்திய ஜாதியார 162 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி. மு. 10 வருஷம் பிரதாபதித்தியன் முதல் ஆரியராஜன் காலத்தில் ஆரம்பமாக, மறுபடியும்

கோனர்த்தியஜாதயார் பிரபலராகி 692 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி. பி. வருஷம் 23 மேகவாகனன் முதல், மாலதித்தியன் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு காஷ்மீரத்தில்.

<u>கார்கோடகர் நாகஜாதியார்</u> 260 வருஷம் 5 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில், கி-பி 115 வருஷம் துர்லாவர்த்தனன் முதல் உத்பலபிரியன் வரையில் அநேகர் ஆண்டனர்; அவருடைய சந்ததிகளில்.

<u>உத்பல ஜாதியார்</u> 84 வருஷம்—5 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 875 வருஷம் ஆதித்யவாமன் முதல், அவனுடைய சந்ததிகள் கி-பி 950 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு

<u>கலப்புஜாதியர்கள்</u> 64 வருஷம்—4 மாதங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 960 வருஷம் பாஷ்கரதேவன் முதல் சிங்கதேவன் வரையில் ஆண்ட பிறகு மகமதியர் படையெடுத்து வந்தார்கள். பிறகு

நேபாள தேசத்தில் ஆண்ட இராஜரீகள்.

இத்தேசத்தின்மீது எதிரகாட்டார் படையெடுத்துவந்ததைக்கண்ட ஆரிய சந்திரவம்சத்தாரில் சிலர், மலையடர்ந்த காஷ்மீரகாட்டிற்குப்போய் ஆண்டதைப் போலவே; சிலர் மலையடர்ந்த நேபாளதேசத்திற்குப்போய் சுமார் 500 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்—அந்த இராஜ்ஜியத்தை முதலில் ஸ்தாபித்த—நேயமுனி எனபவரும். அவர்சந்ததிகளில் சிறந்த (கி-மு 3803 வருஷம்) பூரிமேகன், ஜய குப்தன, பரேயகுப்தன், ஸ்ரீஹர்கன்- பீமகுப்தன்- மணிகுப்தன்- விஷ்ணுகுப்தன் ஜயகுப்தன- பலசிங்கன்- ஜயசிங்கன- புவனசிங்கனுதியார் ஆண்டபிறகு.

<u>கோதர்</u> என்னும் கீழ்மலைகாட்டார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி. மு. 3240 வருஷம் இலங்கன், முதல் காலிஜங்கன் வரையில் ஆண்ட பிறகு.

நேபாளத்தில் <u>சூரியவம்சத்தார்</u> ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-மு 1058 வருஷம் தேவாதி முதல், கி-பி 27 பீமதேவன், வரையில் ஆண்டபிறகு; காட்டின் புராதன அரசகுடும்பத்தாராகிய,

<u>அஹிரசஜாதியார்</u> ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 43 வருஷம் விஷ்ணுகுப்தன், கிருஷ்ணகுப்தன், பூமி குப்தன ஆண்டபிறகு.

நேபாளத்தில <u>நேவரிதஜாதியார்</u> ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 218 வருஷம் சிவதேவவர்மா, முதல் ஜெயிசதிமல்லன் வரையில் ஆண்டபிறகு; ஜயக்ஷயமல்லன, இராஜ்யத்தைதனது இரண்டுகுமார ருக்கும், 3 குமாரத்திகளுக்கும் பங்கிட்டுகொடுக்க; அவர்கள் காட்டமாண்டு பதன், பூனைப என்றவிடங்களை பிரதானபட்டணங்களாகக் கொண்டு ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்திலாண்ட பத்தசவுள ஜாதியர்களில்.

இராயமல்லன் முதல் இரஞ்சிதமல்லன் வரையில் ஆண்டார்கள்.

போனபஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் இரணமல்லன் முதல் (கட்டமாண்டில்) இரசதினமல்லன், ஜயபிரகாசமல்லன், பிரதாபமல்லன், ஜெயயோகமல்லன், பாஷ்கரமல்லன், மஹேந்திரமல்லன், ஜெயஜகத்மல்லன், பிரகாசமல்லன் முதலானோர் ஆண்ட பிறகு.

சகான்ஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் பிருதிவிநாராயணன், முதல் விஷ்ணுமல்லன் வரையில் கி-பி 1654 வருஷமுதல் 1749 வருஷம் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்தில் குருகுலவம்சத்தார் ஆண்டார்கள்.

பிரீதிநாராயணவரா முதல் இராஜேந்திர விக்கிரமன் வரையில் 1664 வருஷமுதல் 1816 வருஷம வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

நேபாளத்தின் தென்பாகத்தில் சுமங்கலராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் நானதேவர் முதல் அர்சிங்கதேவர் கி. பி. 844 வருஷமுதல் 1323 வருஷம் வரையில் ஆண்டார்கள்; பிறகு மகமதுடோக்லா கைா படை எடுத்துவந்து பிடித்தார். அந்த கஷ்டத்தைக்கருதியே சூரியசந்திரவமிசத்தார்களில் சிலர், மகம்மதியருக்கு எட்டாத மேழ்நாடுகளுக்குப்போய் ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள்—

வங்காளம் (கௌஜி அல்லது கவுரவ) நாட்டில் ஆண்ட அரசர்கள்.

பகீரதருடைய சந்ததிகளில் 24 இராஜர்கள் 2418 வருஷங்களும்; போஜகோரிய ஜாதியாரில் ஒன்பது இராஜர்கள், 250 வருஷங்களும்; அதிசூர ஜாதியாரில் 11 இராஜர்கள் 714 வருஷங்களும் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

பூபாலஜாதியில், 10 இராஜர்கள் 689 வருஷங்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1027 வரை பூபாலன், திரிபாலன், தேவபாலன், பூபதிபாலன், தனபதிபாலன், பஜினிபாலன், ஜயபாலன், ராஜபாலன், போகபாலன், ஜகத்பாலன், கோபாலன், தர்மபாலன்; தேவபாலன், சுபாலன், நாராயணபாலன், மகிபாலன், சித்திரபாலன், வசந்திபாலன், குமாரபாலன், லோகபாலன், விகிரபாலன், மஹிபாலன், நயபாலன், விகிரகபாலன் ஆண்ட பிறகு; வைத்திய ஜாதியார் பட்டத்தைப்பெற்று ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி பி. 1063 வருஷம் சுகசேனன், பெல்லாலசேனன், லக்ஷ்மிசேனன், மாதவசேனன், கேசவசேனன், சூரசேனன், நாராயணசேனன், லக்ஷ்மணசேனன், விஜயசேனன், கேசவசேனன், ஆண்ட பிறகு; மகமதியார் படையெடுத்து வந்தார்கள—பிறகு, சந்திரவமிசத்தாரில் சிலர்,

காமரூபமென்னும் ஆசாம்நாட்டில் ஆண்டார்கள்

அவர்களில் பிரம்புத்திர ஜாதியார்களில்.

தர்மபாலன், சிகாமாசன், பருஞ்சாமன், குஜங்கன், சகிரான்கு, மிருகாங்கு; கி-பி 1494 வருஷம் ஆண்டார்கள—பிறகு, அங்கு

இந்திரவமிசத்தில்.

கி-பி 1230 வருஷம் சுகபாதிராஜன் முதல் 1808 வருஷம் வரையில் கமலேசுவரஸிங்காதி, 42 அரசர் ஆண்டார்கள்—அக்துமெப்பததாலே பிறகு மணிப்பூரை பிரதானப் பட்டணமாகக்கொண்டு, கி-பி 35 வருஷமுதல் ஆண்டுவர ஆரம்பித்தார்கள்.

மணிப்பூர் அரசர்கள்.

பஹூருகன், கோஹி, சனுஸிரகம், பெனிசிபன், கனகாம்பன், காஹுசாம்பன், சாமுராகன், கந்தகோபன், கேசவன், லக்ஷிமிகாமன், காலபிரபு, முதல் ரோஹிணி சந்திரன், மார்ஜிதசிங்கன், கம்பீரசிங்கன், கீர்த்திசிங்கன், கிருபாதீசன், கீர்த்தி சிங்கன் வரையில ஆண்டார்கள்—பிறகு அவ்விடத்திலும் மகம்மதியர் படை எடுத்துவந்தார்கள்—அப்படிவரவே,

சிலர் அந்த வனபகாட்டிருந்து பயந்து, இந்தேசத்தின் வடகிழக்கு, வடமேற்கு, மலைபட்டணங்களுக்குப்போய், கோஹனநாசிபதிரென்ற பெயரால் அப்புலேயின் சார்பிற்றனை ஆஜ்மீரம், டில்லி, ..., புந்தி என்றவிடங்களில் புது இராஜிபங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்.

அவர்களில சோஹனர் என்னும் அக்கினி குலத்து அரசர்கள்.

கி-மு 700 வருஷம் அனலகோஹன், ராமண்டலத்தை ஸ்தாபிக்க அவன் சந்ததியில கவாசன, மல்லன், காலன், கி-பி 145 வருஷம அஜிபாலன், (ஆஜ்மீர் பட்டணத்தை கட்டினவன்) கி-பி 500 வருஷம் சாமந்ததேவன், மஹாதேவன், ஜெபசிங்கன், வீரசிங்கன், விசாடாசுரன், வைரிவேத்தன், டோலராபன், கி-பி 695 மாணிக்கிராய், மஹாசிங்கன், சந்திரகுப்தன், பிரதாபசிங்கன, மோஹன சிங்கன் முதல் விஜயராயன், அஜிபாலன், முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள். பிறகு அந்த (கோபன்) கோஹினிஜாதியிலிருந்து.

ஹாரவதி ஜாதியார் பட்டத்தைப் பெற்றார்கள்.

அவர்களில், விசாலதேவருடைய மகன் அனுராஜனுடைய சந்ததிகளில் கி. பி. 1024 வருஷம் அனுராஜன், இஷ்டபாலன், சாந்தகர்ணன், லோகபாலன் மஹாமேகன் முதல் இராஜபோஜன் என்பவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

பொந்தி வகுப்பார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1578 இராவ் இரத்தினன் (இரத்னபுரத்தைக் கட்டினவன்) கோபிநாதன், இராமசிங்கன் முதலானவர்கள் ஆண்டுவர.

கோட்டவாரு வகுப்பார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1579 வருஷத்தில் மாதுசிங்கு, முகுந்தசிங்கு, ஜகத்சிங்கு, கேசவசிங்கு, இராமசிங்கு, மாதுசிங்கு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு சிலர் அனுஹல்வார் ஜாதியார் என்றபெயரால்.

கூர்ஜரத்தில இராஜிபத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் அக்கினிபுராணம், ஆபரி கிரந்தங்களின்படி, கி-பி 896 வருஷம் சைலிதேவனும், 745 வருஷத்தில் வனராஜனும், பிறகு ஜோதிராஜன், போஜராஜன், முதல் சாமந்தன் முதலானோர் ஆண்டபிறகு.

சவாஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 746 ஹனுராஜன், யோகராஜன், 841-ல் போஜமகாராஜன், வீரசிங்கன், மூலராஜன் முதலானோர் ஆண்டபிறகு.

சோனகிரி இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 910 வருஷம் மூலராஜன், சாமுண்டி, வல்லபன், இராஜமாலன், முதலானோர் ஆண்டபிறகு.

பாகுலஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் மூலன், பிருதுமூலன், பலிதேவன், கருணன் முதலானோர் ஆண்டார்கள்—பிறகு சிலர் சித்தூர், உதயப்பூர் நாடுகளிற்போய் மீவார் இராணுக்கள் என்றபெயரால்.

உதயப்பூர், சித்தூரில் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில்கி-பி 750 வருஷம் ஸ்ரீ சோமஹோதித்தன, போஜன், மகேந்திரன் முதல் பிரதாபசிங்கு, அமரசிங்கு, ஜகத்சிங்கு, ஹமீரன், பீமசிங்கு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்காலத்தில்தான் மொஹலாயர், இந்தியராஜர்கள் வந்து தாக்கினார்கள். பிறகு கி-பி 1828, ஜீவன்சிங்கு ஆண்டான்—பிறகு சிலர்.

ஜோதிப்பூரில் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 300 வருஷம் பகனோசபான், வாசுதேவன், இராமதேவன், நயினபாலன், தர்மபூமி ஆண்டார்கள் பிறகு. உதயசந்திரன், திரபதி, கம்சகன், ஸ்ரீஹரஸ்ஸன், மேகசேனன், வீரபத்திரன், தேவசேனன், விமலசேனன், தானசேனன், முகுந்தன், பரதா, 1803 வருஷம் மான்சிங்கு, முதலானோர் ஆண்டார்கள்—அந்த மான்சிங்கின் குமாரர்களே பிக்கனீர் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தாண்டார்கள்—பிறகு

கிருஹ மண்டலராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் கி-பி 358 வருஷம் பிரபலரான யாதவராயனுடைய சந்ததிகள், அவர்களில் கோவிந்தராஜனுடைய பிரதானபட்டணம் குருஹமென்று பெயர்—அத்துடன் மாருகிருஷ்ண பட்டணத்தின்ராஜன் கோபாலசா என்பவன் 634-ல் மண்டலமென்று பெயரிட்டு ஆண்டான்—அவர்களில் ஜாரோவ் 5 வருஷங்களும் மாதவசிங்கு 33 வருஷங்களும், ஆண்டபிறகு தனசிங்கு வரையில் அநேகர் ஆண்டார்கள்—அந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு 35 மைல் தூரத்திலிருக்கும் தம்பி நாட்டில் குலகுரிஜாதியில் கார்த்தவீரியன், யுவராஜதேவன், கோகல்ல கம்சதேவன், கர்ணதேவன், அசலதேவன், காயகர்மன், நரசிம்மன் முதலானோர் பிரபலமாக ஆண்டார்கள்—பிறகு

சூரியவம்சத்தார்களில சிலர் பல்லராய் என்றபெயரால்

சவுராஷ்டிரம் (சூரத்திலும) குஜராத்திலும் ஆண்டார்கள்.

ஸ்ரீராமருடைய 56 வது சந்ததியாகிய கனகசேனர் மீவார்குடும்பத்தை ஸ்தாபித்த, சமேத்திராவரையில் ஆண்டார் அவர்களில் சுமித்திரனுடைய சந்ததி

யாகிய மஹாரிதா அந்தரீதன், அசிலசேனன், கனகசேனன், கி-பி 144 வருஷம் சவுராஷ்டிரராஜனான (மஹாமதனசேனன், சிலாதித்தியன் முதலானோர் ஆண்டார்கள். அவர்களில் சிலர் சூரியவமிசத்தைச்சார்ந்த

கிரஹலோட்டி சேசோதிய அரசர்கள் ஆண்டாள்.

அவர்களில் சிலோதியன் குமாரன் கிரஹாதித்தியன் பண்டேர்வனத்தில்பிறந்து அந்தஜாதியை ஸ்தாபித்தாண்டான்—அவன்சந்ததியில் பேசவன், முதலானோர் ஆண்டார்கள்—பிறகு கி-பி 713 வருஷம் பூயன் சித்தூரைப் பிடித்து பீவார்சோஹிலஜாதியை ஸ்தாபித்தான்—பிறகு.

பக்கனீர் இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1458 வருஷம் புக்கசிங்கு, 1494 வருஷம் லூன்கரன், 1512 வருஷம்ஜயத்சிங்கு, 1546 வருஷம் கலியாணசிங்கு, 1573 வருஷம் இராமசிங்கு, 1631 கருணசிங்கு, 1673 வருஷம் அனுபசிங்கு, 1768 வருஷம் சுருபசிங்கு, சமன சிங்கு, முதல் சூரசிங்கு முதலானோர் ஆண்டார்கள் பிறகு சூரிய வமிசத்தைச்சார்ந்த இராமனுடைய குமாரன் குசனுடைய சந்ததிகளாகிய குசவாஹன ஜாதியார் என்பவர்களில் சிலர் எழுந்து.

ஜெயப்பூரில் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 294 வருஷம நளராஜன், நார்வார், அல்லது நிஷதப்பட்டணத்தை ஸ்தாபித்து, அவனுடைய சந்ததிகளில் 32 இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு கி-பி 965 வருஷம் சூசிங்கு, டோலராஜா, மாதுவராவ், (அம்பரை பிடித்தார்) ஜயசிங்கு அதைவிட்டு ஜயப்பூரைகட்டினார். பிறகு இந்தவர், குந்தலராவ், பீமதேவன், மாலேசி, பிஜாலன், இராஜதேவன், கிருபன், சந்தலன், ஹரின்கிஉதியகர்ணன், பாலோஜி, நரசிங்ஹன், வருபீரன், சிங்கராஜன், விகிரராஜன், மஹாராஜ சிவராமசிங்கு, மாதவசிங்கு முதலானோர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

ஜெஸ்ஸல்மீர் இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் சந்திரவமிசயாதவைச்சார்ந்த யாதவர்கள். அவர்களில் நரபன், பிரதியாஹா, பஹாபாலன், பாலத்தன், மங்கலராவ், முதல் கஜசிங்கு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு அங்கும் மகம்மதியர் புகுந்தார்கள்-என

அரசனானவன்கேட்டு: ஏ, திர்க்கதரிசியே! காலவித்தியாசத்தினால், சூரிய சந்திரவமிசத்தார்கள் இந்நாட்டின் வடமேற்கு வடகிழக்கு மலைநாடுகளுக்குச்சென்று பலராஜ்ஜியங்களை ஸ்தாபித்தவந்தபோது, மத்தியநாடுகளிலும் தென்னாடுகளிலும் எவரேனும்போய் ஆண்டார்களோ தெரியவில்லை. அவர்களின்பெயர்களைச்சொல்லி என்சந்தேகங்களை நீக்கவேண்டுமென மன்றாட,"

கலாகித்தியரர் அடியில்வருகிறபடி சொல்லலுற்றார்—

அரசனேகேள்—இந்நாட்டின் வடபாகங்களில்மகம்மதியர் முதலானவர்களையடிக்கடிவந்து அதேசங்களைக்காக்குவதற்கு அநேகசதியானவைகளாக இருந்தபடியால்; அவைகளைவிட்டு, மத்தியநாடுகளிலும்தென்னாடுகளிலும்வந்து புதுஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தார்கள்—அவர்களில் முதன்மையானவர்கள்.

மாளவநாட்டில் (உஜ்ஜயினியில்) ஆண்ட ஆந்திர அரசர்கள்.

மகதநாட்டில் ஆண்ட ஆந்திரர்களுக்குள் பௌத்தமதச்சண்டைச் சச்சரவுகளினால், ஏழு ஆந்திரர்கள் மகதநாட்டைவிட்டு தெற்கேவந்து புதிய ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தாண்டதாக முன்சொன்னோமல்லவா? அப்படிவந்த ஆந்திரர்களில் முதன்மையானவர்கள் மாளவநாட்டில் (உஜ்ஜயினியில்) ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தவர்களாம்—அவர்களில் (கி-மு 340 வருஷம்) தனஞ்சயன், ஜீதசந்திரன், சமுத்திரபாலன், நரவாஹனன், பூதிராஜன், ஆதித்தியபுவனன், பிம்பராஜன், ஆதிபிரபமன், சதாசிவசேனை, ஹமீரதன், கந்தருவன், (கி-மு 56 வருஷம்) விக்கிரமாதித்தன் ஆண்டார்கள்—அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு பிறகு (கி-பி 44 வருஷம்) சந்திரசேனன், சூரியசேனன், கனகசேனன், சந்திரபாலன், மஹேந்திரபாலன், கர்மசந்திரன், விஜயாநந்தன், சிந்தலனும் ஆண்ட பிறகு அந்தரிகங்களுக்கு போஜன் பிறந்து கி-பி 540-ல் ஆண்டான் (மற்ற விவரங்களை இந்நிரந்தத்தின் 13-20 வது பக்கங்கள்வரையில் பார்க்கவும்,) பிறகு

உத்கலதேச ராஜாக்கள்.

என்ற பெயரால், ஜனமேஜயன், திருக்கவீரன், அபிவாரன், விசித்திரவீரியன் அபிமன்யு, சந்திரஹாஸன், கலிங்க இராஜன் ஆண்ட பிறகு; அவன் குடும்பத்தில் யயாதிகேசரி என்பவன் கேசரிவமிசத்தை ஸ்தாபிக்க; அவன் சந்ததிகள் கடகபுரியில்;

கேசரிவமிச ஜாதியார்களாக ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 141 வருஷம் பத்தகேசரி, திருபுவனகேசரி, நிர்மலதேவன், பீமதேவன்- ஜனபாலன் ஆண்ட பிறகு; கி-பி 473 வருஷம் யயாதிகேசரி ஜெயபுரத்தைகட்டி ஆண்டான். பிறகு அவன் சந்ததிகளில் சுராஜகேசரி, அநந்தகேசரி, 617-ஆம் வருஷ இந்திரகேசரி (புவனேசுவர கோவிலைக்கட்டி) அவன் சந்ததிகளில 32 இராஜர்கள் 455 வருஷங்கள் ஆண்டு, கடகபுரியை (கி-பி 989-ஆம்) புதிதாகக்கட்டி அதிகபிரபலமாக வாழ்ந்தார்கள். பிறகு அந்தகடகபுரியில்,

சங்கவமிசத்தார் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் 1131 வருஷம் சாரங்கதேவன், கங்கேசுவரதேவன்- அனங்கபீமதேவன்- இராஜேசுவரதேவன்- இராஜநரசிங்கதேவன்- என்பவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு அங்கு

ஐந்து நரசிங்கர்கள், அல்லது சூரராஜாராஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1451 வருஷம் கபில இந்திரதேவன்- புருஷோத்தமதேவன்- பிரதாப ருத்திரதேவன்- கோவிந்ததேவன்- பிரதாபசந்திரதேவன்; நரசிங்கதேவன்- ஹரிச்சந்திரமுகுந்ததேவன்- ஆண்ட பிறகு அங்கு-

புலிவமிச கருடராஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1580 வருஷம் புருஷோத்தமதேவன்- பிறகு நரசிங்கதேவன்- கங்காதரதேவன்- பலபத்திரதேவன்- முகுந்ததேவனும்-பிறகு அவர்கள் அறியில் சில சில்லறை ஜாதியார்கள் இடையில் ஆண்டார்கள்—அவர்களில்-

காலபுஜர்- அல்லது காலசுன்னர் வகுப்பில் சகாப்தம் 1078 வருஷம் விறுபதேவன்- முராரிதேவன், சங்கமதேவன்- முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்கள் சந்ததியில் சிலர்; தாவரசமுத்திரத்தில் சகாப்தம் 1113 வருஷம் யாதவ வீரபல்லாளன்- நரசிம்மன்- முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு தேவகிரியாதவர் என்றபெயரால் சகப்தம் 1110 வருஷம பாலமுதேவன்; ஜயத்துங்கதேவன், கின்னரதேவன், சங்கரதேவன் முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்களுக்குமுன்.

சாலுக்கியஜாதியார் ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் மகாராஷ்டிரத்தில் ஆண்ட ஆந்திரர் சந்ததிகளிலிருந்து தெற்கே வந்த ஒருகிளையார்—அவர்கள் பாண்டவா அர்ஜுனனுடைய 83-வது சந்ததியாகும்—சந்திரனுடைய நேரானசந்ததிகள். ஆதியில் ஐயோத்தியாவில் ஆண்ட பிறகு—கி-பி 566 வருஷம் விஜயாதித்தியன் தெற்கேவந்து ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபிக்க, அவன மரபில் ஜயசிம்மன், புத்தவர்மன், கீர்த்திவர்மன், மங்கலீசன் முதலானவர்கள் பிரபலராகி ஆண்டார்கள்—அவர்களுள் கீழ் பிரிவார் சோழராஜர்களோடு சம்பந்தம்செய்துகொண்டார்கள் (மற்ற விவரங்களை இந்தகிரந்தத்தின் 20 முதல் 27 வரை பக்கங்களில் பார்க்கவும்)—பிறகு அவர்கள் சந்ததிகளில் சிலர்.

காலசூரிய ஜாதியாராக ஆண்டார்கள்.

அவர்கள் மகாராஷ்டிர ஆந்திரருடைய மற்றோர் கிளையார். அவர்களில் புத்த மஹாராஜன் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபிக்க; அவன்மரபில் சங்கரன், ஜோதிசிங்கு, பிரமாதி கி-பி 1128 வரை பிரபலராகி ஆண்டார்கள்-நரபதிகளுக்கு தலைவனும் கலியாணபுரியில் ஆண்ட விஜயன், அல்லது விஜ்ஜலன் அந்த வகுப்பைச்சார்ந்தவன்—(மற்றவிவரங்களை இந்தகிரந்தத்தின் 28 முதல் 30 பக்கங்களில் பார்க்கவும்—பிறகு.

கபிலேசுவர கஜபதிராஜர் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் கி-பி 1451 முதல் 1461 வருஷம் கபிலேசுவர கஜபதியும் பிறகு, வீரபத்திர கஜபதி, பிரதாபருத்திர கஜபதி முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள் (மற்ற விவரங்களை இந்தகிரந்தத்தின் 36-37 பக்கங்களைப்பார்க்கவும்.) பிறகு

ஓரங்கல் கணபதி இராஜர்கள் ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் திருபுவனமல்லன், புரோலிராஜன், பிரதாபருத்திரன், முதலானவர்கள் பெரியகோயில்களைக்கட்டி பிரபலமாக 370 வருஷம் ஆண்டுவரச்சே; கி-பி 1221 வருஷம் மகமதியர்வந்துதாக்க; அந்தசமஸ்தானத்தின் தளகர்த்தாக்களாக இருந்த ஹரிஹரன்-புக்கன் முதலானவர்கள் ஆனகுந்தி, விஜயநகரத்தில் போய் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இந்த கிரந்தத்தின் 31 முதல் 35 52 64 வரை பக்கங்களில் பார்க்கவும்)—பிறகு:

ஆனகுந்தி அல்லது விஜயநகரத்தில் ஆண்ட ஆந்திர நரபதிகள்.

சந்திரவமிச க்ஷத்திரிய ஆந்திரர்களில் ஒருகிளையார் ஆனகுந்திக்குவந்து நரபதிஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள்—அவர்களில் கி-பி 1034

வருஷம் சுந்தரராஜன் சந்தாபுரத்தைக்கட்டி ஓரங்கலில் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபிக்க, அவன் சந்ததியாகிய விஜயராஜன் கி.பி 1118 வருஷம் விஜயநகரத்தைக் கட்டி ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தான்—பிறகு விமலராயலு, நரஸிம்மதேவராயலு இராமதேவராயலு, பூபதேவராயலு ஆண்டார்கள். அப்போது மகம்மதியா வந்து தாக்க, இராமதேவராயலுடைய சந்ததிகள் நளகோட்டிற்கு போய்விட; அந்த விடத்தில் சந்திரவம்ச யாதவ சங்கனுடைய சந்ததியாகிய புக்கனே கி.பி 1334 வருஷம் வித்யாரணியர் இராஜனாக நியமித்தார்; அந்தபுக்கன் பாபில, ஹரிஹர, தேவராயலு, வீரவிஜயராயலு, தேவராயலு, மல்லிகார்ஜுனராயலு, விருபாக்ஷி, பிரவுடதேவன், இராஜசேகரன், ஆண்டுவந்த பிறகு—அந்த விஜயநகர புராதன ஸமஸ்தானபதியின் பூர்வசந்ததியாகிய கி.பி 1490 ௵ம் நரஸிம்மதேவராயலும், பிறகு வீரநரஸிம்மதேவராயலு, கிருஷ்ணதேவராயலு, அச்சுததேவராயலு, சதாசிவராயலு, இராமராயலு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள் (மற்ற விவரங்களை இச்சரித்திரத்தின் 37 வது பக்கம் முதல் 120 வது பக்கங்களில் பார்க்கவும்) அந்த நரபதிகளின் சந்ததிகளாகிய அச்சுததேவராயலுடைய நெருங்கிய பந்துக்களே பிறகு தஞ்சை-மதுரை முதலானவிடங்களில் நாயக ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தார்கள்—அப்போது.

சேரநாட்டில் (மலையாளத்தில்) ஆண்ட அரசர்கள்.

ஆதிபெருமாள் 12 வருஷங்களும்; பாண்டியபெருமாள் 12 ௵ம், சேரமான் பெருமாள் 36 ௵ம், துளபனபெருமாள் 6 ௵ம், இந்திரபெருமாள் 12 ௵ம் ஆரியபெருமாள், குந்தனபெருமாள், கொட்டிபெருமாள், மாதகபெருமாள் 12 ௵ம் எரியபெருமாள் 12 ௵ம், கமபெனபெருமாள் 4 ௵ம், விஜயன் பெருமாள், வல்லப்பெருமாள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

திருவநந்தபுரத்தில்.

அவர்களின் பந்துக்கள் பானுவிக்கிரமன், வீரமார்த்தாண்டவர்மன், உதயமார்த்தாண்டன், ஆதித்தியவர்மன், வீரமார்த்தாண்டன், எரிவர்மன, கேரளவர்மன், உதயவர்மன் முத்தராஜவர்மன், வீரமார்த்தாண்டன், ஆதித்தியவர்மன். எரிவர்மன, மார்த்தாண்டன், உதயமார்த்தாண்டன், கேரளசேகரன், ஆதித்தியன், உதயன், வீரஎரி, வீரபாணு, இரவிவர்மன், உன்னிகேரளவர்மன், ஆதித்தியவர்மன். உமையம்மாள். இரவிவர்மன, உன்னிகேரளன், இராமவர்மன், மார்த்தாண்டவர்மன, இராமவர்மன், பலராமவர்மன், கவுரிலக்ஷிமி, கவுரிபார்வதி, இராமவர்மன, மார்த்தாண்டான், ருக்மணிபாய். இராமவர்மா 1883 ௵ம் பத்மநாபவஞ்சி பலராம குலசேகரர் ஆண்டார்கள்—(மற்றவிவரங்களை 2 ம காண்டத்தில் பார்க்கவும்.) அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆண்டவர்கள்.

சோழராஜர்கள்.

ஹரிவம்ச மென்னும் கிரந்தத்தின்படி சோழர்கள் சந்திரவம்சத்தார்கள். அவர்களில் கி.பி 855 வருஷம் விஜயாதிராயனும்; பிறகு ஆதித்தியன- வீரசோழ நாராயணன், ஹரிஜயன், ஜோதிதிபராயன் பராந்தகன், திவியராயன், இராஜராஜேந்திரன்- இராஜேந்திரன், கரிக்காலன், இராஜராஜசோழன், வீரசோழன், விக்கிரமசோழன, குலத்துங்கன், விருதமைதேவன், கரிக்காலன், சக்கிரவர்த்தி, சூடமணி, ருசிரன், நாராயண இராஜன், யாவதியன, இராஜராஜன், விஜயா

தித்தியன், விக்கிரமாதித்தியன், குலத்துங்கன், கங்கைகொண்டான், குண்டலன், சாரங்கதரன், விக்கிரமன், ஆதொண்டன், இராஜசிங்கன், விப்ரதேவன், ஆநந்தவர்மன், இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன், பராக்கிரமன், குலத்துங்கன் தேவன், சசிசேகரன், சிவலிங்கன், கரிக்காலன், பீமசோழன், இராஜராஜன், வீரமார்த்தாண்டன், கீர்த்திவர்த்தனன், ஜயன், சனகன், சுந்தரசோழன், காலாகலன், கலியாணன், பாதிரசோழன், விஜயன், விநோதீக்ஷியவன், உத்தாண்டி, சுகுணன், பிரபாகரன், குஞ்சரன், சந்திரமணி, ஏகாம்பிரன், மகேந்திரன், கற்பூரராஜன், விஜயகாந்தகோபாலன், இராஜகுமாரபங்கயன், இரண்யமயன், தாயுமானவன், தருமவர்மன், விஜயாலயன், ஆதித்தியசோழன், பராந்தகன் அல்லது கோபகேசரிவர்மன், அல்லது வீரநாராயணன், இராஜாதித்தியன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், இராஜாதித்தன், ஆதித்யவர்மா-மதுராந்தகன், பரகேசரிவர்மன், குலோத்துங்கன், ஜயதரன், விஜயாதித்தியன், வீரசோழன், குலத்துங்கன், இராஜராஜகுலத்துங்கன், விக்கிரமன், கிருமிகண்டசோழன், முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள் (மற்றவிவரங்களை இக்கிரந்தத்தின் 2-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்.)

மதுரையில் முதலில் ஆண்டவர்கள்.

பாரெங்கும் புகழ்பெற்றப் பாண்டியர்களுக்கு முன் மதுரையில் முதலில் மஹாராஜர்கள் என்றபெயரால் 13 பெயர்கள், 239 வருஷகாலங்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்களில் உதிபஹாராஜன் 18 வருஷங்களும், ஜெயதேவன், லோஹிதராஜன், (10 வருஷங்களும் ஆண்டகாலத்தில்) மதுரைக்கோவில் கோபுரங்களைக் கட்டினவன் சகைதேவன், வாமதேவன், திரிபுராந்திரன்- பட்டிவீரன்- ஸ்ரீதேவநாதன், மாலிகார்ஜுனன், ஆதிராயன், மஹாருத்திரன், விசுவேசுவரன், கி-பி 950 வருஷம் சந்திரபூதி 9 வருஷங்களும் ஆண்டபிறகு மதுரைக்கு பாண்டியர்கள் வந்தார்கள்.—

பாண்டிய இராஜர்கள்.

அந்தப்பாண்டியர்களும் சந்திரவமிசத்தார்களே. அவர்களில்- குலசேகரபாண்டியன், மலயத்துவஜன், தடாதகை- உக்கிரன், வீரபாண்டியன், அபிஷேகன், விக்கிரமபாண்டியன், இராஜசேகரன், குலோத்துங்கன், அனந்தகுணன், குலபூஷணன், ராஜசிம்ஹன், ராஜராஜேந்திரன், ராஜேசுவரன், ராஜகம்பீரன், பிரதீபன் புருஷோத்தமன், பிரதாபன். சுந்தரபாதசேகரன், வரகுணன், இராஜராஜன், சுகுணன், சித்திரவீரன், சித்திரபூஷணன், சித்திரத்துவஜன், சித்திரவர்மன், சித்திரசேனன், சித்திரவிக்கிரமன், ராஜமார்த்தாண்டன், ராஜசூடாமணி, ராஜசார்தூலன், துவிஜராஜகுலோத்துங்கன், ஆயுதப்பிரவீணன், ராசகுஞ்சரன், பராசபாங்கன், உக்கிரசேனன், மஹாசேனன், சத்துருஞ்சயன், பீமரதன், பீமபராக்கிரமன், பிரதாபமார்த்தாண்டன், விக்கிரமன், யுத்தகோலாஹலன்; அதலவிக்கிரமன், அதலகீர்த்தியன், கீர்த்திவிபூஷணன்; வமிசசேகரன், வமிசசூடாமணியன், பிரதாபசூரசேனன், வமிசத்துவசன், ரிபுமர்த்தனன்; சோழவமிசன்; சோழவமிசன், பாண்டியவமிசாந்தகன், வமிசசூடாமணியன், குலோத்துவசன், வமிசவிபூஷணன்; சோமசூடாமணியன், குலசூடாமணியன், ராசசூடாமணியன், பூபசூடாமணியன், குலேசயன், அரிமர்த்தனன், சகந்நாதன், வீரபாஹுவயன்; விக்கிரமன், சுரபிபாண்டியன், குங்குமன்; கற்பூரன், காருணியன்; புருஷோத்தமன்; சத்துருசேனன்; குலேசயன்; வரையில் 75 பாண்டியர்கள் ஆண்டார்கள்

பாண்டியர் (வைப்பாட்டி மக்கள்) ஆண்டார்கள்.

பிறகு அந்தப்பாண்டியர் வைப்பாட்டிக் குமாரர்களில் சோமசேகரபாண்டியன் கர்பூரசுந்தரன்- குமாரசேகரன்- குமாரசுந்தரன்- சுந்தரராசன்- வஜ்ரமுக ராசன்- மேருசுந்தரன்- உக்ரவர்மன்- சந்திரகுலதீபன்- மீனகேதனன்- மீனத்து வசன்-மகரத்துவசன் மார்த்தாண்டன் குலோத்துங்கன், சிருவனன்- குண்டலன்- சத்ருபீகரன்- சத்ருசம்ஹாரன்- வீரவர்மன்- வீரபாஹுராயன்- மகுடவர்த்தனன்- வீரசிம்மன், வம்சகுலத்துங்கன்- அதிவீரராமன், குலவர்த்தனன். சோமசேகரன்- சோமசுந்தரன், இராசராசன், இராசகுஞ்சரன், இராசசேகரன், இராசவர்மன்; இராசமேதாவியன், வரதராசன், குமாரசிம்ஹன், வீரசேனன், பிரதாபராசன், வருணராசன், பராக்கிரமன், உபரசந்திரன்; வரத்துங்கன், சந்திரசேகரன், சோமசேகரன் வரையில் ஆண்டார்கள்—(மற்றவிவரங்களை இந்தகிரந்தத்தின் இரண்டாம்காண்டத்தில் பார்க்கவும்.)

அப்படி சேரசோழபாண்டியர்கள் பிரபலமாக ஆண்டுவருவதற்கு முன்னும் பின்னும், பல்லவர், மைசூரார், கொங்கர் முதலான சில க்ஷத்ரியர்கள் ஆண்டார்கள்—அவர்களில்.

பல்லவராஜர்களில்.

விஜயகந்தவர்மா, விஜயபுத்தவர்மா, முதல் ஸ்கந்தவர்மா, வீரவர்மா, ஸிம்மவர்மா, விஷ்ணுவர்மா, ஸ்கந்தவர்மா, சிம்மவர்மா, நந்திவர்மா, சிம்மவிஷ்ணு வர்மா. மஹேந்திரவர்மா; நரசிம்மவர்மா, மஹேந்திரவர்மா, பரமேசுரவர்மா, நரசிம்மவர்மா, நந்திவர்மா, பல்லவமல்லநந்தி, அபராஜிதவர்மன் முதலான இருபதுபெயர் ஆண்டார்கள் (மற்றவிவரங்களை இரண்டாம்காண்டத்தில் பார்க்கவும்.) பிறகு

கொங்குநாட்டரசர்கள்.

கோயமுத்தூருக்கடுத்த கரூரில் கொங்குநாட்டரசர்கள் ஆண்டார்கள்— அவர்களில், வீரராயசக்கிரவர்த்தி, கோவிந்தராயன் முதல் கிருஷ்ணராயன், கலாவல்லபராயன், கோவிந்தராயன், சதுர்புஜகானதேவன், திருவிக்ரமராயன், கொங்கணிவர்மன், மாதவராயன், ஹரிவராயன், பாகுலாதிராயன், நரசிம்ம ராயன், விஷ்ணுகோபவர்மன், பிரிகுலாதித்தராயன், மாதவராயன், கிருஷ்ண வர்மன், கொங்கணிமகிராயன்; துருவிந்திராயன், முஷ்கரராயன், பிரபூதத்தி ராயன், திருவிக்கிரமராயன், பூவிக்கிரமராயன், வல்லபராயன்; நவகாமராயன், இராஜகோவிந்தன், நந்திவர்மன், சிவராயன், பிருதிவிகொங்கணி, விஜயா தித்தியன், மல்லதேவன், காந்ததேவன், சத்தியவாக்கன், குணதுத்தமன், வல்ல தேவன், காலிங்கராயன் வரையில் 40 பெயர் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங் களை இரண்டாம்காண்டத்தில் பார்க்கவும்.) பிறகு

மைசூர் இராஜர்கள்.

அப்படி கொங்குநாட்டை ஆண்டுவருகையில் மைசூர் ஸமஸ்தானத்தை யாதவகுலஜாதியர் ஆண்டார்கள்—அவர்களில் கி.பி 1399 வருஷம விஜய உடையார், ஹிரிபெட்டராஜர், திம்மராஜர், சாமராஜர், பெட்டசாமராசர், அப்பண்ண திம்மராசர், கிருஷ்ணராசர், ஹரிசாமராசர், மூப்பணதேவரு, தொட்ட தேவரு, சிக்கதேவரு, காந்திருவராசர், தொட்டகிருஷ்ணராசர், கெம்பதேவரு,

பெட்டலஉடையார், இராசஉடையார், காந்திராசர், நரசிங்கராசர், சாமராசர், இம்மிடிராசர், கஞ்சராசர், சாமராசர், சிக்ககிருஷ்ணராசர், சாமராஜேந்திரர். 1894 ஆம் வாணிவிலாச மஹாராணியும், பிறகு கிருஷ்ணராசஉடையார் இப்போது ஆண்டுவருகிறார்கள்—(மற்றவிவரங்களை இரண்டாம்காண்டத்தில் பார்க்கவும்) பிறகு

பல்லாலராஜர்கள்.

அந்தமைகுநக்கு அடுத்த இடங்களில் பல்லாலசாதியார் என்றபெயரால் சிலர் கணவாயிக்குமேலே 98 வருஷகாலம 9 இராசர்களும்; மேற்குக்கணவாய்க்கு கீழ 111 வருஷங்களும் ஆண்டார்கள்—அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் கி-பி 948 ஆம் ஹைசாலபல்லால இராமன், வீரகீர்த்தபல்லாலன், எரியக்கபல்லாலன், விஷ்ணுவர்த்தனபல்லாலன், விஜயநரசிம்மன், வீரபல்லாலன், வீரநரசிம்மன், வீரசோமேசுவரன், வீரநரசிம்ஹ பல்லாலன் ஆண்டார்கள்—(மற்றவிவரங்களை இந்தகிரந்தத்தின் 2-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்) அப்போது

நாயடு காரு ஸமஸ்தானம்.

தக்ஷணதேசத்தில் அதிகபிரபலமாக பிரகாசித்த சோழபாண்டியர்களுடைய ஸமஸ்தானங்கள், இளைஇளை தினதசையடைந்தவைவே, அக்குடிகளுக்குகஷ்டதிஷ்டேரங்களை அதிகரித்தன. அவைகளை நீக்கி, தக்கபடி பரிபாலனம் செய்யவேண்டியகடமை, அப்போது அதிப்பிரபல ஸ்திதியிலிருந்த விஜயநகர நரபதிஸமஸ்தானத்தாருடையதாக விருந்தது; ஆகவே—அந்த நரபதிகள் தமது பந்துக்களில் சிலரைபிரதிநிதிகளாக நியமித்தனுப்பினார்கள்- அப்படிநியமித்தவைகளில அச்சுததேவராயலுடைய மைத்துனி திருமலைபம்பாளை மணம்புரிந்த சிவப்பநாயடு, சோழனுடாகிய தஞ்சைமுதலான இடங்களுக்கு அரசனாகவும், துப்பாக்கி கிருஷ்ணமநாயடு,செஞ்சி,வேலூர் முதலான பிராந்தியங்களுக்கரசனாகவும், நாகம விசுவநாதநாயடு மதுரைப்பாண்டிய நாட்டிற்கரசனாகவும், நியமித்தார்கள். அப்படி நியமித்தவர்களில்

தஞ்சாவூரில் ஆண்ட நாயடு அரசர்களில்.

கி-பி 1530 ஆம் சிவப்பநாயடும் பிறகு அவர் குமாரன் அச்சுதப்பநாயடும் இரகுநாதநாயடும், விஜயராகவநாயடும், மன்னாருநாயடும், அளகிரிநாயடும், செங்கமலதாசநாயடும் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை 3-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்) பிறகு.

மதுரையில் ஆண்ட நாயடு அரசர்களில்.

கி-பி 1559 ஆம் விசுவநாதநாயடு, குமாரகிருஷ்ணப்பநாயடு, பெரியவீரப்பநாயடு, லிங்கப்பநாயடு, முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு, முத்துவீரப்பநாயடு, திருமலைநாயடு, முத்துஅளகிரிநாயடு, சொக்கநாதநாயடு, முத்துலிங்கநாயடு, இரங்ககிருஷ்ணநாயடு, மங்கம்மாள், விஜயரங்க சொக்கநாதநாயடு, மீனாக்ஷி அம்மாள், பங்காருதிருமலைநாயடு, ஆண்டார்கள்—அவர்களுடைய பந்துக்களில்

இலங்கையில் ஆண்டார்கள்.

சிலர் இலங்கைத்தீவில் ஆண்டார்கள். அவர்களில் விஜயபூபால மஹாராசர் பண்டாரசாலராசர், அங்கிராவிதராசர், கீர்த்திசிமஹாலராசர், இராசசிங்கராசர், விக்கிரமசிமஹாராசர், முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள். பிறகு

வெங்கிடகிரி இராஜாக்கள்.

என்னும்பெயரால் கிழக்கே வெங்கடகிரியில் சிலர் ஆண்டார்கள். அவர்களில் விட்டலராயடு, தர்மநாயடு, வனமநாயடு, ஏரதகடிநாயடு, சின்னமநாயடு, மதனன் வேதகிரி, குமாரமதனன், சின்னமநாயடு, பாதசிம்மன், சின்னசிம்மன், அநுபோதசர்வசிம்மன், தர்மன், திம்மன், சிட்டிதக்ஷன், அநுபோதன், சர்வசிவன், தர்மன், திம்மண, சிட்டிதக்ஷன், அநுபோதன், மதனன், சூரயசிம்மன், நிர்வாணன், குமாரதிம்மநாயடு, படகொண்டநாயடு, சென்னப்பநாயடு, வெங்கடாதிரி, இராயப்பன், பெனுகொண்டயச்சமன், கஸ்தூரியச்சமன், பெத்தயச்சமன், குமாரஎச்சமன், பங்காருஎச்சமன், பெத்தஎச்சமன், 1804 குமாரஎச்சமநாயடு, பங்காருஎச்சமநாயடு ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இந்த இறந்த 3-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்) அப்போது

காளாஸ்திரியில்.

மேல்சொன்ன வெங்கடகிரியாரைப்போலவே காளாஸ்திரியில் திளிசால ஜர்பிநாயடு, மாதநாயடு, வல்லபநாயடு, திம்மநாயடு, அப்பாயிநாயடு, அனைமநாயடு, வெங்கடபபநாயடு, வீரப்பநாயடு, வெங்கடப்பநாயடு, சென்னப்பநாயடு, தாமராலகுமாரநாயடு, குமாரவெங்கடப்பநாயடு, தாமராலதிம்மநாயடு, பெத்தவெங்கடநாயடு, குமாரமுத்துவெங்கடநாயடு முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை 3-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்)

இராமநாதபுரத்திலாண்ட சேதுபதிகள்.

தக்ஷண இந்தியாவின் வடக்குகிழக்குமேற்குநாடுகளில் நாயடுகளும், மைசூராரும் மலையாளத்தாரும் ஆளுகையில்; தெற்கே சிலர் சேதுபதி ஸமஸ்தானம் ஸ்தாபித்து ஆண்டார்கள் அவர்களில் கி-பி 1604 ஸூ சடையக்கதேவர், பிறகு குட்டன்சேதுபதி, தளவாய்சேதுபதி, தினகரதேவர், நாராயணதேவர்; விஜயரகுநாதசேதுபதி, சூரியதேவசேதுபதி, இரகுநாதசேதுபதி, திருவுடையதேவர்; தாண்டதேவர், பாவினிசங்கரதேவர், குமாரதேவரும், குமாரமுத்துவிஜயரகுநாதசேதுபதி, இரசகதேவசேதுபதி, செல்லததேவர், முத்துராமலிங்கசேதுபதி, முத்துதிருவாய் நாச்சியார், மங்களேசுவரி நாச்சியார், அண்ணாசாமிதேவர், சிவகாமிநாச்சியார், இராமசாமிதேவர், மங்களேசுவரி, முத்துச்செல்வி, முத்துவீராய், துரைராஜநாச்சியார், பர்வதவர்த்தனி நாச்சியார், (பொன்னுச்சாமிதேவர் மானேஜர்) முத்துராமலிங்கசேதுபதி, ஸ்ரீஹிரணிய கர்ப்ப பாஸ்கர இரகுநாதசேதுபதி வரையில் ஆண்டார்கள்—(மற்ற விவரங்களை இச்சரித்திரத்தின் 3-ம் காண்டத்தில் பார்க்கவும்) பிறகு

புதுக்கோட்டை தொண்டமான் அரசர்கள் ஆண்டார்கள்.

இத்தொண்டமான் அரசர்கள் இராமநாதசேதுபதிகளுடைய பந்துக்கள்— அவர்களில் பல்லவராய தொண்டமானுக்கு தஞ்சைநாயகரொரு வெகுமதியாக புதுகோட்டையைக் கொடுத்தார், பிறகு 1673 ஸூ முதல் இரகுநாதகிழவ சேதுபதியின் பந்துவர்க்கத்தில் திருமலைதொண்டமான், நாயனதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், பச்சைத்தொண்டமான், தாண்டதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், திருமலைதொண்டமான், நாமனதொண்டமான், சச்சிச்சேதொண்டமான், கிங்கிணிதொண்டமான், தாண்டவதொண்டமான், பல்லவராயதொண்டமான், இரகுநாததொண்டமான், விஜயரகுநாததொண்ட—

மான். இராஜவிஜய ரகுநாததொண்டமான், இராஜவிஜயரகுநாததொண்டமான் விஜயரகுநாதராயபஹதர், இரகுநாதராயதொண்டமான், இராமசந்திர தொண்டமான், இராஜமார்த்தாண்ட பைரவதொண்டமான் பஹதர், 1897 முதல் ஸ்ரீராஜ மார்த்தாண்ட பைரவதொண்டமான்ராஜா ஆண்டார்கள்—இப்படி மதுரை முதலான தக்ஷிணநாடுகளில் நாயடு ஸமஸ்தானங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று பிரபலமாகி ஆண்டுவரச்சே, வடமேற்கே சத்தாராநாட்டில் ஒருபிரபலமான இந்துராஜாங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது—அதுவே,

மஹாராஷ்டிர ஸமஸ்தானம்.

அந்த மஹாராஷ்டிரராஜ்யத்தை ஆரங்கஜீபினுடைய கர்னாடக சுபேதாராகிய சஹாஜியின் குமாரர் (கி-பி 1647) சிவாஜி என்பவர் ஸ்தாபித்த, பிறகு—இராஜராம், சம்பாஜி, சக்தாஜ், தாராபாய், சிவாஜி, (2-வது) இராமராஜா பிரதாபசிங்கு ஆண்டார்கள்—பிறகு சிலர்.

புனாவில் பேஷ்வாக்கள் என்றபெயரால்.

கி-பி 1740 முதல் மாலஜிபாஜிராவும், பிறகு மாதோஜிராவ், நாராயணராவ்- இரகுநாதராவ், மாதவராவ்நாராயண், பாஜிராவ், சிம்மாஜி, பாஜிராவ், முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—இப்படி மஹாராஷ்டிரரில் சிலர்.

நாகபூரில் பான்சுலே ராஜாக்கள் என்றபெயரால்.

கி-பி 1734 முதல் இராகோஜிபான்சுலேவும் பிறகு ஜானோஜி, இராகோஜி, சர்போஜி, டர்ஸா முதாஜி, கூஜா ஆண்டார்கள்—சிலர்

குவாலியூர்நாட்டில் சிந்தியர் என்றபெயரால்,

கி-மு 1724 முதல் ரானோஜிசந்தியாவும், பிறகு ஜயாராவ், தத்தாஜி மாதாஜி தவுலதராவ், பைஜாபாய், ஜனகுஜி, மாதவராமசிங்ல ஆண்டார்கள்—சிலர்

இந்தூரில் ஹோல்கர் என்றபெயரால்.

கி-மு 1724 முதல் மலஹாரிராவ்ஹோல்கார், பிறகு மாலிராவ், அஹில்யாபாய், துகாஜி, ஜசவந்தராவ், துளசிபாய், மலஹாரிராவ், மார்த்தாண்டராவ்; ஹரிஹோல்கர், தக்காஜிராவ், சிவாஜிராவ் ஹோல்கார்பஹதூர் முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள்—சிலர்

பரோடாவில் கைகோவார்

என்றபெயரால் ஆண்டார்கள். அவர்களில் கி-பி 1720 முதல் திம்மாஜி கைகோவாரும், பிறகு பில்லாஜிகைகோவார, தமாஜி, கோவிந்தராவ், பெய்த சிங்கு, மானாஜிராவ்- கோவிந்தராவ்- ஆநந்தராவ்- பெய்தசிங்கு- மலஹாரிராவ், ஜமுனாபாய் ஆண்டோ, இப்போது மஹாராஜா சாயாஜிராவ் கைகோவார் ஆண்டு வருகிறார்—ஆக மஹாராஷ்டிரர்களில் சிலர்

தெற்கே தஞ்சாவூரில் ஆண்டார்கள்.

செங்கமல தாசராயநாயக்கரை அக்கிரமமாகத் துரத்திவிட்டு, கி-பி 1674—75ல், எக்காஜியும்- பிறகு வெங்கோஜிராவ்- சந்தோஜிராவ்- சாஹாஜிராவ், சர்போஜி, துக்காஜிராவ்-பாபாசாஹிப்-சாஹாஜி-அல்லது காட்டுராஜா-பிரதாபசிங்கு-துலாஜிராவ்-அமரசிம்ஹன்- சர்போஜி- சிவாஜி- விஜயமோஹன -முத்தாம்பாபாய் சாஹிபா ஆண்டார்கள்—என,

பாக்கஸ்—என்பவன் முதலில் படை எடுத்துவந்து சிலபாகங்களை பிடித்து
ஆண்டபிறகு கி-மு 1960ஷும் ஆரியர்களின் ஆதி சிமேரோமில் வந்து ஆண்
டான்—பிறகு கி-மு 1400ஷும் எகிப்த்நாட்டு சிசாஸ்டிராசுவந்து ஜயித்து ஆண்
டான்—பிறகு கி-மு 513ஷும் பர்சுதேசத்தரசனாகிய டேரையசு வந்து
ஆண்டான்—பிறகு கி-மு 327ஷும் கிரேக்கு தேசத்தரசனான அலெக்ஜாந்தர்
வந்து ஜயித்து ஆண்டபிறகு; அவனது சேனாத்தலைவனான செலியுகசும்,
அவன் சந்ததிகளும் கி-மு 256ஷும் வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.

மகம்மதியர் வந்தார்கள்.

அவர்களில், பொக்காபர் சாமனிய ஜாதியார் கி-பி 664ஷும்
வந்தார்கள். அவர்களில் கி-பி 872ஷும் பொக்காரா நகர்யாமேல் சாமனி வைபவ
னும் அவன் சந்ததிகளும் 120ஷும் ஆண்டார்கள், பிறகு -கஜினிவம்சத்தார்க
ளில்—கி-பி 961ஷும் அபஸ்திகி முதல் மூகுத் வரையில் ஆண்டார்கள், பிறகு.
கோரிவம்சத்தார்களில்—கி-பி 1174ஷும் மகம்மத கோரி ஆண்டபிறகு—
அப்கன் பட்டாணி வம்சஸ்தார்களில்—கி-பி 1206ஷும் குதபுதின்,
மியிசோபாத் வரையில பதத்பெயர் ஆண்டார்கள்—இந்தக்காலத்திலதான்
செங்கிஸ்கான் படைஎடுத்துவந்து ஜயித்தான் பிறகு.
கில்ஜிவம்சஸ்தார்களில்—கி-பி 1290ஷும் பிரோஜஷா ஜில்லாலுடன்
முதல் குதுபி வரையில ஐந்துபெயர்கள் ஆண்டார்கள்—பிறகு.
டோக்லாக வம்சஸ்தார்களில்—கி-பி 1321ஷும் கியாசுதீன் முதல்
மகமது வரையில எட்டுபெயர் ஆண்டார்கள் இக்காலத்தில்தான் 1398ஷும்
தாமர்லேன் என்னும் கொடியவன் படைஎடுத்துவந்து குடிகளை வதைத்தான்,
பிறகு. சையத் வம்சஸ்தார்களில்-கி-பி 1414ஷும் சையத்கயிசிர்கான் முதல்
அல்லா வரையில் நான்குபெயர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.
லோடி வம்சஸ்தார்களில்—கி-பி 1450ஷும் பெஹ்லல்கான்லோடி
முதல் இபிராகிம்லோடி வரையில் மூவர் ஆண்டார்கள—பிறகு.
மோகல் வம்சத்தார்களில்—கி-பி 1526ஷும் பேபரும், பிறகு
உமாயூன். அக்பர், ஜிஹாங்கிர், சாஜிஹான், அரங்கஜிப, சாஹாலம், சிகந்தர்ஷா,
பிரோக்ஷா, ரபுதீடீன், ரபிஉட்டவலா, மகம்மதஷா, அகமதஷா, அலிமகிர்,
ஷாஹாலம், ஆகபர்ஷா ஆண்டார்கள — இக்காலத்தில்தான் (1738ஷுல்)
பேர்ஷிய நாட்டுகொடுங்கோலன் நாதர்ஷா படைஎடுத்துவந்து குடிகளை
வதைத்து கொள்ளையிட்டு டில்லியிலிருந்த மயில் சிங்காசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு
போனான். பிறகு அந்த மகம்மதியரில் சிலரும், ஏனையமகம்மதியரும் இந்நாட்டின்
நாலுபக்கங்களிலேயும் புதியவைஸ்ராஜங்களை ஸ்தாபித்த ஆண்டார்கள் —
அவர்களில் காஷ்மீரநாட்டில்—கி-பி 1326ஷும் ஷம்ஸ்தீன்
முதல் யூசப்ஷா வரையில் 20ம் மகம்மதியர் ஆண்டார்கள்—பிறகு.—சிந்துநாட்
டில்—ஹிஜ்ரி 93ஷும் மகம்மதபின்காசிம், முதல் யாகோப்பின் வரையில்
19 மகம்மதியர்கள் ஆண்டார்கள்.—இராஜபுட்டானாவில்—கி-பி 1336
ஷும் ஜாம்அபிரா, முதல் 1409ஷுல் ஜாம்கிரான் மகம்மதபகார் வரையில
17 மகம்மதியர்கள் ஆண்டார்கள—பிறகு.—மாளவநாட்டில் — கி-பி
1387ஷுல் சுல்தான்மலவர்கோரி முதல் மகமது சுல்தான் வரையில் 7 மகம்ம
தியர்கள் ஆண்டார்கள்.—கூர்ஜாத்தில்—கி-பி 1391ஷுல முசபர்ஷா
முதல், 1561ஷும் முசபர்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்.—முல்ட்டானில்—
கி-பி 1443ஷும் ஷேக்யுசப் முதல், 1524ஷும் உசேனலங்கா வரையில்

ஆண்டார்கள்.— ஐயோத்தியில்—கி-பி 1700 ஷும் சாடட் அலிகான் முதல் 1847 ம் வஜிரலி வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.—பங்காளத்தில் கி-பி 1203 ஷும் மகம்மது பக்தியர்கிஜி முதல் மீயர்காஸிம், ஜாபர், நிஜாம் உடவுலா ஆண்டார்கள்.—அவரங்காபாத்து அல்லது கூலபர்கா பாமினிஜாதி மகமதியர்களில்—கி-பி 1347 ஷும் அலாவுதீன், உசேன்சா, முதல் கலிமுல்லா பாமினிஷா வரையில் ஆண்டார்கள்—பிறகு.—அஹமதநகரத்தில் அல்லது பீடரில் ஆண்ட பிரத்ஷா வகுப்பு மகம்மதியர்களில—கி-பி 1492 ஷும் காஸிம் பெரிட்ஷா முதல் 1609 ஷும் அமீர்பெரிட்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள். பரஹான்பூரில் அல்லது கான்டிஷ் பார்கீஜாதி மகம்மதியர்களில்—கி-பி 1370 ஷும் மாலிக்ராஜ் முதல் 1596 ஷும் பகதூர்கான் வரையில் ஆண்டார்கள்.—பீராரிலாண்ட இமாத்ஷா மகம்மதியர்களில்—கி-பி 1284 ஷும் பாட்டூல்லா இமாத்ஷா முதல், 1568 ம் துபால்கான்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்.—பீஜப்பூரிலாண்ட அதில்ஷா மகம்மதியர்களில்—கி-பி 1489 யூசப்கான், முதல் 1660 ம் அலிஆதில்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்!—அகமது நகரிலாண்ட நைஜாம்ஷா மகம்மதியர்கள்—கி-பி 1490 ம் அகமது நைஜாம், முதல் 1607 ம் வரையில் மலீகஆம்பர் ஆண்டார்கள்,—கோலகுண்டாவில் குதப்ஷா மகம்மதியர்களில்—கி-பி 1512 ம் குலிதான்—குலிகுதப்ஷா முதல் 1672 ம் அபுஅசேன்ஷா வரையில் ஆண்டார்கள்.—ஐதராபாதில் நிஜாம் மகம்மதியர்களில்—கி-பி 1747 ல் நைஜாமுல்முல்க் இறந்தபோது ஆசப்கான் நிஜாமுல்முல்க், 1748 ல் நாசர்ஜங்கு 1757 ல் முசபர்ஜங்கு, 1763 நிஜாமாலி முர்க், சலபத்ஜங்கும் பிறகு சிகந்தர்ஜா ஆண்டார்கள் 1884 முதல் பெரஜங்நிஜாம்உடவுலா, அசம்ஜா முசபர்உலமுல்க், குல்தாமிநுரான், அரஸ்துஜமீன், பொசாலார்டிக்கான், மீர்மகபூப் அலிகான் பஹதூர் ஆண்டுவருகிறார்.—மைசூரிலாண்ட மகமதியர்களில்—கி-பி 1755 ம் ஐதரலிகானும், 1782ல் திப்புசுல்தானும் ஆண்டார்கள்—கர்நாடகத்திலாண்ட மகமதியர்களில்-கி-பி 1731ம் சாதத்துல்லாகானுக்குப்பிறகு, தோஸ்த்மகமது, அன்வர்டீன், சந்தாசாயபு, மகம்மதலீ முதலானவர்கள் ஆண்டார்கள். அவர்களன்றியில் சிலகுறுநில மன்னர்களும், அநேக ஜமீன்தார்களும் சிற்றரசர்களாக ஆண்டார்கள். அந்த மகமதியர் அரசாட்சிகாலத்தில் அக்பர், பெரோஜஷா, ஷர்ஷா முதலான சிலர்மாத்திரம் குடிகளுக்கு இஞ்சித்து சுகமுண்டாக்கியதேயன்றி, பெரும்பான்மையான மகமதிய மன்னர்களால் குடிகளுக்கு சுதந்திர சுகமில்லாமல் தவித்தார்கள், என;—அரங்கநாதன் கேட்டு, "அண்ணனே, அப்படி தவித்த இந்நாட்டாருக்கு சுதந்திர சுகமுண்டாக்க, எந்நாட்டிலிருந்து எவர்கள் வந்தார்களென்ன?" கலாநிதியார் சொல்லுகின்றார்.

ஏ! அரங்கநாதா, கேளாய்! இந்த இந்தியாவின் பெருமை ஐரோப்பியருக்கு தெரியுமென்று முன்னமே சொன்னேனல்லவா? மத்தியகாலத்தில இந்நாட்டின் அருமையான வர்த்தகப்பொருள்கள் கான்ஸ்டான்டிநோபிள், ஜினோவா, வெனிஸ் பட்டணங்களின் மூலியமாக கொண்டுபோய் விற்பனைசெய்து வருவதை, ஐரோப்பாவிலுள்ள வியாபாரிகளான சிலர் இந்தேசத்தையே நேரில் வந்துப்பார்த்து வர்த்தகஞ்செய்யவந்தார்கள். அவர்களில் போர்த்துகேயரே முதலவர். போர்த்துகேயரில்—கி-பி 1487 பார்த்தலோமியுடையசும்; பிறகு 1497 வாஸ்கோடிகாமாவும் கப்பலயாத்திரைசெய்து வந்து, கள்ளிக்கோட்டையைச் சேர்ந்தார். 1405 ம் பிரான்சிஸ்கோ அல்மேடா என்பவர் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக, மின்டர் நப்பர்டரும், பிறகு 1510ம் ஆல்பான்சோ ஆல்புகர்கும்

சிலபாகங்களை ஆண்டார்—1536 ம் நூனேடிகன்ஹா ஆண்டபோது டியூவில் கோட்டையைக்கட்டி ஆண்டார்கள்—பிறகு.

இஸ்பானியஜாதியார்கள்— அவர்களில் கி-பி 1521 ம் இஸ்பானியர் பிலிப்பியின் தீவுகளில் குடியேறி, மணிலாகோட்டையைகட்டி ஆண்டார்கள்.

உலாந்தஜாதியாரில்—1595 ம் இந்தியாவுக்குவந்து நாகப்பட்டணம், பழவேற்காடு, சினசுரா முதலானவிடங்களைப் பிடித்தாண்டார்கள்—பிறகு.

டேனியஜாதியாரில்—கி-பி 1612 ம் தஞ்சை அரசன் உதவியால் தரங்கம்பாடியை வர்த்தகஸ்தலமாக்கிக்கொண்டு பிறகு, அதைவிட்டுவிட்டார்கள்

பிரன்சுக்காரர்களில்—கி-பி 1693 ம் பிரான்சுக்காரர் சூரத்தில் வந்திறங்கி, பிறகு புதுச்சேரியை பிரதான பட்டணமாக்கிக்கொண்டு லேபர்டனே, டியுப்லே, புஸி, கவுண்டிலாலி என்பவர்களும் அவர்களைச் சார்ந்த மற்றவர்களும் புதுச்சேரி, மாஹி, சந்திரநாகூர் முதலான இடங்களில் ஆண்டார்கள்.—பிறகு

ஆங்கிலேயர் அல்லது இங்கிலீஷ்காரர்கள் வந்தார்கள்—கி-பி 1585ம் இங்கிலாந்தில் எலிசிபெத் அரசியாகவும்; இந்தியாவில் அக்பர் சக்கிரவர்த்தியாகவும் இருந்தபோது, நியுபரி, பிட்ச் என்றவர்கள் கோவாவழியாகவந்து ஆகிராவிற்குப்போனார்கள்—பிறகு 1591 ம் இரைமாண்டு, கெண்டால், லங்காஸ்டர், என்னும்கப்பல் தலைவர்கள் இந்தியாவுக்குவந்தாலும், 1600 ம் சில அங்கிலேய வியாபாரிகள் கிழக்கிந்தியாவில் வியாபாரம்செய்யும் கூட்டத்தார் என்ற சார்ட்டரைப்பெற்றுவந்து; 1613 ம் ஜிஹாங்கர் சக்கிரவர்த்தியால் சூரத்தில் வர்த்தகச் சாலையைக்கட்டிக் கொண்டார்கள்—பிறகு கி-பி 1639 ம் சந்திரகிரி அரசனால் சென்னப்பட்டணக்கோட்டையை கட்டிக்கொண்டார்கள்-பிறகு கி-பி 1664 ம் 2-வது சார்லஸ் அரசன் போர்த்துக்கல் தேச இராஜகுமாரியை விவாகஞ்செய்ததில் பொம்பாய் பட்டணத்தை ஸ்திரீதனமாகப் பெற்றார்கள்—பிறகு கி-பி 1698 ஹமில்டன் என்னும் வைத்தியர் டில்லிராஜ பிரதிநிதிக்கு வைத்தியம்செய்ததில், பெங்காளத்தில்(கல்கத்தாவில்)போர்ட்வில்லியம் என்னும் கோட்டையை கட்டிக்கொள்ள பகுமானமாக்கொடுக்கப்பெற்றார்கள். பிறகு—காலாவட்டத்தில் இத்தேசத்தின் பெரும்பாகத்தையும்பெற்று; இப்போது, தேசமுழுதும் அவர்களுடைய ஆளுகைக்குள்ளாகிவிட்டது அந்த ஆளுகையை அங்கிலேய நாட்டு அரசர்கள் தமது பிரதிநிதிகளைக்கொண்டு ஆண்டுவருகிறார்கள். அவர்களே·

கவர்னர்ஜெனரல்கள் அல்லது வைசிராய் என்னும் ஆங்கில சிரேஷ்ட தேசாதிபதிகளாம்—அவர்களில் கி-பி 1774 ம் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸும், பிறகு—, 1785 ல் மெக்பரஸன், 1786 ல் லார்டுகார்ன்வாலிஸ், 1793 ல் ஸர்ஜான்ஷோர் 1798 ல் கிளார்க்கு, வெல்லஸ்லி, 1805 ல் கார்ன்வாலிஸ், பார்லோ, 1807 ல லார்டுமின்டோ, 1813 ல் ஹேஸ்டிங்ஸ, 1823 ல ஆடம், ஆமர்ஹெஸ்டு, 1828 ல் பெயிலி, பெண்டிக், 1835ல் மெட்காப், 1836ம் ஆக்லாண்டு, 1842ல் எலின்பரோ 1844 ஹார்டிஞ்ச, 1848ம் டாலவுசி, 1856 ல கானிங்கு· 1862 ம் எல்ஜின், 1863ம் நேபியர்-டெனிசன் 1864 லாரென்ஸ, 1869 மேயோ, 1872 ல் ஸ்டார்ச்சி, நேபியர், 1872 ம் நார்த்புருக், 1879 ல் லிட்டன், 1880 ல் ரிப்பன், 1884 டபிரின், 1888 ல் லான்ஸ்டவுனி, 1894 ல் எல்ஜின், 1898 கர்ஸான்பிரபுக்களாம்—இந்த சிரேஷ்ட தேசாதிபதிகளுக்குக் கீழாக அனேக கவர்னர்களும், உதவிகவர்னர்களும், கமிஷனர்களென்றபெயர்களால், பல மாகாணங்களை ஆண்டுவருகிறார்கள், அப்படிப்பெற்றவர்களில் சென்னைராஜதானியின

கவர்னர்களானவர்—கி.பி 1652ல் பேகர், 1659ல் ஸ்ரீசேப்பர், 1661ல் ஸ்ரீ எட்வார்டு விண்டர், 1668ல் பாக்ஸ்கிராப்ட், 1670ல் லாங்க ஹாரன், 1678ல் மாஸ்டர், 1681ல் சயிபோர்டு, 1687ல் யேல், 1692ல் ஹிகின்சன், 1698ல் பிட், 1709ல் அடிசன், மாண்டேகு, 1711ல் பிரேசர், 1711ல் ஹாரிசன், 1717ல் காலெட், 1720ல் ஹேஸ்டிங்கின், 1721ல் இல்லிசு, 1725ல் மாக்ரே, 1730ல் பிட், 1735ல் பென்யான், 1744ல் மாரஸ், 1747ல் பளேயர் 1750ல் சாண்டர்ஸ், 1755ல் பிகெட், 1763ல் போல்க, 1767ல் ப்ரோசியர், 1770ல் டுபிர், 1773ல் விஞ்ச், 1775ல் பிகெட், 1776ல் ஸ்டிராட்டன், 1777ல் வைட் ஹில், 1778ல் இராம்போல்ட், 1780ல் வைட்ஹில், 1780ல் ஸ்மித், 1781ல் மகார்த்தனி, 1785ல் டேவிட்சன், 1786ல் காம்பெல், 1789ல் ஹாலெண்டு, 1790ல் மெட்டோஸ், 1792ல் ஓகலே, 1794ல் ஹோபார்டு, 1798ல் ஹாரிஸ், கிளைவ், 1803ல் பெண்டிங்கு, 1807ல் பட்லரி, பார்லோ, 1813ல் அபிர்க்காம்பி, 1814ல் எலியட்டு, 1820ல் மன்றோ, 1827ல் கிரீம், 1827ல் லுஷிங்கடன், 1832ல் ஆடம், 1837ல் எல்பின்ஸ்டோன், 1842ல் ட்வீடேல், 1848ல் மக்கின்தஸ், 1848ல் பட்டின்ஜா, 1851ல் எலியட், ஹாரிஸ், 1859ல் ட்ரிவிலியன், 1860ல் மோரெட், எண்ரிவார்டு, டேமெட்டர், 1861ல் டெனிசன், 1866ல் மால்டிஸ், நேபியர், 1872ல் ஆர்புதநட்டு, 1872ல் ஹோபார்ட், 1875ல் இராபின்சன், 1875ல் பக்கிங்ஹாம், 1880ல் ஆடம், 1881ல் ஹடல்ஸ்டன், 1881ல் கிராண்டப், 1886ல் பர்க்கு, 1890ல் கார்ஸ்டன், 1891ல் வென்லாக்கு, 1896ல் ஹாவலாக், 1900ல் அம்பதில் பிரபுவர்களேயாம்.—என,

அரங்கசாமிசேட்டு—எ, குருசுவாமி.

இதுவரையில் தாங்கள் சொன்ன சங்கதிகளினால் இப்பரதகண்டத்தின் பதினெண்புராணங்களின் சாரங்களையும், இதில் ஆதிமுதல் இதுவரையில் ஆண்ட அரசர்களுடைய பெயர்முதலான விவரங்களையும், சங்கிரஹமாக அறிந்துகொண்டேன். இனிஇக்கண்டத்தை அலங்கரித்த ஆதி சந்திர வமிசகுலத்தி லுதித்த சிட்டாகிய யயாதியின் சந்ததிகளில் பலிதன் ஆதிதிமன் முதலானோர்,முதலில் பகதநாட்டில் ஆண்டபிறகு; அவர்களுடைய சந்ததிகளில் ஒழுபெயர் மகத நாட்டைவிட்டு உஜ்ஜினி நட்டிற்கும், கடகம் கலியாணபுரிக்கும், வாரங்கல் கொண்டவீட்டுக்கும். ஆனகுந்தி விஜயநகரத்திற்கும் பெனுகொண்ட சந்திரகிரிக்கும், நெல்லூர் வேலூருக்கும், செஞ்சி,தஞ்சைக்கும், மதுரை இலங்கைக்கும் வந்து;விக்கிரம,சாளுக்கிய, காலசூரிய,கணபதி, கஜபதி, நரபதி, நாயடு முதலான பலபெயர்களால் புதுஸம்ஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்த சேர சோழ பாண்டியர் முதலான மன்னர்களுடைய சரித்திரங்களையும், அவர்காலத்தில் பிரபலமானபடிப் பாளிகள், பக்திமான்களுடைய சரித்திரங்களையும் விஸ்தாரமாக அறிவிக்கும் பத்தொன்பதாவது புராணமாகும் சரித்திரம் கிட்டாமையால், தாங்கள் அறிவிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட. கலாநிதி யோகிந்திரர் தக்ஷிண இந்தியாசரித்திரம் என்னும் பத்தொன்பதாவது புராணத்தை பின்வருகிறபடி சொல்லலுற்றார்.

நான்முகம் முற்றிற்று:

உ

கடவுளுக்கு வந்தனம்.

தக்ஷண இந்தியாவின்

அதிகவிஸ்திரணமுள்ள நாடுகளைப் பிடித்தாண்ட
பிரபலமன்னர்களுடைய விவரம்.

அல்லது

பத்தொன்பதாவது புராணம் என்னும்

தக்ஷண இந்தியா சரித்திர சாரசங்கிரகம்.

முதல் அத்தியாயம்.

ஆந்திரர் அல்லது கவுரவ அரசர்களுடைய ஆதிஉற்பத்தி விவரம்.

ஸம்ஸ்க்ருத பாகவதம், நவமஸ்கந்தம்
22-ம் அத்தியாயம் 45-ம் சுலோகம்

క్షేమకం ప్రాప్య రాజానం సంస్థాం ప్రాప్స్యతి వై కలౌ।
అథ మాగధ రాజానో భవితారో వదామి తే ॥

ஷை. நவமஸ்கந்தம் 23-ம் அத்தியாயம்.

శ్రీశుక ఉవాచ.

అనోః సభానరశ్చక్షుః పరోక్షుశ్చ త్రయః సుతాః ।
సభానరాత్ కాలనరః సృంజయ స్తత్సుత స్తతః ॥౧॥
జనమేజయ స్తస్య పుత్రో మహాశాలో మహామనాః ।
ఉశీనర స్తితిక్షుశ్చ మహామనస ఆత్మజౌ ॥౨॥
శిబిర్వనః శమిర్దక్ష శ్చత్వారోశీనరాత్మజాః ।
వృషాదర్భః సుధీరశ్చ మద్రః కైకయ ఆత్మజాః ॥3॥
శిబేశ్చత్వార ఏవాసం స్తితిక్షోశ్చ రుశద్రథః ।
తతో హోమోఽథ సుతపా బలిః సుతపసోఽభవత్ ॥౪॥

అఙ్గవఙ్గకలిఙ్గాద్యాః సుహ్మపుణ్డ్రాన్ధ్రసంజ్ఞితాః।
జజ్ఞిరే దీర్ఘతమసో బలేః క్షేత్రే మహీక్షితః ॥ ౫॥
చక్రుః స్వనామ్నా విషయాన్ షడిమాన్ ప్రాచ్యకాంశ్చ తే।

இதன் பொருள்.

వ. యయాతికొడుకనువునకు సభానరుండును చక్షుస్సు పరోక్షుండును ననువారు ముగ్గురుపుట్టిరి. అందు సభానరునికిఁ గాలనాభుండును, కాలనాభునకు సృంజయుండును, సృంజయునకుఁ బురంజయుండును, పురంజయునకు జనమేజయుండును, జనమేజయునకు మహాసేనుండును, మహాసేనునికి మహామనస్సు, మహామనస్సునకు నుశీనరుండు తితిక్షువను నిరువురు జన్మించిరి. అందు నుశీనరునకు శిబిగయ నిమి వర్చ్ఛపులు నలువురుజన్మించిరి. అందు శిబికి వృషదర్పసుకీరమద్రకేకయులు నలువురు పుట్టిరి. తితిక్షునకు రుశద్రథుండు రుశద్రథునకు హేముండు, హేమునకు సుతపస్సు, సుతపస్సునకు బలిపుట్టె. ఆబలివలన నంగవంగకళింగ సింహళ పుండ్రాంధ్రు లనుపేళ్లుగల వారార్వురు కుమారులు పుట్టిరి. వారలు తూర్పుదేశంబునకు రాజులయి తక్కిన దేశంబులకుఁ దమతమనామధేయంబు లిడి యేలిరి.

ஸ்ரீமஹாபாகவதம் (9) ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம், (23) இருபத்தி மூன்றாவது அத்தியாயத்தில், 374-வது பக்கத்தில் ஸ்ரீசுகதேவர், பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கு சொன்ன விவரம்.

"ஸ்ரீசந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய திலகராகிய யயாதி மஹாராஜனுடைய புத்திரன் அனுவுக்கு, சபாநரன் என்றும், சட்சுவன் என்றும், பரோக்ஷன் என்றும் மூன்று பிள்ளைகளிருந்தனர். அவர்களில் சபாநரனுக்கு காலநரனும், அவனுக்கு கிருஞ்சயனும், அவனுக்கு ஜனமேஜயனும், அவனுக்கு மஹாசாலனும், அவனுக்கு மஹாமனசும் ஜனித்

தார்கள். மஹாமனசுக்கு உசிநரனென்றும், திதிக்ஷாவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் உண்டு. உசிநரனுக்கு சிபி என்றும், வானன் என்றும், க்ஷமி என்றும், தர்ப்பன் என்றும் நான்கு பிள்ளைகளிருந்தனர். அவர்களில் சிபிக்கு விருஷதர்ப்பன் என்றும், சுவீரன் என்றும், மித்திரன் என்றும், கேகயன் என்றும் நான்குபிள்ளைகள் உண்டு. திதிக்ஷுவுக்கு ருசத்திரதரனும், அவனுக்கு ஹேமனும், அவனுக்கு சுதபசும், அவனுக்கு பலியும் பிறந்தார்கள்-பலியின் க்ஷேத்திரத்தில் தீர்க்கதபசு என்கிற ரிஷிக்கு அங்கன், வங்கன், கலிங்கன், சுகன், பவுண்டரன், ஆந்திரன் என்ற ஆறுபிள்ளைகள் ஜனித்து, அவர்கள் இந்தபூமியை அடைந்து தங்கள் தங்கள் பெயர்களால் அங்கம்முதலான ஆறு ஸம்ஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தார்கள்.

அவர்களில் சுதபசு மஹாராஜனுக்கு பல வருஷங்கள்வரையில் பிள்ளைகள் பிறவாமையினால், அநேகபலியாகங்களைச் செய்ய ஓர் பிள்ளைபிறந்தது. ஆகவே அந்தப்பிள்ளைக்கு பலி அல்லது பலிஞ்ஜன் என்று பெயர். பலி + ஜனனன், பலி=யாகத்தில், ஜனனன்=பிறந்தவன் பலிஞ்சன். அதாவது பலி யாகத்தில் ஜனித்தவன் என்னும்பொருளுள்ள பெயரை இடப்பட்டது. அந்தப்பலியின் குடும்பத்திற் பிறந்த அங்கன் முதலான ஆறு மக்களில், ஆந்திரன் சிறுகுழந்தையாக இருக்கும்போதே அவனுடைய ஜாதக சாமுத்திரிகாதி முதலிய விவரங்களினால் மஹாபுத்திபராக்கிரமாதி குணங்களைப்பெற்று, பிரபஞ்சத்தில் பிரபலமன்னனாவானென்று தோன்றியபடியால்; அவனுக்கு (சிரேஷ்டன் அல்லது மேலோன் என்று பொருளாகும்) ஆந்திரன் என்ற பெயரிட்டும், கல்வியையும், ஞானத்தையும் கற்பித்தும், தக்க காலம் வந்தபோது மகத தேசத்துக்கு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டும், ஆண்டுவந்தான்.

அப்படி ஆண்டுவந்த ஆந்திர மஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் அநேகர் அஷ்டஐசுவரியமும், ஆயுளாரோக்கியமும் பெற்றும், தம்முயிரைப்போல மன்னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொண்டும், வடக்கே ஹிமாசல பருவத அடிவாரம் வரையிலும், மேற்கே மாளவஉஜ்ஜினிவரையிலும், கிழக்கே வங்கதேசம்வரையிலும், தெற்கே தெலுங்காணம் ஆணகுந்திவரையிலும் ஏகச்சக்கிராதிபதிகளாகி இருந்து சுமார் 460 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டார்கள்.

இத்தேசத்து சரித்திரசாசனங்களை பரிசோதித்து சரித்திரம் எழுதிய மேஸ்டர் இராபர்டு சுவேல் துரையவர்கள் அந்த ஆந்திரரைப்பற்றி பின்வருகிறபடி எழுதி இருக்கிறார்.

"இந்த இராஜதானியின் வடபாகங்களை ஆதியில் ஆண்ட அரசர்களைப் பற்றி விசாரிப்போமாகில், அப்படி ஆண்டவர்கள் ஆந்திர வமிசத்தாரேயாம். வட தேசத்திலாண்ட மஹா மௌரியருக்குப் பிறகு புராணரீதியாகப் பார்க்கும்போது, சங்கமஜாதியாரும், அந்தச்சங்கமருக்குப் பிறகு கன்னுவ ஜாதியாரும் ஆண்டார்கள். அந்தக் கன்னுவஜாதியிலாண்ட கடைசியவனான சுஸ்ராமன் அல்லது சிசுமானை அவனுடைய மந்திரியாகிய சுந்தாரிகன் அல்லது சிப்ரகன் கொன்று சிங்காசனமேறி தனது ஆந்திரசந்ததியை பிரபலமாக்கினான். அந்த ஆந்திரர்களையே கிரீக்குதேச பூமிசாஸ்திரிகள் "அண்டரியா" என்று வழங்கிவந்தார்கள்.

அந்த ஆந்திரர்கள் தமது விஸ்தீரணமான நாடுகளை வெகு பராக்கிரமத்தோடு ஆண்டார்கள். அவர்கள் தான் சரியான ஆந்திரஜாதியார்கள். அவர்களுக்குள் ஆந்திரஜாதிகர் அதாவது அந்தரர்களுடைய "பந்துக்கள்" என்றும், "ஆந்திர புருதியர்" அதாவது ஆந்திரருடைய உத்தியோகஸ்தர்கள் அல்லது வேலைக்காரர்கள் என்றும் மூன்று வகுப்பினர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களில் சரியான ஆந்திரருடைய ஸமஸ்தானம் பல்கி பெருகியிருந்தகாலத்தில், அவர்களுடைய உத்திரவின்படி அவர்களுடைய பந்துக்கள் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாகச் சிலபல நாடுகளை ஆண்டுவந்தார்கள்.

சென்னை இராஜதானியின் வடபாகங்கள் முழுதும், கிருஷ்ணாநதிக்கு தெற்கே வெகுதூரம் வரையிலுள்ள நாடுகளும் அந்த ஆந்தரருடைய அதிகாரத்துக்குட்படிருந்தன. அவர்கள் வழங்கிவந்த பலவித நாணயங்கள் கங்கை கிருஷ்ணா கோதாவரி முதலான பெருநதிக் கரை தீரங்களில் இப்போதும்பரவியிருக்கின்றன. அவர்கள் புத்தமதஸ்தர்கள். கிறுஸ்துசகாப்தம் ஆரம்பகாலத்தில் ஆந்திரர்கள் மஹாபராக்கிரமசாலிகளாகியும், அதிகதிரளான தண்டுகளாதிகளை உடையவர்களாகியும் இருந்தார்கள் என்று (Pliny) பிளினி என்னும் யாத்திரை சாஸ்திரியார் எழுதி இருக்கிறார். கலிங்க நாடுமுழுதும் அந்த ஆந்திரர்களுடைய அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருந்தது.

The earliest Kings of whom we have any trace who ruled the north of this Presidency are the Andhras. The great Mourya dynasty of the north were, according to the Puranas, succeeded by Kings of the Sanga family, and these again by the Kanavas. The last Kanva Susaraman, or Sisuman was murdered by his minister Sudaraka or Sipraka, who seized the throne and founded a dynasty which was called after the name of his tribe, the Andhras. These are the Andorae of the Greek Geographers. Three dynasties successively ruled over their widely extended territories. These were the Andhras-Proper, The Andhara-jatikas or the relatives of the Andhras, and the Andhra-brityas or servants of the Andhras.

The whole of the north of the Madras Presidency down at least to the Kristna river, and probably considerably to the south of it,

belonged to them, and many of their leaden coins are found in the tracts near the great rivers. They were Buddhists in relegion. About the begining of the Christian era the Andhras were exceedingly powerful, possessing, according to Pliny, very large armies. They held the whole Kalinga &c. The Archaeological Survay Vol. II Pages 144 to 146 By Mr. Robert Sewell

ஆந்திரர்களைப்பற்றி பிரபலசரித்திரகாரராகிய ஜேம்ஸ்பிரன்சிப் அவர்கள் எழுதியவிவரமாவது.

ஆந்திரர்களுடைய இராஜதானியைப்பற்றி இருந்த சந்தேகத்தைப் போலவே, அவர்களுடைய அரசாளுகை செய்தகாலத்தைப்பற்றியும் இதுவரையிலும் சந்தேகமிருந்தது. ஆந்திராஜர்கள் 800 வருஷங்களுக்குமேல், கங்கைநதிக்கரையோரத்தில் மஹாபராக்கிரமசாலிகளாக ஆண்டுவந்தார்களென்றும், ஆந்திரரும் கலிங்கத்துக்கடுத்த கோசல நாட்டாரும் ஒரே ஜாதியினரென்றும், அவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீகாரணதேவர்; திரிகாலிங்க அரசன் (அதாவது இந்தேசத்தின் கிழக்கு மேற்கு தெற்கு எல்லைகளுக்குட்பட்ட காலிங்களை ஆளும் அரசனென்றும்) பட்டாபிஷேகம் பெற்றுக்கொண்டதாகவும் வில்போர்டு சாஸ்திரியார் சொல்லியிருக்கிறார்—இக்கருத்தை குஜராத்துக்கருகிலிருக்கும் கிர்னரில் அகப்பட்ட சிலாசாஸனத்திற் கண்டிருக்கும் சங்கதியோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது, அசோகனபாதத்திற்கு முன்சொன்ன எல்லைக்குறி வரையறைச் சரியாக இருக்கிறதென்றும், அதில்கண்ட சத்காணி என்னும் ஆந்திரவம்சத்தான் இத்தேசத்துக்கே அரசனாக இருந்தானென்றும் உறுதியாக நம்பலாம்; மேலும் ஆந்திருடைய காலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கையில், அந்த ஆந்திரர் சாலத்தாராகிய சுத்திரமா என்பான் அசோகனுடன் தொடர்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது, அவர்கள் (ஆந்திரர்கள்) கி-பி மூன்று அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டில் (அதாவது) ஆந்திருடைய கடைசி சந்ததியாகிய புலோமாவி அல்லது புலோமனுடையகாலத்தில்) பிரபலமாய் இருந்ததாக வில்போர்டு சாஸ்திரி கணக்கிடுகிறார்; ஆயினும்-ஆந்திர அரசர்கள் இந்தியாவில் மஹாவீரதீரர்கள் என்றும், அவர்கள் சுவாதீனத்தில் 30 அரணான கோட்டைகளையுடைய பட்டணங்களும் 1,00,000 இலக்ஷம் சேனைகளும், 1000 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், பிளினி சொல்லியிருப்பதால், ஆந்திரர்கள் கிறிஸ்து சகாப்தம் பிறப்பதற்கு முந்திய மகோன்னத ஸ்திதியிலிருந்ததாக அங்கீகரிக்கவேண்டியது என்றும் மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரன்சிப் சாஸ்திரியார் எழுதி இருக்கிறார்.

"The locality of the Andhara dominion has hitherto been as uncertain as the period of its sway-Wilford says in one place that the Andhara princes, made a most conspicuous figure on the banks of the Ganges for above 800 years; again that Andhra and Kosala

(near Kalinga) that Sree Karana Deva took the title of King of Sri Kalinga or of the three shores to the east, west, and south of India— From our inscriptions we perceive that the general term of Dakshini Patha agrees well with the latter definition, and we may rest content with denoting the Satakarnies(Andhras)as the Kings of the Peninsula.

Further, as to their age, we find one of the name contemporary with Rudrama who followed Asoka—Wilford brings them much lower down from the third to the sixth century after Christ. * *

He is forced to confess, however, that there were Andhras at the begining of the Christian era, when,says Pliny, the Andarea Kings were very powerful in India, having no less than thirty fortified cities, an army of 1,00000 men and 1,000 Elephants (vide pages 66-67 Essays on Indian Antiquities by Mr. James Prinsep.

மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப் சாஸ்திரிகளுடைய ஆராய்ச்சியினால்அகப் பட்ட சிலாசாசனங்களில் கண்ட ஆந்திர அரசர்களாவன.

---

1. சிப்ரகன் கி. மு. 21வருடம்
2. பலீன் அல்லது பலிஞ்சன்
3. கிருஷ்ணன்
4. ஸ்ரீசத்காருணன்
5. பூர்ண தசங்கன்
6. சத்காரணன்
7. லம்போதரன்
8. இவிலிகன்
9. மேகஸ்வாதி
10. புதமதன்
11. அரிசாலகர்மன்
12. ஹாலன்
13. இலகன்
14. பிரகலேசனன்
15. சுந்தரன்
16. சகிர சத்கரணன்
17. சிவசுவாதி
18. சோமதிபுத்திரன்
19. பூரிமதன்
20. சத்கரணன்
21. சிவசுவாதி
22. யாகவஸ்ரீ?
23. விஜயன்
24. சந்திரஸ்ரீ
25. புலோமாவிஷி-என்பவர்களாம்

Table XXI-Andhara or Vrispala Dynasty of Andhra or Telengana and in continuation of the Magadha Line.

(See Wilford's comparative list from the Bhagavat, and three other Puranas in the 9 th Vol of As. Res) (These thirty Andhra Bhirtya Kings will reign 456 years—Vishnu Purana. Prof. Wilson adds in a Note—The Vayu and Bhagavat state also 30 Kings and 456 years; The Matsya' has 29 Kings and 460 years. The actual enumaration of the

text gives but 24 Names; that of Bhagavatas but 23, that of the Vayu but 17. The Matsya has the whole 29 Names, adding several to the list of our text (V. P.) and the aggregate of the reigns amounts to 435 years and 6 Months B. C. 21—Sipraka a powerful Minister of Susramon, kills the latter and founds the Andra Bhrutya dynasty.

1. Balin, Balekeita B. C. 908 J. A D. 190. W. D.
2. Kristna,
4 Srisatkarani
5. Purnot sanga, Parvamasu
6. Satakarana 11
7. Lambodara
8. Ivilaka, Apilica. W. D.
9. Mega Swati
10. Putumata
11. Arishlakarman, Car Bag Puranam
12. Hala
13. Talaka or Tilaka
14. Pravelasena
15. Sundara named Satkarana
16. Chakara Satakarana
17. Sivaswati
18. Gomatiputra or Gowtami A. D. 500
19. Pulimat or Purimat
20 Satakaranvi IV. Car B·Puranam
21. Sivasri
22 Sivaskanda
23. 408 Yagavasri (Yeyne of Chinese)
24. Vegien
25. A. D. 428. Chendrasri or Vijia last Mahgada King 300 J. 546-T
26. Pulomarishi (Pulomeen of Chinese) Mr D. Dies 648 A. D. Salaneadi T. Cot of Soppa Bowal of Mewar A. D. 720—(Vide Page 241 Geneological Tables by Mr. James Prinsep in Indian Antiquity.)

அப்படி ஆண்ட ஆந்தார்களுடைய பெயர்களைப் பற்றி காலபேதத்தினால் இரண்டொரு பெயர்கள் வித்தியாசப்பட்டிருப்பதால் பாகவதம், விஷ்ணு வாயு பிரம்மாண்டாதி புராணங்களில் கண்டிருக்கும் விஷயங்களை விசாரித்து எழுதிய

மகதநாட்டில் ஆண்ட சந்திரவமிச ஆந்திர சக்கிரவர்த்திகளுடைய பெயர்கள்.

பாகவத புராணத்தின்படி	விஷ்ணு புராணத்தின் படி.	வாயு புராணத்தின் படி.	பிரம்மாண்ட புராணத்தின் படி.
பலிஹிதன்	சுப்ரகன் = சத்ரகன்	சிந்துகன் 23	சிஷ்முகன் 23
* கிருஷ்ணன்	கிருஷ்ணன்	கிருஷ்ணன் 18	கிருஷ்ணன் (ஷுட்) 18
ஸ்ரீசத்காரணி	ஸ்ரீசத்காரணி	ஸ்ரீசத்காரணி	ஸ்ரீசத்காரணி 10
பவுர்ணமாசன்	புரோங்கதசங்கன்	புரோங்கதசங்கன் 18	புரோங்கதசங்கன் 18
தெரியவில்லை	சதகாரணி	சதகாரணி 56	சதகாரணி 56
லம்போதரன்	லம்போதரன்	லம்போதரன் 18	லம்போதரன் 18
இவிலேசன்	இவிலேசன்	இவிலேசன் 12	இவிலேசன் (ஷுடு) 12
மேகசுவாதி	மேகசுவாதி	தெரியவில்லை	சவுதேசன் 18
ஆத்மானன்	பதுமாதன் (பதுமாய்	பதுமாபி 24 [52	அபி (ஷு) ம 12
தெரியவில்லை	அரிஷ்டகர்மன்	நேமிகிருஷ்ணன்	தெரியவில்லை,
ஹாலியன்	ஹாலன்	ஹாலன் 1	ஸ்கந்தஸ்வாதி 28
தாளகன்	பட்டலகன்	புலகன் 5	ராவகன் 5
புஷ்பவான்	பிரவிலசேனன் புருக்சேனன்	ருக்சேனன் 21	பிரவிலசேனன் 12
சுநந்தனன்	சுந்தரசதகாரணி	சதகாரணன் 1	சுந்தரசதகாரணி 1
சகோரன்	சகோரசத்காரணி	சகோரசத்காரணி ½	சகோரசத்காரணி 6
தெரியவில்லை	தெரியவில்லை	தெரியவில்லை	மஹேந்திர சத்காரணி 3
ஷை	ஷை	ஷை	குண்டல சத்காரணி 8
வேதசன்	ஷை	ஷை	ஷை
சிவசுவாதி	சிவசுவாதி	சிவசுவாமி 28	சிவசேனன் 1
கவுதமிபுத்திரன்	கவுதமிபுத்திரன்	கவுதமிபுத்திரன் 21	யந்திரமதி 34
பூரியான்	புலிமான் (புலோமாப்	தெரியவில்லை	தெரியவில்லை
மாதசிரன்,	சிவாஸ்ரீ	ஷை	அபி 4
சிவஸ்காந்தன்	சிவஸ்காந்தன்	ஷை	சிவஸ்காந்த சத்காரணி 2
யாஜஞஸ்ரீ	யாஜஞஸ்ரீ	{ யஜ்ஞஸ்ரீ 29 } { சதகாரணி 60 }	யாஜஞ சத்காரணி 19
விஜயன்	விஜயன்	தெரியவில்லை	தெரியவில்லை
சந்திரவிஜயன்	சந்திராசி (தண்டா	தண்டாஸ்ரீ 3	தண்டாஸ்ரீசத்காரணி 3
லோமாதி	புளோமாசிஷி (புலேபிரவி	புலோமன் 7	புலோமன் 7

* இந்த கிருஷ்ணன் சிப்ரகனுடைய சகோதிரன். மற்றவர்கள் யாவரும் நேரான ஆண்சந்ததி வார்சுகளாக வந்தாண்டார்கள் அந்த ஆந்தரர்களுடைய வம்சாவளியைப்பற்றி பிருஹத் சம்ஹிதையைப்(T. R. A. S. Vol V-P-82.) பார்க்கவும்? மச்சிய புராணத்தில் 29 ஆந்திரர்களை குறித்திருக்கிறது.

பிறகு ஆங்கிலேயருடைய அரிய முயற்சிகளினால் ஆங்காங்குத்தேடி அகப்பட்ட செப்பேடு சிலாசாசனங்களை பரிசோதித்து எழுதிய (Asiatic Researches Vol. IX. P. 101-106) ஆசியாடிக்கு சரித்திர கிரந்தம் 9-வது வாலியம் 101-106 பக்கங்களில் மேஸ்டர் (Wilford) வில்போர்டவர்கள் எழுதிய சரித்திரத்தினாலும், மேஸ்டர் பெர்கூயூசன் (Mr. Ferguson's The Indian and Eastern Architecture Page 716) எழுதிய சரித்திரம் 716-வது பக்கத்தில் கண்ட விவரங்களினாலும், மற்றும் அநேக சிலாசாசனங்களையும் பரிசோதித்து மேஸ்டர் சுவேல் (Robert Sewell) அவர்கள் எழுதிய ஆர்கியோ லாஜிகல் சர்வே சரித்திர புத்தகம் 2-வது வாலியம், 144 - 45-வது பக்கங்களில் பதிப்பித்திருக்கிற மகத தேசத்தை யாண்ட ஆந்திர அரசர்களுடைய பெயர்களையும், அவர்கள் ஆண்ட காலத்தையும் இதனடியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

மகததேசத்திலாண்ட ஆந்திரர்களுடைய விவரம்.

அரசர்களின் பெயர்கள்.		ஆண்ட காலம். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்	ஆண்ட காலம். கிறிஸ்து பிறந்த பின்.
1. பலின் அல்லது பலின்ஜா அல்லது சுபகரன்		31 —	8-வரை
2. கிருஷ்ண ராஜா	கி-பி	8	10 ,,
3. சத்காருணியன்	கி-பி	10	28 ,,
4. பிரஜோத சங்கரன்	...	28	46 ,,
5. சிவசுவாமி	...	46	64 ,,
6. சதகாருண்யன் (2-வது)	...	64	120 ,,
7. இலம்போதரன்	...	120	138 ,,
8. அபிலகான்	...	138	150 ,,
9. சங்கரன்	...	150	68 ,,
10. சத்காருண்யன் (2-வது)	...	168	186 ,,
11. ஸ்கந்தாஸ்வதி	...	186	193 ,,
12. மிருஜேந்திரன்	...	193	196 ,,
13. குண்டலஸ்வாதி	...	196	204 ,,
14. ஸ்வாதிகரன்	...	204	205 ,,
15- புலோமவிதுரன்	...	205	241 ,,
16. கோரஸ்வசு	...	241	266 ,,
17. ஹலா ராஜா	...	266	271 ,,
18. மண்டலாகாரன்	...	271	276 ,,

19. புரந்தரசேனனன்	...	276	281 ,,
20. சுந்தரன்	...	281	284 ,,
21. இராஜசுவாதி	...	284	6மீ ,,
22. சிவஸ்வாதி (2-வது)	...	284	312 ,,
23. கவுதம்புத்திரன்	...	312	333 ,,
24. வசிஷ்டபுத்திரன்	...	333	335 ,,
25. புலோமதன்	...	335	363 ,,
26. சிவாஸ்ரீ	...	363	370 ,,
27. ஸ்கந்தாஸ்வாதி (2-வது)	...	370	377 ,,
28. யஜ்ஞானன்	...	377	406 ,,
29. விஜயன்	...	406	412 ,,
30. சந்திரகேசன்	...	412	422 ,,
31. புலோமரிஷீ	...	422	429 ,,

அந்த ஆந்திரரும், அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளும் வழங்கிவந்த நாணயங்களை டாக்டர் காடிரிங்குடன், பகவன்லால் இந்திராஜி (Dor. Codrington and Bagavan Lal Indragee) என்றுதி சாஸ்திரர்கள் பரிசோதித்ததில், அவைகளில் சிலதில் வசிஸ்டர் குமாரன் வாலிவாயுவன் என்றும், சிலதில் மஹீதார்மகன் சிவாலேயன் என்றும், சிலதில் கவதமி புத்திரன் விதியவான் என்றும் பின்னும் சில நாணயங்களில் வேறு இராஜர்களுடைய பெயர்களையும் பதிப்பித்திருக்கிறதைக் கண்டு ஆசியாடிக்கு சரித்திரம் 303-வது பக்கத்தில் (Vide J. B. B. R. S. S. XIII-303) எழுதி இருக்கிறார்கள். அப்படி ஆண்ட ஆதி ஆந்தார்கள் ஆதியில் பவுத்தமதஸ்தர்களாயும், பிறகு சக்தி, சைவ, வைணவமதஸ்தர்களாயும் இருந்ததாக அநேக சரித்திரங்களால் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

ஆதி ஆந்திரர்கள் புத்தமதஸ்தர்களாக இருந்ததில், பிராம்மண மதஸ்தர்களுக்கும், அவர்களுக்கும் அடிக்கடி சமய விஷயமாகச் சண்டைச்சச்சரவுகள் நடந்துவரக் குடிகளுக்குள் ஐகமத்தியம் என்னும் ஒருமைப்பாடுகெட்டும், அதனால் தேசாபிமானமும் அற்றுத் தவிக்குங்காலத்தில், இத்தேசத்தின் செல்வச்செருக்கையும், சமயபேத ஜாதிபேதச் சண்டைச் சச்சரவுகளையும் கேட்டும், தக்கச்சமயம் பார்த்திருந்த ஏனையநாட்டார் படை எடுத்து வந்து தாக்கிப் பிடித்துக்கொள்ள பிரவர்த்தித்தார்கள். அதாவது ஆந்திர ராஜர்களில் 'புலோமருடைய' தந்தை 'சந்திரகேச' இராஜன் காலத்தில், கிரேக்கர், பாகதாதியர், பாரசீகர் முதலான ஏனைய நாட்டார் இந்தியாவின்மீது படை எடுத்துவந்ததை, அக்காலத்தில் பாணினி வியாகரணத்துக்கு வியாக்யானம் செய்த பதஞ்சலியார் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்தவர். புராணரீதியாகப்பார்க்கையில், ஆந்தரசக்கிரவர்த்திகளின் கடைசிகாலத்தில் அலெக்சாந்தர்படை எடுத்துவந்திருக்கவேண்டும். அன்றியும்,

அந்தக்காலத்தில் மகமதியரும் படை எடுத்துவந்து இந்தியாவின் மத்திய நாடுகளைத் தாக்கினார்கள். அப்படி சித்தியர் முதலான யவனர்கள் இந்தியாவின் மீது படை எடுத்துவந்து எட்டுதரம் தாக்கி, கோவில் கோபுர விக்கிரகங்களை எல்லாம் இடித்தும், வேதாதி கிரந்தங்களையெல்லாம் பொசுக்கியும், ஜாதிபேதம் குலபேதங்களைக் கெடுத்தும், மங்கையரை மானபங்கஞ் செய்தும் வந்ததனால்; இயற்கையிற் சாதுக்களான இந்துக்கள் அவர்களுக்கு பயந்து, (பிளேக்முதலான கொடிய விஷவியாதிகள் பிரவேசிக்கும் காலத்தில் குடிகள் பயந்து நாட்டையும், வீட்டையும், காட்டையும் விட்டு ஓடுவதைப்போல;) நாட்டிலுள்ள நல்லபிராம்மணர் முதலானவர்கள் காட்டுக்குள் போய் கடுந்தவஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்படி ஆரம்பிக்கவே, இந்நாட்டில் சுமார் 250 வருஷகாலம் சரியான சக்கிரவர்த்திகளும், இராஜர்களும் இல்லாமல் குடிகள் தவித்து நாட்டின் நாலாபக்கங்களில் ஓடியும், மலை முதலான மறைவான விடங்களிலும் குடிபுகுந்தார்கள்.

(The Andhräs end in Puloma or Pulomarishi A. D. 436 and from thence forward the chronology of Magada relapses into confusion (Page 151. History of India by the Hon. Mount stuart Elephanston.)

ஆகவே, ஆந்திரருடைய சந்ததி வம்சாவளி புலோமரிஷிகாலத்தின் முடிவு வரையில், அதாவது கி. பி. 436 வருஷம் வரையில் தெரிய வருகிறதேயன்றி அந்தபுலோமரிஷிக்குப் பிறகு மகததேசத்திலாண்ட ஆந்திரருடைய வம்சாவளி குழப்பமாகவே இருக்கிறது என்றுகனம் மவுண்டுஸ்டுவார்டு எலிபன்ஸ்டன் அவர்கள் எழுதிய இந்துதேச சரித்திரம் 157 வது பக்கத்தில் எழுதினார். அப்போது புத்தமதஸ்தர்களாக இருந்த ஆந்திரர்களுடைய வம்சாவளி முதலான சரித்திரங்களை படிப்பாளிகளான பிராம்மண மதஸ்தர்கள் மதாவேசத்தினால் எழுதாமல் விட்டு விட்டார்களோ, அல்லது அவர்கள் எழுதிவைத்திருந்த சரித்திரங்களை அப்போது இந்நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்துப்பிடித்த பாரசீகர், கிரேக்கர் மகமதியர் முதலானவர்களால் பொசுக்கப்பட்டு பஸ்பமாகிவிட்டனவோ உண்மை இன்னதென்று விவரமாக நாளது வரையிலும் விளக்கவில்லை.

ஆயினும், ஆந்திரர்கள் பிராம்மணமதஸ்தருடைய சச்சரவுகளுக்கும், பாரசீகர் கிரேக்கர் முதலான யவனர்களுடைய படை எடுப்புக்குப் பயந்தோ, மற்றெந்த காரணத்தைப்பற்றியோ, இனி மகததேசத்திலிருந்து ஆளுவதில் சுகமில்லை என்று கண்டு மகதநாட்டிற்கு தெற்கே மலைகள் அடர்ந்த மறைவான விடங்களுக்கும், நீர்வளம், நிலவளம் பொருந்திய நாடுகளுக்கும் குடியேறி தம் தம் பெயர்களால் சில ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆளவர ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்படி வந்தவர்கள் ஐந்து ஆறு ஆந்திர சகோதிரர்கள் என்று, விசாகப்பட்டணம், கோதாவரி ஜில்லா சரித்திரங்களினால் தெரியவந்தாலும், வடக்கே மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பவர்களுக்ககப்பட்ட சிலாசாசனங்களினால், மகதநாட்டிலாண்ட மாருதி இராஜனுடைய சந்ததியார்களில் ஏழு பெயர் மகத

நாட்டை விட்டுப்புறப்பட்டு மாளவ நாட்டிலும், ஓரங்கல், கொண்ட விடு ஆணைகுந்தி, விஜயநகரம் முதலான விடங்களிலும் காலதேசவர்த்தமானங்களைத்தழுவி ஆந்திர ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவர்களில் மாளவ நாட்டிலாண்ட உஜ்ஜினி (1) விக்ரமார்க்கனுடைய, குடும்பத்தாரும் (2) கால சூரியராயலு குடும்பத்தாரும் (3) தக்ஷணத்தின் வடமேற்கு கீழ்க்கரை நாடுகளையாண்ட சாலுக்கியரும் (4) ஓரங்கல நாட்டிலாண்ட கணபதிராயலும் (5) கொண்ட விடுவிலாண்ட கஜபதிராயலும் (6) ஆணைகுந்தி விஜயநகரத்திலாண்ட நரபதிகளும் ஆக (6) ஆறுஆந்திர குடும்பத்தாருடைய சாசன சரித்திரங்கள் மாத்திரம் இதுவரையில் அகப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றொரு ஆந்திரகுடும்பத்தாருடைய சரித்திர சாசனங்கள் இன்னும் அகப்படவில்லை. ஒருவேளை சங்கம ஜாதியாரும் ஒரிசா நாட்டிலாண்ட கேசரி வமிசத்தாரும் அந்த அந்த ஆந்திர குடும்பத்தாராக இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

சில சரித்திரங்களினால் சங்கஜாதியார், ஒரிசாவிலாண்ட கேசரி ஜாதியார், கொண்டவிடு ரெட்டி ஜாதியார், கேலாதிராஜர்கள், களிங்கஜாதியார் கபிலேசுவர ஜாதியர் முதலான பிரபலமான சில ஜாதியார்களும் ஆந்திரவமிசத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும்; வடக்கே கஞ்சம், கோதாவரி, விசாகப்பட்டணம், இராஜமகேந்திரம், நெல்லூர் முதலான விடங்களிலிருக்கும் ஜயபூர், போபுலி, மடுகொலி, சாலூர், ஆந்திரிகம், பஞ்சபேட்ட, சேகு, சங்கம் விலாசம், வெல்காம், மேரங்கி, குரியம், அனகபல்லி, நக்கபல்லி, பாலகொண்ட, குண்டவி மந்திருவு, முதலான குருநில மன்னர்களும், ஜமீன்தாரர்களும் ஆந்திரவமிசத்தைச் சார்ந்த கணபதி, கஜபதி, நரபதிகளுடைய ஜாதியார்களென்றும், சந்ததிகளென்றும் சில தெலுங்குக்கவிவாணர்களும், சரித்திரக்காரர்களும் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

அப்படிக்கவிகள் சொல்லும் வாக்கியங்களையே உண்மையான சங்கதிகளாகநம்பி சரித்திரம் எழுதுவதைப் பார்க்கிலும்; கவிகளாலும், சரித்திரக்காரர்களாலும், கல்சிலாசாசனம், தாம்பிரம் செப்பேடு முதலான சாசனங்களையும், காலதேசவர்த்தமானங்களையும் தழுவி எழுதுவதே நம்பத்தக்க சரித்திரமாகுமாகையால்; இன்றுவரையிலும் ஆந்திரஜாதியாருடைய சரித்திரத்தைப் பற்றி வேதபுராண இதிகாசங்களினாலும், சிலா செப்பேடு சாசனங்களினாலும், சர்க்கார் சோதனை சரித்திர கிரந்தங்களினால் அகப்பட்ட ஆதாரங்களினாலும், ஆந்தரர்கள் என்றுஸ்திரப்படுத்தப் பட்டவர்களுடைய சரித்திரங்களைமாத்திரம் எழுதலானேம்—அப்படி நாளதுவரையிலகப்பட்ட சிலாசெப்பேடு முதலான சாசனங்களினாலும், புராண இதிகாசங்களினாலும் ஸ்திரப்படுத்தலானவர்கள் (1) தாராநகரத்தை ஆண்ட விக்கிரமார்க்கன் குடும்பத்தார்களும் (2) சாலுகியஜாதியாரும், (3) ஓரங்கல் கணபதிராயர்களும், (4) கொண்டவிடு கஜபதிராயர்களும் (5) விஜயநகர நரபதிராயர்களும் ஆந்திரவமிசத்தாரில் முக்கியமானவர்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகிறபடியால் அந்த ஐந்துகுடும்ப ஆந்திரர்களுடைய

சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக எழுதத் தீர்மானித்தோம்— அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் மாளவ நாட்டில் உஜ்ஜினியிலாண்ட விக்கிரமார்க்க மஹாராஜனுடைய குடும்பத்தார்களே.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரம்.

மேஸ்டர் ரோபர் லித் பிரிட்ஜி அவர்கள் எழுதிய இந்துதேச சரித்திரம் 174-வது பக்கத்தில், "நாம் சொல்லுகிற சில நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவில் அதிக பராக்கிரமசாலிகளும், இராஜபுத்திரர்களுக்குள் சிறந்தவர்களுமாகிய ஆந்திரர்களும் அவர்களுடைய சந்ததிகள் மகதநாட்டிலாண்டு வந்தபோது புத்தமதவிஷயமாகத் தாக்கப்பட்டு ஒரிசா நாட்டின் தெற்கே தெலுங்கானா வென்னும் ஓரங்கலுக்கும், அக்காலத்தில் இந்தியாவில் சிறந்திருந்த மால்வாவைச்சார்ந்த உஜ்ஜினி நகரத்துக்கும் வந்தாண்டார்கள். ஆந்திரர்களுக்கு சிறந்த மன்னனும், வீரபராக்கிரமமுடையவனும், உஜ்ஜினி நகரத்திலிருந்து ஆண்டவனுமான விக்கிரமார்க்க மஹாராஜன் என்று சொல்லி இருக்கிறார்; ஆகவே, இனி அந்த விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

"For Some centuries during the period of which we are speaking the most powerful family in India, and the greatest of all the Rajaput Dynasties, was called Andhra Branches of this great family reigned in Magada (whence they had expelled the Buddist kings) in Warangel in that part of the Deccan called Telingana, south of Orissa and also in Ujjain in Malwa, which was the most famous city of India at that time. The greatest king of the Andra dynasty was the heroic Vickramaditya king of Ujjain. Mr. L. Lrthbrdge.

விக்கிரமார்க்கனுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி தென் தேசத்தில் வழங்கிவரும் முப்பத்திரெண்டு பதுமைக்கதை முதலானதுகளில் சொல்லி இருக்கும் சங்கதி சங்கிரகமாவது:—

சந்தியா புரவாசியாகிய சந்திரவர்ணன் என்னுமோர் அந்தணர், தாம் கற்றுத்தெளிந்த கல்வியோடு, பின்னும் பலகலைகளைக் கற்றுத்தெளிய தக்க ஓர் குருவை நாடி தேசசஞ்சாரம் செய்துகொண்டு ஒரு வனத்தில்போய் ஓர் அரசமரத்தடியிற் படுத்திருந்ததாகவும், அப்போது அந்த மரத்திலிருந்த ஓர் பிரம்மராக்ஷஸி அந்த அந்தணருக்கு பிரத்தியக்ஷமாகி ஒவ்வொரு இலையிலும் ஒவ்வொரு ஞானத்தையும் எழுதிப்போட, அவைகளை அந்த அந்தணர் (உபவாசத்தோடிருந்து) படித்துத் தெளிந்தபிறகு, அக்காட்டைவிட்டு சன்னியா புரத்துக்குவந்து ஆறுமாதகாலமாகவிருந்த உபவாச கஷ்டத்தினால் அங்கிருக்கும் அலங்காரவல்லி என்னும் தாசி வீட்டின் கடையில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததாகவும்;

அப்படித் தூங்கிக்கொண்டிருந்தவரை அந்த அலங்காரவல்லி வந்துப் பார்த்து மெய் அன்னம் வேது செய்து எழுப்பித் தன்னை கலியாணம் செய்துக் கொள்ளும்படி வருத்தியதாகவும், அதற்கவர் சம்மதிக்காமையால் இருவருக்கும் சண்டைசச்சரவுகளுண்டாகி அந்நாட்டுக்கரசனான சுந்தவர்மாவினிடம் போய் முறையிட, அவ்வரசன் தனது மந்திரிபிரதானி புரோகிதர்களிடம் அதைப்பற்றி யோசிக்க தனது குமாரத்தியாகிய சிந்திரரேகையையும், புரோகிதன்மகளாகிய கலியாணியையும், செட்டிமகளாகிய கோமலாங்கியையும், தாசிமகளாகிய அலங்காரவல்லியையும் சேர்த்து ஒரே காலத்தில் விவாகம் செய்வித்தல் சாஸ்திர சம்மதமென; அந்த அரசனும் அப்படியே செய்வித்ததாகவும்; அப்படி விவாஹம் செய்வித்த, சுந்தவர்மா அரசன் சாகும்தருவாயில் தனக்கு ஆண்பிள்ளைகளில்லாக்குறையினால் சமஸ்தானத்தைச் சந்திரவரனுக்குப்பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டதாகவும், அப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொண்ட சந்திரவரனுக்கு முதல் மனைவியாகிய சிந்திரரேகையினால் விக்கிரமார்க்கனும், கலியாணியினால் வல்லவரிஷியும், கோமலாங்கியினால் பட்டி என்பவனும், அலங்காரவல்லியினால் பிரித்துலஹரி என்பவனுமாக நான்குமக்கள் பிறந்ததாகவும், அப்படிப் பிறந்த நான்கு குமாரர்களில் வல்லவரிஷி துறவியாகிவிட்டதாகவும், சிலகாரணங்களைப்பற்றி பிரித்துலஹரி சிங்காசனத்தைப் பெற்று 120 மனைவிகளை விவாஹம் செய்து அரசசெலுத்தி வருங்காலத்தில், சாந்தயோகரிஷி கொடுத்த கொம்மட்டி மாதுளம்பழத்தினால் தன்மனைவிமேல் சந்தேகமுற்று சமஸ்தானத்தைவிட்டு சந்நியாசியாகிவிட்டதாகவும், பிறகு அந்த சிங்காசனத்துக்கு விக்கிரமார்க்கன் வந்து தனது சகோதிரன் பட்டியை மந்திரியாக நியமித்துக்கொண்டும், தானிருக்கும் கன்னியாபுரியைவிட்டு உஜ்ஜினி புரத்தை இராஜதானியாக்கிக் கொண்டும், அங்குப்போய்பத்திரகாளியம்மனுடைய தரிசனையையும் வரத்தையும் பெற்றும், அங்கிருக்கும் 7 உரிகளை வெட்டி பொக்கிஷத்தைப் பெற்று தன் நாட்டை அலங்கரித்தும், ஏலகாரம்பை யாதி 1008 மனைவிகளை விவாஹம் செய்துக்கொண்டும் மஹாபராக்கிரமத்தோடு ஆண்டுவந்ததாகவும்; அப்படி ஆண்டுவருகையில், தேவலோகத்தில் அரம்பை ஊர்வசி மார்களுடைய நடனயோக்கியதையை அறிந்துச் சொல்லும்படி தேவேந்திரனால் அழைக்கப்பட்டுப்போய் அத்தேவேந்திரனுக்கு திருப்தி யுண்டாக்க, அந்தேவேந்திரன் வியந்து 1000 வருஷ ஆயுளும், தேவலோக சிங்காசனத்தையும் கொடுத்தனுப்பியதாகவும், அவைகளைப் பெற்று பூலோகத்துக்கு வந்து பத்திரகாளியினால் நாடாறுமாதமும் காடாறுமாதமுமாக 2000 வருஷ ஆயுளைப்பெற்றும் ஐம்பத்தாறு தேசங்களுக்கதிபதியாகி செங்கோல் செலுத்தியதாகவும், அந்த சிங்காசனத்தை

னறவிரும்பிய போஜனுக்கு 32 பதுமைகள் சொன்னகதைகளை ஷை புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாலிவாஹனனுடைய விவரம்.

காவேரிதீரத்தில் பல்லாண்டு புரிவாசிய இராமகிருஷ்ண அவதானி தன் மனைவிதிவ்விய சிந்தாமணியை சித்திராபர்வம் 15-ம் திதி இரவு 12நாழிக்குமேல் ரோகிணி நக்ஷத்திரத்தில் கூடினால் அற்புதப்பிள்ளை பிறக்குமென்று கண்டுப் போகையில், இடையில் ஆற்றின் பெருவெள்ளத்தைக்கண்டுத் தவித்ததாகவும், அப்போது அருகிலிருந்த குடகுநாட்டுக் குயவன இராம வேளாளன் தன் குமாரத்தியாகிய அன்ன பூரணியை அணையும்படிவேண்ட, அந்த அந்தணரும் சம்மதித்து சேர்ந்ததில், சாலிவாஹனன் பிறந்ததாகவும், அந்தச் சாலிவாகனன் கல்விகேள்வி மந்திர தந்திரங்களால் மைசாபுரி (மைசூர்) அரசன் விஜயநாதனுக்கு மந்திரியாகி ஆண்டுவரும்போது, மேலேசொன்ன விக்கிரமார்க்கனுக்கு மாமூல்படிகப்பம் கட்டாமலிருந்ததனால், அந்த விக்கிரமார்க்கனும் பட்டியும்பலமான தண்டுதளாதிகளோடு படையெடுத்துவந்ததாகவும், அப்படி வந்த விக்கிரமார்க்கனை சாலிவாஹனன் மந்திர தந்திரங்களினால் கொன்று அந்த சிங்காசனத்தை அந்தச் சாலிவாஹனன் கட்டியாண்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விக்கிரமார்க்கனைப்பற்றி வடதேசத்தில் முக்கியமாக சிலாசாசனசெப்பேடுகளில் கண்ட சரித்திரங்களைக் கொண்டு ஆசியாடிக் ரிசெர்சஸ் என்னும் சரித்திரம் 9-வது வாலியம் 131-135-146-147-வது பக்கங்களிலும், ஷைபத்தாவது வாலியத்திலும் வில்போர்டு (Wilford) சரித்திரம் 1-வது வாலியம், 274-வது பக்கத்திலும், மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்செப் (James Prinssp) இந்தியன் ஆண்டி குட்டி சரித்திரம் 249-250 பக்கங்களிலும் பின்னும் பல சாசன சரித்திரங்களில் பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பாடலீபுரத்து விக்கிரமார்க்கன்.

அவர்களில், பாடலீபுரத்தில் ஒரு விக்கிரமார்க்கன் பிறந்து விக்கிரமகேசரி யென்ற பெயரால் பிரபலனாகி ஒரு சாலிவாஹனனால் கொல்லப்பட்டதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு விக்கிரமார்க்கனைப்பற்றி பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது

மால்வா நாட்டில் திருபுரநாதனென்ற சிவபெருமானே விக்கிரமார்க்கன் என்றப் பெயரால் பிரபலனாகி அப்போது இந்தியாவின்மீது படை எடுத்துவந்த மிலேச்சரைத் துறத்தியடித் தோட்டினனும். அந்த விக்கிரமனுக்கு விகிரமசக்தி என்ற ஒரு மந்திரி இருந்ததாகவும், அவன் மஹாமதியூகி என்றும் அந்த

விக்கிரமன் உஜ்ஜினியில் குணவதி, சந்திரவதி, மதனசுந்தரி என்ற மூன்று மனைவிகளை விவாஹம் செய்துக் கொண்டிருந்ததன்றியில். இலங்கை மன்னனுகிய வீரசேனசிம்ஹலேசுவரன் குமாரத்தி குட்டக்காளையும், களிங்கநாட்டு மன்னன்குமாரத்தி விசுவகர்மினியையும் விவாஹம் செய்துக்கொண்டிருந்தான் என்றும், அப்படி பலமனைவிமார்களை விவாஹம்செய்து வாழ்ந்துவருங்காலத்தில் அவனது சமஸ்தானத்திலிருக்கும் புரந்தசபுரவாசியாகிய ஒரு பிரபல தனவான் தான் சாகும்போது தனது நான்கு குமாரர்களை அருகில் தருவித்து அந்த நான்கு குமாரர்களுக்கும் நான்குப் பானைகளைக்கொடுத்து இறந்தானென்றும்; அந்த நான்கு பானைகளில் முதற்பானையில் மண்ணும், 2-வதில் அடுப்புக்கரியும், மூன்றுவதில் எலும்புகளும், நான்காவதில் தவிடும் போட்டிருக்கக் கண்டு அதன் பொருள் தெரியாமல் தவித்து அதின் விஷயத்தைப்பற்றி அரசனாகிய அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு அறிவிக்க; அந்த விக்கிரமார்க்கனும் அவன் மந்திரி முதலானவர்களும் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துச் சித்தித்தும் பொருள் விளங்காதவர்களாகி அந்தப்பொருளை அறிவிப்போருக்கு நல்ல பஹுமானம் தருவதாக விளம்பரம் செய்வித்ததாகவும், அப்போது அடுத்த கிராமத்திலிருந்த அந்தணர் இருவருக்கு ஒரு விதந்துவான சஹோதிரி இருந்ததாகவும், அந்த விதந்துவான பிராம்மணஸ்திரி எப்படியோ கர்பவதியாகியதை அவளுடைய சகோதரர்கள் கண்டு வெட்கப்பட்டு அவளை வீட்டை விட்டு ஓட்டிவிட, அவள் போய் ஓர் குயவன் வீட்டில் அடைக்கலம் பெற்று அந்தக்குயவன் வீட்டில் சாலிவாஹனன் என்ற பெயரால் ஒரு குமாரனைப்பெற்று வளர்த்ததாகவும், அச்சாலிவாகனன் 12-வயது பையனாகியபோது அந்தப்பயன் அந்த ராஜவிளம்பரத்தைப்படித்துப் பார்த்துச்சிரித்து இறந்துபோன தனவந்தன் தன்மக்களுக்குக் கொடுத்த நான்குபானைகளில், மண்போட்டுவைத்திருந்த பானையைப் பெற்றமகன் தன்தந்தையின் பூஸ்திதிகளையும், கரிப்போட்டுவைத்திருந்த பானைக்குடையவன் தன் தகப்பனுடைய மாமுதலான சாமான்களையும், எலும்புகள் போட்டுவைத்திருந்தப் பானைக்குடையவன் ஆனை எருது முதலானமிருகங்களாகிய சொத்துக்களையும், தவிடுபோட்டிருந்தப்பானைக்குடையவன் தானிய முதலான சொத்துக்களையும் அடையவேண்டியதென்று ஒருசீட்டில் எழுதிராஜனுக்கு அனுப்ப இராஜன்படித்துப்பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு அந்தப்பையனை நேரில்பார்க்கக் கருதிசொல்லியதால்; அப்பையன்வராமல் உன் இராஜனைவந்து என்னைப்பார்க்கச்சொல், என்று அவமானமாகச்சொல்லி அனுப்பியதாகவும், அதைக்கேட்டு இராஜன் அதிக கோபமூண்டு தனது தண்டு தளாதிகளோடும்போய் சண்டைப்போட, அந்தப்பையன் மண் முதலானதுகளால் வேடிக்கைக்குச் செய்துவைத்திருந்த குதிரை ஆனைகளுக்கு உயிரைக் கொடுத்து அவைகளைக் கொண்டு விக்கிரமார்க்கமஹாராஜனோடேச் சண்டை செய்து, ஜயித்தாரென்றும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.

அக்கினிபுராணத்தின்படி விக்கிரமார்க்கன் சந்திரவம்சக்ஷத்திரிய ஆந்திர குலதிலகனென்றும், அவன் பாண்டவரைச்சார்ந்த அர்ஜுனனுக்கு 785 வருஷங்களானபிறகு உஜ்ஜினியிலாண்டவனென்றும், அந்த ஆந்திரசந்ததி

யில் விக்கிரமார்க்கனுக்கு முன்பு உஜ்ஜினியில் அடியில்கண்ட அரசர்கள் ஆண்டார்களென்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உஜ்ஜினியில் விக்கிரமார்க்கனுக்கு முன்பு ஆண்ட ஆந்திர அரசர்களின் விவரம்.

அரசர்களின் பெயர்கள்.		ஆண்ட காலம்.	
தனஞ்சயன்	கி-மு	840-	ஞூடம்
ஜிதச்சந்திரன்	...	760	,,
சமுத்திர பாலன்	...	670	,,
நரவாஹனன்	...	680	,,
பூதிராஜன்	...	580	,,
ஆதித்யபுவனன்	...	400	,,
பிரம்மராஜன்	...	390	,,
ஆதிபிரம்மன்	...	360	,,
சதாசிவசேனன்	...	271	,,
ஹமீரதன்	...	191	,,
கந்தநுபன-கார்த்தபநுபன்	...	91	,,
விக்கிரமார்க்கன்	...	56	,,
அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு பிறகு.			
சந்திரசேனன்	கி-பி	44	,,
சூரியசேனன்	...	135	,,
சந்திரசேனன்	...	215	,,
கனகசேனன்	...	216	,,
சந்திரபாலன்	...	302	,,
மஹேந்திர பாலன்	...	402	,,
கர்மசந்திரன்	...	409	,,
விஜயாநந்தன்-அவனுக்குபிள்ளைகளில்லாமையால் சித்துலாவை தத்துவாங்கினன்	...	410	,,
முஞ்சன் (சித்துலாவின் சகோதிரன்)	...	470	,,
அந்த சித்துலாவுக்கு போஜன் பிறந்தான் சகாப்தம்		540	ஞூடம்
போஜன்	...	483	,,

அந்த போஜராஜனுக்குப் பிறகு 45 அரசர்கள் கி. பி. 1210 வருஷங்கள் வரையில் மாளவ உஜ்ஜினிப்பட்டணத்திலிருந்து ஆண்டார்கள் (அந்த 45 அரசர்களின் பெயர் முதலான விவரங்களை இந்நூலின் நூன்முகத்தில் மாளவாவில் ஆண்டவர்களின் பட்டியிற்பார்க்க) அப்படி ஆண்ட அரசர்களிலெல்லாரிலும் விக்கிரமார்க்கன் ஆந்திரவம்சதிலகனென்றும், கந்தரூபனுடைய குமாரன் என்றும், அந்தகந்தரூபனும் அவனுடைய முன்னோர்களும் புத்தமதஸ்தர்களாக இருந்தார்களென்றும், விக்கிரமார்க்கன் தன் முன்னோருடைய புத்தமதத்தை விட்டு, இந்து (பிராம்மண) மதத்தைத் தழுவி சத்திபூஜை சிவபூஜைகளில் ஈடுபட்டவனாகி; அநேக பிரம்மாலயங்களையும், மாடமாளிகை கூடகோபுர அக்கிரஹாரங்களையும், ஆவிகூபதடாகாதி தருமங்களை நியமித்தும்; சகலரிடத்திலும் சமரசஞானியாகவிருந்துத் தழுவியும், துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தும், அக்காலத்தில் இந்தநாட்டை நாடித் தாக்க வந்த சித்தியர், யுவனர் மகமதியர் முதலானவர்களைத் தடுத்தும், அவர்களை காரூர் என்னுமிடத்தில் மடக்கியடித்தும்; வடக்கே ஹிமாசலபர்வத அடிவாரம்வரையில் இராஜ்ஜியத்தை ப்பரவச்செய்தும், மஹாபராக்கிரமசாலியாகியும், தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைப்பாதுகாத்தும் வரருசி, வராஹமிரர், தனவந்திரி, சபாநாதன், அமரகோசன், விட்டலபட்டர், கடகர்பர், சங்கர், சதாநந்தன் என்னும் ஒன்பது வித்வத்சிங்கங்களையும், மற்றும் அநேக கற்றோர் கவிகளையும் தக்கபடி ஆதரித்தும், தாராநகர அரசனாகிய இராஜேந்திரனுடைய குமாரத்தியைமணந்து புத்திரசந்தானம்பெற்றும், அனைவராலும் கொண்டாடும்படியான ஓர் அவதார புருஷனாக இருந்தும், 135 ௵ ஆண்டபடியால்; அந்த விக்கிரமனுடைய நல்ல பெயரை உலகோர் என்றும் புகழும்படி அவனுடைய ஆளுகை முதல் ஒரு புதுசகாப்தத்தை ஏற்படுத்த, அதற்கு விக்கிரமாதித்யசம்வத்ஸர மென்றும், அது கி. மு. 56½ ௵ம் மார்ச்சு மாதம் முதலாரம்பித்ததென்றும், அப்படி புகழ்பெற்ற விக்கிரமார்க்கன் தனது 130 வயதாகிய கலியுகாப்தம் 3044 ௵ம் மரணமடைந்தான் என்றும்; ஆகவே, அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு பலவருஷங்களுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்த சாலிவாஹனன் அவனைக்கொன்றதாகச் சொல்லுவது பிசகான சரித்திரம் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கொரு திருஷ்டாந்திரமாக- விக்கிரமார்க்கன் சகாப்தம், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் 56½ வருஷங்களுக்குமுன் ஆரம்பிக்கிறது, சாலிவாஹன சகாப்தமோ கிறிஸ்து பிறந்த பிறகு 79 வருஷங்களுக்கு பின்பு ஆரம்பிக்கிறது; ஆகவே, இருவருடைய காலவித்தியாசம் அதிகமாக இருக்கிறது. இருக்கவே, சாதாரணஜனங்கள் நம்புவதைப் போல சாலிவாஹனனே விக்கிரமார்க்கனை கொன்றான் எனில், விக்கிரமார்க்கன் பெயரால் பல ராஜர்கள் ஆண்டுவந்ததாக இப்புத்தகத்தின் 13-14 பக்கங்களில் தெரிவித்திருக்கிறபடியால், அவர்களில் யாரோ ஒரு விக்கிரமார்க்கனைத்கொன்றிருக்கலாமே யொழிய, (32) பதுமைக்கதையில் சொல்லி இருக்கும் காவிரி தீரத்திலுள்ள, மைசூர் நாட்டை ஆண்ட சாலிவாஹனன், வடக்கே வெகுதூரத்திலிருக்கும் உஜ்ஜினி நாட்டையாண்ட விக்கிரமார்க்கனைக் கொன்றதாகச் சொல்லதக்க ஆதாரசாசனங்களில்லை.

சிலாசாசன சரித்திரங்களினால் தெரிவிக்கப்பட்ட

போஜ மஹாராஜன்.

விக்கிரமார்க்கன் என்ற பெயரால் நான்கைந்து விக்கிரமார்க்கன்மார்கள் பிறந்து பிரபலப்பட்டதாக சரித்திர சாசனங்கள் சொல்வதைப்போலவே, போஜராஜன் என்ற பெயரால் இரண்டு மூன்று போஜர்கள் இருந்ததாகச் சரித்திர சாசனங்கள் சொல்லுகின்றன; அதில் ஒருபோஜனையே விக்கிரமார்க்கனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் பெரும்பான்மையான சரித்திர சாசனங்களில் மாளவ தேசத்துக்கரசனாகி, தாராநகரிலாண்ட ஆர்திர போஜனையே சரியான போஜனாக ஸ்தாபிக்கின்றது.

அந்த போஜராஜன் மாளவ நாட்டைச்சார்ந்த தாராநகரத்தில் ஆண்ட சிந்துல ராஜனுடைய மகன். அந்த போஜனுடைய மனைவி லீலாவதி. அவனுடைய மந்திரி புத்திசாகரன். அவனுடைய சமுகவித்துவான்கள்- காளிதாசன், பவபூதி, தண்டி, பாணன், வரருசி, சுபந்து, கிராடசந்திரன், கவிசேகரன், விஷ்ணு, மாயூரன் முதலானவர்கள். அந்த போஜராஜன் சைவமதஸ்தனாக விருந்தும், தருமராஜ்ய பரிபாலனம் செய்தும், சகலமதஸ்தர்களிடத்தும் சமரசசிநேகிதனாகவிருந்தான். அந்த போஜன் காலத்தில் ஸம்ஸ்கிருத வித்தியா விஷயம் விருத்தியானதைப் போல அவனுக்கு முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லை. போஜராஜனும் மஹாவித்வானாக இருந்து போஜச் சொம்பு, போஜபிரபந்தம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினான். அந்த போஜராஜனை ஆகம வேதபுராண இதிகாசங்களைத் தக்கபடி ஆராய்ந்து தெளிந்தவனாக இருந்ததன்றியில், அவன் காலத்தில் வாகடவைத்திய நூல்களும் விருத்தியாகின. அவன்காலத்தில் மானுஷவைத்தியத்தோடு அசுரவைத்திய மாகிய(சர்ஜரி)சத்திரவைத்தியமும் விருத்தியாகி இருந்ததென்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாக, அந்தபோஜனுக்கே ஒருகாலத்தில் பயங்கரமான தலைவலியுண்டாகித்தவிக்க, சலிய சாஸ்திரத்திரத்திற் சிறந்த சகோதிரர்கள் இருவர் வந்து அவனைப்பார்த்தும், சமோஹினி என்னும் மருந்தினால் அந்த அரசனை மூர்ச்சையடையும்படி செய்தும், அவன் கபாலத்தைக் கத்தியினால் பிளந்தும், மூளையிலிருந்த விஷத்தை நீக்கி சுத்திசெய்தும், மறுபடியும் கபாலத்தைப் பழமைப் போலப் பொருத்தி சந்தைத்தைத்தும், சந்தானகரணி என்னும் மருந்தைக் கொடுத்தும், மூர்ச்சையைநீக்கி நீடூழிவாழச் செய்ததாகவும் அவனுடைய பிரபந்தமொன்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த போஜனுக்கு வயது 114 வருஷங்கள். போஜனுக்குப்பிறகு அவனுடைய குமாரன் ஜயாநந்தன் 21 வருஷங்களாண்டான். அந்த ஜயாநந்தன் போஜனுடைய குமாரத்தி பானுமதியை விவாஹம் செய்துகொண்டவன் என்று(A. R. S. Vol. 9) ஒரு சாசனத்தினால் வெளியாகிறபடியால்; அவன் போஜனுடைய மருமகனாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். பிறகு சாலிவாகனன் மாளவநாட்டை மஹாராஷ்டிர

நாட்டுடன் சேர்த்து 21 வருஷங்களாண்டு வரும்போது, மகமதியர்கள் முக்கியமாக, மகமதுகஜினி கூர்ஜரநாட்டின் மேல் படை எடுத்து வந்து சோமநாதபுரத்தையும், அதன் கோயிலையும் இடித்து குட்டிச்சுவர்களாக்கி அங்கிருந்த அளவற்ற திரவியத்தை ஆனை ஒட்டைகைகளின் மேலேற்றிக்கொண்டு போனான்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சாளுக்கிய ஜாதியார்.

பாலபாகவதம், வசுசரித்திரம், நரசபூபாலியம், நரபதி விஜயம் முதலான கிரந்தங்களின்படியும், வேறுசாசனங்களின் படியும் சந்திரவமிசப் பாண்டவரில் ஒருவன் அர்ஜுனனுடைய 83 வது சந்ததி நந்தராஜன் என்றும், அந்த நந்தராஜனுடைய 9-வது சந்ததி சாலுகியன் என்றும், அந்த சாளுகியரில் கலியாண்புரியிலாண்டவன் விஜ்ஜலராஜன் என்றும், அவன் பேரன் வீரஹெம்மலராயன் என்றும், அந்த ஹெம்மலராயன் மகன் தபீனன் என்றும், அந்த தபீனன் சந்ததியில் இராமராஜாபிறந்தான் என்றும், அந்த ராமராஜா கிருஷ்ண தேவராயனுடைய மருமகனென்றும், டாக்டர் கஸ்டவ் அப்போர்டுக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தை அவர் தென்னிந்தியா சரித்திரம் 73-வது பக்கத்தில் எழுதி இருக்கிறார்.

(Inscription) "From Naryana, Brama, Atri, Chendra, Buda, Pururavas, Ayu, Nabasa, Yayati, Puru &c. are descended the Bahratas and as the 83rd. in descent from Arjuna is given in the Narpati Vijiam *Nanda* his 9th descendent is Chalukya and from is descended Vijjal or Bijjala of Kalyana" &c. Geniological Tree of the Narapatis contributions to the Southeren India inscriptions Part 1, Page 73. By Dr. Gustav Oppert, Ph. D. Professor of Sanscrit Presidency College Madras. &c. &c. &c.

சந்திர வமிச க்ஷத்திரிய ஆந்திரர்களில் ஒரு வகுப்பாராகிய சாளுக்கியர் கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டுவரையில் அதாவது ஆறு நூற்றாண்டுகள் வரையில் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்து பிரபலராக ஆண்டவர்கள் என்றும், ஆதியில் அவர்களில் 59 அரசர்கள் ஐயோத்தியாவை பிரதான பட்டணமாகக் கொண்டு ஆண்டதாக அநேக சாசனங்களிருக்கினும், அவர்களில் மூன்றாவது அரசன் கி. பி. 566 வருடம் தக்ஷணதேசத்தில் ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தாண்ட சங்கதி முதல் அநேக சரித்திர சாசனங்களினால் ஸ்பஷ்டமாகிறது. அவர்களில் விஜயாதித்தியன் தக்ஷண நாடுகளை நாடி ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபிக்க வந்தபோது, ஒரு யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டான்.

அவன் மனைவி அப்போது பூர்ணகர்பவதியாக இருந்தமையால், ஓரந்தணா வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்து,விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் மகனைப்பெற்ருள். அந்த விஷ்ணுவர்த்தனன் பல்கிப் பெருகி பராக்கிரமசாலியாகி காஞ்சிபுரத்திலாண்டுவந்த பல்லவராஜனை ஜயித்து, அவனுடைய குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துகொண்டான். அவர்களுக்கு விஜயாதித்யனும், அவ்விஜியாதித்யனுக்கு புலிகேசி வல்லபனும் பிறந்தார்கள். அந்தப் புலிகேசியின் பேரன்மார்கள் பிரபலமானபோது,அவர்களில் மூத்த குடும்பத்தார்கள்,மேற்கு தக்கணத்திலும்,இளையவனை குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் கிழக்குக் கரையோரங்களிலும் படை எடுத்துப்போய் வெங்கிநாட்டிலிருந்த பல்லவ சாலான் கியானர்களை ஜயித்தான். அப்போது வெங்கிநாட்டிலாண்ட ஆந்திர பிருதியர்கள் புத்தமதஸ்தர்கள். சாளுக்ஜாதியாரோ வைஷ்ணவ மதஸ்தர்கள்.

அந்தச் சாளுகியருடைய வம்சாவளியைப்பற்றி டாக்ட்டர் பர்னல் (Dr.-Burnel's) South Indian Palaeography Page 18 & Mr. Fleets Dynasties of Kanara District P. 18) மேஸ்டர் பிளீட்டவர்களுடைய சரித்திர கிரந்தங்களையும் அனுசரித்து எழுதினேம். அந்த வமிசத்திற்கு ஆதிபிதா தைலேபர் என்று இரண்டொரு சாசனங்களினுல் தெரியவரினும், பெரும்பான்மையான சாசனங்களில் அடியில் கண்டபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சாளுக்கியருடைய வம்சாவளி.

1. ஜயசிம்ஹன்.
2. புத்தவர்மன்.
3. விஜயவர்மன். அல்லது விஜயராஜன்

   (சாலிவாகனசகாப்தம் 394-வரும் கிறுஸ்து சகாப்தம் 472

4. இரணராஜன்.
5. புலகேசிவல்லபன்.
6. கீர்த்திவர்மன்.
7. பிருதுவி வல்லபன்

   சாலிவாகனன் சகாப்தம் 489 கி. பி. 567

8. மங்கலீசராஜன்.

   கி. பி. 567 சிங்காசனமேறி 610-வரும் ஆண்டான்.

9. சத்யஸரிய இந்திரவர்மன்.

   சகாப்தம் 532 கி. பி. 610

10. வல்ல பேந்திரன் அல்லது 2-வது புலகேசி வல்லபன்.
கி. பி. 610 முதல் 634 வரையும் ஆண்டான்.

11: குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன்.
கிழக்குநாட்டு அரசன் கி. பி. 615-633 வரையும் ஆண்டான்.

12. 2-வது ஜயசிம்ஹன். 633-663

13. நாகவர்த்தனன்=இந்திரபட்டகன். 663

14. ஆதித்யவர்மன்.

15. விஜயபத்திரன்.

16. விக்கிரமாதித்தியன் = அம்பிரம்மாள். ஆதி சங்கராசாரி வந்தகாலம். சகாப்தம் 592-602 கி. பி. 670-681.

17. விநயாதித்தியன்.
சகாப்தம் 603-618 கி. பி. 681-696

18. விஜயாதித்தியன்.
சகாப்தம் 618-655 கி. பி. 696-733.

19. விக்கிரமாதித்தியன். 2-வது லோகமாதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 655-669 கி. பி. 733-747.

20. கீர்த்திவர்மன். 2-வது
சகாப்தம் 669-679 கி. பி. 747-757.

21. 1-பீமராஜன்.

22. 3-கீர்த்தி வர்மன்.

23. 3-விக்கிரமாதித்யன்.

24. 2-பீமராஜன்.

25. ஜயாணன்.

26. 4-வது விக்கிரமார்க்கன். பூகதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 895-919 கி. பி. 973-997.

27. 4-வது விக்கிரமார்க்கன்.

28. 2-வது சைலபூபன்.

29. சத்யசிரேயன். அம்பிகாதேவியின் கணவன்.
சகாப்தம் 919-930 கி. பி. 997-1008

30. தாசவர்மன். பாகியவதியின் கணவன்.

31. விபுவிக்கிரமன்.
சகாப்தம் 930-940 கி. பி. 1008-1018

32. ஐயணன்.

33. அக்கதேவி.

சகாப்தம் 944-969 இ. பி. 1022-1047.

34. 3- ஜயசிம்ஹன்.

சகாப்தம் 940-964 இ. பி. 1018-1042

35. சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 964-990 இ. 1042-1068

36. 2-சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 990-997 இ. 1068-1075

37. 6-வது விக்கிரமாதித்யன்.

சகாப்தம் 997-1048 இ பி. 1075-1126

38. 4-வது ஜயசிம்ஹன்-பானவாசியிலாண்டவன்

சகாப்தம் 1001-1003 இ. 1079-1081

39. ஜயகாரணன்.

40. 3-வது சோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 1048-1060 இ. 1126-1138

41. மைபிலாலதேவி-கதம்பஜயகேசியை மணந்தாள்.

42. ஜகத்காமலன்.

சகாப்தம் 1060-1072 இ.1138-1150

43. 3-வது திரிலோகமல்லன்.

சகாப்தம் 1702-103 இ. 1150-1162

44. 4-வது வீரசோமேசுவரன்.

சகாப்தம் 1104-1111 இ. 1182-1189

அவர்களில் புலிகேசிவல்லபன் கதம்பருடைய தலைநகரமாகிய பானவாசியைப்பிடித்து பாதாமிகோட்டையை வசமாக்கிக்கொண்டான்.

கீர்த்திவர்மன் (1) கதம்பரைஜயித்து பிரபலனானதன்றியில், அவன் தம்பி மங்கலீசன் காலசூரிஜாதியாரை ஜயித்து கொங்கணநாட்டைச்சார்ந்த ரேவதி தீபம், மதங்கம் முதலான கோட்டைகளை பிடித்தான். சத்யஸிரயன் மஹாபராக்கிரமசாலியாகி கன்னோஜி நாட்டு அரசனாகிய ஹர்சவர்த்தனனையும், ரஸ்தாகூட ஜாதியைச்சார்ந்த கோவிந்தனையும், கோரரோண மவுரியரையும், கூர்ஜரமால்வ அரசர்களையும் ஜயித்தும், மஹாராஷ்டிரருடைய பிஷ்டபுரத்தைப் பிடித்தும், களிங்கரையும், கோசலரையும், அடக்கியும், பல்லவரை காஞ்சிபுரம் வரையிலோட ஓட்டியும், சோழர்களையும் ஜயித்தானுவதற்காகப் பெரிய சேனையை அனுப்பினன். அந்த சத்ய ஸிரேயனுடைய பராக்கிரமத்தையும், தருமராஜாங்கத்தையும் பற்றி அநேக கவிகள் புகழ்ந்தும், அவன் குடும்பத்துக்கே "சத்யசிரேஷ்டர்கள்" என்று பெயரிட்டதன்றியில், அவன்

காலத்திலுண்டான கல்வி சீர்திருத்தத்தை நேரில்வந்துகண்ட Hewen Thsang எவன்திசாங்கு என்னும் சைன நாட்டு யாத்திரைகாரரும் கொண்டாடி எழுதி இருப்பதோடு, பாரசீக நாட்டின் அரசன் Khosru II கொச்ருராஜன் வியந்து விலையற்ற வெகுமதிகளைக் கொடுத்துப் புகழ்ந்தான்.

அந்த சத்யாசிரேயனுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்குவந்தவர்கள், அதிக பிரபலராக இராவிடினும், அவன் பட்டத்தையடைந்த விக்கிரமாதித்யன் முதலில் பல்லவருடைய முக்கட்டுச்சண்டைகளினால் சற்று சலித்தாலும், கடைசியில் அவர்களை ஜயித்து காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்தான். அப்போது சந்திரகாசாவில் ஆண்ட தேவசக்திராஜன் அந்த விக்கிரமார்க்கனுக்கு கப்பம்கட்டிவந்தான்.

அந்த விக்கிரமார்க்கனுடைய குமாரன் விநயாதித்யனும் பல்லவரைக் கண்டித்தடக்கியதன்றியில், அவன் சமஸ்தானம் தக்கிரணத்தில் தென்னடுகளின பலவிடங்களிற்பரவச்செய்தும் காலம்பரர், கேரளர், ஐயசலார், விலாசர், மாலவர், சோழபாண்டியர்களையும் ஜயித்ததாக சிலசாசனங்களால் தெரியவருகிறது. அவன் குமாரன் விஜயாதித்யன் காலத்தில் ஸமஸ்தானத்தில் சண்டைச்சச்சரவுகளின்றி சமாதானமாக இருந்தது. அவன் குமாரன் 2-வது விக்கிரமார்க்கன் பல்லவரை மூன்று தரம் ஜயித்து காஞ்சியைக் கைப்பெற்றான்.

2-வது கீர்த்திவர்மன்-2-வது திரிலோகவல்லபன் காலத்தில் விசேஷ விகல்பங்களில்லையாயினும், 3-வது ஜயசிம்ஹன் சேரசோழர்களைத் தாக்கினான். (2) சோமேசுவரன், குலத்துங்கசோழனை ஜயித்தான். அவனுக்கு பத்தலாதேவி, சந்திரகதேவி, கமலதேவி என்ற மூன்று மனைவிகளிருந்தார்கள் (2) சோமேசுவரன் கதம்பரை ஜயிக்க, அவர்களுடையநாட்டின் பாதிபாகத்தை அவன் சகோதிரன் (4வது) விக்கிரமாதித்தன் ஆண்டான்.

அந்த (4-ம்) விக்கிரமாதித்தன் சோழராஜனுடைய குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதன்றியில், தன் குமாரத்தியை கதம்பராஜனுக்கும் கொடுத்தான். அப்படி மஹாபராக்கிரமசாலியாக ஆண்டுவரும்போது 1189 ஷ்ம் பிஜ்ஜாலவர், காலசூரியர், கணபதிராயலு, பல்லாளராஜர்கள் பிரபலமாகி வந்தபோது அந்த மேற்குநாட்டு சாளுகியருடைய மகிமைமங்கியது.

சாளுகிய ஜாதியில் இரண்டு கிளையார்களென்று முன்னமே சொல்லி அவர்களில் மேல் பிரிவு சாளுகியரைப்பற்றி விவரித்தோம், இனிகீழ்ப்பிரிவு சாளுகியரைப்பற்றி சற்றுச்சங்கிரஹமாகச் சொல்வோம். சாளுகிய குடும்பத்தில் சிரேஷ்டனான குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன், கீழ்கரைநாடுகளை நாடிவந்து வெங்கிநாட்டிலிருந்து சாலங்கியானனை ஜயித்து ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபிக்க, அது ஒரிசாமாகாணம் வரையில் பரவி இராஜமஹேந்திரத்தை பிரதான பட்டணமாக்கிக்கொண்டு நந்நூறு வருஷகாலங்களாக அந்த களிங்கநாட்டை ஆண்டார்கள். டாக்டர் பர்னல் (The S. I. Pilaeagraphy P. 21-22) சாசனத்தின்படி அவர்களுடையவம்சாவளி.

1. குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் 18௵ம் ஆண்டான்?
2. ஜயசிம்ஹவல்லபன் 30 ,, ,,
3. இந்திரராஜன்
4. இராஜகாந்தன விஷ்ணுவர்த்தனன் 9 ,,
5. மங்கியுவராஜன் 25 ,, ,,
6. 2-வது ஜயசிமஹவல்லபன் 13 ,, ,,
7. கோகிலிராஜன் 6 ௴ ,,
8. (3) விஷ்ணுவர்த்தனன் 37 ௵ ,,.
9. சக்திவர்மன் (விஜியாதித்திய பட்டான்) 16 அல்லது 18 ௵
10. (4) விஷ்ணுவர்த்தனன் 30 ௵ ஆண்டான்
11. (2) விஜயநரேந்திரமிருகராஜன் 40 அல்லது 48 வருஷம்
12. (5) காளிவிஷ்ணுவர்த்தனன் $1\frac{1}{2}$ ௵ ஆண்டான்
13. (3) குணபூஷண விஜியாதித்தியன் 40-48 ,, ,,
14. விக்கிரமாதியயுவராஜன்
15. சாளுக்கிய பீமன் 30 ,, ,,
16. உயுத்தமல்லன், தாரப்பன், உயுத்தமல்லன் 7 ௵. ஆண்டான்
17. கொல்லபீகாவிஜியாதித்தியன் 6 ௴ ஆண்டான்
18. விக்கிரமாதித்தியன் 11 ,, ,,
19. அம்மராஜ விஷ்ணுவர்த்தனன் 7 ௵ம். ,,
20. விஜியாதித்தியன்
21. இராஜபீமன் 12 ௵ம். ஆண்டான்
22. அம்மராஜன் 25 ,, ,,
23. தானாராஜன் 3 வருஷம் ஆண்டபோது பிரபலசண்டைகள்
24. சக்திரவர்மன் 12 ௵ ஆண்டான்
25. விமலாதித்தியன் 7 ,, ,,

அவர்களில் விமலாதித்தியன் சூரியவம்ச க்ஷத்திரியனாகிய இராஜராஜேந்திர சோழனுடைய தங்கையாகிய குந்தியை விவாஹம் செய்தான். அவன் குமாரன் சந்திரவம்ச க்ஷத்திரியனாகிய இராஜராஜனுடைய குமாரத்தி இருமாங்கியை 1022 ௵ம் விவாஹம் செய்தான். அவர்களுக்குப் பிறந்த இராஜேந்திரசோழன் 1064 ௵ம் வெங்கிநாட்டிற்கு முதற்சோழராஜனானான். அப்போது வெங்கிநாடு சோழநாட்டிற்கு வடக்கெல்லையாகியது. இராஜேந்திரகுலத்துங்கன் (1) தன் குமாரனை சாளுக்கிய நாட்டிற்கு பிரதிநிதி யாக்கினாலும், ஒருவருஷம் கடந்த பிறகு இராஜியத்தை தன் சிற்றப்பன் விஜியாதித்தியனிடம் கொடுத்து விட்டு தெற்கே வந்து விட்டான்.

அந்த விஜியாதித்தியன் களிங்கநாட்டை 15 வருஷகாலம் ஆண்டு இறந்த

பிறகு, குலோத்துங்கன் தனது த்விதியகுமாரனுகிய வீரசோதனுக்கு பிரதிநிதி அரசனுக்க, அவன் கி. பி. 1102 வருஷம் வரையில் ஆண்டான். பர்னல் சாஸ்திரியின் சாசனத்தின்படி சோழர்கள் அந்த நாட்டை கி. பி. 1228 வருஷம் விட்டுவிட நேர்ந்தது. குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனனுடைய ஜயம் கி. பி. 605 வருஷம் ஆரம்பித்தது கி. பி. 610 வருஷம் தன் சகோதிரனை விட்டுப்பிரிந்தான்.

மங்கியுவராஜன், அவனுடைய சகோதிரன் கோக்களிராஜனும் பட்டத்துக்குச் சண்டைப்போட்டுக் கடைசியில் மங்கியேபட்டத்தை வகித்தான். பிறகு தாரம்பனுக்கும் விக்கிரமார்க்கன் மகன் அம்மராஜனுக்கும் இராஜ்ஜியத்தைப்பற்றி சண்டைசச்சரவுகளுண்டாகி இராஜபீமனுக்கே ஜயம் கிடைத்து 12 வருஷகாலம் ஆண்டான். 2வது அம்மராஜன் கி.பி 945லும் பட்டத்துக்கு வந்தபோது பிரபலராஜகலகங்களுண்டாகி நாட்டில் சுமார் 27 அல்லது 30 வருஷம் நாதனற்று குடிகள் தவித்தார்கள். அந்த சாளுக்கியர்களில் இராஜமஹேந்திரத்திலிருந்த விஷ்ணுவர்த்தனன் நன்னேயபட்டு என்ற தெலுங்கு கவிவாணனைக்கொண்டு ஸமஸ்கிருத மஹாபாரதத்தை தெலுங்கில் பாடும்படி செய்வித்தான். அப்படி பிரபலமாக நானூறு வருஷகாலங்களாக வெங்கிநாட்டையும், கலிங்கநாட்டின் பெரும்பாகத்தையும் சமாதானத்தோடு ஆண்டுவந்த சாளுக்கியரை ஒரிசா நாட்டு கஜபதிகளும், ஓரங்கல்நாட்டு கணபதிராயலுகளும் பிரபலராகவந்துதாக்க கி-பி 1228 வருஷம் மங்கலடைந்து மறைந்தது. அந்த சாளுக்கியர் ஒரு காலத்தில் கலியாணிபுரத்தையும் பிரதான பட்டணமாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள் என்றும், அனகுந்தி நரபதி ஸமஸ்தானம் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய மருமகன் இராமராஜா, அந்த சாளுக்கிய குடும்பஸ்தனென்றும் சாசனங்களால் பிரத்தியக்ஷமாகிறது (Vide Page 105-Vol 8-Indian Antiquity by Mr. Fleet)—Vide Pages 1481 to 53-155, 156 157 158 The Archaeological Survay of S. I. Vol II by Robert Sewell M L S

சாளுக்கிய மேற்குப்பிரிவு ராஜர்களுடைய காலத்திலுண்டான சாசனங்களின்

ஹூம் கி—பி.	இராஜர்களுடைய பெயர்கள்	சாசனங்கள் இப்போதிருக்குமிடம்	வகரா
650	அமபர ராஜன்	ஒகூர	தாமபிரசாசனம்
652-3	சதிய ஸ்ரீரியன்குமாரன்	கர்னூல்	ஷை
முதல் 690 வரை	விக்கிரமார்க்கன்	ஷை	ஷை 5 சாசனங்கள்
690 முதல் 95	விக்கிரமாதித்தியன்	பெல்காம், சோராம், ஹரிலே	சிலாசாசனம், தாம்பிரம்
758	கீர்த்திவர்மன்	ஒக்கலேரி	தாம்பிரசாசனம்
997	ஆபாவமல்லன்	தாலட குண்டி	சிலா சாசனம்
1019	ஜயசிம்மன்	பெல்காம்	ஷை
1020 to 1035	ஜகதேகமல்லன் [ன்	ஷை	ஷை
1145 to 1048	சோமேசுவர தேவ	தாவிடகுண்டி, பெல்காம்	ஷை
1066	விஷ்ணுவர்த்தனன்	தேவன்கிரி	ஷை
1068	திரிலோகமல்லன்	பனவாசி	ஷை
1070-1075	புவனேகமல்லன்	பெல்காம்	4 ஷை
1077-1125	விக்கிரமாதித்தியன் 5வது	ஷை ஆர்தப்பூர், கோராமுதேவன்கிரி முதலான விடம்	15 சாசனங்கள்
1029 to 1142	பூலோகமல்லன்	பெல்காம், இந்திகிரி தேவன்திரி	சிலா சாசனம்
1147	ஜகதேவமல்லன்	ஹரிஹர	ஷை
ஷை	கீதலீபராஜன்	ஷை	ஷை
1154	திரிலோகமல்லன்	பெல்காம்	ஷை

கிழ்பிரிவு சாளுக்கியருடைய சாசனங்கள்.

650	1 ஜயசிம்மன்	கிருஷ்ணாஜில்லா, பெத்தமாத கிராமம்	தாமரசாசனம் ஷை
,,	இந்திரபாதிரிகா	சென்னை விநோத சாலையில்	ஷை
,,	சாளுக்கியபீமன்	கோதாவரி, மண்டலம்	ஷை
,,	அம்ம ராஜன் 1 ஷை	கிருஷ்ணாஜில்லா	ஷை
,,		ஏலூரு, கிருஷ்ணா, சென்னை	ஷை
,,	ஷை 2-வது	கிருஷ்ணா ஜில்லா	ஷை
,,	ஷை ஷை	ஷை	

இந்த சாசனங்களினால் அந்த சாளுக்கியாருடைய ராஜ்ய பரிபாலனம் பிரத்தியக்ஷமாகும்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

காலசூரிய ஜாதியார்.

சாளுக்கிய ஜாதியாரின் சந்ததியாகிய கலியாணபுரியிலாண்ட விஜ்ஜலன் அல்லது பிஜ்ஜலன் அல்லது விஜயன் என்னும் அரசன் முதலில் காலசூரிய ஜாதியைச் சார்ந்தவனாகவும் அதற்குத் தலைவனாகவும் இருந்து, பிறகு சாளுக்கிய நாராயணனென்றும் வெங்கித்திரு புவனமல்லன் என்றுந் திருப்பெயர்களைப் பெற்றதாக டாக்டர் ஆபோர்ட்டரவர்களுக்கு தேவனஹள்ளியிலும், ரெயிசூரிலும் அகப்பட்ட சாசனங்களினாலும், பாவபாகவத முதலான சரித்திரங்களினாலும் வெளிப்பட்டமாகிறது.

"From Calukya descended in course of time the well-known Vijjala or Bijjala of Kalyana. This Vijjala who belonged to the family of the Kilacuryus, though he usurped the throne of the Chalukyas of Kalyanee * * We hope further to have brought to light * * The Chalukyas, through Vijjala the Head of the Kalasurya dynasty Pages 25-25-44 T.J. History by Dr. Oppert.

அவர்களுடைய வம்சாவளி.

1 புத்தமஹாராஜன்
2 சங்கரன்
3 காணன்
4 ஜோதிசிங்கன்
5 பிரமாதி-1128
6 விஜ்ஜலன்-1161-1162
7 வசுதேவி-1164
8 சோமேசுவரன்-1167-1175
9 சங்கம்மாள் 1175-1180
11 ஆஹமல்லன் 1186-1188
12 சிங்கன்னன் 1189

ஆந்திர ஜாதிவகுப்பைச் சார்ந்த காலசூரியலு ஜாதியார் கி-பி 567முதல் 660வரையில் ஆண்ட ஒரு பிரபலமான ஜாதியார்கள் என்று மேஸ்டர் பிளீட் (Mr. Fleet) அவர்களுக்கு அகப்பட்ட சாசனங்களைக் கொண்டு தமது கனரிஜாதி சரித்திரம் 10-11 பக்கங்களில் எழுதி இருக்கிறார்.

அந்த ஜாதியின் ஆதித்தலைவர் புத்தமஹாராஜன். அவனுக்கு சங்கரர், காணர் என்ற புத்திரர்கள் பிறந்து, ஒருவன் வடதேசங்களிலும், மற்றொருவன் தென்தேசங்களிலும் ஆண்டார்கள். அந்த சங்கரருக்கு, ஜோதிசிங்கனும், அவனுக்கு பிரமாதியும் பிறந்து 1128ஷ்மேற்கு சாளுக்கியருக்கு அடங்கி ஆண்டார்கள். அவனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் விஜ்ஜலன் 1161 முதல் 1162 வருஷம் வரையிலும், பிறகுஸ்ரீவசுதேவியும், பிறகு சோமேசுவரன் 1167 முதல்

1175 வரையிலும், பிறகு சங்கம்மாள் 1175 முதல் 118 வரையிலும், பிறகு ஆஹவமல்லன் 1186 முதல் 1188 வரையிலும், அநந்தரம் சிங்கண்ணன் 1189 வருஷம் வரையிலும் ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் ஆண்டுவந்த இடங்களையும், அவர்கள் காலத்தில் நடந்த விசேஷங்களையும் விவரமாகக் காட்டும் சாசன சரித்திரங்கள் இது வரையிலும் கிட்டவில்லை. டாக்டர் ஆபோர்டுக்கு ரெய்சூரில் கிடைத்த கல் சாசனங்களினாலும், சரித்திரங்களினாலும் அந்த காலசூரா ராயலைச்சார்ந்த விஜ்ஜலன் சாலுக்கிய ராஜாக்கும் தலைவனென்றும் அவன் கலியாணபுரியைக்கட்டி ஆண்டு, லிங்காயத்து மததத்தை ஸ்தாபித்த பசுவரை தனது மந்திர பிரதானியாக நியமித்துக்கொண்டும், அவர்சகோதரி பத்மாவதியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதாகவும், கடைசியில் அந்த பசவருடைய ஏவுதலினால் விஜ்ஜலன் கொல்லப்பட்டானும். அந்த விஜ்ஜலனுடைய சந்ததிதான் விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மருமகனாகிய இராமராஜாவாம். அவர்களின் வீட்டின் பெயர் பூசப்பாட்டிவராம்.

டேபில் X L II-தெலுங்கானாவின் பிரதான பட்டணமாகிய ஓரங்கல்லில் ஆண்ட ஆந்திர (தாஞய) ஆதேவராஜர்கள் பிரதாபருத்திரருக்குமுன் ஓரங்கல்லில் ஆண்ட 19 இராஜர்களில் 18 பெயர் 370 ௵ காலம் ஆந்திர ஆதேவராஜர்கள் ஆண்டார்கள், என ஓங்கல்லின் ஒரு கோயிலில் கட்டப்பட்ட சாசனத்தில் கண்டிருப்பதாக ஆ-ரி கிரந்த முதல் வாலியத்தில்கண்டிருக்கிறது. அவர்களில் 1 திருபுவன மல்லராஜா ஓரங்கல்லை ஸ்தாபித்தான்.

கி-பி 1162 ௵ பிரதாபருத்திரன் கோயிலைக் கட்டிவைத்தான். அவன் காலத்தில் அந்த சமஸ்தானம், கிழக்கு சமுத்திரகக்ரை, ஐதராபாத்தின் தெற்கு ஸ்ரீசைலமலை, மேற்கு வேங்கடமலை, வடக்கு கோதாவரி மாகாணமாம்.

அங்கு ஆண்ட ஆந்திரர்கள்.

கி. பி. 800 வ. ஸ்ரீரங்கராயன்	25 ௵	நரசிம்மஹான்	8 ௵
வீரநாராயணன்	23 ,,	துய்யமஹாராஜன்	12 ,,
ஒப்பிலிராஜன்	21 ,,	ஸ்ரீபாண்டியன்	9 ,,
ஸ்ரீரங்கநாயகன்	22 ,,	வாசுதேவன்	12 ,,
பிரங்கிகண்டயன்	15 ,,	ஸ்ரீவீரசிதி	15 ,,
சந்திரகோபாலன்	32 ,,	குப்ஜயவேலன்	14 ,,
நரசிம்மஹான்	13 ,,	இராஜவிஜயபஜங்கன்	12 ,,
கம்பீரன்	15 ,,	சாலிநாராயணன்	10 ,,
பக்கள்ளன்	22 ,,	பிரதிவாதிபயங்கர சாலிகன்	87 ,,
வீரநரசிம்மன்	12 ,,		

ஊரகண்டி பிரதாபருத்திரன் 58 அல்லது 54 வருஷம் ஆண்டு 1221க்கு முடிந்தது பிறகு மிலேச்சராகிய மகமதியர் வந்து தாக்க, பிரதாபருத்திரனுடைய

சேனாதிபதிகளாகிய ஹக்கன், புக்கன், விஜயநகரத்துக்குப் போய் சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். (மேஸ்டர் பிரின்செப் அவர்கள் எழுதிய வம்சாவளி சரித்திரம் 278-279-வது பக்கங்களில் காணலாம்.)

Table X L II Adeva Rajas of Tuluva, Andra or Telingana Capital Werangalli or Warancal.

Ninteen Adeva Rajhas reignéd 370 years supposed to be the eighteen princes of Andra descent, prior to Pratapa Rudra (See As Res Vol. Saca 1113,) Sasanam from a temple at Warangall & Trans Lip So A Vol III I. Tribuvana Mall Raja of Warangolli Poli Raja his son A. D. 1162 Pratapa Rudra built a temple.

East boundry the Sea Shore, Sri Sela Hills (South of Hydrabad West Venketa country, North Countries Godavery.

830 Sri Ranga A. R.	25	Years.	Narasimha	8	Years.
Viranarayana	23	,,	Dvia	12	,,
Woalas	21	,,	Sri Pandia	2	,,
Sriranga Nayaken	22	,,	VasaDeva	12	,,
Perunge Enden	15	,,	Sri Virandi	15	,,
Canda Gopala	32	,,	Cutia Deva	14	,,
Narasimha	13	,,	Raja Visio Bajanga	12	,,
Cambalo	15	,,	Salica Narna	19	,,
Bucana	2	,,	PridivodiBayanaukam Sadicau	87	
Virasarasimha	12	,,			

1167 Uracoudi Pratapa Rudra 58 or 54 ended 1221. The milichas (Mahamadans,) followed and Pratapa Rudra, whose officers Hacca & Bucca raised the Vigianagar dynasty &c. Vide Pages 278-279-Genealogical Tables of James Prinsip &c.

மேஸ்டர் ஜே. கி. மார்ஷ்மென் எழுதிய இந்துதேச சரித்திரம் 13-வது பக்கத்தில் ஏறக்குறைய கி. மு. 56 வருஷம் ஆந்திரவம்சத்தார் மகத ராஜ்ஜியத்தைப்பெற்று 436 வருஷம் ஆண்டார்கள் அவர்களுடைய சம்ஸ்தானம் தெற்கே அவர்களுடைய பிரதான பட்டணமாகிய ஓரங்கல் வரையிலும், வடக்கே புகழ் பெற்ற உஜ்ஜினி பட்டணம் வரையிலும் பரவி இருந்ததாக எழுதியிருக்கிறார்.

About the year 56 B. C. The Andra Dynasty obtained possession of the throne of Magada and flowrieshed till 436 A. D. Their dominion extended into the Deccan with Warangal for their capital and Ojjein as the great metropolis of their power in the north (The History of India Page 13-by J. L. Marshman.)

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சந்திரவமிச ஆந்திர ராஜர்களில்

மற்றொருபிரிவாராகிய

ஓரங்கல் கணபதி (ஞானபதி) இராஜர்கள்.

அவர்களை காகத்திய ஜாதியாரென்று சொல்வதுமுண்டு. சந்திர வமிச ஆந்திரர்களில் மற்றொருபிரிவாராகிய ஓரங்கல்கணபதி இராஜர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பற்றி மேஜர் பிரின்சிப் (Prinsep) டாக்டர், வாகர் (Dr. Walker) கனம் டெயிலர் (Rev. W. Taylor) கர்னல் மெக்கன்சி (Col. Mckanzie) முதலானவர்கள் பிரபல பிரயத்தனப்பட்டு சாசனங்களைத்தேடி எழுதி இருக்கினும், திருப்திகரமான சரித்திரம் இன்னமும் அகப்படவில்லை. ஆயினும் அந்த சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்த அரசன் கோதாவரி தீரத்தில் நந்தாவரம் என்னும் பெயரால் இராஜதானியை ஸ்தாபித்ததும், சோழர்களை ஜயித்ததும், இலங்கை மன்னனுடைய குமாரத்தியை விவாகம் செய்துகொண்டதில், பிறந்த குமாரன் புத்திஸ்வாதீன மற்றவனாக இருந்ததைக் கருதியும், அவனுடைய இரண்டுபேரன்மார்கள் இராஜ்ஜியத்தை ஆண்டு வந்ததாகவும், அவர்களுக்குப் பின் ஆண்ட பத்து (10) இராஜர்களுடையப் பெயர்கள் திருப்திகரமாக தெரியவராவிட்டாலும், அவர்களுடைய ஆண்சந்ததியாகிய புரோளராஜன் பட்டத்துக்கு வந்ததாகவும், டாக்டர் வாகர் சாஸ்திரியாருக்கு அகப்பட்ட சாசன சங்கதியினால் தெரியவருகிறது.

அந்த கணபதிராஜர்களுடைய வம்சாவளி.

1. திரிபுவன மல்லன
2. புரோளராஜன் (அவன் மனைவி முப்பம்மதேவி)
3. பிரதாபருத்திரன்
4. கணபதிதேவராஜன்
   அவன் விதந்து
5. ருத்திரம்மகாரு கி. பி. 1257-1295 38 வருஷங்கள் ஆண்டார்
6. வேதை குமாரத்தி
7. பிரதாபருத்திரன் 2-வது கி. பி. 1295-1323
8. கிருஷ்ணன்
9. விநாயகன் அல்லது நாகதேவன்

அந்தத் திருபுவனமல்லன் அனுமகொண்டாவில் அகப்பட்ட சாசனத்தின் படி. (VideMr.Fleets)புரோளிஇராஜனுடைய தந்தை என்று மாத்திரம் தெரிய வருகிறதே யன்றி மற்ற சங்கதிகள் தெரியவரவில்லை.

2. புரோளிராஜனும் அவனுக்கு முன்னிருந்த 8 பெயர்களும் அனும கொண்டாவிலிருந்து அரசு செய்தாலும், அது வசதியாக இராமையால், புரோளி ராஜன் ஓரங்கல் அதாவது ஒரே கல்லில் 12,546 கஜ மண்மதில் சுற்றளவுள்ள பலமான கோட்டையையும், அதைச்சுற்றி அழகான பட்டணத்தையும் கட்டு வித்து ஆண்டான். அவனுடைய பிதா இறந்தபோது புரோளிராஜன் பாலிய னாக இருந்தும் தக்கக் கல்வியறிவைப் பெற்றும் ஒரிசாகஜபதி மன்னரோடு சண்டை செய்து ஜயித்த தாகவும், சாளுகிய வமிசஸ்தனாகிய தைலப்பதேவ னையும், மைசூரை சார்ந்த அரசர்களையும் ஜயித்ததாகவும், தற்செயலாக தன் குமாரனால் கொல்லப்பட்டான் என்றும் அனுமகொண்ட சாசனத்தினால் தெரியவருகிறது.

3. (1) பிரதாபருத்திரன் 1162 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து பீமராஜனை யும், சோழர்களையும் ஜயித்து பராக்கிரமசாலியானான்.

4. கணபதிதேவன் 1190முதல்1258 வருஷம் வரையில் ஆண்டான். ருத்திரம்மகாரு அவனுடைய மனைவி, அவர்களுக்குப் பிறந்த ஞானம்பாள் என்னும் குமாரத்தியை அப்போது தாரணிகோட்டைக்கரசனாகிய கோட்ட பெட்ட ராஜனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்தார்கள். அந்த கோட்டபெட்ட ராஜன் ஜயினமதஸ்தனாக இருந்தும், இராஜரீக விஷயத்தைக்கருதி பெண்ணைக் கொடுத்தார்கள் போலும், அப்படி விவாகமானவர்களுக்கு புகழ் பெற்ற (2) பிரதாபருத்திரன் பிறந்தான்.

5. ருத்திரம்மகாரு, கணபதிதேவனுக்கு ஆண்சந்ததி இல்லாமையால், அவன் மனைவி ருத்திரம்மாள் 1290 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து சுமார் 1323 வருஷம் வரையில் 40 வருஷகாலங்களாக அதிக தரும ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணினதை மார்கபோலோ (Marco Polo) என்ற யாத்திரகன் நேரில் பார்த்து புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறான். அப்போது மகாவீரதீரனான கங்கையப்ப செட்டி ருத்திரம் மாளுடைய புகழ்பெற்ற தளர்த்தனாக இருந்தான்.

6. 2-வது பிரதாபருத்திரன் ருத்திரம்மாளுடைய பேரனானபடியால் தன் பாட்டன் பாட்டியின் பிரபுத்துவத்தை வகித்தான். அவன் தந்தை ஜயினமதஸ் தனாக இருந்தாலும், பிரதாபருத்திரன் தன் தாய் வர்க்கத்தாருடைய இந்து மதத்தை அநுஷ்டித்து அதிக பிரபலனாகி ஸமஸ்தானத்தை கன்னியாகுமரி வரையில் பரவச்செய்தான். அவன் புகழ் எங்கும் பரவியது. அந்தக்காலத்தில் ஐயோதியாவிலாண்ட கபாபின் சேனைகள் படையெடுத்து வந்து, ஓரங்கல்லுக்கு அடுத்த தேவகிரிகோட்டையையும் தாக்கி, ஏராளமான பொருள்களை வாரிக் கொண்டுபோனதன்றியில்; கி. பி. 1306 வருஷம் அலாவுதீன், மாலிக்கபூர் என்னும் சேனைத்தலைவனை அனுப்பி தேவகிரியைத் தாக்கச் செய்தும், கப்பம்

கட்டாதிருந்த (பிரதாபருத்திரனை) சிறைப்பிடித்து டில்லிக்குக் கொண்டு போனான். பிறகு மகமதியர் 1309 வருஷம் ஒருங்கல்லின் மேல் படையை அனுப்பிப் பிடித்து டில்லிக்கு அடங்கி ஆளச்செய்தார்கள். 1310 வருஷம் மகமதியர் மறுபடியும் மலிக்கபூரை அனுப்பி கொள்ளை யிடச்செய்தார்கள். 1326 வருஷம் பிரதாபருத்திரன் தேவகிரி அரசனோடு சமாதானமாகி தக்க சேனைகளைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு, தான் டில்லி மகமதியருக்குக் கட்டும் கப்பத்தை நிறுத்திவிட, 1321 ௵ டில்லி மகமதியர் மஹா கோபங்கொண்டு மறுபடியும் ஓரங்கல்லுக்கு ஒரு சேனையை அனுப்ப, மகமதியர் சேனைகள் கொடிய வியாதிகளால் தாக்கப்பட்டு டில்லிக்குத் திரும்பினாலும்; 1323 ௵ மகமதியர் மறுபடியும் பலமான சேனையை அனுப்பி ஓரங்கல்லைப் பிடித்தும், பிரதாப ருத்திரனை டில்லிக்கு கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

7. அந்த பிரதாப ருத்திரனுடைய குமாரனாகிய வீரபத்திரனென்னும் கிருஷ்ணன், 1425 ௵ பட்டத்துக்குவந்து, 1344 ௵ அடுத்திருந்த இந்து ராஜர்களை சமாதனப்படுத்தி பெருஞ் சேனையைத் திரட்டி மகமதியரை துரத்தி அடித்தாலும்; 1358 வருஷம் மகமதுஷா பாமினி படை எடுத்துப்போய் கொள்ளையடித்து உயுத்தச் செலவை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினான்.

8. அந்த கிருஷ்ணனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் வினயகதேவன் அல்லது நாகதேவன் பட்டத்துக்கு வந்து கொஞ்சகாலம் ஆண்டாலும், சிலசாசனங்களில், அவன் குமாரன் கிருஷ்ணநாயடு ஆண்டதாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1371 ௵ மறுபடியும் மகமது பாமினி வமிசத்தாருக்கும், ஓரங்கல்லாருக்கும் சண்டையுண்டாக, பெலலம் பட்டணம் பிடிப்பட்ட தன்றியில், நாகதேவனும் கொல்லப்பட்டபடியால், இந்துக்கள் மகமதியரைச் சின்னபின்னமாக அடிக்க, மூன்றில் ஒரு பாகச்சேனை மாத்திரம்தான் குல்பர்காவுக்குப் போக நேர்ந்தது. அந்தக்காலத்தில் இந்து மன்னருக்கு சிநேகிதரான டில்லிமகமதியர் இந்தராஜருக்கு உதவிசெய்யாமல் விட்டது சதிமோசமே. 1424 ௵ மறுபடியும் மகமதியர் ஓரங்கல்லின்மேல் படை எடுத்து வந்து பிடித்தாலும், ஒரிசா கஜபதி மன்னர்களும், மற்ற இந்து மன்னர்களும் தேசாபிமானமும் ஜாதியபிமானமுமற்று ஒருவரொருவரைத் தாக்கிச் சண்டைசச்சரவுகள் செய்துவர ஓரங்கல்லின் மகிமை மங்கலடையச் சம்பவித்தது.

ஓரங்கல் கணபதிராயர்களுடைய காலத்திலுண்டான சாசனங்கள், இப்போது இருக்கும் இடம், காலம் முதலானதுகளைக்காட்டும் ஜாபதா.

வருடம்	இராஜாக்களுடைய பெயர்	சாசனங்கள் இருப்பிடம்	ஷெரா
கி-பி 1175	கணபதி ரநதேவன மருமகன்	கோதாவரி தாக்ஷாராமம	சிலா சாசனம்
1179	காகதிய பிரதாபருத்திரன்	ஹனுமகொண்டை ஷை	3 சாசனம்
1201	கணபதிதேவர் மச்சினர்	பெஜ்வாடா, சொபர்ல	2 ஷை
1248	கணபதிதேவன்	இராஜமந்திரம்	ஷை
1249 முதல் 1254	ருதிரதேவன் ஷை	காஜா, கிருஷ்ணா, திக்கி, பட்டி பெனுமன் பாடு, இலிமல்	ஷை 5 சாசனம்
1255	பிரதாபருதிரன்	தூக்கி-கிருஷ்ணா	ஷை
1258	கணபதிதேவன்	ஷை	,,
1264	ருதிரம்மாள்	காம்பொடி கிருஷ்ணா	,,
1268	ருதிரமஹாதேவன்	குடிமெட்டல-கிருஷ்ணா	,,
ஷை	சாமிணிஞானம நாயுடு தெனகர்த்தர்	பெத்தவர்ம ஷை	,,
1268	ருதிரதேவன	முதுகூரு ஷை	,,
ஷை	கணபதிதேவன்	தூர்கி ஷை	,,
1270	ருதிரம்மதேவி	ஷை ஷை	,,
1278	ருதிரதேவன்	கோதாவரி தாக்ஷாராம்	,,
1279	பிரதாபருதிரன்	கர்னூல்	,,
1292	குமாரருதிரதேவன்	பெத்தகள்ளபல்லி	,,
1293	பிரதாபருதிரன்	மச்சர்லா-கிருஷ்ணா	,,
1295	ருதிரமதேவன்	குடிமெட்டலா ஷை	,,
1247-99	பிரதாபருதிரன்	தூர்கி, தாடாயி, ஸ்ரீகாகுளம	,,
1304	ஷை	சிந்தபல்லி கிருஷ்ணா	,,
1305	ஷை	கொரம்பூடி ஷை	,,
1306	ஷை	ஸ்ரீகாகுளம்	,,
1307	ஷை	கர்னூல், பில்கலகுருதி	,,
1310	ஷை	நெல்லூர் கொசிரலகேபட	,,
1311	ஷை	கர்னூல் தாம்கபடல	,,
1312	ஷை	ஷை தாடிபட	,,
1313	ஷை	நெல்லூர்-தார்சி	,,
1317	ஷை	காரமபாடி, கிஷ்ணா	,,
1318	ஷை	கோலாகருஞ்சி ஷை	,,
1319	ஷை	தாரிவிமூல, ஷை	,,
ஷை	ஷை	மாச்சுமல ஷை	,,
ஷை	காகதிய கணபதி [ன்	பெத்தசெருகூரு	,,
ஷை	காகதிய பிரதாபருதிர	கோதாவரி, பாலிவேலு	,,
		கிருஷ்ணாகுடிமெட்டலா	,,
		நந்திவெலூரு, செபரோலு என்ற இடங்களில்	,,

கனம் மவுண்டு ஸ்டுவார்டு எலிபன்ஸ்டன் இந்துதேச சரித்திரம் 243-வது பக்கத்தில் ஒரிசா கொண்ட விடு ஜாதியாரைப்பற்றி எழுதுகையில், "ஒரிசா நாட்டு சரித்திரமும் மற்ற தக்ஷணநாட்டினரைப்போல மஹாபாரதத்தில் கண்ட அரசர்களுடைய சந்ததிகளைப்பற்றியே ஆரம்பிக்கிறது; என்று எழுதி இருக்கிறார். (The history of Orissa like all others in the Deccan, begins with princes connected with the Mahabarata &c Page 243. The History of India by M. S. Elphinston-Edited by Mr. E. B. Cowell. M. A. &c.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

ஒரிசா கொண்டவிடு கஜபதிராஜர்கள்.

சந்திரவமிச ஆந்திரர்களில் ஒரு பிரிவாராகிய கஜபதிராஜர்கள் கொண்டவிடுபட்டணத்தை கெடிஸ்தானமாகக் கொண்டு ஆண்டார்கள். அந்த கொண்டவிடு, கிருஷ்ணா ஜில்லாவில் கிருஷ்ணாநதிக்குத் தெற்கே குண்டூருக்கு 8 மைல் தூரத்தில் இருக்கும் அரணுள்ளமலைக்கோட்டை. மகமதியர்களால் ஓரங்கல் கணபதிராஜியம் முங்கலடைந்தபோது, கிழக்குகரையோரமாக இருந்த சில ரெட்டிகள் கிளம்பி அதைப் பிடித்து கி-பி-1328 முதல் 1427 வரையில் ஆண்டுவரச்சே; அவர்களையும் மகம்தியர்கள் தாக்கினார்கள்-பிறகு அதன் பிரதான பாத்தியஸ்தார்களான கஜபதிராஜர்கள் பட்டத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களில் விசுவம்பரதேவன் மறுபடியும் அந்த ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்து, புட்ட கோட்டையைக் கட்டுவித்தான். அவனுக்கு கணபதிதேவன், பாலபாஷ்கரதேவன், ஹரிஹரதேவன், விசுவாம்பரதேவன் என்னும் நான்கு குமாரர்கள் பிறந்திருந்தார்கள்-(கி-பி 1145) ஒரு பெரிய கிராமத்தை தானம்செய்து, பிறகு தனது அரசாக்ஷியை காகந்தி யநுத்திரதேவனுக்குத் தத்தம் செய்துவிட்டான்.

ஆசியாடிக் ரிசெர்ஸ் கிரந்தம் 15ம் வாலியம் 269 பக்கத்தில், ஒரிசாகஜபதி ராஜனாகிய அனங்கபீமதேவன் தனது அரசாக்ஷியின் 12ம் வருஷத்தில் பூரியை தரிசித்து, தான் ஸ்ரீகாகுளம் முதல் இராஜமஹேந்திரம் வரையில் ஜயித்த ஜயபலன்களைப் பற்றி பிரபலமாக்கி, தனது ஜயபலனாக ஜகந்நாத சுவாமிக்கு கோவிலைக் கட்டிவைத்ததாகவும், அப்படி கட்டியது கி. பி. 1174-வருஷம் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கஜபதிராஜுர்கள் அதிசபிரபலராக 103 வருஷம் ஆண்டார்கள். அப்போது இருஷ்ணாநதிக் கரையிலிருக்கும் அமராவதிக் கடுத்த தாரணிகோட்டை தோண்டி அல்லி ரெட்டி வசத்திலிருந்தது. அந்த ரெட்டியின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த புரோலயவேமரெட்டி காலாவட்டத்தில் வீரதீரனாகி தாரணிகோட்டைக் கருகில் காகித்திய பிரதாபருத்திரனுடைய சேனாவீரனைத் தாக்கியும், கொண்ட விடுக்கு வந்து புட்டகோட்டையைப் புதுப்பித்தும் கி. பி. 1320-1331 வருஷம் வரையில் ஆண்டு வந்ததாக சிலசாசனங்களினால் தெரியவருகிறது.

கி. பி. 1420 வருஷம் அலங்சாரகஜபதி, இராஜ வெங்கட ரெட்டியை ஜயித்து கி. பி. 1421 வருஷம் வரையில் ஆண்டுவர; அனேகுந்தி விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்த பிரதாப தேவனும், ஹரிஹரதேவனும் படை எடுத்து வந்து பிடித்து, அவர்கள் கி. பி. 1431-1454 வருஷம் முறையே முதல்வர் ஏழு வருஷங்களும், பிந்தியவர் பதினைந்து வருஷங்களும் ஆண்டார்கள்.

பிறகு மறுபடியும் பழயகஜபதிராஜுர்களுடைய பழயவார்சாகிய கபிலேசுவர கஜபதி கி. பி. 1454 வருஷம் சிங்காசனத்தைப் பெற்று கி. பி. 1461-வருஷம் 27 வருஷங்கள் ஆண்டான்.

அந்தகபிலேசுவரகஜபதியின் வம்சாவளி.

கபிலேசுவர கஜபதிராஜன் கி. பி. 1454-1461-27 வருஷம்.

ஸ்ரீவீரபிரதாப புருஷோத்தமகஜபதி ராஜன் கி. பி. 1461-1496 35 வருஷம் ஆண்டு ச-1411 கீலகவருஷம் கொண்டவீடு குடிகளின் வரியைநீக்கினான்.

பிரதாபருத்திரகஜபதி கி. பி. 1496-1497 ஒருவருஷம்.

வீரபத்திரகஜபதி கி. பி. 1497-1515-18 வருஷம்ஆண்டான்.

அந்த வீரபத்திரகஜபதியைவி ஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயலு கி. பி. 1515 வருஷம் உதயகிரி வழியாகபோய் ஜயித்து அந்த கஜபதியின் குமாரத்தியை விவாஹம் செய்துகொண்டதன்றியில், சாலவதிம்மாசின் அண்ணன் குமாரனாகிய நடிண்டிலகோபமந்திரியை கொண்டவிடுக்குத்தலைவனாக்கியும் ஒரு சோபிலைக் கட்டிவைத்தான். அந்தக்கட்டிடத்தில் பதிக்கப்படிருக்கும் சாசனத்தில் ச-1443 (கி. பி. 1521 வருஷம்) மேல்கண்ட சங்கதிகள் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பிறகு அச்சுத தேவராயலு படைஎடுத்துப் போனதைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்கிற தன்றியில், இராமய்ய பாஸ்கருடு என்னும் மந்திரியும் கொண்டு விடுவிலிருந்து 72 ரெட்டித்தலைவர்களைக் கொல்லவைத்து, கோட்டையைப்

பிடித்தான். பிறகு விஜயநகர சதாசிவராயனு காலத்தில் கந்தனூலில் இராம ராஜனுடைய பேரனும், சூர்த்திராஜனுடைய குமாரனாகிய விட்டலதேவனுடைய சுவாதீனத்தில் கொண்ட விடு கோட்டை இருந்தது. மேலும் விஜய நகர திருமலதேவராயனு பெரியசேனையைத்திரட்டி மகமதியரை யோட்டி தனது குமாரன் ஸ்ரீரங்கராஜயதேவனை கொண்டவிடுக்கு அரசனுக்கினன். அந்தரம் திருமலதேவராயனு 1574 வருஷத்திலும், ஸ்ரீரங்கதேவராயனு காலத்தில் கோலகுண்டா இபிராஹீம் குதுப் சாவிடு இராயராவ் என்னும் மஹாராஷ்டிர பிராமணன் மூலியமாகப் படையை அனுப்ப அந்தராயன் பாலநாடு சர்னூல், நெல்லூர்க்கடுத்த நாடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கடைசியில் கொண்ட விடுவையும் தாக்கிப் பிடித்தான். அத்தோடு கொண்டவிடுவின் மகிமை மங்கலடைந்தது.

வேமன பத்தியங்கள் என்னும் வேதாந்த தெலுங்கு பத்தியங்களைப்பாடிய வேமனர் அந்த கொண்டவிடு நாட்டில் பிறந்து அக்கவிகளைப்பாடினார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

விஜயநகர ஸமஸ்தான நரபதி ஆந்திரராயர்கள்.

சந்திரவம்ச ஆந்தரர்களில் மற்றொரு சந்ததியாராகிய விஜயநகர ஸமஸ்தானம் நரபதிகளும் சந்தரவம்சக்ஷத்திரியராகிய பாண்டவருடைய நேரான சந்ததிகளென்று புராண இதிகாசங்களிலும், பாரிஜாதா பஹரணம், மனுசரித்திரம், கிருஷ்ணராஜ விஜயமு, பாண்டுரங்க விஜயமு, பிரவுட பிரபந்தகவி சரித்திரம், பாலபாகவதம், நரச பூபாலியம், நரபதி விஜயம், வசு சரித்திரம், முதலான கவிசத்தனங்களுடைய கிரந்தங்களிலும், ஜேம்ஸ் பிரின்சிபு (James Prinsep) கர்னல் மெக்கன்சி (Col Mackanzie C. S. Survayor General of India) இராபர்டு சுவேல் (Robert Sewell. M. C. S.) முதலானவர்கள் எழுதிப் பதிப்பித்த சிலா செப்பேடு சாசன சரித்திரங்களிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த உண்மையை ஸ்தாபிக்க வடநாடுகளில் மேஸ்டர் பிரின்சிப்பவர்களுக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தின் நகலை இதனடியில் பதிப்பிக்கின்றனம்.

Table-X i V i-Rajas of Vijianagar.

From history, inscriptions, and family genealogy (See As. Res Vol ××) The later authority, in the usual maner, deduce a direct line from *Pandu* of the *lunar dynasty*, imperfectly following the Puranic lists to *Chandrabiga*, the last of the Magadha rajas to whom succeeds :—

A. D.

,, Maru

,, Nanda

,, Bhutanandi

,, Nandali, who has two sons Seshunandi and Yesanandi, whose fourteen sons ruling over Bylendish, are disposed by two invaders Amitra and Durmitra, and seven fled to Andharadesa or Telungaa, where A. D.

1034. Nanda Maharaja erected a kingdom and founded Nandapur and Warangal.

1076. Chalika Raja.
1118. Vejia raja founder of Vijianagar,
1158. Vimal Rao.
1182. Narasimha Deva.
1249. Rama Deva.
1274. Bhoja Raya died without issue
1334 Bukka, Son of a neighbouring Raja raised to the throne of the Dakhan by Vidyaranya his Guru
1367. Harihara Rao
1391. Deva Rao
1414. Vijia Rao
1424. Pundara Deva Rao deposed by Sri Rang Raja of Kalian-Drug
1450. Ramachandra Row Son of Sri Ranga
1473. Narasimha Rao
1490. Vira Narasimha Raja
Achutha Row
1524. Kristna Deva; extended his sway to Gugerat &c
Rama Raja killed in invasion of Nizam Shab

And Imudul Mulk
1565. Sri Ranga Raja
Tirumala Raja
Viravengatapaty
Sre Ranga II
Rama Dvea Row
Venketapaty Rao
Tirumalu Row
Rama Deva Row
Sri Ranga Row
Venkatapaty; invaded by the Moghuls and fled to Chundragerì

Rama Rao, recovered a portion of theterritory .
1693. Haridoss
1704. Checka Doss his brother.
1721. Chinna Doss Gopal Rao
Son of Chinnu Doss
1741. Venkata Paty Rao
Tirumala Rao Sultan khan took the country in the name of Tipu; and with Vira Venketapathy Rama Raja the dynasty became extint A. D. 1129

See Page 281. Vol II Essays on Indian Antiquities by James Prinsep and Useful Tables by Edward Thomas. M A

இந்த சாசனத்தின் கருத்து.

விஜயநகர இராஜர்கள்.

சரித்திரத்திலுனும், செப்பேடு முதலான சாசனங்களிலுனும், (ஜூரியாடிக்கு சோதன் கிரந்தம் சரித்திர புத்தகத்தில் கண்ட) குடும்பவம்சாவளியிலுனும் (விஜயநகர ராயர்கள்) சந்திர வம்சத்தைச்சார்ந்த பாண்டுமஹாராஜனுடைய சௌராணசந்ததிகள்.

புராணரீதியாகப் பரிக்ஷிக்கையில் அவர்கள் மகதராஜ்ஜாதிபதியாகிய சந்திரபீஜராஜனுக்குப் பிறகு செங்கோல் செலுத்தியவர்கள்:—அவர்களில்.

மாருதி ராஜன்.
நந்த ராஜன.
பூதநந்தி.

நந்திவி—அவனுக்கு சேஷநந்தி, சசநந்தி என்ற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பையலான்டிஸ் காட்டிலாண்டவெபச்சே அமிர்தன், தூர்மிதன் என்ற இரண்டு மன்னர்கள் படை எடுத்து வந்ததாக்க, அப்போது ஏழு ஆந்திரர்கள் தெலுங்காணம் என்னும் ஆந்திர தேசத்திற்வந்து ஆண்டார்கள் அவர்களில்.

கி—பி.

1034 ஸ்ரீமெங்கநமஹாராஜன்-அங்கு நந்தாபுரத்தையும், ஓரங்கல் ஸமஸ்தானத்தையும் ஸ்தாபித்தான்

1076—சாளுக்கராஜன்
1118—விஜயராஜன், விஜயநகரத்தை ஸ்தாபித்தான்
1158—விமலராயலு
1182—நரசிம்மதேவராயலு
1249—இராமதேவராயலு
1274—பூபராயலு சந்ததியற்றவன்
1334—புக்கராயலு அயல்நாட்டரசருடைய குமாரன். அவன்குரு
விதியாரணியரால் தக்ஷிண நாட்டிற்கு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டான்
1367—ஹரிஹர ராயலு
1391—தேவராயலு
1414—விஜயராயலு
1424—புண்டரதேவராயலு, கலியாண நாகத்திலிருந்த ஸ்ரீரங்கராயலால்
நீக்கப்பட்டான்
1450—ஸ்ரீ ராமசந்திரராயலு ஸ்ரீரங்கருடைய குமாரன்
1473—நரசிம்ம தேவராயலு
1490—வீரநரசிம்மராயலு

அச்சுததேவராயலு

1524, கிருஷ்ணதேவராயலு குஜராத வரையில் சமஸ்தானத்தை பரவச்
செய்தான்

இராமராஜா நைஜாம்ஷா இமிட்ஷாவும் ராவல் கொல்லப்பட்டான் 1595-ஸ்ரீரங்கராஜா திருமலராஜா, வீரவெங்கடபதி-ஸ்ரீரங்கன் 2-வது இராமதேவராயலு, வெங்கடபதிராயலு, திருமலராயலு, இராமதேவராயலு, ஸ்ரீரங்கராயலு-வெங்கடபதி அவர்காலத்தில் மோகலர் படைத்துவர சந்ததிக்கேயிருந்தனர் இராமராயலு, இழந்த சமஸ்தானத்தில் பாதியைப்பெற்று ஆண்டார்.

1693—ஹரிதாசன்
1704—சிக்கதாசன்
1721—சின்னதாசன்
1734—அராமராயலு
1741—வெங்கடபதி
1756—திருமலைராயலு-அவன் காலத்தில் தான் சுல்தான்கான் திப்புவின் பெயரால் தேசத்தைப் பிடிக்க 1829வருஷம் வீரவெங்கடபதி ராமராயலுகாலத்தில் சமஸ்தானமழிந்தது.

ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பவர்களுடைய இந்தியபுராதன சரித்திரம் லட்லார்ந்தாமஸவர்களுடைய வமிசாவளி புத்தகம் 281-பக்கம் பார்க்கவும்.

விஜயநகரத்திலாண்ட ஆந்திர நரபதிகள் சிங்காசனம் ஏறிய காலத்தைப்பற்றி, 1630௵ம் சர்வேஜனால் கர்னல் மெக்கன் ஜிக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தின்படி விவரம்.

	விஜயநகர அரசர்களுடைய பெயர்கள்	சாலிவாகன் சகாப்தம்	கிறுஸ்து சகாப்தம்	ஆண்ட காலம் ௵	மீ	ந
1	நரபதி ராமதேவ ராயலு	தெரி	யவில்லை			...
2	ஹரிஹர ராயலு-தாது௵ வைகாசி-2ம்	1258	1336	14	...	...
3	புக்கதேவராயலு	1272	1350	29	8	...
4	ஹரி ஹர ராயலு (2-வது)	1301	1379	22	...	...
5	விஜயபுக்கராயலு (2வது)	1323	1401	17	...	...
6	வல்லபுக்க அல்லது தேவராயலு	1340	1418	16	...	...
7	குண்டதேவராயலு	1356	1434	20	...	...
8	இராஜசேகர ராயலு	1376	1454	—	9	...
9	விஜயராயலு	1376	1455	—	10	...
10	பிரவுட பிரதாபராயலு	1378	1456	21	...	...
11	வீர ராயலு-	1399	1477	4	...	...
12	மல்லிகார்ஜுன ராயலு	1403	1481	6	...	...
13	இராமசந்திர ராயலு	1409	1487	1	...	...
14	விரூபாக்ஷி ராயலு	1410	1488	2	...	...
15	திம்மராயலு-காலம் தெரியவில்லை-	—	—	—		...
16	ஈசுவர ராயலு- டி	—	—	—		...
17	நரசிம்மதேவராயலு	1412	1490	5	..	...
18	வீர நரசிம்மராயலு	1426	1504	13	...	...
19	கிருஷ்ணதேவராயலு இரக்தாக்ஷி௵ வைகாசிமீ சுக்லபக்ஷம்	1430	1509	21		...
20	அச்சுததேவராயலு-விக்கிருதி வருஷம்	1462	1530	12	...	...
21	சாலுகதிம்ம ராயலு, சோபகிருது ஜேஷ்ட (டி அச்சுதர் குமாரன் வெங்கடாதிரி மைனராக இருந்ததினால்)	1464	1542	22	...	...
22	சதாசிவ ராயலு 5௵ கலகம். இராமராஜன்	1486	1564	—	...	...
23	திருமலைராயலு - பிரமோதூத௵ (பேனுகொண்டாவில்	1451	1569	—	11	...
24	ஸ்ரீரங்கராயலு-ஆங்கிரச வைகாசி 10 தேதி	1494	1572	14	...	...
25	வெங்கடபதிராயலு-பரிதாபி௵ மாசம் 10	1507	1585	28	8	15
26	சிக்க தேவராயலு	1536	1614	—	4	...
27	இராமதேவராயலு-	1552	1630	15	4	...
28	ஸ்ரீரங்க தேவராயலு-	—	1659	—	—	...

பிறகு அகப்பட்ட மற்றோர் சாசனத்தின்படி.

		கிறுஸ்து சகாப்தம்.	
1	ஸ்ரீரங்க தேவராயலு	1665	1678
2	வெங்கடபதிராயலு	1678	1680
3	ஸ்ரீரங்கராயலு	1692	
4	வெங்கடராயலு	1706	
5	ஸ்ரீரங்க தேவராயலு	1716	
6	மஹாதேவராயலு	1724	
7	ஸ்ரீரங்கராயலு	1729	
8	வெங்கடபதிராயலு	1732	
9	இராம ராயலு	1739	
10	வெங்கடபதி ராயலு	1744	
11	ஷை ஷை	1791	1793
12	திருமலைராயலு	1801	1824
13	வீர வெங்கடபதி ராயலு	1831	
14	திருமலை தேவராயலு	1866	
15	வெங்கடராம ராயலு	1870	
16	நரசிம்மதேவ ராயலு	1871	
	இப்போதிருப்பவர் ஸ்ரீரங்கதேவராயலு ராவ் சாஹிபு பின்சன்தாரர்		

(மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்புக்கு அகப்பட்ட சாசனங்களின்படி)

விஜயநகர நரபதிகளின் வம்சாவளி.

1 மாருதிமஹாராஜன் (மகதநாட்டிலாண்டவன்)
2 நந்தமஹாராஜன்-அர்ஜுனனுக்கு 83ம் சந்ததி
3 பூதநந்தன்
4 நந்தவிராஜன் (மகதநாட்டு அரசன்)
5 யாசநந்திராஜன்
6 பூதநந்தி-14 குமாரர்கள் (பயிலாநந்தமரசர்கள்)
7 நந்தமஹாராஜன் (கி-பி-1034௵ம்) நந்தபுரம் ஓரங்கல்லுக்கு அரசன்
8 9ம் சந்ததி சாளுக்கியன் (கி-பி- 1076௵
9 விஜ்ஜலன் அல்லது 2வது விஜயன் கி-பி-1118 ௵ம்-, (ஆணைகுந்தி விஜயநகரம் ஸ்தாபித்தவன்)
10 விமலராயலு விட்டலராயலு (கி-பி-1158௵ம்)

11 நரசிம்மதேவராயலு(1182வரு)
12 இராமதேவராயலு-(1249வரு)
13 பூபராயலு-(கி-பி-1274வரு) புக்கன், ஹரிஹரன்மந்திரி பிரதானிகள்
14 புக்கராயலு (துளுவநாட்டிற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்தவன்)
15 திம்மராயலு அல்லது இராமசந்திராயலு 1450வரு
16 நரசிம்மராயலு
17 ஈசுவரராயலு-1473வரு
18 பிரவுடதேவராயலு
19 வீரநரசிம்மராயலு 1490வரு
20 அச்சுதராயலு
21 கிருஷ்ணதேவராயலு 1524
22 ஸ்ரீரங்கராயலு 1565

மற்றபெயர்களை மேஸ்டர் பிரின்சிப் நாமாவளி X I V I பார்க்க.

(மேஸ்டர் இராபர்செவேல் அவர்களுக்கு முதலில் கிடைத்தசாசனத்தின்படி)

விஜயநகரஸமஸ்தானத்தின் வம்சாவளி.

இரண்டாம்சந்ததி

1 புக்கராயலு-மங்கம்மாள் மனைவி
2 சங்கமகாராஜன்-மல்லாம்பிகா-சாரதா மனைவிகள்
3 ஹரிஹரன்-கி-பி-1336-1350
4 கம்பமஹீபதி-சங்கமா
5 புக்கராயலு-கவராம்பிகா, காமாக்ஷி 1350-1379
6 மாரப்பா
7 முத்தப்பா
8 காமிதேவிக்கு-ஹரிஹரன்-மல்லதேவி மனைவி 1379-1401
9 பாஸ்கரபூபதி
10 விருபாக்ஷி
11 பிரவுடதேவராயலு - பத்மாம்ப, - மல்லாம்பா மனைவிகள் 1406-1412

12 விஜயபூபதி-நாராயணதேவி கி-பி-1418

13 தேவராயலு 1422-1447

14 வீரமல்லன்ன

3-வது சந்ததி

1 திம்மராயலு-தேவகிமனைவி

2 ஈசுவரராயலு-புக்கம்மாள் மனைவி

3 நரசராயலு-திப்பாம்பா-நாகாம்பாமனைவிகள் 1590வரும்

4 திப்பாம்பாளால் வீரநரசிம்மராயலு 1509வரை [தேவி நாகாம்பாள் வயற்றில் கிருஷ்ணதேவராயலு-சின்னதேவி-திருமலை (ஓரிசா) மனைவிகள் 1509-1530வரும்

மற்றொருசாசனத்தின்படி 3-வது சந்ததி

1 இராமராஜா-இலக்ஷ்மியாம்பிகாள்மனைவி

2 ஸ்ரீரங்கதேவராயலு-திருமலைதேவி மனைவி

3 இராமராஜன் - சதாசிவனுக்குபிந்தி கிருஷ்ணதேவராயலு குமாரத்தி மனைவி-தலிகோட்டையில்மரணம் 1564

4 திருமலராயலு 1564-1574 வெங்கலாம்பா, பத்மாம்பாள் கிருஷ்ணம்பாள், இராகவாம்பாள் - மனைவிகள் மைஸ்தானத்தை 1567 பெனுகொண்டாவுக்கு கொண்டு போனான்

5 வெங்கடாத்திரி

மற்றொருசாசனத்தின்படி.

1. இராமராஜா

2 திருமலராயலு

3 கிருஷ்ணராஜா

4 திருமலராஜா-ஆனைகுந்தியை ஆண்டான்

5 ஸ்ரீரங்கராயலு-திருமலதேவி-கதம்பா 1574-1585 குமாரத்தியை ஜகதேவராயலு மணம் செய்தார்

6 திருமலைதேவன்

7 வெங்கடபதி 1585-1614 இராஜியத்தை பெனுகொண்டாவிலிருந்து சந்திரகிரிக்கு மாற்றினான்

அந்தவெங்கடபதிக்குப் பிறகுவந்தவர்கள்.

ஸ்ரீரங்கராயலு	கி. பி. 1619	வெங்கடபதி	1678-1680
இராமராயலு	1622	ஸ்ரீரங்கராயலு	1692
ஸ்ரீரங்கராயலு	1628	வெங்கடபதி	1706 வரு
வெங்கடராயலு	1623	ஸ்ரீரங்கராயலு	1724
இராமராயலு	1629	மஹாதேவராயலு	1729
வெங்கடபதி	1636	ஸ்ரீரங்கராயலு	1732
ஸ்ரீரங்கர்	1665	வெங்கடபதி	1736
பிறகு		இராமராயலு	1739
ஸ்ரீரங்கராயலு	1665-1678	வெங்கடபதி	1791-1793

4-ம் சந்ததி

1 திருமலைராஜா-1801-நிஜாம்ஷா, பின்சன்கொடுத்தார்
2 ஒருகுமாரன்
3 ஒருகுமாரத்தி
4 வீரவெங்கடபதிராயலு-1831ல் இறந்தான்
5 திருமலைதேவன்
6 இலக்ஷ்மீதேவியம்மாள்-நரசிம்மராயலுமனைவி
7 வெங்கடராமராயலு-ஸ்ரீரங்கம்மாள் மனைவி 1871 இறந்தார்
8 கிருஷ்ணதேவராயலு-குப்பம்மா இராஜ்ஜியம் 1872 இறந்தார்
9 வெங்கய்யா
10 ஒரு குமார்த்தி
11 ஒரு குமார்த்தி
12 நரசிம்மராயலு 1870 பிறந்தார்

இந்தியன் ஆர்கியாலோஜிகல் சர்வே புத்தகம்-2-வது வாலியம் 243-253 பக்கங்களில் பார்க்க.

நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திரம்.

நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திரம் திட்டமாகக்கிட்ட வில்லை-சென்னை சர்வகலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத ஆந்த்ரபாஷா பண்டிதர், டாக்டர் ஆப்பர்ட் (Dr. Gustow Oppert, P. H. Dr. Professor of Sanskrit Presidency College Madras, Telugu Translator to Govt, Curator Govt Oriental Mss Library &c) அவர்கள் 1881வருடம் எழுதிப்பதிப்பித்த (The History

of S. India) தென்னிந்திய சரித்திரப்புத்தகம் 24 முதல் 73 பக்கங்கள் வரையில் நரபதிகளைப்பற்றி தமக்குக்கிடைத்த கிரந்த சிலாசாஸனங்களைப்பரிசோதித்து அடியில்கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார்-அதாவது--நரபதிகளிற் சிறந்த திருமலை ராஜனுக்கு அங்கிதமாக பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், பாலபாகவதம் என்னும் தெலுங்கு கிரந்தம் இயற்றப்பட்டதாம். அதை அந்த ஸமஸ்தானத்தில் அப்போது பிரதான மந்திரியாக இருந்த நாகையநுடைய குமாரரும், அந்த நரபதிகளுடைய ஆதிஉற்பத்தி முதலான விவரங்களை சர்க்கார் ரிகார்டுகளினாலும், அக்கால தேசவர்த்தமானங்களினாலும் தெள்ளத்தெளிந்தவராயும் சிறந்த ஸம்ஸ்கிருத தெலுங்கு வித்வாம்சராயும் இருந்த கோனேரிநாதர் இயற்றியதாம். அந்தப்பால பாகவதத்தின் முகவுரையில் தமது பாட்டுடைத்தலைவருடைய பிரதாபத்தையும். அவருடைய ஆதிசந்ததி சரித்திரங்களையும் விவரமாகக்காட்டி இருக்கிறார். அந்த விவரத்தை இராமபூஷணர் இயற்றிய வசுசரித்திரம், சாரதாமூர்த்தி இயற்றிய நரசபூபாலீயம், நரபதிவிஜயம், இராமராஜியம் முதலான கிரந்தங்களில்கண்ட நரபதிகளுடைய சரித்திரங்களோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கையில்; அந்த பாலபாகவதத்திற்கண்ட சங்கதிகளும் சரியாக இருப்பதோடு, தேவனஹள்ளியில் கிடைத்த சிலாசாஸனத்திற்கண்ட சங்கதிகளுக்கும் சரியாக இருக்கின்றனவாம்.

அந்த விவரமாவது.

நரபதிகள், பூர்வசந்திரவம்ச பாண்டவரில் ஒருவராகிய அர்ஜுனனுடைய நேரான சந்ததிகளென்றும், அந்த அர்ஜுனனுடைய 88வது சந்ததியாகிய நந்த ராஜனுக்கு ஒன்பதாவது சந்ததி சாளுக்கியன் பிறந்தானென்றும், அந்த சாளுக்கியனுடைய சந்ததியில் கலியாணபுரத்தையாண்ட விஜ்ஜலன், அல்லது பிஜ்ஜலன், அல்லது விஜயன் பிறந்தானென்றும், பாலபாகவதத்திற் செப்பி இருப்பதைப்போலவே, நரபதி விஜயத்திலும் தேவனஹள்ளி சாசனத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம்.

அந்த விஜ்ஜலன் அல்லது விஜயராஜனுக்கு யுவராஜனுண்டாகி அவனுக்கு ஹேம்மராஜனும், அவனுக்கு தாதபின்னராஜனும் பிறந்ததாகவும்; அந்தத் தாதபின்னராஜன்தான் நரபதிகளுக்கு தலைவனென்றும் பாலபாகவதம், வசுசரித்திரம், நரசபூபாலீயத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம்.

அந்தத் தாதபின்னமராஜனுக்கு "மன்னுபுலி" என்று பெயர். அந்ததாதபின்னமராஜனுக்கு சோமதேவன் என்னும் குமாரன் பிறந்து பலபராக்கிரமசாலியாகி 60000 சேனைகளை உடையவனாயிருந்தானாம். அவன் ஆர்வீடு என்னும் இடத்திலிருந்து ஆண்டு, கொண்டனவலி, இராயசூர், சாதனிகோட்டை, யாதவகிரி, காலசோனு, முசலிமடுகு, கங்கனினிகொண்ட என்று ஏழுகோட்டைகளையும் பிடித்தாண்டானாம். அவனுக்கு பாரமல்லன் அல்லது விபாலன் என்றப்பட்டப் பெயர் வழங்கிவந்ததாம்.

அவனுடைய குமாரன் இராகவராஜன் ஆண்டபிறகு, அவன் குமாரன் பின்னமராஜன் அல்லது பின்னசவுரி பட்டத்துக்கு வந்தானும். அவனுக்குச் சாளுவ நரசிங்கராயனு பிரதம மந்திரியாக இருந்தானும். அந்த பின்னமராஜனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் புக்கராஜன் பட்டத்துக்கு வந்தானும். அவன் ஆருவிடுவில்வந்து குடியிருந்தபடியால் அவனுக்கு ஆர்வீட்டு புக்கராஜன் என்று பெயர் வழங்கிவந்ததாம். அவனுக்கு அபலாதேவி, பல்லாதேவி என்ற இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்களாம். அவர்களில் அபலாதேவி வயற்றில் சிங்கராஜனும், பல்லதேவி வயற்றில் இராமராஜனும் பிறந்தார்களாம். அவர்களில் இளையகுமாரனுன இராமராஜன் கண்டனவலியில் சண்டைசெய்து கலியாணபுரத்தைப்பிடித்து ஆண்டதன்றியில், அதவெனிடைய அடுத்த காகதேசத்தையும் ஜயித்தானும். கோனேரிநாதர் கணக்கின்படி அந்த அரசனிடம் அப்போதிருந்த சேனையின் பலம்70000 பதாதிகளாம்.

இராமராஜாவின் மனைவி இலக்கம்பாள் வயற்றில் திம்மராஜன், கொண்டசவுரி, ஸ்ரீரங்கராஜன் என்ற மூன்றுமக்கள் பிறந்து, அவர்களில் கடைசிமகனுன ஸ்ரீரங்கராஜன் கலியாணபுரத்தின் பட்டத்தை அடைந்தானும். அவனுடைய மனைவிதிம்மாம்பாளாம். அவன் நைஜாமின் கொட்டத்தை அடக்கியும் காஞ்சிபுரத்தைப்பிடித்தும், கர்னுடக தேசம் முழுவதையும் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டானும். அந்த ஸ்ரீரங்கனுடைய அண்ணன் திம்மராஜன் ஆர்விடுவில் குடியிருந்தான். அவனுக்கு மன்னிபுலி அதாவது காட்டுப்புலி என்று பட்டப்பெயர்வழங்கிவந்ததாம். அவன் குத்தி, பெனுகொண்ட, துர்கி, கண்டிகோட்ட, கொண்டவைலி, அடோவனி முதலானகோட்டைகளைப் பிடித்தானும். அவனை அவன் அண்ணன்மகன் இராமராஜ கொன்றதாக ஒரு சரித்திரத்தால் தெரியவருகிறதாம்,

அந்த திம்மராஜனுக்கு திருமலைராஜா, விடலேசன், சின்னதிம்மராஜன், பாபதிம்மராஜன் என்னும் நான்கு குமாரர்கள் பிறந்து, அவர்களில் மூத்தவனுகிய திருமலைராஜன் பிரதாபசாலியாகி "சாலுகியநாராயணன்" என்றப்பட்டத்தை வகித்தானும், அவனுடைய சமுகவித்துவானுகிய கோனேரிநாதகவி பிரகாசித்து,பால[illegible]வதத்தை இயற்றினுராம். அந்தப்பாகவதத்தில் தான்மேல்கண்டசங்கதிகள்யா[illegible] விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாம். கடைசிகுமாரனுகிய விடலேச[illegible] அதிகபிரதாபசாலியாகி மன்னிடபுலி, மன்னவிபாலான் சூதி பிருதுகளைப்பெற்றும் மால்வநாடு, சாகநாடு முதலானதுகளைப் பிடித்தும் கடைசியில் நேபாளதேசத்தையும் ஜயித்துப் பிடித்தானும்.

அப்படிக்கெல்லாம் இருந்தும், அவனுடைய அண்ணன் குமாரனுகிய இராமராஜன் ஆயுசுவரையில் நரபதி என்றப்பட்டத்தை வகித்துவந்தானும் அவன் தந்தையாகிய ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய மனைவி திம்மாம்பாள் வயற்றிற் பிறந்தவன். அவனுக்கு கோணராஜன், திம்மராஜன், திருமலைராஜன், வெங்கடராஜன் என்ற சகோதிரர்களும், இலக்ஷுமாம்பா என்ற சகோதரியும் இருக்

தாளாம். அந்த இலக்ஷுமாம்பாளை சூரியவம்சத்தைச்சார்ந்த கலி கலகோல
விபுடுவின் ஐந்தாம் சந்ததியாகிய அவுபலராஜனுக்கு விவாஹம்செய்து கொடு
க்கப்பட்டாளாம்.

அந்த அவுபலராஜனுக்கு நரசராஜன் பிறந்தானாம். அந்த நரசராஜனுக்கு
தான் சாரதா மூர்த்தி என்னும் பட்டுமூர்த்தி நரசபூபாலியம் என்னும் கிரந்த
த்தைப்பாடி அங்கிதம் செய்வித்தாராம். மேலே சொன்ன இராமராஜன்,
விஜயநகரத்திலாண்டான். அவன் மனைவி கிருஷ்ணதேவனுடைய குமாரத்தி
டாம். சதாசிவராஜன் அவனுடைய மந்திரியாகஇருந்த தன்றியில், திருமலைராஜ
வெங்கடராஜன் என்ற இரண்டு சகோதிரர்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்துவந்
தார்களாம். அவர்கள் உதவியினால் அந்த நரசராஜா பாரிடாவிலுள்ள அதில்
கானைபோட்டி பீமாதம் என்னும் இடத்தில் பிடித்தார்களாம்,

நரசபூபாலியத்தின்படி கர்னாடகதேசமுழுதும் இராமராஜாவின் சுவாதி
னப்பட்டிருந்த தன்றியில், குடியிப்கல் முல்குடன் சண்டைசெய்து ஜயித்ததும்;
சைஜாமை ஜயித்தும், ரெயிசுருக்கு கப்பம் கட்டும்படி செய்தான். நரபதி விஜ
யத்தின்படி புடல்கான், அடில்கான், அயின் அலிமுல்கு, உல்லிகான் முதலா
னவர்களை ஜயித்தான் என்பது ரெல்குரிலகப்பட்ட சாசனங்களிலும் ஸ்தா
பிதமாகிறதாகவும் எழுதிஇருக்கிறார்.

* "The origin of the Narapatees is in all the four works (Bala-bagavatham, Vasacharitram, Narasabapeliam,and Narapathy Vigiam) and in Devanhalli inscrption traced back to Arjuna and thence to Candra The Narapaties are more over styled Chalukyas. According to the Narapativijiam and to the Devanahalli incription *Nandaraja* is the eighty third (83rd) descendent of the Pandava Arjuna, and Chlukya the ninth descendent Nanda. From Calukya descended incourse of time the well known Vijala or Bijjala of Kalyana. This Vijala, who belonged to the family of the Kalasurayaes, though he usurped the throne of tho Calukyas of Kalyana, he himself called Calukya Narayana; he is also known as Vinga Tribavana Malla -Vijala's power increased rapidly until he came to an untimely end by the machinations of the famous *Basava*, the founder of the *Lingamates*,

Vijjala had raised this Basuva from an insignificant position to the post of Prime minister and commander-in-chief through the influance of the beautiful *Padmavati*, the sister of Basuva, to whose charms Vijjala had succumbed and whom he had married. ; Vajadeva malla, Mallaya and Bommanna are mentioned in the *Cenna Basava Purana* as the actual murderers of Vijjala.

The son of Vijala generally known as the Yuvarajha was, according to the Narapaty Vijiam the father of *Hemmaliraja*, who in his turn became the father of *Tatapinnaraja*, who in the Balabagavatham Vasucartram and Narasabupoliyam heads the lsit of the *Narapaty Dynasty*.

The Narapaties] are therefore, according to the Narapaty Vijiam, the representatives of Vijala and like him they are repeatedly called Calukyas * * *' *Tatapinamaraja* of the founder the *Narapaty* dynasty. who was also called Manvapaly was succeeded by his son Somadeva who seems to have been a very powerful prince in his time &c. Pages 25 to 27 Inscription. History in the Southern India by Dr. G. *Oppert*.

மேஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரின்சிபு முதலான சாஸ்திரிகளுக்கு அகப்பட்ட சாசனங்களின்படி.

விஜயநகர நரபதிகளுடைய ஆதிசரித்திர சங்கிரகம்.

மகத தேசத்தை ஆண்ட ஆந்திரர்களில் மாருதிராஜனுக்கு நந்தன், பூத நந்தன் என்னும் இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்து, இராஜிய பரிபாலனம் செய்து வருகையில்; மூத்தவனுகிய நந்தனுக்கு, நந்தலி என்பவன் பிறந்து, தக்க காலம் வாய்த்தபோது பட்டத்துக்குவந்து மகதநாட்டை பிரபலமாக ஆண்டு வந்தான்.

அந்த நந்தனுக்கு, சேஷநந்தி, பாசநந்தி என்னும் இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்து, அவருக்கு பதிநான்கு (14) குமாரர்கள் பிறந்து மகத நாட்டைச் [illegible] தேசத்தில் அரசுபுரிந்து வருங்காலத்தில், அமிர்தன், சூர்யிந்திரன் என்னும் இரண்டு அயலரசர்கள் கிளம்பிவந்து, அந்த 14 பெயர் களைத் துரத்தி[illegible]; அவர்களில், ஏழு பெயர்கள் அந்த மகத நாட்டை விட்டு தெற்கேவந்து [illegible]ங்காணாவில் ஆந்திர ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தார்கள், அப்படி ஸ்தாபித்தவர்களில் (கி-பி. 1034 வருஷம்)

நந்தமஹாராஜன், நந்தாபுரத்தையும், ஓரங்கல்லையும் கட்டி ஆண்டு வந்தான்-(கி-பி 1076 வருஷம்) அந்த நந்த மஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் ஒருவனுகிய, சாளுக்கியன் பட்டத்துக்கு வந்து பிர[illegible]ஜை ஆண்டான்,

அநந்தரம் (கி-பி 1118 வருஷம்) அந்த நந்தமஹாராஜனுடைய சந்ததிகளில் மற்றொரு ஆந்திரனுகிய விஜ்ஜலன் அல்லது விஜயராஜன் பின்னும் சற்று

த்தெற்கே துங்கபத்திரா நதிக்கரையோரத்திலிருந்த ஆனைகுந்தி தக்க இடம் எனத்தோன்றியபடியால்; அங்கு தனது பெயரால் விஜயநகரம் என்னும் நகரத்தைக்கட்டி ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்து ஆண்டுவர; (கி-பி 1158 ஹூம்) அவன் குமாரன் விமலராவ் பட்டத்துக்கு வந்தான்—பிறகு (கி-பி 1182 ஹூம்) அவன் குமாரன் நரசிம்மதேவராயலும் (கி-பி 1249 ஹூம்) இராமதேவராயலும், (கி-பி 1274 வருஷம்) பூபராயலும் முறையே பட்டத்துக்கு வந்து பிரபலமாக ஆண்டார்கள்.

அந்த பூபராயலுக்கு, புக்கனும், ஹரிஹரனும் மந்திரி பிரதானிகளாக இருந்து பிரகாசித்தார்கள். அந்த புக்கனும் ஹரிஹரனும் சந்திரவம்சயாதவராகிய சங்க மஹாராஜருடைய குமாரர்கள். அவர்கள் முதலில் ஓரங்கல் பிரதாபருத்திரனிடம் மந்திரி பிரதானிகளாக இருந்தார்கள்; அந்தராஜ்யம் மகமதியரால் பிடிப்பட்ட பொழுது, அதை விட்டுத் தெற்கேவந்து விஜயநகர பூபதிராயனிடம் வேலைக்கமைந்தார்கள். (Vide Pages 278-279 Genealogical Tables by James Prinsep.)

அந்த பூபராயலு புக்கன், ஹரிஹரனுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு, சத்தியத்தை நாட்டி தருமராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து வருங்காலத்தில்; டில்லிப் பட்டணத்துக் கதிபதியாகிய மகமதுடோக்லாகு எழுந்து சுற்றுப்பக்கத்து குறுநில பெருநில மன்னர்களைத் தாக்கி ஜயித்தும்; தானே சக்கிரவர்த்தி என்று கொண்டாடும்படி கொடுங்கோல் செய்யச்சே, கில்ஜிவம்சத்தைச்சார்ந்த அலாவுதீன் என்பவன், கூர்ஜஜராம் முதலான நாடுகளைத் தாக்கிப்பிடித்து கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு குடிகளை வருத்திய தன்றியில்; கி-பி 1325 வருஷம் தன் சேனைத் தலைவனான மாலிக்காப்பூர் (Malick Kafur) என்பவனைத் தெற்கே இராமேசுவரம் வரையில்போய், இந்த ராஜுகளைத்தாக்கி ஜயித்துக் கப்பம்வாங்கி வரும்படிகட்டளை இட்டனுப்பினான்.

அந்தமல்லிக்காபூரும் அவனது சேனைகளும் அப்படியேவந்து அனேக இந்த ராஜர்களைத் தாக்கி கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு ஆனைகுந்திக்குவர; அப்போது அங்கிருந்த நரபதி பூபராயலும், அவருடைய சேனை வீரர்களாகிய ஹரிஹரன் புக்கன் முதலானவர்களும் கூடி மகமதியருக்குப் பயந்து கப்பங்கட்ட மாட்டோமென்றும், எதிர் நின்று சண்டைசெய்யச் சித்தமாக இருக்கிறோமென்றும் சேதி சொல்லியனுப்ப, அதற்கு அம்மஹமதியர் சம்மதிக்க, இருகக்ஷிக்காரருக்கும் பிரமாத சண்டைகள் நடந்தன.

அப்போது ஹரிஹரனும் புக்கனும் சில மகமதிய வீரர்களுடன் ஒரு மூலையில் நின்று மல்லயுத்தம் செய்துகொண்டிருக்க, இது சங்கதியை யறிந்த மகமதியரில் சிலர், ஹரிஹரனும் புக்கனும் மல்ல யுத்தத்தில் மகமதியரால் கொல்லப்பட்டு இறந்துவிட்டார்கள் என்று பொய்யான சங்கதியைச் சொல்ல; இந்த சேனைகள் பயந்து பல பக்கங்களில் ஓடமகமதியர் கோட்டையைச் சுற்றி வளைந்துக்கொண்டும், உள்ளே இருந்த இராயலேயும்,

அவருடைய பதினொரு மக்களையும் பிடித்து வரச் சொல்லி, அவர்களுடையக் கோட்டை கொத்தளங்களை மகமதியர் தம்வசமாக்கி விடும்படிக்கும்; யுத்த செலவுக்கு மூன்றுகோடி ரூபாய் தரும்படிக்கும், பிரதி வருஷமும் கிரமமாகக் கப்பங்கட்டி வரும்படிக்கும்; இராயனும் அவருடைய மக்களும் மகமது மதத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி செய்யாவிட்டால் சிரச்சேதம் செய்யப்படும் என்றும் சொல்ல; பூபாராயனுங் கேட்டுச் சிரித்து, மகமதிய சேனாதிபதி கேட்ட கோட்டை முதலான சொத்துக்களைச் சுவாதீனமாக்கச் சித்தமாக இருப்பதாகவும், ஆனால் தாமும் தம் மக்களும் தமது இந்து மதத்தை விட்டு, மகமது மதத்தைத் தழுவ பிராணன் உள்ள நாள் வரையில் சம்மதிக்கோமென்றும் சொல்ல; இருகக்ஷிக்காரருக்கும் வெகுநேரம் தர்க்கமாகிக் கடைசியில், பூபாராயனும் தனது பிள்ளைகளும் மதவைராக்கியத்தினால் அங்கு முன்னாடி தயார் செய்திருந்த அக்கினி குண்டத்தில் "ஹரி ஹரி ராம்ராம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு இறங்கி சுத்த வீரர்களாக சொர்க்கலோக மடைந்தார்கள். கோட்டையின் முனைவாசலில் இப்படி நடக்கவே, கோட்டையின் உள்ளே அந்தப்புரத்திலிருந்த இராஜ மஹிஷிகள் தமது நாயகர் கருத்தின்படி, முன்னாடியாக தயார்செய்திருந்த அக்கினி குண்டத்தில் குதித்து வீர சொர்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் பூபாராயனுடைய மூன்றுவயது ஆண் குழந்தையாக இருந்தவனை, ஒரு தாதிக்கிழவி யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டுபோய், கோட்டையின் பெரிய சாக்கடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்தும், மகமதிய பகையாளிக்குத் தெரியாமலும், இராத்திரி காலங்களில எடுத்துக்கொண்டோடியும், கடைசியாக துளவதேசத்தை (கனராவைச்) சார்ந்த ஒருமலைகாட்டில் போய் மறைந்தும், அவ்விடத்திய மலையாளிகளோடு உறவாடியும் அவர்களால் தேனும் தினையாவும் பெற்று வளர்த்தும் வந்தாள். இது நிற்க,

கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த மகமதியர் சேனைகள் (1334வருஷம்) அதைச் சின்னாபின்னமாக இடித்தும், அதிலுள்ள விலை உயர்ந்த பொருள்களை எல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெளியில் வந்தும, கோயில் கூட கோபுரங்களை எல்லாம் இடித்தும், நகர வாசிகளை நாலாவிதமாக ஹிம்சைசெய்தும், அவர்கள் வீடு வாசல்களைக் கொள்ளையடித்தும், குரூரங்கள் செய்ய; அநேகர் அந்நாட்டைவிட்டு நாலாபக்கங்களிலும் ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

ஆனைகுந்தி பட்டணமும் அல்லோல கல்லோலமாகிவிட, இத்தியாதிகளைக் கண்டும் கேட்ட ஹரிஹரன் புக்கன் என்னும் சேனாதிபதிகள், இனி அவ்விடத்திலிருப்பதில் யாது பிரயோஜனமுமில்லையெனக் கண்டுந்தெளிந்து, ஆடுமேய்க்கும் குரும்பர்களைப்போல வேஷம் தரித்துக்கொண்டும், அநேக காடுமலைகளைத் தாண்டியும், தாங்கள் முன்னிருந்த பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அங்கும் மகமதியர் குடிகளை வருத்துவதைக் கண்டு, அதற்கடுத்த ஓர் பெரிய வனத்துக்குள் மறைந்து நிற்கப் போயினார். அந்த பயங்கரவனத்தில் ஓர் அழகிய ஆச்சிர

மமும், அந்த ஆச்சிரமத்துக் கருகே பரமசிவமே அவதாரமாக வந்தாற்போல ஒரு பெரியவர் புலித்தோலா சனத்திலிருந்து, அவரைச் சுற்றியிருக்கும் சீடர்களைநோக்கி இந்து மதத்தின் பெருமையையும், அதை மகமதியர் கெடுத்தும் அக்கிரமத்தையும் பற்றி அழுதகண்ணோடும், அனுதாபத்தோடும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டும் கேட்டும்; ஹரிஹரன் புக்கன் அவர் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி நின்றார்கள்.

வித்தியாரண்ணியர் சரித்திரம்.

அந்தப் பெரியவர் யாவரெனில், துங்கபத்திரா நதி தீரத்தில் பம்பாநகரத்தில், தெலுங்கு பிராமணகுலத்தில், பிறந்து வளர்ந்தவர். அவரது தந்தையின் பெயர் மாயண்ணர்-சாயணாசாரியார் அவருடையதமயனார்-பாரத்துவாஜ கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்—புக்கருடைய குலகுருவு என்பதற்கு அடியிற்கண்ட சுலோகமே ஆதாரமாம்.

శ్లో॥ యస్యబోధాయనం సూత్రంశాఖాయస్యచయాజుషీ ।
భారద్వాజకులంయస్య సర్వజ్ఞస్సహిమాధవః ।
శ్రీమతీయస్యజననీసుకీర్తిర్మాయణఃపితా ।
సాయణోభోగనాథశ్చమనోబుద్ధిసహోదరా॥

ஆகமவேத புராண இதிகாசங்களைக் கரைகண்டுணர்ந்து, இல்லறம்புக, அவரது உத்தம பத்தினியார் சிறுபிராயத்திலேயே பரமபதமடைந்த தனால்; அவர் உலக ஆசையை விட்டொழித்து சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை வகித்தும், நல்லொழுக்கம், சீலம், சிவபக்தி, பரோபகாரம், தேசோபகாரம் முதலான குணங்களிற் சிறந்த வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளாம்; வேதாந்த மத சித்தாந்தியாகிய அவ்விப்பிரர், 108 உபநிஷத்துக்களுக்கு அத்வைத பரமாக பாஷிய மொழியும், பாராசரமாத்வீயம், காலமாத்வீயம், சங்கர விஜயம், வித்தியாரண்ணியம், சர்வதரிசன சங்கிரஹம், மாதவ நிதானம், காலஞானம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றிமஹா மாத்துவாசாரியர் என்று மகிமைபெற்று ஸ்ரீசங்கராசரியர் பீடத்தைப் பெற்றவர். அந்த சங்கராசாரியர் பீடத்துக்கு வந்தவர்களில் அவரைவிட சிறந்தவித்துவான் அவருக்கு முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லை. அவர் சனியாசாமத்தைச் சார்ந்தவராகிலும், புக்கனுக்கு மந்திரியாக இருந்தமையால்; அழகிய அரண்மனைகளில் வசித்தும், ஆனைக்குதிரை தண்டுதளாதி பிருதுகளுடன் பவனிவந்து பிரகாசித்தார். அவர் காலம் தொடங்கிதான் அந்த மடாதிபதியை உலககுரு வென்ற பெரும்பெயர் வழங்கிவரப்பட்டதன்றியில், அவரைப்பார்த்து மற்ற மடாதிபதிகளும் ஆனைக் குதிரை முதலான பிருதுகளை வகிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

தோலும் எலும்புமாகத் தோன்றும் அத்தபோகிநி, தம் நாட்டில் துருக்கர் புகுந்து தேவாலயங்களையும், மடாலயங்களையும், விக்கிரகங்களையும், வீடுகளையும் உடைத்துக் கொள்ளையிட்டும், குடிகளைக் குரூரமாக நடத்திவருவதைக் கண்டு சகியாமல்; சதா அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குடன் சிவனைத்தியானித்தும், தமது சீடர்களுக்கு சிவபக்தி சீலத்தையும், தேசாபிமானத்தையும் போதிப்பதைக் கண்டும் கேட்டும் ஹரிஹரனுக்கும் புக்கனுக்கும் அவரிடத்தில் அத்யந்த விசுவாசமுண்டாகி; அவர்பாதத்தில் அடைக்கலமாக விழுந்ததைக்கண்டு; அந்த வேத்தா அவர்களை ஆசிர்வதித்து, நீங்களாரப்பா? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? என்று வினவ, அந்த ஹரிஹர புக்கனும் தாம் பிறந்தது முதல் அங்கு வந்தவரையில் நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கேட்டு, ஆனைகுந்திக்கு உண்டான கஷ்டத்தைக் கருதி அழுது, அந்தோ! அந்தப் பட்டணத்திலும் துருக்கர் புகுந்து ஹிம்சம் செய்ததற்கு துக்கப்பட்டும்; இனி அந்தப் பட்டணத்துக்கு தாம் வந்து குடிகளுக்கு நன்மை செய்ய சித்தமாக இருப்பதாகவும் சொன்னார்.

வித்தியாநகரம் என்னும் விஜயநகரம் உண்டான விதம்.

அம்முனிவர் அப்படி சொன்னாலும் என்ன, அப்போது ஓரங்கல்நாடு முதல் ஆனைகுந்தி வரைக்கும் இடைக்கிடை மகமதியர் சேனைகள் தங்கி, வழிப்போக்கர்களை மறித்து உதைத்துக் கொள்ளையடித்து கொலைபுரிந்து வந்தபடியால், ஒரூரிலிருந்து அடுத்த ஊருக்கு உயிருடன் போய்ச் சேர்வது கஷ்டசாத்தியமாக இருந்தது. ஆகவே, அந்த வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளை ஒரு பிரேதம்போல் வேஷமிட்டும், ஒரு பாடையில் படுக்கவைத்தும், அவரை அவர் சீடர்களில் சிலரும்; ஹரிஹரன் புக்கன் முதலானவர்களும் மாறு வேடம் தரித்து தூக்கிக் கொண்டு ஆனைகுந்திவழியே பிணக்கோலமாகப்போய் துங்கபத்திராநதி தீரத்தில் வந்திறங்கினார்கள்.

அவ்விடம் சிறு முயற்குட்டி ஒன்று ஒரு பெரிய சிங்கத்தைத் துரத்திக் கொண்டு போவதை வித்தியாரணியர்ப் பார்த்து "என்ன ஒரு சிறு முயல் சிங்கத்தை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யுமாகில், இந்த இடம் எப்படிப்பட்ட வீரர் குடியிருந்த விடமாக விருக்கவேண்டும்! இதுவன்றோ வீரதீரர்கள் வசிக்கத் தக்க விடம்!" என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு, அருகில் ஒரு மலையின்மேல் விருபாக்ஷி சிவஸ்தலமிருக்கக் கண்டுப் போய் உள்ளே நுழைந்து அங்குள்ள புவனேசுவரி சுவாமியைத் தியானித்தும், அந்தக் கோவிலைக் கட்டியவர்கள் யாவரென்று அருகில் நின்ற அர்ச்சகரை வினவ; அவ்வர்ச்சகர், அம்முனிச் சிரேஷ்டரை நோக்கி "ஓ! யதீந்திரா! ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் கண்ட சுக்கிரீவன்

இந்த மலைமீது ஏறிசுவாமியைத் தரிசிக்கையில், வாலியும் அவனைத் தொடர்ந்து வந்து தன்னாலாயட்டும் எதிர்போக முக்கியும் முடியாமல் போய்விட்டான். இதைச் சுற்றிலும் மாலவந்தம், ஏமகூடம், பசுவசிங்கம், மதங்க பருவதம், கிஷ்கிந்தம், என்னும் ஐந்து பருவதப் பிரதேசங்களிருக்கின்றன. இங்குதான் ஹெம்பிஸ்தலமுமிருக்கிறது. இவைகளைச் சாக்ஷாத் தசரதராயர் கட்டி தரிசித்த முதல் அநேக தபோதிகள் வந்து வனசஞ்சாரிகளாகித் தவஞ்செய்து சர்வேசுவரனை அடைந்தார்கள் என்று சொல்லவே; அந்த வித்தியாரணியருக்கு இவையாவும் ஞானதிருஷ்டியினாலும் உண்மையாகவே தோன்றியதன்மேல், இப்படிப்பட்ட ஸ்தலத்தில் தாமும் தம் உயிர் உள்ளநாள் உள்ளளவையில் காலம்போக்கக் கருதியும், அவ்விடத்தில் அஷ்ட ஐசுவரியங்களும் நிறைந்த அழகிய நகரமொன்றை உண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்றும், தமது இஷ்ட தேவதையாகிய அஷ்டலக்ஷ்மியைத் தியானித்தார்.

அப்படி தியானித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அம்முனி புங்கவருடைய சீடர்களான ஹரிஹரன் புக்கன் முதலானவர்கள் வேறுவேடந்தரித்து ஆனைகுந்திக்குள் போய்ப்பார்க்க, அவ்விடத்திய கோயில் கோபுரங்களும், கோட்டை கொத்தளங்களும், இடிந்து குட்டிச்சுவர்களாக இருக்கவும்; அந்நகரத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் நாலாபக்கங்களில் வலசைப்போய் ஒரு காட்டைப் போலிருப்பதையும் கண்டு பரிதபித்து, தம்தபோநிதியினிடம் திரும்பிவருகையில், வழியில் ஓர் தடாகத்தைக்கண்டு தண்ணீர் குடிக்க இறங்கினார்கள், அங்கு ஒரு குகை இருக்கக்கண்டு அதற்குள் புக்கன் பிரவேசித்துப் பார்க்க, தங்கக்கம்பங்களும், தகடுகளும்கட்டி கட்டியாகவும், வைரம் கெம்பு முத்து முதலான நவரத்னங்கள் கூடை கூடைகளாகவும், பணம் தட்டுகள் பானை பானைகளாகவும் கிடக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, இப்பொருள்களை எந்த ஹிந்துராஜன் துருக்கர் முதலானவர்களுக்குப் பயந்து இங்குமறைத்து வைத்தானோவென்று மயங்கி ஓடிப்போய் வித்தியாரணியருக்கு அறிவிக்க; அவர் உத்தரவுப்படி அவைகளை அவர்கள் கொண்டுவர; அங்கு பல வித்வசிகாமணிகளும், வீரசிகாமணிகளும் வசிக்கத்தக்க நகரத்தைக் கி-பி. 1336-வருஷம் (அதாவது சுமார் 600 வருஷங்களுக்குமுன)கட்டிவைப்பித்தார். அவரிப்படிக்கட்டிய பட்டணத்திற்கு அவர் பெயரே வழங்கிவருகிறது. அதுதான் வித்தியாரண்ணியர் நகரம் அந்த விடந்தான் முன் விஜயராயனுக்கட்டிய விஜயநகரம். அந்த நகரந்தான் பிற்காலத்தில் ஆந்திர இராயனு ஸமஸ்தானத்தார் தலை நகரமாகவும், சக்கிரவர்த்திப்பட்டம் கட்டும் கெடிஸ்தலமாகவும் மேம்பலப்பட்டது.

அப்படிப் பட்டணம் கட்டிமுடிந்தது. போதுமான பொருளும் கிட்டியது. அப்படி இடமும் பொருளும் கிட்டியே, முன் மகமதியர்களுக்குப் பயந்து வலசைபோன குடிகளும் நாளாவட்டத்தில் நகரத்தில் வந்து குடிபுக ஆரம்பித்தார்கள். ஆரம்பித்தாலுமென்ன? அவர்களைத் தக்க தருமநீதி சட்ட திட்டங்களைக்கொண்டு ஆளுவதற்கு ஓர் அரசனில்லாமையால், அக்குறையை நீக்கும் பொருட்டு வித்தியாரணியர் அந்த ஆனைகுந்தியில் முன் ஆண்டுவந்த ஸ்ரீரா

பதி பூபராயலு அவர்களுடைய சந்ததிகள் எங்கிருக்கிறார்களோவென்று தேடிப்பார்க்க, அக்குடும்பவார்கள் அகப்படவில்லையே என்று விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அவரது உண்மையான சீடர்களாகிய ஹரிஹரனும் புக்கனும் வந்து "சுவாமி ஸ்ரீ பூபராயலுடைய சந்ததிகள் இங்காம் வரும்மட்டும் தாங்களே அரசனாகி இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவர வேண்டுமென்று அவர் பாதங்களைப்பற்றி வேண்ட, அந்த வித்தியாரணியர் சிரித்து, "நான் பிராமண சந்நியாசி, க்ஷத்திரியர் வேலையிலும், இல்லறத்தார் வேலையிலும் பிரவேசிக்க சரிப்படாது; ஆகவே, பூபராயலுடைய சந்ததிகள் வருகிறவரையில், உங்களில் மூத்தவனாகிய ஹரிஹரன் இராஜனாகவும், புக்கன் சேனாதிபதியாகவும் இருங்கள்; நான் உங்களுக்கு மந்திரியாகவிருந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து வருகிறேன்" என்று சொல்லி, அவர்களைச் சம்மதிக்கச் செய்துப், ஆசீர்வதித்தும், அந்நகரத்தில் அரசனுக்கு என்று முன்னமேயாக தயார் செய்திருந்த தங்கத்தினாலும், நவரத்தினங்களாலும் பிரகாசிக்கும் சிங்காசனத்தின் மீது நல்ல முகூர்த்தகாலத்தில் ஹரிஹரனைக் கைலாகுக் கொடுத்து ஏற்றி உட்காரச்செய்து பட்டங்கட்டினார். அந்த நியமனத்தைக் குடிகள் யாவரும் அங்கீகரித்துக் கொண்டு, அந்த வேத புருஷனையும் அவரால் நியமிக்கலான ஹரிஹரராயலு அரசனையும் வணங்கினார்கள்.

(1) ஹரிஹரதேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1336 முதல் கி. பி. 1350-வருஷம்)

அப்படி ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகளுடைய ஆசீர்வாதத்தினால் அரசாக்ஷியைக் கைக்கொண்ட ஹரிஹரராயலு சந்திரவம்சக்ஷத்திரிய ஜாதி, சங்கம வகுப்பைச் சார்ந்தவன். அவனுடன் பிறந்தவர்கள் ஐவர். அவர்களில் புக்கன் சேனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டானுப், பெரும்பான்மையான இராஜ்ய காரியங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு முக்கியமாக வைகூரிலிருந்து அரசுசெய்தான். மற்ற சகோதரர்களில் "கம்பராயலு" கீழ்நாடுகளையும், "மாரப்பராயலு" பானவாசி நாட்டையும் ஆண்டுவந்தார்கள். அக்காலத்தில் கோவா (தருவ) கனரா ஹாயிசாலம் அல்லது மைசூர், டணாசி, குண்டலம் முதலான நாடுகள் அவர்களுக்கு சுவாதீனமாகி இருந்ததன்றியில், கனரா நாட்டிலுள்ள ஜயினர்களையும், கோவாவின் பேற்கு பாகத்திலிருந்த அராபிய தலைவர்களையும், ஜயித்து, 1343-வருஷம் காட்டின் மீது படை எடுத்துவந்த மகமதியரைத் துரத்தியடிக்க, ஓரங்கல் இந்து மன்னருக்கு உதவியும் செய்தான். பிறகு அவன் பாதாமி என்னுமிடத்தில் பலமான கோட்டையைக் கட்டி 7 வருஷம் சுயாதீனமாக ஆண்டு 1343 வருஷம் பரமபதமடைந்தானை. அவனுக்குப் பிறகு

(2) புக்கதேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1343-௵ முதல் 1379-௵ம்.)

ஹரிஹரராயலுக்குப் பிறகு அவனுடைய தம்பி புக்கராயலு விஜயநகரத்துக்கேவந்து அதை ஸமஸ்தானத் தலைநகரமாக்கிக்கொண்டும், கூல்பர்க்காவிலிருந்த பாமினி குடும்ப மகமதியர்களைத் தாக்கியும், அநேக வருஷகாலம் மகமதியர் இத்தகைகளைத் தாக்காதபடி பாதுகாப்பு செய்தான். அவன் ஓரங்கல்நாட்டரசனாகிய ருத்திரதேவனுக்கு உதவி செய்ததினால், சுல்தான் மகமது ஷாவுக்கு விரோத முண்டாகி, ரெயிசூர் டோஆபில் 1365-வருஷம் இருவருக்கும் பிரமாத சண்டைகளுண்டாக; கடைசியில், நிரபராதிகளான குடிகளை எவரும் கொல்லக்கூடாதென்ற நிபந்தனைகளோடு சமாதானம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு 1376-ம் வருஷம் அந்தச் சுல்தான் மகமதுவின் குமாரன் மூஜாஹித் சாயபு சண்டைக்குவந்தும் தோல்வியடைந்து அதோனியில் சமாதானம் செய்துகொண்டார்கள். அந்த புக்கராயலு காலத்தில் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்கு கோவா, பெல்காம், தாருவம், கொங்கணம் முதலான நாடுநகரங்கள் சுவாதீனமானதன்றியில்; விஜயநகர ஸமஸ்தானம் தெற்கே இராமேசுவரம் வரையில் பரவியதனால், இலங்கை மலையாள மன்னர்களும், தகுந்த வெகுமானங்களுடன் ஸ்தானாபதிகளை விஜயநகரத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

அக்காலத்தில் விஜயநகரம் சகலசம்பத்துக்களில் நிறைவுபெற்று பிரகாசித்தது. அந்த புக்கராயலு கேவலம் யுத்தத்தில் சுத்தவீரனாக மாத்திரம் ஜீவித்ததோடு; கல்விவிருத்தி விஷயத்திலும், பகவத்பக்தி விஷயத்திலும் அதிகசிரத்தையுடையவனாக விருந்தான். வித்தியாரணியருடைய சகோதிரர் சாயனாசாரியார் வேதங்களுக்கு பாஷ்யம்செய்ய ஆரம்பித்தது இந்தப் புக்கராயலு காலத்தில்தான். கி-பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகளால் ஸ்தாபிக்கலான மைசூரையடுத்த ஸ்ரீசிருங்கேரி மடத்துக்கு வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளைப் பிரதம ஆசாரியராக நியமித்ததும் அக்காலத்தில்தான். இம்மட்டோ, அந்தப் புக்கராயலு மதத்தில் சைவனாக விருக்கினும் அன்னிய மதங்களை தூஷிக்காமலும், அவைகளை ஆதரித்தும் வந்தான். இந்து மதத்துக்கு விரோதிகளான ஜயினர்களுக்கும் உதவிசெய்து வந்ததோடு; ஜயினருக்கும் இராமானுஜ மதஸ்தர்களுக்கும் ஊர்கோல விஷயமாக உண்டான பெருங் கலகத்தைச் சிரவண பெலகோலாவில் சமாசமாக சமாதானப்படுத்தினான். குடிகளுக்கு உபயோகமான சத்திரங்களையும், வைத்தியசாலைகளையும், ஏரிகளையும் வாய்க்கால் முதலான சாதனங்களையும், இப்போது அந்தப்புரியிலிருக்கும் புக்கசாகரம் முதலான தடாகங்களையும் உண்டாக்கினான். இப்படி 36 ௵ ஆண்ட புக்கதேவராயலு 1379 ௵ம் மரணமடைந்தான். அவனுக்குப் பிறகு

2-வது ஹரிஹரராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1379 முதல் 1406 வருஷம்.

அந்த புக்கராயலுக்குப் பிறகு அவனுடைய குமாரன் (2-வது) புக்கராயலு அல்லது ஹரிஹரராயலு சிங்காசன மேறினுன். அவனுடைய பட்டபுதேவியின் பெயர் மலலாம்பிகையம்மாள். அவன் 1393-வருஷம் தென்னுடுகள் வரையில் தமது அதிகாரத்தைப் பரவச்செய்தும், சோழ பாண்டியர்களை அடக்கி அவர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டும், அப்படி அவர்களை அடக்கியதனுல் "சாரதுலமாத பஞ்சனன்" அல்லது மஹாராஜாதிராஜன் என்ற பிருதுப்பெயரைப் பெற்றுன் என மைசூர், தார்வார், செங்கல்பட்டு, திரிசிரபுரம், காஞ்சீபுரம் முதலான விடங்களில் அநேக சாசனங்க ளகப்பட்டன. அவன் பிராம்மணர்களுக்கு அநேக அக்கிரகாரங்களையும், கோயில் கோபுர கட்டிடங்களையும் கட்டிக்கொடுத்த தன்றியில், ஜயினமத வித்துவானுகிய "தண்டநீபரி" வேண்டுகோளின்படி, விஜய நகரத்தில் ஒரு அழகிய ஜயினர் கோயிலையும் கட்டிக்கொகொள்ள இடங்கொடுத்தான். அவன் ஸமஸ்தானத்தில் ஸமஸ்கிருத வித்தையைப்பரவச் செய்ததோடு, வித்தியாணியருடைய சகோதிரரும், தமது முக்கியமான மந்திரியுமாகிய சாயனுசாரியாரை அவரது வேத பாஷ்யத்தை எழுதி முடிக்கவேண்டிய உதவிசெய்து முடிப்பித்தான். இந்தியாவின் வடதேசத்தில் பிரோஜஷா 'டொக்ளாக்' பிராமணர்களுடைய கோயில் கூட கோபுரங்களை இடித்தும், சிறந்த கிரந்தங்களைக் கொளுத்தி நாசமாக்கி வருகையில்; தெற்கே ஹரிஹரன் பிராமணர்களையும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களையும் கோயில் கோபுரவிக்கிரகங்களையும் பாதுகாத்துப் பரிபாலித்து வந்தான். அவன் அப்படி பாதுகாத்து வந்ததற்கு தார்வார், கன்னடா, கோவா, மைசூர், பல்லாரி, கடப்பை, காஞ்சி, திரிசிராப்பள்ளி முதலான விடங்களில் அகப்பட்ட சாசனங்கள் இன்றும் சாக்ஷிப் பகருகின்றன.

விஜயநகரத்தினுடைய போகங்களைக்கண்டு சகியாத கூல்பர்கா சுல்தான் பெரோஜிஷா 1398-ம் வருஷம் சண்டைக்கு எத்தனிக்க, விஜய நகரத்தாரும் துங்கபத்திரா நதியைக்கடந்து ரெயிச்சூர்டோவாபைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு மகமதியசேனை மஹா ஊர்க்கத்தோடு விஜயநகரம் வரையில் வர, இருகக்ஷியாருக்கும் சமாதானமுண்டாகியது. அந்தக்காலத்தில் தக்ஷணத்திலும கர்ணுடகத்திலும் கடும்பஞ்சம் சம்பவித்து 12 வருஷகாலம் நீடித்து நாலாபக்கத்து குடிகளை நாசமாக்கி விட்டது. அக்காலத்தில் வடக்கே தாமர்லேன் படையெடுத்துவந்து இந்துக்களைத் துவம்சம்செய்து வருவதைக் கூல்பர்காவிலிருந்த பெரோசாஜிஷா கேட்டு அவன் உதவியைக்கொண்டு குஜாராத்திலும், காண்டேஷிலும், கூடமாகில் விஜயநகரத்திலும் இரண்டாந்தரம் சண்டைசெய்யப் பிரயத்தனப்படுகையில், 1406-வருஷம் ஹரிஹரராயலு சுமார் 20வருஷம் ஆண்டு இறந்தான். அவன் காலத்தில் செலாவணியாகிவந்த பொன் வெள்ளி

செம்பு நாணயங்கள் இன்னும் அகப்படுகின்றன. அவன் கட்டுவித்த புதிய கோட்டை கொத்தளங்களும், கோயில் கோபுரங்களும் தருமசாலைகளும் இன்னும் அவன் பெயரைப் புகழுகின்றன.

1-வது தேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1406-ம் முதல் 1416-ம்ஷூ வரையில்.

இரண்டாவது ஹரிஹர ராயலுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் தேவராயலு 1406ஷூ நவம்பரீ சிங்காசனமேறினான். அவன் காலத்தில் குடிகளுக்கு கஷ்டமேயொழிய இஷ்டலாபம் கிடையாமல் தவித்தார்கள், அப்படி ஆவதற்குக் காரணம், கூல்பர்கா பெரோஜிஷா சமஸ்தானத்தைச்சேர்ந்த முடுகலநாட்டில் ஒரு குடியானவனுடைய அதிக அழகுடைய பெண்ணேயாம் அந்தப் பெண்ணின் பெயர் பிரிதலை-அவளுக்கு உபாத்தியாயராக இருந்த பிராம்மணன் அவள் அழகைப்பற்றி அடிக்கடி தேவராயலிடம் புகழ்ந்துச் சொல்ல, அந்த தேவராயலும் அவளை விவாஹஞ்செய்ய விரும்பி அநேக ஆபரணங்களை அந்த அந்தணர் மூலியமாக அனுப்பித்தார்-அந்தப் பெண், அரசனை விவாஹம் செய்தால் தன்னை பெற்றோரை இனி பார்ப்பதற்கு அநுகூலப்படாதெனக்கருதி வந்த அந்தணரை திருப்பியனுப்பிவிட, அந்த பிராம்மணன் கொண்டுவந்த ஆடையாபரணங்களை அரசனிடம்கொண்டுபோய்வாப்ஸ்கொடுக்க, அரசன் அதிக கோபாருடனாகி அப்பிரிதலைப் பெண்ணை எப்படியாவதுக்கொண்டுவர தக்கதணடுதளாதிகளோடு முடுகல நாட்டின்மேல் படை எடுத்துப்போக அந்தப் பெண்ணின் தந்தை அதைப்பற்றி தமது சுல்தானிடன் முறையிட, சுல்தான் விஜயநகரத்தின்மேல் படையெடுத்துவர, இருகக்ஷிக்காரர்களுக்கும் பிரமாத சண்டைகள் நடந்ததில், விஜயநகரத்தார் நவல் குண்டத்தையும் பங்காபுரத்தையும் சுல்தானுடைய உயுத்தச் செலவுக்குக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்யப்பட்டது. இச்சமாதானத்தினால் தேவராயலுடைய குமாரத்தியை சுல்தான் விவாஹம் செய்துக் கொண்டதாகவும், முடுகல நாட்டு குடியானவன் மகளாகிய பிரிதலையை பெரோஜஷா தன் குமாரன் ஹஸேன் கானுக்கு விவாஹம் செய்வித்ததாகவும் ஒரு சாசனத்தில் வெளியாகிறது. இந்த விசனத்தினால் 1416-ல் பரமபதமடைந்தான்.

விஜயபூபதிராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1416 முதல் 1418-ம் வருஷம்.

இறந்துபோன தேவராயலுக்கும் அவன் மனைவி திம்மாம்பிகா தேவிக்கும் பிறந்த விஜயபூபதிராயலு தமது காலத்தையெல்லாம் கல்வியை விருத்தியாக்குவதிலும், சிற்றின்ப சுகத்திலும் கழித்துவிட்டான்.

பிரவுட தேவராயலு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1419 முதல் 1444வரு-ம்.

விஜயபூபதிராயனுக்கும் அவன் மனைவி நாராயணாம்பிகாளுக்கும் ஜனித்த பிரவுட தேவராயலு பட்டத்துக்கு வந்தான். புராதன புக்கராயனுக்குப் பிறகு பிரபலமான இராயனாகிய பிரவுடதேவராயலு, மகமதியர் தம் முன்னோரிடம் பிடித்துக்கொண்டிருந்த கோட்டைகளை எல்லாம் சண்டை செய்து ஜயித்து தம் வசமாக்கிக்கொண்டான். அச்சண்டைகளில் மகமதியசேனைத் தலைவரான பீயர்பைசுரல்லி சாயபு இந்துக்களால் சொல்லப்பட்ட சங்கதி சுல்தான் பெரோஜிஷா கேட்டு மனமொடிந்து அதே விசனத்தில் மரணமடைந்தான். அந்தச் சுல்தானுக்குப் பிறகு வந்த அஹமத்ஷா தமது தகப்பனுக்கும் சேனைக்கும் உண்டான கஷ்டத்தைக் கருதி 1422-ம் வருஷம் தேவராயலுக்கு விரோதமாகப் படையெடுத்து வந்து விஜயநகரத்துக்கு முற்றுகை போட்டு வழியில்கண்ட கோயில் கோபுரங்களை எல்லாம் இடித்துச் சண்டைசெய்ய, அவன் உயுத்த செலவைத் தருவதாக சமாதானமாகியது. அந்த பிரமாத சண்டைசச்சரவுகளினால் 1424-25வது நாட்டில் பிரமாத பஞ்சமுண்டாகி பலலாயிரம் பிரஜைகள் பரலோகமடைந்தார்கள்.

அந்தச் சண்டையினால் இந்துக்களுக்கு வரவர வில் வித்தையில் சாமர்த்தியம் குறைந்துபோய்விட்டதென்று கண்டு, தேவராயலும் தனது சமஸ்தானத்தில் 2,000 மகமதியரைச் சேனையில் சேர்த்தும், அவர்களுடன் 80,000 இந்துச் சிப்பாய்களையும் சேர்த்தும், மகமதியரை விஜயநகரத்தில் வசித்து வரும்படி இடங்கொடுத்தும், அவர்களால் இராஜத்துரோகம் செய்கிறதில்லையென்று சொல்லி குரானில்சத்தியம் வாங்கியும், அக்குரானைத் தனது ஸமஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அப்படி மகமதியரை இந்து சேனையோடு சிப்பாய்களாக சேர்த்துக்கொண்டது இந்த விஜயபூபதி காலத்தில்தான் ஆரம்பம்.

1435 வருஷம் சுல்தான் அஹமத் சாயபு இறந்துவிட, அவனுடைய குமாரன் அலாவுதீன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவனது தம்பி மகமது, தேவராயலுடைய உதவியினால் அலாவுதீனை ஜயித்து ரெயிச்சூர், பீஜப்பூர், ஷோரணூர் முதலான கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொள்ள, தேவராயலை மஹாபராக்கிரமசாலி என்று மகமதியர்கள் கொண்டாடினர். அந்தக்காலத்தில் (1420-1421-வரும்) விஜயநகரத்தைவந்து பார்த்த ஐரோபிய யாத்திரைக்காரராகிய "நிகோலா கோண்டி" (Nicola Conti.) என்பவர் விஜயநகரம் சகல சம்பத்தும் பெற்றும், 60-மைல் சுற்றளவுள்ள சிறந்த பட்டணமாகவும், 90,000-சேனவீரர்களால் காக்கப்பட்டும், சஹகமனம், ரத உற்சவம், செடில் குத்தியாடல் முதலான உற்சவங்களையும் கண்டதாக எழுதியிருக்கின்றனர். மற்றோர் யாத்திரை

க்காரராகிய "அப்தல் ரஜாக்" என்பவர் விஜயநகரத்தைப்பற்றி பின்னும் விசேஷித்து எழுதி இருக்கின்றனர்.

அதாவது தான் (அப்தல் ரஜாக்)பாரசிக நாட்டு 'கோரேசன்' இராஜாவின் ஏஜண்டாகி மலையாள கரையோரமாக மங்களூருக்கு வந்து அங்கிருந்து விஜய நகருக்கு வந்ததில், அந்த விஜயநகரமும் அதைச் சுற்றிலு மிருந்த விடங்களில் பலவித பயிர்கள் செய்யப்பட்டு ஓர் சிங்காரநந்தவனம் போலவும், அதன் இராஜாங்கம் தெற்கெ இலங்கை முதல், கூல்பர்காவரையிலும்; மலையாளம் முதல் பங்காளம் வரையிலும் பரவி, அந்த எல்லைக்குள்ளாக 300 பெரிய அரணான கோட்டைகளும் கட்டிருந்தனவாகவும், அவைகளையடக்கி ஆண்ட இராயலு இந்தியாதேசத்திற்குள் சிறந்த சக்கிரவர்த்தியாகவும், அவனுக்குப் பிரதிமாதமும் கிரமச் சம்பளம் பெற்றுவந்த (11,00,000) லக்ஷம் சேனைகள் சுத்த வீரர்களாகவும், ஆயிரங்கணக்கான யானைகளும், அனேக ஆயிரங் குதிரைகளும், இரதங்களும் இருந்தனவாசவும், வித்யாநகரம் அல்லது விஜயநகரபட்டணம் 10 மைல் நீளமும், 12 மைல் அகலமுள்ள விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், அதைச் சுற்றிலும் ஏழுசுற்றுள்ள பிரமாண்ட கல்சுவர்கள் கட்டப்பட்டும், அதற்குள் அரணான ஓர் பெரிய கோட்டையும், உருவிய கத்திகயோடு இமைகொட்டாமல் அனேக வீரர்கள் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்ததாகவும், அந்த நகரத்தில் எங்கு பார்த்தபோதிலும் விசாலமான ரோட்டுகளும், வாய்க்கால்களும், கூடகோபுர மாடமாளிகைகளும், அனேகவித புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் தரும் நந்தவனங்களும், உத்தியானவனங்களும் நிறைந்திருந்ததாகவும், அனேக ஆபரணக்கடைகளும், ஆடைகளை விற்கும் கடைகளும், தானியக்கடைகளும், பலசரக்கு கடைகளும் நிறைவுப் பெற்று, குடிகள் குதூகலத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாகவும், கண்டு ஆநந்தித்து சரித்திரமெழுதி இருப்பதன்றியில்; அந்த ஸமஸ்தானத்தில் நீதிபரிபாலனத்துக்காக அரண்மனைக்கு பின்புரத்தில் கட்டி இருந்த பெரிய நீதிஸ்தலத்தில் "தண்டநாயுடு" என்ற நீதி அதிபர் பிரதிதினமும் வந்து பிராதுக்காரர்களிடம் சொற்ப நஜுரர் பெற்றுக்கொண்டு, பிராதுகளை விசாரித்து நீதி செலுத்தியும்; அச்சங்கதியை அன்றாடம் மாலையில், இராயலவர்களுக்கு அறிவித்து வந்ததாகவும், அப்படி அறிவிக்கும் கேசுகளில் பிசகுகள் நடந்தாகிலும், நீதிதவறி இருந்தாகிலும், அல்லது சிக்குமுக்கான வழக்குகளாக விருந்தாகிலும் இருக்கில் உடனே ஸமஸ்தானத்திலுள்ள தக்க பண்டிதர்களையும், பெரிய மனுஷர்களையும் தருவித்து அவர்களோடு யோசனை செய்து நீதி செலுத்தி வந்ததாகவும், அந்த நீதிஸ்தலத்துக்குப் பின்பக்கத்தில் ரிகார்டு அறைகளும், அங்கு அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் எழுத்தாணிகளால் ஓலைகளில் எழுதிக்கொண்டும், மரப்பலகைகளில் எழுதிக்கொண்டு மிருந்ததாகவும், அந்த ரிக்கார்டு ரூமுகளுக்கு அருகில் அழகான தங்கசாலைக் கட்டப்பட்டு அதில் தங்கத்திலும் வெள்ளி, செம்புகளிலும், வராகன், பிரதாபன் டணங்களை வார்ப்பிடம் செய்துகொண்டிருந்ததாகவும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டும், அவர் கச்சேரியைகாக்கவும், அமுலை நடத்திவரவும் 12,000 பதாதி சேவகர்கள் இருந்ததாகவும்.

அவர்களுடைய (பதாதிகளுடைய) யாதாந்திர சம்பளத்தை அந்நகரில் அப்போது செல்வத்தில் சிறந்த தாசிகளுக்கு விதிந்த வரியிலிருந்து கிரமமாகக் கொடுக்கப்பட்டு வந்ததாகவும்; அந்தப் பன்னீராயிரம் பதாதிகளுக்கு நகரிலும், மற்ற விடங்களிலும் நடக்கும் அக்கிரமங்கள் பூரணமாகத் தெரியும் என்றும், ஸமஸ்தானத்தில் குற்றம் செய்தகுற்றவாளிகள் அகப்படாவிட்டால் அந்த 12,000 பதாதிகள் உத்தரவாதிகளாகக் கொண்டு நீதி செலுத்தப்பட்டு வந்தபடியால், அங்கு குற்றங்கள் அபூர்வமென்றும், ஆகவே குடிகள் தம்பொருள் பயம் பிராணபயம் அற்று க்ஷேமமாக வாழ்ந்திருந்தார்களென்றும், எப்படிப் பட்ட குடிகளும் நிர்ப்பயமாக நல்ல ஆடை ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சுபமுகமாக இருந்தார்களென்றும் தெரிவித்ததோடு, இராஜமாளிகையில் அநேக அறைகளின் சுவர் கூரைகளையும், தங்கத் தகடுகளில் சித்திரவேலை செய்துப் பத்தித்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், இராஜ சிங்காசனம் தங்கத்திலும், நவரத்தினங்களிலும் பதிக்கப்பட்டு பிரம்ம விமானம்போல் தோன்றியதாகவும்; இராஜ அரண்மனையில் 12,000 ஸ்திரீகள் மஹாசுந்தரவதிகளாகவும், அவர்களில் 3000 பெயர் இராயனுடைய மனைவிகளாகவும், அவர்களில் 500 பெயர் இராயனு வெளியில் போகும்போது கூடபல்லக்கில் போய் வருவதாகவும் இன்னும் பலவிதமாக இந்த ஸமஸ்தானத்தின் பெருமையைப் பற்றிப் பிரபலமாக எழுதி இருக்கிறார். அன்றியும், அங்கு நடந்த தசரா பண்டிகை காலத்தில் ராயனு கொலுவிருந்தபோது அநேக பெருநில குறுநிலமன்னர்களைத் தருவித்து மரியாதைசெய்து பவனிவந்த வைபவத்தையும் பின்னும் தீபாவளிபண்டிகை காமன்பண்டிகைகளின் விநோதங்களையும் புகழ்ந்து எழுதி இருக்கின்றனர். அந்த அப்தல் ரஜாக்சாபபே இராயலவர்களைத் தரிசிக்கப்போனபொழுது அவரை அன்போடு அழைத்து அருகிலிருக்கச்செய்தும் மகமதிய ராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றி விசாரித்ததாகவும், அந்தராயனு நீண்ட உருவமும், ஆஜானுபாகுவும் அழகிய முகாரவிந்தமுடைய வாலிபனென்றும் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கின்றனர்.

இவ்வளவு வைபோகத்தோடிருந்த தேவராயனு 1443-ம் வருஷம் பீரார் சுல்தான மீது படை எடுத்துப்போய் முதுகல், பான்கொளூர் என்ற கோட்டைகளைப்பிடித்தான். அவன் காலத்தில் ரெயிச்சூர்லிங்கசாகர் என்ற இரண்டு விடங்களில் தவிர, மற்ற பாகங்களிருந்த குடிகள் மகமதியர் பயமற்றுவாழ்ந்தார்கள். அப்படி 30 வருஷங்களாக மாக்ஷிமையோடு ஆண்ட பிரிவுடதேவராயனு 1446-ம் வருஷம் பரமபதமடைந்தான்.

இம்முடி தேவராயனு

கி. பி. 1444 முதல் 1449 வருஷம்

பிரவுடதேவன் மனைவி சிம்ஹலாதேவி வயிற்றில் ஜனித்த மல்லிகார்ஜுனனுக்கு திம்மன்ன தண்டநாயுடு மந்திரி. மல்லிகார்ஜுனன் பெனுகொண்

டாவுக்குப்போய் அங்கிருந்த நரசிங்கராயலு தக்கபடி அரசு செய்யாமையால் தனது குமாரன் நந்த ராஜுனை அங்கு அரசனாக்கினன்.

விருபாக்ஷிராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1467-முதல் 1485-வருஷம்.

மல்லிகார்ஜுனனுடைய தம்பியாகிய, விருபாக்ஷி இராயலு பயங்காளியாக இருந்தமையால், பாமினி ஸமஸ்தானம் காஜாகான் கவான் 1470 வருஷம் கொங்கனி நாட்டின் மீது படை எடுத்துப்போய், 1471-ம் வருஷம் கோவா பட்டணத்தைப் பிடித்தான். பிறகு பெல்காமும் 1472-ம் வருஷம் மகமதியர் வசமாகிவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் கடகபுரியிலிருந்த புருஷோத்தமதேவனும் படை எடுத்து வந்து வருத்தினன். விருபாக்ஷிராயலுக்கு புத்திரசந்தானமில்லை. மல்லிகார்ஜுனராயலுக்கு சொந்தமக்களில்லாமையால் அவனோடு, (அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் 1407க்கு சரியான கிறிஸ்து சகாப்தம் 1485 வருஷத்தில் சுமார் 150 வருஷகாலம்) கம்பீரமாக ஆண்டுவந்த ஹரிஹரபுக்கராயலுடைய சமஸ்தானம் முடிந்து விட்டது. ஆகவே பெனுகொண்டாவில் அரசு புரிந்த ராயலுடைய குமாரனாகிய பிரவுடதேவராயலை (III) மல்லிகார்ச்சுனராயலு சுவீகாரம் செய்துகொண்டு விஜயநகரத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததாகவும், அந்த பிரவுடதேவராயலு வாலிபதசையோடு பன்னிரண்டு வருஷம் ஆண்டுவந்து 1498-ம் வருஷம் மகமதியரோடு சண்டைசெய்ய, கத்திகாயம் பட்டு அந்த காயம் சவுக்கியபடாமல் இறந்துவிட்டதாகவும், அந்த ராயலுக்கு நரசிம்மராயலு தளகர்த்தனாகவும் மந்திரியாகவும் இருந்ததாக (Ferishta) பிரஷ்டாஎன்பவர் சரித்திரத்தில் எழுதி இருக்கிறார்.

அந்த 3-வது பிரவுட தேவராயலும், அவன் தளகர்த்தனும் மந்திரியுமாக இருந்த நரசிம்மராயலும், எவர்களென்று சில சாசன சரித்திரங்களைச் சோதித்துபார்க்கையில், முன்பு மாலிகாபூர் விஜயநகரத்தின் மீது படை எடுத்து வந்து பிரமாத சண்டை செய்து கோட்டையை முற்றுகைபோட்டுப்பிடித்து அக்கோட்டைக்குள்ளிருந்த நரபதி இராஜனாகிய பூபராயலேயும், அவன் மக்களேயும் அக்கினிக்கு இரையாக்கியபோது, அவனுடைய தாதியானவள் அரண்மனையில் இருந்த மூன்று வயதுள்ள புக்கன் என்னும் ஆண்பிள்ளையை அந்தரங்கமாகவும், கோட்டையின் சாக்கடை வழியாகவும் கொண்டுபோய், அருவகாட்டெல்லே மலையாளர் குடிசையில் தேனும் தினைமாவும் கொடுத்து வளர்த்த பிள்ளையின் சந்ததிகளென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

தாதியின தந்திரத்தினால் அருவகாட் டெல்லேக்குக் கொண்டுபோன பிள்ளையின் பெயர் 'புக்கராயலு'. அந்தப் பெயரை பூபராயலு உயிரோடிருந்த போது தமது சேனவீரனாகிய புக்கனுடைய பராக்கிரமத்தை மெச்சி அச்சேனைத்தலைவன் பெயர் மறவாதிருக்கும் நிமித்தம் தமது மக்களில் கடைசி மக

னிக்கு வைத்தான். அந்தச் சிறுவனும் தனது பெயருக்குத் தக்கபடி பராக்கிரம
முகலான குணங்களை உடைத்தாயிருந்தும், மலையாளருடைய மேனுக்கும்
இனிமாவுக்கும் எதிர்பார்த்திருந்தபடியால்; அப் பராக்கிரமத்தை உடனே
அந்நியருக்கு காட்ட ஏதுவில்லை. ஆயினும், அவனை ஆசையோடு எடுத்துக்
கொண்டுபோய் வளர்த்ததாதியானவள் அம்மலை நாட்டில் அகப்பட்ட உபாத்தி
யாயர்களிடத்தில் சுவல்பக்கல்வியையும், மலையாளர்களிடத்தில் மல்ல யுத்
தம், வில்லு யுத்தத் தொழில்களையும், கற்பித்தும், காலம் முதிர, அந்த புக்க
னுக்கு அம்மலைநாட்டில் வந்து வளரும் விருத்தாந்தத்தை எல்லாம் சாங்கோ
பாங்கமாகச் சொல்ல, அவன் கேட்டு தம் விதிவசத்தை எண்ணி துக்கப்பட்டும்,
அப்போது விஜயநகரத்தில் பிரபலமாக ஆண்டுவந்த புக்கராயனுக்கு தமது
உண்மையான நிலைமையைச் சொன்னாலும் கால வித்தியாசத்தினால் காரிய
சித்தியடைய வகையில்லை என்றஞ்சியும், அந்தத் தாதியைத் தமது தாயாகப்
பாவித்தும், அவள் சொற்படி நடந்தும், மலசர்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியைக்
கற்பித்துக் கொண்டும், மலசருக்கு வேண்டிய வேட்டைகளாடியும், சொற்ப
பொருள் சம்பாதித்து காலம் கழித்துவந்தான். அவனுக்கு கிட்டத்தட்ட இரு
பது வருஷ வயது ஆகவே, தாதியம்மாள் பார்த்து இனி அவனுக்குக் கலியா
ணம் செய்து வைக்கவேண்டுமென்று கருதியும், இரவில் யாரிடமும் சொல்
லாமலும், ஆனைகுந்திக்குப்போயும், அங்கு நரபதி இராமராயனுடைய பூர்வபந்து
க்களில் அதிக ஏழைகளாக இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் தான் நடத்திய இரகசிய
ங்களை எல்லாம் சொல்லியும் புக்கனுக்கு அங்குள்ள ஓர் நல்ல பெண்ணைப்பார்
த்து சம்மதப்படச் செய்வித்தும், அப்பெண்ணையும், அப்பெண் வீட்டாரையும்
இரகசியமாக இராக்காலங்களில் துளுவ நாட்டிற்கு அழைத்து வந்தும், மலசர்
சமூகத்தில் மணம் செய்விக்க; அம்மலசர்கள், அந்த வாலிபப் புக்கராயனு
டைய பூர்வசரித்திரத்தையும், அவனுக்கு அங்கு நடந்த விவாஹ வைபவத்தை
யும் கண்டு அவன் சாக்ஷாத் புராதன நரபதி பூபராயனுடைய குமாரனென்று
அறிந்து அவனை அந்தத் துளுவநாட்டிற்கு அரசனாகக் கொண்டு அவன் ஆக்
கினைக்குள் அடங்கி வாழ்ந்து வந்தார்கள். அந்த புக்கராயனுடை ஆதிபாட்டன்
பூட்டன் தந்தை மார்களாகிய நரபதிராயலு மார்களின் ஆதி வீட்டுப் பெயர்
கள் "ஸம்பிநவாரு", "கோட்டவாரு," "கோலவாரு," "தேசாவாரு" என்பவை
களாம். இடையில் காலதேச வித்தியாசங்களினால் அந்த புக்கராயலு துளுவ
நாட்டிற்கு அரசனாகியதால் அன்று முதல் அந்த புக்கராயலு குடும்பத்திற்கு
"துளுவவாரு" என்ற புது (வீட்டுப்) பெயர் வழங்க நேர்ந்தது.

அந்தத் துளுவ புக்கராயலுக்கு திம்மராயலு என்ற குமாரன் பிறந்தான்.
அவனும் தம்முன்னோருடைய விஜயநகரத்தை அடைய பிரயத்தனப்பட்டும்,
காரியசித்தி பெறுமையால், தமது தந்தையைப் போலவே துளுவநாட்டில்
ஆண்டுவந்தான்; ஆயினும் அக்காலத்தில் விஜயநகரத்தை யாண்டுவந்த மல்லி
கார்ஜுன ராயனும் தமது பிறப்பையும், பாத்தியதையையும் தெரிவிக்க,
அவன் உண்மையறிந்தும் தம் ஸமஸ்தானத்தைக்கொடுக்க சம்மதியாமல், அவ

னுடைய இளைய குமாரன் நரசிங்கராயலைப் பெனுகொண்டாவுக்கு அதிபதியாக்கியும், மறுபடியும் சில வருஷங்களுக்குள்ளாக அவன் அதிகாரத்தை நீருக்கி, அவ்விடத்திற்குத் தன் குமாரன் நந்தராஜனை நியமித்து விட்டதாக ஒரு சரித்திரத்தால் தெரியவருகிறது. அந்த திம்மராயலுக்குப் பிறகு அவர் குமாரர் ஈசுவர ராயலும் துளுவநாட்டில் சிலகாலம் ஆண்டுவர அவருக்கு நரசராயலு என்ற குமாரர் பிறந்தும் சகல கல்விகளை ஞானங்களைக்கற்றும் சுத்தவீரனாக இருந்தமையால், தம்முன்னோருடைய பிதுரார்ச்சித சொத்தாகிய விஜயநகரத்தை நியாயமூலமாகக் கேட்டும் கிடைக்காததனால், பிறர்சகாயம் பெற்று அந்தக் கோட்டையின்மேல் படை எடுத்துப்போகப் பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, அந்த விஜயநகரத்தில் புக்கராயலுடைய சமஸ்தானத்துக்குச் சரியான வார்சுகளற்று பெனுகொண்டாவில் சிலகாலம் ஆண்ட தமது சிறிய தகப்பனாருடைய குமாரன் பிரவுடதேவராயலை விரூபாக்ஷிராயலு சுவீகாரம் செய்துகொண்டு விஜயநகர சிம்மாசனத்திலேற்றின சங்கதியைக் கேட்டு ஆநந்தித்து, தாமும் வந்து சேர பிரவுட தேவராயலு 1494-ம் வருஷம் இறந்துபோக, அவன் மந்திரியாகிய நரசிம்ம ராயலே அந்த நரபதிச் சக்கிரவர்த்தி பட்டத்தைப் பெற்று ஆண்டுவர ஆரம்பித்தார். மேஸ்டர் சுவேல் அவர்கள் எழுதிய பர்காட்டன் எம்பயர் சரித்திர புத்தகம் 108-வது பக்கத்தில் விருபாக்ஷிராயலு சிற்றின்பத்தில் மூழ்கி துஷ்கிருதியங்களைச் செய்துவருவதைப்பற்றி அவன் மூத்த குமாரன் அவனைக் கொலைசெய்து விட்டுதான் சிங்காசனமேற, அவனுடைய சகோதரனாகிய பிரவுட தேவராயலு அந்த மூத்தகுமாரனைக் கொலைசெய்து பட்டம் கட்டிக்கொண்டதாகவும், அந்த பிரபுடதேவராயலும் இருப்திகரமாக ஆண்டு வராமையால் ஸமஸ்தான குடிகளும் பிரபுக்களும் நொந்து அவனைப் பட்டத்திலிருந்து நீக்கி நரபதி ஸமஸ்தானத்தின் ஆதிசந்ததியாகிய நரசிம்ம இராயலை சிங்காசன மேற்றி வித்ததாக எழுதி இருக்கிறார்.

விஜய நகரத்தில் மறுபடி-யும் நரபதி ஸமஸ்தான ஸ்தாபனம்.

இப்படி விஜயநகரம் மறுபடியும் நரபதி சமஸ்தானமாகி நரசராயலு ஆண்டுவர ஆரம்பிக்கையில், ஸமஸ்தான குடிகளும் பிரபுக்களும் சுதந்தர சுக வாழ்வைப்பெற்றார்கள். பிறகு பீரார் நாட்டு அரசனாகிய காஜாகவான் சாயிபு இறந்துவிட 1489-ம் வருஷம் ஈசப் ஆதல் ஷாப் பட்டத்திற்குவர அந்நாடெங்கும் கலகங்களாகி அல்லோலகல்லோலமாகியது. அதே மாதிரியாகவே அஹமத் நகரம், பீரார், பெத்னூர், கோல்கொண்டா முதலானவிடங்களிலும் கலகங்களுண்டாக பாமினி, ராஜ்யம்பாழடைந்துவந்தது. தென்தேசத்தின்ஸ்திதி இப்படி இருக்க, வடக்கே 'பேபர்' என்பவன் படை எடுத்துவந்து டில்லியைப் பிடித்து மோகல்ராஜியத்தை ஸ்தாபித்தும், இந்தியாவிலுள்ள மகமதிய சிற்றரச

சர்களுக்கெல்லாம் உதவிபுரியச் சித்தமாக இருப்பதாகச் சங்கதி அறிவித்தான். அப்போது ஐரோப்பாகண்டத்தைச் சார்ந்த போர்த்துகல்லிலிருந்து 1498ஞம் ஆகஸ்டு மாதம் 26ம் தேதி வாஸ்கோடிகாமா என்பவன் மலையாளக்கரையி லிறங்கி வர்த்தகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். இப்படிப்பட்ட நவீன சம்பவங்கள் நடக்கும் காலத்தில் அரசாக்ஷிசெய்ய ஆரம்பித்த நரசராயலின் ஸ்திதி எப்படி இருக்கவேண்டும்.

நரபதி நரசராயலு ஸம்ஸ்தானம்.

கி பி-1490-ஞ-ம் முதல் 1497-ஞம்-வரையில்

அப்படி தமது பிதுரார்ச்சித ஸம்ஸ்தானத்தை குடிகளுடையவேண்டுகோ ளின்படி அடைந்த நரசராயலு சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய ஆந்திரர். அவர் வீட் டின் பெயர் கோட்டவாரு. அதாவது அவருடைய ஆதி தாய்தந்தைகள் மகத நாடு அல்லது புஷ்பபுரி கோட்டையிலிருந்து வந்தவர்களானபடியால், அவர் கள் வீட்டின் பெயர் கோட்டைவாரு என்றாகியது. மத்தியகாலத்தில் கால வித் தியாசத்தினால் தமது தாய்தந்தைகள் துளுவநாட்டிலாண்டு வந்ததைப்பற்றி துளுவவாரு என்றுசில சரித்திரக்காரர்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். இதற்குமுன் விஜயநகரம்ஆண்ட புக்கராயலு முதலானவர்கள் சைவர்களாக விருந்தார்கள். நரபதி நரசராயலு குடும்பத்தார் ஆதியில் புத்தர்களாகவும், பிறகு சைவர்க ளும் இருந்து, பிறகு வைணவர்களாகிவிட்டார்கள். அப்படியாகிலும், சகல மதஸ் தரிடத்திலும் சமரச மரியாதையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவருடைய மந்திரி மஹாமதிரூகியென்று பிரபலப் பெயர்பெற்ற சாலுவதிம்மரசு அல்லது அப்பாஜி என்பவர்.

அந்த நரசராயலுக்குத் திப்பாம்பாதேவி, நாகாம்பிகாதேவி, உமாம்பிகா தேவி, என்ற மூன்று மனைவிகளிருந்தார்கள். அவர்களில் திப்பாம்பாதேவி வயிற்றில் 'வீரநரசிம்மராயலும்', நாகாம்பிகாதேவிக்கு 'கிருஷ்ண தேவரா யலும், உமாம்பிகாதேவி'க்கு அச்சுதேவராயலும், அரங்கதேவராயலுமாக நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். வேறொரு சாசனத்தினால், நரசராயலு க்கு புஜபலராயலு என்ற ஜேஷ்ட குமாரர் பிறந்து 6 வருஷகாலம் சமஸ் தானத்தை அதிககம்பீரமாக ஆண்டுவந்ததாக தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற் றொரு சாசனத்தில், வீர நரசிம்மலு ராயலுக்கே புஜபலராயலு என்ற பெயரும் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது (Vide P. 110. A Forgotten Empire by Robert Sewell) அப்படிப் பிறந்த ஆண்மக்களுக்கு க்ஷத்திரிய தருமத்தின்படி சிறுவயதிலேயே கல்வி ஞானத்தையும், வில்வித்தைமல்ல யுத்த முதலான பயிற்சிகளையும்போதித்து, சமஸ்தானத்துக்குத் தக்கபடி வளர்த் தினார்கள்.

அந்த நரசராயலு காலத்தில் நடந்த விசேஷங்களைப்பற்றி அநேக சாசனங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அவர் திக்கு விஜயம் செய்து துவஜஸ்தம்பத்தை நாட்டியதையும், களிங்கன், யவனன், முதலான ராஜர்களை ஜயித்ததையும், விஜயநகரத்தில் ராயலு சமஸ்தானத்தை ஊர்ஜிதமாக்கியதையும், குந்தலேசுவரனை ஜயித்து பீஜப்பூரைச் சுவாதீனமாக்கிக் கொண்டதையும்; மாளவ துருக்க சீமையில் பாரசீகர் முதலானவர்களை ஜயித்தும், சோழபாண்டியருடன் சண்டை செய்து அவர்கள்நாடுகளை வசமாக்கியதையும், ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் ஹூன நரேந்திரனோடு சண்டைசெய்து ஜயித்ததையும், தான் மண்டலீக மேகமாரண்டன்' என்ற பிருதை வகித்துக் கொண்டதையும் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆயினும் 'நரசராயலு விஜயம்' என்னும் அவர் சரித்திரத்தைச் சோதிக்கையில், அந்த நரசராயலு தென் சமுத்திரம் வரையில் நேராகப் போய் இடையிலுள்ள சேர சோழ பாண்டியர்களை ஜயித்தும், அவர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, இராமேசுவரத்தையும், ஸ்ரீரங்கத்தையும் தரிசித்துக் கொண்டும் அவ்விடங்களில் அநேக தருமங்களைச் செய்தும், காவிரிநதியில் குடிகளுக்கேற்ற அணைகளைக் கட்டித் தடுத்து அநேக வாய்க்கால்களை வெட்டிப் பயிர்பச்சைகளைச் செழித்தோங்கச் செய்வித்தும், அங்குள்ள கோவில் கோபுரங்களுக்கு அநேக மானியங்களையும் தருமங்களையுந் தந்தும்; ஸ்ரீரங்கத்திற்கும், காஞ்சிபுரத்துக்கும் மத்தியில் தாம் குடியிருந்து விஷ்ணுவை வணங்க வேலூரில் ஒரு கோட்டையையும்; அதற்குள் அநேக கோயில் கோபுர வீதிகளையும் கட்டிவைத்தும், அதில் கொஞ்சகாலம் இருந்தும், அது பகைவர்வந்துத் தாக்க வசதியாக இருக்கக்கண்டு, அதை விட்டு மலைகளால் சூழ்ந்த அரணான சந்திரகிரியில் ஒரு கோட்டையைக்கட்டி, அதில் தமது பொக்கிஷத்துடன் சிலகாலம் வாழ்ந்தும், பிறகு வடக்கே மகமதியர் கலகம் செய்த படியால், அவர்கள்மீது படையெடுத்துப்போய் ஜயித்தும், கங்கைக்கரைவரையில் தமது இராஜியத்தைப் பரவச்செய்தும் ஜயசீலனாகிவந்து விஜயநகரத்தமர்ந்தும், வயோதிகம் வருவதற்கு முன்பே தமது ஜேஷ்ட குமாரர் வீரநரசிம்மராயலுக்கு சக்கிரவர்த்தி பட்டங்கட்டியும், தம் இளைய குமாரர்களான கிருஷ்ணதேவராயலு, அச்சுததேவராயலு, ரங்கதேவராயலு அவருக்குதவியாக விருக்கச்செய்தும், அவர்கள் யாவரும் சாலுவதிம்மரசு என்னும் அப்பாஜியை மந்திரியாகக் கொண்டு அரசுசெய்ய வேண்டுமென்று திட்டப்படுத்தியும், இவ்விதமாகக் 13 வருஷங்களாண்டபிறகு சாலிவாகன சகாப்தம் 1401-ம் வருஷம் சார்வரி நாமசம்வச்சரமாகிய கி. பி. 1498-ம் வருஷம் பரமபதமடைந்தார்.

வீரநரசிம்மராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1497-முதல் 1598 ௵ வரையில்.

அந்த நரசராயலுக்குப் பிறகு அவர் ஜேஷ்டகுமாரர் வீரநரசிம்மராயலு சாலிவாகன சகாப்தம் 1410-வருஷம் (சார்வரி நாம சம்வச்சரம்) சிங்காசனமேறின

உடனே தமது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட அநேகபெரு சில குறுசில மன்னர்க ளிடம் கப்பம்வாங்கி வந்தாலும்; மைசூர் ஸமஸ்தானத்தாரும், கர்நாடகத்தைச் சார்ந்த உம்மத்தூர், தலைநாடு முதலான விடங்களிலுள்ள பாளையக்காரர்கள் தாம் கப்பங்கட்டமாட்டோமென்று கர்வத்தைக் காட்டியதனால், அந்நரசிங்க ருக்குத் தமது தம்பிமார்களாகிய கிருஷ்ணதேவராயலையும், அச்சுத தேவராயலை யும் தகுந்த சேனையோடு அனுப்பி அவர்கள் கொட்டத்தை அடக்கி கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகையில், 1498 வருஷம் போர்த்துகல் தேசத்து 'வாஸ்கோடிகாமா' வின் கப்பல் 'கார்வார்' கரைக்கு வந்தது. 1503 வருஷம் போர்த்துக் கேசியர் ஹாளிவர் கோட்டையைத்தாக்க அந்நகரத்தை நெருப்புக்கிரையாக்கி விட்டார். பிறகு அவர்கள் பட்கல்ம என்னும் இடத்திற்குப் போய்த்தாக்கி ராயலு அனுமதியினால் 1505 வருஷம் அஸ்ஜிடிவ் (Anjdiv) என்ற விடத்தில் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். அந்தப் போர்த்துகேசியருக்கு (Almeyda) அல்மீடியா என்பவர் பிரதிநிதியாக இருந்தார், அந்தப்பிரதிநிதிக்கு நரசிம்மராயலு ஒரு தானாதிபதியையனுப்பிச் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

அந்தக்காலத்தில் இடாலியா யாத்திரைக் காரராகிய (Varthema) 'வர்த்தமா' என்பவர் கனாராவையும், விஜயநகரத்தையும் வந்து நேரில் பார்த்து புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார். அதாவது விஜயநகரம் அப்போது பூலோகத்தில் ஓர் விசித்திர பட்டினமென்றும், அதை ஆண்ட நரசிம்மதேவராயலு கோடீசுவரரென்றும், அவருக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 15,00,000 பவுன் அல்லது 2,25,00,000 ரூபாய் வருமானம் என்றும், அவரிடம் 49,000 குதிரை வீரர்களும், 4,000 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், அந்தராயலு வெளியில் புறப்படும்போது அவருடன் 5,000 குதிரைகளும், அநேக இராஜர்களும், பிரபுக்களும் புறப்பட்டு மரியாதை செய்கிறார்களென்றும், அவர் சமஸ்தானத்தில் திருடர் துஷ்டர் பயம் கிடையாதென்றும் எழுதியிருக்கிறார். அந்த நரசிம்மராயலுடைய ஜயாதிபராக்கிரமத்தைப்பற்றி பாரிஜாதபஹரணத்தில்.

సీ॥ కుంతలేశ్వరుడు చిక్కు-పడంగ విద్యాపురంబున గైకొని । నిజ
ప్రౌఢి నెఱపెఁ । బారసీకునకు దుర్భరమానవత్వంబుఁ । దూల
గించె మానవదుర్గసీమ శ్రీలవల్లభునకు సురవధూమధురాధర
ముచ్చి మధురాపురంబు గొనియె । శ్రీరంగపట్టణ సీమఖడ్గనటీ
వినోదంబు । హూపసేంద్రునకుజూ॥

ఉ॥ నతఁడు సుతికెక్కె రామసేత్వంతరాళ
కలితషోడశదానవిఖ్యాతయశుఁడు
మండలీకరమేఘమార్తాండబిరుదుఁ
డీశ్వరాధిపునరస పృథ్వీశ్వరుండు.

என்று சொல்லி இருக்கும் கவியால் காணலாம். அப்படி பிரபலத்தோடு 11 வருஷகாலம் ஆண்ட வீரநரசிம்மராயலே 'இராஜாதிராஜ ராஜ பரமேசுவர பிரவுட பிரதாப வீரநரசிம்ம மஹாபுஜபலராயலு' என்று புகழ்ந்துகொண்டாட சாலிவாஹனசகாப்தம் 1430 (கி-பி 1509) (ருத்திரோத்காரி) வருஷம் விஷ்ணுபதமடைந்தார். அவருக்குப் பிறகு அவருடைய தம்பி ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயலு சிங்காசனமேறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயலு ஸமஸ்தானம்.

1509-ஸு முதல் 1530-ஸு வரையில்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலுடைய ஜனனத்தைப்பற்றி ஒரு விநோத கதை உண்டு. அதாவது:-அவரது தந்தைக்கு முதல் குமாரனாகிய வீரநரசிம்மராயலு பாலியத்தில் சரீரதிடனற்றும், சோம்பலாகவும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்டவன் தனது பெரிய இராஜியத்தை நிருவகிக்க முடியாதென்றும்; ஆகவே, சுறுசுறுப்பும் சுத்தவீரனாகவுமிருக்கும் ஒரு மகன் பிறக்கவேண்டுமென்றும் சதாசகதிகலவனைத் தியானித்தும், அநேக ஜோசியர்களுடன் ஆலோசனை செய்தும் வருகையில், அந்த ஜோசியரில் வல்லவனான ஒருவன், இராயனைப் பார்த்து, "வேந்தே, விசனப்படவேண்டாம், வெகு சமீபசீக்கிரத்தில் விண்ணுலகில் ஒரு விசேஷமான வெள்ளி ஜுவலிக்கப்போகின்றது, அதை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துப்பார்த்து, அன்றிரவு தமது பட்டமகஷியோடு சேர்ந்தால், உடனே கர்ப்பமாகி ஜகதலப் பிரதாபனாகும்படியான ஒரு சுத்தவீரன் பிறப்பான்" என்று சொன்னான். அந்த வாக்கியத்தை நரசராயலு வெகு கவனத்தோடு ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்க, ஒரு நாள் இரவு படுத்து நித்திரை செய்து, நடுராத்திரியில் நித்திரைத் தெளிந்து வெளிக்குவர, அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து அதிக அற்புதமான ஒரு நக்ஷத்திரம் அந்த அரசன் காலனும்பக்கொண்டுபோய் அருகில் வைத்திருந்த பாத்திரஜலத்தில் பிரகாசத்துடன் பாய்ந்துவிழுந்தது, உடனே இராயனு அது சங்கதியை வேஷகாரன் மூலியமாய் தமது மந்திரி சாளுவதிம்மரசுக்கு அறிவித்தார்.

அந்த திம்மரசு கேட்ட உடனே ஜோசியன் சொன்ன வாக்கியத்தை நினைத்து வேவுக்காரனைப்பார்த்து, "ஓடிப்போய் இராயலவர்களைத் தம்மருகிலிருக்கும் பாத்திர ஜலத்தில் நக்ஷத்திரம் விழுந்ததாகச் சொன்னாரே, அந்த ஜலத்தை உடனே குடித்துவிட்டு, தமது பட்டமஹிஷியைச் சேரும்படிச் சொன்னதாகச்சொல்" என்று சொல்லியனுப்ப. அந்த வேவுகாரனும் ஓடிவந்துஅப்படியேச் சொல்ல, இராயலவர்களும் அருகிலிருந்த ஜலத்தை உடனே பானம் செய்தும், தம் பட்டமஹிஷியைப் பள்ளியறைக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அந்த வேவுகாரனும் ஓட்டமாக ஓடிப்போய் பட்டமஹிஷியிடம் சங்கதியைச் சொல்ல, அந்த மஹாராணி தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி ஆடையாபரணங்களைச் சாவதானமாக அணிந்துக்கொண்டுவர, "ஐயர் வருகிறதற்குள் அமாவாசை யோடிப்போய்விடும்." என்னும் பழமொழிப்படி அந்தப் பட்டமஹிஷி வருவதற்குள் குறித்த நல்ல முகூர்த்த காலம் முடிந்துவிடுமென்று எண்ணி; இராயலு உடனே தமது பள்ளியறையில் விளக்குகளைத் தூண்டிவிடுதியை வீசும் கன்னிகையான ஒரு நாகாம்பாளைக்கூட, அந்தப்பெண் கர்ப்பவதியாகி பத்தாம் மாதத்தில் பாலசூரியனைப்போன்ற பிள்ளையைப் (கிருஷ்ண தேவராயலு) பெற்றாளாம். அந்த கிருஷ்ணதேவராயலு பிறந்த காலத்தைப் பற்றி.

ఉ॥ అందలిశాలివాహన శకాబ్దములు ద్రివసుత్రిసోముల౯ వందితమై
నయవ్యయకృతి వత్సరమందలి పుష్యమాసమందుందగు కృష్ణపక్ష
మునసుండెడి ద్వాదశి శుక్రవాసరంబందు దయించెఁ గృష్ణుఁడు
శుభానితుఁడా సరసింహాము ౖరికి॥

மேலேகாட்டிய கவியினால் கிருஷ்ணதேவராயலு கி-பி 1465ளுக்குச் சரியான சகாப்தம் 1387ளும் விக்ருதி வருஷம் புஷ்யபஹுள துவாதசி வெள்ளிக்கிழமை தினம் பிறந்ததாக பிரதியக்ஷமாகிறது.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலுடைய ஜாதி.

கிருஷ்ணதேவராயலு சந்திரவம்ச க்ஷத்திரயர் குலதிலகனாகிலும், அவருடைய முன்னோர்களிற் சிலர் துளுவநாட்டில் சிலகாலம் வதிந்து வந்தபடியால் துளுவ தேசஸ்தர் என்றும், அவருடைய வீட்டின் பெயர்கள், சாலுவவாரு, சம்பேட்டவாரு, சேலகோலவாரு என்றும் கொண்ட வீட்டு கவிகள் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் சந்திரவம்சத்தார் என்று மது சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படியெனில்.

కృష్ణరాయని పూర్వుల వృత్తాంతము.

కృష్ణరాయని పూర్వులవంశము చంద్రవంశమైనట్లును, తుళువ

యను పౌరుషనామంబుగలది అయినట్లునీక్రింది పద్యమువలనంగా
న్పించు. మనుచరిత్రములో

చంద్రవంశములో నొకపురుషుడు.

క॥ అతనికి యదు తుర్వసులను
సుతులుద్భవమంది హితసూదనులుబలా ।
న్వితమతులు వారిలోఁ బ్రో ।
షితకీర్తి వహించె తుర్వసుడుగుణనిధియై॥

సీ॥ వానివంశంబునఁ దుళువాన్వవాయము వెల్సె ।
అందు బెక్కండ్రు నృపులుదయంబునంది ।
నిఖిలభువన ప్రపూర్ణ నిర్నిద్రకీర్తి ।
నధికులయిరి తదీయాన్వయమునఁబుట్టి॥ అని.

அப்படி அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனு பிறந்த உடனே இராயனுக்கு அநேக நல்ல சகுனங்களுண்டாகிச் சந்தோஷத்தை விருத்தியாக்கியதுடன், பீஜப்பூர் ஸமஸ்தானம் முழுதும் இராயனுக்குச் சொந்தமானபடியால், நரசராயனு மகிழ்ந்து, அந்தக் கிருஷ்ணராயனு மஹா அதிர்ஷ்டசாலியாவானெனக் கொண்டு, நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்த்து வந்தாராம்.

இதையறிந்த அந்த ராயனுடைய மற்றமனைவிகள் "இனி இந்த கிருஷ்ண ராயனு உயிருடனிருந்தால், தம் மக்களுக்கு சிங்காசனம் கிட்டாதென்றஞ்சி, அம்மகவை அரண்மனைக்குள்ளாகவே கொன்றுவிடவேண்டுமென்று இரகசியமாகக் கொலைப் பாதகரைத் தூண்டி வந்தார்களாம். அந்தச் சூதையறிந்த சாலுவ திம்மரசு என்னும் மந்திரி, அக்கொலைபாதகரைத் தம்வசப்படுத்தியும், அவர்கள் வசத்திலிருந்த கிருஷ்ணதேவராயனு என்னும் பிள்ளையைத் தாம் பெற்றுக்கொண்டும், அப்பிள்ளைக்குப் பதில் ஒரு பக்ஷியைக் கொடுத்துக் கொல்லச்செய்து அதன் இரத்தத்தை இராஜபத்னிகளுக்கு காட்டும்படி செய்து திருப்தியாக்கிவிட்டும்; கிருஷ்ணராயனு என்னும் சிசுவைத் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து போஷித்துப் பாதுகாத்தும், பலகலைகளையும் போதித்துவர, அந்தப் பாலியனான கிருஷ்ணதேவராயனு, சாலுவதிம்மரசு தான் தனது பிதாவென்றும், அவரை, 'அப்பாஜி' என்று அழைத்துவர, அந்த மந்திரிக்கு அன்று முதல்

"அப்பாஜி" என்ற பெயரே அதிக பிரபலமாகிவிட்டதாம், அந்த அப்பாஜியும் அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலை அதிக காருண்யத்தோடும், கருத்தோடும், வளர்த்துவந்தாராம்.

அப்படி கிருஷ்ணதேவராயலு தம் மந்திரி வீட்டில் வளர்ந்துவர, அரண்மனையிலிருந்த தந்தையாகிய நரச இராயலுக்கு இச்சங்கதிகளை அறிவிக்காமல், கிருஷ்ணராயலு என்னும் சிசு மாந்தத்தினால் இறந்துவிட்டதென்று பெண்டுகள்கூடி பெரும் பொய்யைச்சொல்ல, அந்த அரசனும் அது உண்மை என்று நம்பி, அன்று முதல் நல்ல ஆஹாரமும் நித்திரை முதலானவைகளுமற்று வியாகூலராக காலம்கழித்துவர; வியாதியும் மேலிட்டு, இனி பிழையேயோமென்றெண்ணி, தமது மந்திரி சாளுவதிம்மரசையும், தமது மூத்த மனைவியின் மக்களையும் அருகில் தருவித்தும், தமது சுண்டுவிரலில் அணிந்திருந்த இராஜமுத்திர மோதிரத்தை எந்தமகன் பிடுங்க வல்லவனோ, அவனுக்குத் தான தமது இராஜ்யம் கொடுப்பதாகச் சொல்ல; அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அந்த மோதிரத்தைப் பிடுங்கப் பலபாடுபட்டும், மோதிரமணிந்த விரலில் வீக்கமிருந்தபடியால், அதைப்பிடுங்க வகையற்றுத் தவிக்க; அரசன் திம்மரசைப்பார்த்து "மதிபூஷியாகிய மந்திரியே! இப்போது கிருஷ்ணதேவராயலு உயிருடனிருந்தால் இம்மோதிரம் இதுவரையில் என் விரலிலிருக்குமோ?" என்று விசனப்படுகையில், திம்மரசுப்பார்த்து "வேந்தே விசனப்படாதே, உமது கிருஷ்ணதேவராயலு இறந்துப் போகவில்லை, என் வீட்டில் சுகமாக வளர்ந்துவருகிறான், ஆக்ஞை கொடுத்தால் அழைப்பிக்கிறேன்" என, 'இராயலு சொல்லிமுடியாத சந்தோஷமுற்று உடனே அருகில் தருவிக்கச்செய்து கிருஷ்ணதேவராயலைக் கட்டித்தாவி முத்தமிட்டும் அந்தப்புரத்து அஞ்ஞான கிரிமையர்செய்த சதிமோசத்திற்காக விசனப்பட்டும், கிருஷ்ணராயலை ஏறிட்டுப்பார்த்தும், தன் கைவிரலிலிருக்கும் மோதிரத்தைக் கழற்றும்படி சொல்ல, அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலு மகாபுத்திசாலியானபடியால், அந்த மோதிரமணிந்த விரலுக்கு ஒரு ஈரத்துணியைச் சற்றுநேரம் சுற்றிவைத்து வீக்கம் நீங்கியபிறகு அம்மோதிரத்தை லகுவில் கழற்றிக்கொடுத்தான். இராயலுக்கு அதிக சந்தோஷமுண்டாகி, அந்தக் கிருஷ்ணராயலே தமது சிங்காசனத்துக்குத் தக்கவனென்றும், ஆயினும் மூத்தகுமாரன் வீரநரசிம்மராயலு காலம்வரையிலும் அவனுக்கு உதவியாக இளவரசு பட்டம் தரிக்கவேண்டுமென்று மந்திரியிடம் சொன்னதாகவும் சிலரால் சொல்லப்பட்டு வருகின்றது.

இந்தக்கதை உண்மையானதோ என்று நரபதிகளுடைய வம்சாவளியைக் காட்டும் வித்தியாநகர இராஜ சரித்திரம், பிரவுடதேவராயலும் சரித்திர, கொண்ட விடுதண்டகவியிலும், மநு சரித்திரம், பாரிஜாதாபஹரணம் முதலான கிரந்தங்களையும், அநேக சிலாசனங்களையும் கொண்டு பரிசோதிக்கையில், இது பொய்யான கதையென்றும், கிருஷ்ணதேவராயலுடைய தாயாராகிய 'நாகாம்பாதேவி' சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய குலஸ்திரி என்றும், அவள் நரசிம்ம

தேவராயலுடைய இரண்டாந்தாரமாகிய தருமபத்தினி என்றும் தெரிய வருகிறது.

கிருஷ்ணதேவராயலு தமதுதமயனார் இறந்த பிறகு

சகாப்தம் 1430-க்கு விபவ வருஷம் சித்திரை மாதம் (கி. பி. 1509-ம் வருஷம் பிப்ரவரி 4உ) சிங்காசன மேறியதாக அநேக சரித்திரங்களினாலும், சாசனங்களினாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. அவரைத் திம்மரசு என்னும் மந்திரி நல்ல சுபமுகூர்த்த காலமறிந்து தேவபிராமண பூஜைகளைச்செய்வித்தும், அநேகமுடிசார்ந்த மன்னர்கள் பந்து மித்திரர்களுக்கு முன்பாகவும், சாஸ்திர பத்ததியாகவும், சடங்குகளை நடப்பித்தும், சிங்காசன மேற்றியதாக ஒரு சாசனத்தில் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

அப்படி சிங்காசனமேறிய கிருஷ்ணதேவராயலு, தமது மந்திரி திம்மரசை அருகில் அழைத்து தமது சமஸ்தான சங்கதிகளை எல்லாம் சாங்கோபாங்கமாக அறிந்தும், இராக்காலங்களில் மாறுவேடம் பூண்டு வீதி வீதியாக உலாவிக் குடிகளுடைய சுகதுக்கங்களை நேர் நேராகக் கேட்டும், அரசுசெய்து வருங்காலத்தில்; பிரதாபருத்திரனாகிய கஜபதிராஜனும், மைசூரும் வேறு சில குறுநிலமன்னர்களும் கிரமமாக தம் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதாமல் கஷ்டப்படுத்தி வருவதையும், தமக்குச் செலுத்தவேண்டிய கப்பத்தைக் கிரமமாகச் செலுத்தாமல் அசட்டை செய்துவருவதை அறிந்தும்; பெரிய தண்டுதளாதிகளுடன் படையெடுத்தும், கிருஷ்ணா நதியைத்தாண்டிப்போய் கோல்கொண்டாவை முற்றுகைப்போட்டு அங்கிருந்த மகமதியர்களை ஜயித்தும், அருகிலிருந்த அகமது நகரத்துக்குப்போய் அதைப் பிடித்தும், அங்கு தமது ஜயஸ்தம்பத்தை நாட்டியும்; கஜபதி சமஸ்தான நாட்டின் வழியாகத் திரும்புகையில், அந்த கஜபதியும் கப்பங்கட்டாததைப்பற்றி சண்டை செய்ய ஆரம்பிக்கையில்; அந்தக் கஜபதி ஜகந்நாதத்திலிருக்கும் மஹாவிஷ்ணு பக்தனென்றும், சதாபிராம்மண சாதுஜனபோஷகனென சொந்த பந்துவென்றும், அப்படிப் பட்டவன்மேல் படை எடுப்பது தருமமல்லவென்றும், திம்மரசு மந்திரி தடுத்துச் சொல்லியும்; கிருஷ்ணதேவராயலு கேளாமல், படை எடுக்க; அப்படைகள் அங்கிருந்த பயங்கரமான வனத்துக்குள், சண்டைக் கோலமாகப்போக, அங்கு சித்தாவுத்கான் என்னும் மஹமதிய வீரன் 60-ஆயிரம் சேனையோடுவந்து தாக்க, உடனே கஜபதியின் சேனைகளும், சித்தாவுத்கான் சிநேக பந்தத்தால் மற்றோர் புறம் வந்து கிருஷ்ணதேவராயலை [illegible]த்துக்கொள்ள, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சேனைகள் வேறு வழிப்போக வழியற்றுத் தவிப்பதைக் கிருஷ்ணதேவராயலு கண்டு ஓ தேவா! மந்திரி திம்மரசு வார்த்தையைக் கேளாமையால்

இந்த வம்புவந்து வாய்த்ததே என்று முகம்வாடி நிற்பதைத் திம்மரசு மந்திரி பார்த்து "வேந்தே விசனப்படாதே," மிஞ்சிப்போன காரியத்தை எஞ்சியெஞ்சி யோசிப்பதில் பிரயோசனமில்லை; இந்த அசந்தர்ப்பத்தில் இராஜ தந்திரமாக காரியத்தை முடித்தால்மாத்திரம் காரிய சித்திப்பெறலா" மென, கிருஷ்ணதேவராயனு "அஃதெப்படி" என, "இதோ செய்கிறேன் பாருங்கள்" என்று அடியில் கண்ட உபாயத்தைச் சொன்னார். அதாவது:—

இந்தச் சண்டையில் அதிக வீரதீரனான மகமது சிதவத்கானுக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, அக்கடிதத்தில் "ஐயா, தாங்கள் முன் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு ஒப்பந்தம் செய்து கொடுத்தபடி, கஜபதி பிரதாப ருத்திரரை உயிருடன் பிடித்துக் கொடுத்தால் உமக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்தபடி ஓரங்கல் கோட்டையையும், பின்னு மநேக கிராமங்கள் தண்டெளாதி ஆபரணங்களையும், பஹுமானமாகத் தரச் சித்தமாக இருக்கிறோம்; அதற்கு அத்தாக்ஷியாக இக்கடிதத்துடன் சில ஆடை ஆபரணங்களை அனுப்பி இருக்கிறோம். அங்கீகரித்துக்கொண்டு இது சங்கதியை யாவருக்கும் அறிவிக்காமல் அதிக அந்தரங்க சங்கதியாக வைக்க வேண்டும்.

இப்படிக்கு இஷ்டன்
மஹாமந்திரி
"சாலுவ திம்மரசு"

என்று எழுதி கிருஷ்ணதேவராயனுக்குக் காட்ட, கிருஷ்ணதேவராயனு பார்த்து இப்படிப் பட்ட காரியம்செய்ய இஷ்டப்படாதவராக இருந்தும், இராசநீய விஷயத்தையும், காலதேச வர்த்தமானத்தையும் அறிந்து, மந்திரியின் இவ்விதமான தந்திரக் கடிதத்தை அங்கீகரித்தார். இதை அங்கீகரிக்கவே,

உடனே திம்மரசு மந்திரி, அந்தக்காகிதத்தையும், அத்துடன் சில ஆடை ஆபரணங்களையும் சேர்த்து அவைகளை (சிதவத்கானுக்கு அனுப்பாமல்) கஜபதிராயவிடம் நேரில் கொடுக்கும்படி வேவுகாரனிடம் கொடுத்தனுப்ப, அந்த வேவுகாரனும் வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடி பிரதாபருத்திர கஜபதிராயவிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அவர் யாதோ சமாதான உடன்படிக்கைக் கடிதமென்றெண்ணி, தம் யானையை விட்டிறங்கி அந்தரங்கமான விடத்திற் கொண்டுபோய் வாசிக்க, அதிற்கண்ட சங்கதியினால், அது மகமது சிதவத்கானுக்கு எழுதிய கடிதமென்றும், அது வகைமோசமாக தம்மிடம் வந்து விட்டதென்றும், இனி அதில்கண்டபடி சிதவத்கான் தம்மைப் பிடித்து கிருஷ்ணதேவராயவிடம் ஒப்புவித்து விடுவானென்றும் பயந்து, எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி, ஏங்கித் தேங்கித் தவித்துத் தலைகுனிந்து நிற்க, அவருடைய சேனைகள் அவர் வெகு நேரமாக யுத்த களத்தில் வாராதிருப்பதைக் கருதி கஜபதிக்கு யாதோ கெடுதி அல்லது பகைவரால் கொலை சம்பவித்ததென்றெண்ணிப் பயந்து பலபக்கமும் பார்த்து ஓடிவிட்டார்கள்.

இத்தியாதி சங்கதிகளைக்கண்ட வேவுகாரன் ஓடிவந்து, திம்மராசு மந்திரியிடமும் இராயலிடமும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்ல, திம்மரசு தம் பல்லக்கு ஏறி இராயலைப் பாதுகாக்கவேண்டிய சேனையை அவரிடம் விட்டு, அவருத்திரவின்படி சிலதண்டுதளங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கஜபதி ஸமஸ்தானக் கோட்டைக்கருகில் வந்து, கஜபதிக்கு தாம் சமாதானஞ்செய்ய வந்திருப்பதாகச் சங்கதி சொல்லியனுப்பினர்.

கஜபதியும், அவருடைய மந்திரி முதலானவர்களும் சாதுவதிம்மராஜை மரியாதையுடன் அழைத்துக்கொண்டு, கோட்டைக்குள்ளேபோய் க்ஷேமசமாசாரங்களைப் பேசியபிறகு, திம்மராசு, கஜபதியைநோக்கி, "பிரபுவே, நரபதி சமஸ்தானத்தாரும், கஜபதிசமஸ்தானத்தாரும் இந்துக்களாகவும், சந்திரவம்சக்ஷத்திரியர்களாகவும், மாமன் மருமகன் வரிசையான பந்துக்களாகவும் இருக்க, நீங்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்துகொண்டும், இந்துக்களுக்குப் பொதுப்பகையாளியான மகமதியரை இந்நாட்டை விட்டு ஓட்டுவதைவிட்டு, அவர்களைச்சிநேகிதர்களாகக்கொண்டு உங்கள் பொது குடும்பத்தைப் பாழ்த்துப் போகச்செய்வது இந்து மதஸ்தர்களுக்குத் தருமமல்லவே" என்று புத்திமதிகளைச்சொல்ல, கஜபதியின் மனதும் கரைந்து திம்மரசு வாக்கைத் தேவவாக்காகக் கொள்வதாகச்சொல்ல, திம்மராசு பார்த்து,

"ஓ! பிரதாபருத்திர கஜபதியே, உமக்கு அதிக ரூபலாவண்யமான குமாரத்தி இருப்பதாக கேள்விப்படுகிறேன், அந்தப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற புருஷன் கிருஷ்ணதேவராயலைவிட சிறந்தவர் யாருமில்லை. உங்களிருகுடும்பத்தார்களும் எப்போதும் மாமன் மச்சான் உறவினரானபடியால், தங்கள் பெண்ணைக் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்துவிட்டால், உங்கள் பழய பந்துத்துவமும் போகாமல் நீடிக்கும், மேலும் நீங்களிருவரும் இவ்விதமான சம்பந்தத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு உதவியாக நிற்கில், உங்கள் சமஸ்தானங்களின்மேல் மகமதியர் முதலான வேறு நாட்டு மதஸ்தர்கள் அடி எடுத்துவைக்க வழியில்லை. இது விஷயத்தில் உமதிஷ்டம் என்ன" என்று, திம்மரசு கேட்க, பிரதாபருத்ர கஜபதிராயனும் கேட்டு கால தேச வர்த்தமானங்களைத் தழுவியும், 'அப்படியே யாகட்டும்' என்று சம்மதிப்பட்டு அந்தத் திம்மராசை அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துப்போய் தமது குமாரத்தியின் அழகிய அரண்மனையையும், ரூபபடத்தையும் காட்டி, அவள் அன்போடு வளர்த்துவந்த பஞ்சவர்ணக்கிளியையும் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு பஹுமானமாகக் கொடுத்தும் திம்மராசுக்கும் தக்கமரியாதைகளைச் செய்தும், நல்ல சுபமுகூர்த்த காலமறிந்து வந்து நிச்சய தாம்பூல முகூர்த்தம் நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி, திம்மராசைத்தமது சமஸ்தான எல்லைவரையில் மரியாதைகளுடன் கொண்டுபோய் விட்டு வரும்படி உத்தரவு செய்தார்,

இப்படி மரியாதைகளுடன் திரும்பிப் புறப்பட்ட திம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயலிடம் வந்து தாம் போனது முதல் அங்கு வந்த நிமிஷம்வரையில் நிகழ்ந்த

சங்கதிகள் யாவையும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியும், கஜபதி குமாரத்தி கொடுத்த பஞ்சவர்ணக்கிளியை இராயவிடம் கொடுக்க, அக்கிளியானது கிருஷ்ணதேவராயலை முகர்ந்து முத்தமிட்டு நன்னை வளர்த்த வரதாம்பாள் அல்லது பிரதாபருத்திர கஜபதிராயனுடைய அருமையும் அழகு யாவும் திரண்டுவந்த துகாம்பாதேவியின் அழகையும், குணாதிசயங்களையும் அவளுக்கேற்ற கணவன் கிருஷ்ணதேவராயலே என்றும் இனிய வார்த்தைகளால் கெஞ்சிக் கொஞ்சி பேச, கிருஷ்ணதேவராயலும் அதிக சந்தோஷமுற்று, திமமரசின் புத்திசாதுரியத்தைத் துதித்தும், கூடிய சீக்கிரத்தில் கஜபதி குமாரத்திக்கு நிச்சயதாம்பூலம் செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படி செய்யும்போது அந்தப் பெண்ணைத் தாமும் மாறுவேடம் தரித்து முன்னுடியாகப் பார்த்து பிறகு முகூர்த்தத்தை நடத்த வேண்டுமென்றும் திம்மரசு மந்திரிக்கும் சொல்ல, அதற்கு அம்மந்திரியும் சம்மதித்து, அந்த கிருஷ்ணதேவராயலை ஸமஸ்தான வெற்றிலைப்பாக்கு மடித்துக்கொடுக்கும் வேலைக்காரனைப்போல் வேஷம் போட்டும், நிச்சய தாம்பூல உற்சவத்திற் கேற்ற ஆடை ஆபரணங்களை எடுத்துக்கொண்டும், தக்கதாக கஜ பதாதி பிருதுகளுடன் புறப்பட்டு வந்தும், கஜபதி ஸமஸ்தானக் கோட்டைக்கு அருகில் பல்லக்குகளை நிறுத்தும்படி செய்தும், தாம்வந்திருக்கும் சங்கதியைக் கஜபதிராயனுக்கு முன்னுடியாகத் தெரிவிக்கும்படி வேவுக்காரர்களை அனுப்பினார்கள்.

அது சங்கதியைக் கேட்ட பிரதாபருத்திர கஜபதிராயனும், தம் சபா மண்டபத்தைக் கமுகு வாழை பூங்கொடிகளால் அலங்கரித்தும், அந்தபுரத்துக்குள் போய் தமது பத்தினி மார்களையும் பந்துக்களையும் அழைத்து, தாம் செய்ய நிர்மாணித்த விவாக சங்கதியைச்சொல்ல, அவர்கள் கேட்டு அதிசயித்து "அந்தோ! கிருஷ்ணதேவராயனு சுபத்தினிக்கு பிறக்காமல், தாசிவயிற்றில் பிறந்தவனுமே; அப்படிப்பட்ட இழிகுலத்தானுக்கு நமது உயர்குலப்பெண்ணை எப்படித்தருவது" என்று சொல்லி விசனப்பட்டுக் கண்ணீர் விட்டழுதார்கள்.

கஜபதிராயனு, தம்மனைவிமார்களையும் பந்துக்களையும் பார்த்து "பேதைகாள் பயப்படாதேயுங்கள்! கிருஷ்ணதேவராயனு நரசாராயனுக்கும், அவரது தர்மபத்தினி நாகலாம்பாதேவிக்கும் பிறந்த குலஸ்தர்; அவர் பிறந்தது முதல் நரசாராயனு அவர்மேல் மிதமிஞ்சிய அன்பைக் காட்டிவந்தமையாலும்; மற்ற மனைவிகளும் மக்களும் நரசாராயனுடைய இராஜஸிங்காசனம் தம்மக்களுக்கும் தமக்கும் கிட்டாதென்றஞ்சி, பொறாமைப் பேய்பிடித்து அவரைக் கொல்லவும், ஜாதிபிரஷ்டனாக்கவும், தாசிபுத்திரன் என்று அநியாயமான அவதூறுகளைச் செய்தார்கள். ஆகவே, அந்தப் பொய்க்கதைகளை நம்பவேண்டாம்; கிருஷ்ணதேவராயனு தாசி புத்திரராக இருந்தால், அப்படிப்பட்டவருக்கு எனது குலமணியைக் கொடுக்க சம்மதிப்பேனு? அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனு பிறந்தநாள் முதல் நாளதுவரையில் நடந்த அவரது ஜாதகத்தைப் பார்த்துத்தான் வாக்குத்தத்தம் செய்தேன்" என்று பலவிதமாக புத்திமதிகளைச் சொல்லி சமாதானப்

பத்தினியும், தம் பத்தினிமார்களையும், புத்திரியும், தக்கபடி அலங்காரம் செய்து கொண்டிருங்கள் என்று திட்டஞ்செய்தும், தமது பந்து மித்திரர்களையும், பிராமண சிரேஷ்டர்களையும், சமஸ்தான பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களையும் சகல வாத்தியகோஷங்களுடன் கோட்டைக்கு வெளியில் அனுப்பி, அங்கு வந்து தங்கியிருக்கும் திம்மராசு மந்திரிக்குத் தக்க மரியாதைகளைச் செய்தும், அவர் கூட வெற்றிலைப்பாக்கு மடித்துக்கொடுக்கும் வேஷதாரியான கிருஷ்ணதேவ ராயலையும், மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களையும் கோட்டைக்குள் அழைத்துவந்தும், அரண்மனைக்குள் அலங்கரித்து வைத்திருந்த சபாமண்டபத்தில் உட்காரச் செய்து உபசரித்தும்; கிருஷ்ணதேவராயனுடைய க்ஷேமத்தையும், அவர் சமஸ்தான க்ஷேமத்தையும் விசாரித்தும் விவாக முகூர்த்தகாலம் வரவே, வேதப் பிராமணர்கள் வேதகீதங்களைப்பாட நிச்சயதாம்பூலத்துக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.

உடனே முகூர்த்தகாலம் கிட்டிவர, புரோகிதர்கள் மந்திரங்களைச் சொல்லி ஆசீர்வதிக்க, க்ஷத்திரிய தருமத்தின்படி கிருஷ்ணதேவராயன் அனுப்பிய ஆடை ஆபரணங்களையும், பண்டு பலாதிகளையும், வெற்றிலை பாக்கு புஷ்ப சந்தன குங்குமாதிகளையும், மணமகளுக்குக் கொடுக்க, கஜபதிராயன் திம்மராசு மந்திரியை அந்த வரிசைகளுடன் அந்தப்புரத்துக்கு வரும்படி அழைத்துப் போக, அந்தத்திம்மராசும் தன்னுடன் வெற்றிலைப்பாக்கு மடிக்கும் வேஷதாரனாக வந்திருக்கும் கிருஷ்ணதேவராயலையும் கஜபதியின் உத்திரவின்படி அந்தப் புரத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், தங்கத் தட்டுகளில் அநேக ஆடை ஆபரணங்களையும், முத்துகள் கோர்த்த தட்டுக்களில் மல்லிகை முல்லை முதலான புஷ்பங்களையும், வைர மணிகள் பதித்த தட்டுக்களில் வெற்றிலைபாக்கு சந்தன குங்குமாதிகளையும், அவைகளின்மேல் வைர வைடூரிய நவரத்தினங்கள் பதித்த கட்டாரியையும், அடுக்கடுக்காக அடுக்கச் செய்வித்து, அவைகளை வெற்றிலைப் பாக்கு மடிக்கும் வேஷதாரியை எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் திரைக்குள் சகல ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு தேவலோக அப்சரஸ்திரீயைப்போல் இருந்த கஜபதி குமாரத்தியினிடம் கொடுக்கும்படி உத்தரவுசெய்ய, அதைக்கேட்டு கஜபதி ராஜகன்னிகையும திரையை நீக்கிக் கொண்டு தக்க தாதிமார்களுடன் திரைக்கு வெளியில் சற்றுவந்து நிற்க, வெற்றிலைப் பாக்குக் கொடுக்கும் வேஷதாரியும், திம்மராசு வார்த்தைக்கு மிக்க பயந்தவனைப்போல பாசாங்கு காட்டியும், அடக்க ஒடுக்கமாக அந்தத் தங்கத் தட்டுக்களையும், முத்துமணி வைரமணி கட்டாரி தட்டுகளையும் ஏந்திக்கொண்டுபோய் கஜபதி கன்னிகையின் முகார விந்தத்தை ஜாடையாக ஏறிட்டுப் பார்த்தும், அவள் அழகின் பெருமையைக் கண்டு தனக்குள்தான் சந்தோஷித்தும், இரு கைகளாலும் எடுத்துக் கொடுக்க, அந்தக் கஜபதி புத்திரியும், அந்த வெற்றிலை வேஷதாரியின் முகார விந்தத்தையும், காலில் அணிந்திருந்த வஜ்ஜிரவீர சங்கிலியையும், கையிலணிந்திருந்த வச்சிரகண்டி முதலானவைகளையும் பார்த்து பிரமித்து, இந்த வேஷதாரியே கிருஷ்ணதேவராயனென்று நிர்யாணித்து பெருமூச்சு விட்டுக் கேவல ஸ்திரீஜாதியான தன் நிமித்தமாக தன் அந்தஸ்தை

யும், பெருமையையும் மறைந்து. வேலைக்காரன் வேடம்பூண்டு வந்ததைச் சிந்தித்தவளைப்போல முகத்தைக்காட்டி நின்றாள்.

உடனே பதில் தாம்பூல மரியாதையாகக் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு கஜபதிராயலு தயார்செய்து வைத்திருந்த தங்கத் தட்டு தாம்பூலாதிகளை அந்தக் கன்னிகையின் கையில்கொடுத்து, வெற்றிலைப் பாக்கு மடிக்கும் வேஷதாரி வேலைக்காரனிடம் கொடுக்கும்படிச் சொல்ல, அந்தக் கன்னிகையும் மனமுவந்து தனது ஆசை நாயகனாகிய வேஷதாரியின் முக அழகை மறுபடியும் பார்த்தும், இரண்டு கைகளால் ஏந்திக்கொடுக்க, அவ்வேஷதாரியும் அடக்க ஒடுக்கமாக வாங்கி திம்மராஜுக்கு அருகில் வந்து வைக்க, அந்தத்திம்மரசும், கஜபதியும் அவர்பந்து மித்தரர்களும சந்தன புஷ்பங்களைத் தரித்துக் கொண்டு, உல்லாசமாக இரண்டு ஸமஸ்தானங்களின் சங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்க, திரைக்குள் போன இராசகன்னிகையை அவளுடைய தாயார் முதலான இராசமஹிஷிகள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு திரைக்கு வெளியில் நடந்த விருத்தாந்தங்கள் என்ன என்று கேட்க, அந்தக் கன்னிகையும், கண்களில் ஆநந்த பாஷ்பம் பெருக, கரங்கள் நடுங்க, தனது தாயாரைப் பார்த்து.

“எனது ஆருயிராகிய அன்னையே, நான் திரைக்கு வெளியில் போய் வெற்றிலை மடிக்கும் வேலைக்காரனிடம் தாம்பூலமரியாதை வரிசைகள் வாங்கியது முதல், அந்த வேலைக்காரனே என் முன்வந்து, இப்போதும் சயாரூபமாக நிற்கிறான். பசும்பொன் நிறமும், பதினெட்டு வயதும், ஆஜானுபாஹுவும், வில்லுகளைப்போல் வளைந்தப் புருவங்களும்,செந்தாமரையைப்போன்ற பெருத்த கண்களும், விசாலமான காதுகளும், நீண்ட மூக்கும், பவளத்தைப்போன்ற உதடுகளும், முத்துவரிசையைப்போன்ற பற்களும், அரும் துளிர்போல் ஆரம்பிக்கு மீசையும், பூரண சந்திரனைப்போன்ற குளிர்ந்த முகமும், தக்க கரசரணாதிகளும் பொருந்தி இருப்பவனும், காலில் வஜ்ஜிர வீரசங்கிலியையும் தரித்து, வெகு காம்பீரமாக வந்த அந்த வேலைக்கான் எவனோ? அறிகிலேன்! அவனைப்பார்த்தது முதல் எனக்கு தசாவஸ்தையும் சம்பவித்ததுபோலிருக்கிறது. அவன் இப்போதும் திரைக்கு வெளியில்தான் நமது அப்பாவுக்கு அருகில் கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான், பாருங்கள்” என்று சொன்னாள்.

இராஜமஹிஷிகளும் மற்ற அந்தப்புர மாதுசிரோன்மணிகளும் உடனே கொஞ்சமாகத் திரையை நீக்கிப் பார்க்கையில், அந்த வாலிப வேலைக்காரனுடைய விலக்ஷணங்கள் எல்லாம் தாம் முன் பலரால் கேட்டிருந்தபடி கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விலக்ஷணங்களாகவே இருக்கின்றன வென்றும், அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலு இப்போது வேஷமிட்டு வந்திருக்கிறானென்றும், அவன் அவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவனாகவும், இராஜாதிராஜனாக இருக்கினும் தாசி புத்திரன்தான் என்றும், அவனை இன்று இராத்திரியில் படுத்துத்தூங்கும் போது எப்படியாவது கொன்று விட்டால், தமது இராஜகுமாரத்தியை வேறு நல்ல ஜாதியானுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கலாமென்றும், குசுகுசவென்று அந்

ஞான அந்தபுர ஸ்திரீகள் பேசியதை அந்தணர் சிரேஷ்டரான திம்மரசு தெரிந்து, ஓஹோ! நமது அரசனுக்கு அபாயம் வந்ததே, என்றஞ்சி, உடனே அந்தக் கிருஷ்ணராயனு வேஷதாரியை எப்படியாவது கோட்டைக்கு வெளியில் போகச்செய்வதே நலமென்றெண்ணி, அருகிலிருக்கும் வெற்றிலைப் பாக்குக் காரனைப் பார்த்து "அடே, ஏன்டா சும்மா மரம்போல் நிற்கிறாய், உன்னிடம் கொடுத்த ஆடை ஆபரணங்களையும் பையில் போட்டுக்கட்டு, பொழுதாகிறது போவோம்" என்று மிரட்டி அதட்டிச் சொல்ல, அந்தச் சூக்ஷமத்தை அறிந்த வேஷதாரியான கிருஷ்ணதேவராயனு, வெற்றிலை பாக்கு முதலானதுகளைச் சின்னாபின்னமாக நசுக்கிப் பையிற்குள் போட்டுக்கட்ட திம்மரசு பார்த்து "அடா இராஜாக்களினிடைக் கொடுத்த மரியாதை வரிசை சாமான்களை நசுக்கி நாசமாக்கலாமா அடிக்கிறேன்பார்" என்று அதட்டி அடிக்க அபிநயித்தார்.

அந்த வேஷதாரியான வேலைக்காரன் மிக்கப் பயந்தவனைப் போல பதைப் பதைத்து ஓட்டமெடுத்து கோட்டைகு வெளியில் போய் தம்பல்லக்கு இருக்கும் இடத்தில் மறைந்துகொள்ள; திம்மரசும் அந்த வரிசை சாமான்களை வேறு வேலைக்காரர் இடம் கொடுத்து பந்தோபஸ்து செய்வித்துக்கொண்டிருக்க, கஜபதிராயனு பார்த்து "(வேஷதாரியான) வேலைக்காரன் செய்த பிழையை க்ஷமிக்கவேண்டும்" மென்று சொல்ல, திம்மரசுப்பார்த்து "வேந்தே, க்ஷத்திரிய குலதிலகரான எங்கள் நரபதி சமஸ்தானத்தார் கட்டாரியை வைத்துத் தான் கலியாணம் செய்வது வழக்கம்; அந்த வழக்கத்தை அனுசரித்தே எமது கிருஷ்ணதேவ இராயனுடைய வைரக் கட்டாரியைக்கொண்டுவந்து தக்க உபசார மரியாதைகளுடன் தங்கள் குமாரத்தியிடம் கொடுப்பித்தேன், அதைத் தங்கள் குமாரத்தி வாங்கி முத்தமிட்டும் மறுபடியும் எங்களுக்கே திருப்பித்தர வேண்டும், அதை நாங்கள் பெற்றுக்கொண்டுபோய் எங்கள் ராயனிடம்கொடுத்து, அவரதை முத்தமிட்டு வணங்கி, மறுபடியும் தக்க தண்டு தளாதிகளுடன் அக்கட்டாரியைத் தங்களிடம் அனுப்பினால், தங்கள் குமாரத்தி மேற்படி கட்டாரியைப் பெற்றுக்கொண்டு அத்துடன் எங்கள் சமஸ்தானத்துக்கு வரவேண்டும்; இதுதான் எங்கள் சமஸ்தானவழக்கம்.

என்னுடன் வந்த வேலைக்காரன் இவ்வளவு விசேஷமான கட்டாரியைத் தங்கள் குமாரத்தியிடமிருந்து மறுபடியும் வாங்க மறந்துவிட்டபடியால், எனக்கு அத்தனைகோபமுண்டாயிற்று. ஆயினும் தாங்கள் போய் அந்தக் கட்டாரியை வாங்கி வாருங்கள்' என்று சொல்ல; அவரும் வாங்கிவர, திம்மரசும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டும் "இந்தக்கட்டாரி எப்போது உங்கள் சமுகம் வருமோ அப்போது தங்கள் குமாரத்தியையும் அனுப்புங்கள்" என்று சொல்லி, தக்க மரியாதைகளைப் பெற்றுக் கோட்டைக்கு வெளியில் வந்து தம் பல்லக்கிலேறி அங்கு மறைந்திருந்த வேஷதாரி கிருஷ்ணராயனோடு புறப்பட்டு விஜயநகரம் வந்தனர். வேஷதாரியாகிய கிருஷ்ணதேவராயனு தம் வேஷத்தை மாற்றி திம்மரசு மந்திரியின் அற்புத சக்திக்கு ஆச்சரியித்து அவருக்குத் தக்க மரியாதை

களைச் செய்தனர். பிறகு கிருஷ்ணதேவராயனும் தமது அரண்மனையில் தக்க பள்ளியறையைச் சித்தப்படுத்தியும், அதற்குவேண்டிய தங்கத்தகட்டினால் மூடிய கட்டில், சோபா, நாற்காலிகளையும், பட்டு மகுமல் திண்டு திவாசுகளையும், கண்ணாடி குளோபு லாந்தர் ரசகுண்டுகளையும் கொண்டு சிங்காரித்தும், வித்தியாநகர முழுதும் தமது கலியாண விஷயத்தைப் பற்றி தண்டோரா போடவைத்தும், அலங்காரம் செய்விக்கும்படி செய்வித்தும், திம்மரச மந்திரியைத் தருவித்துக் கஜபதி பெண்ணைத் அழைத்துவரும்படியாக உத்தரவளிக்க, அந்தத் திம்மரசும், நல்ல சுபகாலமறிந்து, இராயனுடைய பந்து மித்திரர்களையும், தேவப் பிராமணர்களையும், ஸமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்களையும், தண்டு தளாதி சேனைகளையும் சேகரித்து சமஸ்தானத்திற் தங்கமயமான பல்லக்கில் சந்தன புஷ்ப தாம்பூல ஆடையாபரணாதி தட்டுகளையும், இராயனுடைய சமஸ்தான வைரமணி கட்டாரியையும் வைத்து, சகல வாத்திய கோஷங்களுடன் கஜபதி ஸமஸ்தானத்துக்கனுப்பி அவர் பெண்ணை அழைத்து வரும்படி ஆக்கியாபித்தார். அப்படி அனுப்பிய கட்டாரிஸவரிசையும் கஜபதி ஸமஸ்தானத்துக் கோட்டைக் கருகில் வந்து தங்கிய சங்கதியைக் கஜபதிக்கு முன்னாடியாகத் தெரிவித்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயலின் முதல் விவாஹம்.

அப்படி நரபதி சமஸ்தானத்தார் வந்திறங்கி இருக்கிற சங்கதிகளைப் பிரதாபருத்ர கஜபதி கேட்ட உடனே தமது பந்து மித்திரர்களையும், ஸமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்களையும், எதிர்கொண்டழைத்துவரும்படி அனுப்பிவிட்டும், தாம் அந்தபுரத்துக்கு வந்து தமது பத்தினிமார்களையும், குமாரத்தியையும் பார்த்து, 'தக்க ஆடை ஆபரணாதிகளைப் பூண்டு நரபதி ஸமஸ்தானத்துக்கேகத் தயாராக இருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டும், கிருஷ்ணதேவராயலாகிய மருமகனுக்குத் தரவேண்டிய வரிசைகளைத் தயார் செய்யப்போனார்.

இத்தியாதி சங்கதிகளை அறிந்த கஜபதியின் பட்ட மஹிஷி தனது அருமை மகளைப் பார்த்து, கட்டித்தாவிக் கண்ணீர்விட்டு "அந்தோ! மகளே, உன்னைப் பெற்றெடுத்த அருமை என்ன! உன் ஜாதியின் பெருமை என்ன! அந்தஸ்தென்ன; உன்னை நல்ல குடும்பத்திற் பிறந்த குலஸ்தனுக்குக் கட்டிக்கொடுக்காமல், வைப்பாட்டி மகனான கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு மனைவியாக்க உனது தந்தை ஆத்திரப்பட்டு வாக்குதத்தம் செய்து விவாகம் செய்துவிட்டார். அன்று முதல் நமது பந்து மித்திரர்கள் நம்மை இழிவாக எண்ணுகிறார்கள். அது சங்கதி உனது அப்பாவுக்குத் தெரியாது. அவர் கேவலம் இராஜ தந்திரத்தை யனுசரித்து துர்மந்திரி வார்த்தையைக் கேட்டு இப்படி செய்தாரேயொழிய, பந்து மித்திரர்களுடைய யோசனையை அனுசரித்தாரில்லை, இனி என்ன செய்யலாம். உன் தலைவிதி இப்படி முடிந்தது. ஆயினும் இப்படி நமது குடும்பத்துக்கு வந்த குறைவை நீக்க உன்னால் கூடும். கண்ணே! கவனமாகக்கேள். கிருஷ்ணதேவராயனு உன் படுக்கை வீட்டிற்குள் வந்து படுத்துத் தூங்கும்

போது அவனது 'கட்டாரியாலே' அவனுடைய வயிற்றில் ஒரே குத்தாகக் குத்திக் கொன்றுவிட்டு நம்ம வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால், நமது குடும்பத்துக்கு இப்போது வந்திருக்கும் இழிவானபெயர் மாறி, நல்ல புகழுண்டாகும். இப்படி செய்வதுதான் க்ஷத்திரிய தருமம். இதை நீ கட்டாயமாகச் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்ல,

இதைக் கேட்ட கஜபதி குமாரத்தி, "என் தாயே! தங்கள் வார்த்தையைத் தடுத்துப் பேசுவதாக எண்ணவேண்டாம். கிருஷ்ண தேவராயனுடைய பிறப்பைப்பற்றி அப்பா அவர்கள் அதிகமாகத் தங்களுக்கும் மற்ற பந்து மித்திரர்களுக்கும் திருப்திகரமாகச் சொல்லி இருந்தும், கேவலம் பொறாமையுள்ள சில பந்துக்கள் வார்த்தைகளை நம்பி இப்படி கிலேசப்படுதல் ஆச்சரியம். என்னைக் கிருஷ்ண தேவராயனுக்கு கட்டிக் கொடுக்காமல் நமது பந்துக்களில் யாரோ ஒரு முட்டாள் பயலுக்குக் கட்டிக்கொடுத்து விட்டால் அப்போது இப்படிபபட்ட வார்த்தைகள் நடவா. நம்மைவிட நமது அப்பா ஞானமும் அறிவுமில்லாத அரசரா? என்னை இழிகுலத்தானுக்குக் கட்டிக்கொடுத்தால் அவருக்கு அவமானமில்லையா? அவர் இந்த அவமானமான காரியத்தைச் செய்தும் மீசைவைத்துக்கொண்டு அரசு செய்வாரா? இத்தியாதிகளை ஆர அமர யோசியாமல், தங்களுக்கு தெய்வீகமாக அமைந்த மருமகனாகிய கிருஷ்ணதேவராயனைப் படுக்கை வீட்டில் கொன்று விட்டுவரச் சொல்லுகிறீர்களே, இது தருமந்தானா? அடைக்கலம் என்று அண்டிய பகையாளிகளையும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்று க்ஷத்திரிய தரும விதியாக இருக்க, இரவில் நிரபராதியாகவும், நிராயுதபாணியாகவும், பத்தினியை நம்பிப் படுத்துத்தூங்கும் இராஜாதி இராஜனைக் கொல்ல எவர்மனது தான் துணியும்? கொள்ளைகள் அடித்ததும், குடும்பங்களைக் கெடுத்தும், கொலைகள் செய்யும், குரூரகல்நெஞ்சமுள்ள கள்ளரும், நிரபராதியானவர்களைக் கொல்லத் துணியார்களெனில்; என்னைத் தமது வாழ்க்கைத் துணையாகக்கொண்டு, உலகில் உள்ளநாள் உள்ளவரையிலும், பரலோகத்திலும் ஏகதேகமாகவும், ஏகமனசாகவும் இருப்பதாக வாக்களித்துத் தரும விவாஹம் செய்துகொண்ட உயிர்த்தோழனை உறங்கும்போது உயிர்வாங்கும்படி தாங்கள் எனக்குப் போதிப்பது தருமமா? என்னை பாணிகிரஹணம் செய்துகொண்டவன் பள்ளனானாலும், பறையனானாலும், மூடனானாலும், குருடனானாலும், குஷ்டரோகியானாலும், துஷ்டனானாலும், திருடனானாலும், எனக்குக் கணவனேயல்லவா? அப்படிப்பட்டவனை இரவில் படுக்கையில் கொல்லச் சொல்வது பதிவிரதையாகி[illegible]ங்களுக்குத் தகுமா? நான் எக்காரியம் செய்யினும் பதிதுரோகமாகிய இ[illegible]ரியத்தைச்செய்யேன்" என்று அழுது, குனிந்து தன் தாயார் பாதங்களை[illegible]டித்து நான் இப்படி சொன்னதற்கு க்ஷமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். இத்தியாதிகளைக்கேட்ட ராஜ மஹிஷி தன் குமாரத்தி கிருஷ்ண தேவராயனுடைய மோகத்தில் மூழ்கிவிட்டாள், இனி அவளைத் திருப்புவது கஷ்டமெனக் கண்டு வேறு உபாயத்தை நியமித்தாள். அதாவது, தனது குமாரத்தியுடன் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய படுக்கை

வீட்டுக்குப்போய் தம் மகளை அலங்கரிக்கும் இரண்டு தாதிப் பெண்களை அந்தரங்கமாக அழைப்பித்தும், அவர்களுக்கு நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் சொல்லியும், கிருஷ்ணதேவராயனு சோபனத்திற்கு இராஜ குமாரத்தியை அலங்கரிக்கும்போது, அவள் இடுப்பில் வில்வைத்த சிறு கத்திகளையும், ஒட்டியாணத்துடன் தெரியாமல் பூட்டி, மேலே மெல்லிய சால்வையைப் போட்டு மூடி படுக்கவைத்தும், அந்த இராஜ கன்னிகையின் இடுப்பில் கிருஷ்ணதேவராயனு கைபோட்டவுடனே அந்த வில்கத்திகள் பீறிட்டுப் பாய்ந்து, கிருஷ்ணதேவராயனைச் சின்னபின்னமாகக் குத்திக்கொல்லும்படி செய்வித்தும்; தனது குமாரத்தியைக் கஜபதி ஸமஸ்தானத்துக்கே மறுபடியுங் கூட்டிக்கொண்டுவந்தால் நல்ல மானியங்களும், வெகுமதிகளும் தருவதாகவும்; இச்சங்கதியைத் தன் குமாரத்திக்குக்கூடத் தெருவிக்கக் கூடாதென்றும் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டும், நல்ல வில்லுவைத்த கத்திகளைச்செய்வித்துப் பட்டு சால்வைகளில் மறைத்துக் கொடுத்தும், தம் மகளுக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களைக் கொண்டு சிங்காரித்துத் துக்கத்தோடு அழைத்துப்போய்ப் பல்லக்கில் அமர்த்தியும், அவளுக்குத் துணையாக முன்னடியே தயார் செய்து வைத்திருந்த தாதிமார்களையும், பந்து மித்திரர்களையும் அனுப்ப; கஜபதி பார்த்துத் தனது மருமகனாகிய கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு தயார் செய்து வைத்திருந்த வரிசைகளுடனும், தண்டுதளாதிகளுடனும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் நரபதி சமஸ்தானத்துக்கு அனுப்பினார்கள்.

அப்படி பவனியாகவந்த சங்கதியைக் கிருஷ்ணதேவராயனும், திம்மரசுங் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு சமஸ்தானத்திலுள்ள பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களையும், தேவ பிராமணர்களையும், பந்து மித்திரர்களையும் முன்னனுப்பி அழைத்துவரச்செய்தும்; அரண்மனையின் நாலாபக்கங்களில் நகபத், நகாரு மேளவாத்தியம், நாட்டியங்களும், பாட்டுச் சச்சேரிகளும், விருந்துகளும், தாம்பூல மரியாதைகளும் நடக்கவும், விஜயநகர மெங்கும் மேளவாத்தியங்களும், தாம்பூல சுபசோபனங்களும், சாப்பாடு சந்தோஷங்களும் நடக்கவும், இராஜகுமாரியைத் தக்க மரியாதையுடன் அழைத்து வந்தும், தேவபிராமணர்களால் ஓமங்களைச் செய்வித்தும், சமஸ்தான பெண்களைக்கொண்டு திருஷ்டி ஆலத்திமுதலான சடங்குகளைக் கிரமமாக நிறைவேற்றியும்,பெண்ணைப் படுக்கை வீட்டுக்கனுப்ப; அவள் கூடவந்த தாதிமார்கள் அப்பெண்ணைத் தக்க ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்தும், இடுப்பில் வில் கத்திகளைப் பூட்டி மேலே சால்வையைப் போட்டு மூடவே:

இராஜகுமாரி பார்த்து, “ஏ, தாதிகாள்! இதேன் இப்படி வில்லுள்ள கத்திகளை இடுப்பில் புகட்டுகிறீர்கள்? என்ன காரண” மென, தாதிகள்: “அம்மணி, நீங்கள் க்ஷத்திரிய ஜாதியானபடியினால், தங்கள் நாயகர் கட்டாரியைவைத்து விவாஹம் செய்துகொண்டார், தாங்கள் அதற்குப் பதிலாக இந்த வில்கத்திகள் வைத்த ஒட்டியாணத்தைப் புகட்டிக் கொண்டு இன்றிரவு, இராஜனிடம்

படுத்தல் புராதன க்ஷத்திரிய தருமம்; ஆகையால் நான் இக்கத்திகளைப் பூட்டினோம் என, இராஜகுமாரி கேட்டு இப்படிப்பட்ட வைக்கத்தை முன்னும் பின்னும் பாராத பேதையானபடியால், தாதிகள் வார்த்தையை உண்மையென்று நம்பி தரித்துக் கொண்டு தங்கட்டிலில் படுத்தாள்:—

இராஜகுமாரத்தி அப்படிப்படுக்க, கிருஷ்ணதேவராயனும் தக்க ஆடையாபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு படுக்கை வீட்டுக்குப் போகுமுன் தமதுதகப்பனாருக்குச் சமானமான மந்திரி திம்மரஸை அழைப்பித்து ஆசீர்வதிக்கும்படி கேட்க, அந்த திம்மரசும் கண்குளிரக்கண்டு ஆசீர்வதித்து "அரசே உங்கள் குடும்பமும், கஜபதிகுடும்பமும் ஆதியில் ஒரே குடும்பஸ்தராக இருந்தாலும், இடையில் இரு குடும்பத்தாருக்கும் இராஜ்ஜிய சண்டை சச்சரவுகளில் நடந்த மனஸ்தாபங்கள் இன்னும் பூரணமாகத் தீராமல் இருப்பதாலும், தங்கள் ஜனன விசேஷத்தைப் பற்றி கஜபதி குடும்பஸ்திரீகள் தப்பபிப்பிராயப்பட்டிருப்பதாலும், பேதையராகிய மாதர்கள் மூடத்தனத்தினால் முதலில் யாதாமொரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு பிறகு வியாகூலப்படுவது சகஜமாகையினாலும், தாங்கள் படுக்கைவீட்டில் ஜாக்கிரதையாகக் கொஞ்சகாலம் கழிக்கவேண்டும், என்று புத்திமதிகளைச்சொல்லி, தாமே கிருஷ்ணராயனை அழைத்துப்போய் படுக்கைவீட்டில் விட்டு வந்து விட்டார்.

தேவேந்திரனோலு மண்டபத்தைப்போல சிங்காரித்து அமைத்திருந்த பள்ளியறைக்குப்போன கிருஷ்ணதேவராயனு முத்துகளணிந்த சோபாவில் உட்கார, தாதிகள் கஜபதி குமாரியை அழைத்து வந்து அரசனுடைய இடது பக்கத்தில் உட்காரவைத்து சந்தன புஷ்ப தாம்பூலங்கள் நிறைந்த சிறுமேஜையைக் கொண்டுவந்து இராஜகுமாரத்திக்கு அருகில் வைத்து "களித்திருங்கள்" என்று சொல்லி கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியில் போயினர்.

உடனே கிருஷ்ணதேவராயனும், கஜபதி குமாரியும் சந்தன புஷ்ப தாம்பூலங்களைத் தரித்தும், ஒருவர் ஒருவர் க்ஷேம சமாசாரத்தைப்பற்றி புன்னகையுடன் பேசியும், வீணை முதலான வாத்தியக் கருவிகளை வாசித்துக் காட்ட, காம மோகங்கொண்ட கிருஷ்ணதேவராயனு தனது செங்கோலேந்தும் சிங்காரக் கையைத் தனது கட்டழகியின் இடுப்பின்மேல் போட்டவுடனே, வில்கத்திகள் பீரிட்டு வந்து தாக்க, கிருஷ்ணதேவர் க்ஷிப்ரமாக குதித்தோட, பிராணபயமற்று சொல்பகாயங்களுடன் அறையைவிட்டு வெளியில்வந்து, மந்திரி திம்மரசைத் தருவித்து, நிகழ்ந்த சங்கதிகளைச்சொல்லி; அந்தப் பெண்ணையும் அவளுடைய பிதா பந்து மித்திரர்களையும் உடனே கொல்லத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யச்சொல்ல, திம்மரசுபார்த்து "வேந்தே! விசனப்படாதே! இக் குற்றம் அந்தப் பெண்ணினாலும், அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனாலும் நடந்ததல்ல; அந்தப்புரத் திலிருக்கும் அவர் அஞ்ஞான ஸ்திரீகளால் நடந்திருக்கலாம். ஆகையால் கஜபதியுடன் சண்டைக்குப்போதல் தருமமல்ல; அவருடைய பெண்ணை அவரிடத்திற்கே திருப்பி அனுப்பிவிட்டால், அந்த அவமான

தண்டனையே போதும் எனக், கிருஷ்ணராயனும் யோசித்து சம்மதித்து, அந்த இராஜகுமாரியை ...கம் தகப்பனார் வீட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்ப, அந்தப்பெண் நடந்த ச...ளையும், முக்கியமாகத் தனது தாயாருடையதுர் புத்தியினால் நாதிகள் செய்...துகளையும் எண்ணி, ஏங்கி, இனி தாயார் வீட்டுக்குப் போனாலும் தக்க மரியாதைகிடைக்காதென்று மயங்கி, தன்னை எங்கேயாவது ஒருவனத்தில்விட்டுவிட்டால் நலமென அரசருக்கு விண்ணப்பம் செய்ய, அவரும் சம்மதித்து நகருக்கு தூரமான ஒரு வனத்தில் ஒரு வீட்டைக் கட்டி, அதில் சிறையாக வைத்துவிட்டதாக பிரவுடகவிசரித்திரக் கதையால் தெரியவருகிறது.

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மனைவியும் கஜபதி குமாரியுமாகிய துகாம்பா அல்லது வரதாராஜம்மாள் அப்படி வனவாசம் செய்த இடம் கடப்பை ஜில்லாவுக் கருகிலென்றும், அங்கு அந்தம்மாள் நான்கு பக்கங்களிலிருக்கும் மலைகளின் மேற் பெய்யும் மழைநீர் வந்து ஒரு பெரிய குளமாகத் தங்கிப் பயிர் பச்சைகளுக்கு உபயோகமாகும்படி அக்குளத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் பலமான பெரிய கற்களாற் கரைகளைக் கட்டிவைத்ததாகவும், அப்படிக் கட்டிய கரைகளில் இரண்டு பக்கங்களில் மிகச் சனைாய்க்கரைகள் அடிக்கடிக் கரைந்து உடைப் பெடுத்து வெகு பயிர்களுக்கு நஷ்டத்தையுண்டாக்கி வந்ததை அந்தம்மாளுடைய தயிர்க்காரி ஒருத்திப் பார்த்துப் பரிதபித்து, அதற்கு நரபலிகொடுத்தால் நலமென்றும், தமக்குத் தக்க பொருள் கொடுத்தால் தமது குமாரர்களாகிய பெரிய கம்பன் சின்னக் கம்பன் என்பவர்களை அந்த அணைக்கு நரபலியாகக்கொடுக்க வாக்குத்தத்தம் செய்ததாகவும், அதன்மேல் அந்தத் துகாம்பா அம்மாள் சம்மதித்து அத்தயிர்க்காரிக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களையும் ரொக்கத் தொகையையும் கொடுத்து, அவளுடைய இரண்டு குமாரர்களையும் தருவித்துச் சம்மதிப்படச் செய்வித்தும், அவர்களை அங்கு நரபலி செய்ததன் மேல் அந்த உடைப்பு நின்றுவிட்டதாகவும், அப்படி பல ஜனங்களுடைய உபயோகத்திற்காகத் தம்பிராணனைக் கொடுத்த கம்பர்களுடைய பெயர்களால் அங்கு ஒரு கிராமத்தை உண்டாக்கி அதற்கு கம்பம் என்று பெயரிட்டதாகவும், அதைத்தான் இப்போது கடப்பைக் கருகிலிருக்கும் கம்பம் தாலுக்கா என்றும் ஒருகதை உலாவுகின்றது.

இக்கதைக்கு அனுசரணையாக மிஸ்டர் டயிலர் (Mr. Taylor) எழுதிய கிரந்தத்தில் விஜயநகர ராயலின் மனைவி துகாம்பாள் சரியான ஜாதியானுக்கு விவாகம் செய்யப்படாமையால், விசனத்தோடு அவள் வனசஞ்சாரியாகித் தனக்குத்தன் தகப்பனார் கஜபதி கொடுத்த திரவியத்தை எல்லாம் செலவிட்டு இரத்தக்குளத்தை உண்டாக்கினதாகக் கடப்பைக் கருகில் ஒரு சாசனம் அகப்பட்டதாக எழுதி இருக்கின்றனர்.

கிருஷ்ணதேவராயலின் இரண்டாம் விவாஹம்.

இப்படிக் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு முதல் விவாஹத்தினால் உண்டான கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை நினைந்து நினைந்து விசனப்படுகையில், இந்தச் சமய மறிந்த உத்கலதேசத்து (ஒரிசா நாட்டின்) அரசன் நரபதிசமஸ்தானத்தின் மீது படையெடுத்து வந்துத் தாக்க, உடனே கிருஷ்ணதேவராயலும், சாலுவ திம்மரசு மந்திரியும் தக்க தண்டுதளாதிகளுடன் எதிர்த்துப் போய்ச் சண்டை செய்து ஜயித்து உத்கல நாட்டின் கோட்டைக்கருகில் அந்த ராஜனிடம் திம்மரசு மந்திரி சமாதானம் செய்யப்போகவே, அந்த உத்கல வேந்தனுக்கு அழகு யாவும் திரண்டு அவதரித்தார்போல ஓர் சுந்தரவதியாகிய குமாரத்தி இருப்பதை அறிந்து, அந்தப்பெண்ணை விசாரித்து கிருஷ்ணராயலுக்கு விவாகம் செய்து விட்டால் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு முதல் மனைவியாலுண்டாகிய வியாகூலம் நீங்குவதுடன், உத்கல நாட்டாரும் நரபதிகளும் சம்பந்திகளாகி, அவர்களோடு முன் சம்பந்தம்செய்த கஜபதியும் சேர, மூன்று பெரிய இந்து ஸமஸ்தானங்களாகி, மகமதியரைத் தலையெடுக்காமல் தடுக்க அனுகூல மாகுமென்று யோசித்து உத்கல நாட்டரசனுக்கு அறிவிக்க; அந்த இந்து மன்னனும் ஒருகாலத்தில் நரபதி கஜபதி குடும்பத்தைச்சார்ந்த சந்திரவம்ச க்ஷத்திரியரான படியாலும், தமது சிரோமணியாகிய குமாரத்திக்குக் கிருஷ்ணதேவராயலை விடச் சிறந்த மணவாளன் அகப்படமாட்டான் என்று எண்ணியும், இந்தச் சம்பந்தத்தினால், இந்து ராஜாங்கம் பிரபலப்பட்டுப் பெரிய ராஜாங்கமாகுமென்று எண்ணிச் சம்மதிக்க, திம்மரசு உடனே கிருஷ்ணதேவராயலிடம் வந்து தாம் சமாதானத்துக்குப் போன இடத்தில் உத்கல ராஜனுடன் நடந்த வர்த்தமானங்களை எல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்ல, கிருஷ்ணதேவராயலுங் கேட்டுச் சம்மதித்துச் சந்தோஷமுற்றார்.

பிறகு முகூர்த்தகால மறிந்து, கிருஷ்ணதேவராயலும், திம்மரசு மந்திரியும் தக்க தண்டுதளாதிகளுடனும், ஆடையாபரணங்களுடனும், பந்து மித்திர கோஷ்டியுடனும் உத்கல தேசத்துக்குப் போக, அந்த உத்கலர், நாடு நகர அரண்மனைகளைத் தக்கபடி அலங்கரித்தும், தன் குமாரத்தியின் விவாஹத்தைப் பற்றித் தனது அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்கும் பந்து மித்திரர்களுக்கும் சொல்லியும், சிங்காரித்துக்கொண்டு சித்தமாக இருக்கும்படி திட்டப்படுத்தி வந்துக் கோட்டைக்கு வெளியில் நிற்கும் கிருஷ்ணதேவராயலு முதலானவர்களைத் தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துப்போய்ப் பால் பழங்கொடுத்து, உபசரித்து மங்கள ஸ்நானத்துக்கு அனுப்பி, சுத்தமும் சுந்தரமுமான வஸ்திராபரணங்களைத் தரிக்கச்செய்வித்தும், விவாஹ மண்டபத்திற்கு அழைத்து உட்காரச்செய்தும் வேத பிராமணர்களைக்கொண்டு கலியாணச் சடங்குகளை யெல்லாம் முறைப்படி செய்வித்து முடித்தும், வந்திருந்த பிராமணர்களுக்கு லக்ஷங் கணக்கான பூரி தட்சணைகளைக் கொடுப்பித்தும், வந்திருந்த பந்து மித்திரர்களுக்கு விமரிசை

...ந்துகளையும், வரிசைகளையும், செய்வித்தும், ஆடல் பாடல் கச்சேரி
...ம், சகலரும் சந்தோஷ மடையும்படி செய்வித்தும், அன்று ராத்
...முகூர்த்தத்துக்கு இன்றிமையா அலங்காரப் படுக்கைவீடும், வரி
செய்துக்கொண்டிருந்தார்.

...ரும் காலத்தில் உத்கலதேச மன்னருடைய மனைவியிடம்
மங்கையர்வந்து, "அம்மணி, இஃது என்ன அநியாயம்!
சுந்தரவதியைத் தாசிமகனுன கிருஷ்ணதேவராயனுக்
...டுக்கவேண்டும்? கிருஷ்ணதேவராயனு சுபத்தினிக்குப்
...ல்லவென்றும், அவனுடைய மூன்தாரமாகிய கஜபதி குமாரத்தி அவ
... வாழமாட்டேன் என்று வனவாசம்செய்யும் சங்கதி தெரியாதோ?
இருந்து இருந்து என்ன இழிவான வேலையைச் செய்துவிட்டீர்கள்! இப்படி
இழிவானவனைக் கணவனாகக் கட்டிக்கொள்வதைப்பார்க்கிலும், அவளைக்
கொன்றுவிட்டு அறுத்து ரண்டச்சியாக அண்டத்தில் அந்தஸ்தோடு வாழுதல்
நலம். கிருஷ்ணதேவராயனுடைய உண்மையான பிறப்பை யறிந்தும் நமது
அரசர் ராஜ்ஜிய விஷயத்தைக் கருதி இக்காரியம் செய்தாரோ, தாங்கள் எப்
படி இப்படிப்பட்ட காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள்?" என்று பலவிதமாகச்
சொல்ல,

இராணி மஹாதேவிகேட்டு, "அடி! இஃதென்ன விந்தை! எனது அருமை
... இப்படிப்பட்ட இழிகுலத்தானு கணவனுகவாய்த்தான்? கிருஷ்ண
...னுடைய சரித்திரத்தை நாம் முன்னமே பல அரண்மனை மங்கையர்
...கள் விட்டிருக்கிறோம், அப்படிக்கேள்விப்பட்டிருந்தும், "ஆத்திரக்
...நப் புத்திமட்டு" என்னும் பழமொழிப்படி அரசர் ஆத்திர யோசி
...யிரங்காலத்துப் பயிராகிய இந்தப் பெண்ணை இப்படிப்பட்ட இழி
...க்குக் கட்டிவிட்டோம், இனி விசனப்படுவதிற் பிரயோசனமில்லை.
...வநீக்க உபாயம் செய்யவேண்டு" மென்று நினைத்துத் தன் மக
...பின்வருகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

"உன் தலைவிதியை என்னென்று சொல்வேன்? உன்னைப்
...ன்ன? உன்னை வளர்த்த அருமை என்ன? இழிகுலத்தா
...கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு உனது தந்தை கேவலம் இராஜ
...யாணம் செய்துகொடுப்பதாக வாக்களித்து முன்னும்
... விவாகத்தையும் செய்துவிட்டார். முன்னே கஜபதி
...தமது நாயகியோடு கலந்துபேசிக் கலியாணம் செய்யா
...ரிதனுடைய வார்த்தைகளுக்கு இணங்கித் தன் குமாரத்
...ராயனுக்கு விவாஹம் செய்ததனுல், அவர் பெண் இழி
...கப்பார்க்கிலும் வனப்பிராணிகளோடு வாழுதல் உசித
... வனசஞ்சாரியாகத் திரிந்து தவிக்கிறாள். இது சங்கதி
...வ்வொரு இராஜ குடும்பத்தாருக்கும் தெரிந்திருப்

பதைப்போலவே, நமது அந்தப்புரஸ்திரீகளுக்கும் தெரிந்தவிஷயம். தெரி
திருந்தும், உங்களப்பா அவர்களுடைய வாக்குக் மீறி நடக்கக் கூட
பயத்தினால், வாய்மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இனி உலோள
ஊர்வாயைமூட யாரால் முடியும்? இனி என்ன செய்யலாம்?
காலத்தில் ஓர் உபாய மிருக்கிறது. அதை நீ தக்கபடி. செய
குடும்பத்தாருக்கு உலகம் உளள நாள் உள்ள வரையில்
கிருஷ்டப் பெயரு முண்டாகும்," என,

இராஜகுமாரி இத்தியாதிசங்கதிகளை அழுத கண்ணுடனும், ச
குடனும் கேட்டு, "அன்பே அவதாரமாகவந்த தாயே! இந்தக் கஷ்டகாலத்தில்
தாங்கள் சொல்லுகிறபடி நடக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன்" என, இராஜமஹிஷி
"கண்மணியே! சொல்லக்கேள்! காரியமோ முடிந்து விட்டது. இன்று இராத்
திரி உனக்குச் சோபன முகூர்த்தம் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். நீ படுக்கை வீட்
டிற்குப் போகும்போது உனது அப்பாவின் கைக்கட்டாரியை மடியில் வைத்து
மறைத்துக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து, கிருஷ்ணதேவராயனு உன்னோடு
தூங்கும்போது அந்தக்கட்டாரியை எடுத்து அவன் வயிற்றில் இரண்டு மூன்று
குத்துகள் குத்தி வயிற்றைப்பிளந்து கொன்றுவிட்டு, யாரோ ஒரு துராத்மா
வந்து குத்திவிட்டான் என்று கூப்பிட்டழுதுகொண்டு வெளியில் ஓடிவா;
உடனே வந்து பார்ப்பவர்கள் யாரோ பகையாளிகள் இப்படிச் செய்தார்கள்
என்று சொல்லிக் கிருஷ்ணராயனை அக்கினிக்கு இரையாக்கிவிடுவார்கள். அ
படிச் செய்வதனால் நமது குடும்பத்தின் கீர்த்தியும் பிரகாசிக்கிறதோடு,
பதி ஸமஸ்தானத்துக்கு அடங்கிக் கொண்டிருக்கும் நாற்கள் நிம்மதியாக
பார்கள். நமது ராஜாங்கத்துக்கும் வேறுபயமில்லை" என்று சொல்ல,

இராஜகன்னிகைகேட்டு, அழுது "அம்மா, கிருஷ்ணதேவராய
இனிக்குப் பிறந்தவரென்றும், சுந்தர புருஷரென்றும், சுத்தவீர
சகல சமயத்தாருக்கும், ஜாதியாருக்கும் உபகாரம் செய்யும் வள்ள
அநேக கிரந்தங்களினாலும் கதைகளினாலும் அறிந்திருக்க, தாங்
சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆயினும் என்னை எ
விவாஹம் செய்தாரோ அன்றே நான் அவருக்குப் பாரியாள
படியிருக்க என் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமாக அவரை எப்
குத்திக்கொல்ல மனம் துணியும்!" என்று தலைகுனிந்து
சொல்ல, இராஜமஹிஷிக்குக் கோபமதிகரித்துப் பதைத்
குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடாரிக்காம்பே! உனக்கும்
பிடித்த பைத்தியம் தலைமீது ஏறி இப்படி இல்லாத பொ
களைப் பேசவந்தாய்! அடி மாதரு துரோகி! நீ இப்படி எ
தைச் சொல்லலாமா? ஆ! ஆ! என்ன கலிகாலம்! இன்றோ
நீ எனக்குப் பிள்ளையன்று! இப்போதே கிருஷ்ணராய
வீட்டிற் சேர்க்கமாட்டேன்" என் றுறடித்துச் சொல்

இராஜகுமாரி தாயாருடைய கோபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து பதைத்து "என் அருமைத்தாயே! உங்களுக்கேன் உண்மை சொல்லப்போனால் இவ்வளவு கோபம்; உங்களிஷ்டப்படியே கிருஷ்ணதேவராயனைக் கொன்றுவிட்டுக் கட்டாரியோடு வருகிறேன்" என்று சொல்ல, அப்பெண்ணுக்கு அன்றுசோபனத்துக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களைப் பூட்டிக் கட்டாரியைக் கொடுத்துச் சித்தப்படுத்த,

இத்தியாதிகளைத் திம்மரசு இரகசியமாகக் கேட்டு விசனப்பட்டுவந்து கிருஷ்ணதேவராயனிடம் சொல்ல, அவரும் "அந்தோ! முதல்மனைவிதான் அப்படியானாள்; இந்த இரண்டாம் மனைவியும் இப்படியாகவேண்டுமா!" என்று ஈசுவரனை நினைத்து விசனப்பட,

திம்மரசு பார்த்து "பிரபுவே பயப்படாதே! நான் சொல்லுகிறபடி கேட்டால் நமது காரியம் ஜயமாகும்" என்று சொல்லி ஓர் அறையில் கிருஷ்ண தேவராயனைப் படுக்கவைத்துவிட்டு, உத்கலதேசராஜனிடம்போய், "மஹா ராஜா! இன்று கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு ஜன்மதினமாகவும், உயுத்தத்தில் களைத்து ஆயாசமாகவும் இருப்பதால், இன்று செய்யும் சோபன முகூர்த்தத்தை நாளைக்குவைத்துக்கொண்டால் நலம்" எனச் சொல்ல, அந்த மன்னரும் கேட்டு அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி அந்தப்புரத்துக்கும் சங்கதியைத் தெரிவித்தனர்.

அதன்மேல் மந்திரி திம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயனுடைய அறைக்கு வந்து, அவருடன் கலந்துபேசியும், அவரைப்போல மெழுகில் ஒரு சிலையைச் செய்வித்தும், அச்சிலையின் வயிற்றில் கொம்புத்தேன் நிறைந்த சுரைக்காய்க் குடுக்கையைப் பதித்தும், மேலே மெல்லிய சால்வையைப்போட்டு மூடிவைத்துக்கொண்டிருந்தும், மறுநாள் மாலை சோபன காலத்திற் படுக்கை வீட்டை அலங்கரித்தானவுடனே, திம்மரசு கிருஷ்ணதேவராயனுடைய சிலையை ரகசியமாகக் கொண்டுபோய்ச் சோபனக் கட்டிலில் படுக்கவைத்தும் மேலே சல்லாத்துணி போட்டுமூடிக் கதவை மூடிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்துக்குப் போய் 'கிருஷ்ணதேவராயனு ஆயாசமாகப்படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்; இப்போது யாரும் அப்படுக்கை வீட்டுக்குள் போகக்கூடாதென்றும், இராஜ குமாரி மாத்திரம் இராத்திரி பன்னிரண்டுமணிக்கு நல்ல முகூர்த்தகாலமான படியால் அப்போது தனியாகப்போய்ப் படுக்கலாமென்றும் சொல்லித் திட்டம் செய்துவிட்டும், திம்மரசும் கிருஷ்ணதேவராயனும் இராப்போஜனம் செய்து முடித்துக்கொண்டு சோபனப்படுக்கை வீட்டிற்குள் போய்த் தங்கக் கட்டிலின் அடியிற்பதுங்கிப் படுத்துக்கொண்டிருக்க, பன்னிரண்டுமணியாக வே தாதிகள் இராஜகுமாரியை அழைத்துவந்து படுக்கைவீட்டிற்குள் விட்டு விட்டுக் கதவைமூடிக்கொண்டு போக, இராஜகுமாரி தாய் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கட்டாரியைக்கையிலேந்திக் கட்டிலின் மீதிருக்கும் கிருஷ்ண தேவராயனு சிலையின் வயிற்றில் குத்தி இழிக்க, அதினுள் நிறைந்திருந்த தேன்

பீறிக்கொண்டுவந்து இராஜாகன்னிகையின் முகத்திலும் உதடு முதலான விடங்களிலும்விழ, இராஜகுமாரியின் உதட்டில் விழுந்த தேன் துளியை அவள் சப்பிப்பார்க்க; அது அதிகமதுரமாக இருக்க "அந்தோ! அந்தோ! இந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய இரத்தம்கூட அவர்குணங்களைப்போலவே ருசியாயிருக்க இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனை மூடமதியுள்ள தாயார் உத்தரவுப்படி கொன்றோமே; இப்பாவத்துக்கென்ன செய்வோம்" என்று துக்கித்தழ, இத்தியாதிகளைக் கேட்டிருந்த திம்மரசு மந்திரி திடீரென்று கட்டிலின் கீழிருந்து வந்து இராஜகன்னிகையைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு "என்தாயே தயங்காதே! இஃது உன் குற்றமன்று, உன் தாயாரும் மற்ற மூடஸ்திரீகளும் செய்வித்தகுற்றம், நீ என்செய்வாய். நீ கிருஷ்ணதேவராயனைக் கொல்லுவதில்லை என்று இந்தக் கட்டாரியைத் தலைமீது வைத்துச் சத்தியம்செய்துகொடுப்பாயாகில் உடனே கிருஷ்ணதேவராயனை எழுப்பித்தருவேன்" என, அந்தராசகன்னிகையும் இசைந்து கட்டாரியைத் தலைமீதுவைத்துச் சத்தியம்செய்துகொடுக்க, உடனே கட்டிலின்கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த கிருஷ்ணதேவராயனு வந்து திம்மரசின் தந்திரத்திற்குமெச்சி அந்த இராஜகுமாரியைத் தமது தர்மபத்தினியாக அங்கீகரித்து ஆனந்த மடைந்தார்.

[ஆக இந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய இரண்டு விவாஹத்தைப்பற்றிய மேற்கண்ட கதைகள் இப்போது அந்தச் சமஸ்தானத்தின் சந்ததியும், ஆனகுந்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீமந்த ஸ்ரீரங்கதேவராயனுராவ்சாஹிபவர்கள் சென்ற வருஷம் நீலகிரிமலைக்கு மாக்ஷிமையுள்ள சென்னைக் கவர்னவர்களைப் பார்க்கப் போனபோது, கோயமுத்தூர் ரெயில் ஸ்டேஷனில் நமக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்த பிரவுடகவுல சரித்திரம் என்னும் தெலுங்குப் புத்தகத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தது.]

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய இராஜ்ய பரிபாலன விமரிசனை.

வித்யாநகரம் அல்லது விஜயநகர சமஸ்தானத்தை ஆண்டுவந்த பிரபுக்களில் கிருஷ்ணதேவராயனே சிரோபூஷணமென்று அநேக சாசன சரித்திரங்களினால் பிரகாசமாவதுடன், அவருடைய தரும இராஜ்ய பரிபாலனத்தைப் பற்றி இன்றளவும் அநேகர் கொண்டாடி வருகின்றார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய விருதுகள்.

அந்தக் கிருஷ்ணதேவ ராயனு காலத்திலிருந்த அநேக அரசர்களும், கவிகளும், வித்வான்களும், சுத்தவீரர்களும், சமயாசாரியர்களும் அவரை 1. ஸ்ரீமந்

மஹாராஜாதிராஜர, 2. இராஜபரமேசுவர, 3. மாநுராயபிரசண்ட, 4. ஆரிய ராயவிபாட, 5. பாஷிகதப்புவராயரகண்ட, 6. அஷ்டதிக்ராஜமனோயந்தர, 7. பூர்வ தக்ஷண பஸ்சம சமுத்திராதீசுவர, 8. யவனராஜியஸ்தாபனாசாரிய, 9. கஜபதிபாட, 10. நரபதிபூஷண, 11. ஸ்ரீ வீரபிரதாப, 12. ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராய ப்ரபோ, என்றுதி பட்ட விருதுகளைச் சேர்த்துப் புகழ்ந்தார்கள்.

இப்படிப் பலவிருதுகளைப்பெற்றுத் தமது தம்பிமார்களாகிய அச்சுத தேவராயலேயும், ஸ்ரீரங்கதேவராயலேயும், மஹாமந்திரியாகிய சாளுவதிம்மரசு என்னும் அப்பாஜியையும், இந்த அப்பாஜியின் தம்பியாகிய கோவிந்தராயலேயும், மஹா சுத்தவீரனாகிய சதாசிவராயலு என்னும் தளகர்த்தரையும், தண்ட நாயடு காரு என்னும் நீதி பரிபாலன பிரதிநிதிகளையும், அஷ்டகஜங்கள் என்னும் எட்டு ஆந்திர வித்துவான்களையும், அப்பயதீக்ஷிதர், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் என்னும் தாதசாரியர், சாம்பசிவாசாரியர் முதலான துவைதா அத்துவைத விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்த சிகாமணிகளையும், துணையாகக்கொண்டு அரசுசெய்து வரும்போது கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு அனுகூலிகளாக இருந்த மஹா ஜனங்கள் யாவரெனில்:

(1) ஆர்வீட்டிவாரு, (2) நவுகவாரு, (3) கந்தியாலுவாரு, (4) பெம்மசானிவாரு, (5) வெலம அல்லது வெலகோட்டிவாரு, (6) பூட்டஹரிவாரு, (7) துரகண்டிவாரு, (8) துளுவதொரலு, (9) இராவலவாரு என்றுஇவர்களே.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய திரவிய சம்பத்தின் விபரம்.

(1) வித்தியாரணியர் விஜயநகரத்தைக் கட்டி முடிந்தப்பிறகு இராஜா பொக்கிஷத்தில் மிச்சமாகஇருந்த ரூபாய் 99,00,00,000.

(2) வித்தியாரண்ணியருக்குப் பிறகு கிருஷ்ணதேவராயலு வித்தியாரண்ணியர் தபசு செய்த விடத்தில் அகப்பட்ட ரொக்கம் 9,00,00,000-ரூபாய்.

(3) எமஸ்தான அரண்மனையிலிருந்த இரத்தினங்கள் தங்கம் முதலான ஆபரணங்கள் 4,00,00,000-ரூபாய்.

(4) வெள்ளி முதலான தட்டு முட்டு கட்டில் முதலானவகைகள் 5,00,00,000-ரூபாய்.

(5) கனராதேசத்தார்கூடிக் கப்பமாக அனுப்பிக்கொண்டுவந்தது 84,00 000-ரூபாய்.

(6) பதாதிகள் 100-க்கு ஒருலக்ஷமாக 24-ஆயிரம் பட்டாளத்துக்கும் பதாதிகள் 24,00,000 இருந்தார்கள்.

(8) யுத்தத்துக்கும் வேறுவேலைகளுக்கும் உபயோகமாக 9,000 யானைகளும்.

(9) ஒட்டைகள் 60,000.

(10) குதிரைகள் 66,000.

(11) தண்ணீர் கொண்டுவர 12,000 பக்காளிகளும்.

(12) தாசிஜனங்கள் 20,000-பெயர்களும், அந்தபுர ஸ்திரீகளுக்கு உதவியாக 12,000 பெண்களும்.

(13) இராயலுடைய சமுகத்திலும், சொந்தவேலையிலும் மாதம் ஒன்றுக்கு 24,000 ரூபாய் சம்பளத்தில் 1000-சேவகர்களும், 14 ஸமஸ்தான கோட்டைக் காவலாளிகளாக 4,00,000 ரூபாய் சம்பளத்தில் 1,60,000 வாலண்டியர் வீரர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் வெலமவாரும், கம்மவாருமாம்.

கிருஷ்ணதேவராயலு சஜாதி சமஸ்தானத்தாரோடு சம்பந்தம் செய்துகொண்டதில், அந்த சமஸ்தானத்தார் மூலியமாக கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு உதவியாகவந்த வீரர்கள் எவர்களெனில்:—

(1) பலபதிராபாத்ருடு, (2) தார்க்காபாத்ருடு, (3) பீமாபாத்ருடு, (4) முகந்தபாத்ருடு, (5) பீகாபாத்ருடு, (6) பேருபாத்ருடு, (7) இரணரங்கபாத்ருடு, (8) கட்காபாத்ருடு, (9) அகண்டலபாத்ருடு, (10) முகாரிபாத்ருடு, (11) வஜ்ரமுஷ்டிபாத்ருடு, 12, (13) துருகரேவந்தபாத்ருடு, (14) கஞ்சாகுசபாத்ருடு, (15) அசஹாயபாத்ருடு, (16) மிருகேந்திரபாத்ருடு, என்பவர்களாம். அந்த வீரர்களன்றியில் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சண்டைக் காலத்தில் குதிரைபதாதிகளைக் கொடுத்து உதவிபுரியும்படியான நாயடுகாரு அல்லது பிரபுக்கள் அல்லது பாளையக்காரர்கள் 200 பெயர்களும் இருந்தார்கள்.

இந்தப் பிரபுக்களன்றியில் கிருஷ்ண தேவராயலுடைய அடைக்கலத்தை அடைந்த அநேக மகமதியர்கள் சேனாவீரர்களாகி அவருக்கனுகூலமாக யுத்த காலத்தில் உண்மையுடன் உழைத்து வந்ததன்றியில், அப்போது கோவா பட்டணத்தில் வந்து வர்த்தகம் செய்துவந்த போர்த்துகேயர்கள் தமக்கு விற்பனைக்காக அரபுநாட்டிலும், பாரசீக நாட்டிலு மிருந்துவரும் முதல்தரமான குதிரைகளை எல்லாம் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கே கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அன்றியும், அந்தப் போர்த்துக்கேயவீரர்களில் அநேகர் கிருஷ்ணதேவராயலுடைய பீரங்கிப்பட்டாளத்தில் சேர்ந்தும், ஐரோப்பாகண்டத்திலிருந்து முதல்தரமான பீரங்கி, துபாக்கி, இரவை குண்டு மருந்துகளைத் தருவித்துக் கொடுத்தும், துப்பாக்கிப் பீரங்கி யுத்தத்தில் உற்சாகமாகவும் உண்மையாகவும் உழைத்து நரபதி ஸமஸ்தானத்தைப் பெருமைப்படுத்தி வந்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விஜயம்.

இப்படி இணையற்ற இரதகஜ துரக பதாதிகளால் சூழ்ந்திருந்த கிருஷ்ணதேவராயலுடைய யுத்த பராக்கிரமத்தைப்பற்றிப் பல கிரந்தங்களில் பிரபலமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

கிருஷ்ணதேவராயலு சிங்காசனமேறின உடனே தமது விஜயநகரக் கோட்டையை விருத்தியாக்கி, பகைவர்வந்து தாக்குவதற்கு வழியில்லாமல் பந்தோபஸ்தாகக் கட்டுவித்தும், தக்க பாதுகாப்புகளை நியமித்ததன்றியில்; அக்காலத்தில் அந்தச் சமஸ்தானத்தின் சுவாதீனத்திலிருந்த பெனுகொண்டா, சந்திரகிரி முதலானக் கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தியும், பிறகு காஞ்சி, செஞ்சி, வேலூர் கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தியும், அந்த வேலூர் கோட்டையில் தம்மினத்தைச் சேர்ந்த புஜபலராயலை, ராயவேலூரு என்னும் பட்டணத்தினால் பிரதிநிதியாக நியமித்து ஆண்டுவரும்படி செய்ததில், கர்னாடக சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த உம்மத்தூர், சிவசமுத்திரம் பாளையக்காரராகிய சிற்றரசர்களைத் தம் வசமாக்கப் பிரயத்தனப்பட்டார். அப்போது சிவசமுத்திரத்தை ஆண்டுவந்த கங்கராஜன் முன் வீர நரசிம்மராயலு காலத்திலும் அசட்டைசெய்ததோடு, இப்போதும் அடுத்த சில பாளையக்காரரைத் துணையாகக் கொண்டு, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சேனையைப் பிரதிகூலப்பட்டாளத்தோடு எதிர்க்க, கிருஷ்ணதேவராயலு அந்தக் கங்கராயலின் விரோதியான சிக்கராயலைத் துணையாகக் கொண்டு சிவசமுத்திரத்திற்கடுத்த பிரேத பருவதம் சமீபமலைக்கருகில் 1510 வருஷம் சேனைகள் தங்கித் தாக்க, அந்தக் கங்கராயன் பயந்து காவேரி நதிப்போரத்திலிருந்த கங்கடு அரி என்னும் மடுவில் விழுந்து இறந்துபோக, அந்தச் சிவசமுத்திரக் கோட்டை கிருஷ்ணதேவராயலு வசமாயிற்று. பிறகு 1513 வருஷம் உம்மத்தூரும் ஸ்வாதீனமாக, கிருஷ்ணதேவராயலு ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திற்குப்போய், அங்கிருந்த காம்பகவுடர் வீரப்ப கவுடர்களை வசமாக்கி, அவர்களுடைய விசாரணையில் சில நாடுகளையும், சிக்கராயர் வசத்தில் சில நாடுகளையும் கொடுத்தும், அடுத்திருந்த அநேக பாளையக்காரர்களை ஜயித்தும், அவர்களிடம் கப்பம் பெற்றுக்கொண்டும் கர்னாடக தேசத்தில் சுமார் கோடிரூபாய் தமக்குக் கப்பமாகக் கட்டும்படியாகச் செய்துகொண்டும், கர்னாடக சமஸ்தானத்துக்கு ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தைப் பிரதான ஸ்தலமாக நியமித்தும், அவ்விடத்தில் சந்த சக்கிரங்களாதி விருதுகளுடன்கூடிய கிருஷ்ணதேவராய துலஜஸ்தம்பத்தையும் ஸ்தாபித்ததாக பாரிஜாதாபஹரண கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படி துலஜஸ்தம்பம் ஸ்தாபித்தபிறகு கிருஷ்ணதேவராயலு குடகு மலையாளம் கவுட முதலான நாடுகளின்மீது படையெடுத்துப்போய் ஜயித்து, அந்த அரசர்களுக்கு கப்பங்களை நியமித்தும், பிறகு சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்துப்போய் ஜயித்து துலஜஸ்தம்பங்களை நாட்டிவிட்டுத் தமது விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தும், வடதேசங்களின்மீது படையெடுக்கத் தக்க குண்டு துபாக்கி பீரங்கிமருந்து முதலானதுகளைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டுக் கலிங்க தேசராஜனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டும், தமது பரமாமதியூகியாகிய திம்மராச அப்பாஜியையும், சேனாதிபதியாகிய சதாசிவராயலையும் கூட்டிக்கொண்டு மத்திய இந்தியா மார்க்கமாக கூர்ச்சரம் அல்லது குஜராத்தி தேசத்தையும், பிறகு மகதம் தேசத்தையும், இடைக்கிடை இருந்த மகமதியர்களையும் ஜயித்துக்கொண்டும் விஜயநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்த தமது பிரபுத்

ஜாதத்தை ஹிமசேதுபரியந்தம் பிரபலமாகப் புகழும்படி நடத்திவந்தார்.

கிருஷ்ணதேவராயலு 1515ஷு கொண்ட வீட்டி சீமையை ஜயித்த விநோத சரித்திரத்தைப் புருஷார்த்த பிரதாயினியில் வெளியான கொண்ட வீட்டி தண்டகவியில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நாட்டைச் சுற்றிலும் எழுபத்திரண்டு பாளையக்காரர்கள் சூழ்ந்திருந்தபடியாலும், அது மிக அரணான மலைக்கோட்டையாக இருந்தபடியாலும், அப்படி அரணான கோட்டையைத் தாக்கிப் பிடிப்பது கஷ்டசாத்தியமென் றிருக்கையில், அதை அறிந்த ஒரு பிராமணர் தந்திர உபாயத்தால் அப்பாளையக்காரர்களாகிய செட்டிகளை வசப்படுத்தியும், அவர்களால் அங்கு ஒரு பெரியகோயிலைக் கட்டுவிக்கச் செய்தும், அதில் கோபிநாதசுவாமி விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டிப்பிக்கச் செய்வித்தும், அந்தப் பிரதிஷ்டை உற்சவத்தைப் பார்ப்பதற்கு அந்தப் பாளையக்காரர்களைத் தருவித்தும், அவர்களைத் தந்திர மந்திர மருந்து விருந்துகளால் சாகும்படி செய்ய, அச்சமயமறிந்து கிருஷ்ணதேவராயலு அக்கோட்டையின் மீது படை யெடுத்துப்போய், மூன்று மாதகாலம் முற்றுகைப்போட்டுப்பிடித்து அங்கு சாளுவதிம்மரசை அதிகாரியாக நியமித்துவிட்டு, பிறகு பெல்லம்கொண்ட, நாகார்ஜுனன் கொண்ட, வினுகொண்ட, என்னும் மலைக்கோட்டைகளையும், அவைகளை அடுத்த பதினொன்று நாடுகளையும் கைப்பற்றிக்கொண்டார். அப்படிச் செய்ததனால் உதயகிரிக்கடுத்த கைதேபல்லி, அத்தங்கி சீமைக்கடியில் பருசூரையும், கேசானுபல்லெ, யம்மலமந்த, மாதலப் தொண்டபி, கோசரி, ஜுங்கலகல்லு, பாகால, சிங்கனபல்லே, தம்மலபேட்ட, கரேடு முதலான கிராமங்கள் சேர்ந்தன. அவைகளில் வினுகொண்ட, பெல்லம் கொண்ட, நாகார்சுன கொண்ட, என்ற கோட்டைகளை சில மாகாணங்களாக வகுத்தும், மற்றப் பத்து கிராமங்களைக் கர்நாடகதேசத்தோடு சேர்த்து விட்டார். பிறகு கொண்ட கொட்டேரு அல்லது இப்போது பரஹாம்பூர் பட்டணம் என்று வழங்கி வரும் நாட்டின் அதிபதியாகிய கஜராஜு பஹுபலேந்திரனோடு சுமார் பன்னிரெண்டு வருஷ காலமாக அடிக்கடி சண்டைசெய்து ஜயம் பெற்றார்.

(மநு சரித்திரம், பாரிஜாதாபஹரணம், ஆமுக்தமால்யாதி கிரந்தங்களின்படி, அக்காலத்தில் (1520ஷு) கிருஷ்ணதேவராயலு ஸ்வாதீனத்தில் உதயகிரி, வினுகொண்ட, கொண்டவீடு, பெல்லம்கொண்ட, கெதுபுகொண்ட, நல்லி பல்லி, அத்தகிரி, கம்பம், பெனுவாடா, இராஜமஹேந்திரத்திற் கருகிலிருக்கும் கனககிரி, கவுதமி, பொட்டேரு, மடியாலு, வட்டாதி, கடகபுரி முதலான மலைக்கோட்டைகளிருந்தனவாகத் தெரியவருகிறது. 1510ஷு போர்த்துகேயர், ஈஸப் அதில்ஷாவிடமிருந்த கோவாபட்டணத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இந்தவிஷயத்தில் கிருஷ்ணதேவராயலும் போர்த்துகேயருக்கு உதவியாக ஹொனாவரிலிருந்த தமது வீரனாகிய திம்மய்யாவைத் தனர்த்தனர் அனுப்பி, பட்டகால் என்னும் இடத்தில் ஓர் பண்டகசாலையைக் கட்டிக்கொள்ள விடை கொடுத்தார். அன்று முதல் அப்போர்த்துகேயர் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு சிநேகிதர்களாகி பிறபுச் சண்டையில் உதவிசெய்

தார்கள். 1510-ம் வருஷம் முடிவில் யூசுப் அதில்ஷா இறந்துபோக, அவர் பட்டத்திற்கு இஸ்மெயில் அதில்ஷா வந்தார். 1520-ம் வருஷம் மேமாதம் 19-ந் தேதி சனிக்கிழமை கிருஷ்ணதேவராயனு பீஜப்பூரைச்சார்ந்த ரெய்ச்சூர் முட்கல் கோட்டைகளைப் பிரமாத சண்டைசெய்து பிடித்துக்கொண்டார். இக்கோட்டைகளுக்காக இஸ்மெய்ல் அதில்ஷா என்பவர் 1522-ம் வருஷம் கிருஷ்ணதேவராயலோடு பிரபல சண்டைசெய்தும் ஜயமடையவில்லை. அந்த யுத்த காலத்தில் கிருஷ்ணதேவராயனிடத்தில் 3,26,000 குதிரைகளும், 586 யானைகளும், 7,03,000 பதாதிகளும், அவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டுவர 12,000 பக்காளிகளும், 20,000 தாசிகளும் இருந்ததாக ஓர் போர்த்துக்கேய சரித்திரகர் எழுதியிருக்கிறார். அந்த யுத்தத்திற்கு பிறகு பீஜப்பூரார் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய ஆயுள்காலம் வரையில் யுத்தத்துக்கு வரவேயில்லை. மைசூர்த் தலைவரான உம்மத்தூர் அதிபதியும் பிறகு படையெடுக்கவில்லை. கிருஷ்ணதேவர் குடகு நாட்டின்வழியாக மலையாளத்துக்குப் போக பிரயத்தனப் படுகையில், மலையாள அரசன் சரணடைந்து கேட்ட கப்பம் கட்டிவந்தார். பிறகு பாண்டிய நாட்டை ஜயித்து, அதற்கு நாகம நாயுடைப் பிரதிநிதியாக நியமித்து ஆண்டுவரச்செய்தார். தமது தகப்பனார் கட்டுவித்த செஞ்சி, வேலூர், சந்திரகிரியில் கட்டிய சிறு கோட்டைகளைப் பெரிய கோட்டைகளாகக் கட்டுவித்தார். பிறகு தெலுங்கராளுகையை நாடிச்சென்று நெல்லூரில் உதயகிரி அரசனை ஜயித்துக்கொண்டு, அப்போது ஒட்ரம் சுவாதீனத்திலிருக்கும் பெரும்பாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார். ஒரிசா கஜபதியோடு சண்டை செய்து கிருஷ்ண கோதாவரி ஜில்லாக்களைப்பிடித்துக் கொண்டதோடு, கஜபதி குமாரத்தியை விவாகம் செய்து ஜயசீலரானார்.

இப்படியே கிருஷ்ணதேவராயனு அநேக மகமதிய அரசர்களிடத்திலும், இந்து அரசர்களிடத்திலும் பிரபல சண்டைகள் செய்து ஜயம்பெற்றுவந்ததார், கிருஷ்ணதேவராயனுடைய பெயரைக்கேட்டமாத்திரத்தில் எப்படிப்பட்ட வீரதீரனும் இடுக்கிட்டு நடுங்கி அவர் விரும்பிய கப்பத்தைக் கட்டிக் கொண்டுவந்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயனு இப்படிக் கேவலம் சத்ரவீரனுக இருந்து பகைவர்மீது படையெடுத்துப்போய் சண்டைசெய்து ஜயாதிபதி என்று கியாதி பெற்றுவரும் குணமே சிறந்த குணமாக உடையவரல்லர்.

அவர் தமது நிழலுக்குள் வாழ்ந்துவந்த குடிகளுடைய இகபர சுகங்களையும் நாடி அவர்கட்கு இன்றியமையா சாதனங்களையும் செய்துவந்தார். அச் சாதனங்களில் சில இன்றளவும் அவருடைய தருமராஜ்ய பரிபாலனத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றன.

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய 22- வருஷ ஆளுகைக்குள் குடிகளுக்குண்டான நன்மைகள் இவ்வளவவ்வளவல்ல. தமது ஸமஸ்தான நீதி விசாரணைகளைத் தமது பிரதிநிதி தண்டநாயகர்களைக் கொண்டு நடத்திவந்தாலும்; கேவ

வம் உத்தியோகஸ்தர்களை நம்பினால் குடிகளுக்குக் கஷ்டம் வருமென்று எண்ணி, இராஜகீய ஒவ்வொரு காரியத்தையும் பெரும்பாலும் தாமே நேரில் கண்டும் கேட்டும் நீதி செலுத்திவந்தார். முதலில் குடியானவர்களுடைய நன்மையைக் கருதி துங்கபத்திரா நதியின்மேல் 1521-ம் வருஷம் பெரிய அணையைக்கட்டி, அதின் ஜலத்தை விஜயநகரத்துக்குள் திருப்பினார். அதைப்பார்த்து அவருடைய உதவி மந்திரியார் மத்தண்ணன் என்பவர் அந்தத் துங்கபத்திராவிலிருந்து 7 வாய்க்கால்களையும் வெட்டுவித்தார். மைசூருக்கும், தார்வாருக்கும் இடையிலுள்ள பெரியகுளம் அவர்காலத்தில்தான் வெட்டப்பட்டது. குடித்தனக்காரருக்கு வேண்டிய ஜலபாசன வேலைகளை அப்போதைக்கப்போது சித்தப்படுத்திக்கொண்டும், குடிகள் கிணறுகளை வெட்டவும், ஆமோடுகளை வாங்கவும், பூமிகளைத் திருத்திச் சீர்படுத்தவும், வேளாண்மைக்கு வேண்டிய கருவிகள் விதை முதலானதுகள் வாங்கவும், குறைந்தவட்டியில் கடன் கொடுத்து வந்தார். நிலக்காரர்களுக்குள் எல்லைத் தகரார்கள் உண்டாகாதபடி ரெவினியூ சர்வே டிபார்டுமெண்டை நியமித்து தக்கபடி அளந்து கொடுத்து வந்த விவரத்தையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சரியான ரெவினியூ ரிகார்டுகள் வைப்பித்து, நீதிசெய்து வந்ததாகவும், கனரா தேசத்தில் ஒரு ரிகார்டு ஸர்தாமஸ் மன்ரோ பிரபுவுக்கு அகப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்த சென்னைராஜதானியில் இருக்கும் இரயத்துவாரி வழக்கம் அல்லது குடியானவர்களே நேராகக் கவர்ன்மெண்டாருக்குக் கந்தாயத்தைச் செலுத்தும் வழக்கம் முதல் முதல் கிருஷ்ணதேவராயனு காலத்தில் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்போது குடிகள் கட்டிய கந்தாயம் அதிக கொஞ்சமாக இருந்ததோடு, அந்தக் குறைந்த கந்தாயத்தையும், நிலத்தில் விளைவான மாசூலிலும், சிலவிடங்களில் ரொக்கமாகவும், சிலவிடங்களில் ஆறில் ஒரு பாகமாகவும், குடியானவர்களின் காலஸ்திதிக்குத் தக்கபடி வருத்தாமல் வசூல் செய்து வந்தார்கள். அந்தத் தரும நியமனத்தை மகமதிய மன்னர் மாற்றி அதிக கந்தாயமாக்கிவிட்டார்கள். அன்றியும் காடுகளையும் புறம்போக்கு பூமிகளையும் குடிகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுத்து அவ்விடங்களில் நன்செய், நந்தவனம், புன்செய், தோட்டங்களைச் செய்யச் செய்து திரவிய சகாயமும் செய்து வந்ததுடன், உள்நாட்டுக் கைத்தொழில் வர்த்தகம் விருத்தியாகக் கைத்தொழிலாளிகளுக்கும், வர்த்தகர்களுக்கும் வேண்டிய திரவிய சகாயமும், வசதிகளும் செய்து வந்தார்,

அவர்காலத்தில் பர்மா இலங்கை முதலான விடங்களிலிருந்துவரும் பலவித இரத்தினங்கள் விற்பனைக்காக அந்த விஜயநகரத்தாருக்குத்தான் கொண்டுவரப்பட்டன. ஹாஜுலின், கெமில் முதலான விடங்களிலிருந்து நல்ல ஆணிமுத்துகள் அங்கு வந்துக் கொண்டிருந்தன. சீனதேசத்திலிருந்தும், ஐரோப்பா, அலக்சாந்திரியா, டமாஸ்கஸ் முதலான விடங்களிலிருந்தும் பட்டுத் தினுசுகளும், சாயத்துணிகளும், ஏராளமாகக் கொண்டுவரப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டன. அன்றியும்,

கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு இச்சமுத்திரக்கரையோரத்திலிருந்த பெரிய

பட்டணங்கள் ஸ்வாதீனத்திலிருந்தபடியால், அவ்விடங்களுக்கு சீனு, பைகோ, இலங்கை, அரேபியா, மலபார், சுமேத்திரா, ஜாவா முதலான விடங்களிலிருந்து பல பொருள்களுடைய கப்பல்கள் சதா வந்து வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தன. அப்படி பல நாடுகளிலிருந்து ஏராளமான சரக்குகளும் ஜனங்களும் கிருஷ்ணதேவராயனு ஸமஸ்தானத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்ததில் ஜனத்தொகை அதிகரித்தபடியால், அக்காலதேச வர்த்தமானங்களைத் தழுவி, கர்னாடக சமஸ்தானத்தில் ஹுப்ளி, பெங்களூர், பல்லாரி, சிக்கபால்லாபுரம் முதலான அநேகப் பட்டணங்களைப் புதிதாக நியமித்தும், எதிரி ராஜாக்கள் தலை எடுத்து வராதபடி அநேக பலமான கோட்டைகளையும் கட்டுவித்தார். இம்மட்டோ! ஸமஸ்தானத்தில் பலவிடங்களில் பாடசாலைகளையும், தரும சாலைகளையும், வைத்தியசாலைகளையும், பிராமணர்களுக்கு அநேக அக்கிரஹாரங்களையும், வழிப்போக்கர்களுக்கு குளங்கள், கிணறுகள், சாலைகள், சத்திரங்கள் முதலானவைகளையும், நியமித்திருந்ததுடன், தாம் பட்டாபிஷேகம் பெற்றுக் கொண்டதினமேல் ஹம்பியில் ஒரு பெரிய கோபுரத்தைக் கட்டிவைத்ததன்றியில், பின்னும் பல விடங்களில் அநேக கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டி அவைகளுக்கு மானியதர்மங்களைச் செய்வித்தும் வந்தார். விஜயநகரத்தை அடுத்த கிருஷ்ணபுரத்தில் 1513-ம் வருஷம் பிரபலமான கிருஷ்ணருடைய கோயிலையும், விஜயவிட்டலர் கோயிலையும் கட்டுவித்ததன்றியில், காஞ்சீபுரத்திலிருக்கும் வரதராஜஸ்வாமி பெரிய கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவித்ததாக சாஸன மிருக்கிறது.

அவர் ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி முதலான விடங்களில் கோயில்களுக்குச் செய்த தருமங்கள் அநந்தம். இப்படிப் பலவிதத்திலும் புகழ் பெற்று வந்ததனால் விஜயநகர ஸமஸ்தானம் உலகத்தில் ஒப்பற்ற ஸமஸ்தானமாகி அந்த விஜயநகரத்தில் சகல ஜாதியாரும், சகலமதஸ்தர்களும், சகல வித்துவான்களும், கவிகளும், சிற்பிகளும், சாஸ்திரிகளும், பூரணசுகமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வாழ்ந்து வந்ததாக கி. பி. 1514-ம் வருஷம் போர்த்துக்கல்லில் இருந்து யாத்திரைக்காரராக வந்துப் பார்த்த (Barbosa) பார்போசா என்பவர் தமது யாத்திரைச் சரித்திரத்தில் எழுதி இருக்கிறார். கிருஷ்ணதேவராயனுடைய பிரபுத்துவம் இப்படி பலவிதத்திலும் பிரபலமானதற்குக் காரணமென்ன என்று யோசிக்கையில் "உலகம் அறிவுடையார் மாட்டு" என்னும் முன்னோர் வாக்கியத்தின்படி, கிருஷ்ணதேவராயனு சமுகத்தில் சதா சமஸ்கிருத பண்டிதர்களும், அஷ்டகஜங்களென்னும் எட்டு ஆந்திர வித்துவான்களும், அடிக்கடி சந்தித்து, இராயனுக்கு இராஜதந்திராதி அறிவையூட்டியும், அவரையும் ஓர் சிறந்த ஆந்திர கவியாக்கியும் வந்ததனால், அவர் காலத்தில் ஆந்திரபாஷை சீர்திருத்தப்பட்டு பூரணம் பெற்றது.

ஆந்திரபாஷைக்கு தெலுங்கு பாஷை என்று பெயர் வந்த காரணம்.

ஆந்தரம் என்னும் பதத்துக்குப் பிரதிஷ்டை, பெருமை, மேன்மை என்று பொருள்களானபடியால், ஆந்திரர் என்றால் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்கள், பெருமை பெற்றவர்கள், மேன்மக்கள், உயர்ந்தோர் என்று பெயர்களால் பிரகாசித்து வந்தார்கள். அந்த ஆந்தரர் ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை வழங்கி வந்தார்கள். பிறகு அந்தப்பாஷையின் சில பதங்களுக்கு இறுதியில் டு-மு. வு-லு, என்றுதி ஈறு அல்லது பிரத்யயங்கள் சேர, அது ஒரு புது பாஷை போலாகியது. அந்த ஆந்தரபாஷை ஒருகாலத்தில் கங்கைநதிமுதல் தென்னாடுகள் பலவற்றிலும் வழங்கிய தன்றியில் ஜாவா, சுமேத்திரா முதலான இடங்களிலும் பரவியிருந்தது. அது 1861-ம் வருஷம் இந்துதேசத்தில் (10,00,000) பத்துலக்ஷம் மைல் விஸ்தீரணமுள்ள நாடுகளில், சுமார் 170,00,000 ஜனங்களால் வழங்கப்பட்டு வந்தது. அந்தப் பாஷைக்காரராகிய ஆந்திருடைய சந்ததிகள் வடநாடுகளை விட்டுத் தக்ஷணதேசத்தில் முதல் முதல் குடியேறிய இடத்திற்குத் திரிலிங்கம் என்று பெயர். திரிலிங்கம் என்றால் (1) ஸ்ரீசைலபருவதம், (2) காளேசுவரம், (3) பீமேசுவரம், என்னும் மூன்று இடங்களில் சிவபெருமான் மல்லிகார்ச்சுனன், காலநாதன், பீமேசுவரன், என்ற முப்பெயர்களால் மூன்று லிங்கங்களாக வமைந்து, அம்மூவிடங்களுக்கும் 'திரிலிங்கானம்' என்ற பிரபலமான பெயர் பெற்றுப் பிரகாசிக்கிறபடியால், அப்படிப் பிரகாசிக்கும் மூன்றுநாட்டெல்லைகளுக்குள் வந்து குடியேறிய ஆந்திரர்களுக்கு திரிலிங்கர் என்ற பெயரிட்டழைக்கப்பட்டவர, அந்தத் திரிலிங்கர் என்னும் வார்த்தையானது, காலா வட்டத்தில் தெலுங்கர் என்று மருவியதனால், அந்தத் தெலுங்கர் வழங்கி வந்த பாஷைக்கும், தெலுகு, அல்லது தெனுகு, அல்லது தெலுங்கு என்று பிரசித்தியாகி விட்டது.

இப்படியாகவே பிரம்ம க்ஷத்திரியர்களுக்கு, ஆதியில் ஆரியர் அல்லது ஆரிய என்று வழங்கிவந்த பட்டப் பெயர்களும் காலாவட்டத்தில் ஐய, ஐயர் என்றும ராஜ, என்றபதம ராய, ராயலு, என்று மாறிவிட்டதாகவும் தோன்றுகிறது. மேலும் வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளால் உண்டாக்கிய வித்தியா நகரத்துக்கு அதிபதிகளானவர்கள் வீரதீரவர்களாக இருந்தபடியால், அந்நகரத்திற்கு விஜயநகரமென்று பெயருண்டாகியதாகத் தோற்றுகின்றது.

அந்த விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தாரால் முக்கியமாக கிருஷ்ணதேவராயலு காலத்தில் ஆந்தரபாஷை அதிகமாக ஸமஸ்தான உதவியைப் பெற்று பிரகாசித்த தென்பது அவருடைய சமுக வித்வான்களால் விளங்கும்.

அந்த ஆந்திரச்சமுக வித்துவான்கள் எவர்களெனில்.

1. அல்லசானி பெத்தன்ன — இவர் ஆது பாட்டி சீமையில் பிறந்து,

தெலுங்கு பாஷைக்கு பிதாவைப்போன்ற பிரபல வித்துவான். இவர் மநு சரித்திரம், ராமஸ்தவராஜீயம், அத்வைதாநந்தம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினவர்.

2. 'பட்டுமூர்த்தி'—இவர் பட்டபள்ளியில் குடியிருந்தவர். வசுசரித்திரம், நரசபூபாலீய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

3. 'மூக்குதிம்மன்ன'—கன்னவரகுடி, பாரிஜாதாபஹரண முதலிய கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

4. 'பிங்கள சூரன்ன'—இவர் ராகவபாண்டவீய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

5. தெனாலிவாசியாகிய தெனாலி ராமலிங்கம், இவர் பாண்டுரங்க விஜயம், பாண்டுரங்க மஹாத்மிய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

6. ஸீடெட் டிஸ்ட்ரிக்டு 'இராமபத்திரகவி'—இவர் இராமாப்யுதய முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

7. சங்கரகவி—இவர் பார்வதிமாலாதி கிரந்தங்களை இயற்றியவர்.

8. தூர்ச்சடி—இவர் அநேக வேடிக்கையான கவிகளைப் பாடியவர்.

இப்படிப்பட்ட அஷ்டகவிச்சிங்கங்களால் சூழப்பட்டிருந்த கிருஷ்ணதேவராயனும் மகாவித்வானென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ. ஆகவே அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயனும் (1) ஆமுக்தமால்ய, (2) சகலகதாசார சாரசங்கிரகம், (3) சிங்காரரசமஞ்சரி முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினார். அன்றியும் விநோதமாகக் காலம் போக்க அச்சமஸ்தானத்தில் சந்நிதியில் பிறந்ததாகச் சொல்லும் 'தெனாலிராமகிருஷ்ண' னிருந்து வெகு அபூர்வமான யுக்திகளால் இராயலைச் சந்தோஷப்படுத்தச் செய்துவந்தார். அந்த தெனாலிராம கிருஷ்ணனுடைய வேடிக்கையான கதைகளில் சிலதெலுங்கு தமிழ்ப் பாஷைகளிலும் அச்சிட்டிருப்பதுடன், மிஸ்டர் பண்டித நடேச சாஸ்திரிகள் ஆங்கில பாஷையிலும் அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இவர்களன்றியில் அக்காலத்தில் விஜயநகர சமஸ்தானம் கலிங்கம், வேகி, விதர்ப்பம், கோலகுண்ட, பஸ்சமோத்திர கண்டம், தக்ஷண கண்டங்களாக விருந்தபடியால் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் சில சிறந்த ஆந்திர வித்துவான்களிருந்தார்கள்.

அந்தக் கவிகளுடைய பெயரும்	இயற்றிய நூல்களும்

கலிங்கநாட்டில்.

அடிதம்முரகவி	கவிரஞ்சனம்
பூசபாடி தம்மபூபால்கவி	ஸ்ரீகிருஷ்ண விஜயம

வேகிதேசத்தில்.

கூசிமஞ்சி திம்மகவி	ரசிகஜன மனோபிராமம்
ஏனுக லக்ஷணகவி	இராம விலாசம

விதர்ப்பநாட்டில்.

சென்னேரிரங்காசாரி—பாருமதிபாணியம்

கனுபர்த்த அப்பகவி—கவிராஜமனோரஞ்சனி

பஸ்சிமோத்திர கண்டத்தில்

வெங்கடாசாரி—சமத்காரமஞ்சரி

சாரங்கதம்மய்யம்—வைஜயந்திவிலாசம்

தக்ஷிண கண்டத்தில்.

சேஷமு வெங்கடபதி—தாராசசாங்கம்

பண்டி பெத்தகிருஷ்ண கவி—பில்ஹணீயமு

சேஷகூரு வெங்கடராஜுகவி—விஜயவிலாசம் என்றுதி கிரந்தங்களை இயற்றினார்கள்.

அந்தக் கவிகளன்றியில் அவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் சில ஆந்திர கவிகள் இச்சமஸ்தானத்தாரால் பிரபலமானார்கள். அவர்களில் சிலரைமாத்திரம் இவ்விடம்காட்டுவது அவசியமென்று கணனி எழுதுகிறோம்:—

1. நன்னயபட்டர்—இவர் கி.பி. 1130-ம் வருஷம் ஆந்திரர் காலத்தில் கன்னுவரிஷி எழுதிய இலக்கணத்தைச் சுருக்கி எழுதியதுடன், தெலுங்கு பாரதத்திலும் அதிக பாகம் பாடியவர். திக்கன்ன சோமயாஜி அதைப்பூரணமாக்கினர்.

2. அப்பகவி—இவர் 12-ம் நூற்றாண்டில் பிரகாசித்த மஹா இலக்கண வித்துவான். இவரும அநேக கிரந்தங்களை இயற்றினார். கிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பிறகு வித்துவான்களைத் தக்கபடி ஆதரிப்பவர் இல்லை. ஆயினும் அவர் காலத்திற்குப் பிறகு.

3. வேமலவாடபீமன்ன—இவர் பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டிலிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் ஆந்திரசந்தம் எனனும் யாப்பிலக்கணத்தை இயற்றினார்.

4. கோதுலபதி குருமன்ன—இவர் விஜயநகரத்து ஓர் ஆந்திரராஜர் காலத்தில் சுமார் 200-வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர், மிருத்யுஞ்ஜய விலாசத்தைக் கவியாகப்பாடியவர். இந்நாடகத்தில் மரணத்தை வெல்லும் விதத்தைப்பற்றியதாகிலும், சிவனும், பார்வதியாரும் தங்களைய விவாகம் செய்த சங்கதிகளடங்கி இருக்கின்றன.

5. அகிதம் நூரன்ன—இவர் சுமார் 180 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் ஆந்திரசேகரம் என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

6. ஓரக்கபள்ளி சோமப்ப—இவர் 150 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் அனபல்லி இராஜா சமுக வித்வானாகவிருந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண ருக்மணி புத்திரனுகிய பிரதியும்னனுடைய கதையை, 'பிரதியும்னோதயம்' என்னும் நாடகத்தையும், மேற்படி பிரத்தியும்னனுக்கு உருக்மாவதியை விவாகம் செய்த கதையை "உருக்மாவதி பரிணயம்" என்னும் கிரந்தத்தையும் இயற்றினார்.

7. பிரயாகம் நல்ல காமேசுவரம்—இவர் சுமார் 180 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் 'கல்பஜ்ஞ கண்டமஞ்சரி' என்னும் ஸ்ரீ ராமருடைய பாட்டனார் அஜமஹாராஜர் இந்துமதி என்னும் ஸ்திரீயை விவாஹம்செய்த சங்கதியைக் காவ்யமாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கிர்வாணையாக நின்ற ருக்மிணியின் மேலைத் திருமுடியைத் 'ப்ரதிபிசுஜனமுக்த என்கிற ஹாஸ்யபாலலீலா பாலலீலாசு தாலஹரி' என்றும் காவியத்தையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சுதந்தாவை விவாஹம் செய்ததைச் 'சுதந்தா பரிணயம்' என்ற கிரந்தத்தையும் இயற்றினார்.

8. சந்திராஜுல ஸ்வாமி நாகு—இவர் சுமார் 130 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தார். சுபாரிந்தி கல்பனைமயமிய நகவரி ரிணியம், பன்னகுராதி, பீமசோதண்டாராம சதகம், விக்கவாக்கிபம், என்னும் அகராதி ஆதியங்களை இயற்றினார்.

9. காகரபார்த்தி பந்துநடு—இவர் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சத்தியபாமா கிருஷ்ண சம்வாதம், என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

10. குருநந்தி நரசிம்மடு—இவர் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சிறந்த அவதானி.

11. நடமிண்டி சர்வமங்கேசுவர சாஸ்திரி—இவர் விஜயநகர சமஸ்தான சமஸ்கிருத வித்துவான், தெலுங்கிலும் நிபுணர். இவரைக் காளிதாசகைதார் என்று சொல்லுவார்கள். இவர் சமஸ்கிருத நாமாவளி என்ற இலக்கண கிரந்தத்தை இயற்றினார்.

12. ஜம்பகிரி சராபகவி—இவரும் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் யாதவராகவபாண்டவீயம் என்னும் கிரந்தத்தை இயற்றினார். இந்தக் கிரந்தத்தின் ஒவ்வொரு பத்யமும் கிருஷ்ணர், இராமர், பாண்டவர் என்னும் மூவர் பொருளடங்கியிருக்கின்றது.

13. பரவஸ்து ஸ்ரீநிவாசாசாரி—இவரும் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். இவர் சமஸ்கிருதத்திலும் வித்துவான். இவர், விஸ்வகுணாதரிசனம் என்னும் கிரந்தத்தை ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தார்.

14. பரவஸ்து ரங்காசாரி—இவர் மேற்படியார் குமாரர்.—இவர் ஸப்தார்த்தசர்வஸ்வம் என்னும் அகராதியை எழுதினவர்.

15. ஸ்ரீ பாதகாலமய்ய சாஸ்திரி—இவர் கவுசலீயோபாக்கியானம், இராம கிருஷ்ணோபாக்கியானம் என்னும் கிரந்தங்களை இயற்றினார்.

16. இவர்களைத் தவிர சில்லறைக் கவிகள் ஜனித்து நவீன நாடகங்களை எழுதினார்கள்.

17. வேமன்ன—இவர் 16-வது நூற்றாண்டில் பிரகாசித்த வேதாந்த வித்துவான். இவர் சுமார் 2000-பத்தியங்களில் இத்தேசத்து துர்மதாசாரங்களைக் கண்டித்து நீதிகளையும் வேதாந்த விஷயமானவைகளையும் பாடினார்

இவர் இப்படி வேதாந்தியானதற்கு பலர் பலகதைகள் சொல்லுவதுண்டு. இவர் கொண்டவீடுவில் பிறந்தவர்.

இராவ்பஹதூர் வீரேசலிங்கம் பந்துலு அவர்களுடைய ஆந்திரகவிகள் சரித்திர கிரந்தத்தில் அடியில்கண்ட வித்வான்கள் ஆந்திர தேசங்களில் பிரகாசித்ததாகப் பதிப்பித்திருக்கிறார்.

முதல்பாகம் -பூர்வகவிகள்.

(1) நன்னயப்பட்டு, (2) திக்கன்ன சோமயாஜி, (3) எராப்பிரகடா (4) பாலகுரிமல்லன்ன, (5) இரங்கநாதடு, (6) பாஸ்கரடு, (7) காசிவிசேடனு விட்டலராஜு, (8) அதர்வணுசாரியடு, (9) கேதன்ன, (10) மாரன்ன, (11) புகுலகுரு சிசோபநாதடு, (12) மஞ்சன்ன, (13) வினணகோட்ட பெத்தனன், (14) மடகிசிரகன்ன, (15) வேமலவாடி பீமகவி, (16) நரசன்ன சோமுடு, (17) ஸ்ரீநாதடு, (18) பம்மரபோதராஜு, (19) ஆர்தமாரியடு, (20) ஜசயகவி, (21) பில்லமாரி பினவீரன்னா, (22) பிரவுடகவிமல்லனனன் என்பவர்களாம்.

இரண்டாம்பாகம்-மத்தியகாலத்து கவிகள்.

(1) நந்திமல்லைய்ய, (2) கண்டிசிங்கய்ய, (3) கிருஷ்ணதேவராயலு, (4) அல்லசானி பெத்தன்ன, (5) தூர்ஜடகவி, (6) தாளபாக சின்னன்ன, (7) சங்குல நரசிம்மகவி, (8) தென்னலகண்டி சூரன்ன, (9) சாசிகவரப்ப, (10) பாஸ்கரபந்துலு (11) மைசராஜு, (12) வெங்கடநாதகவி, (13) தூபகுண்ட நாராயணகவி, (14) ஐயலராஜு, (15) இராமபத்ருடு, (16) வெல்லநகதாதம்பட்டு, (17) கும்மரமல்லடு, (18) பீடுபர்த்தி சோமநாபடு, (19) பீடுபாதிபசுவகவி, (20) கோடி சிவராமய்யர், (21) குமாரதூர்ஜடி, (22) தே ஹரிகோனேரி கவி, (23) பிங்கள சூரியநாராயடு, (24) அத்தங்கிகங்காதரகவி, (25) பொன்னுகண்டிதெலுகன்ன, (26) இராமராஜபூஷணுடு, (27) மல்லரெட்டி, (28) இராமராஜு ரங்கப்பராஜு (29) மட்ல அநந்த பூபாலடு, (30) எராரன்ன, (31) கவுரனவீரசரபகவி, (32) தெனுலராமகிருஷ்ணடு, (33) தாளபாகதிருவேங்கடநாதடு, (34) இராயசம் வேங்கடபதி, (35) தரிகொப்பமல்லன்ன, (36) சரிகொண்ட ராமன்ன, (37) சாரங்க தம்பய்ய, (38) தூரகாராமகவி, (39) சென்னமராஜு, (40) தென்னலிஅன்னய்ய, (41) சுவரமு சின்னநாராயண நாயடு, (42) தராயவெங்கடபதி, (43) சித்திரகவி பெத்தன்ன, (44) யாதவாமாதியகவி, (45) கஞ்சாவித்திரய்ய, (46) எலகூசி பாலசிரவதி, (47) முத்தராஜு, (48) சாயன்ன, (49) விங்கமுகுண்ட ராமகவி, (50) விங்கமுகுண்ட ரமன்ன; (51) சேஷகிரிராஜு, (52) சிம்ஹாதிரிவெங்கடாசாரியடு, (53)

சோமகூர வெங்கடகவி, (54) இராஜலிங்ககவி, (55) சித்திரகவிமணகவி, (56) அந்தருல வெங்கய்ய, (57) காகனூரி அப்பகவி யென்பவர்களாம்.

மூன்றும்பாகம்-பிற்காலத்து (தற்காலத்து) கவிகள்.

(1) ஹரிபட்டு, (2) ஒட்டலூரி பெத்தப்ப, (3) காகமாணி மூர்த்தி, (4) வேனுதூரப்பல் விநிவநாதகவி, (5) நாதலகவி குரன்ன, (6) சமுகவெங்கட இருஷ்ணப்பநாயடு, (7) கோசனூரி வெங்கடபதி, (8) பயிபோரி வெங்கடபதி, (9) வெலகபூடி இருஷ்ணய்ய (10) சேஷமுவெங்கடபதி, (11) கூரம்பசிதிம்ம, கவி, (12) வக்கலிங்கவீரபத்திரகவி, (13) கூசிம்சிஜக்கவி, (14) கோவில் கோப ராஜு, (15) கொடிசால சினிவாச கவி, (16) தீவிரயன்னகவி, (17) கோடேரி வெங்கடாசலகவி, (18) ஏனுகலக்ஷமணகவி, (19) நெல்லூரி வீரராகவகவி, (20) நஞ்சராஜு. கோழிவெங்கராயடு, (22) அடிதமுசூரகவி, (23) மங்கன் இரி அநந்தகவி, (24) கணபர்த்த அப்பநாமா நாயடு, (25) கணுதபெத்தன்ன சோமயாஜி, (26) கந்துருத்தி வெங்கடாசலகவி, (27) ஈதருல்லபவானிசங் கரடு, (28) துர்கடி வெங்கடராயடு, (29) அஜ்ஜபுபோயலிங்கமு, (30) மரி கண்டி சிக்கராஜூராயடு, (31) முத்தராணி கங்கடி[illegible] (32) புஷ்பகிரி திம்மன்ன, (33) தரணிதேவலராமமந்திரி, (34) [illegible]யணகவி, (35) கஸ்தூரி ரங்ககவி, (36) ஆஊரிகுப்பன்னகவி, (37) [illegible] எல்லநாயடு, (38) இந்த குண்ட கோதண்டராமகவி, (39) [illegible]பமாயன்ன, (40) [illegible] தன்னே வெங்கடபதி, (41) பட்டமெட்ட [illegible] சோமயாஜி, (42) [illegible] பிச்சய்ய, (43) தக்கணபாடி லங்கான்ன, (44) [illegible]டிகோதண்டபாணி, (45) மல்லவரபுமாலேசவரடு, (46) சிந்தலபள்ளி வீர[illegible]கவுடு, (47) ரேய்சர்லமாதவ ராயடு, (48) அணிபாதி கணபதிதேவுடு, (49) வெங்கடாசாரியடு, (50) [illegible] கலிங்ககவி, (51) அக்கர நரசிம்மகவி, (52) சிரிரிரகடதர்மநாமாதியுடு, (53) கணபவரபுவெங்கடகவி, (54) வேமுகண்டி[illegible] (55) குமார வெங்கட தாசகவி, (55) காபனூரி கிருஷ்ணய்ய, (56) [illegible] (57) [illegible]லலம பல்லி நாகபூஷணகவி, (58) சித்திரகவிசிங்காரராய[illegible] (59) [illegible]னூர் வெங்க டாசாரியடு, (60) பேராசிராஜு வீரன்ன, (61) ஐயலுராஜு, (62) நாராயண கவி, (63) கவினதர்லவட்டிகவி, (64) கொத்தலம் மிருத்தஞ்சயடு, (65) திரு மல புக்கபட்டணபு வெங்கடாசார்யடு, (66) கடிகலோணி ராமய்யகவி, (67) கொண்டபடுரு புருஷோத்தமடு, (68) நாகனூரிசேஷகுராதிடு, (69) வீண் மூலவஷ்மீபதி, (70) வேமஞர்யுலசங்கமேசுவரராதிடு, (71) ஷலபாதுபச்சன்ன சாஸ்தரி, (72) பாலவேகரிகதரீபதி, (73) மாதவமந்திரி, (74) கோபாலநரசிங் கய்ய, (75) கூசிகல்லு வெங்கடராமணகவி, (76) கிருஷ்ணகவி, (77) வல்லூரி நரசிம்மகவி, (78) கொக்கேடி குரன்ன, (79) பேதபூடி கிருஷ்ணய, (80) பகவராஜு நரேந்திருடு, (81) மாதவரபுபாபநாமாதியடு, (82) குருஷ்ணராஜ கவி, (83) சொன்னேரி சோமனாதிரி, (84) சோமசனருடு, (85) செல்லப்

பிங்களி நரசகவி, (86) ஜுபகாசி வீரபத்ர கவி, (87) கட்டுபிரபுவு, (88) முப்பிடாலசப்புராயகவி, (89) பிரயாகதகாமேசகவி. (90) அய்யகராயபி, (91) பைடவிகவி, (92) அறமருத்திரசய்ய, (93) நாமலக்ஷ்மி இம்பம், (94) காரண்ணகவண்ணை, (95) போதேரி வெத்தரரமகீபுரி, (96) இராமாதலெல வெங்கட பட்டு, (97) மாரயகவி, (98) பரசராமபந்துல லிங்கமூர்த்தி, (99) பரசராமபந்துல ராமமூர்த்தி, (100) தெலிப மெங்கடராயபி, (101) வாசகிதலபோரி, (102) சண்லகாசிம்மகவி, (103) மாதண்ண, (104) மெஜு லெனாரப ஜோமுபதி, (105) சதுவல சோமலிங்கய்ய, (106) ஸ்ரீ... வெங்கடாசாரி, (107) ஓரகண்டி சோமசேகரகவி, (108) முதிதி வெங்கடகிராயஜு, (111) சக்கணபல்லி நரசிம்மஹஜகவி, (112) பைடிபாடி வெங்கட நரசிம்மகவி, (113) வேமுசவபூடி வெங்கட கிருஷ்ணகவி, (114) சரசபதி கிருஷ்ணகவி, (115) கிருஷ்ணய்ய, (116) தரிகொண்ட வெங்கம்மா, (117) பிண்டிபுரோலி லக்ஷ்மண்ண, (118) கல்லூராகோ ராம கிருஷ்ணய்ய, (119) கரகாதிசபுச்சிபாதகவி, (120) சேஷகிருஷ்ணமூர்த்திகவி, (121) மத்தி பெங்கட குரிய ப்ரகாசகவி, (122) டக்கி வெங்கட நரசய்ய, (123) வெலபுரி வெங்கடேசகவி, (124) திருமல புக்க பட்டண திருமல சின்ன தாதாசார்யஜு, (125) மாடபூசி நரசிம்மாசாரியஜு, (126) சோடமராஜு நரசய்ய, (127) கராலபாடி ரங்கய்ய கபகவி, (128) கிராகராஜுமொதகவி, (129) ஓதிலவாடதகவி, (130) கூடருராமண்ணகவி, (131) மாடபூசி வெங்கடசாரி, (132) வெஜுமச்சி டசிராஜு, (133) கண்டபாக பார்வதீசவரு, (134) சதியாஜு பாகலதகவி, (135) குருகராஜுலகவி, (136) அல்லமராஜு சுபிரமணியகவி, (137) கொபிநாதமு வெங்கடகவி, (138) வீரேசலிங்கமு முதலானவர்களே. கவிகளுடைய சரித்திரங்களை அறிய விரும்புவோர் அந்த ஆந்திர கவி சரித்திர புத்தகத்தைப்படித்துப் பார்க்கலாம்.

கிருஷ்ணதேவராயலு இயற்றிய கிரந்தங்களைப் பற்றி விஷ்ணுசித்தீயமெனும் கிரந்தத்தில் அடியில்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

సీ. పలికితు శ్రౌతిశ్లోకముల జాతిపంచెక్కరసీకు లౌనన మధాలస
చరిత్ర॥ భావధ్వనివ్యంగ సేవధి గాఁగఁ జెప్పితివి సత్యా వధూప్రీణ
నంబు । శ్రుతిపురాణోప సంహిత లేర్చి యూర్చిత సకల కథా
సారసంగ్రహంబు శ్లోకత్రయుచ్చటులు విచ్చుగ రచించితి సూక్తి
పుణ్యజ్ఞాన చింతామణి కృతి॥ముచేయూరసమంజరి ముఖ్య మధు

రసాన్యరచన మెప్పించుకొంటి గీర్వాణభాషా సంస్కృత భాషయందున్
ధ్వని యెయందు నౌక-కృతి విని ద్రావు ముకపిరుభాషయందునోఁగ.

இந்தப் பத்திரத்தினால் அவருடைய கல்வியின் பெருமை பிரதிபலிக்குமாகும். அன்றியும் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு முன்னிருந்த ஆந்திரகவிகள் பாரத இராமாயண பாகவதாதி புராதன கிரந்தங்களை மொழிபெயர்ப்பாக ஆந்திரபாஷையில் இயற்றினார்களேயன்றி நவீன கிரந்தங்களை இயற்றினார்களில்லை. ஆகவே, காலதேசவர்த்தமானங்களைத் தழுவி சமயோசிதமாக நூதன (Noval) கிரந்தங்களை இயற்ற கிருஷ்ணதேவராயனே தூண்டுகோலாக இருந்து அநேகப் புது புத்தகங்களை எழுதி பிரபலமாக்குவித்தார். அன்று முதல் ஆந்திரபாஷைக்கு உத்சாகமும், உயர்வும் அதிகரித்தன.

இராயனு ஸம்ஸ்தானம் தக்ஷணத்தில் சந்திரகிரியில் ஸ்தாபித்தபோது பெத்தன்ன, போதன்ன, கவிருட்டப்ப முதலான வித்வான்கள் பிரகாசித்தன்றியே. பிறகு அங்கங்கு சில சில்லறை வித்வான்கள் ஜனித்துப்பிரகாசித்தார்கள். கி. பி. 1806-ஆம் தெலுங்கு பாஷைக்கு முதல் முதல் அச்செழுத்து ஏற்படுத்தப்பட்டு 1815-ஆம் சில காவியங்கள் அச்சிடப்பட்டன. தேட்டையான இந்தத் தெலுங்கு பாஷையைப் பெரும்பான்மையான நாடு நாயுடுமார்கள் இப்போது வழங்கி வருகின்றனர்.

இப்படி கிருஷ்ணதேவராயனும் கல்வியறிவினாலும் சிறந்த சக்கிரவர்த்தியாக விளக்கத்தன்றியே தெய்வபக்தியிலும், தேசத்துமகான்களிடங்களிலும் சிறந்து விளங்கியதாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது. அவரது அரண்மனையில் சதா 108 சதுர்வேத பாடகர்களான பிராமணர்கள் சதா வேதம் ஜெபபாடிக்கொண்டே யிருப்பர். அவரது வீட்டு இராசபுரோஹிதர்களான “அரங்கநாத தீக்ஷிதர், வேதீக்ஷிதர் அடிக்கடி அரண்மனையில் வாஜபேயாதி யாகங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பர்.

கிருஷ்ணதேவராயனு வைணவ மதசித்தாந்த விசிஷ்டாத்வைதியாகையால், அவர் ஸம்ஸ்தானத்து மகா வித்துவ தத்துவ சிகாமணியாகிய ‘வேதாந்த தேசிகர்’ என்னும் தாதாசாரியார் ராயனுக்குக் குலகுருவாகவிருந்து சடகோபர் முதலாழ்வார்களுடைய பாசுரங்களைத் தத்துவார்த்த நீதியாகப் போதித்துவந்தார். அம்மட்டோ, இத்துமதத்துக்கு விரோதிகளான கிறிஸ்து மகமதாதி மதாசாரிகளும் ஸம்ஸ்தானத்தின் அங்கத்தினராகவிருந்து அவரவர் மதங்களிலிருக்கும் சத்தியங்களைச் சொல்லிவந்தார்கள். ஆகவே அக்காலத்தில் விஜயநகரம் சகலமதஸ்தர்களும் சமரசமாக வாழ்ந்துவரும் சுதந்திர ஸம்ஸ்தானமாகப் பிரகாசித்தது.

கிருஷ்ணதேவராயனுடைய ஸமஸ்தான வைபவம்.

ஐரோப்பாகண்டத்தைச் சார்ந்த போர்த்துகல்தேசத்தில் வர்த்தகயாத்திரைக்கு வந்த டாமிங்கோஸ் பியேஸ் என்பவர் (Damingos Paes) கி. பி. 1520-1522 வருஷ ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயனுடைய சமஸ்தான வைபவங்களை நேரில் வந்துப்பார்த்து தமது அதிகாரிக்கு எழுதியனுப்பிய சரித்திரத்தை மேண்டர் சுவேல் அவர்கள் அந்தச் சரித்திரத்தின் சுயஸ்தலிகிதத்தைச் சம்பாதித்து அங்கிலபாஷையில் மொழிபெயர்த்து தமது பர்காட்டன் எம்பயர் என்னும் விஜயநகரசரித்திரம் 236 முதல் 290-ம் பக்கங்களில் பதிப்பித்திருக்கிற சங்கதிகளின் சங்கிரமமாறு.

ஸ்ரீநரசிம்மராயனுடைய ஸமஸ்தானம் வடக்கே பீஜப்பூர், கோலகுண்டா முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையில் பரவி இருந்ததாகவும், அதற்கு மூன்று பக்கங்களிலும் அகண்ட சமுத்திரங்களும், அச்சமுத்திர கரையோரங்களில் வர்த்தக வாணிபஞ்செய்ய வசதியான கரைத்துறைப்பட்டணங்களிருந்ததாகவும், உள்நாடுகளில் பிரம்மாண்ட பருவத பிரதேசங்களும் மலைகளும், குன்றுகளும், காடுகளும், நதிகளும் குளங்களும் வசதியாக அமைந்து இருந்ததனால், நஞ்சைப் புஞ்சை முதலான நாலாவகைத்தானியங்களும், தென்னை, கமுகு மா பலா முதலான தோப்புகளும் பயிர் செய்யப்பட்டும் அவற்றின் பலனை பிரதி வெள்ளிக்கிழமைதோறும் கூடும் சந்தைகளுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு விற்பனைச்செய்து விடுவதாகவும்; அந்தச் சந்தைக்கருகிலிருந்த ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் தான் விற்பனைக்குக் கொண்டுவந்த 320 குதிரைகளை நிறுத்தி இருந்ததாகவும், இந்த ஸமஸ்தானத்தில் வசித்து வரும் ஆண், பெண் பிராம்மணர்கள் அதிக அழகுள்ளவர்களாகவும், படித்தவர்களாகவும் பக்திபூஜைகளில் அதிக சிரத்தையுள்ளவர்களாகவும், பொதுவாக பிரஜைகள் பகை மன்னருடைய பயமற்று தைரியமாயும் அந்நியோன்னியமாயும், சந்தோஷமாயும் இருந்ததாகவும்,

தாம் விஜயநகரத்துக்குப்போகும் போது இடையில் தார்வாரில் தங்கிப் போனதாகவும், அங்கு அழகான கோயில்களும், அவைகளுக்குள் அநேக விக்கிரகங்கள் வைத்து பிரதிதினமும் பிராம்மணர்கள் வந்து பூஜைசெய்துக்கொண்டும் தாசிப்பெண்கள் அழகான ஆடையாபரணங்களை அணிந்து வந்து ஆடிப்பாடியதாகவும், அந்த தார்வாருக்கு 18லீக தூரத்திலுள்ள விஜயநகரத்துக்குப் போனதில், அது 24 லீக விஸ்தீரணமுள்ளதாயும் நான்குப் பக்கங்களிலும் மலைகளால் சூழப்பட்டதாயும், அப்படி சூழப்பட்டிருந்த விஜயநகரக்கோட்டை கருங்கற்களால் கட்டப்பட்ட உன்னதமான மதில் சுவர்களாலும், கோயில் கோபுரங்களாலும் கட்டப்பட்டும் வாசல் வழியன்றி வேறுவழிகளற்றதாயும், நகரைச் சுற்றி இருக்கும் மலைகளுக்கும் கோட்டையின்மதில் சுவர்களுக்கும் இடையில் அநேக குளங்களும் வாய்க்கால்களும் வெட்டப் பட்டிருப்பதாயும் அவற்

றின் தண்ணீரால் தென்னை மா முதலான தோப்புகளையும் புஷ்பதோட்டங்களையும், சிங்கார உதியானவனங்களையுமுடையதாயு மிருப்பதாகவும்,—

இந்த ஸமஸ்தானத்தில் பெரும்பான்மையோர் பிராம்மணர்களாயும், ஸமஸ்தானத்தின் பெரும்பான்மையான காரியங்களை அவர்கள் நடத்திவருவதாகவும்,—

இந்த விஜயநகர் இராஜன் மத்தியதர உயரமும், அழகமைந்த உருவமும், சற்றுஸ்தூலித்த தேகமும், அம்மைத் தழும்புள்ள முகமும், தரும சிந்தையு முடையவராய் இருந்ததாகவும்,—

இவர் அதிகாரத்திற்குள் அநேக ராஜராஜர்கள் அடங்கி ஆண்டு வந்ததாகவும், 12 மனைவிகளை உடையவராயும் அவர்களில் 3 பெயர் பட்டமஹிஷிகளாயும், அவர்களில் சிலர் ஒரிசா, ஸ்ரீரங்கபட்டணம் முதலான மன்னர்களுடைய குமாரத்திகளாயும், ஒருவர் தனது பாலிய சிநேகிதியாயும் இருந்ததாகவும்; அந்த மனைவிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியான வீடுவாசல்களையும், வேலைக்காரிகளையும் உடையவர்களாயும்; பொன்மயமாயும் இரத்தினமயமாயும் ஜொலிக்கும் ஆடையாபரணங்களை உடையவர்களாயும், அவர்களைப்பாதுகாக்க அநேக கோஷாப்பெண்களும், கோஜாக்களும் உருவியகத்தி கட்டாரிகளோடு நின்று காவல்காத்து வந்ததாயும், இராஜஸ்திரீகள் வெளியில் போக்குவரத்து செய்ய அநேக அழகான மூடுப்பல்லக்குகளும், அவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோக பெண் சிவிகைகளும், பெண்மெய்காப்புகளும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகவும்; இந்த அந்தபுரஸ்திரீகளைப் பாதுகாக்க 12000 பெண் வேலைக்காரிகளிருந்ததாயும், அவர்களில் சிலர் மல்யுத்தம், வில்லியுத்தம், சங்கீதம், சட்ட நியாயங்கள் தெரிந்தவர்களாயும் இருந்து பெண்டுகளுக்குள் நடக்கும் சண்டைச் சச்சரவுகளை விசாரித்து நீதிசெலுத்தி வந்ததாகவும்;—

கிருஷ்ணதேவராயனு பெரும்பாலும் தன் மனைவியில் ஸ்திரீகளாலும், கோஜாக்களாலும் சூழப்பட்டிருந்ததாயும், தாம் விரும்பிய மனைவியைப் பற்றி முதலில் கோஜாக்களிடம் சொல்லியனுப்ப, அவர்கள்போய் கோஷாபெண் காவல் காரிகளிடம் சொல்ல, விரும்பியமனைவி மூடுபல்லக்கில் வருவதாகவும். இராயனு வெண்பட்டின் மேஜோமுதலான சரிகைச் சித்திர வேலைப்பாடுகளுள்ள வேஷ்டிகளைத் தரிக்கிறவராயும், கழுத்தில் வஜ்ஜிரவைடூரிய மணிமாலைகளைத் தரிக்கிறவராயும்; அவரை தரிசிக்கவரும் பிரபுக்களையும் ஏனையோரையும் தக்க மரியாதையுடன் கவுரவப்படுத்தி உபசரித்து அவர்கள் திரும்பிப் போகும்போது, சால்வை முதலான துணிமணிகளைக் கொடுத்து மரியாதைச் செய்து அனுப்புவதாகவும், இராயனு அதிக விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து குஸ்தி முதலான சகரத்திக்களை கட்டாயமாகச் செய்துவந்ததாகவும், இவர் சொந்த உபயோகத்திற்கு 800 யானைகளையும், 500 குதிரைகளையும் வைத்திருப்பதாகவும், இவர் வருமானத்திற்கே கணக்குச் சொல்லிமுடியாதென்றும் எழுதி இருப்பதோடு, ஸமஸ்தானத்தில் நடக்கும் தசராபண்டிகை

யில் மல்லக ஜட்டிகள் செய்யும் குஸ்திகளையும், தாசிகளாடும் அழகையும் பூஜைகளை செய்யும் விநோதங்களைப் பற்றியும், பவனிவைபவங்களைப் பற்றியும் பிரபலமாக எழுதி இருக்கிறார்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய விஜயத்தைப் பற்றி மநுசரித்திரம், பாரிஜாத பஹாரணத்தில் பின்வருகிறபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

చ॥ ముసుకొని కొండవీటి కడ మూఁడతరుద్రుడు కృష్ణనందను ।
న్ననిజానిస్ జయించెనదిమానుషమే నరసేంద్రు కృష్ణరాయ
నృపతికొండవీటి కడసాహవ భూమిఁబ్రతాపరుద్ర నందనుఁడగు
వీరభద్రుఁ గరుణామతిఁగాచె జగత్ప్రసిద్ధిగన్.

చ. నెలకొని కృష్ణరాయధరణీవిభుఁడుత్కలభూమి పాలుతోఁగల
ననెదిర్చిహస్తికరకొండతతుల్ల సకంపుబాముల్లై మెఱసినచోటఁ
గూడినసమగ్ర యశోవసనంబు గప్పితావలమఁగఁజేసె భూపతిని
పశ్యవిధిజ్ఞుఁడు గాలకేద్విసన్.

సీ. ఉదయాద్రివేగ వద్ధ్యుద్ధతి సాధించె వినుకొండ మాటమాత్రన
హరించెఁ । కూటము బెదరంగొండపీడగలించె బెల్లముకొండ
యచ్చెల్లఁజెఱచె । వేలుపుకొండనుద్వృత్తి భంగముసేసె జల్లి
పల్లిసమగ్రశక్తిఁ గూల్చెగనుక మీఱనసంతి । గిరిక్రించుపడఁజేసె
గంబంమెట్టు గ్రక్కున గదల్చె బలనికాయము కొలుమిట్టుల
నడంచు॥ కటకమును నింకననుచు నుత్కలమహీశుఁడనుదిన
మ్మును వెఱచు నెవ్వనికి నతఁడు । రాజమాత్రుండె శ్రీకృష్ణరాయ
విభుఁడు. పారిజాతాప హారణము.

இன்னும் பல இடங்களில் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து எழுதிப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி கிருஷ்ணதேவராயஅ ஜகதீசுவரனுடைய அருளுக்கும், ஜனசமூக க்ஷேமத்துக்கும் பாடுபட்டு உழைத்துவந்த சங்கதிகளுக்கு, அவரால் செய்த தரும கைங்கரிய சிலாசாசனங்களே போதுமான நிதர்சனங்களாகும்.

அவைகளில் சில எவையெனில்:—

சாசனங்களிருக்கும் இடங்கள்.	சாலிவாகன சகம்.
பல்லாரி-விஜயநகரம்.	1432—ஹூ
கிருஷ்ணாஜில்லா-நிடுமுக்கலகம்.	,,
கர்னூல், பால்காலம்.	,,
பல்லாரி, பாடபுரம்.	,,
காஞ்சீபுரம், செங்கற்பட்டு.	1433 ,,
பல்லாரி, காஞ்சிபுரம்.	1434 ,,
,, ,,	1435 ,,
விஜயநகரம்.	1436 ,,
பல்லாரி, சங்கலபுரம்.	,,
காஞ்சீ, செங்கல்பட்டு.	1437 ,,
பெல்காம், வாரகல்.	1438 ,,
நெல்லூர் ஜி.	,,
கிருஷ்ணா, அமராவதி.	,,
பல்லாரி, விஜயநகரம்.	1439 ,,
தென்னாற்காடு, திருவண்ணாமலை	,,
கிருஷ்ணா, மோடூர்.	,,
காஞ்சீ, செங்கற்பட்டு, மதுரை	,,
அஹோபிலம், ஸ்ரீசைலம், செர்ப்பூர்.	,,
செங்கல்பட்டு, எருமபட்டிபாளயம்	1440 ,,
கிருஷ்ணா, பெஜவாடா.	1441 ,,
பட்டல்வீடு, சேஜரல், பாபட்டலா	1441 ,,
ஸ்ரீகாகுளம், காசாளி, கொண்ட	
காவூரு, தர்க்கி, திருக்கழிகுன்றம்	
காஞ்சிபுரம், காதம்பாக்கம்.	
நெல்லூரு, காஜுவாய், கட்டாலி	1442 ,,
தென் ஆற்காடு, அன்னிடானூர்	1443 ,,
மதுரை, பழனி, திண்டுக்கல்,	,,
விஜயநகரம், மங்களபுரி, பல்லாரி, கிருஷ்ணா.	,,

நெல்லூர், சர்வதின்னே, வல்லபாபுரம், கந்துகூரி, கடப்ப, ஆகர்த்ச பாகரம், நெல்லூர், நீரூர்	1444	இல்
மைசூர், சிவமொக்க, ஷிமோகா	1445	,,
ஈகலபாடு, நெல்லூர், கிரஞ்சனூர்	1446	,,
திருக்களு, கொண்டவீடு	1447	,,
கடப்ப, கத்தரகாண்டே	1448	,,
குடிஹால்லி, பல்லாரி	1449	,,
காஞ்சி, செங்கல்பட்டு, விருஞ்சிபுரம்,	1450	,,
காஞ்சி, கர்னூல், பாலேலம், விஜயபுரம்	1452	,,
திருவண்ணாமலை, தங்கராயணி	1453	,,

கொண்ட, சங்கலபுரம், பட்டேர், கண்டபல்லி, கி-பி. 1509-1510 1512,-1513 1514,-1515 1513-14 வருஷங்கள் விரிஞ்சிபுரம் கோயில் 1513ல் 20 சப்டம்பர்-சங்கலபுரம் 1522-23 1527,-28 1529 எப்ரல் 23ல் உகிர நரசிம்மர் கோயிலிலிலும் சிம்மாசலம் முதலான விடங்களில் இருக்கின்றன—

இன்னும் இவ்விதமாகவே தென்னாடுகளில் அநேக தரும சாசனங்கள் கண்டிருக்கின்றன. இத்தியாதி சாசனங்களினால் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய சமஸ்தானம் வடக்கே ஒரிசா முதல், தெற்கே இலங்கைகரையில் பரந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இப்படி விஸ்தீரணத்தில் பரவி இருந்த இவ்வளவு பெரிய சமஸ்தானத்தை ஒரே ராயனு விஜயநகரத்திலிருந்து ஆளுகை செய்வது கஷ்ட சாத்தியமெனக் கண்டு, தம்ஸமஸ்தானத்தைப் பலகண்டங்களாக வகுத்தும், அவைகளைத் தமது "வைசிராய்" என்னும் பிரதிநிதிகளைத் தமது பந்துக்களின் சில பிரபுக்கள் குடும்பத்திலிருந்து தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்கு நாயடுகாரு என்னும் பட்டங்கள் கொடுத்தனுப்பி ஆண்டுவரச் செய்தார்.

அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக கர்னாடகதேசத்தை ஜயித்த பிறகு அதைப் பல கண்டங்களாக வகுத்த விதங்களாவன:— கர்னாடக தேசத்தின் மீது 100,000 பதாதிகளை அனுப்பி ஜயித்தபோது, அந்தப்பதாதிகளுக்கு தளகர்த்தர்களாக (1) விஜயப்ப நாயடு, (2) தபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடு, (3) விஜயராகவலு நாயடு, வேங்கடபதி நாயடு, இருந்தார்கள். அவர்களில் செஞ்சி, நெல்லூர் முதலான கொல்லிடம் வரையிலுள்ள மாகாணங்களைத் தபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடுக்கும், காவிரி நதியையும் திரிசிராப்பள்ளி தஞ்சை முதலான மாகாணங்களை விஜயராகவலு நாயடுக்கும், அதற்கு தெற்கே இருக்கும் மாகாணங்களை வேங்கடபதி நாயடுக்கும், மதுரை பாண்டியனுக்கு உதவியாக அனுப்பிய நாகம நாயடு திருப்தியாக நடவாமையால் அந்தப் பாண்டியன் மதுரையை விசுவநாத நாயடுக்கும் கொடுத்து, தமது பிரதிநிதிகளாக ஆண்டுவரச் செய்வித்தார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராயலுடைய மரணம்.

கிருஷ்ணதேவராயலு சுமார் ஐந்தரையடி உயரமும், அதற்குத்தக்க சற்று ஸ்தூலித்த தேகமும், பொன்னிறமான வருணமும், உயர்ந்தும் அகன்ற முகாரவிந்தமும், வில்லு கணைப்போன்ற புருவங்களும், கூர்மையுள்ள மூக்கும், பெருத்து மருண்ட கண்களும், துடிப்புள்ள மீசையும், நீண்ட கரசரணாதிகளும், உடையவராகவும்; அவருக்கு அம்மைவார்த்த தழும்புகள் ஆங்காங்கு முகத்திலிருக்கினும் சுந்தர ரூபமும், காருண்யம் கிருபை நிறைந்த முகார விலக்ஷணமுடையவரென்றும்; பின்னும் பலவிதமாக வருணித்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணதேவராயலு பிரதிதினமும் விடியற்காலம் நான்கு மணிக்கு முன் படுக்கையைவிட்டெழுந்து அரைப்படி எண்ணெயைக் குடித்துவிட்டும், தமது தாலிம்கானாவில் கஸரத், தண்டால், கர்லா, குஸ்தி முதலானதுகளைச் செய்து தாம் குடித்த எண்ணெயை வேர்வையாக வெளியில்வந்தபிறகு. குதிரையேறி குடிகள் படுக்கையைவிட்டெழாததற்கு முன்பே நகரைச் சுற்றி நல்ல சவாரிசெய்து அரண்மனைக்குவந்தும்; பிராமணர்களால்சுத்தஸ்நானம் செய்துகொண்டும் சந்தியாவந்தனம்,பூஜை முதலானதுகளை முடித்துக்கொண்டும்,தமது கொலுமண்டபத்துக்கு வந்து சர்க்கார்க் காரியங்களை நடத்திவருவது வழக்கம், அந்தக் கிருஷ்ணதேவராயலுக்கு (12) மனைவிகளிருந்தாலும், முக்கியமானவர்கள் துக்காம்பா, அல்லது திருமலா தேவியும், சின்னதேவி அல்லது அன்னபூரணி என்னும் இருவரே பட்டமஹிஷிகளாக இருந்தனர்கள். அவர்களுக்கு இலக்ஷ்மாம்பா அல்லது மங்களவல்லி, மோஹனாங்கி, என்னும் இரண்டு குமாரத்திகள்பிறக்க; அவர்களுக்கு சங்கீத முதலான சாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தும், சாளுக்கிய குடும்பத்தைச் சார்ந்த விஜ்ஜலராஜன் சந்ததிகளான பெனுகொண்டா அதிபதிகளாகிய இராமராஜு, திருமலராஜு என்பவர்களுக்கு முறையே விவாஹமும் செய்து அவர்களை ஸமஸ்தான தளகர்த்தர்களாக்கிக் கொண்டார்,

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய ஏகபுத்திரனை சாளுவதிம்மரசின் குமாரன் மேற்படி திம்மரசினுடையவும் அவர் சகோதரனுடையவும் சதியோசத் தந்திரத்தினால் விஷானங்கொடுத்துக் கொன்றுவிட, அது சங்கதியை விசாரிக்கும்போது உண்மையாகி,ஸமஸ்தான நீதிபரிபாலகர் அம்மூவரையும் கொலைசெய்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கவே; திம்மரசு ஸமஸ்தானத்துக்கு இதுவரையில் செய்த பேருதவி முதலானதுகளைக் கருதியும், அக்கொலைக்குற்றத்திலிருந்து நீக்கியும் அம்மூவர்களுடைய நேத்திரங்களைப் பிடுங்கிவிடுவதே போதுமென்று தீர்மானித்து விட்டார்கள். கிருஷ்ணதேவராயலு இவ்விதமாக 21 வருஷம் பிரபலமாக ஆண்டு கடைசியில் சம்பவித்த இந்த விபாகூலத்தினாலும், புத்திரசோகத்தினாலும் தமது 42-ம் வயதாகிய சகாப்தம் 1442-க்கு கி. பி. 1581-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 19-ந்தேதி பரமபதமடைய, அவரது சகோதரர் அச்சுததேவராயலு பட்டாபிஷேகம் பெற்றார்.

கிருஷ்ணதேவராயனு பரமபத காலத்தைப்பற்றி பின்வருகிற கவி யால் காணலாம்.

ఉ. భోరన యాచకప్రతతి భూరివిపద్దశ నొందుచుండగా । నారయ
శాలివాహన శకాబ్దము లద్రియుగాబ్ధి సాములద్దారణ । వత్సరం
బున నిదాఘదినంబున జ్యేష్ఠశుద్ధషష్ఠిరవి వాసరంబున । నృసిం
హునందని కృష్ణుడు చేరెస్వర్గము । ద్వారకనున్న కృష్ణుడవతా
రసమాప్తమునొందుకై వడిన్.

சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய ஆந்திர பலிஜவார்களுக்குள் இந்த கிருஷ்ண தேவராயனைவிட சிறந்தவர்கள் யாரும் கிடையா. இவரே அக்குடும்பத்தின் சிரோமணியாம்.

அப்பாஜி-திம்மரசு சரித்திரம்.

திம்மரசு நியோகி பிராம்மண குலத்திற் பிறந்தவர், சிறு பிராயத்தில் பெற்றோரை இழந்துவிட்டபடியால், திருப்பதிக்குச் சமீபத்தில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்து ஜீவனம் செய்தும், பிறகு குத்திக்குப்போய்ச் சிறிதுநாள் துணிகளை சைத்தும், பிறகு சந்திரகிரியில் சமையல் வேலைசெய்தும், பிறகு பெனுகொண்டாவில சத்திரங்களுக்குப் பின்னேயாக அமர்ந்தும், அச்சத்திரக்காரருடைய தாம்பூலப் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு கிராம கிராமமாக திரிந்தும், பிறகு தமது இயற்கை யறிவினால் புத்திபிரகாசிதராகி சிலபல பெரிய உத்தியோகங்களில் அமர்ந்து கடைசியில் நரபதி ஸமஸ்தானத்தில் மந்திரியானார்:—

அவர் திருப்பதி அடிவாரத்தில் மரத்தடியில் மெய்மறந்து தூங்கச்சே ஒரு நாகப்பாம்பு வந்து படமெடுத்து அவரது தலைமீது அருணனின் வெயில் படாதபடி ஆட, அவ்வழிபோன பட்டுமூர்த்தியார் பார்த்து வந்து எழுப்பி இனி கொஞ்சகாலத்தில் நீ பிரபலஸ்திதியை அடைவாய் என்று சொல்லிப்போயினாராம். சாலுவ என்றால் அவர் பிறந்த கிராமத்தின் பெயர், ஆகவே அவருக்கு சாலுவ திம்மரசு அப்பாஜு என்று பெயராகியது.

அச்சுத தேவராயனு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1530-௵ முதல் 1542-௵

பெயர்பெற்ற கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு வியாதி அதிகரிக்கவே, இனி பிழையோமென்றெண்ணித் தமது சமஸ்தானத்தை நடத்தவேண்டிய விதங்களைப்பற்றி உயில் சாசனத்தைத் தயார் செய்துவைத்தார்.

அதில் தமது 18 மாத வயதுள்ள ஆண் சந்ததியை சாளுவ திம்மராஜனால் பாஷாணமிட்டு கொல்லப்பட்டபடியால், தமது சமஸ்தானத்தைத் தமது தம்பியராகிய அச்சுத தேவராயலுக்குத் தரவேண்டுமென்றும், அவருக்கு உதவியாக மற்றொரு சகோதரராகிய இரங்கதேவராயலும், தமது தமயனார் குமாரராகிய புஜபலராயலும், தமது மருமகனார்களாகிய திருமலைராயலு, இராமராஜு முதலானவர்கள் உதவி செய்யவேண்டுமென்றும், தெரிவித்திருந்தார். ஆகவே அக்காலத்தில் சந்திரகிரி கோட்டையிலிருந்த அச்சுத தேவராயலை வருவித்து, 1530-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 15-ந்தேதி திங்கட்கிழமை தினம் அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டுச் செங்கோலைக் கைகொண்டார். அவர் சிங்காசனமேறி அரசுசெய்துவந்த வைபவத்தைப்பற்றி அக்காலத்தில் அந்த விஜய நகரத்திலிருந்த (Fernao Nuniz) பெர்னோ நூனிஸ் என்னும் போர்த்துகேசிய யாத்திரிகர் அந்தச் சமஸ்தான வைபவத்தை நேரில் பார்த்து சரித்திரமெழுதி இருக்கிறார். அதன் கருத்தாவது:—

இந்த அச்சுத தேவராயலுடைய அரண்மனையில் உபயோகித்துவந்த அண்டாபானை பாத்திராதி தட்டு முட்டு சாமான்களெல்லாம் பொன் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவரும் அவர் மனைவியர்களும் படுத்துக்கொள்ளும் அறைகள் இரும்புத் தகட்டுச் சுவர்களால் அமைக்கப்பட்டும், அவற்றின்மேல் சித்திராலங்கார வேலைப்பாடுகளுள்ள பொன்தகடுகளால் மூடப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர் படுக்கும் கட்டில்களும், பொன் நவரத்தினங்களாற் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தனவென்றும், அவருடைய சமயல்வேலைக்கு மாத்திரம் 200 சுயம்பாகிகளும், அவர்களுக்கு மேல் விசாரணைசெய்ய 8 கர்த்தர்களும், அச்சுத தேவராயலுடைய சொந்த சாப்பாடு மாத்திரம் தயார்செய்ய 10 பெண்டுகளும், அவர்களுக்கு அதிகாரிகளாக ஐந்து மேல் விசாரணைக்காரருமிருந்தார்கள் என்றும், அச்சுதராயலு தங்கத்தகடுகளால் செய்யப்பட்ட முக்காலியின் மேல் சாதம் முதலான ஆகாரங்களை வைத்து சாப்பிடுவது வழக்கமென்றும், அரண்மனையில் மற்றச் சாதாரண வேலைக்காரர் 600 பெயரும், பெண் வேலைக்காரிகள் 4000 பெயர்களிருந்து சகல காரியங்களைப் பார்த்து வந்தார்களென்றும், அந்த 4000 பெண்களில் சமயல் வேலைச் சங்கீதம் சாஸ்திர முதலான வகைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தும், அவர்களில் அநேகர் அரண்மனைப்பெண்டுகளுக்குள் நடக்கும் சண்டை சச்சரவுகளை விசாரணை செய்து நீதி செலுத்தியும், தின சரி சரித்திரம் எழுதி வந்தார்களாம்.

மேலும் அரண்மனையின் கோயில் பூஜை புரோஹிதாதி விஷயங்களுக்காக 3000 பிராமணப்பந்திகளிருந்தார்களென்றும், இராயனுடைய சொந்த உபயோகத்திற்காக 200 பசுக்களும், 200 குதிரைகளும், 400 யானைகளும் இருந்தனவென்றும், இராயரவர்கள் வெளியில் புறப்படும்போது முதலில் 200 குதிரை வீரர்களும், அவர்களுக்குப்பிறகு 100 யானை வீரர்களும், அவர்களுக்குப் பிறகு 2000 ஆயுத பாணிகளும், அவர்களுக்குப் பிறகு இராயரவர்களும் அவருடைய பட்ட மஹிஷிகளும் பொன் தகடுகளால் மூடப்பட்ட பல்லக்கு

களில் வரவும், அவர்களுக்குப் பிறகு 700 குதிரை வீரர்களும், 400 யானை வீரர்களும், 150 நெய் தீவட்டிகளும், பவனிக்கு முன்னும் பின்னும் நகபத், நகார முதலான 18 வாத்திய கோஷங்களுடன் வருவதைப் பார்ப்பவருக்கே ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குமென்றும்; அவரது சொந்த யானை குதிரைகளுக்கு மாத்திரம் முறையே 1000, 2000 வராகன் செலவாகிறதென்றும், இந்த ராயனுக்கு ரொக்கமாக வரும் கப்பம் 60 லக்ஷம் வராகனென்றும், அதில் 25 லக்ஷம் வராகன் சொந்தசெலவாகிறதென்றும், அத்தொகையை ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த 200 பிரபுக்கள் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்களென்றும், சமஸ்தானத்தில் 50,000 வேலைக்காரர் கிரமமாக சம்பளம் பெற்று வந்ததன்றியில், சமஸ்தானத்தைப் பாதுகாக்க (6) ஆறு லக்ஷம் சேனைகளும், 80,000-குதிரைகளும், 1,000-யானைகளும், பிரபுக்களால் எப்போதும் தயார் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும், அந்தச் சமஸ்தானத்தில் நவராத்திரிக் கொலுவின் உற்சவ விசேஷங்களையும், அக்காலத்தில் பல பிரபுக்கள் வந்து தரிசித்து இராயனு காலை முத்தமிட்டுப் போவதையும், அப்போது குஸ்தி, காடி, சதிர்கச்சேரி முதலான வைபவங்கள் நடப்பதைப் பற்றியும் விஸ்தரித்து எழுதியிருக்கின்றனர். சொத்து முதலானதுகளைத் திருட்டுக் கொடுத்த சொந்தவர்களும், மற்ற பிராதுக்காரர்களும், இராயரவர்களைக் கண்டு வணங்கி முறையிட்டால் உடனுக்குடனே விசாரணை செய்தும், அந்த குற்றம் நடந்த விடத்திலிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களிடம் அந்தச் சொத்துக்குத் தக்கபொருளை வஜாசெய்து கொடுத்தும், இருடர்களையும், பதிவிரதைகளைக் கெடுப்பவர்களையும் உக்கிரமானக் கடைவீதியில் கொண்டுபோய் பலரும் பார்க்கும்படி சிக்ஷித்தும் வந்ததனால், அவர் ஸமஸ்தானத்தில் இருட்டு முதலான குற்றங்கள் நடப்பது அபூர்வமென்றும் எழுதியிருக்கின்றனர்.

இந்த அச்சுததேவராயனுக்கு மந்திரி கோலுவ நாயுடு அமர்ந்தார். அன்றியும், அச்சுததேவராயனு தமது ஸமஸ்தானத்தை நாடி இருந்த 200-பிரபுக்களில் அநேகர் அவருடைய பந்துக்களாயிருந்தபடியால், அவர்களுக்கு விவாக வரிசை ஸ்திரீதனமாக சில சமஸ்தானங்களைக் கொடுத்து ஆண்டுவரச் செய்தார். [அவர்களில் தமது மனைவியாகிய திருமலையம்மாளுடைய தங்கை மூர்த்தியம்மாளை விவாகம் செய்து கொண்ட சேவப்ப நாயடுகாருக்கு தஞ்சாவூர், திருச்சி, நாகப்பட்டணம், தேவிப்பட்டணம், திருக்கோயிலூர் முதலான இடங்களை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து ஆண்டு வரச்செய்தார். மதுரை, திருநெல்வேலி முதலான பாகங்களைப் பய்யம் நாயடும், விசுவநாத நாயடும் ஆண்டுவரச் செய்தார்.]

கோப்பன்ன நாயடுகாரை ரெய்சூர் முதலான பாகங்களை ஆண்டுவரவும்; லக்ஷமய்ய நாயடுகாரை தார்வார் முதலான பாகங்களை ஆண்டுவரவும்; இதே மாதிரியாக வரதப்ப நாயடு, மல்லப்ப நாயடு, ஆதியப்ப நாயடு, கிருஷ்ணப்ப நாயடு, ராமப்ப நாயடு முதலான அதிகாரிகளை வேலூர், செஞ்சி, சந்திரகிரி உம்மத்தூர், கொண்டவீடு முதலான நாடுகளுக்குத் தலைவர்களாக நியமித்தார். அக்காலத்தில் அவரது சமஸ்தானம் தெற்கே திருநெல்வேலி இலங்கை வரையில் பிரபல்யமாக இருந்தது. இருந்துமென்ன? அந்த அச்சுதராயலு, இயற்கையில் பயங்காளியாகவும்; பேடித்தன முடையவராகவும் இருந்ததில், இராஜ்ஜிய பரிபாலனம் இருக்கவேண்டியபடி இருக்கவில்லை. அவர் தமது சமஸ்தானத்தை ஆதரித்து வந்த சில பிரதிநிதிகளை நம்பாமல், அவர்களை அவமானப்படுத்தி வந்தமையால்; அவர்கள் அச்சுததேவராயலை வெறுக்கச்சம்பவித்தது. அது சந்தியை அறிந்த 'இஸ்மால் அதில் ஷாவும், காசிம் பெரிட்டு என்பவரும் கூட்டாளிகளாகி இருவர் சேனைகளை நடத்திக்கொண்டுவந்து; முன் கிருஷ்ணதேவராயலு அதிக கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த ரெய்ச்சூர், முடகல் கோட்டைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். அன்றியும் 1534-வருஷம் கோலகொண்டாவிலிருந்த குதப்சாயிபுக்கு விரோதமாக பீஜநகர் நவாபுக்கு அவர் உதவிசெய்தார். அப்படி இந்துக்கள் மகமதியருக்கு உதவி செய்தது இதுதான் முதல் தடவை. அப்படிச் செய்ததனால், அந்த இரண்டு மகமது சமஸ்தானத்தார் ஒரே கட்டுப் பாடாகக் கூடிக் கடைசியாக விஜயநகர சமஸ்தானமே நாசமாகச் சம்பவித்தது. ஆயினும், அந்த அச்சுததேவராயலு ஆண்ட 13 ௵ காலத்தில் அனேகக்கோயில் கோபுரங்களும் கட்டிடங்களும் கட்டப்பட்டன. 1541-வருஷம் ஜனவரிமாதம 25-ந்தேதி அச்சுததேவராயலு பரமபதமடைய, அவருடைய வாலிப குமாரனாகிய வெங்கடாத்திரிராயலு பட்டத்துக்கு வந்தார்.

வெங்கடாத்திரிராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1542-௵ முதல் 1543-௵ வரையில்.

அச்சுததேவராயலுக்குப் பிறகு பட்டத்திற்கு வந்த அவருடைய குமாரர் வெங்கடாத்திரி சிறுபையனாக இருந்தமையால்; அவர் பேருக்கு மாத்திரம் சக்கிரவர்த்தியாக நியமிக்கப்பட்டு, இராஜாங்க காரியங்களை மந்திரியாகிய சாலுவ திம்மராயலு நடத்திவந்தார். இந்த ஹாசி திம்மராயலு சதாசிவராயலுக்குதாய் மாமனார்(?) அவர் கெட்ட எண்ணத்தினாலும், கெட்ட சாவகாசத்தினாலும், துர்போதனைகளைக் கேட்டு சமஸ்தானத்திலிருந்த பழய உத்தியோகஸ்தர்களை எல்லாரையும் நீக்கிவிட்டு, அந்த ஸ்தானங்களுக்குத் தம் பந்து மித்திரர்களை நியமித்தும்; பரிபாலனத்தில் தகாத காரியங்களையும் செய்தும் வந்தமையால்; சமஸ்தானத்திலிருந்த பெரிய பிரபுக்களெல்லாரும் வெளிநாடுகளுக்குப் புறப்பட்டு

போய்விட்டார்கள். அந்தச் சமயத்தைப்பார்த்து இபிராஹிம் அதில்ஷா விஜய நகரத்தின் மீது படையெடுத்து வந்தார். அப்படி வந்த மகமதியரைத் தடுக்க திம்மராயரால் முடியாமல், அப்பகைவர்களுக்கு ௫ லட்சம் வராகன் கொடுத்து சமாதானப்படுத்தினர். அந்த ஏற்பாடு சமஸ்தானத்திலிருந்த பிரபுக்களுக்கு திருப்தியைக் கொடாமையால்; கலகங்களாகி நாட்டில் நாதனற்றதுபோலாகியது. இம்மட்டோடு நிற்காமல் திம்மராயலு, ஸமஸ்தானபதியாகிய வெங்கடாத்திரி ராயலு என்னும் வாலிபனைக் கொலைசெய்வித்தும் தாமே சமஸ்தானபதியாகி அநேக அக்கிரமங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கவே; சமஸ்தானத்திலுள்ள பெரிய பிரபுக்களும், கிருஷ்ண தேவராயலுடைய மருமகனார் இராமராஜாவும் கூடி அந்த அக்கிரமங்களைக்கண்டிக்கப்புக; அதை அறிந்த திம்மராயலு மஹா கோபங்கொண்டு, அப்படி கலகம் செய்த தம் சமஸ்தானத்து பிரபுக்களையும், இராமராஜாவையும் கண்டித்துத் தாக்கினால் தினம் ஒன்றுக்கு மூன்று (3) லக்ஷம் வராகன் கொடுப்பதாக பீஜப்பூர் இபிராஹிம் அதில்ஷாவுக்குச் சங்கதி சொல்லி யனுப்ப; அவர் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததைப் போலாகிய தென்றெண்ணி பெரும் படை யெடுத்து வந்து அட்டகாசம் செய்து 50 லக்ஷம் வராகனோடு பீஜப்பூருக்குப் போனார்.

திம்மராயலு செய்த இப்படிப்பட்ட பெரிய அக்கிரமங்களைச் சகியாத சமஸ்தான பிரபுக்களும், இராமராஜாவும், திம்மராயலின் ஆயுதபாணிகளோடு வந்து அரண்மனையை வளைந்துகொள்ள; திம்மராயலு இந்தக் கண்டத்தைவிட்டுத் தப்புவது அசாத்தியமென்று கண்டு, அரண்மனையிலுள்ள விலை உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை எல்லாம் சுட்டுப் பொசுக்கி பாழாக்கியும்; கடைசியில் தமது வாளை உருவி நிலத்தில் நட்டு நிறுத்தியும், ஓடிவந்து அதற்கு தன்மார்பைக் காட்டி குத்திக்கொண்டு தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்தார். அந்தத் திம்மராயலு அப்படி தற்கொலை செய்துக்கொண்டு சாகவே, சமஸ்தானத்தில் அவரால் ௫ மாதக்காலங்களாக நாதனற்று தவித்த கஷ்டங்கள் நீங்கின. உடனே அந்தச் சமஸ்தானத்துக்கு சதாசிவராயலைச் சிங்காசன மேற்றினார்கள்.

சதாசிவராயலு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1541-ஹும் முதல் 1542-ஹும் வரையில்.

கிருஷ்ணதேவராயலுடைய சகோதரர் அரங்கதேவராயலுடைய குமாரராகிய அந்தச் சதாசிவராயலும் சிறுவைய்யனாக இருந்தமையால்; கிருஷ்ண தேவராயலுடைய மருமகனார் இராம இராஜாவே 1565-வருஷம் வரையில் இராஜகாரியங்களை மிக்க சாமார்த்தியமாக நடத்திவந்தார். சதாசிவராயலுடைய தரும சிலாசாசனங்கள் 1576 வருஷம் வரையில் குறிப்பிட்டாலும், அவர் பெனுகொண்டாவில் பரமபத மடையும் வரையிலும் பேருக்கு மாத்திரம் அரச

நாக இருந்தார். அந்த சதாசிவராயலு தன் தாய் மாமனாகிய திம்மராஜை மந்திரியாகக் கொண்டு ஸமஸ்தான பிரபுக்களையும், இராமராஜாவையும் வருத்தியதாக தெரியவருகிறது—

விஜயநகரத்தில் மூன்றாம் ஸமஸ்தானம்,

அல்லது

இராமராஜா ஸமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1542-ஸும் முதல் 1565-ஸு வரையில்)

விஜயநகரத்திலாண்ட சதாசிவராயலுக்குப் பிறகு அதைத் தக்கபடி ஆளுவதற்கு சரியான ஆண் சந்ததி இல்லாமையால்; அந்த சந்ததியின் மருமகனாகிய இராமராஜா ஆண்ட காலம் முதல் புதுசந்ததி அல்லது மூன்றாம் சந்ததி அரசாட்சி என்று சொல்லலாம்.

இராமராஜாவின் வம்சாவளி.

நரபதி விஜயம், பாலபாகவதம், கைசரித்திரம், நரசபூபாலியம், நரபதி சரித்திரம், டாக்டர் அப்போர்ட்டுக்கு (Dr. Gustav Oppert History of S. India, Page 73) அகப்பட்ட சிலாசாசனம், செப்பேடு சாசனங்களின்படி "சந்திர வம்ச பாண்டவரைச் சார்ந்த அர்ஜுனனுடைய 83-வது சந்ததி நந்தராஜனும், அவனுடைய ஒன்பதாம் சந்ததியாகிய சாளுக்கியன் பிறந்து, அவனால் விஜ்ஜலன் அல்லது விசாலராஜன் 1167ம் ஸு கலியாணபுரத்தைக் கட்டி ஆண்டான். அவனுடைய பேரனாகிய வீரஹெம்மல ராயலும், தாதபின்னனும் பிறந்து அவனுடைய சந்ததியில் இராமராஜர் பிறந்தார்—

எப்படி எனில்

விசாலன் அல்லது கலியாணபுரத்திலாண்ட விஜ்ஜலராஜருக்கு ஹெம்மலராயலு, அவருக்கு தாத பின்னமராயலு, அவருக்கு சோமதேவராயலு, அவருக்கு இராகவ தேவராயலு, அவருக்கு பின்னம சவுரி, அவருக்கு ஆர்விட்டி புக்கராயலு பிறந்து ஆண்டவர்; அந்த புக்கராயலு மரபில், சிங்கராஜு, இராமராஜு, திம்மராஜு, கொண்டராஜு, ஸ்ரீரங்கராஜுவும் பிறந்தார்கள்—திம்மலராஜுக்கு திருமலராஜு, விட்டலராஜன், சின்ன திம்மராஜா, பாபதிம்மராஜா, பிறந்தாண்டார்கள்—ஸ்ரீரங்கராஜாவுக்கு கோனராஜா, திம்மராஜா, கிருஷ்ண தேவராயலு மருமகனார் இராமராஜா, திருமலராஜா, வெங்கடராஜு, இலக்ஷ்மியம்ம, ஏசராஜா பிறந்தார்கள்—கிருஷ்ணதேவராயலு மருமகனா இராமராஜா மரபில் கிருஷ்ணராஜா, பெத்த திம்மராஜா, கொண்டராஜா, இராமராஜா சின்ன திம்மராஜா, ஸ்ரீரங்கராஜா பிறந்தார்கள்—இந்த ஸ்ரீரங்கராஜாவின் மர,

பில் பெத்த வெங்கடராஜு, சின்ன வெங்கடராஜா பிறக்க, அவர் மரபில் திருமலராஜா, வெங்கடராஜா, கோபாலர் தந்து ஸ்ரீரங்கராஜா பிறந்தார்-வெங்கடராஜா மரபில் கோதண்டராமராஜா மரபில்பெத்தவெங்கடராஜா, சின்னவெங்கடராஜா, கோதண்டராமராஜா, வெங்கடராஜு, ஸ்ரீரங்கராஜா, சின்னவேங்கடராயலு பிறந்தார்கள்-இந்த நரபதிகளின் உதவியால் கோனேரி பண்டிதர் பாலபாகவதத்தையும்; பட்டு மூர்த்தி இராமராஜ பூஷணத்தையும், வசுசரித்திரத்தையும்; சாரதாமூர்த்தி ரசபூபாலியத்தையும், பாடி அங்கிதம் செய்தார்கள்.

நரபதிகளுடைய ஒரு கிளையாராகிய சாலுக்கிய குப்பைச்சார்ந்த விட்டலராயலுடைய தமையனார் திருமலை ராஜாவுக்கு மந்திரியாக விருந்த நாகய்ய பட்டருடைய குமாரராகிய கோனேரி நாதபட்டர் பஹுதெலுங்கு வித்துவான். அவர் நன்னைய பட்டர் மஹா பாரதத்தை தெலுங்கில் பாட்டுகளாகச் செய்து விட்ட குறைதலை, திக்கன்ன சோமயாஜி முடிவு செய்ததையும், பின்னும் அக்காலத்தில் பிரசந்தசைபாடிய பீமகவியையும், பின்னும் பலவித்துவான் களுடையக் கவிகளையும் படித்து உற்சாகமாகி; நீம்மராஜாவின் புகழைப்பற்றிப் பாடும்படி அவர் குமாரர் திருமலராயலு விரும்பியபடி, பாலபாகவதத்தை இயற்றினார். அப்புத்தகத்தின் முகவுரையில் தனது பாட்டுக்குடைய தலைவரையும், அவருடைய முன் சந்ததி விவரத்தையும் வெகு திருப்திகரமாகவும், தேவனஹள்ளி முதலான சிலாசனங்களுக்குச் சரியாகவும் எழுதி அரங்கேற்றினார்-அந்த கிரந்தத்தினாலும் நரபதி விஜயமென்னும் கிரந்தத்தினாலும்,—

நரபதிகள், சந்திரவம்ச பாண்டவரைச்சார்ந்த அர்ஜுனனுடைய 83வது சந்ததியாகிய நந்தராஜாவினுடைய ஒன்பதாம் சந்ததி சாலுக்கியனென்றும்-அந்த சாலுக்கியனால், காலசூரிஜாதியை ஸ்தாபித்த விஜ்ஜல விசாலராஜர் கல்வியாண புரியைக் கட்டி ஆண்டார்; அவரை சாலுக்கிய நாராயணர் அல்லது வேங்க திருபுவன மல்லரென்றும் சொல்வதுண்டு. அவருடைய ஆரசாக்ஷி பிரபலம் அதிகமாகவே; லிங்காயத்து மதத்தை ஸ்தாபித்த சாதாரண ஸ்திதியிலுள்ள பசுவரைத் தமது பிரதான மந்திரியாகவும், பிரதானியாகவும் நியமித்துக் கொண்டார்

அப்படி அந்த பசுவரை நியமித்துக்கொண்டதற்கு முக்கியகாரணம்;அந்த பசுவருடைய அதிக ரூபலாவணிய முள்ள சகோதரி பத்மாவதி என்னும் பெண்ணின் மேல் மோகப்பட்டு, அவளையே மனைவியாக விவாஹம் செய்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியிருந்தும் யாது காரணத்தைப்பற்றியோ பசுவர், வாஜுதேவமல்லன், மொல்லைய, பொம்மனன் என்பவர்களை ஏவி அந்த விசாலராஜரை கொலை செய்து விட்டதாக சென்ன பசுவபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம் (Vide Page 258-Mysore Inscriptions by Mr. L. Rice) அந்த விசாலராஜருக்கு ஸொம்மலிராஜனும், அவனுக்கு தாத பின்னையராஜனும், அவனுக்கு சேசம தேவனும் பிறந்து பிரபலனானான். அவன் ஆர்வீட்டு என்னுமிடத்தில் வசித்தும், கந்தனவாலி, இராயச்சூர், சாதானிகோட்டை, யாதவகிரி, கலபகொஜு, முசலிமடுகு, கங்காவளி கொண்ட முதலானவிடங்களை சுவாதீன

மாக்கிக்கொண்டான். அவன் குமாரன் இராகவராஜன், பிறகு புக்கராஜா, பின்னும் இப்படியே மேல் காட்டிய வம்சாவளி பிரகாரம் பிறந்து ஆண்டார்கள்

அவர்கள் కల్యాణపురవరాధీశ్వర అత్రేయగోత్ర, క్షత్రియాచారకుల పవిత్రచాలుక్యనారాయణ । చాలుక్యచక్రవర్తి, మండలీకరదరగండ వరాహ వెంగత్రి భువనమల్ల, என்கிற வாக்கியங்களின்படி ஆத்ரேய கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்கள், அவர்களின் வீட்டின் பெயர் பூசுபாட்டிவாரு-இப்படிப்பட்ட விசேஷ குடும்பத்தில் பிறந்தவர்தான் அந்த ராமராஜா. அந்த ராமராஜாவின் ஆதி தாய் தந்தைகளைக் கவனிக்கும்போது சாளுக்கியஜாதியாரும், காலகுரி ஜாதியாரும் ஆதி ஆந்திர வமிசத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. அந்த ராமராஜா முதலில் கோலகுண்ட குதப்ச்சாயின் தளகர்த்தராக இருந்து, கர்னூலில் பெரிய ஜாகீரைப் பெற்றிருந்தார்.

அவருடைய வீரத்தை அறிந்த கிருஷ்ணதேவராயலு அந்த ராமராஜாவுக்கு தமது குமாரத்தி இலக்ஷ்மீதேவி என்னும் மோஹனாங்கியை விவாஹம் செய்வித்து தமது சேனைக்குத் தலைவராக்கிக் கொண்டார். அப்படி விவாஹம் செய்துகொண்டதற்காக அதோனி கோட்டையை ஸ்திரீதனமாகப் பெற்றார். அந்த ராமராஜா செங்கோல் செலுத்திய இரண்டு வருஷங்களுக்குள் சமஸ்தானத்திற்குத் தமது பந்துமித்திரர்களை உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமித்தும், தமது சகோதரனான திருமலராயலைச் சமஸ்தானத்தின் சிவில் விவகாரங்களை விசாரித்து நீதி செலுத்தவும்; மற்றோர் சகோதரனாகிய வேங்கடாத்திரியைச் சேனாதிபதியாகவும் நியமித்து 23 வருஷங்கள் கம்பீரமாக அரசுசெய்துவந்தார்.

கிருஷ்ணதேவராயலு காலத்தில் ஆரம்பித்த பெரிய வாய்க்கால் வேலைகள் அந்த ராமராஜா காலத்தில் தான் முடிவு பெற்றன. தம்மை அடுத்த மகம்மதிய பிரபுக்களுக்கு அடைக்கலம் தந்து, அவர்களை விஜயநகரத்தில் வீடுகளையும், மஜீதுகளும் கட்டிக் கொள்ள இடங்கொடுத்து ஆதரித்தார். அப்படி வந்த மகமதிய பிரபுக்களும் ராமராஜாவும் விஜயநகரத்தில் அநேக பெரிய கட்டிடங்களையும் கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவைத்ததுடன்; அநேக வாய்க்கால்களை பாசனத்துக்காகத் திருப்பியபடியால்; நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் அநேக நந்தவனங்களையும், பழம் தரும் செடிகளையும் வைத்துப் பயிர் செய்தார்கள். சமஸ்தானத்தில் சிற்ப சாஸ்திரப் பயிற்சியும், கல்வி ஞானமும் விருத்தியாகின, அவருடைய மதுரை, தஞ்சை முதலான சமஸ்தானங்களை ஆண்டுவந்த பிரதிநிதிகளாகிய நாயுடுமார்களும் சித்திர விநோத அரண்மனைக் கட்டிடங்களைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது சமஸ்தானத்தில் யாதொரு கலகமும், சண்டைச்சச்சரவுகளும், இல்லாமல் நிம்மதியாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட காலத்தில் தக்ஷணத்திலிருந்த மகமதிய சிற்றரசர்களுக்குள் சண்டைச்சச்சரவுகளுண்டாகவே, அச்சமயம் இந்து பீஜப்பூரரிடமிருந்த ரேயிச்சூர், முடுகல் கோட்டைகளை இராமராஜா மறுபடியும்

பிடித்துக்கொண்டார். அந்த ராமராஜா காலத்தில் பீஜப்பூரை இபிராஹிம் அதில்ஷா என்பவர் தமது மகா திராஜண பெல்காம் அசத்கான் என்பவருடைய உதவியால் ஆண்டுவந்தார். புரான் நிஜாம்ஷா, அகமதுநகரை ஆண்டுவந்தார். குதுப்ஷா கோலகுண்டாவை ஆண்டுவந்தார். பிரிடிசா என்னும் பீடரின் பிரதான பட்டணத்தை அமீர்பிரீத்து என்பவரும் ஆண்டுவர; அதைப் பீஜப்பூர் அகமதுநகர், கோல்கொண்டா அதிபதிகள் அடிக்கடி சண்டைசெய்து பிடித்துக்கொண்டுவந்தார்கள்.

கிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பிறகு குதப்ஷா விஜயநகரத்தைச் சார்ந்த சில கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்டமையால், அக்கோட்டைகளை மறுபடியும் பிடிக்கவேண்டுமென்று இராமராஜா சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் புரான் நிஜாம் சாயபுக்கும், இபிராஹிம் அதில் சாயபுக்கும் சண்டை ஆரம்பிக்க, புரான சாயபுக்கு கோலகுண்ட குதுப்சாயபு உதவிசெய்ய; இராமராஜா, இபிராஹிம் அதில் சாயிபுக்கு உதவியாக நின்று பீஜப்பூர்மேல் படை எடுத்துச்சென்றார். அந்தச் சண்டையில் குதுப்சாயிபுக்கு அபாயகரமான காயம் சம்பவித்து இறந்தபடியால்; அப்பட்டத்திற்கு ஜமஷீதின் பட்டாபிஷேகம் பெற்றார். அப்படிப்பட்டத்தை கட்டிக்கொண்டதை அவர் சகோதரர் 'இப்ராஹீம்' விரோதித்து சண்டைசெய்ய காரியசித்திபெறாமையால் விஜயநகர சமஸ்தானத்தாரிடம் அபயமாகவர, அங்கு இராமராஜா அவரை மரியாதையுடன் வரவழைத்து தக்க இடங்கொடுத்து ஆதரித்துவந்தார்.

இராமராஜா 1557-ம் வருஷம் போர்த்துகேய பிரதிநிதியாகிய (Don-Jaro-da-Castro) டாம்-ஜாகோடா-காஸ்டரோ என்பவருடன் ஓர் விசேஷ சமாதான உடன்படிக்கையினால்; அரேபியா, பாரசீக தேசங்களிலிருந்து போர்த்துக்கேயருக்கு வரும் குதிரைகளை இனிமேல் பீஜப்பூருக்கு அனுப்பாமல், நேராக விஜயநகரத்துக்கே அனுப்பவேண்டுமென்றும், பாண்டிபூர் தார்வாரிலிருந்து ஏற்றுமதியாகும் தானியங்களை யெல்லாம் விஜயநகர மூலியமாக போர்த்துக்கேயருடைய கோட்டைகளாகிய பாண்ட், ஹானவோர் அனகோலா இடங்களுக்கு அனுப்பிக்கவேண்டுமென்றும், காட்டிலுண்டாகும் நூல்கள் போர்த்துக்கேயருடைய தொழிற்சாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு அவைகளுக்குப் பதிலாக செம்பு, தகரம், பவளம், பாதரசம், சாதிலிங்கம் முதலான சரக்குகளும், போர்த்துக்கேயரால் சீனாவிலிருந்து தருவிக்கும் பட்டுத்துணி முதலானதுகளுக்கும் மாற்றுதல் செய்யப்படவேண்டுமென்றும், விஜயநகரத்தாரும் போர்த்துக்கேயரும் கூடி பீஜப்பூர் மகமதியருடன் சண்டைசெய்து விஜயநகர் கரையோரமாக ஓடும் மகமதியருடைய கப்பல்களைப்பிடித்துப் போர்த்துக்கேயரிடம் ஒப்புவித்தும், அந்தக் கரையோரத்திற்கும் விஜயநகரத்துக்கும் மத்தியிலிருக்கும் கையாத்திரி கரை துறைகளையும், பாண்டாவுக்கும் சித்தசல்லூர்க்கும் மத்தியிலிருக்கும் கரைதுறைப் பட்டணங்களையும் சண்டையில் முடித்தால் அவைகளைப் போர்த்துக்கேயருக்குக் கொடுத்து விட்டுவிடுவதாக உடன்படிக்கை பட்ட

னைங்களை விஜயநகரத்தார் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது.

1550-ம் வருஷம் கோலகுண்டா ஜம்ஸித் குதுபிசாயபு இறந்து விட்டபடியால், ஜம்ஸித்குதுபிசாயபு அப்பட்டத்தைப் பெற்றார். அவர் அப்பட்டத்திற்கு வந்தது கோலகுண்ட மகமது பிரபுக்களுக்கு இஷ்டமில்லாமையால்; விஜயநகரத்தில் அடைக்கலம் பெற்றிருந்த சரியான வார்சுதாரராகிய இப்ராஹிம் குதுபீசாயபைப் பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டுமென்று இராமராஜாவைவேண்ட, அந்த ராமராஜாவும் பெரும்பான்மையான கோலகுண்ட மகமது பிரபுக்களுடைய வேண்டுகோளின்படி இப்ராஹீம் குத்பீ சாயபவர்களுக்கு வேண்டிய தண்டுதளாதிகளைக் கொடுத்தனுப்பி கோலகுண்ட அரசனாக சிங்காசனமேற்றினார்.

அப்போது ஈசத்கான் சாயபு இறந்து விட்டபடியால், பீஜப்பூரின் பேரில் புரான் னைஜாம் சாயபை வடபாகமாகப் படை எடுத்து வரும்படித்தூண்ட, அவரும் அப்படியே வந்து சோளப்பூர், பெராண்டாகோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொள்ள, இராமராஜா ராயச்சூர், மடுகல் கோட்டைகளை மறுபடியும் பிடித்துக்கொண்டார்.

1553-வருஷம் மறுபடியும் பீஜப்பூரைப் பற்றிச் சண்டையுண்டாக, இராமராஜாவும், புரான் னைஜாம்சாவும் படை எடுத்துச் சென்றார்கள். புரான் சாயபு அந்தச் சண்டையில் இறந்துபோக, அப்பட்டத்திற்கு உசேன் னைஜாம் சாயபு வந்தார். அதன்மேல் இராமராஜா பீஜப்பூராருடன் சிநேகிதராகி அகமத்பாத்தோடு சண்டைசெய்தார். அதை அறிந்து இப்ராஹீம் அதில்ஷா மறுபடியும் சோளப்பூர் கோட்டையைப் பிடிக்க விரும்பி இராமராஜாவின் நயனைநாட; அவரும் உதவிசெய்ய, சண்டைநடக்க; நிஜாமின் தளகர்த்தர், உசேனும் கைபன்மலிக் என்பவர்கள் இப்ராஹீம் கக்ஷியைச் சார்ந்து சதிமோசம்செய்து, பீஜப்பூரையே இழந்து விடும்படி செய்து வருவதை இராமராஜாவின் தம்பி வெங்கடாத்திரி கண்டு கைபின்மலிகைத் தோற்கடித்து அந்த அபாயத்தை நீக்கினார்.

இப்ராஹீம் அதில்ஷா 1557-வருஷம் இறந்துபோக, அப்பட்டத்திற்கு அலி அதில்ஷா வந்து முதலில் இராமராஜாவின் சிநேஹம் பாராட்ட, விஜயநகரத்துக்கு நேராகப்போக, இராமராஜாவும் அவருக்குத் தக்கமரியாதைகளைச்செய்து தம்மாலான உதவிசெய்வதாக வாக்களித்தார். அதை அறிந்த உசேன் நிஜாம் சாயபு, கோலகுண்ட இப்ராஹீம் குதுபி சாயபின் உதவியையும், பீஜப்பூராருதவியையும் நாடி இம்மூன்று சமஸ்தானத்தின் சேனைகள் அகமத் நகரத்தின் மேல் படையெடுக்க, கூல்பர்க்காவில் கூடிற்று. அப்போது அம்மூன்று சமஸ்தானத்தின் சேனையில் 900,000 பதாதிகளும், 100,000 குதிரைபட்டாளத்தாரும் இருந்து அகமத் நகருக்கு முற்றுகைப்போட்டார்கள்.

உசேன் நிஜாம்சா; பைடன்புரிக்கு ஓடினார். இப்ராஹீம் குதுபிசாயபு இரகசியமாகப் பகையாளிக்கு உதவிசெய்ய; இராமராஜாவும், அலிசாயபும் வெகு கம்பீரமாகத் தாக்கி அடித்தார்கள். அதை அறிந்த இப்ராஹீம் சாயபு இராமராஜா இனிச் சண்டைசெய்யாதிருந்தால், கொண்டபள்ளி ஜில்லாவை லஞ்சமாகக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஆசைகாட்டியும், இராமராஜா ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதன்மேல் இப்ராஹீம் சாயபு பயந்து சண்டையை நிறுத்தியும், உசேன் சாயபை இராமராஜா அலிசாயபவர்களிடம் சமாதானம்செய்ய அனுப்பினார். அந்தச் சமாதானத்தினால் கலியாணி நாட்டைப் பீஜப்பூருக்குக் கொடுத்து விடுவதாகவும், இராமராஜா தக்ஷணத்திலுள்ள மகமதீயர் அரசர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகக் கொண்டாடி வரவேண்டுமென்றும், கண்டிருந்தது. அந்த ஏற்பாட்டுக்கு முதலில் உசேன் நிஜாம் சாயபு விதியின்றிச் சம்மதித்துக் கொண்டாலும்; அந்த அவமானத்தை நெடுநாள் கொண்டிருக்கச் சகியாமல், அகமத்நகரத்தின் கோட்டையைப் பலப்படுத்தியும், இப்ராஹீம் குதுபு சாயபுக்குத் தன் குமாரத்தியை விவாகம் செய்துக்கொடுத்து வசமாக்கியும். வேண்டிய ஆயுதாதிகளைத் தயார்செய்து வைத்துக்கொண்டும், 1563 - ஷு சண்டைக்காரம்பித்து இப்ராஹீமும், உசேனும் கூடி கலியாணி கோட்டைக்கு முற்றுகைபோட்டார்கள்.

இராமராஜா இந்தச் சண்டையில் குதுபிசாயியைச் சேர்க்காமல்; கோலகுண்டாவுக்கு ஒரு பெரிய சேனைக்கூட்டத்தை யனுப்பி, தாம் பீஜப்பூர் சேனையோடு கலந்து சண்டைசெய்ய, உசேன்சாயபும் இப்ராஹீம் சாயபும் கலியாணிக்கு அருகில் தோல்வியடைய, விஜயநகர் பீஜப்பூர் சேனைகள் அகமத் நகரைநாடிச் சென்று முற்றுகைப்போட, உசேன் நிஜாம்ஷா ஜுன்னருக்கு ஓடிப்போக; அவரை இராமராஜா துரத்திக்கொண்டே போயினார். உசேன் சாயபு ஓடிப்போய் மலைத்தாக்குகளில் மறைந்து கொள்ள, இராமராஜா அகமத்நகரத்துக்கே திரும்பினார். அங்கு சீனாநதிக்கரையில் பட்டாளம் தங்கியிருந்தபோது ஆயிரம் கணக்கான சேனைகளும், சாமான்களும் ஆற்றுவெள்ளம் வாரிக்கொண்டுபோய்விட்டது. இச்சண்டையில் இராமராஜா செய்த உதவிக்காக அலிசாயபு, பாகல்கோட்டை, யாதவகிரி கோட்டைகளை இனாமாகக் கொடுத்தார். அப்போது இராமராஜாவின் தம்பி வெங்கடாத்திரி கோலகுண்டாவைத் தாக்கி அடிக்க, அவருடைய மருமகன் திம்மராஜு தேவகொண்டாவில் சண்டைசெய்ய, இப்ராஹீம் குதுபிசாயபு குண்டூர், காணபுரம், பங்கல் முதலான கோட்டைகளை இராம ராஜாவுக்குத் தந்து ராஜிசெய்துகொண்டார். அக்காலத்தில் இராமராஜாவின் அதிகாரம் எங்கும்பரவிவர, மகமதிய மன்னர்களெல்லாரும் அவர் உத்தரவின்படி நடக்கச் சம்பவித்தது. அப்போது ராமராஜாவே தக்ஷண இந்தியாவுக்கு ஒப்பும் உயர்வுமற்ற சக்கிரவர்த்தியாக விளங்கினார்.

தலைக்கோட்டையில் நடந்த பயங்கரமான சண்டை.

அந்த இராமராஜாவின் பிரபல பிரபுத்துவத்தைக்கண்டு பொறுமையினுல் சகியாத மகம்மதியர்கள் யாவரும் ஒரேகட்டுப்பாடாகச் சேர்ந்து விஜயநகர சமஸ்தானத்தை இனி தலை எடுக்காமல் தாக்க வேண்டுமென்று தினேதினே சதி மோசங்கள் செய்துகொண்டே வந்தார்கள். அதற்காக முதலில் உசேன் நிஜாம் சாயபு ஓர் யுக்திசெய்து பீடர், கோல்குண்டா, பீஜப்பூர் மன்னர்களை தம்முடன் சேரும்படிக்கும்; அந்தக் கட்டுப்பாடு கெடாதபடி தமது குமாரத்தி சந்திபீபி என்னும் பெண்ணை அலி அதில்ஷாவுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்தும்; சோளாப்பூரையும் பீஜப்பூரையும் ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தும் ஆசைகாட்டியதில்; அல்லிசாயபும் தமது சகோதரியை உசேன் சாயபுக்கு விவாஹம் செய்வித்தும், இப்படி பீஜப்பூர், கோல்குண்டாவைச் சம்பந்தப்படுத்தியும்; பின்னும் இராமராஜாவை ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய சகல காரியங்களையும் தந்திரமாகவும், அந்தரங்கமாகவும் செய்து முடித்து சண்டைக்குத் தயாராக இருக்கையில்; இராமராஜா இத்யாதி காரியங்களைக் கவனியாமலும், தக்க மந்திரி முதலானவர்களுடன் கலந்து பேசாமலும், தமக்கு அப்போதிருந்த பெருஞ் சேனையையும், திரவியத்தையும் பிரபலப் பெயரையும் கருதிச் சண்டைக்குச் சித்தமாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தும், கிருஷ்ணாநதிக்குத் தென்பாகத்திலிருக்கும் தாளூருக்கு அருகில் தன் சேனையை அனுப்பினுர்.

அந்தச் சண்டை பயங்கரமான பெரிய சண்டை. தக்ஷணத்திலிருந்த மகம்மதியமன்னர்கள் யாவரும் ஒரே கட்டுப் பாடாகி விஜயநகரத்தைப் பாழ்த்துப்போக நெடுங்காலம் யோசித்துசெய்துவந்த சதிமோசச் சண்டையாகையால்; மகம்மதிய மன்னர்கள் எல்லோருடைய சேனைகளும் ஏககாலத்தில் ஒரே மனதாகித் திரண்டுத் தயாராக நின்றிருந்தன. அந்தச் சண்டைக்கு இராமராஜாவின் சேனைப் பலத்தைப் பற்றி பலர் பலவிதமாக மதிப்பிட்டாலும்; மகம்மதிய சரித்திரக் காரராகிய பெரிஷ்டா (Ferishta) கணக்கின்படி அப்போது இராமராஜா சேனையில் 9,00,,000 ஒன்பது லட்சம் பதாதிகளும், அவர்களுக்கு உணவு முதலான துகளைத்தந்து உதவிசெய்ய 1,500 சேவகர்களும், வேலைக்காரர்களும், 60,000 குதிரைகளும், 2,000 யானைகளும், 1000 பீரங்கிகளும், அநேகத் துப்பாக்கிகளும் இருந்தனவாக எழுதி இருக்கிருர்; அப்படிப் பெருத்திருந்த பட்டாளத்தை மூன்று பிரிவுகளாக வகுத்து, ஒரு பிரிவைத் தனத் தம்பி வெங்கடாத்திரி அதிகாரத்துக்குள்ளும்; மற்றொரு பிரிவை மற்றொரு தம்பியாகிய திருமலைராயனு அதிகாரத்துக்குள்ளும்; மீதி இருந்த பிரிவைத் தமது அதிகாரத்துக்குள்ளும் வைத்து தாமே யுத்தத்துக்கு நேராகப் புறப்பட்டார். அப்போது அவருக்கு வயது 96-ஆனதுபற்றியும், வேறு காரணங்களைக் கருதியும், அவரை நேராக யுத்தத்துக்குப் போகக் கூடாதென்று பலர் தடுத்தும், யார் வார்த்தையையும் கேளாமல் "செத்தால் சமர்களத்தில் செத்து வீரசொர்க்கத்

தை அடைவேனே யொழிய, அரிவையரைப்போல் அரண்மனையில் தங்கேன்" எனச் சொல்லிவிட்டு சுமார் 30-வயது வீரனைப்போல் உடுத்தத்துக்கென்று தயார் செய்யப்பட்ட பட்டு, மஹமல், தங்கம், முத்துகளால் அலங்கரித்திருந்த சிங்காரவிமான பல்லக்கில் ஏறிப்போய் அச்சண்டையில் அதிக வீரதீரத்தோடு சண்டை செய்பவர்களுக்கு அந்த யுத்தகளத்தில் வீரசங்கிலி, வைரகங்கணம் முதலான விருது தோடாக்களைப் போட்டும், திரவியங்களைக் கொடுத்தும், உற்சாகப்படுத்த வேண்டிய ஆபரணங்கள் முதலானவைகளை தம்பல்லக்கிலே வைத்துக்கொண்டும் மஹா வீரதீரத்துடன் 1565-வருஷம் ஜனவரி மாதம் 23-தேதி செவ்வாய்க்கிழமை சண்டைசெய்ய, முதலில் அவருக் கனுகூலமாகவே ஜெயம் கிடைத்தது.

கிடைத்தாலுமென்ன? அவருடைய சேனைகள் முதலில் ஜெயித்த அகங்காரத்தினால் தலைதெரியாமல் குதித்து கொக்கரித்து கொண்டாடும்போது, மகமதியருடைய சேனையிலிருந்த இரண்டொரு யானைகள் மிரண்டோ அல்லது மூர்க்கத்தனத்தினாலோ பயந்து பாகனுக்கு அடங்காமல் எதிரிலகப்படும் மனுஷர் முதலானவர்களைச் சின்னா பின்னமாக மிதித்துக் கிழித்து கொள்ளையாடி வரவே; இராமராஜாவைச் சுமந்து கொண்டிருந்த போயிகளும் பயந்து தமது இராஜ சிம்மாசனப் பல்லக்கைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஓட, அதைக்கண்ட மற்ற சேனைகள் ஓ! ஓ! இராமராஜாவைக் காணோம், மகமதியர்க் கையில் அகப்பட்டு விட்டார் என்று மதிமயங்கி, நாலாபக்கத்திலோட; இத்தியாதி கலவரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மகமதியர் சேனைகளில் 5000-குதிரை வீரர் ஓடிவந்து வளைந்து இராமராஜாவைப் பிடித்து சிரச்சேதம் செய்து அவர் தலையை அகமதாபாத்துக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இராமராஜாவின் பிரதாபத்தையும், வீரதீரத்தையும், விருத்த வயதையும், பரோபகாரகுணங்களையும், அறிந்திருந்த பெரும்பான்மையான மகமதிய மன்னர்கள் அவரைச் சிரச்சேதம் செய்ததைக்கண்டு சங்கடப்பட்டு வருந்தினாலும்; காரியம் முடிந்த பிறகு என்ன யோசனைசெய்தாலும் பிரயோஜனமென்ன? இராமராஜா மகமதியர்கையிலகப் பட்டுச் சாவதற்கு அவரிட உத்தியோகத்திலிருந்த சில மகமதியர்களுடைய சதிமோசத்தினாலென்றும், அந்த இராமராஜா மகமதியர் கையில் சிக்கி அவமானப்படுவதைப் பார்க்கிலும் வீரசொர்க்கமடைவது சுகிர்தமென்று எண்ணி தன் தலையை வெட்டிக் கொள்ளும்படிதானே வலியக் கேட்டுக் கொண்டதன்மேல் வெட்டப்பட்டதாகவும், கர்னூல் மானுவல் சரித்திர புத்தகம் 26-வது பக்கத்தில எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இராமராஜா அந்த தலைக்கோட்டைச் சண்டைக்குத் தாமே நேராகப் போகாமலும், தமது தம்பிமார்களையும் சேனாகர்த்தர்களையும் அனுப்பிச் சண்டை செய்திருந்தாலும், அல்லது அப்படி மகமதியர்கள் யாவரும் ஒரே சேனையாகத் திரண்டுவரும் கட்டுபாட்டை யறிந்து கொஞ்சம் காலதாமதம் செய்தாகிலும், தக்கபடி யோசனை செய்திருந்தால்; அவர் பிராணனுக்கும் நஷ்டமுண்டாயிராது. விஜயநகரமும் பாழத்துப்போயிராது. அவருக்கு அப்போது 96 வயதாகிய

தால்புத்திச்சுவாதினமற்று அப்படிச் செய்தார்போலும். கிருஷ்ணதேவராயலுக்குப் பிறகு வில்வித்தையிலும் மல்லயுத்தத்திலும் சிறந்தவீரன் அந்த இராமராஜனே. அவர் ஆண்ட 22 வருஷ காலத்தில் சமஸ்தானத்தில் கல்வி ஞானம் தருமம் முதலானவைகளை விருத்தியாக்கியும், குடித்தனக்காரருக்கு வேண்டிய பாசன வசதிகளையும், வர்த்தகவியாபாரம், கைத்தொழில், சிற்ப விஞ்ஞானங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வித்தும்; அனேக குளங்கள், கோயில் கோபுரங்களையும் அக்கிரஹாரங்களையும் கட்டுவித்தும்; தக்ஷண நாட்டில் தமக்கு ஒப்பும் உயர்வுமற்ற இராஜராஜாதிபதியாக பிரகாசித்து வந்தார். இப்போது ஹம்பியிலிருக்கும் ஹஜாரி இராமசுவாமி கோயிலைக் கட்டிவைத்தவர் அவரே.

அப்படிப்பட்ட சுத்தவீரன் யுத்தகளத்தில் போகவே, அவருடைய தம்பிமார்களாகிய வெங்கடாத்திரியும், திருமலைராயலும் தமக்குப் போதுமான சேனையின் உதவி இல்லாததை அறிந்து, அநந்தபூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த பெனுகொண்டாவுக்குப் போய்விட்டார்கள். விஜயநகரம் மகமதியர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் பாழ்த்துபோமென்று எச்சரிக்கையாக இருந்த விஜயநகரப் பிரபுக்களும், மற்றக் குடிகளும், அரண்மனையிலிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் அதிக விலையுயர்ந்த ராஜ சிங்காசனம், ஆடையாபரணங்களையும், பெண்டு பிள்ளைகளையும் 1550-யானைகளின்மே லேற்றிக்கொண்டு நாலாபக்கங்களிலுமுள்ள மலை நாடுகளில் போய்த் தங்கிக் கொண்டார்கள். பிறகு மகமதியர் சேனைகள் விஜயநகரத்துக்குள் பிரவேசித்து வீடுவாசல், விக்கிரகம், கோயில் கோபுரங்களை எல்லாம் பாழாக்கிய அக்கிரம அர்கியங்களை இப்போதும் அங்குப் பார்க்கலாம். அப்படிப் பாழாக்கிய பட்டணத்தில் 3-மகமதிய மன்னர்களும் வந்து ஐந்து மாதகாலமாகத் தங்கி, எந்தெந்தச்சொத்தைச் எந்தெந்த மன்னர் அனுபவிக்கிறதென்று யோசித்ததில்; ஒருவர் அபிப்பிராயம் ஒருவருக்குப் பொருந்தாமல், மனஸ்தாபங்களும் சண்டை சச்சரவுகளு முண்டாகிக் கடைசியாக விஜயநகரத்தை இராமராஜா சந்ததிகளிடமே விட்டு விட்டு வடக்கே தமது நாடுகளுக்கே போய் விட்டார்கள். உசேன் நிஜாம் சாயபு அகமத் நகரத்துக்குப் போனதும் இறந்தார்.

1566-ம் வருஷம் அலி அதில்ஷா பெனுகொண்டாவிலிருந்த வெங்கடாத்திரிக்கு விரோதமாக ஒரு சேனையையனுப்ப, வெங்கடாத்திரி கோலகுண்டா, பெனுகுண்ட, நவாப்புகளுடன் சமாதான உடன்படிக்கைகள் செய்துக் கொண்டதில், அவர்கள் சேனைகள் பீஜப்பூர்மேல் படையெடுக்க, அலி அதில்ஷா பயந்து திரும்பிவிட்டார்.

1568-ம் வருஷம் அந்த திருமலை ராயலு விஜயநகரத்துக்கு வந்து அதைப் பழையபடி பிரபலமாக்க முயன்றும் முடியவில்லை. 1568வருடம் அந்த திருமலைராயலு உண்மையானவாரசாகிய பழைய சதாசிவராயலைக் கொன்றுவிட்டு தானே பட்டம் சூட்டிக் கொண்டு 8 வருஷம் ஆண்டதாக ஒரு சாசனத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அந்தக்காலத்தில் விஜயநகரத்தை வந்து பார்த்த ஐரோப்பா வர்த்தகராகிய (Ceasar, Frederick) சீஸர், பெடரிக் என்பவர் விஜயநகரம் குடியில்லாமல் காலியாகவிருக்கிறது; அங்கு இன்னும் அநேக மாடமாளிகைகளிருக்கின்றன வென்றும், அவைகளில் புலி முதலான காட்டு மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கின்றன வென்றும், கோயில் கோபுரங்கள் பலமான கட்டிடங்கள் என்றும், அதன் அரண்மனை எட்டுச்சுவர்களால் சூழப்பட்ட இணையில்லாக் கட்டிடமென்றும், அது தக்க வீரர்களால் காக்கப்பட்டுவருகிறதென்றும், எழுதினார்.

1568-ம் வருஷம் அலி அதில் ஷாவானவர் இராமராஜா தமயன் குமாரனிடமிருந்த அதோனிகோட்டையையும், 1573-வருஷம் பாதாமி, தோர்கல் கோட்டைகளையும்; 1574-வருஷம் தார்வாரையும், பிறகு பான்காபுரத்தையும் பிடித்துக்கொள்ளப் போக, அப்போது அங்கு பிரதிநிதியாகவிருந்த வேலப்ப நாயடு சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலமாகத் தடுத்தும் முடியாமல், அதில்ஷா ஜயித்து அங்கிருந்த இந்துமத கோயிலை இடித்து அந்த அஸ்திவாரத்தின்மீதில் மசூதி கட்டிவிட்டுப், கொங்கணத்திலும் ஜயம் பெற்று மூன்று வருஷத்துக்குள் பெல்லமுகொண்டாவையும் பிடித்துக்கொண்டார். பிறகு துங்கபத்திராவுக்குத் தெற்கே இருந்த நாடுகளைத் திருமலைராயலு ஆண்டுவந்தார். அக்காலத்தில் பெயருக்கு மாத்திரம் சக்கிரவர்த்தியாகவிருந்த சதாசிவராயலைத் திருமலைராயலு கொன்றுவிட்டதாக பெடரிக் என்பவர் எழுதி இருக்கிறார்.

சதாசிவராயலோடு விஜயநகர சமஸ்தானமே முடிவுபெற்றதென்று சொல்லும்படியாகிவிட்டது. ஏனெனில் அப்போது அவர்களுக்கு மேற்கே இருந்த நகரங்களும், மைசூரின் வடபாகங்களும் அந்தப்பாகங்களை ஆண்டுவந்த அரசர்களும் சுதந்திரராகிச் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டார்கள். திருமலைராயலுடைய முயற்சியினால் சாதாரணமாக ஸ்தாபிக்க முயன்ற குடும்பமும் எதிர்பார்த்தபடி பிரபலமாகவில்லை. அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராயலு 1573 முதல் 1585 வருஷம் வரையில் அரசனாக ஆண்டுவந்தாலும், 1579 வருஷம் அலிஅதில்ஷா மறுபடியும் பெனுகொண்டாவின்மேல் படை எடுத்து வந்து முடியாமையால் பெனுகொண்டாவைப் பிடிக்காமல் பீஜப்பூருக்குப்போக, அங்கு அவரை மகமதியர் 1580 வருஷம் சதிமோசமாகக் கொலைசெய்துவிட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீரங்கராயலு சந்திரகிரிகோட்டைக்கு வந்து 14 வருஷம் ஆண்டு 1585 வருஷம் இறந்தார். அவருக்குப்பிறகு

வெங்கடபதிராயலு ஸமஸ்தானம்.

1586-ம் வருஷம் முதல் 1614-வது வருஷம் வரையில்.

ஸ்ரீரங்கராயலுக்குப் பிறகு அவர் சகோதிரர் வெங்கடபதிராயலு சந்திரகிரி சமஸ்தானபதியானார். அவரும் ஓர் வீரதீரரானபடியினால், 28-வருஷம் ஆண்டு

தமது செஞ்சிகோட்டைக்கு கிருஷ்ணப்ப நாயடுவையும், மதுரைக்கு குமார கிருஷ்ணப்ப நாயடையும், சென்னைக்கு ஜகதேவராயலையும், ஸ்ரீரங்கபாடினத்திற்கு திருமலைராயலையும், இந்தமாதிரியாக தஞ்சை பெனுகொண்டாமுதலான விடங்களுக்கு பிரதிநிதிகளை நியமித்து ஆண்டுவரும்படி செய்வித்தும்; கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கே இருக்கும் மகமது குதப்ஷா நாடுகளை ஜயிக்கமுயன்று 1593-முதல் 1599-வருஷம்வரையில் சண்டைசெய்து ஜயித்தார். அவருக்குப்பிறகு 1614ளுமுதல்1636 வருஷம்வரையில் அந்த மூன்றும் சந்ததியில் பெத்தவெங்கடராயலு, சின்னவெங்கடராயலு, இரங்கராயலுமுதலான ஐந்து அரசர்கள் ஆண்டார்கள். 1610-ம் வருஷம்வரையில் விஜயநகரப் பிரதிநிதி மைசூர்நாட்டையும், 1650-ம்வருஷம் வரையில் இக்கரை அல்லது பெத்தனூர் பிரதிநிதிகள் ஆண்டுவர, வடதேசத்தில் மொகல் சக்கரவர்த்திகள் பிரபலராகி தக்ஷண தேச மகமதியர்களை அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்தினார்கள்.

1673-ம் வருஷம் மஹாராஷ்டிர தலைவரான சிவாஜியின் தந்தை சாஹாஜி போஷ்லே வந்து கோல்கொண்டா நாடுகளையும், பிறகு கர்னூல், செஞ்சி, வேலூர் முதலான கோட்டைகளையும் பிடித்துக்கொண்டார். 1639-ம் வருஷம் ஸ்ரீரங்கராயலு விஜயநகர சமஸ்தானபதியாக இருக்கும்போது, ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி தலைவரான மிஸ்டர் டே (Mr. Day) என்பவர் சென்னையில் போர்ட் சேன்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையைக் கட்டிக்கொள்ள ஒரு மைல் அகலமும், 5 மைல் நீளமுமுள்ள இடத்தைக் கேட்க; அந்த ஸ்ரீரங்கராயலும் தமது பெயரால் ஸ்ரீரங்கராயலு பட்டணம் என்ற பெயரால் கட்டிக்கொள்ள, அவ்விடத்திலிருந்த தமது பிரதிநிதி நாயடவர்களுக்கு உத்தரவளிக்க, அந்த நாயடு தமது தகப்பனார் சேன்னப்பநாயடு பெயர் வழங்கும்படி கட்டிக்கொள்ளச் சொல்ல; அன்று முதல் அதற்குச் சேன்னப்பட்டணமென்று பெயராகியது.

நரபதி சமஸ்தானத்தின் மூன்றும் சந்ததியின் வமிசவிருக்ஷம்

பூசபாட்டி இரங்கராயலுக்கும் அவர் மனைவி திருமலாம்பாளுக்கும் இராமராஜா, திருமலைராயலு, வெங்கடாத்திரி ராயலு, பிறந்தார்கள். அவர்களில்,

1-வது இராமராஜா, கிருஷ்ணதேவராயலுடைய மூத்தகுமாரத்தி மோஹனாங்கி அல்லது திருமலாம்பாளை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதில், இரங்கராயலு (4-வதும்) வேறு நான்கு குமாரர்களும் பிறந்தார்கள். அந்த ரங்கராயலுக்குப் பெத்தவெங்கடராயலும், சின்ன வெங்கடராயலும் பிறக்க, அந்தச் சின்ன வெங்கடராயலுக்குஇரங்கராயலு (6-வது) பிறந்து 1644-ம் வருஷம் கோபாலராயலுக்குச் சுவீகார புத்திரனாகி சந்திரகிரியிலிருந்து ஆண்டார்.

2-வது திருமலைராயனும் கிருஷ்ணதேவராயனுடைய மற்றொரு குமாரத்தி வெங்கடாம்பாளை விவாகம் செய்ததில், இரகுநாத ராயனு, இரங்கராயனு, (2-வது) இராமராயனு (3-வது) வெங்கடராயனு (1-வது) என்ற நான்கு குமாரர்கள் பிறக்க, அவர்களில் இராமராயனுக்குத் திருமலைராயனு. 2-வது, இரங்கராயனு (3-வது) பிறக்க அந்த ரங்கராயனுக்கு இராமராயனும் (4-வது) மற்ற சில சகோதிரர்களும் பிறந்தார்கள்.

3-வது அந்தரங்கராயனுடைய மற்றொரு குமாரராகிய வெங்கடாத்திரிக்கு இரங்கராயனும், அவருக்கு கோபலராயனும் பிறக்க, அவர் 6-வது இரங்கராயனைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டார்.

இந்த வமிசவிருக்ஷத்தினால் (6-வது) இரங்கராயனு அல்லது ஸ்ரீரங்கதேவராயனு 3-வது சின்ன வெங்கடராயனுடைய மூன்று குமாரர்களில் இளைய குமாரரென்றும், வீரவெங்கடபதிராயனு மூத்தவரென்றும், ஸ்பஷ்டமாகும்.

விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தாருக்குண்டான குழப்பங்கள்.

சந்திரகிரியில் கி-பி:1614ம் வருஷம் வேங்கடபதிராயலு, தமது 67 வயதில் இறந்த பிறகு, அவருடைய சிங்காசன விஷயத்தை பற்றி, 1616ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ 12உ. கொச்சி சமஸ்தானத்திலிருந்த (Manual Baradas) மானியூல் மார்டஸ் என்பவரெழுதியசரித்திர சாசனம் லிஸபன்(Lisban) பட்டணத்தின் (National ArchivesLesbon) தேசவிசாரணைச் சபையில் வைக்கப்பட்டதை ரோபேர்ட் சூவேல் (Robert Sewell) சாஸ்திரியாரால் அங்கிலேய பாஷையில் எழுதப்பட்டு தமது விஜயநகர சமஸ்தான சரித்திரத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்-

அதன் கருத்தாவது.

அந்த வெங்கடபதி ராயனு, ஜகதேவராயலுடைய குமாரத்தி பாயாம்மாளை விவாஹம் செய்துகொண்டதில், ஆண்பிள்ளைகளில்லாமையால், ஓர் அந்தணர் பெண்ணின் ஆண்குழந்தையை சுவீகாரஞ்செய்து வளர்த்தும், தன் கணவன் மைத்துனர் ஒபிளி ராயலு குமாரத்தியை விவாஹம் செய்து வைத்தும், வெங்கடபதிராயனுக்கு பிறகு பட்டம் கட்டிவைக்கப்பிரயத்தனப்பட்டசே; அந்த வெங்கடராயனு இந்த சூதை யறிந்து தமது தாயாதி குமாரன் சிக்கதேவராயனை பட்டத்திற்கு நியமித்து இறந்து விட்டதாகவும்; அதன் மேல் ஜகதேவராயலும், தீம்ம ராயலும், மேக ராயலும் ஒன்று கூடி அந்த சிக்க தேவராயனை குடும்பத்தோடு பிடித்து கோட்டைக்குள் சிறையில்வைத்து விட்டு, அந்த ஸ்தானத்திற்கு பார்ப்பினி மகனை இராஜனாக நியமிக்க ஸமஸ்தானத்தில் பெரிய கலகங்களுண்டாகியதால்; பழய அரசனை கொன்று விட்டாலன்றி சண்டை சச்சரவு களடங்காதென்று கண்ட ஜகதேவராயனு, சின்ன ஒபிளி நாயடு விடம் கத்திகட்டாரிகளைக் கொடுத்து அக்கருமத்தைமுடித்து வரும்படி அனுப்பிய

தாகவும், சின்ன ஓபிளி நாயிடம் போய் தான் வந்த சங்கதியைச்சொல்ல, அந்தப் பழய அரசன் சிக்கராயலு கேட்டு விசனப்பட்டு தன் கத்தியால் தன் மனைவி மக்களை வெட்டி விட்டு, தாமும் ஹரி ஹரி என்று வெட்டிக் கொண்டு விழுந்து விட்ட தாகவும்; இந்த அக்கிரமத்தை கண்ட எச்சம நாயடு; உடனே 10000 சேனை யோடு போய் புது அரசனைக் கொன்று விட்டு சரியான வார்சாகிய சிக்க தேவராயலு குமாரனை சிங்காசன மேற்றிய தாகவும்; அதன் மேல் ஜகதேவ ராயலு 20000 சேனையோடு வந்து எச்சம நாயடு சேனையை தாக்க முடியா மையால், ஜகதேவராயலு வந்து தஞ்சையிலாண்ட நாயடுமார்களிடத்திலும் மதுரையிலாண்ட முத்துவீரப்பநாயடுகாரு ஸமஸ்தானத்திலும் உதவி செய்யும் படிவேண்ட அவர்கள் ஜக தேவராயலு அக்கிரமஸ்தனென்றும், இராஜ துரோ கியும், பந்து துரோகியும், என்று கண்டு எவ்விதஉதவி செய்ய மாட்டோமென்று சொல்லி தாத்திவிட்டதாகவும் எழுதி இருக்கிறார். இந்தக் குழப்பக்கதையை முழுதும் படித்துப் பார்ப்போர்க்கு நிராதவியாகூலத்தை உண்டாக்குமென்பது திண்ணம். விரிவஞ்சி இதை மிகவும் சங்கிரமாகத் தெரிவித்தோம்.

நரபதிகளின் நான்காவது சந்ததி விவரம்.

சின்ன வெங்கடராயலுடன் நரபதியின் நான்காவது சந்ததியார் ஆளு கைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வெர்களனில்:—

சின்ன (3-வது) வெங்கடராயலுக்கு வீரவெங்கடராயலு, திருமலைராயலு, இரங்கராயலு (6-வது) பிறந்தார்கள். அவர்களில் வீரவெங்கடராயலுக்கு இராமராயலு, இரங்கராயலு பிறந்தார்கள். அந்த இராமராயலுக்கு வெங்கன்ன, சின்னராஜா, ராம ராயலென்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். திருமலை ராயலுக்கு இராமராயலு, கோபாலராயலு, பிறந்தார்கள். அவர்களில் சின்ன ராஜாவுக்கு பெத்த தாசராயலு, சின்னதாசராயலு பிறந்தார்கள். அந்தச் சின்ன தாசராயலுக்கு இராமராயலு, வீரவெங்கடராயலு பிறந்தார்கள். அந்த வீர வெங்கட ராயலுக்கு திருமலைராயலும், செல்லம்மா என்ற ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்தத் திருமலைராயலுக்கு நரசிம்மராயலு, வீர வெங்கடராயலு, கேசவம்மாள் பிறந்தார்கள். அந்த கேசவம்மாள் வயிற்றில், சின்ன திருமலை ராயலுக்கு இலக்ஷிமி தேவி அம்மாள் பிறந்தார்கள். அந்த சின்ன திருமலை ரா யலு வெங்கடராயலு, கிருஷ்ணராயலும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்த கிருஷ்ணராயலு குப்பம்மாளை விவாஹம் செய்து புத்திர சந்தான மில்லா மையால் பம்பாபதிராயலைச் சுவீகாரம் செய்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் பம்பா பதிராயலு எவரெனில், முன் சொன்ன வீரவெங்கடராயலு குமாரத்தியாகிய செல்லம்மாள் வயிற்றில பெத்த பம்பாபதி சின்ன பம்பாபதிபிறக்க, அந்தச் சின்ன பம்பாபதி வயிற்றில் திருமலைராயலும், குமார இராகவராயலும் பிறக்க, அந்த ராகவராயலுக்கும், சதாசிவராயலு, கோதண்டராம ராயலு, குப்பம்மாள்

நரசிம்பம்பாபதிராயலு பிறந்தார்கள். இப்போது அந்த நரபதி சந்ததியின் பிரதிநிதியாக இருக்கப்பட்ட ஸ்ரீமான் ஸ்ரீரங்க தேவராயலு இராவ்சாஹிப் பம்பாபதி குடும்பத்தைச் சார்ந்தவராயும், ஆனகுந்தி அரசராகவு மிருக்கிறார். கிருஷ்ண தேவராயலுடைய மனைவி குப்பம்மாளுக்கு சந்ததி இல்லாமையால், பம்பாபதி ராஜாவை சுவீகாரம் செய்து கொண்டனர்.

விஜயநகர ஸமஸ்தானம் மகமதியர் வசமான பிறகு அலி அதில்ஷா இராமராஜாவின் சந்ததி திருமலைராயலுடைய பேரனாகிய நரசிம்மதேவராயலுக்கு ஆனகுந்தியை ஜாகீராகக் கொடுத்தார். அதை அனுசரித்தே ஐதிராபாத்து நிஜாம் கவர்ன்மெண்டாரும் சில கிராமங்களைத் தற்கால இராயலுக்கு ஜமீனாகக் கொடுத்து பூர்வ பட்டத்தை வகிக்கும்படி செய்ய; நமது இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாரும் அந்தச் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த ஹாஸ்பேட்டை, பல்லாரியைத் தம்பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு அவை கட்கா 1807 வருஷம் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 1377-11-4- பென்ஷனாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு இப்போது இராயலுடைய சுவிகாரத்தில் யாதோ சட்டவிரோதமான நடவடிக்கை நடந்திருப்பதாகச்சொல்லி, அந்த நன்கொடையை நிறுத்தி விட்டார்கள். பிறகு தகுந்தசாசனங்களைக்கொண்டு தம்பாத்தியதையை நிரூபித்த தன்மேல், 1902ம் வருஷம் செப்டம்பர்மீ கடைசியில் இப்போதிருக்கும் நரபதி ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராஜா சாஹேப் அவர்களை, அந்த சமஸ்தானத்துக்குச் சரியான வார்சு எனக்கண்டும்; நமது சக்கிரவர்த்தியாகிய ஏழாவது எட்வர்ட் அவர்கள் சக்கிரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தைதரித்தது முதல் ஸ்ரீநரபதி ஸ்ரீரங்கதேவராயலு இராஜா சாஹேப் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 500 ரூபாய் பென்சன்கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இந்தநரபதிராயலுகாலத்தில் சாசனம் எழுதும்வக்கணை.

சுவஸ்தி, மகாமண்டலேஸ்வர, ராஜாதிராஜ ராஜபரமேஸ்வர, ராஜகுலதிலக, ராஜமார்த்தாண்ட, பாஷைக்குத் தப்புவராத, கண்ட கண்டநாடு, கொண்டு கொண்டநாடு, கொடாதோன், எம்மண்டல, முத்திரைக்கொண்டு, ஈழமுந் திரைகொண்டு, தலைகொண்டகண்டன், துலுக்கதளவிபாடன், துலுக்கமோகந் தவிர்த்தோன், மனுசூர, மகாசூர, மகாமண்டலாதிபதி, அஸ்வபதி, நரபதி, கெஜபதி, கொடிமன்னன், ஆதத்தானன், ராயச்சூரத்தான், ராஜாதிராஜன், ராஜகெம்பீரன், ராஜநாராயணன், சேனவாசிசூரன், நினைவர்த்தோழன், சத்துருக்கள் கண்ட, நவகோடி நாராயணன், பூலோகபுரந்தரன், அசுவகுண நகுலன், விருதுநாபாலன், கோதண்டராமன், கலியுக கர்ணன், தக்ஷிண சுலத்தானன், இந்துராயர் சுல்த்தானன், அஷ்டாங்கபயங்கரன், மத்தகாசினி மானுபரணன், இரணரங்காவேசியர், புயங்கன, உபயகுலதிலாகடகத்தளவிபாடன். ராயர்க்குத் தகககண்டன், நாகலோக நரபாலன், பூலோகபுரந்தரன், உத்தரதக்ஷிண பூர்வபச்சிமசத்தசமுத்திராதிபதி, கெஜவேட்டை கண்டருளிய ஸ்ரீவீரப் பிரதாபன், சோழமண்டல, ஸ்தாபனாசாரியன், பாண்டியமண்டல ஸ்தாபனாசாரியன், ஈழமண்டலமுங் கொண்டருளிய ராஜாதி ராஜ ராஜபரமேஸ்வரன், ஸ்ரீவீரபிரதாபன் ஸ்ரீவீரவேங்கடபதிராயர் அய்யர், தேவமகாராயர், பிருதிவிராஜ்ஜியம்பண்ணியருளாநின்ற சகாப்த வருஷம் 1512க்கு மேற்செல்லாநின்ற விளம்பி வருஷம் அற்பிசிமீ 5உ என்று எழுதிவந்தார்கள்.

முதல்காண்டம் முற்றிற்று.

௧

கடவுளுக்குவந்தனம்.

தேவகிரியாதவர், கதம்பர், ஹைசாலர், கேலாத்தியர், மைசூரார்,

சேரர் சோழர் பல்லவர் பாண்டியர்களுடைய

சரித்திரங்களடங்கிய

இரண்டாம்காண்டம்.

இதற்குமுன் நிற்கும் முதல்காண்டம், ஏழாவது அத்தியாயத்தில், விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தார் இந்த தேசத்திற்கு இடையில் இந்துராஜாங்கத்தை ஸ்தாபித்தும், அதிக பராக்கிரமசாலிகளாகியும்; வடநாடுகளில் படையெடுத்துவந்த மகமதியர் முதலானவர்கள் தென்னாடுகளின்மீது படையெடுத்துவந்து தேசக்குடிகளை வருத்தாதபடி சுமார் (300) முந்நூறு வருஷங்கள் வரையில் பாதுகாத்தும்; இந்து மதத்தையும், அதன் தருமங்களையும் விருத்தியாக்கியும் வந்தபிறகு, கால விபரீதத்தினால் அந்த ஸமஸ்தானம் மங்கலடையவே; அவர்களுடைய இனத்தார் தெற்கேவந்து சுமார் இருநூறு (200) வருஷங்கள் ஆண்டு, மகமதியர் முதலானவர்களைத் தடுத்தும், இந்த மத தருமங்களை யாதரித்தும் வந்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறோமல்லவா?

அப்படி விஜயநகரத்தாருடைய இனத்தாரும், பிரதிநிதிகளும் தென்னாட்டில்வந்து சமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தபோது, தென்னாடுகள் என்ன ஸ்திதியிலிருந்தன? அவைகளை அப்போது ஆண்டுவந்தவர்கள் யாவர்? அவர்களால் குடிகளுக்குண்டான சுகதுக்கங்களின்னவை, என்றுஇவிவரங்களை முறையாகத் தெரிந்திருத்தல்நலம்; ஆகவே, அவ்விஷயங்களை இந்த இரண்டாம்காண்டத்தில் சற்று விசாரிப்போம். விஜயநகரத்தார் மத்தியநாடுகளிற் பிரபலமாக அரசு செய்துவந்த காலத்தில், தென்னாடுகளில் தேவகிரியாதவர்கள், கதம்பஜாதியார், ஹாயிசாலபல்லாளர், கேலாதியார் அல்லது பெத்ததூர்ராஜாக்கள், மைசூரார், கொங்குநாட்டார் முதலிய சிலகுறுநில மன்னர்களும்; சேரர், சோழர், பல்லவர், பாண்டியர் முதலான பெருநில மன்னர்களும் பலமாகாணங்களைப்பிடித்து பிரபலமாக ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களில் முதலிற்குறித்த நான்குஜாதியார்களுடைய ஆளுகைக் காலதேச வர்த்தமானங்கள் கொஞ்சமாகையாலும்; அவர்களுக்கு அடுத்தபடியிலிருக்கும் மைசூரார், மலையாளத்தார் என்னும் சேரர்கள் தெய்வானுகூலத்தினால் இப்போதும் தமது நாடுகளை ஆண்டுவருகையாலும், அவர்களுடைய சரித்திரங்கள் ஆங்கில தேசபாஷைகளில் அறியலாம்; ஆகவே, அந்த ஆறு அரசஜாதியார்களுடைய ஆதிஉற்பத்தி முதலான விவரங்களை சங்கிரகமாகத் தெரிவித்துவிட்டு, இப்போது அரசு அற்றுப்போனதினால் அவர்களுடைய ஆதி உற்பத்தி

முதலான விவரங்களை விஸ்தாரமாகக்காட்டும் சரியான சாசனசரித்திரங்களற்ற சோழர் பல்லவர் பாண்டியர்களுடைய சரித்திரங்களை சற்றுவிவரமாக எழுதுகின்றோம்.

முதல் அத்தியாயம்.

தேவகிரி யாதவர்கள்.

சலாக்குரியர் ஸைன்யதானம் மங்களமடைந்தபோது அவர்களுடைய தென் நாடுகள் ஹாய்சால பல்லாளர் அல்லது தேவர சமுத்திரயாதவர் வசமாக; தேவகிரி (டவுலதாபாத்து) யாதவர்கள் வசமாகியது—அவர்களில் சிரேஷ்டமான (1) சிங்கண்ணன், உமையாதேவியை மணம்செய்துகொண்டான் (2) 11-7 முதல் 1191 வரையும் பில்லம்மா, (3) 1209—1247 வரையும் திருபுவனமல்லன், (4) 1245 முதல் 1260 வரையும் ஜயத்துங்கன், கிருஷ்ணன், (5) 1271—1309 வரையும் வரையில் இராமசந்திரன், 1309 — 1312 வரையும் வரையில் சங்கரன், பிறகு பீமன், ஹரிபாலனும் 1260—1271 வரையும் மஹாதேவனும், அம்மராயனும், ஆண்டார்கள்.

அவர்களில் சிங்கண்ணன் விஷ்ணுவர்த்தனனையும், ஜயதுங்கன், கிரிவிக்க ராஜனையும் ஜயித்தானு; 1306 வரையும் மாலிகாபூர் 10,0009 குதிரைபட்டாளத் தோடுவந்து டில்லிக்கு கப்பங்கட்டயிருந்த இராமசந்திரனையும், 1310 வரை சங்கரனையும் ஜயித்ததும், 1318 வரையும் முபாரக்கான் டில்லியை ஆளும்போது ஹரிபாலராஜனைப்பிடித்து கொன்றுவிட்டதனால், ராஜ்ஜியம் நாதனற்று நாசமாகி விட்டது—(Vide Pages 71-78 Kanaris Dynasties by Mr. Fleet)

கதம்ப ஜாதியர்கள்.

அவர்கள் கி-பி 538 வரு முதல் 1246 வரையும் வரையில் பெல்காமில், பால்சிகா அல்லது ஹால்சிகா நாட்டிலும், வடகன்னடாவைச்சார்ந்த பாணவாசி, கோவா பட்டணத்திலிருந்து ஆண்ட—ஜயினர்களாம்.

அவர்கள் சந்ததிவிவரமாவன.

காகுஸ்தவர்மா, சாந்திவர்மா, மிருகேசவர்மா, இரவிவர்மா, பானுவர்மா, சிவரதன், அரிவர்மா, பரவாஸிறுபந்தி, மதுகேசவர்மா, சந்திரவர்மா, புஷ்ப வர்மா, மாயூரவர்மா, தேஜஸ்திரிவர்மா, கணபதி, மாயூரவர்மா, கிருஷ்ணவர்மா, நாகவர்மா, விஷ்ணுவர்மா, மிருகவர்மா, சத்தியவர்மா, விஜயவர்மா, ஜயவர்மா, நாகவர்மா, காகவர்மா, கீர்த்திவர்மா, ஆதித்தியவர்மா, சத்தியவர்மா, ஜயசிம்ஹன் ஜயன், [illegible], 1038 வரையும் பாண்டியின்மகள் ஸ்ரீதேவியைவிவாகஞ்செய்த சாந்திவர்மா, தொரிதேவன். விக்கிரமன் 1064—1077 கீர்த்திவர்மா, 1099 முதல் 1108 வரையில் தவிபனும், 1131 வரையும் மாயூரவர்மனும், 1132 முதல் 1133 வரையில் மல்லிகார்ஜுனனும், கீர்த்திவர்மனும், சோமேஸ்வர சாமந்தனும், குந்தலனும், 1007 வரையும் சாந்திதேவனும், 1052 வரையும் ஜய சிம்மம், விஜயாதித்தியனும், 1125 ஜெயகேசியும், 1147—1175 சிவசித்தனும், 1147—1171 விஷ்ணுசித்தனும் 1175—1118 ஜயகேசியும், மாலிதேவி மகனான திரிபுவனமல்லனும், 1246—1250 காமதேவனுமாக ஆண்டு, பிறகு, சாளுக்கியருக்கு கப்பங்கட்டிவந்தார்கள்—(Vide Pages 7-10-48 Mr. Fleet's the Dynasties of Kanaris District).

ஹொய்சால பல்லாளர்.

அவர்கள் 11ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவுமுதல் 14ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிவரையில் மைசூருக்கு அடுத்த நாடுகளில் ஆண்ட யாதவர்கள்—அவர்கள் குடும்பப்பெயர் சாலர். அவர்களுடைய முதல் ராஜன் வினயாதித்தியன். அவன் கி-பி 1047—1076ஆம் ஆண்டு, கேலிகலதேவியை விவாஹஞ்செய்ததில், எரியங்கன் பிறந்து எலிச்சிதேவியை மணந்தான்—அவர்களுக்கு மூன்று குமாரர்கள் பிறக்க, மூத்தவனாகிய பல்லாளன், 1103ஆம் பத்மலாதேவி, சாலாதேவியை விவாகம்செய்துகொண்டான். இரண்டாவது குமாரனாகிய விஷ்ணுவர்த்தனன் 1117 முதல் 1137ஆம் வரையில் ஆண்டு, சாந்தலாதேவியை மணந்தான்—தலைக்காடு அவனுடைய பிரதானநகரம். ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரால், விஷ்ணுமதத்தைத்தழுவினான் — மூன்றாவது குமாரனாகிய உதயாதித்தியனுக்கு விஜயநரசிம்மன் பிறந்து, எக்கலாதேவியை மணந்து 1142—1191ஆம் வரையில் ஆண்டான். அவனுக்கு பல்லாளன் என்பவன் பிறந்து 1192 முதல் 1211ஆம் வரையில் ஆண்டு, சோழ பாண்டியர்களோடு சண்டைசெய்துவந்தான். அவனுக்கு வீரநரசிம்மனும் (1223ஆம்) அவனுக்கு சோமேசுவரனும் பிறந்து 1252ஆம் ஆண்டு சோழநாட்டில் விக்கிரமபுரத்தை ஸ்தாபித்தான். அவனுக்கு நரசிம்மன் பிறந்து, 1254 முதல் 1283ஆம் வரையில் ஆண்டுவர, அவனுக்கு பல்லாளன் (3) பிறந்து 1310ஆம் மகம்மதியரால் பிடிபட்டிருந்த நாட்டை மறுபடியும் பிடித்தனன்; 1326—1327ஆம் தலைநகரை பெரும்படையோடு வந்து தாக்கிற்று—1347ஆம் மகம்மதியர் மறுபடியும்வந்துதாக்க பல்லாள ராஜ்யம் பாழ்பட்டுவிட்டது.

கேலாதி அல்லது பெத்தநூர்ராஜர்கள்.

அவர்கள் 1560ஆம் வரையில் கேலதியிலிருந்து ஆண்டவர்கள் 1560ம் விஜயநகர சதாசிவராயலு பசவசவுடருடைய ஜேஷ்டகுமாரனாகிய சதாசிவன் என்பவனுக்கு தனதுபெயரால், இக்கேரி என்னும் பெத்தநூரைத்தர, அதை சுயாதீனமாய் விருத்தியாக்கினான் — அவன் சந்ததியில் பிறந்தவர்களாவர்.

பசவசவுடருக்கு 1560—1567ஆம் சதாசிவநாயகனும், 1576—1585ம் அவன்தம்பி பத்திரப்பநாயக்கனும் ஆண்டார்கள். சதாசிவநாயகனுக்கு இரண்டு மனைவிகளிருந்தார்கள் முதல் மனைவிக்கு தொட்ட சிக்கண்ணநாயகன் பிறந்து 1585—1596ஆம் வரையில் ஆண்டான். அவனுடைய மகனாகிய வெங்கடப்ப நாயகன் 1604 முதல் 1626ம் வரையிலும் ஆண்டுவர, 1637ம் வீரபத்திரப்ப நாயக்கனும், 1649ம் சின்னப் பத்திரப்பநாயக்கனும் முறையே ஆண்டு வந்தார்கள்.

இரண்டாவது மனைவிக்குப்பிறந்த சிக்க (சின்ன) சங்கண்ணநாயகன் 1596 முதல் 1603ம் ஆண்டுவந்தபிறகு, அவன் மக்களில் 1603 முதல் 1604ம் வரையில் சித்தப்பநாயக்கனும், 1649—1671ம் வரையில் சிவப்பநாயகனும், 1671 முதல் 1681ம் வரையில் பத்திரப்ப நாயக்கனும், 1681—1686ம் வரையில் சோமசேகர நாயக்கனும், அவன்மனைவி தொட்ட சின்னம்மாஜியும் 1686-169[illegible]ம் வரையிலும் முறையே ஆண்டுவந்து புத்திரசந்தானமற்றுப்போக, 1698 முதல் 1714ம்

வரையில் தத்தபுத்திரனாகிய பசுவநாயக்கன் ஆண்டான்—அவன் பெத்தனூர் செட்டிஜாதியைச் சார்ந்தவன்.

பிறகு 1714 முதல் 1740ம் வரையில் சோமசேகர நாயக்கனும், வீரபத்திரனும் 1740—1753ம் வரையில் புத்திபசவப்ப நாயக்கனும், 1753—1755ம் வரையில் சின்னபசவண்ண நாயக்கனும், 1755 முதல் 1763ம் வரையில் சோமசேகர நாயக்கனும் ஆண்டுவர; ஐதராலி வந்து தாக்கிப்பிடித்துக்கொண்டான்—(Vide Page 289 Vol. II Buchanan's Mysore—P. 1—36—37 Wilks History of Mysore—Pages 355-356 Vol. II—Rice's Mysore & Coorg.)

இவ்வாசனங்களன்றியில் பொம்பாய் இராஜதானியைச்சார்ந்த தொரிசுஜில்லாவில் ஆண்ட இராஷ்டிரகூடர்களும், மைசூர் ஸமஸ்தானத்துக்கடுத்த இலபார்க்கவில் ஆண்ட-சிந்தராஜர்களும், சளிகைராஜர்களும்-தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பார்விகுமிடியில் ஆண்ட பெருமராஜர் முதலானவர்களும் குறுநில மன்னர்களாகவிருந்து சிற்சில ஊர்களை ஆண்டுவந்தமையால்; அவர்களுடைய சரித்திரங்களை விட்டொழித்து; இப்போது பிரபலமாக இருக்கும் மைசூர் ஸமஸ்தானத்தைப் பற்றி எழுதுவோம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

மைசூர் ஸமஸ்தானம்.

மைசூர் என்பது மஹிஷாசுரனுடைய நகரமாம், அதாவது எருமைத் தலையையுடைய ஒரு இராக்ஷதன் அங்கிருந்து, அந்நகரத்தின் குடிகளை வருத்தி வருகையில்; அக்கஷ்டத்தை சகிக்க முடியாத குடிகளின் வேண்டுகோளைக் கருதி காளிகாதேவியானவள், "சாமுண்டி" அவதாரமெடுத்து வந்து, அந்த இராக்ஷதனைக்கொன்று குடிகளுடைய கஷ்டத்தை நீக்கியபடியால்; அப்பட்டணத்திற்கு அந்த இராக்ஷதன் பெயராகிய மஹிஷாசூரன் பட்டணம் அல்லது மைசூர் என்று காலந்தவரையில் வழங்கி வருகிறார்கள்.—இப்போது மைசூர் இருக்கும் இடம், பூர்வத்தில் இராமாயணத்திற்கண்ட சுக்ரீவனுடைய ஸைன்னியமிருந்த இடமென்று சிலர்கருதுது:—கி-பி மூன்றும் நாலாவதுண்டில் புத்தர்களும், பிறகு ஜயினரும் இங்குவந்து தம்தம் மதவிஷயமான கோயில்களைக் கட்டுவித்தார்களாம்.

மத்தியகால ஸ்திதி.

ஒருகாலத்தில் விஜயநகர சமஸ்தானத்தில் 'யாதவகுல க்ஷத்திரியர்' குப்பத்திலுதித்த 'விஜயன், கிருஷ்ணன்' என்ற இரண்டு சகோதரர்கள் தங்கள் தேசங்களைச் சம்பாதிக்கக் கருதி, தென்தேசத்தை நாடிவந்து மைசூருக்குச் சமீபத்திலுள்ள 'அதோனி' (Hadona) கோட்டைக்கருகில் ஒரு குளக்கரையில் உட்கார; அங்கு தண்ணீருக்கு வந்தபெண்கள் 'குசுகுசு'வென்று பேசுவதை உற்றுக்கேட்டதில்; அங்கிருக்கும் 33-கிராமாதிகாரியாகிய ஓர் உடையாருடைய ஏகபுத்திரியிடம், அடுத்திருக்கும் கார்கடலி கிராமத்தலைவனான ஒரு இழிகுலத்தான் மோகங்கொண்டு அவளைத்தனக்கு விவாகம்செய்வித்தும், அவளுக்கு அதோனி, என்னும்கோட்டையை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக்கொடாவிட்டால், உடனே சண்டைக்குவரவேண்டுமென்றும், சொல்லி அனுப்பிய சங்கதியை, அந்த உடையார்கள்கேட்டு, தமக்கு தண்டுதனாதிகள் அற்றுத் தவிப்பதாகவும் தெரியவந்து, அந்தசங்கதியை அறிந்த விஜயகிருஷ்ணர்

என்று சகோதிரர்கள் பரிதவித்து, அவர்கள் அந்த உடையாருக்குத்தனை நிற்ப
தாக அக்குருக்ஷண்ணிருக்குவர்த பெண்டுகளிடம் சங்கதிசொல்லி அனுப்ப; அவர்
களும் ஓடிப்போய் உடையாருக்குச்சொல்ல, அவரும் சம்மதித்துவந்து, அந்த
விஜய கிருஷ்ணர் என்பவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்துப்போய் அரோணியில்
சேர்த்தும்; அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆள்களையும், ஆயுதங்களையும் அந்தரங்க
மாகச் சேகரித்துவைத்துக்கொண்டிருக்க, "கார்குள்ளியன்னன்" மணக்கோல
மாகவந்து, உடையார்மகளை பாணிக்கிரஹணஞ்செய்யும் தருவாயில்; அரோணு
வில் மறைந்திருந்த விஜய கிருஷ்ணர்கள் ஓடிவந்து அம்மன்னனைத் தாக்கி
சின்னாபின்னமாகக் கிழித்துக்கொன்றார்கள். இத்தியாதி புத்தி பராக்கிரமத்
தைக்கண்ட அந்த உடையார் குமாரத்தி, தமதுகுலத்தின் பெருமையையும்,
குடும்பத்தின் க்ஷேமத்தையும் கருதிய, அந்த விஜயனை விவாஹம் செய்து
கொள்வதாகச் சொல்ல; அவன்தந்தையும் அவன் இஷ்டப்படியே செய்வித்து
அவனுக்கு அரோணு, காரகூலி கோட்டைகளை ஸ்ரீதனமாகத் தந்தான்.

உடனே அந்த விஜயன் தனது பூர்வமதமாகிய வைஷ்ணவமதத்தைவிட்டு,
தன் மனைவியின் லிங்காயத்து மதத்தைத்தழுவி, சிவாசாரத்தை அநுஷ்டித்து
பிரபலமாகியும்; பிறகு மைசூர்மைஸ்தானுதிபதியாகி மைசூர் உடையார்
குடும்பத்தை ஸ்தாபித்தான்.

அந்த விஜய உடையார் குடும்பத்தில் ஆண்ட அரசர்களாவன:

விஜய உடையார் கி-பி 1399 முதல் 1423 வரையிலும், ஹரிபெட்ட சாம
ராஜா கி-பி 1422—1458, திம்மராஜா கி-பி 1458—1477, குறுவிரல் சாமராஜா
கி-பி 1478—1513, பெட்டசாமராஜா கி-பி 1513-1552, அவருடைய 3 குமாரர்
கள் நாட்டைப்பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள்.—அப்பணதிம்மராஜா, கி-பி 1552
-1571, கிருஷ்ணராஜா, அவருக்குச்சந்ததியில்லை—ஹரிசாமராஜா, கி-பி 1571
-1576, மூப்பனதேவரு, கி-பி 1576-1625, தொட்டதேவரு, கி-பி 1625-1672,
சிக்கதேவரு, கி-பி 1672—1704, காந்திரவராஜா, கி-பி 1704—1714, தொட்ட
கிருஷ்ணராஜா, கி-பி 1714-1731, செம்பதேவராஜா, கி-பி 1659-1672,
பெட்டல உடையார், கி-பி 1576-1578, இராஜ உடையார், கி-பி 1578-1617,
காந்திராஜ நரசராஜா, கி-பி 1638-1659, நரசிங்கராஜா, கி-பி 1659-1617, சாம
ராஜா, கி-பி 1617—1637, இம்மிடிராஜா, கி-பி 1637—1638, சாமராஜா, கி-பி
1731-1733, சிக்க கிருஷ்ணராஜா, கி-பி 1734-1749, ஸ்ரீராஜா கிருஷ்ணராஜா,
கி-பி 1799-1868, ஸ்ரீசாமராஜா, கி-பி 1881-1894, ஸ்ரீவாணிவிலாச மஹாராணியா,
கி-பி 1894-1903, ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜா 1903 ஆகஸ்டு 8உ பட்டத்தைப்பெற்றார்.

அப்படி ஆண்ட அரசர்களில் "ஹரிபெட்ட சாமராஜர்—" தமது மூன்று
குமாரர்களில், "அப்பாதிம்மராஜாவுக்கு" ஹெம்மல ஹல்லியையும், கிருஷ்ண
ராஜருக்கு, கெம்பல நாட்டையும், "சாமராஜருக்கு" பூரகிரி என்னும் மைசூர்
நாட்டையும் பங்கிட்டுக்கொடுத்தார். அந்தப்படி ஸமஸ்தானத்தை வகுத்துக்
கொண்ட (1) அப்பாதிம்மராஜா, (2) கிருஷ்ணராஜா (3) சாமராஜா என்ற
மூன்று குடும்பத்தைச்சார்ந்த சந்ததிகளே காலது வரையில் மைசூருக்கு மன்ன
ரானார்கள். அப்போது பூரகிரி என்னும் மைசூரில் ஒரு புராதனக்கோட்டை
இருந்து பாழ்த்துப்போனபடியால், 1524-வருஷம் இப்போதிருக்கும் கோட்டை
யைக்கட்டினார்கள்.

இம்மராஜா—மஹா சிவபக்தி யுள்ளவரானபடியால், அடிக்கடி நஞ்சன் குடிக்குப்போய் வரும்போது, உம்மத்தூர் குடிகளுடன் சச்சரவுசெய்யநேரிட்டு, அதன் தலைவனுக்கு உயுக்தசெலவு கப்பங்கட்டிவரும்படி செய்துகொண்டார்.

ஹரிசாமராஜா—1571-வரும் சிங்காசனமேறி ஆண்டார். அவர் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீரங்கபட்டணத்திலிருந்த பிரதிநிதிக்கு சரியாக கப்பங்கட்டாமையால், அவரைப்பிடிக்க பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கச்செ, அவர் தந்திரமாக தப்பித்தொளிந்து 1576-வரும் இறந்தார்.

பெட்ட உடையார்—அவர் ஒருமூட்டு ராஜா. அவர் விஜயநகரத்துக்கு கப்பங்கட்ட பணமில்லாமையால், சப்பெண்டுகளின் சிறுவடிவை கருல்செய்து கப்பங்கட்டினார். அவரது சகோதரர் இராஜ உடையார் அடிக்கடி அவரோடு சண்டை செய்தவராச்செ; குமாரராசராஜா ஒரு தந்தடலைசதொண்டு பெட்ட உடையார் கண்களைப் பிடுங்கிவிடும்படி செய்ததினாலுண்டான வியாகுலத்தினால் இறந்தார். அவருடைய 6 குமாரர்களும், அவருக்கு முன்னாடியாகவே இறந்துவிட்டபடியால், காசராஜன் என்ற குமாரனுக்கு ஜனித்த சாமராஜா என்னும் பேரன் பட்டத்தைப்பெற்றான்.

அந்த சாமராஜா—1617-ம் பட்டத்துக்குவந்து, 20 வரு ஆண்டார், அவர் காலத்தில் ஹெகடதேவன் கோட்டைக்கு முற்றுகைபோட்டு சமஸ்தான வின்திர்ணத்தை அதிகமாக்கி, 1637ம் வருஷம் இறந்துவிட்டார்

இம்மடிராஜா—1637-ம் வருஷம் சிங்காசனமேறி ஒன்றரைவருஷத்துக்குள் அவர்மந்திரி விக்கிரமராஜாவினால் பாஷாணமிட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

காந்திதேவ நரசராஜா—அவர் பெரியகுடும்பத்தைச்சார்ந்த பெட்ட உடையாருடைய குமாரர், மஹாவீரதீரர். ரெண்டுலகான்சாயபு ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தைத்தாக்கிப்போது தந்திர ஜயங்கொண்டும், மதுரைக்காரர்களுடைய ஆக்கிரமங்களைக் கண்டித்தும், ஸ்ரீரங்கபட்டணக்கோட்டையை ரிப்பேர்செய்வித்தும், புதிதாகத் தங்கசாலையை ஸ்தாபித்தும், பிராமண தேவாலயங்களுக்கு மானியங்களை விட்டும், தசரா உற்சவத்தை முதல் முதல் மைசூரில் ஆரம்பித்துச் சிறப்பாக நடத்திவந்தும், 1655ம் வருஷம் சக்ததியற்று இறந்தார்,

தொட்டதேவராஜா—அவர் சாமராஜாவின் பேரரும், மூப்பன்னதேவராஜருடைய குமாரருமாம், அவர்காலத்தில் பெத்தனூர்தலைவர் "சிவப்ப நாயகர்" படையெடுத்து வந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீரங்கராயலு சேர்ந்து படையெடுத்து வந்து ஜயிக்கவில்லை. பிறகு மதுரை 'சொக்கநாத நாயுடு' படையெடுத்து வந்ததில்; தாராபுரமும், ஈரோடும், மைசூருக்குச் சேர்ந்துவிட்டன. அந்ததொட்டதேவர் சாமுண்டி மலையின்மேல் ஒரு 'பசவ விக்கிரகத்தை' ஸ்தாபித்தார்; சிவில் நியாயங்களைச் சீர்படுத்தியும், அநேக பிராமண தருமங்களைச்செய்தும் 1672-ல் இறந்தார்.

'சிக்கதேவராஜா'—தொட்டதேவராஜாவின் அண்ணன் குமாரராகிய அவர் 1672-ல் சிங்காசனமேறி, விசாலாக்ஷிபண்டிதா அல்லது எலுந்தூர் பண்டிதரென்னும் ஜயினமதஜோதிஷரை மந்திரியாக நியமித்தும், முதல் முதல் தபாலாகவை ஸ்தாபித்தார். அந்த ஜயினமந்திரி அரண்மனையிலிருந்து வீட்டுக்குப்போகும்போது ஒரு சிவாசாரிமதஸ்தர் குத்திக்கொல்ல, அம்மந்திரி இறந்தார். அப்படி இறந்தமந்திரியின் சருத்தையனுசரித்து திருமலையங்கார் என்னும்

வைஷ்ணவ பிராமணரை மந்திரியாகக்கொண்டு, 1687ம் வருஷம் தஞ்சை இக்கோஜி இடம் பெங்களூர்கோட்டையை 3 லக்ஷம் ரூபாய்க்கு வாங்க யோசிக்கையில்; டில்லி அரசாட்சியின் பிரதிநிதி காசிம்கானும், மராட்டியத்தலைவனான ஷாஜிராஜாவும் படையெடுத்துவந்து தாக்க; அதில் காசிம்கான் ஜயமடைய; அவரிடமே அந்தக் கோட்டையை வாங்கினார். பிறகு மதுரை சமஸ்தானத்தின்மேல் படையை யனுப்ப, மராட்டியர்வந்து மைசூரைத்தாக்கினார்கள். அவர்காலத்தில் கலகஞ் செய்துகொண்டிருந்த இல்லவரை உடையார்களை தமது சமஸ்தானத்தில் கௌரவவேலையைச் செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டதில்; அவர்களேமடி இருந்த அநேக ஜங்கமர்கள் கலகம்செய்ய; சிக்கதேவராஜா அந்த ஜங்கமக் குமாரர்களை அஞ்சனகுடிக்கு வருவித்து, அவர்களில் 400 பெயர்களைக்கொன்று ஒரேகுழியில் போட்டும்; அவர்களுடைய 700 மடங்களை இடிப்பித்தும், ஜங்கமர் களை எங்கு கண்டபோதிலும் கொலைசெய்துவிடும்படி கட்டளையிட்டும், கலகத்தை யடக்கியும், 1704-வருஷம் டிசம்பர்மாதம் 22-ந்தேதி முதல் 31-வருஷம் 21 நாள்கள் ஆண்டு இறந்தார்.

“மூக்கரசு”—சிக்கதேவராஜருடைய செவிடும், ஊமையுமான குமாரர், பிறகு சிங்காசனமேறினார். அவர்காலத்தில் கர்நாடக நபாப் ‘சாதத் அலிகான்’ பெங்களூர், ஸ்ரீரங்கபட்டணத்துக்கு முற்றுகைபோட, ராஜா 1714ல் இறந்து விட்டார்.

தொட்டகிருஷ்ணராஜா—மூக்கரசுவின் குமாரராகிய அந்ததொட்ட கிருஷ்ணர் மஹா சிற்றின்பப்பிரியர். அவர்காலத்தில் மிருகங்களுக்கும், ஊர்வன ஜந்துக்களுக்கும் லக்ஷம்ரூபாய் செலவிட்டு வைத்தியஞ்செய்யச்செய்தார். அவர் காலத்தில் ஆர்காட்டு சாதத் அல்லிகான், குருப்பா, கர்னூல் மகம்மதியர்களுடன் படையெடுத்துவந்து தாக்க, அவர்களுக்கு ஒருகோடிரூபாய் கொடுத்து ராஜி செய்ய; அதில் 40 லக்ஷம் ரூபாய் சாதத் அல்லிகானுக்கு வந்தது. மற்றவர் கள் 12 லக்ஷம் ரூபாயாக பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அந்த தொட்ட கிருஷ்ணர் 19 வருஷம் ஆண்டு, 1731 வருஷம் இறந்தார்.

சாமராஜா—அவர்காலத்தில் சமஸ்தான மந்திரி பிரதானிகள் கூடி அவர்க ளிஷ்டப்படி அவரை ஆட்ட; அவர் இடங்கொடாதிருக்க; அவரையும் அவர் மனைவியையும் பிடித்து கோபாலதுருகத்தில் சிறையில் வைத்துச்சாகும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

சிக்ககிருஷ்ணராஜா—இ-பி 1734ம் பட்டத்துக்குவர, பழைய மந்திரிகளே அதிகாரிகளாகவும், அவர்களில் நஞ்சிராஜ சிவில் விவஹாரங்களை நடத்தி 80 லக்ஷம் ரூபாய் சம்பாதித்தும்; அதில் இரண்டுலக்ஷம் ரூபாயை தமது வாலிப மனைவிக்குக்கொடுத்துவிட்டு, பாண்டார்—அந்தவேலைக்கு குரச்சூரி நஞ்சராஜை நியமிக்க; அந்த குருஜனும் சமஸ்தானத்தில் லஞ்சம் பரிதானம் முதலான கொள்ளைகளுக்கு இடங்கொடுத்துக்கெடுக்க, 1737-ல் டாஸ்டு அலிகான் தமது தம்பிமார்களாகிய காசிம்கான், மோரதகான் என்பவர்கள் மூலியமாக ஒருபெரிய சேனையை அனுப்ப, கீங்கி இடத்தில் இராஜா அவர்களை முறியடித்து ஓட்டி ஸ்ரீரங்கபட்டணத்திற்கு ஜயவீரராகத்திரும்பினார். 1746ம் நஞ்சராஜா தாராபுரம், கோயமுத்தூர் பாளையக்காரர்களுக்கு விரோதமாக சேனையயனுப்ப, தக்காண சுபேதார் நிஜாம் உல்மூல்க்கு என்பவர் நசுர்ஜங்கை ஒருபடையோடு அனுப்ப;

இராஜாபயந்து தருந்த கப்பங்கட்டி இராஜ்யஞ்செய்துக்கொண்டார். அந்த இராஜா, தஞ்சாவூர்குமாரத்தியையும் விவாஹஞ்செய்துகொண்டார். அதுதான் மைசூர் சிவாசாரிகளும்சேர்ந்தமுதல் விவாஹம். 1749-ம் தேவனஹல்லி பாளையக்காரன் ராஜாவுக்குச்சரியான கப்பங்கட்டாமையால், அவன்மீது படையெடுக்க, அப்போது அச்சேனைக்குக் குதிரைத்தலைவனாக ஐதராலிகான் அமர்ந்தார்.

அப்படி தேவனஹல்லியிலிருந்த ஐதராலியின் சங்கதிகளின் விவரமாவது.

மைசூரில் மகமது இராஜியஸ்தாபனம்,

பஞ்சாபுநாட்டில் மஹா மத வைராக்கியமுள்ள மகமது பிஹில் லோலி என்று ஓர் மகமதியர் இருந்தார். அவர் மகமது அலி, மகமதுவாலி என்றதமது இரண்டு குமாரர்களுடன் ஐதிராபாத்துக்கு 110-மைல் தூரத்திலிருக்கும், கடப்பா டிஸ்டிரிக்டைச்சார்ந்த அலந்து என்னும் இடம்வந்து தங்கி, சிறாநாட்டில் வேலை சம்பாதிக்கும்படி தம்குமாரர்களை யனுப்ப; அங்கு மகமது அலியின் குமாரர் பட்டிமகம்மது பிறந்தார். பிறகு அந்த இரண்டு சகோதரர்களும் கோலாருக்கு அருகில்வர, அங்கு மகமது அலி இறந்துபோனார். அவருடைய சகோதரர் பட்டிமகமதையும், அவர் மனைவியையும் துரத்திவிட; அவ்விடத்தில் இருந்தவர்த, நாயடு படைமகமதுக்கு ஒருசேவகன்வேலையைக்கொடுத்து ஆதரிக்க, அப்பட்டி மகமதுவின் மூன்றுமனைவிகளில், 3-வது மனைவி வயிற்றில் ஐதராலியும், சாப்ஜுவும் பூடிகொட்டையில் பிறந்தார்கள்: அவ்வாலியர்கள்முறையே 9, 10 வருஷ வயது அடைந்தபோது, தந்தையையும் இழந்தும் திரவியத்தையும், இழந்துவிட நேரிட்டபடியால்; தாய்மாமனாகிய இப்ராஹீம் சாயபு ஒரு இந்து பிரபுவுக்கு சிபார்சுசெய்து அவர்களை வேலையிலமர்த்தினார்; ஐதரலி மூஸிலில் குதிரை காலண்டியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் 27-வது வயது வரையில் எழுதவாசிக்கத் தெரியாதவராக இருந்தும்; புத்திசாலியும், சூரவீரனும், தந்திரவாதியுமாக இருந்தபடியால், தினேதினே அந்தஸ்தில் பெருகிப் பெருகி கடைசியாக 1761 வருஷம் ஜூன்மாதம், மைசூர் சமஸ்தானாதிபதியாகி விட்டதன்றியில்; வடக்கே பீஜப்பூர், பொம்பாய் வரையிலும்; தெற்கே கன்னியாகுமரிவரையிலும், அதிக பயங்கரத்தோடு பிரபலமாக ஆண்டதோடு; ஆங்கிலேயரும் பயப்படும்படியாகவும்; பிரான்ஞ்சுக்காரரும் அவருடைய தயவை நாடும்படியாகவும் ஆண்டு, 1782-ம் வருஷம் டிசம்பர்மாதம் 17-ந் தேதி இராஜபிளவையால் இறந்தார். அப்படி ஐதராலி இறந்த சங்கதியைச் சிலநாள்கள் வரையில் மறைத்து வைத்திருந்தாலும்; மகமதுஅமீர் என்னும் குதிரைவீரனால் இறந்த சங்கதிவெளிவந்துவிட்டது.

அப்போது மேற்குக்கரையில் இங்கிலீஷ்காரரோடு எதிர்த்துக்கொண்டிருந்த அவரது குமாரரான திப்பு சுல்தானுக்குச் சங்கதி தெரியவே; சையத் மகமதை ஸ்ரீரங்கபட்டணத்துக்கு அரசனாக்கிவிட்டும், தாம்கோலாரில் பிதுர்க்கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு; 1783ம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் 2உ வேலூருக்கும்; ஆரணிக்கும் மத்தியிலிருந்த சமஸ்தமுக்கிய சேனையைச் சார்ந்தார். அப்போது அவர் தகப்பனார் சம்பாதித்துவைத்த ரொக்கம் மூன்றுகோடி ரூபாய்களையும், அதிக விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களையும், 88,000, சேனுவீரர்களையும் அவருடைய திவான் பூர்ணையர் கொண்டுவந்து ஒப்பிவைக்க, அவைகளைப்

பெற்றுத் தமது சேனைகளின் பழயபாக்கியை எல்லாம்கொடுத்துவிட்டீர்; தமது தந்தையைப்பார்க்கிலும் அதிகபயங்கர பிரபுவாக ஆண்டு 1799ம் வருஷம் மேமாதம் 4ந்தேதி இங்கிலேயரால் ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் கொல்லப்பட்டார். அந்தத் திப்புவின் அதிகாரம் தெற்கே கன்னியாகுமரி முதல், வடக்கே பீஜப்பூர் ஐதிராபாத்துவரையில் பிரபலமாகிய சங்கதிகள் இந்துஸ்தானி, இங்கிலீஷ் சரித்திரங்களில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லி இருப்பதால்; இவ்விடத்தில் விஸ்தரித்து எழுதாமல்விட்டோம்.

அந்த திப்புசுல்தான் இறந்தபிறகு இங்கிலீஷ்காரர் மைசூர் சமஸ்தானத்தின் வாரிசுதாரராகிய சுமார் 4 வயதுள்ள இராஜா கிருஷ்ணராஜா உடையாரைத் தேடிப்பிடித்து; ஜூன்மாதம் 30உ ஆம்தேதிக்குள் சிக்கதேவராய உடையார் வீற்றிருந்த சிம்மாசனத்திலேற்றினார்கள். மஹா மதிநுட்பியாகிய பழயமந்திரியாகிய பூர்ணையரையே அவருக்குத் திவானாக இருக்கும்படி நியமித்தார்கள்.

அப்படி சிங்காசனமேறிய கிருஷ்ணராஜ உடையாரும் ஆண்டுவருகையில், நாட்டில் கலகங்களுண்டாகியும், 75-லக்ஷம் ரூபாய் கடன்களினால் அரசருக்கு ஆளும் திறமையற்றிருப்பதையும், கவர்னர் ஜனரலவர்கள் கண்டு, 1831-ம் வருஷம் அக்டோபர்மாதம் 3 ந்தேதி இராஜ்யபரிபாலனத்தை ஆங்கிலஸ்தானாதிபதியிடம் கொடுத்துவிடும்படி கேட்க; அவரும் கொடுத்துவிட, அவர்பட்டகடனாகிய 75 லக்ஷம் ரூபாயை தீர்த்தும், அவருக்கு மாதம் 1-க்கு 70,000 ரூபாய்களும், வருஷம் 1-க்கு இன்றி வருவில் 5-ல் ஒரு பங்கும், லக்ஷம் நக்ஷத்திர வராகனும் பெற்றுக்கொண்டுவந்து, 1868 வருஷம் மார்ச்சுமீ 27-ந்தேதி தமது 75 வயதில் சந்ததியற்று இறந்துபோக; 1881-ஆம் சுமார் 4-வயதுள்ள சுவீகாரபுத்திரராகிய ஸ்ரீ சாமராஜா அவர்கள் பட்டமடைந்தாலும், 1881 ஆம் சரியானவயது வந்தமையால், அந்த மஹாராஜா, திவான் இரங்காசார்லு, திவான் சேஷாத்திரி அய்யரவர்கள் உதவியினால் ஸமஸ்தானத்தைச் சீர்திருத்தமுற்ற சமஸ்தானமாக்கி சிறப்புற்று 13 வருஷம் ஆண்டுவருகையில்; அவர், 1894-வருஷம் டிசம்பர்மீ 28.தேதி கல்கத்தாவுக்குப்போன விடத்தில், திடீரென்று சுரவியாதியால் இறந்துவிட, அவரது உத்தமபத்னியார் ஸமஸ்தானத்தை ஆறு வருஷம் ஆண்டுவந்தார்.

1894 வருஷம் இறந்தபோன ஸ்ரீசாமராஜேந்திர உடையார் பஹதூரவர்களுக்கும், அவர் சுபத்னி ஸ்ரீ வாணிவிலாச மஹாராணியவர்களுக்கும் இரண்டு இராஜ குமாரர்களும், 3 இராஜகுமாரத்திகளும் பிறந்து சமஸ்தானத்திற்கு பாத்தியஸ்தரான ஜேஷ்ட புத்திரர், 10 வயதுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணராஜ உடையாருக்கு சந்ததி விருத்தியின்நிமித்தம், வடதேசத்தில் ஓர்இராஜகுமாரியை இராஜ குமாரருக்கு விவாஹம் செய்வித்தும், தக்க கல்விசெல்வங்களை, மிஸ்டர் பிரேசர் என்னும் உபாத்தியாயரைகொண்டு போதிப்பித்தும் 1903 வருஷம் ஜூலைமீ 8 உ ஸ்ரேஷ்டதேசாதிபதி கர்ஜன் பிரபு அவர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தார்.

1894 வருஷம் அந்த மைசூர் ஸமஸ்தானத்தின் சுற்றளவு 27,406 சதுரமைல். அதில் 1881 வருஷம் கானிஷ்மாரி கணக்கின்படி 49,14,110 குடிகளிருந்தார்கள். 1,0200,000 ரூபாய் வருஷ வருஷமானம். இப்போது நாட்டில் கைத்தொழில் கல்வி விருத்தியாகிவருகிறது. மஹா மதிநுட்பியாகிய பூர்ணையரவர்களுடைய

பேராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் இப்போது திவானாகி இருப்பதால், இனி நாட்டில் செல்வமும் சீரும் சிறந்தோங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இந்தியாவிலுள்ள மற்ற சுதேசமன்னருடைய ஆளுகையிலிருக்கும் நாடுகளெல்லாவற்றிலும் இந்த மைசூரில் பெண்கள் கல்வி அதிகப்பிரபலமாகி வருகின்றது. 1881லும் 28 பாலிகைகளோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலையில் இப்போது 600 பிள்ளைகளும், அவர்களிற் சிலர் பிஏ பிருதுபெற்றும் வீணைமுதலான சங்கீதவித்தையைக் கற்றும் பிரகாசிக்கிறார்கள்.

சேரநாடு அல்லது மலையாள ஸமஸ்தானம்.

மலையாளம் அல்லது சேரநாட்டைக் கொங்குநாடென்று சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டாலும்; பல ஸம்ஸ்கிருத தமிழ்நூல்களினாலும், 1838 வருஷம் கல்கத்தாவில் பிரசுரமாகிய ஜர்னல் ஆப் ஆசியாடிக் ரிசொஸைஸ் என்னும் புத்தகம் 182 வது பக்கத்தில் M.S. புத்தகம் நெம்பர் 3.லும், கவுண்டர்மார்க்கு 896 நெம்பருடன் டாக்டர் லெயிடன் (Dr. Leyden) என்பவருக்கு அகப்பட்ட சாசனத்திலும், மிஸ்டர் டெயிலர் எழுதிய கர்ணாடக இராஜாக்கள் சரித்திர புத்தகத்திலும், சேரநாடு வேறு, கொங்குநாடு வேறு என்றும் ஸ்பஷ்டமாகும். சேரதேசம் மலையாளம். அதன் துறை பொருநைத் துறை. அவர்களுடைய மாலை போந்தின்றார். அவர்களுக்குச் சிறந்தமலை கொல்லி, சேரநாட்டு மன்னன் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரில் ஒருவனாம்.

சேரநாட்டின் உற்பத்தி விவரம்.

பரசுராமர் க்ஷத்திரியர்களை ஜயித்த பிறகு, தென்மேற்குப் பாகத்தில் மலைநாட்டிற்கு வர, அங்கு மிகமிகுந்த பாம்புகள் வசிக்க வருவதைக் கண்டு, அப்படிப்பட்ட இடத்தில் வசிப்பவருக்குப் புத்தியும் பிராமணவிசுவாசமுமுண்டாகுமென்றறிந்தும், அப்பாம்புகளை யோட்டி, அங்கு 64 கிராமங்களை ஸ்தாபித்தும்; அவைகளில் வதிந்தவர் 36,000 ஆரியபிராமணர்களைக் குடியேற்றியும்; அவர்கள் அந்நாட்டைவிட்டு வேறு நாடுகளுக்குப் போகாதபடி "முன்குடுமியையும், முண்டையும்" நியமித்தும்; அவர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்ய சோழ பாண்டிய நாடுகளிலிருந்து அநேக சூத்திரர்களைத் தருவித்து வைத்தும்; அவர்களுடைய ஜீவனத்துக்காக வருஷத்தில் ஆறுமாதம் மழைபெய்யவேண்டுமென்று தேவேந்திரனிடம் வரம்பெற்றும்; அந்நாட்டு ஸ்திரிபுருஷர்கள் வேறுநாட்டுக்குப் போகாமல் அச்சேரமலையாளத்திலேயே சதா தங்கும்படி அவர்களுக்கு மருமக்கத்தாயமும், குடியாசும் நியமித்தும அநேக தருமவிதிகளையும் ஏற்படுத்தினார்.

அப்படி நியமித்த 64 கிராமங்களின் பிராமணர்களில் 11 கிராமப்பிராமணர்கள் மாத்திரம் யாகயக்ஞச் சடங்குகளை நடத்தப்பாத்திரரென்று நியமித்ததில், பிராமணர்களுக்குள் கலகங்கள் உண்டாகிச் சண்டைகளுண்டாக; அச்சண்டைகளை அடக்க அக்குடியரசால் முடியாமையால், பிராமணருக்கும், க்ஷத்திரிய ஸ்திரீக்கும்பிறந்த ஒருவனை சிரேஷ்டராஜனாக்கியும்; பிறகு அந்த மலைநாட்டைத் துளுவம், மூஷிகம், கேரளம், காவகம் என நான்கு பாகங்களாக வகுத்தும், அவைகளுக்கு சில குருநிலமன்னர்களை நியமித்தார், ஆண்டுவரும்படி செய்தார்கள். அந்த குருநிலமன்னர்களும் கொடுங்கோலரசராகிக் குடிகளை வருத்தினர்; அங்கு ஆதிசங்கராசாரியார் ஜனித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய தருமங்களைப் போதித்துவந்தார். பிறகு மறுபடியும் குடிகளுக்குள் கலகங்க

ளுண்டாகி நாட்டில் பஞ்சம் அதிகரிக்க, குடிகள் வருந்தி அவர்கள் உபயோகித்துவந்த 'கோள்ளம்' என்னும் குளம்நீர் வற்றிப்போனதற்கு, இராஜநீதி உறைவென்று மன்னன்முன் முறையிட, அந்த மன்னனும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்களைத் தருவித்துப், அந்தக் 'கோள்ளம்' என்னும் குளக்கரையில் வருணஜபம் செய்யச்செய்தும், சந்தர்ப்பணை செய்விக்க, உடனே மழை அமோகமாகப்பெய்ததனால், அந்தத்தினத்தையே (கோள்ளமாண்டு) வருஷப்பிறப்பாகக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்து வருகையில்; மறுபடியும் பிராமணக் குடிகளுக்கும், அரசனுக்கும் சண்டை சச்சரவுகளுண்டாக, இனி நாட்டைத் தக்க வல்லவனிருந்து அரசு செய்யாவிட்டால் குடிகெட்டுப்போகும் என்று கண்ட சில பெரிய பிராமணர்கள்; விஜயநகரம் கிருஷ்ணதேவராயரிடம்போய் முறையிட்டார்கள். அப்போது இத்தர்மதேசத்தரராக பிரகாசித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயலு கேட்டு பரிதவித்து தமது சமஸ்தானத்தில் சுத்தவீரனும், சகிலனுமாக இருந்த ஆதிராஜபெருமாளை மலையாளத்துக்குப்போய் 12 வருஷங்கள் ஆண்டுவர தமது பிரதிநிதியாக அனுப்பினார்.

அந்த ஆதிராஜபெருமாளும் தமது எஜமானருடைய உத்தரவின்படி மலையாளம்வந்து, 12 வருஷம் தருமபரிபாலனம் செய்துவிட்டு விஜயநகரம்போகவே அவருக்குப் பதிலாக பாண்டியராஜப் பெருமாளை 12 வருஷம் ஆளும்படி அனுப்பினார். அவரும் அப்படியேவந்து ஆண்டு திரும்பிப்போக, அவருக்குப் பதிலாக சேரமான்பெருமாளை அனுப்ப, அவரும்வந்து கிரமமாக 12 வருஷம் ஆண்டுவர, அவர் தருமகுண நடக்கைகள் கிருஷ்ணதேவராயனுக்கு திருப்தியைத் தந்தமையால், அவரையே மறுபடியும் இரண்டுமுறை அதாவது 36 வருஷம் ஆண்டுவரச்செய்ய; அந்தச்சேரமான்பெருமாள் அல்லூரில் ஒருகோட்டையும், களிபூரில் ஒரு அரண்மனையும் கட்டி ஆண்டுவரும்போது; குடிகளுக்குள் கலகமுண்டாக; சேரமான்பெருமாள் தமது நாட்டை 18 பாகங்களாகப்பகுத்து, அவற்றில் சில கள்ளிக்கோட்டை ராஜாவாகிய சாமந்தர் அல்லது ஜாமரின் அல்லது தாமோதரன் என்னும் இராஜனுக்குக் கொடுத்து ஆண்டுவரும்படி செய்துவைத்ததில், அரேபிய நாட்டிலிருந்து சில மகமதியர் வர்த்தகவிஷயமாக கள்ளிக்கோட்டையில் குடியேறினார்கள். அப்படிக்குடியேறிய மகமதியருக்கு மலையாளத்தில் பவத்தர் என்றுபெயர். சேரமான் பெருமாள் அந்த மகமதியருடைய மதாதிவிஷயங்களைப்பற்றி விசாரணை செய்தும், கடைசியில் தாமே மகமதிய மதத்தில் புகுந்தும், அந்நாட்டிலுள்ள பிராமணர் எல்லாரையும் மகமதிய மதத்தைத் தழுவும்படி கட்டாயப்படுத்த; குடிகளுக்குள் பிரமாத கலகங்களுண்டாகி, திரிகாரூர் என்னும் இடத்தில் ஒரு மகாசபையைக் கூட்டி, மகமதியர் மதத்துக்கும், பிராமணர் இந்துமதத்துக்கும் இருக்கும் தாரதம்மியத்தைப்பற்றி தர்க்கம்செய்விக்க; கடைசியில் பிராமண (இந்து) மதமே சிரேஷ்டமென்றேற்பெற்றதால் சேரமான்பெருமாளைப்பட்டத்தைவிட்டு நீக்கியும், அப்பட்டத்திற்கு அவருடைய குமாரனை நியமிக்க; சேரமான்பெருமான் மதவைராக்கியத்தினால் அரேபியாவிலுள்ள மக்கா நகரத்துக்குப்போனார். அங்குபோய் அரேபியனைக் கள்ளிக்கோட்டைக்குப்போய் வியாபாரம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டுத் திரும்புகையில், ஜட்டா என்ற பட்டணத்தில் இறந்துவிட்டார்.

இப்போது கள்ளிக்கோட்டையில் இராஜாவாகவிருப்போர் இந்தச்சேரமான் பெருமாளுடைய சந்ததிகளென்று ஒரு சாசனத்தினால் தெரியவருகிறதன்றியில்;

ஆதிசங்கராசாரியரும் இச்சேரமான் பெருமாள் காலத்திலிருந்து பிரகாசித்ததாக ஒரு சாசனத்தினால் வெளியாகிறது; ஆயினும் அதை நம்புவதற்கு வேறு சாதன ஆதாரங்கள் அகப்படவில்லை.

அந்தச் சேரமான்பெருமாள் மக்காவுக்குப் போனபிறகு, அவருடைய சந்ததிகள் தக்கபடி ஆண்டுவராமையால்; மலையாளத்துக்கு விஜயநகர கிருஷ்ண தேவராயலு ஒரு குலசேகரப்பெருமாளை அனுப்பி ஆண்டுவரச்செய்ததாக ஓர் சாசனமிருக்கிறது. பிறகு இப்போது இராஜனிருக்கும் தளியில் ஒரு வேறு நாட்டு வர்த்தகனாகிய கோளியன் என்பவன் ஒருபெரிய கோட்டையைக்கட்டி வர்த்தகமும், அதிகாரமுஞ்செய்து வந்தபடியால்; அந்த இடத்திற்கு கோளிக்கட்டு என்று பெயருண்டாகி, பிறகு கள்ளிக்கோட்டை என்னும் இப்போது நடைபெயராகி விட்டதாம்.

அநந்தரம் ஐரோப்பா கண்டத்திலிருந்து போர்த்துகேயர் வர்த்தக விஷயமாக வர; அவர்மூலியமாக சிரிய கிறிஸ்தவர்களும் மலையாளத்துக்குவர ஆரம்பித்தார்கள்.

மிஸ்டர் டெயிலருக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தின்படி அச்சேரநாட்டில் கலியுகம் பிறந்தபிறகு அடியிற்கண்ட அரசர்களாண்டார்கள்;—

ஆதிபெருமான் 12௵ம்—பாண்டியராஜபெருமாள் 12௵ம்—சேரமான் பெருமாள் அல்லது பாணுபெருமாள் 36 வருஷம் ஆண்டு மகமதியனாகி மக்காவுக்குப்போனார்—துளபனபெருமாள் 6௵ம்—இந்திரபெருமாள் 12௵ம்-ஆரிய பெருமாள் சபஸ்தானத்தை வகுத்தார். குந்தணபெருமாள் கலினெட்டியில் அரண்மனையைகட்டினார்-பிறகு கோட்டிபெருமாள், மாதவபெருமாள் 11௵ம்—எரிய பெருமாள் 12௵ம்—கம்பென்பெருமாள் 3½ ௵ம்-விஜயன் பெருமாள் விஜயன் கோட்டையை கட்டினார்—வல்லபப்பெருமாள் ஓர் புதுலிங்கத்தைக் கண்டு பிடித்தார் — ஹரிச்சந்திரபெருமாள் புரளிகோட்டையைகட்டினார்—மல்லன் பெருமாள் 12௵ம்—குலசேகரப்பெருமாள் 18௵முமாக ஆண்டார்கள்.

தமிழ்கவிகளால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற சில சேரருடைய பெயர்முதலான விவரங்களாவன.

(1) சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவன்—இவன்போர்வன்மையை நோக்கி யானைப்படையை மேகமாகவும், சேனைவீரர் கையிலுள்ள வாட்படைகளை மின்னலாகவும், போர்பறையை முழக்கமாகவும், குதிரைகளினது கதியைக்காற்றாகவும், வில்லினாற் செலுத்தப்படும் பாணங்களை மழை வருஷமாகவும், பூமியை வயலாகவும், சேனை ஏராகவும், படைதிரைகளைச் சாலாகவும், எறியப்படும் வேலாயுதங்களை வித்தாகவும், சாய்ந்துகிடக்குந் தலைகளை நெற்போராகவுங்கொண்டு வேளாண்மை செய்பவனென அவனைப் பரணர்புறநானூற்றிலே புகழ்ந்துபாடினார்.

(2) சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன்—இவன் கபிலராலும்; குண்டுகட் பாலியாதனாலும் பாடப்பட்ட வொருசேரன். தன்னைப்பதிற்றுப் பத்தினுள்ளேழாம்பத்தென்னும் பாடலாலேபாடிய கபிலருக்கு நூறாயிரங்காணமும் மலைமீதேறிக் கண்டநாடும் பரிசாகக்கொடுத்தவள்ளல்.

(3) சேரமான்கணைக்காலிரும்பொறை — கோச்செங்கட் சோழனாலே சிறைசெய்யப்பட்டுக் காராக்கிருகத்திலே கிடந்து, தாகத்தாற் சோதித்தவழியும் தண்ணீரும் வாங்கி யுண்ணாது, உயிர்துறந்தவன்.

(4) சேரமான் கருவூரேறிய வொள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை — அச்சேரன் நரிவெரூஉத்தலையா ராற்பாடப்பெற்றவன் அப்புலவர் நல்லுடம்பு பெறுதற்குக் காரணனாயிருந்தவனும் இவ்வரசனே (புறநானூறு).

(5) சேரமான் குட்டுவன்கோதை — சோணாட்டு எரிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனாராற் பாடப்பெற்ற வீகையாளன.

(6) சேரமான் குடக்கோச்சேரலிரும்பொறை — பெருங்குன்றூர் கிழாராற்பாடப்பெற்ற சேரன். பதிற்றுப் பத்தினுள்ளே ஒன்பதாம் பத்திற்குத் தலைவனு மிவனே.

(7) சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் — இவனும் வேற்பஃறடக்கைப்பெருநற்கிள்ளியென்னுஞ் சோழனும் போரிலிறந்தபோது கழாத்தலையாராலும் பரணராலும் அச்சோழனோடு சேர்த்துப் பாடப்பட்டவன்.

(8) சேரமான் கோக்கோதை மார்பன் — இவன் கோச்செங்கட் சோழன்காலத்துச்சேரன். இவன் பொய்கையாரால் பாடப்பெற்றவன். இவன் வண்மையிற் சிறந்தோனென்பது புறநானூற்றால் விளங்கும்.

(9) சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சியமாக்கோதை — புறநானூற்றினுள் வருமொரு பாடலால் புலமைநிறைந்த சேரனொருவனென்பது துணியப்படும்.

(10) சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் — 1 சிக்கற்பள்ளியி லிறந்த பெருங்கொடையாளனாகிய சேரன், இவன் குண்டுகட்பாலியாதனாராற்பாடப்பெற்றவன். 2. கபிலர்தகையைப்பற்றி நகைமெல்லியனென, அவராற்பாடப்பெற்ற சேரன்.

(11) சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரமான்பொறை — தனது முரசு கட்டிலிலறியாதேறி நித்திரைசெய்த மோசிகீரனாரைத் தண்டியாது அவர் துயிலெழுமளவுந் துணையுங் கவரிவீசி நின்றபெருந்தகையாகிய சேரன் பதிற்றுப்பத்தினுள் எட்டாம்பத்தாலே தன்னைப்பாடிய அரிசில் கிழாருக்கு ஒன்பதிலக்ஷம் பொன்பரிசில்கொடுத்தோனும் தகடூரெறிந்தவனு மிவனே.

(12) சேரமான் பாமுளூரெறிந்த நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி — சேரமானுடைய பாமுளூரை வென்றடிக்கொண்ட சேரன். இவன் ஊன் பொதிபசுங்குடையாரால் பாடப்பெற்றவன்.

(13) சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ — இவன் கொடையாலும் வீரத்தாலும் புகழ்படைத்த வொருசேரன். பேய்மகள் இளவெயினியாற் பாடப்பெற்றவன். பாட்டிலும் வல்லவன.

(14) சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் — இவன் கரிகாற்சோழனுக்குத்தோற்று நாணிவடநாட்டிற் சென்றிருந்த சேரன். இவன் கழாத்தலையாராலும் வெண்ணிக்குயத்தியார் என்னும் இருவராலும் பாடப்பெற்றவன்.

(15) சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன்—இவன் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் செய்த யுத்தகாலத்திலே அவர்கள் சேனைகளுக்கு அந்தயுத்தம் முடியுங்காறும் கவலுணவளித்த பெருஞ்செல்வனாகிய சேரன்—இவன முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரால் பாடப்பெற்றவன்.

(16) சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை—இவன் சோழன் ராஜசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடு போர்செய்த சேரன்- இவன் பொருந்திலிளங்கீரனாராலும், வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனாராலும் பாடப்பெற்றவன்.

(17) சேரமான் மாவெண்கோ—கானப்பேர்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும், சோழன் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் இச்சேரன் காலத்தவர்கள்- மூவரும் நட்பினர்கள்- இச்சேரமானே சேரமான்பெருமாணாயனாரெனப் பெயர் கொண்டவர்- இவரைப்பாடிய புலவர் ஔவையார்.

(18) சேரமான் யானைக்கட்சேரலிரும் பொறை — மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை பாதுகாத்த நாடு தேவருலகத்தை யொக்கும் என்றுலகம் போற்ற அரசுபுரிந்த சேரன்- இவன் தன்னைப் பாடும் புலவர்க்குப் பிறரிடத்தே சென்று பாடியிரந்து நில்லாவண்ணம் அளவின்றிப் பெரும்பொருள் வழங்கும் பெருங்கொடை வள்ளல். இவனைப்பாடிய புலவர் குறுங்கோழியூர்கிழார்.

(19) சேரமான் வஞ்சன் — இவன் திருத்தாமனாரால்பாடப் பெற்ற சேரன். அபிதானகோசம்—167—171 பக்கங்கள்

மூன்றும் அத்தியாயம்-

திருவநந்தபுர ஸம்ஸ்தானம்.

சேரமான்பெருமாளுடைய சந்ததிகள் கள்ளிக்கோட்டையிலாண்டுவரும் போது, வாகனமீது கொங்கு நாட்டரசர்கள் படையெடுத்துப்போனதில்; அந்தச் சேரமான்பெருமாளுடைய சந்ததிகள்பயந்து கி-மு 1242லும் திருவனந்தபுரம் குடிபுகுந்தார்கள். பரசுராமர்காலத்தில் பானுவிக்கிரமனுடைய அண்ணன் குமாரரான ஆதித்தியவிக்கிரமனுக்கு பட்டங்கட்டியபோது குடிபுகுந்ததாக ஒருசாசனத்திலேயே தெரியவருகிறது. ஆயினும் திருவநந்தபுர சரித்திரத்தைப் பற்றி மிஸ்டர் சங்குண்ணி மேனன் எழுதியதில் அடியிற்கண்ட இராஜாக்கள் திருவனந்தபுரத்தை ஆண்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது:—

திருவனந்தபுரத்தை ஆண்ட அரசர்கள்.

(பானுவிக்கிரமன் காலந்தெரியவில்லை) வீரமார்த்தாண்டவர்மா கி-பி 731ம் உதயமார்த்தாண்டவர்மா 824 (இவர் காலத்தில்தான் மலையாள கொல்லமாண்டு என்னும் புதுவருஷ ஆரம்பம்) ஆதித்தியவர்மா 1188லும் வீரராமமார்த்தாண்டன் 1335—1336, (இவர் காலத்தில் திருவாங்கூர் கோட்டை கட்டப்பட்டது) ஏரிவிலகறவர்மா 1376—1382- கோதவர்மா 1382—3ஸ்ரீ சேரஉதயவர்மா (சோமாதேவி மணைவி) 1382—1444, வானவசாத முத்தராஜவர்மா 1444—1458. வீரமார்த்தாண்டவர்மா 1458—1471, ஆதித்தியவர்மா 1471—1478; ஏர்வீரவர்மா 1478—1504, மார்த்தாண்டவர்மா 1504—6ஸ்ரீ வீரரவி வீரவர்மா 1504—1528, மார்த்தாண்டவர்மா 1528—1537. உதயமார்த்தாண்டவர்மா 1537—1560, கேரளசேகரவர்மா 1560—1567, ஆதித்தியவர்மா 1594—1604 உதயமார்த்தாண்டவர்மா 1604—1606, வீரரவிவர்மா 1606—1619, வீரபானுவர்மா 1619—1625, இரவிவர்மா 1625—1631, உண்ணிகேரளவர்மா 1631—

1661, ஆதித்தியவர்மா 1661—1677, உமயம்மாள் இராணியார் 1677—1684, இரவிவர்மா 1684—1718, உன்னிகேரளவர்மா 1718—1724, இராமவர்மா 1724—1728, (இக்காலத்தில் மதுரை விஸ்வநாதநாயக்கொரு படையெடுத்துப் போய் கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு பிறகு இராஜிசெய்யப்பட்டது) மார்த்தாண்டவர்மா 1728—1758, இராமவர்மா 1758—1798, பாலராமவர்மா 1798—1810 கவுரிலக்ஷ்மி ராணியார் 1810—1815, கவுரிபார்வதி பாயம்மாள் 1815—1829, இராமவர்மா 1829—1847, மார்த்தாண்டவர்மா 1847—1860, ருக்குமணி பாயம்மாள் 1860—6? இராமவர்மா 1860—1880, இராமவர்மா 1880—1885 ஸ்ரீலஸ்ரீ பத்மநாப தாஸவஞ்சி பலராமவர்மா, குலசேகரகிரீடபதி மன்னி சுல்தான் மகாராஜராஜ இராமராஜபகதூர் ஷம்ஷேர்ஜங்கு மகாராஜர் 1885ஆம் ஆகஸ்டுமாதம் 19உ பட்டாபிஷேகம் பெற்றார்.

அவர்களில் ஸ்ரீராமவர்மா மகாராஜாவை மகாமதியூகியென்று புகழ்ப்பெற்ற இராஜா மாதவராயரிடம் நான்குவருஷங்கள் வரையில் படிப்பிக்க வைத்ததில்; அந்த ராஜா மஹாவித்துவ சிரோமணியாகி அனேக இங்கிலீஷ்பாஷா புஸ்தகங்களை மலையாளபாஷையில் மொழிபெயர்த்து வித்தியார்த்திகளுடைய விஞ்ஞானத்தை விருத்தியாக்கிவந்தார்.

அந்த இராஜா பிரபலமான பெருத்த புத்தகசாலையை நியமித்ததுடன்; கந்தமூல விஷசாஸ்திர நிபுணராக இருந்தபடியால், காட்டிலபலவிதப் பூ, காய், கனி செடிகளையும், காப்பிக்கொட்டை, தேயிலை, மரவள்ளிக்கிழங்கு, மணிலா; புகையிலை முதலான பயிர்களையும்வைத்து பயிர்செய்து குடிகளுக்குக் காட்டினார். அவர் சித்திரமெழுதுவதிலும் படம் எழுதுவதிலும் வல்லவர். நாட்டின் பூர்வசரித்திரங்களைத் தேடி சென்னையில் டாக்டர் ஜே. பி. காட்டனால் நடத்திய 'அதீனீயம்' பத்திரிகைகளும், கல்கட்டா ரிவியூ பத்திரிகைக்கும் எழுதிவந்தார்- அந்ததேசம் முழுமையும் யாத்திரைசெய்து சுற்றிப்பார்த்து அனேக சரித்திரங்கள் அறிந்தவர். அந்தகாலத்தில் மஹா மதியூகி ஆகிய மாதவராயர், அந்தச் சமஸ்தானத்துக்கு மந்திரியாகி, மேற்படி ஸமஸ்தானமே 1858ஆம் முதல் 1872ஆம் வரையில் அவர் அதிகாரத்தில் இருந்தபடியால்; அந்த திவான் உடனே சகல சீர்திருத்தங்களைக்கையாடி வர்த்தகம், வரி, வைத்தியம், வித்தியா விவசாயாதி விஷயங்களில் விசேஷ சீர்திருத்தங்களைச் செய்து குடிகளுடைய க்ஷேமத்தை விருத்தியாக்கினார். பிறகு திவான் சேஷய்யசாஸ்திரிகளும், வெம்பாக்கம் ராமய்யங்காரரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணசாமிராயரும், மாதவராயரும் திவான்களாகி அனேக சீர்திருத்தங்களைச் செய்வித்தார்கள்.

இப்போது இந்தத்திருவனந்தபுர ஸமஸ்தானத்தின் (1894ஆம்) சுற்றளவு 6730 சதுரமைல், இதிலுள்ள 1891ஆம் வருஷம் ஜனசங்கியை கணக்குப்படி 25,57,840 ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள்- 1881ஆம் ஜனசங்கியைப்படி 17,55,000 இந்துக்களும், 4,98,000 கிறிஸ்தவர்களும், 1,47,000 மகமதியரும் குடியிருந்ததாக கணக்கிடப்பட்டிருப்பதால்; இந்நாட்டில் கிறிஸ்தவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறதாகத்தோன்றும்- அப்படி இருந்தாலும் தற்கால ராஜாவும் திவானவர்களும் சகலமதஸ்தர்களையும் சமரசமாக நடத்திவருகிறார்கள். இப்போது 66,66,000 ரூபாய் ஸமஸ்தான வரும்படியாக இருக்கிறது. வித்தியா விஷயத்தில் இச்சமஸ்தானம் மைசூரைவிட சிறந்ததென்று சொல்லலாம். இத்தேச

கூட 45 ஊட்டுப்புறையென்னும் அன்னசத்திரங்களை ஸ்தாபித்து, ஆயிரக் கணக்கான ஏழைப்பிராமணர்களை ஆதரித்துவருகிறார்கள்.—

நான்காம் அத்தியாயம்.

சேரநாட்டார் என்று சிலர் தப்பிதமாக எண்ணி இருக்கும் கொங்குநாட்டு அரசர்கள்.

சேரநாட்டாரையே கொங்குநாட்டாரென்று சிலர் எண்ணி இருக்கிறார்கள். ஆனால் சரித்திர சாசனங்களினால் சேரநாட்டார் வேறு ஜாதியாரென்றும், கொங்கு நாட்டார் வேறுஜாதியாரென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. எப்படியெனில் அசோகராஜனுடைய இராஜ்கீய கிரந்தத்தினாலும், பொடோலேமி (Ptolemy's Works in R. Asiatic Research Vol- VII—1-86) என்பவர் எழுதிய கிரந்தங்களினாலும்; கொங்குநாட்டார் கி-பி 1132வரையும் ஹரிசாநாட்டிலிருந்த கங்கைகுலத்தாரென்றும், அவர்கள் 16-ம் நூற்றாண்டில் சிவசமுத்திரத்தில் ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்ததில்; அதை விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயலால் ஜயிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர்களுடைய சந்ததிகள் இப்போது கோயமுத்தூர் ஜில்லாவைச்சார்ந்த கருரைப்பிரதான பட்டணமாககொண்டு ஆண்டுவந்ததாகவும், அப்படி ஆண்டவர்களில் அடியில் கண்டவர்கள் சிரேஷ்டர்கள் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எவர்களெனில்:—

வீரராயசக்கிரவர்த்தி, கோவிந்தராயன், கிருஷ்ணராயன், கலாகவல்லபராயன், கோவிந்தராயன், சதுர்புஜகாமதேயன், திருவிக்கிரமதேவன், கொங்கணிவர்மன், மாதவராயன், ஹரிவர்மராயன், பரிகுலாதிராயன், நரசிம்மராயன், விஷ்ணுகோபவர்மன்; பிரிகுலாதித்தராயன், மாதவராயன், கிருஷ்ணராயன், கொங்காணிமதிராயன், ஹரிச்சந்திரராயன், கிருஷ்ணவர்மன், கொங்காணிமாதிராயன், அருவிந்தராயன், மூஷ்கராயன், பிரம்மஹுத்திராயன், திருவிக்கிரமராயன், பூவிக்கிரமராயன், வல்லபராயன், நவகாமராயன், இராஜகோவிந்தன், சந்திவர்மன், சிவமாமன், பிருதிவி கொங்காணி, விஜயாதித்தியன், மல்லதேவன், காந்ததேவன்; சத்தியவாக்கியன், குணாதுத்தமன், வல்லதேவன், காவிநகராயன், இவர்களாண்டகாலமுதலானதுகளை விவரமாகக் காட்டும் சாசனங்கள் இன்னமும் அகப்படவில்லை. ஆயினும் மிஸ்டர் டாசன் (Mr. Dawson's Paper in Asiatic Journal Vol. VIII) கிரந்தத்திலும், சேலம்ஜில்லா மானியுவலில் கனம்போக்ஸ் (Rev- Foulke's Historical Papers) எழுதிய சரித்திரத்தினாலும் ஒருவாறு அறியலாம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

சோழராஜியம்.

சோழமண்டல எல்லையைக்காட்டும்.

வெண்பா.

கடல்கிழக்குத் தெற்குக்கரை பொருவெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசையில்
ஏணாட்டுப் பெண்ணையிருப்பது நாற்காதஞ்
சோணாட்டுக் கெல்லை யெனச்சொல்.

சோழராஜியம், கிழக்குத்தெற்கும் கடலும், வடக்குவெள்ளாறும்; மேற்கு பாண்டியதேச எல்லையாக உடையது— அதுகாவிரி நதிபாயும் நாடாதலினால் நீர்வளம் புன்னுடைத்து; காரணவிசேஷ பெயர்களைக்கொண்டு நீர்வளம்

வில்வளம் பொருந்திய நன்னாடு- அது காவிரி-பூம்பட்டினம், கருவூர், திரு வாரூர், தஞ்சை, திருக்குடந்தை, காஞ்சி முதலான சிறந்த இராஜமாநகரங்களை யுடையது-

சோழராஜர்களும்—அவர்கள் ஆண்டகாலமும்.

சோழராஜர்கள் இன்னவர்களென்றும், அவர்கள் ஆண்ட காலமும், இடமும் இன்னின்னவை என்றும், ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டும் சரித்திர சாசனம் கிடைக்க வில்லை. தென்னாட்டுப் புராணங்களைப் பரிசோதிப்போமாகில்; அவைகளிற் சில சோழர்களுடைய பெயர்களையும், அவர்கள் கட்டிவணங்கிய சைவ வைணவக் கோயில்களின் பெருமைகளையும், பற்றி மாத்திரம் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றனவே ஒழிய; அவர்களாற் குடிகளுக்குண்டான சாதகபாதக கால தேசவர்த்தமானங்களைப்பற்றி விபரமாகச் சொல்லப்படவில்லை. சிலபுராண காவியங்களில் திருநீற்றுச்சோழன், மநுநீதிகண்டசோழன், குளக்கோட்டுச் சோழன், சயையுன்னுபூபாலசோழன், விடலராயசோழன், குலோத்துங்க சோழன், இராமபத்திர ஞாப்பசோழன் முதலான சிலருடைய சரித்திரங்களைப் பற்றி மாத்திரம் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன—எப்படி எனில்·

வருண சிந்தாமணியின்படி.

முசுகுந்தன பூர்வஜன்மத்தில் குரங்காக இருந்து, வில்வத்தைப்பறித்துச் சிவபெருமான்மீது எறிந்த புண்ணியத்தினால் சக்கிரவர்த்தியாகியும்; இராக்ஷத ரால் வருந்திய தேவேந்திரனுக்கு உதவிசெய்ததனால் தேவேந்திர னர்ச்சித்த மாகிய தியாகராஜபெருமானைப் பெற்றுவந்து, திருவாரூரில் பூசைசெய்ததனால்; பெருமைப்பெற்றானும்—

காடுவெட்டியசோழன் — பாண்டியனுக்கு பயந்து மதுரை மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரரை வேண்டி தவிக்க: அந்த ஈசுவரர், இராக்காலத்தில் சோணடுபோய் பாண்டியன் இட்டிருந்த கதவு முத்திரியைநீக்கி தரிசனம் பெறச்செய்தாராம்.

கோச்செங்கட்சோழ நாயனார்—இவர் முன்ஜென்மத்தில் சிலம்பியாகி இருந்து, பட்டுநூலிழைத்து பந்தல்போட்டு சிவபெருமானை வணங் கியதால் அரசனாக பிறந்தார்—இவர் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராம்.

புகழ்ச்சோழநாயனார்—இவர் உறையூரிலிருந்து ஆண்டு, கரு வூருக்குவந்து கொங்கு, குடகு நாட்டரசர்கள் கொண்டுவந்தத் திறைப்பொரு ளைப்பெற்று மரியாதைசெய்தனுப்ப; அதிக னென்னும் மலைநாட்டரசன திறை யைச்செலுத்தாமையால், படையேவிப்போய், அவன்சேனைகளைவெட்டி விழுத்த; அதில் ஒருசிரசில் சடையிருக்கக்கண்டு, ஐயோ? சிவதுரோகம் செய்தோமென் றெண்ணி அச்சிரசோடு அக்கினிகுண்டத்தில் விழ, சிவபதமடைந்தாராம்— இவரும் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராம்.

அபயகுலசேகரசோழன்—இவர் திருவாரூரை இராஜதானியாகக் கொண்டு ஆளுகையில்; ஒதுவார் பாடியபண்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மற்றப்பண்களை தேடிபிடிக்க கங்கணம்கட்டிக்கொண்டு, பொல்லாப்பிள்ளை

யாரை பூசித்தருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியைக்கொண்டு சிதம்பரத்தில் நடேசர்பால் இருக்கக்கண்டு பிடித்தவராம்.

அநபாயசோழன்—இவர் ஜீவகசிந்தாமணியை மெச்சி சாட்டி வருவதை, அவர் மந்திரி சேக்கிழார் நாயனார்கண்டு, அவரைத்திருத்த வண்ணம் தில்லைவாழந்தணர் முதலானவர் திருவடியார்களுடைய சரித்திரங்களைப் படிக்கும்படிக் — ஏவி, பலவியாயங்களை எடுத்துச்சொல்ல சுந்திரமூர்த்திசுவாமிகள் — பதினொரு திருப்பாடல்களாகப் பாடியருளிய திருத்தொண்டத்தொகைக்கு, பொல்லாப்பிள்ளை பொருள் சொல்லியதை, நம்பியாண்டார் நம்பி தமதுபெயரை முன்னிட்ட கலித்துறைத் திருவந்தாதியை விரித்து புராணமாகப் பாடவேண்டுமென, (அநபாயச்சோழன் வேண்ட) அந்தசேக்கிழார் இணங்கி, சிதம்பரம்வந்து நடராஜபெருமான் "உலகெலாமென" அடி எடுத்துக்கொடுக்க பெரியபுராணம் பாடினராம்.

ஆதொண்டசோழன்—இவர்தந்தையாகிய மணிகண்டசோழன் அல்லது குலோத்துங்கசோழன், ஒருநாள் வேட்டைக்கேகிய வனத்தில் ஒரு ரிஷிகன்னிகையாகிய நாககன்னிகையை ஆதொண்டை பூமாலையைச்சாற்றி, காந்தர்வ விவாகஞ்செய்துகொண்டதனால் பிறந்தவர்—இவர்தந்தை தனது இராஜியத்தின் தென்பாகத்தை பட்டமகிஷியின் குமாரனுக்குக்கொடுத்தும்; வடபாகத்தை இந்த ஆதொண்டருக்குக் கொடுத்தும் ஆளச்செய்தாராம்—இவர் ஆண்டபாகத்திற்கு தொண்டைமண்டலமென்று பெயராகியது—இவர் தமது நாட்டில் வேளாளரை குடியேற்றி சிறப்பித்தபடியால், அவர்கள் தொண்டைமண்டல வேளாளர் என்றபெயரைப் பெற்றார்கள்—அந்ததொண்டைமண்டலத்தின் எல்லையாவன—

வெண்பா.

மேற்குப் பவளமலை வேங்கடமே வடக்கா
மார்க்கு முவரி யணிகிழக்கு—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பினாகி திகழி ருபதின் காத
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.

இத்தொண்டைமண்டலத்திற்கு காஞ்சிபுரம் தலைநகரமாம்—இது நிற்க.

கலிங்கத்துப்பரணி, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருவிசைப்பா, விக்கிரமாங்கதேவசரித்திரம், பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை, விக்கிரமசோழன் உலா, குலோத்துங்கசோழன் கோவை, விடலராயன் பலசந்தமாலை முதலான கிரந்தங்களில் ஒருவாறு சொல்லப்பட்டிருக்கினும்; பூரணமாகத் தெரிவிக்கப் பெறவில்லை.

பிங்கல முனிவர்செய்த பிங்கலந்தை என்னும் பிங்கலநிகண்டில், "சென்னிவளவன் செம்பியன் கிள்ளி, பொன்னித்துறைவன் புலிக்கொடியோன் மால், கோழிவேந்த னேரி வெற்ப ஞாரின கண்ணிய னேரியன்பயன் சூரியன் புன்னுடன் சோழன் பெயரே"—என்று சொன்ன 747-வது சூத்திரத்தின்படி—சோழனுக்கு சென்னி வளவன், செம்பியன், கிள்ளி, பொன்னித்துறைவன்;

புலிக்கொடியோன், மல்கோழிவேந்தன், கேரிவெற்பன், ஆரின்கண்ணியன், சேரியன், அபயன்; சூரியன், புன்னாடன் எனபலப்பெயர்கள் உண்டாம்,

சோழர்கள் ஐம்புவன் அல்லது சாம்பவன் கோத்திரத்தைச் சார்ந்திருந்ததனாலும்; அவர்களுடைய ராஜியபரிபாலனம் பானுவைப்போல பிரகாசித்ததனால் சூரியன் என்றபெயரைப் பெற்றிருந்ததனாலும்; சாம்புவன் அல்லது சம்பியன் அல்லது சூரியன் ஆண்டராஜியத்துக்கு சாம்பிய மண்டலம் அல்லது சம்பிய மண்டலம் அல்லது சூரியன மண்டலமென்ற பெயருண்டாகி; அது காலசவட்டத்தில் சோழமண்டலம் என்றபெயரைப் பெற்றதாகத் தோன்றுகிறது.

பிறகு 1902ஹும் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தாருக்கு அகப்பட்ட கலிங்கத்துப்பரணி யேட்டை ஆதாரமாகக்கொண்டு மகா-ஸ்ரீ, வி. கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் (பி. ஏ, பி. எல்) சபஙிருதவது கார்த்திகை, மார்கழி, தைமாதங்களின் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் பின்வருகிற கருத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

ஜயங்கொண்டார்—கலிங்கத்துப்பரணியில், "சுரா திராகன் முதலாகவரும் சோழனு முனை சோழமண்டல மமைத்த பிறகேழுலகையு மிராசகேசரிகளாமிருவரானையெனவு மேறுவெப்புலியினானையென நின்றவருளும்" என்ற இ பாட்டுகளின்படி. சோழராஜியத்தை முதல்முதல் ஸ்தாபித்தவன் சுரா திராஜன் என்றும்; அவன் மகன் விஜயாலயன் கி-பி 830—850ஹும் பிரகாசித்தவனும்—அவன் கொடும்பை என்னும் ஏரிக்கரையோரமிருக்கும் கொடும்பாளூர் அரசன் இடங்கழியார்வழியில் தோன்றினவனும்—தஞ்சையை ராஜதானியாக்கி, வரகுண பாண்டியனை தாக்தியடித்து, திருவிடைமருதூர் சிவாலய மேற்குவாயிற்கோபுர மமைத்தவனும். அவன்காலத்தில் அமோகவர்ஷன் என்னும் மராட்டிராஜன் அபிமானம்பெற்ற ஜினசேனன் என்னும் சமணமுனி மஹா புராணத்தின் முதற்பாகமாகிய ஆதிபுராணத்தை எழுதி முடித்தாராம்.

அந்தவிஜயாலயன் காலத்தில் ஆதிசங்கராசாரியர் அப்போது புகழ்பெற்ற சிவஸ்தலங்களாக இருந்த தில்லையையும், திருவிடை மருதூரையும், குடமூக்கு என்னும் கும்பகோணத்தையும் தரிசித்துப்போனாராம்—பிறகு.

ஆதித்தசோழன் கி-பி 850—880 வரை

விஜயாலயன் இறந்தபிறகு; அவன்மகன் ஆதித்தன் தஞ்சையில் சிம்மாசனமேறினன். அவனுக்கு கோவிராஜ கேசரிவர்மன் என்னும் இராஜேந்திரன் என்றும் பெயர்கள் வழங்கிற்றும்—அவன் கொங்குநாட்டின்மேற் படையெடுத்துப்போய், அப்போது தலைக்காடு அல்லது தவளனபுரம் ராஜதானியில் அரசுபுரிந்த பிருதிவிபதியின் மகன் சிவமாரனோடு சண்டைசெய்து, சையமலைவரையிலுள்ள கொங்குநாட்டைப் பிடித்தும்; தஞ்சையைவிட்டு உறையூரைத் தனது ராஜதானியாக்கிக்கொண்டானும்—பிறகு காஞ்சிபுரத்திலிருந்த பல்லவராஜ கோவிஜய திருபதுங்கவர்மனுடைய மகளை மணம்புரிந்து, பல்லவநாட்டிற்கும் அரசனானும், பிறகு கொங்குநாட்டில் கொள்ளையடித்தப் பொருளைக்கொண்டு தில்லையில் கோயில் கூடகோபுரம் மாடமாளிகைகளைக் கட்டிவைத்ததாக (தக்ஷயாகப்பரணி 835, 836, 837ல், "கூடமெடுத்த குளத்தோடு கோபுர மாடமெடுத்த பிரான்மகன் வாழியே"—என ஒட்டக்கூத்தர் பாடியிருக்கிறார்—அன்றியும்.

பாலாற்றங்கரையிலே, களந்தை என்னும் ஊரிலே, ஆதித்தீச்சரம் என்னும் சிவாலயம் எடுப்பித்தானும். பிறகு தனது பகைவனை வல்லான் என்னும்

அரசனை செங்குந்தரில் தலைவராகிய பழுவூர் வீரன், பழுவை நாராயணன் கச்சித்தனியன் முதலான 12 பெயர்களைக்கொண்டு ஜயசிலையெறியும்; பிறகு திருச்செந்தூரிலிருந்த சுபன் என்னும் செங்குந்தனை துணைக்கொண்டும் ஈழநாட்டரசனை வென்றானும்—

செங்குந்தர் குலத்திலுதித்த ஒட்டக்கூத்தர் ஆதித்தனுடைய சமூக வித்துவானாகவும்; அவன்மகன் குலத்துங்கனுக்கு உபாத்தியாயனாகவுமிருந்தான். ஆதித்தனுக்கு மூப்பு அதிகரித்து, தன்மகன் குலோத்துங்கனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்ட, உறையூரை அலங்கரித்து அநேக பெருநில குறுநில மன்னர்கள் முன்பட்டாபிஷேகம் செய்தபோது; இளவரசன்பேரில் வாழ்த்துக் கவியாக ஒட்டக்கூத்தர். "ஆடும் கடைமணி நாவசையாமலகிலமெங்கு, நீடுங்குடையைத் தரித்தபிரான்—என்றுகூற—இளவரசன்கேட்டு—"பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தனைபதாம்புயத்தைச்—சூடும் குலோத்துங்க சோழனென்றே யென்னைச் சொல்லுவரே"—என்றுபாடி முடித்தானும்—

இந்த ஒட்டக்கூத்தரே, குலோத்துங்கனுக்கு பாண்டியன் பெண்ணை விவாஹம்செய்யத் தூதுப்போன காலத்தில், ஆதித்தன் மறைந்தானும். இந்த ஆதித்தன் காலத்தில்தான் ஸ்ரீசங்கராசாரியருடைய சீடர் தேவேசுவரரும், அவருடைய சீடராகிய சர்வஞாதமன் என்பவர் சங்க்ஷேப சாரீரகம் என்னும கிரந்தத்தை எழுதினதாகத் தோன்றுகிறது—இதுநிற்க.

சோழர்கள் சந்திரவமிச க்ஷத்திரியர்கள் என ஹரிவமிசமென்னும், புராணத்திற் சொல்லப்படடிருப்பதைப்போலவே; சோழர்களிற் முதலரசன் துஷியந்தனுடைய பௌத்திரனாகிய ஆசிரதனுடைய புத்திரன் என்று அபிதானகோசத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சோழர்களுடைய ஆதிஉற்பத்தியைப் பற்றிப்பலவருஷங்களாக சோதித்து வரும் கவரன்மெண்டு சிலாசாதன பண்டிதர் ஸ்ரீவெங்கயரவர்கள் "சோழர்கள்" சூரியவமிசத்தாரென்றும், அந்தராஜியத்தைமுதலிற் ஸ்தாபித்தவன் விஜயாலயனென்றும் (1900ஸூம் நவம்பர் மீ இந்தியன் ரிவியூவ் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார் (Vide Pages 504—506 A Page in South Indian History in the Indian Review No. 11 Nov. 1900)

இதற்கு ஓர் ஆதாரமாக 1837-ம் வருஷம் கல்கத்தா ஆசியாடிக் சொசைடி சரித்திர சஞ்சிகை 7-வது புத்தகம் 2-வது பாகம் 123-வது பக்கத்தில்.

"சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் உண்டான விடமானது ஒருகாலத்தில் தண்டகாரணிய மென்னும் பெயரால் பயங்கரமான காடாகவும்; அதில் புலி சிங்கம் யானை முதலான கொடியமிருகங்களும், இராக்ஷதர்களும் வசித்து வந்ததாகவும்; அப்படிப்பட்டவிடத்திற்கு அயோத்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீராமர் தெற்கே வந்தபோது அவருடன் வந்த ஒருவீரனுக்கு தாயமன்நல்லி, என்று பெயரென்றும்; அந்தத்தாயமன நல்லி, ஸ்ரீராமருடைய உத்தரவின்படி காவிரி பாய்ந்து பாயும் திரிசிபுரமென்னும் இடத்தில் தங்கியிருந்து அங்கிருக்கும் மலையின்மீது தனதுபெயர் வழங்கும்படி "தாயமநல்லி சுவாமி" என்னும் நாமதேயத்தால் ஒரு சிவஸ்தலத்தை உண்டாக்கி சதாசிவப்பூஜைசெய்துகொண்டு வருகையில்; அந்தச்சிவபெருமானைத் தரிசிக்கவந்தவர்களுக்கு அனுகூலமாக அங்கிருந்த பயங்கரமானக் காட்டைக்களைந்தும், வாவிகூபங்களையும், வீடுகள் கடைகள் முதலான வசதிகளையுண்டாக்கியும், அங்கு

நதி விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு வேண்டிய கால்வாய் முதலான பாசன வசதிகளை நியமித்து ஆளவேந்தராகவும்; பிறகு அவனது முதல் குமாரனாகிய "தர்மவர்மச் சோழன்" ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்திற்கு சப்த பிராகாரங்களைக் கட்டியதும் அசோகருடன் [illegible] ஒரு கிராமமாக்கியதாகவும்; அவனது 2-வது குமாரனாகிய செங்கட்சோழன் ஆண்டு வந்தபோது காவிரிநதியினால் "வெண்[illegible]" சேர்ந்து குடிதனம் பாசன வசதியை விருத்தியாக்கியதால்; அச்சோழனுக்கு செங்கட் சோழன் என்ற பெயருண்டாகியதென்றும்; பிறகு அச்சோழனுடைய குமாரனாகிய கரிகாலச் சோழன், காவிரி நதியின்மீது பெரிய அணையைக் கட்டுவித்ததாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

இச்சரிதைகளையும் சரியான சாதனமென்று எண்ணக் கூடவில்லை; ஏனெனில், திரிசிரபுரமானது ஒருகாலத்தில் பயங்கரமான மூன்று சிரசுகளை உடைய ஒரு ராக்ஷசன் வசித்தவிடமென்று ஸ்தலபுராணங்களால் அப்பட்டமாகிறது. மேலும், அத்திருக்கும் "தாயுமான ஸ்வாமி" என்னும் சிவஸ்தலம் மஹாபுராதனமானதென்றும்; அங்கிருக்கும் சிவபெருமான, தாயாக வந்து ஒரு பிள்ளைக்குப் பாலைக்கொடுத்து, பாதுகாத்தபடியால்; அந்தமூர்த்திக்கு மாத்ருபூதேசுவரர் என்று சமஸ்கிருத பாஷையிலும், தாயுமானவர் என்று தமிழிலும் வழங்கிவருகையில்; வடதேசத்திலிருந்து வந்த இங்கு குடிபுகுந்த தாயுமான் நல்லி என்றவன்பெயர் எப்படிக்கேற்பட்டதோ தெரியவில்லை.

தென்னாட்டிற் சிறந்த தமிழ்பாஷையில் நாகசோழர்கள் இருந்த காலத்தில் எழுதிய சில ஸ்தலபுராணங்களிலேயும், முக்கியமாகக் கோயில் புராணம், இரணியவன்மச்சருக்கம் 9, 10, 11, 17, 23, 33, 52, 53, 132-வது கவிகளிலும்; மேற்படி புராணம் திருவிழாச் சருக்கம் 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13-வது கவிகளிலும், பெரியபுராணம் கூற்றுவநாயனார் சரித்திரம் 1, 2, 3, 4, 5-வது கவிகளிலும், கலிங்கத்துப்பரணி முதலானவைகளில் சோழர்களுடைய ஆதிசரித்திரம் முதலானதுகளை சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றன— எப்படியெனில்,

கவேடசன் என்னும் கௌடதேசத்தை ஆண்டுவந்த மகாராஜாவுக்கு சிங்கவர்மன், வேதவர்மன், சுமதி, என்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறந்ததில்; முதற் குமாரனான சிங்கவர்மாவுக்கு தேகத்தில் வெண்குஷ்டம் கண்டு வருந்தியதனால் இளைப் பிறவித் துன்பத்தைச் சகிக்கமுடியாமல், தனது பிதுரார்ஜிதமான ராஜ்ய பாரத்தைத் தனது தந்தைக்குப் பிறகு, தன் தம்பிமார்களாகிய வேதவர்மா, சுமதி என்பவர்களே பரிபாலனம் பண்ணச்சொல்லிவிட்டு, தான் ஒரு சன்னியாசியைப்போல வேடந்தரித்தும், அப்போது தண்டகாரணியமாக இருந்த தென்னாட்டையடைந்தும், தபோநிதியாகியும், முதலில் ஸ்ரீசைலம், காளாத்திரியில் தங்கியும், அங்குள்ள சிவமூர்த்திகளைப் பூசித்தும்; பிறகு காஞ்சிபுரத்துக்கேகி அங்குள்ள ஏகாம்பரநாதரைப் பூசித்தும்; பிறகு தில்லைவனமாக இருந்த சிதம்பரத்துக்குப்போய் அங்கிருந்த வியாக்கிரபாதரைத் தரிசித்தும்; பிறகு அவருடைய உதவியினால் பதஞ்சலி மஹாமுனிவரைத் தரிசித்தும்; அவரால் நடேசருடைய அருளைப்பெற்றும்; அங்கிருந்த 'சிவகங்கை' என்னும் திவ்விய தடாகத்தில் மூழ்கித் தனது தேகத்திலிருந்த வெண்குஷ்டவியாதி நீங்கி பொன்மேனியாக—இரணியவர்மா என்ற மறுபெயரைப் பெற்றும்; சதாசிவ

பத்தியில் மூழ்கி வசித்துவரும்போது; தனது தந்தை இறந்தசங்கதியைக்கேட்டு சுவடேசம்போய், தானனுபவித்த சிவத்தலங்களைச் சொல்லித் தகப்பனாரின் சாவிதி சடங்கும், திரவியத்தட்டும், அங்கிருந்த 3,000 பிராமணர்களுக்கு டுத்தும் தில்லை யைத்திறந்த திருப்பணி செய்து, அங்கிருந்த பயங்கரமான கட்டடைக்கப்பட்டு, பாங்கர புலிக்கோயிலை ன்றும், அகக் கூடை கல்லாடாக்கியும், அவ்வளவில் கூட கூட கோபுரம் கோயில்களையும், தாரணிடுத்துவந்த மூவாயிரம் பிராமணர் வீதி களாகிய அந்தணர்களுக்கு அழகிய வீடுகளையும், மாளிகைகளையும் நிர்மித்தும்; அந்தணர்களுக்குச் சமீபமாக, கீழ்ப்புறத்தில் தான் குடியிருக்க 'பொன்வீடு' கட்டி வைத்தது; தயாவர்களா முதலான விக்கிரகங்களை உண்டாக்கியும்; தடாகங்களை வீற்றிருக்கின்ற பஞ்சாக்ஷரப் படிகளை வீதி வியாகரித்து, பதஞ்சலிமுனி கையால் பட்டாபிஷேகம் பெற்றும், புலிப்பிடியாகிய சிதம்பரத்துக்கு அரசனாகிய தால், புலிக்கொடியை விருதாகப்பெற்றும், பஞ்சாக்ஷர உருவாகிய திருநீற்றைத் தரித்ததனால், திருநீற்றுச் சோழன் என்ற மற்றொரு சைவப்பெயரையும் பெற் றும், தம்குடிகளிடம் 5 ல் ஒருபங்கு வரியாகக்கொண்டு, பிரபலமாக ஆண்டுவந்தபிறகு; சுற்றுமுள்ளோர் எல்லாம் ஓர் ஆதிராஜன் புதுமைபாக்கிய மதிதில் அதிக பெருமை குறுநில மன்னர்களை ஜயித்துக்கொண்டு கடைசி யாக சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பஞ்சாக்ஷரப்படியில் சோழனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்த விடத்தில் தனக்கும் பட்டாபிஷேகம்செய்து கிரீடம் தரிக்கவேண்டு மென்று சொல்ல; அப்போது தில்லைமூவாயிரவர்பார்த்து, இராஜ்யபரிபாலனத்து க்கு க்ஷத்திரியனுக்குப்பிறந்தவனே தக்கவனாகையால்; க்ஷத்திரியனுக்குத் தகாதெனத் தடுத்துச்சொல்ல, அச்சக்கிரவர்த்தியானவர் கோபத்தினால் கொக்கரித்து, அந்தத் தில்லை மூவாயிரவரை வதைக்க எத்தனிக்கையில்; அந்தத்தில்லை அந்தணர் சோழனுடைய சகோதரனாகிய சேரனுடைய தேசமாகும் மலையாளத்தில் குடி புகுந்துவிட, அவர்களை அந்த மலையாளத்தார் பட்டர்கள் என்றபெயரால் மரி யாதையுடன் பாதுகாத்து வருவதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தச்சரித்திரம் கடைசிவரையில் அனுபவத்துக்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறது. அந்தச் சிங்கவர்மன் அல்லது இரணியவர்மனுடைய சந்ததியே சோழர்கள் என்று பிரபலப்பெயர்களைப்பெற்று பிற்கால புகழினாலும் சிதம்பரத்தையும், கொள்ளிடக்கரையில் தேவிகோட்டையையும், திரிசிரபுரம், உறையூர், தஞ்சை, கருவூர், காஞ்சி முதலான விடங்களையும் பிரதான கேந்திரங்களாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்ததாக அனேகசாதனங்களிருக்கின்றன — இத்தியாதி—

இப்போது ஆங்கில கவர்ன்மெண்டார் அதிகப்பொருளையும், புத்தியையும் செலவிட்டு புராதனசாசன சரித்திரங்களைத்தேடிக் கண்டுபிடித்து வருகின்றனர் அவைகளால் வெளிப்பட்டதென்னிந்திய சரித்திரசங்கதிகளைப்பரிசோதித்து விசேஷ மெழுதியதிராபர்ட் சுவேல் சாஸ்திரியாருடைய ஆர்க்கியாலஜிகல் சர்வே சரித் திர புத்தகம், 2-வது வால்யூம், 154 முதல் 160 வது பக்கங்களிலும், பிஸ்டர் எலியட் எழுதிய இந்தியதேச சரித்திரத்திலும், கனம் போகன் அவர்கள் எழுதிசேர்த்த சேலம் ஜில்லா சரித்திரம் முதல் வால்யூம் 39 வது பக்கத்திலும் அடியிற்கண்ட சோழர்களுடைய பெயர்களையும், ஆண்டகாலத்தையும் ஒருவாறு குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

சோழர்களின் பெயர்களும்—ஆண்டகாலமும்.

விஜயாலயசோழன், கி-பி 855—880 ஆதித்தியவர்மா, 880—905, வீர சோழ நாராயணதேவன், 905—930 ஹரிஞ்ஜயராஜன், மூன்றுமாதம் தசோதி

ராயன், 930—950 பராந்தகராயன், 950—970 இரிவிராயன், 970—990 இராஜராஜேந்திரன், 990—995 இராஜேந்திரன், 995—998 கரிகாலசோழன், 950 இராஜராஜசோழன், 1023—1064, வீரசோழன், 1064—1112, விக்கிரமசோழன், 1113—1128 குலோத்துங்கன், 1128—1130 விக்கிரமதேவன், 1135—1146 என்றும்.

திருத்தணியில் அகப்பட்ட சாசனத்திற்கண்ட சிட்டாவின்படி

கரிகாலசோழன், சக்கிரவர்த்திசோழன், குடமிசோழன், குசிகசோழன், ராஜராஜன், பாண்டியசோழன், இராஜராஜசோழன் (கி-பி 1023—64) விஜயாதித்தியசோழன், 1070 விக்கிரமாதித்தியசோழன், குலோத்துங்கன், 1123 ஜெயங்கொண்டசோழன், குண்டலிசோழன், சரவக்கரன், விக்கிரமசோழன், ஆதிராஜேந்திரசோழன், இராஜசிம்மசோழன், வீரராஜேந்திரசோழன், 1070 வருஷம் ஆதித்தவர்மன், இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன், 11— பராக்கிரமசோழன், என்றும்.

தஞ்சை பிருகதீசுவரர் கோயில் மஹாத்மியத்தின் வம்சாவளியில்.

குலோத்துங்கன், தேவசோழன், சசிசேகரசோழன், சிவலிங்கன், கரிகாலன், பீமசோழன், இராஜராஜன், வீரமார்த்தாண்டன், கீர்த்திவர்த்தனன், ருபசோழன், கனகசோழன், சுந்தரசோழன், கலாகலசோழன், கலியாணசோழன், பாண்டியசோழன், என்றும்.

காஞ்சீபுரத்திலகப்பட்ட சாசன சிட்டாவின்படி

விஜயசோழன், 991 ஆ—வீரகீர்த்திசோழன், 1011 உத்தண்டசோழன், 1025 கருணாசோழன், 1067 பிரதாபசோழன், 1069 குணாகரசோழன், 1091 சந்திரசேகரசோழன், 1138 எலாம்பரசோழன், 1186 மகேந்திரசோழன், 1217 கற்பூரராஜசோழன், 1242—1262 விஜயகண்டகோபாலன், 1260 இராஜகுமார பகைப்பசோழன், 1260—73 என்றும்.

தில்லை, திரிசிராபள்ளி, தஞ்சை சாசன சிட்டாவின்படி.

இரண்யராயசோழன், தாயுமானசோழன், சருமவருமசோழன், ஸ்ரீரங்க கோயிலில், உற்சவமூர்த்தி கட்டுவித்தவன், விஜயாலயன் கி-பி ஆதித்தசோழன் பராந்தகன், அல்லது கோபரகேசரிவர்மா, அல்லது வீரநாராயணன், இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், ஆதித்தியவர்மா, மதுராந்தகன், பரகேசரிவர்மா, குலோத்துங்கன், ஜீமுதசோழன், விஜயாதித்தன், வீரசோழன், குலோத்துங்கசோழன், ராஜராஜ குலோத்துங்கன், விக்கிரமசோழன், திருவிக்கிரமசோழன்—ஸ்ரீரங்கராஜ … — மனுநீதிசோழ ராஜன 1240 என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படி தெரிவித்திருக்கிற சோழர்களுடைய சிட்டாவைப் படிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய பெயர்களும், காலமும் இடத்திற்கிடம் வித்தியாசப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாகும், அப்படி வித்தியாசப்பெற்றிருப்பதற்கு தக்க சாசன சரித்திரங்கள் இன்னும் அகப்படாமையே காரணமாகும்.

இனி அச்சோழர்களுடைய பெயர் இடம் காலம் காரியம்முதலானதுகளைப்பற்றி ஆங்கிலேய சரித்திர சாசனங்களுடைய கருத்துக்களைப்பற்றி தெரிவிப்பாம்.

மைசூர்ச் சமஸ்தான சரித்திரம் எழுதிய மிஸ்டர் ரைஸ், தமது சரித்திரம் முதல் புத்தகம் 42-வது பக்கத்தில், மைசூருக்குக் கிழ்பக்கத்தில் கி-பி 867 முதல் 927 ௵ ஆதித்தியவர்மா, இராஜேந்திரசோழனும்,—927 முதல் 977 ௵ வரையில் வீரசோழன் அல்லது நாராயணராஜனும், பிறகு 986 ௵ முதல் 1023 ௵ வரையில் [illegible] தசோதித்தியராய சோழனும், பிறகு பாண்டிரிகராயன், ஹரிகலி ராயன், [illegible] ராஜன், திவியராயன், திரிபுவனன், வீரசோழன், முறையே ஆண்ட ராஜசாசனங்கள் காணப்பட்டதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

சேலம்ஜில்லா சரித்திரத்தில் ரெவ். போகஸ் பாதிரியார் மேற்படி முதல் புத்தகம் 39-வது பக்கத்தின் முதலில் விஜயாதிசோழனும், கி-பி 878 ல் விஜயராய ஆதித்தியவர்மனும், பிறகு சிதம்பரத்தில் "கனகசபையை" க்கட்டுவித்த வீரசோழ நாராயணனும், அச்சோழனுக்கு ஹிரண்ஜயன், தேசோதிதியன் பிராண தியாகராயன் முதலான குமாரர்கள் பிறக்க, அவர்களில் பிராண தியாகராயன்; சேதுராயனுடைய குமாரத்தியை விவாஹஞ்செய்து கொண்டதில் திவியராயனும், இராஜராஜேந்திரராயனும் இராஜேந்திரசோழனும் பிறந்ததாக எழுதி இருக்கிறார்.

தஞ்சையில் நீதியதிபதியாக இருந்த மிஸ்டர் பர்னல் சாஸ்திரியார் சௌத்இந்தியா பாலியோகிராபி புத்தகம் 40-வது பக்கம், முதல் கேட்டபடி கி-மு 250-ம் வருஷம் வடக்கே அரசபுரிந்த அசோக மகாராஜன் காலத்திலே, தெற்கே சோழர்கள் சோடன் என்ற பெயர்களால் பிரபலமாக ஆண்டதாகவும், கி-பி 950-௵ பரிக்காலசோழனும், 1023—1064 ௵ இராஜராஜேந்திரனும்; 1064—1113 ௵ வீரசோழன் அல்லது குலோத்துங்கனும், 1113—1128 ௵ விக்கிரமசோழனும்; 1335 ௵ விக்கிரமாதிசோழனும், அச்சோழர்களில் இராஜராஜேந்திரன், சாளுக்கிய ராஜியார் குடும்பத்தில் ஒருபெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொண்டதில், காலிங்கராஜ் வெங்கிக்கோட்டையும் சோழராஜியத்துடன் சேர்க்கப்பெற்றதாகவும், அச்சோழன்றான் 1059 ௵ இலங்கையின்மீது படையெடுத்துப்போய் மகேந்திரராஜனையும், அவன்மனைவி லோகமகாதேவியையும் பிடித்து சிறையில்வைத்து சோழநாட்டிலிருந்த ஒரு குறுநில மன்னனைத்தருவித்து இலங்கைக்கு அதிபதியாக்கியதாகவும் எழுதி இருப்பதன்றியில்,

1064 ௵ குலோத்துங்கசோழன் பாண்டியராஜ்ஜியத்தையும், அதை ஆண்டுவந்த வீரபாண்டியனையும் பிடித்து, காஞ்சிபுரத்தில் அப்போது பிரபலமாக இருந்த பல்லவராய ஜயித்து ராஜ்ஜியவை [illegible] அந்தச்சோழனுக்கு சகல் சேர்ப்பிகைசி, சோவிராஜன், வீரராஜேந்திரன் என்ற பெயர்களாம் அவன்காலத்தில் சோழராஜியம் தங்கபத்திரம் நதிக்கரைவரையில் பரவிப் பிரகாசித்ததாம். அவன் தந்தை ஜயித்த இலங்காபுரிக்கோட்டையைத் தக்கபடி பாதுகாத்துவந்தானும்; மகேந்திரனுடைய மகனை 25-வயதுள்ள 'சிரியபன்' சிலகாலம் காட்டில் வனவாசம் செய்து திரிந்துகொண்டிருந்தும், தக்க துணைதனை தேடிக்கொண்டிருந்தும், இலங்கையையாண்ட சோழனுடைய பிரதிநிதியைத் தாக்கி ஜயித்தும், சிறையிலிருந்த தாய்தந்தைகளை விடுதலைசெய்தும், தானே செங்கோலைக் கைக்கொண்டு ஆண்டுவர; சிலவருஷம் மாயு நோய்கண்டு மரணமடையவே, அவன் மந்திரியாகிய லோகேசுவரன் ஆண்டுவர; அவனுக்குப்பிறகு அவன்குமாரன் விஜயபாகுவே அரசனாகினான். அவன் சியம் நாட்டு தானபதியைத் தக்கபடி மரியாதைசெய்து, சோழனுடைய தானபதி

[illegible] மரியாதை செய்யாமலும் உபேக்ஷையாக இருந்தபடியால்; சோழன், தனது [illegible] அதிக்கிரமத்து சிங்களநாட்டு [illegible] [illegible] அழித்தும், [illegible] இலங்கை நாட்டின்மேல் படையெடுத்து [illegible]; 'விஜயபாகு' [illegible] [illegible] சோழனை [illegible].

[illegible] குலோத்துங்கன் 11[illegible] இறந்துவிட, அவனது இரண்டுகுமாரர் [illegible] சோழன் அரசுசெய்யும்போது, சிங்களதேசத்தார் பெரும்படை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] திருத்தணிகை [illegible] [illegible] விளங்குகிறது.

[illegible] பிறகு, சக்கிரவர்த்தி சோழனும், பிறகு சுதமான், [illegible]; [illegible] ஆண்டதாகவும்; [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] ஆண்டதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible] சாசனத்தின்படி, குலோத்துங்கனுக்கு [illegible] [illegible] சோழன் [illegible] குமாரனும் இருந்ததாகவும்; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போன [illegible] சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[illegible] சாசனத்தில், 1023-1064 [illegible] சோழன் [illegible] சொல்லப்பட்டதாகவும்; பிறகு [illegible] 15 [illegible] 1074[illegible] இறந்ததாகவும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], 1064[illegible] 1118[illegible] [illegible] ஆண்டதாகவும்; [illegible] [illegible] [illegible] பாண்டியநாட்டை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], அவன் [illegible] [illegible] 1118[illegible] முதல் 11[illegible] [illegible] [illegible] குலோத்துங்கன் 1120[illegible] பட்டத்திற்கு [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பல்லவரை [illegible]; அவன் தம்பி [illegible] [illegible] [illegible] 1170[illegible] [illegible] ஆண்டதாகவும்; அவர் [illegible] [illegible] இருந்ததாகவும் [illegible] இருக்கிறது.

[illegible] சாசனத்தின்படி, 1153 முதல் 1186 [illegible] [illegible] [illegible] பாண்டியன்மேல் படையெடுத்துப்போய் இராமேசுவரத்தை [illegible] [illegible] [illegible] ஜயித்தான்.

காஞ்சீபுரம்—(191 Inscription) சாசனத்தின்படி கர்பூர ராஜேந்திர சோழன் 1242ல் சிங்காசனமேறி 20ம் ஆண்டில்; 104—194 நெம்பர் சாசனங்களின்படி, விஜயகாந்த கோபாலசோழன் 1250ல் சிங்காசனமேறி யும், 60 — நெம்பர் சாசனத்தின்படி இராஜகுமார பகைப்பதேவசோழன் 1265ல் சிங்காசனமேறி அவ்விடத்திய தேவாலயங்களில் நித்திய நைமித்தி கச்சடங்குகளுக்கு வேண்டிய தருமங்களைத் திட்டப்படுத்தினரும்.

டாக்டர் பர்ஜஸ் (Dr Burgess) டாக்டர் பர்னல் (Dr. Burnell) தாங்கள் [illegible] அகப்பட்ட சாசனங்களாகிய தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் மஹாத் மியத்தின்படிக்கு, குலோத்துங்கசோழனுக்குப்பிறகு தேவசோழன், சசிசோழன், சிவலிங்கசோழன், கரிகாலன், பீமசோழன், இராஜேந்திரன், வீரமார்த்தாண் டன், கீர்த்திவர்த்தனன், ஜெயசோழன், கல்யாணசோழன், பத்திரசோழன், கனகசோழன், சுந்தரசோழன், காலகாலசோழன், கலியாணசோழராஜர்கள் தஞ்சையைப் பிரதான பட்டணமாகக்கொண்டு ஆண்டுவந்ததாகத் தெரிவித்தி ருக்கின்றனர்.

1837ல் கல்கத்தாவில் ஜேம்ஸ் 'பிரின்செப்' அவர்களால் பதிப்பித்த ஜர்னல் ஆப் ஏசியாடிக் சொசைடி சஞ்சிகை 6-வது வால்யம், 507-வது பக்க த்தில் கண்டிருக்கிற இரண்டொரு சோழர்களுடைய சரித்திர சாரத்தை இங் கெழுதுகிறோம்.

வயலவ ராச ஆதித்யசோழனுக்கு 16ம் வயது வந்தவுடனே திரிசிரபுரத் துக்கடுத்த காளியூரில் முடிசூட்டப்பெற்றான். முடிசூட்டப்பெற்றவுடனே தனது இராஜிய பரிபாலனத்தை மந்திரிகள்கத்தில் விட்டுவிட்டு, தான் சைவ மதத்தைப் பரவச்செய்து வருங்காலையில், ஒரு காட்டானை வெகுமோசமாக நாட் டில்வந்து குடிகளை வருத்துகையில், அதைப்பிடித்துவரும்படி 100 வீரர் களையனுப்பினான். அந்த வீரர்கள் யானையைத் தாக்கிக்கொண்டுவரும்போது வழியில் ஒரு சந்நியாசி சிவன்கோவிலுக்குப்போய்ப் பூசைசெய்ய புஷ்பமாலை யைத்தரித்து வருவதை அந்தக்காட்டானை கண்டெடுத்து, அந்தச் சந்நியாசி தரித்திருந்த சிவபூஜா புஷ்பமாலையைப் பிடுங்கிக் [illegible]; சந்நியாசிக்கு மிகவுஞ்சிவகோபம் உண்டாகி, அந்த யானையையும், அதை யோட்டிக்கொண்டுவந்த 100 ஜனங்களையும் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொன்று; இதுசமாசாரத்தைச் சோழன் அறிந்து அந்த சந்நியாசியைக்கொல்ல [illegible]; அந்தச்சந்நியாசி விபூதி உருத்திராக்ஷ மாலையுந்தரித்த [illegible] தரித்திருப்பதைப் பார்த்து தம் படையைப் பின்வாங்கச்செய்து விட்டு, தான் பாதசாரியாகவந்து சந்நியாசியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து; தமது அபராதத்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட, அதைக்கண்ட சந்நியாசி அப்போ? இப்படிப்பட்ட சைவநெறியுள்ள மன்னனுடைய வீரர்களையும் யானையை யுங்கொன்றோமே என்று பரிதபித்து, இனி பிராணனை தப்பவிடுவது தகாதென தனது வாளால் குத்திக்கொண்டு தன்பிராணனைவிட பிராயத்தனப்படுகை யில், சோழன்பார்த்து ஐயோ, தனது பதாதிகள் [illegible] குற்றத்தாலல்லவா? நாட் [illegible] சந்நியாசியின் பூமாலையைக் கெடுத்த காரணத்தால்; அக்குற்றம் தம்மைச்சார்ந்ததென்று, அக்குற்றத்துக்கு நன்றாய் [illegible] தானும் தனது வாளால் குத்திக்கொண்டிறந்தானும். அப்படி சைவநெறி

விஷமாகப் பிராணனைவிட்ட சோழன் மனைவி அப்போது பூரணகர்ப்பவதியாக இருந்தபடியால், அப்போது ஒரு ஆண் மகனை அச்சுபதினத்திற் பெற அச் சிசுவுக்கு சுபச்சோழன் என்று பெயரிட்டார்கள்.

சுபச்சோழன் சிங்காசனமேறிய வுடனே ஜம்புகேசுவரத்துக்கு வந்து திருப்பணிசெய்துகொண்டு 36ஆம் ஆண்டு பிறகு, அவன்குமாரன் வருணசோழன் பட்டத்துக்கு வந்து 75ஆம் ஆண்டு வருகையில்; தனது மனைவியின் வலதுகையைப்பிடித்து இழுத்து ஜம்புகேசுவரருக்கு சத்தியஞ்செய்ய, அந்த அகரை சோழன் தொட்ட வலதுகையைமாத்திரம்விட்டு, மற்ற பாகத்தை அங்கீகரிக்கச்; சோழன் கண்டு, தனது பாவ எண்ணங்களையும், காரணத்தையும்பற்றி வருத்தப்பட்டுக்கொண்ட, ஜம்புகேசுவரர் அந்த வலதுகையையும் அங்கீகரித்தாராம். அவர்களுடைய குமாரன்,

புகழ்ச்சோழன் உறையூரைத்தனது பிரதானபட்டணமாக்கிக்கொண்டு 60ஆம் ஆண்டான அந்தப்புகழ்ச்சோழனுடைய மந்திரி கட்டில் தருமசத்திரம் முதலானதுகளைக்கட்ட திரவியத்துக்காக சேரநாட்டின்மேல் படை எடுத்துப் போக; அங்கு, தோல்வியடைந்தபடியால், இராஜ மெய்புதலுக்காக சுமார் 100 பெயருடைய சிரசுகளை வெட்டிக்கொண்டுவந்துகாட்ட, அதில் ஒருசிரசு சிவ வேடம் தரித்திருக்கக்கண்டு அந்தோ! சிவபக்தனையும் கொலைசெய்தாயோ என்று துக்கித்து; அந்தப்பாவத்துக்காக தனதுயிரை மாய்த்துக்கொண்டானும். அவனுக்குப்பிறகு அவனது குமாரனும் மஹாவிக்ரமசிகாமணியும் சைவபக்தனும் தருமசீலனுமாகிய

திருபாலசோழன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவன் தன்னாட்டில் ஒவ்வொருவீதியிலும் ஒருபெரிய மணியைக்கட்டித் தொங்கவிட்டு குடிகளானவர்களும், சாக்ஷாத் உத்தியோகஸ்தர்களாலும் குறைவு குற்றங்களுண்டானால், உடனே குடிகள்போய் அந்தமணியை அடித்தால்; மணியோசை உண்டான உடனே அதிகாரிகள்போய் விசாரித்து நீதிசெலுத்தக் கட்டாயவிதிகளை ஏற்படுத்திருந்தபடியால்; அச்சோழன்காலத்தில் புலியும் பசுவும் ஒருதுறையில் தண்ணீர்குடித்ததாம்.

அச்சோழனுடைய குமாரனாகிய விதிவிடங்கசோழன் ஒருநாள் இரதாரூடனாக வரும்போது; ஒருபசுவின் கன்றும் எதிரே [illegible] இராஜ வீதியில் [illegible] கன்று பாகனைவிட்டுப் பிரிந்து இரதத்தின் சக்கரத்தில் சிக்கி இரண்டு துண்டாகப்பட்டது. இதைக்கேட்ட திருபாலசோழன், மகா துக்கப்பட்டு மந்திரியை அழைத்து, தன் [illegible] குமாரனை வீதியில் [illegible] கொன்றுவிடும்படி [illegible] இராஜகுமாரனைக்கொல்ல மனமற்று, வீதியில் [illegible] தன் பிராணனைப் போக்கிக்கொண்டான்; இராஜ குமாரன் கண்டு, அந்தோ! நம்பொருட்டு மந்திரிபிராணனை விட சம்பவித்ததே! என்று துக்கித்து, அந்தவாளால் தன்பிராணனையும் மாய்த்துக்கொள்ள — திருபால சோழன், அறிந்து; ஐயோ! ஒரு பிராணனுக்கு இரண்டு பிராணன் சேதமாகி யதைப்பற்றி விசனப்பட்டு, தனது ராஜ்யத்தை மந்திரிகுமாரனுக்கு கொடுத்து விட்டுத் தானும் வாளால் வெட்டிக்கொண்டு இறந்தான் — அவனுக்குப்பிறகு

பூபாலசோழன் 16-வது வயதில் பட்டத்திற்கு வந்தான். அவனும் மஹாசிவபக்தன்; அவன் காலத்தில் ஆதி சங்கராசாரியார் பிரகாசித்ததாக ஒரு சாசனம் சொல்லுகின்றது.

இத்தியாதி வித்தியாசங்களிலும் சோழராஜாக்கள் ஆண்டகாலம், இடம் அவர்களுடைய செங்கோல் சிறப்பு முதலானதுகளை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டும் சரித்திரசாசனம் இன்னமும் சரியாக அகப்படவில்லை என்று ஸ்பஷ்டமாகும்.

சோழர்களுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் சோழர் அந்தாதி என்ற கிரந்தத்தில் விசாரித்திருக்கிறதாகவும், அந்த நூலை நமக்குத் தருவதாகவும் மகா-ள-ஸ்ரீ சிவன்பிள்ளையவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தவர், தம் உயிர் உள்ள காலவரையில் பலதரம் கேட்டும் தராமல் தவறிவிட்டார்கள். இப்படி நம்மவரிடம் புராதன புத்தகங்கள் இருந்தால், பலருக்கும் வெளியாகும்படி வெளியாக்காதிருப்பது ஆச்சரியம்.

ஆயினும் சோழர்கள் கல்வியையும், தமிழ்மொழியையும் விருத்தியாக்கியும்; இப்போது தென்னாட்டில் இருக்கும் பெரும்பாலுமான சைவ வைணவக் கோயில் கோபுரங்களைக் கட்டிவைத்தும், சதாசிவ பக்தியிலும், விஷ்ணு பக்தியிலும் சிறந்தவர்களாயிப் பிரகாசித்திருந்த தன்மையில், குடிகளிடம் ஆறில் ஒரு பாகத்தை வாங்கிக்கொண்டும், குடிகளுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சக் கால்வாய்கள், அணைகள் முதலான பாசனசாதனங்களை உண்டாக்கியும்; தம் செங்கோலுக்குட்பட்ட குடிகளைத் தம் மக்களைப்போல பாவித்தும் தருமநீதியாக ஆண்டுவந்தார்கள் என்பதற்கு சற்றும் சந்தேகமில்லை.

தமிழ்க்கவிகளால் பாடப்பெற்ற சோழர்களாவன

(அபிதானகோசத்திலுள்ளபடி)

சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி —சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையுடன் போர்செய்து வென்றவன். சேரமான் மாவெண்கோவுடனும், கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியுடனும் நட்பினன். பாண்டரங்கண்ணனாராலும், ஔவையாராலும், உலோச்சனாராலும், பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி — இவன் இலவந்திகைப் பள்ளியிலே இறந்த சோழன். எறிச்சலூர் மாடலன், மதுரைக் குமரனாரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி—இளஞ்சேட்சென்னி உருவப்பஃறேரிளையோன் என்றும் பெயர்களுடன் வழங்கப்படுவன். இவன் வீரத்தில் மேம்பட்டவன். அழுந்தூர் வேளிடத்துப் பெண்கொண்டவன், கரிகாற்சோழனது தந்தை. இவனைப் பரணரும், பெருங்குன்றூர்கிழாரும் பாடினர்.

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் சோழன் கரிகாலன்—உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்சென்னியின் புதல்வன். இவன் நாங்கூர் வேளிடத்துப் பெண் கொண்டவன், என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்.

சோழன் கிள்ளிவளவன்— கோவூர் கிழாரால் பாடப்பட்டவனும் ஆலத்தூர் கிழார், கோவூர்கிழார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், இடைக்காடனார் முதலிய புலவர் அநேகரால் பாடப்பட்டவனுமா இவனே (புறநானூறு)

சோழன் பெருந்திருமாவளவன்—இவன் குராப்பள்ளியிலே இறந்தவன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாராலும், மருத்துவன் தாமோதரனாராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நல்லுருத்திரன்—இவன் புலமை மிக்கோன் என்பது புறநானூற்றில் வரும் அவன் பாடலாலினிது புலப்படும்.

சோழன் மாவளத்தான்—இவன் சோழன் நலங்கிள்ளி தம்பி, தாமப்பல் கண்ணனாரால் பாடப்பட்டவன் (புறநானூறு)

சோழன் நலங்கிள்ளி—பாடும் புலமையுடையவன். சாத்தனார், கோவூர் கிழார், ஆலத்தூர்கிழாரென்னு மூவராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி—ஊன்பொதி பசுங்குடையாரென்பவரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி—தித்தன் என்னும் சோழன் மகன். தந்தையைப் பகைத்து நாடிழந்து கல்லுறையிற் புல்லரிசியுண்டு, சிலகாலமிருந்து பின்னர் நாடுகொண்டு அரசுபுரிந்தவன் (புறநானூறு)

சோழன் முடித்தலைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி—சேரமான் அந்துவஞ் சேரல் இரும்பொறைக்குப் பகைவன். இவனைப்பாடிய புலவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்.

சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி—பரணராலும், கழாத்தலையாராலும் பாமாலைசூட்டப்பட்டவன்.

சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தன் — மதுரை நக்கீரனாரால் பாடப்பட்டவன். பின்னர் நச்சினார்க்கினியராலும், பொருளதிகாரவுரையினுள்ளே எடுத்துக்காட்டப்பட்டவன்.

சோழிய வேனாதி திருக்குட்டுவன்—மிக்க கொடையாளன். எறிச்சிலூர் மாடலன், மதுரைக்குமரனாரால் பாடப்பட்டவன்—பின்னும் பலருளர்.

அந்தச்சோழர்கள் காலத்திற்றான் ஔவை, கம்பர், காளமேகர், அம்பிகாபதி, [illegible], வில்லிபுத்தூரார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி முதல் பொய்யாமொழியார், கோவூர்கிழார், முதலான வித்துவான்கள் சிறந்த அநேக நூல்களை இயற்றி சோழநாட்டை அலங்கரித்தார்கள்—அன்றியும் அந்நாட்டைப்பற்றி.

> தண்ணீருங் காவிரியே தாரவேந்தன் சோழனே—
> மண்ணாவதுஞ்சோழ மண்டலமே—என்றும்
> மேழி முலையாக மலைநாடு போதகமே—
> சோழ வளநாடு சோறுடைத்து—என்றும்

ஔவையார்பாடிபுகழ்ந்தார்

அந்தச்சோழர்களில் சிலர், தக்காலத்தில் இராஜாதிராஜர்களாக இருந்த சாளுக்கிய ஜாதியாரிடத்திலும், பல்லவ ஜாதியாரிடத்திலும் சம்பந்தம் செய்ததாகத் தெரி விசேஷமல்லவா? ஆதலால் பல்லவர்சரித்திரத்தை இதன் பின் எழுதுவோம்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

பல்லவராஜர்கள்.

பல்லவர், ஒருகாலத்தில் இந்தத் தக்ஷிணதேசத்தில் அதிக பிரபலராகி இராஜியபரிபாலனம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய முக்கியபட்டணம் காஞ்சி. அவர்களுடைய தெற்கு எல்லை சோழநாடும், வடக்கு எல்லை கோதாவரி நதியுமாம்; குண்டூரில் அகப்பட்ட ஒருசாசனத்தினால் அவர்கள் நான்காவது நூற்றாண்டில் பிரபலராக இருந்தவர்களென்று டாக்டர் பர்னல் (Dr. Burnel) சாஸ்திரியார், தமது தென்னிந்திய நூலே சாசனகிரந்தம் 36 முதல் 39 அவது பக்கங்களிலும்; கனம் போக்ஸ் (Rev. Foulkes) அவர்கள் சேலம்ஜில்லா சரித்திரத்திலும் சிறப்பித்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அந்தவம்சத்திலாண்ட முக்கிய அரசர்களாவன.

விஜயஸ்கந்தவர்மா, விஜயபுத்தவர்மா, ஸ்கந்தவர்மா, வீரவர்மா, சிம்மவர்மா, விஷ்ணுவர்மா, ஸ்கந்தவர்மா, சிம்மவர்மா, நந்திவர்மா, சிம்ஹவிஷ்ணுவர்மா, மஹேந்திரவர்மா, நரசிம்மவர்மா, மஹேந்திரவர்மா, பரமேஸ்வரவர்மா, நரசிம்மவர்மா, நந்திவர்மா, பல்லவமல்லநந்தி, பராக்கிரவர்மா என்பவர்களே.

செந்தமிழ்ற் கண்ட சிட்டாவின்படி.

உக்கிரதண்டன் என்ற லோகாதித்தன், இராஜசிம்மன் என்றசிம்மவிஷ்ணு, குணபரனென்ற மஹேந்திரவர்மா, வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன், மஹேந்திரவர்மன், பரமேச்சரவர்மன், நரசிம்மவர்மன், பரமேச்சரவர்மன், நந்திவர்மன், நந்திவர்மன், பல்லவமல்லன் என்பவர்களாம்—

பல்லவர்கள் காலத்தில அதாவது கி பி. 650 முதல் 700 வரை ஆதிசங்கராசாரியார், காஞ்சிபுரத்தில் மதோபதேசம்செய்ததாகவும், கி-பி 733 முதல் 714-ம் வரை மேற்கு சாளுக்கிய வமிச விக்கிரமாதித்திய ராசன் காஞ்சிபுரம்வந்து, நந்திப்போதவர்மாவைக்கொன்று, காஞ்சியை வசமாக்கி, 11 நூற்றாண்டின் கடைசியில் இராஜேந்திர குலத்துங்க ஆகண்டசோழர்கள் காஞ்சிபுரத்தைத்தாக்கி பல்லவர்களை ஜயித்து, அதைச் சோழநாடாக்கிக்கொண்டதாகவும் ஒருசாசனத்தினால் தெரியவருகிறது.

பல்லவருடைய ஜாதி சரித்திர விவரம்.

அந்த பல்லவர் இன்னஜாதி, இன்னகுலத்தவர்கள் என்று இன்னும் விவரமாகத் தெரியவகை இல்லை- 1872-ல் வெளியான ஜாதிசங்கிரக சாரமென்னும் கிரந்தத்தின்; 171-வது பக்கத்தில், பல்லவன் என்றபதம், புரவலன் என்ற பதத்திலிருந்து உண்டானதாகவும்; அதாவது—புரம் என்ற தேகத்தில், பலம் என்ற வல்லவனுனபடியால், அது (புரவலன்) அரசனுக்குரிய பெயரென்றும்; அன்றியும்; வடமொழியில், பகரம், வகரமாகவும்; வகரம், பகரமாகவும் உச்சரித்தல் வழக்கமானபடியால்; பல்லவன் என்பது வல்லவன் எனப் பொருளாகுமென்றும் சொல்லியிருப்பதோடு; பல்லவன் என்பது இராஜனுடைய பெயரெனப் பெரியபுராணம், திருத்தொண்டர் புராணம் 8-வது கவிகளையும் டிெ புராணம் திருநாவுக்கரசு சரித்திரம் 84, 88, 95, 144, கவிகளையும், நாலாயிரப்பிரபந்தம், திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் 2, 6, 8, முதலானகவிகளையும்,

சுந்திரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரப்பதிகம், திருவேகம்பம் 10 கவியையும், கோயிற் பத்து 4-வது கவியையும், காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதர் செய்வீச உலா 61, 102, 146, 151 கவிகளையும்; தொண்டைமண்டல சதகம் 89 கவியையும்மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது—இதுநிற்க.

பல்லவருடைய ஜாதி சரித்திர சாரத்தைப்பற்றி, இப்போது மதுரை செந்தமிழ் (சோபகிருது ஆனி பங்குனி) பத்திரிகையில் மஹாவித்வசிரோமணியவர்களாகிய ஸ்ரீமான் மகா-௱-ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாசய்யங்காரவர்கள் எழுதியுள்ள இதிகாசத்தின் ஒருபாகத்தை இதனடியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

ஆதியிற் பல்லவசக்கிரவர்த்திகள் க்ஷத்திரியரென்றும், பாரத்துவாஜ கோத்திரத்தவரென்றும்; இவர்களின் தென்மொழிப்பெயர் போத்தரசர் என்றுந் தெரியவருகின்றன. வடமொழியிற் பல்லவம் என்றாலும், தென்மொழியிற் போத்து என்றாலும் பொருள், தளிர் என்பதொன்றேயாம். இக்காலத்தில் அக்காரணம்பற்றியே பல்லவரென்பதற்குத் தூர்த்தரென்றும், போத்தரசன் என்பதற்குச் [illegible]யென்றும் பொருள் வழங்குவதாயின. வன்னியர்கள் எனப்படும் பள்ளிகள், தாமே அக்கினிகுல க்ஷத்திரியர்களெனவும், பல்லவ சக்கிரவர்த்திகளின் வமிசத்தவர்களெனவுஞ் சொல்லித்திரிகின்றனர். சோழ பாண்டியவரசரின் சந்ததியாரைப்போலப் பல்லவர்களின் பின்னோரொருவரும் இக்காலத்தில்லாமையால் இதனுண்மை அறியக்கூடவில்லை. சோழன் சாதியிற் கள்ளனென்றும், பாண்டியன் சாதியில் மறவனென்றும் ஒருசாரார் கொள்கை. இந்த உண்மையாயின், பள்ளிகள் பல்லவரெனக் கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஆனால் சிலாசாசனங்களால் வெளியாவனவற்றிற் பல்லவர்கள் அவ்வளவு தாழ்ந்தவர்களாகத் தோற்றப்படவில்லை. அவ்வரசர்களின் மதம் சைவமும் வைணவமுங் கலப்புண்டிருந்தது. அக்காலத்தே அருக புத்தசமயங்களும் நடமாடின. சீனதேசத்து யாத்திரிகனான ஹியூந்த்ஸாங் என்பவர் கச்சிக்கு வந்தகாலத்தில் (அஃதாவது கி-பி 7-ம் சதாப்தம்) அந்நகர்க்கண் நூறுபோதியார விகாரங்களும், பிண்டியார் பள்ளிபலவும், எண்பது சைவ வைஷ்ணவ ஆலயங்களும் இருந்தனவாகச் சொல்லுகின்றார்.

பல்லவம் என்ற தொண்டைமண்டலம் ஏழாறு நாடுகளாகவும், எண்ணொன்பது கோட்டங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், ஒருகாலத்தில் அதனெல்லை இருபெண்ணையும், கிருஷ்ணாநதியும், பொன்னியாறுமாக விருந்ததென்றும், பின்னர் எட்டு ஒன்பதாஞ் சதாப்தங்களிற் பன்னாட்டரசர்களும் ஒருங்கு திரண்டு படையெடுத்து வந்தமையாற் சிதறுண்டு போயிற்றென்றுந் தெரியவருகின்றன. அந்நாட்டின் சிறப்பையும் ஊர்களின் வளத்தையும் எடுத்துரைக்க எம்மால் ஆவதன்று. சோழனுக்குப் புகார்போலவும், பாண்டியற்கு நெல்லூர் போலவும்; (இக்காலத்தார் கடலூண்டி என்பர்) பல்லவனுக்கு மாமல்லபுரம் (மகாபலிபுரமன்று) கூலவாணிக நிறைந்த நகராயிருந்தது. நாளடைவில், தென்பாண்டிநாட்டை முந்நீருண்டதுபோல்; இந்நகரைக் கடல்கொள்ள மேற்புறத்துநின்ற சிற்சில கட்டிடங்கள்மாத்திரம் மீந்தன.

இனிப் பல்லவ சக்கிரவர்த்திகளின் அருமை பெருமை முதலியவற்றைச் சிறிதாராய்வோம். வடபால் சாளுக்கிய வேந்தர்களும், தென்பால் சோழபாண்டியர்களும், அவர்கட்கு எக்காலத்தும் மாற்றார்களாயிருந்தார்கள். ஆனால் ஈழத்தரசர்களைமட்டுந் தோழமைகொண்டிருந்தனர், பல்லவவமிசத்துக்குத் தலைவன்

உக்கிரதண்டன் என்ற லோகாதித்தன்: இவன் சுமார் 1400-வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்தவன். பல்லவராஜனான சாளுக்கியவேந்தனென்ற [illegible] டன் அநேகம் போர்புரிந்தவன்: இவன்றன் மகன் சிங்கவிஷ்ணு என்ற ராஜசிம்மன். காஞ்சிநகரில், இப்போது கைலாசநாதர்கோயில் எனவழங்கும் இராஜசிம்மேச்சுரத்தைக் கட்டுவித்தான். இவனுடைய மகன் குணபரன் என்ற மகேந்திரவர்மன். இவன் காலத்தில் (அஃதாவது கி.பி 640ம் ஆண்டில்) பல்லவ ராஜ்யம் தெற்கே திரிசிரபுரம்வரையிற் பரவியிருந்தது. சிராப்பள்ளியில் உச்சிப் பிள்ளையார் கோவில் கட்டினவன் இவனேயென்பர். இவன் முதலில் விஷ்ணு சமயத்தவனாயிருந்து, பின்னர் சைவனானவன். தென்னிந்தியாவில் நான்கு மலைக்கோட்டைகளை கட்டுவித்தான்.

இவன்றன் மகன் நரசிம்மவர்மன். சாளுக்கியவேந்தனை புலிகேசியை (கி.பி 610—644) வாதாபி என்ற [illegible] வென்று, தன் [illegible] நகரங்களை மீட்டவன். அறுபத்துமூவருள் ஒருவரான சிறுத்தொண்ட நாயனார் இவ்வாதாபிப்போர்க்களத்திற் பல்லவனை பக்கலிருந்து போர்புரிந்து வென்றதாகச் சொல்லுகின்றது. இந்த நரசிம்மவர்மன் பேரன் பரமேச்சுரவர்மன் பல்லவ ராஜனும் [illegible] விக்கிரமாதித்தனுடன் [illegible] வெற்றியடைந்தவன். இவன் மகன் நரசிம்மவர்மன் [illegible] ஆதலின், [illegible] வைஷ்ணவ ஆழ்வார் களுள் ஒருவரான [illegible] இருந்தகாலமும் இதுவேயாதலாம். இவ்வாழ்வார் [illegible] அவரும் சொன்னவண்ணஞ் செய்த [illegible] சேர்வராயினர். இவன்றன் மகன் பரமேச்சுரவர்மன் [illegible], [illegible] வைகுண்டப் பெருமாள் கோவிலின் [illegible] கட்டுவித்தான். இவன் [illegible] ஆகும். இவனுடைய மகன் [illegible] விக்கிரமாதித்தன் இவனைப் [illegible] வெற்றிகொண்டு, [illegible] முதலிய தேவாலயங்களுக்கும், [illegible] மிகுந்தவனுமான்.

விக்கிரமாதித்தன் [illegible], தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைப் பொன் [illegible] நந்தியையும், [illegible] பல்லவ [illegible] காலம் கி.பி 710-க்குப் பின்னாகலாம். இவன் [illegible] பிருதிவி வியாக்கிரனையும், இவனும் [illegible] தெள்ளாறு, மண்ணைக்குடி, கருவூர் முதலிய போர்களிற் [illegible] செய்தவன். நந்திக்கலம்பகத்தினால், [illegible] புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவனும், தெள்ளாறு என்ற [illegible] திருப்பதிகளுள் ஒன்றான [illegible] இவனுக்கு விருதுப்பெயராம். இவனுடைய [illegible] உதயசந்திரன் என்பவன். [illegible] தென்னாட்டரசர் பலர் [illegible] படையெடுத்து [illegible] உதயசந்திரன் [illegible]

சென்று அவர்களையெல்லாம் ஒருங்குசிதறவித்தான். ஆலி நாடுடையாரான திருமங்கையாழ்வார் இந்தந்திவர்மன் சரித்திரத்தைப் பெரிய திருமொழிப் பரமேச்சுரவிண்ணகரப்பதிகத்துட் பாக்கவிசாக்கியிருக்கின்றார். மேலும் இதுவரையில் வெளிப்பட்டுள்ள காசக்குடி, உதயேந்திரம் செப்பேடுகளாலும் இவற்றைத் தெளிவாய்க் கண்டுகொள்க.

நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் இறந்தபின்பு, சுமார் 50, 60 வருத்திய சரித்திரம் செவ்வையாய் விளங்கிற்றில்லை. தென்னாட்டு மூவேந்தரும், வல்லபவரசரும் பலிட்டியர்களாகிப் பல்லவர்களை நாசங்கண்டு அவர்கள் நாட்டையுங் கைக்கொண்டனர். ஆயினும், பல்லவநாட்டில் ஓர்பகுதியேனுநின்று பல்லவராஜ்யமென்ற பெயருஞ் சிலகாலமாக வழங்கிவந்தது. சோழகுலத்தரசர்கள் தலையெடுக்கவும், அவர்களில் வீரநாராயணசோழனும், ராஜராஜசோழனும் (கி-பி 985–1004) சேரம், பாண்டியம், கொங்கு முதலான தென்னாடுகளைக் கைப்பற்றி ஏகசக்கிராதிபதிகளாகிவிட, பல்லவதேசம் யாருமறியாவண்ணம், முற்றும் அழிந்தொழிந்தது."

பல்லவர்கள் காலத்திலே செங்குந்தர் என்னும் கைக்கோளர் குருகுல மன்னர்களாகவும், படைத்தலைவராகவும் இருந்தமையால், பல்லவராஜன் அச்செங்குந்தருக்கு முதலியார் என்று பெயர்கொடுத்ததாக ஈட்டி எழுபது 20வது பாட்டில்,

இந்திர வயன்மாறேனர் யாவர்க்கு முதன்மையாக
வந்தபான்மையிறை குலமுழுப்படையத் தனுக்கு
முந்திய காமர்தாறு முதலியாராகையாற் செங்
குந்தர் சந்ததிக்கு மப்பேர் முதலியாரென்று கூறும்

என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது—அன்றியும்

ஈட்டி எழுபது 3-ம் பாட்டில்.

விடக்கமேறுகுநி வீதிவிடங்க மாரூர்வெண்காடு
கடகமொளுநிலை முதூர்பஞ்ச நன்னதி சாய்க்காடு
மிடக்கொள் மாமறைமேழு விடைமருதூர் செங்காடு
தொடங்கிய தருமவாட்சிச் செங்குந்தர்த் தொகுதிவாழ.

என்றுசொல்லி இருப்பதால், தியாகராஜர் பூஜிக்கப்படும் விடங்கம் என்று பெயர்பெற்ற ஏழுத்தலங்களிலும், மாகாளமென்று வழங்கும் ஏழுஸ்தலங்களிலும், செங்குந்தர் தர்மகர்த்தர்களாய் பரிபாலனம் செய்தார்கள். என்பதாம்—ஒட்டக்கூத்தர் அவர் மரபைச்சார்ந்தவர். ஆதித்தசோழனுக்கு உதவிசெய்த பழூர் வீரன் முதலான 12 பெயர் அம்மரபைச் சார்ந்தவரேயாம்,

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பாண்டியராஜியம்.

பாண்டிமண்டலத்தின் எல்லை—வெண்பா.

வெள்ளாறது வடக்கா மேற்குப் பெருவழியாந்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகு—முள்ளாரத்
தாண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத்தறு காதம்
பாண்டி நாட்டெல்லைப் பதி.—என்றகவியின்படி.

பாண்டியதேசம் சோழதேசத்துக்குத் தென்மேற்கிலே, கன்னியாகுமரி வரையுமுள்ள தேசம். அதற்கு இராஜதானி மதுரை. பாண்டியர் அரசுசெய் தமையின் அந்த அப்பெயர் பெற்றது—அதுவே தமிழ்பிறந்தநாடு, அதமிக்க புராதனமும் பெருமையும், அநேகசரித்திரங்களும், புண்ணியக்ஷேத்திரங்களும், நதிகளும், மலைகளுமுள்ள நாடு—தமிழ் முச்சங்கமிருந்ததும், அநேக புலவர்களைத் தந்ததும் அந்நாடே. அப்பாண்டியராஜர்களுக்குப் பிங்கல நிகண்டில் "செழியன் கூடற்கோமான் தென்னவன் வழுதி மீனவன் பஞ்சவன் மாறன் கௌரியன் வேம்பின் கண்ணியன் கைதவன் மலயப்பொருப்பன் வைகைத்துறைவன் குமரிச்சேர்ப்பன் கோபாண்டியனே"—என்றுஞ், செழியன், கூடற்கோமான், தென்னவன், வழுதி, மீனவன், பஞ்சவன், மாறன், கௌரியன், வேம்பின் கண்ணியன், கைதவன், மலயப்பொருப்பன், வைகைத்துறைவன், குமரிச்சேர்ப்பன் என்றுபெயர்களுண்டென தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

அப்படித் தெரிவிக்கப்பெற்றிருப்பினும், அப்பாண்டியர்களுடைய சரியான சரித்திரம் திட்டமாக இன்னும் கிட்டவில்லை. கடைச்சங்கப் புலவர், [illegible] ராம பாண்டியன்மேல் இயற்றிய [illegible] பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி [illegible] திருவிளையாடற்புராணம், [illegible] பாண்டியராஜ சரித்திரம், கல்லாடம், காதற்பிரபந்தம், பாண்டியன் [illegible] அகவல் முதலான பிரபந்தங்களிலும் ஒருவாறு சொல்லப்பெற்றிருப்பினும்; அச் சரித்திரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமுள்ளவைகளாகவும், புராணரீதியாகவும் எழுதப்பெற்றிருப்பதால்; உண்மையான சரித்திரமென்று இக்காலத்தார் அங்கீகரித்தல் அபூர்வம்—அப்படியெனில்.

காதற் பிரபந்தத்தில் "ஆதியாம் மீனவனியங்கமாம் பதின்மேவு சொக்க நாதர் கொடுக்க நடாத்தினின்ற செங்கோலான்"—என்றும்.

திருவிளையாடல் 4-வது சருக்கம் "சொக்கர் கொடுத்த செங்கோன்மைத் தரைப் பாண்டியனை வாகுவலனோத், தக்க விஜயத்திரம்பாடித் தமிழாற்று நிக்க மனந் துணிந்தேன்" என்றுரை [illegible] பாண்டிய வம்சத்தில் பார்வதிதேவியான வள் மீனாக்ஷியம்மையாக, அக்கினிக்குழியினின்று மலயத்துவஜபாண்டியன் மகளாக வந்து; அந்த மலயத்துவஜனுக்கு ஆண் சந்ததியில்லாமையால், பாண்டிய இராஜ்யபரிபாலனத்தைக் கொண்டு அரசுசெய்ததும்; பிறகு சொக்கநாதனென்னும்

சோமசுந்தரபாண்டியனை விவாகஞ்செய்துகொண்டும்; தனது இராஜ்யபரிபாலனத்தைத் தனது நாயகரான சொக்கநாதரிடம் கொடுத்துவிட்டதாகவும், பிறகு அந்தச் சொக்கநாதருக்கும், மீனாக்ஷியம்மைக்கும் பிறந்த உக்கிரப்பெருவழுதி பாண்டியனிடம், இராஜ்யபாரத்தை கொடுத்தும், பாண்டியர் சந்ததியை விருத்தியாக்கியதாகவும்; அந்தச்சந்ததியைச் சார்ந்தவரே இப்போது சிவகிரியிலிருக்கும் ஜமீன்தாரரென்றும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

திக்குவிஜயம் 9-வது கவியில்—'பரிமயிற் குமரனிவனெனப்புகல்வர், படைமூனைச்சமரில்வியலா, பெரியனெற்பொறியி லவனுதித்ததல னெழுதிசைக்கடவு மாப்பனே'' என்ற கவியினாற், சுப்பிரமணியக்கடவுளே உக்கிரகுமார பாண்டியன் என்றும், சுப்பிரமணியக்கடவுள் ருத்திரஜனித அக்கினி சம்பந்தமாக வந்ததைப் போல, உக்கிரபாண்டியனும் அக்கினியில் பிறந்தான் என்றும் தெரிவிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம்—திருமணப்படலம் 18-வது கவியில்—"மீனவன் கொடியுங்காணலெனும் புலிக்கொடியும்" என்ற கவியினால் பாண்டியர்களுக்கு மீனக்கொடி என்றும் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. வேறு சில புராணங்களிற் பாண்டியர்களிற் குலசேகரபாண்டியன் முதல் முதல், மதுரையில் வந்து பாண்டியராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து, மலையத்துவஜ பாண்டியனைப் பெற்றதாகவும், அவன் சூரசேனனுடைய குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்துகொண்டதில், பார்வதி தேவியே தடாதகைப் பிராட்டியாகப் பிறந்து, தனது தந்தையின் இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து வருகையில்; மதுரைச்சொக்கநாதரை விவாகஞ்செய்துக் கொண்டு, தனது பாண்டிய ராஜ்யத்தைத் தனது நாயகரான சுந்தரேசுவரரிடம் கொடுத்து ஆளும்படிசெய்ததாகவும், அந்தச்சுந்தரேசுவரருடைய சந்ததிகளே சிறந்த பாண்டியராஜர்களாக தென்தேசமெங்கும் பிரகாசித்ததாகவும் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

பாண்டிய ராஜர்களின் பெருமை.

வருணாசிரமதரிசனப்படி.

குலசேகரபாண்டியன்—மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர்களுக்கு ஆலயம் செய்வித்து, மதுரை நகரத்தையும் உண்டுபண்ணி, ஆதிசைவர்களைக் காசியிலிருந்து கொண்டுவந்து அங்கேயே ஸ்தாபித்தவன்.

மலையத்துவச பாண்டியன்—10,000-வருடமிருந்து, மதுரையையாண்டு 99-அசுவமேத யாகஞ்செய்து, 100-ஆவது யாகத்தில் உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாரை மகளாகப்பெற்றவன். தடாதகைப் பிராட்டியார், சோம சுந்தர பாண்டியன், உக்கிரகுமாரபாண்டியன் இம்மூவரும், முறையே உமாதேவியார், சிவபெருமான், முருகக்கடவுளாதலின், அவர்கள் பெருமையை யெடுத்துச் சொல்ல ஒருவராலும் முடியாது.

இராஜசேகர பாண்டியன்—அன்பு மிகுதியினாலே வெள்ளியம்பல வாணராகிய நடேசப்பெருமானைக் கான்மாறி யாடியருளும்படி செய்தவன்,

குலபூஷண பாண்டியன்—இவன் தன்னாட்டிலுண்டான க்ஷாமம் நீங்கச் சிவபெருமானிடத்து உலவாக்கிழி பெற்றவன்.

வரகுணபாண்டியன்—இவன் பத்திமிகுதியினாலே சிவபெருமான் சிவலோகங்காட்டியருளத் தரிசித்தவன்.

குலசேகரபாண்டியன்—இவன் தனக்கும் இடைக்காடரென்னும்புலவருக்குமுள்ள பிணக்கைச் சிவபிரானாலே தீர்த்தருளப்பட்டவன்.

அரிமர்த்தன பாண்டியன்—இவன் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை மந்திரியாகக் கொண்டு, அவரால் நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொண்டுவந்து தரப்பெற்று, பின்பு சோமசுந்தரக்கடவுளை மண்சுமக்கச்செய்து; அவரைப் பிரம்பாலடித்து, அவரது திருவருள் பெற்றவன்.

கூன்பாண்டியன்—இவன் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் தனது கூனல் நிமிரப்பெற்றுச் சுரவியாதி நீங்கிச் சமணரைக் கழுவிலேற்றி, முன்போலச் சைவமதத்தைப் பிரவேசித்தவன்—என்று சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

மஹாவம்சம் என்னும் கிரந்தத்தில்—தடாதகை என்னும் மாதை இலங்கையையாண்டுவந்த விஜயன் என்பவன் விவாஹம் செய்துகொண்டதாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. இத்தியாதி சங்கதிகளினால் உண்மையான சரித்திரம் இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. இனிப் பாண்டியர்களுடைய சங்கதிகளைப் பற்றி ஐரோப்பியருக்கு எட்டியவிவரங்களை எழுதுவாம்.

பாண்டியர்களைப்பற்றி கிரேக்குதேச பூகோளசாஸ்திரிகளுடைய கணக்கின் படிக்கும், (Marcopolo) மார்க்கபோலோ சாஸ்திரியின் கணக்கின்படிக்கும், கி-மு 40-ல் பிரபல்மான இராஜவமிசத்தாரென்றும், வராஹமிகிரருடைய பிருஹத்ஸம்ஹிதையிலும் அப்பாண்டியர்களின் பெருமையைப்பற்றியும், தாம்பிரபர்ணி நதியின் பெருமையைப்பற்றியும் புகழ்ந்து எழுதியிருப்பதாகவும்; மாகஸ்தீன (Magesthen) கணக்கின்படி, கி-மு 250-ல் பிரபலப்பட்ட இராஜாக்களென்றும்; அசோக மகாராஜனுடைய சாசனங்களின்படி, கி-மு 77-ல் பிரபலம்பெற்ற அரசர்களென்றும்; மஹனாமர் எழுதிய மஹாவம்சம் என்னும் சரித்திரங்களின்படி, கி-பி 459, 477-ல் இலங்கைத்தீவு மன்னர்களிடம் சண்டைசெய்து ஜயித்தவர்களென்றும், புத்தர் கி-மு 447-ல் நிர்வாணத்தை அடைந்தபோது, இலங்கைநாட்டு விஜயராஜன் பாண்டியன் மகளை விவாகம் செய்துகொண்டான் என்றும்; ஐரோப்பாவைச் சார்ந்த ரோமாபுரியை கி-மு 800-ல் ஆகஸ்டஸ் அரசன் (Augustus) ஆண்டபோது, ஒருபாண்டியன் அவ்வரசனுடைய சிநேகிதத்தைநாடி அனந்த ஸமஸ்தானத்திற்குத் தனது ஸ்தானாபதியை அனுப்பியதாகவும், மிஸ்டர் கால்டுவெல் (Caldwell) சாஸ்திரியார் எழுதிய திருநெல்வேலி சரித்திரம், 17-வது பக்கத்தில் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது.

கல்கத்தாவில் 1827-ல் டர்னர் பதிப்பித்த, இராஜாவளி ஆசியாடிக் சொஸைடியின்சரித்திரத்தில், இலங்கைசரித்திரத்தைப்பற்றியெழுதியதில், அயோத்திக்கு அரசனாக இருந்த குலசேகரனுடைய மருமகன், உக்கிரசேனன் மரபில் வந்த மாருத பிராட்டியானவள், உக்கிரசேனனை விவாகம்செய்துகொண்டு, தென்றிசையை நாடி இலங்கைக்குவந்து, அடங்காபற்று என்னுமிடத்தில் வடகோட்டிமலையோரத்தில், ஆலயமொன்றைக்கட்டி வாழ்ந்துவருங்கால்; வாலும் சிங்கமுகமுமுள்ள ஒரு மகனைப்பெற்று, அதற்கு வாராஜசிங்கமென்று பெயரிட்டு அரசனாக்கியதாகவும்; அந்த வாராஜசிங்கனென்னும் அரசன் மதுரைப்பாண்டியன் மகளாகிய சமெதரிஇயை விவாகம்செய்துகொண்டதனால்; மதுரை முதலான

பல நாடுகளிலிருந்து பிராம்மணஜாதி பல ஜாதியாரை அழைத்துப்போய், இலங்கையில் குடியேற்றியதாகவும், மேற்படி புத்தகம் 48-வது பக்கத்தில், 54 பாண்டியர்கள் இலங்கையின் 5 இடங்களில் இராஜதானியை ஸ்தாபித்ததும், அவைகட்கு இனஞ் சிங்களர்க்கு என்பவனை அரசனாக்கியதாகவும்; அந்த 54 பாண்டியர்கள் ஒருமையிலே ஒருவரையொருவர் கலவியில் நிமிஷமெல்லாதிருதல் கொல்லப்பட்டதாகவும்; அந்தப்பாண்டியர்களுடைய மனைவியர்கள் பலஜாதியாருடனே இலங்கைக்குப்போய், மூகமலை, யாழ்ப்பாணம் முதலான இடங்களில் குடியேறி, தம் கணவர் மரணத்தைக் கருதி அக்கினிப்பிரவேசமானதாகவும் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது.

வேறு சிலபுராண சரித்திர சாசனங்களிலும், அடியிற்கண்ட பாண்டியர்களாண்டதாகத் தெரியவருகிறது.

குலசேகரபாண்டியன், மலையத்துவஜ பாண்டியன், தடாதகைப்பிராட்டியார், உக்கிரபாண்டியன்—(சாந்தி சோமசேகரன் மகன் [illegible] செய்தவன்) வீரபாண்டியன், அபிஷேகபாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன்—இவன் மகன்தன், இராஜசேகர பாண்டியன்—இறந்தவிதமான, குலோத்துங்கபாண்டியன் அநந்தகுண பாண்டியன்—அவன் காலத்தில் ஸ்ரீராமர் இலங்கைக்கு வந்தார். ஞானி [illegible]; குலபூஷணபாண்டியன் ([illegible]) [illegible] பாண்டியன் ([illegible]) [illegible]—([illegible]) [illegible] பாண்டியன், [illegible], பிரதீப பாண்டியன், புருஷோத்தமபாண்டியன், [illegible], [illegible] சேகரபாண்டியன்—([illegible] கட்டுவித்தான்—[illegible] தது அகழியிலவிழுந்து இறந்தான்) [illegible]பாண்டியன், ([illegible] தொண்டைமானையும் [illegible]) இராஜ இராஜபாண்டியன், [illegible] யன், இந்திரவிரமபாண்டியன், [illegible], [illegible], [illegible] பாண்டியன், சித்திரசேனபாண்டியன், சித்திரவிக்கிரமபாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், இராஜ [illegible] பாண்டியன், [illegible], மலயத்துவஜ குலோத்துங்கபாண்டியன், ஆநந்தபிரதீபபாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், சத்ருஞ்சயபாண்டியன், பீமரதபாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன்—[illegible], [illegible]சேகரபாண்டியன்—[illegible] பிறந்தவன், [illegible]பாண்டியன், பிரதாப [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், சோழவதிசயபாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், பாண்டியவமிசத்தத பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், குலத்துவஜபாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், குலேசபாண்டியன்—தமிழ்வித்வான்—[illegible] பாண்டியன், அவனுடைய மந்திரி [illegible]—[illegible] [illegible] கல்[illegible] கொண்டவன், [illegible]பாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், விக்கிரமபாண்டியன், [illegible], [illegible] பாண்டியன், கற்பூரபாண்டியன், [illegible]பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன், [illegible] பாண்டியன் குலப்ஜாபாண்டியன்—[illegible] பாண்டி

யனை "கூன்பாண்டியன்," என்றும்சொல்வதுண்டு. அவன்சோழராஜனை ஜயித்தும், அவனுடைய குமாரத்தி [illegible] விவாகம்செய்துகொண்டும், அவள் தந்தையை மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டான். அவன் ஜைனமதஸ்தனாக இருந்தபடியால், சைவமதத்திற் சேரக்கருதி, அவன் மனைவியார் திருஞானசம்பந்தரைத் தருவித்துச் சைவமதத்தைப் போதிப்பித்தும், அரசனுடைய 'ஜ்வர' நோயை மந்திரபலத்தாலே தீர்க்கும்படி செய்ததனால்; அவன்சைவனாகி அப்பாண்டியன் அநேக ஜயினகுருக்களைத் [illegible] கொல்லச்செய்வித்தான். அவன் காலத்தில்தான் அரபிநாட்டிலிருந்து மகமதியர் முதன்முதல் மதுரையில்வந்து தங்கினதாக ஒரு சாசனம் தெரிவிக்கிறது. பிறகு வீரபாண்டிய சோழனும்,

பாண்டியருடைய ஜாதி
முதலான விவரங்கள்.

பாண்டியர்கள்—பாரதம், ஹரிவம்ச முதலானகிரந்தங்களின்படி, சந்திர வம்சக்ஷத்திரியர்களாம். பாண்டியர்களும் சேரசோழர்களுடைய பந்துக்களே.

அப்பாண்டியநாட்டை ஸ்தாபித்தவன் துஷ்யந்தன் தம்பியாகிய [illegible] பௌத்திரனும் ஆக்ரீடன் புத்திரன் என "அபிதானகோசத்தில்" அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அவனே குலசேகரபாண்டியன்போலும். அவன் தென்மதுரையை நகராக்கி, [illegible] ஸ்தாபனம்செய்து, காசியிலிருந்து ஆதி சைவர்களையும் கோயிற்பூஜைக்காக கொணர்ந்து இருத்தி, அகஸ்தியர் அனுமதிப்படி அரசபுரிந்தவனும் — அக்குலசேகரபாண்டியன் மகன் மலயத்துவஜ பாண்டியனும், மலையமலையைத் தனது கொடியில் தீட்டிக்கொண்டமையால் அப்பெயர் உண்டாயிருக்கலாம்—அவனும் [illegible] அக்கொடியின் குறிப்புப்பொருளாம — அப்பாண்டியன்காலம் துவாபரயுகமென்ன சில சரித்திரக்காரருடைய கருத்து—பாண்டியர்களுடைய சரியான சரித்திரங்கள் சாதனார்த்தமாக இன்னும் கிட்டாமையால், திருவிளையாடற்புராணத்தில் செப்பியிருக்கும் சிலருடைய சரித்திரங்களைமாத்திரம் அபிதானகோசத்தின் சங்கிரகமாக இதனடியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

தமிழ் திருவிளையாடலிற் கண்டிருக்கும் சில
பாண்டியர்களாவன.

குலசேகரபாண்டியன்—காலத்திலே, அவன் ராஜதானியாகிய மணவூரிலே வசிக்கும் தனஞ்சயனென்னும் வணிகன் மேற்றிசையிலுள்ள ஊர்களிற்சென்று, வாணிகஞ்செய்து மீளும்வழியிலே, கடம்பவனத்தில் இராத்தங்கியபோது; அங்கே ஒருதிவ்விய விமானமும், அதன்கீழ் சிவலிங்கப்பெருமானும், அங்கே தேவர்கள்வந்து, அன்றிரவெல்லாம் அருச்சனைபுரிந்ததுங்கண்டு, அதிசயித்ததாலும் அதிசயித்து வணங்கிக்கொண்டு விடியுங்காலத்தில், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி அரசனையடைந்து, தான்கண்டதைக்கூற; அரசன் உடனேசென்று அவ்வனத்தைவெட்டிச் சிவபிரான் கனவிடைச் சென்று, தனக்குக்கூறிய பிரகாரம் ஆலயமும், தனக்கு அரண்மனையும், நாற்குலத்தாருக்கு வீடுகளும், வீதிகளும், மதில்களும், பிறவும்வகுத்து நகராக்கினனும், (திருநகரங்கண்டபடலம் திருவிளையாடல்).

குலசேகரபாண்டியன் மகன், மலயத்துவசபாண்டியனுக்கு, அவன்மனைவி காஞ்சனமாலை வயிற்றிலே புத்திரோற்பத்தி யில்லாமற்போக, அவன் யாகஞ்செய்து, அவ்யாகத்தினிடமாக உமாதேவியானவர் தடாதகைப் பிராட்டியாரென்னும் பெயரோடு மூன்றுவயது நிறைந்த மகவாகப்பெற்றார்; நான்காம் திருவிளையாடல்.

மலயத்துவசன், தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கு முடிசூட்டிச் சிவபதமடைந்த பின்னர், தடாதகை பிராட்டியார் திக்குவிஜயத்துக்கெழுந்து, நாலுதேசமும் அரசரைவென்று, வடதிசையிற் கைலாயஞ்சென்று, அங்குமை படையேற்ற, சிவப்பிரான் வெளிப்பட, அவரைக்கண்டமாத்திரத்தே மும்முலைகளுள் ஒன்றுமறைய, அதுகண்டு நாணிச்செயல்மறந்து நின்ற தடாதகைப் பிராட்டியாரைச் சிவபிரான்நோக்கி, உன்னை நாம் மதுரையில்வந்து மணம்புரிவோம்; மீண்டேகு—என்றருளிச்செய்தனர். அவ்வாறு மீண்டு மதுரையை யடைந்தபோது, சிவபிரான் சோமசுந்தரபாண்டியனார் என்னும் பெயரோடுசென்று, உலகறியத்திருமணம்புரிந்து மதுரையை ஆண்டனர்.—ஐந்தாம் திருவிளையாடல்.

சோமசுந்தரபாண்டியனாக உலகாண்ட சிவபிரான், தடாதகைப்பிராட்டியார் வயிற்றிலே, உக்கிரவருமன் என்னுங் குமாரனைத் திருவவதாரஞ்செய்வித்தருளினார்—11-ம் திரு—உக்கிரவருமபாண்டியன், சோமசேகரனென்னும் அரசனது புத்திரி காந்திமதியை மணம்புணர்ந்தன—12-ம் திருவிளையாடல்.

உக்கிரவருமபாண்டியன், அரசுபரித்துவரும்நாளில், அசுவமேதயாகந் தொண்ணூற்றாறுசெய்து முடித்தபோது; இந்திரன் பொறாமையுற்று, வருணனை ஏவிக்கடல்பொங்கிப் பாண்டியநாட்டை அழிக்கும்படிசெய்ய, ஓரிரவினுள்ளே கடல் சினந்துகொண்டெழுந்து நாட்டை மூடி நகரை யணுகினது. அதனைச்சிவபிரானுணர்த்த உக்கிரவருமன் தானே முன்சென்று சிவபாற்பெற்ற வேலையெறித்து சுவறும்படி செய்தான—13-ம் திருவிளையாடல்.

உக்கிரவருமபாண்டியன்; காந்திமதியிடத்திலே வீரபாண்டியனென்னுங் குமாரனையீன்ற பின்னர், தனது நாடு மழையின்று வருந்துவதைக்கண்டு துன்பக்கடலிலாழ்ந்திருக்க, சோமசுந்தரக் கடவுளவனுக்குக் கனவிலே தோன்றி நீ மேருமலையையடைந்து, அம்மேருவரசனைச் செண்டாலடித்து, அங்கே அம்மலையிலுள்ள பொன்னறையைத் திறந்து, வேண்டுமளவு பொன்னை வாரிக் கொணர்ந்து வழங்கி, மழைபெய்து நாடெல்லாஞ்செழிக்குங்காறும் இனிது நாட்டைக்காக்கக்கடவை, என்று அனுக்கிரகிக்க; அவன் தன்சேனைகளோடு புறப்பட்டுப்போய் மேருவையடைந்து செண்டைப்பிரயோகித்து அடிப்ப, அவன்வெளிப்பட்டு பொன்னைப் பொதிசெய்துபோக வென்ன, அவ்வாறுசெய்து மீண்டு தன் நாட்டைக்காத்தான்—15-ம் திருவிளையாடல்.

வீரபாண்டியன், வேங்கை வாய்ப்பட்டிறக்க; அவன்மகன் அபிஷேகபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டுதற்கு முகூர்த்தம்வைத்து, மந்திரிகள் முடியைத் தேடிப் பார்த்தபோது, அதனை வீரபாண்டியன் காமக்கிழத்தி மக்கள் களவிற் கவர்ந்துபோயினரென் றுணர்ந்து கவன்றிருப்ப, சிவபிரான் வணிகராகி மாணிக்கப்பொதியோடு சென்று; அவருக்கு வேண்டிய அளவுமாணிக்கம் விற்றது—17-ம் திருவிளையாடல்.

வருணன்—தன்வயிற்றுநோயை சிவபிரானாலே தீர்ப்பிக்கும்பொருட்டுகடல் பொங்கியெழுந்து, மதுரையைச் சூழும்படிசெய்தபோது, அவன் கருத்துணராத அபிஷேகபாண்டியன் ஓலமிட்டழ, அதற்கிரங்கிச் சிவபிரான் அக்கடலைவற்றுவித்து, அதுவாயிலாக வருணனுக்குஅனுக்கிரகித்தார்—18-ம் திருவிளையாடல்.

அபிஷேகபாண்டியன் சிவபதமடைந்த பின்னர், அவன்மகன், விக்கிரமபாண்டியன் அரசுபுரிந்துவரும்காலத்திலே, சமணசமயப் பிரவேசஞ்செய்திருந்த சோழராசன், அஞ்சனம், இரவுஞ்சம், கோவர்த்தனம், திரிகூடம், காஞ்சி, அத்திகிரி, ஏமகூடம், விந்தம் என்னும் எட்டுமலைகளிலுமுள்ள சமணகுரவர் எண்ணாயிரவரையுமழைத்து, அபிசாரவேள்வியொன்றை இயற்றுவித்து, ஒரு யானையை எழுப்பி, பாண்டியனைக் கொன்றுமாறு ஏவ, அதனையறிந்த பாண்டியன் சோமசுந்தரபெருமானை வேண்ட, அவர் ஒருவேட்டுவவடிவங்கொண்டு அவ்வியானையைக்கொன்று பாண்டியனைக் காத்தருளினார்—22-ம் திருவிளையாடல்.

விக்கிரம பாண்டியனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் ராஜசேகரன் அரசுபுரிந்துவரும்காலத்திலே, கரிகாற்சோழன் சமஸ்தானத்து வித்துவான் ஒருவன், மதுரையையடைந்து, அரசன் பாற்சென்று அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில், கரிகாற்சோழனுக்கு அறுபத்து நான்குகலையும் வரும், உனக்குப்பரதமொழித் தொழிந்த அறுபத்துமூன்றுமே வருமென்ன, பாண்டியனும் அதுகேட்டு மானத்தாற்றாண்டப்பட்டவனாய், உடனே தானே நாடகநூல்வல்லாரை வரவழைத்து அவர்பால் அதனைக்கற்கும்போதுண்டாகிய மெய்வருத்தத்தை நோக்கி, இடையறாது பஞ்சகிருத்தியத்தின் பொருட்டு ஆனந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்தருளும் என்றுகூறித் தலைவிடுக்க, சிவன் அவன் பக்திக்கிரங்கி இடக்காலூன்றி வலக்கால்வீசி ஆடியருளினார்—24-ம் திரு.

இராஜசேகரனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் குலோத்துங்கபாண்டியன் அரசுபுரியுங்காலத்திலே, திருப்புத்தூரிலிருந்து மதுரைக்கு வழிக்கொண்டு சென்ற ஒருவேதியன் தன்னுடன்சென்ற மனைவியையும், மகனையும் ஓராலின் கீழிருத்தி, அவளுக்காகத் தண்ணீர்தேடச்சென்று மீண்டபோது, ஆலின்மீது கிளைகளிலே சிக்குண்டிருந்த அம்பொன்று காற்றால் அலைப்புண்டு வீழ்ந்து கீழேபடுத்திருந்த பார்ப்பனிவயிற்றிலே தைத்து, உயிர்துறந்து கிடக்கக்கண்டு ஒருவேடன் வரப, அவனே கொன்றானென்றெண்ணி, அவனைக்கைப்பற்றிக் கொண்டு, இறந்தமனைவியைத் தூக்கித்தன்முதுகிற்கட்டி, பிள்ளையை அக்கலிலே தாங்கிச்சென்று பாண்டியன் முன் முறையிடவே, வேடன் தலைவீழ்ந்து புலம்ப; பாண்டியன்: வேடனைப்பார்த்து, யாது கூறுகின்றாயென்ன, யானொன்றுஞ்செய்திலேன், செய்தாரையும் அறியேன், இது சத்தியமென்றுகூறினான். அது கேட்ட பாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்நிதியையடைந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, இன்று வணிகர் தெருவிற்சென்று அங்கே மணப்பந்தலில் நடக்கும் செய்தியைக்காண, என்று அசரீரிகேட்க—அவ்வாறே பாண்டியன் அப்பார்ப்பனுடன் மறைந்தாராய் வணிகர் தெருவிற்சென்று மணவீட்டருகே நிற்க, யமதூதர் சேர்ந்து பார்ப்பனியுயிரை ஆலமரக்கிளையிற் சிக்கியிருந்த அம்பை வீழ்த்தி எவ்வாறுகொண்டோமோ, அவ்வாறே இம் மணமகனுயிரையும் பசுவாலே கவர்வோமென்ற சொற்கேட்டு இருவரும் ஐயமகன்றனர்—25-ம் திருவிளையாடல்.

குலோத்துங்க பாண்டியன் காலத்திலே—வேற்றூரிலிருந்துபோய் மதுரையை வாழ்பதியாக்கி, வாள்வித்தை கற்பித்துக்காலக்கழிவு செய்யுமோராசிரியனுடைய மாணாக்கனாகிய சித்தன் என்பவன், அவ்வாசிரியனுடைய மனைவியைப் புணர எத்தனிக்க, அவள் கடவுளைத் தியானிக்க. அவர் ஆசிரியனைப்போல அங்கேவிசென்று, காலைவர இருவருங்கலந்து வாட்போர்செய்வோம்—என, சித்தன் அடுத்த காலையில் எதிர்க்க, கடவுள் ஆசிரியனைப்போல் நின்று அவன் அங்கத்தை வெட்டினார்—27-ம் திரு.

குலோத்துங்கபாண்டியனுக்குப் பின்—அவன்மகன் அனந்தகுணபாண்டியன் காலத்திலே, தன்னாட்டிலே சைவப்பயிரன்றிச் சமணப்பயிர் செல்லாதிருத்தலைநோக்கிய, சமணகுரவர்கள் 8,000பேர் பாண்டியனைக்கொல்ல மாறுபடயாகத்திலே எழுப்பிய அசுரன் ஒருநாகசர்ப்பமாகி மதுரையையடைய, பாண்டியன் அந்நாகத்தைப் பாணத்தால் கொன்றொழிக்கும்படி சிவன் அநுக்கிரகஞ்செய்தார்—28-ம் திரு.

அனந்தகுணபாண்டியனுக்குப் பின்—அவன்மகன் குலபூஷணன் காலத்திலே, சேதிராயன்—மதுரைமீது படையெடுக்கப்போகின்றானென்று கேள்வியுற்று, மந்திரி சுந்தரசாமந்தன் என்பவனிடம் அளவிறந்த திரவியங்களைக்கொடுத்துச் சேனையைத்திரட்டும்படி அனுப்பிக்க, அவன் அத்திரவியத்தைச் சிவாலயத் திருப்பணிக்கும், அடியார்களுக்கும் வழங்கிவிட்டு, 6-மாசமாகச் சேனைகளைத் திரட்டப்போகிறேன், அதுகேட்டு பாண்டியன் மந்திரிசாமந்தனைக்கோபிக்கச் சேனைத் தருகவேண்டுமென, அவன் சோமசுந்தரரை வேண்ட, அவர் குதிரைவீரனாகவும், கணங்கள் சேனைகளாகவும் வெளிப்பட்டு பாண்டியனுக்கு மெய்காட்டியறிவித்தனர்—30-ம் திரு.

குலபூஷணனுக்குப்பின்—அவன் மகன் இராசேந்திரபாண்டியன் நாளிலே, காவிரிபட்டியசோழன் மதுரைச்சோமசுந்தரரைச் சேவிப்போம் எனக் கருதிப் பாண்டியனுக்கு பொன்வெளிச்ச வரிசையாயனுப்ப, பாண்டியனும் அச்சோழனுக்கு வெவ்வரிசைகளையனுப்ப, சோழன்மகிழ்ந்து தனது மகளை அப்பாண்டியனுக்கு மணஞ்செய்யவிரும்ப, அதையறிந்த பாண்டியன்தம்பி அரசசிங்கன், என்பவன் சூழ்ச்சிகருத்தேக சோழன் தன்புத்திரியை மணஞ்செய்து, பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றக்கருதி வந்ததைப் பாண்டியன்கேட்டு, சோமசுந்தரரை வேண்ட, அவர் அச்சேனைமுழுவதையும் பிணித்துவைத்து பாண்டியனை முன்னேவிட, பாண்டியன், அவர்களை சோமசுந்தரருக்கு முன்னிறுத்தி அவருக்கு தண்டம் யாதெனவேண்ட, அவர், உன் எண்ணப்படி புரிக என்றருளச் சோழனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைக்கொடுத்தும் தனது தம்பிக்கும் தனது செல்வத்தில் ஒன்றையுங்கொடுத்தான்—35-ம் திரு.

இராஜேந்திர பாண்டியனுக்குப் பின்னர் இராசேசனும், அவனுக்குப்பின், இராஜகம்பீரனும், பிறகு பாண்டியவமிசதீபனும், பிறகு புரந்தரசித்தனும், பிறகு பாண்டிய வமிசபதாகனும் முறைமுறை அரசுசெய்த பின்னர்; சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் அரசுசெய்துவருங்காலத்திலே, சோழராஜன் படையெடுத்துச்சென்றபொழுது, பாண்டியன் சிவபெருமானிடத்து முறையிட்டு போர்புரிந்து, சோழனை மடுவில்வீழ்த்திக்கொன்றான்—37-ம் திரு.

சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியனுக்குப்பின் பட்டமடைந்த வரகுணபாண்டியன், சிவலோகத்தைத் தன் மானிடசரீரத்தோடு காணவேண்டுமென்று வரங் கேட்க, சோமசுந்தரர் அவனுக்கதனை காட்டியருளினர்—40-ம் திரு.

வரகுணபாண்டியனுக்குப்பின் இராஜராஜபாண்டியன் காலத்தில், அவன்றன் காமகிழத்தி ஏவலாலே, பாணபத்திரன் பத்தினியை இசையிலே வெல்விக்குமாறு, ஈழநாட்டிலிருந்து ஒருபாண்மகளை அழைப்பித்து, இசைவாது புரிவித்தபோது; பாண்டியன் நடுவில் பிறழ்வானென்றுணர்ந்து, சோமசுந்தரர் ஓரிசைப்புலவராகத்தோன்றிப் பாணபத்திரன் பத்தினி புலமையைமெச்சி அற்புதம் என்று கூறிமறைந்தருளினர்—44-ம் திரு—மற்றவிவரங்களை ஷெ. புராணத்தைப்படித்து அறியலாம்.

தமிழ் வித்துவான்களாற் பாடப்பெற்றபாண்டியர்கள்

அபிதான கோசத்தின்படி.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி—இவன் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்த அரசன்.

பாண்டியன் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன்—இவனே கோவலனைக் கொல்லுவித்த பாண்டியன் என சிலப்பதிகாரத்தால் விளங்குகின்றது—இவன் கல்வியைப் பொருளாகவும், கற்றோரைச்சுற்றமாகவும் கொண்டவன்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்—இவன் புலமையிற் சிறந்த ஓர் அரசன் என—புறநானூற்றிலுள்ளே வரும் 72-ம் செய்யுளாற் புலப்படும். இவன் புலமையிற்சிறந்த புலவரைத்தாங்காவிலனாகுக; அவராற் பாடப்படுதலிலும் மிக்கவிருப்புடையவனென்பது மாங்குடி மருதனாரால் மதுரைக்காஞ்சிக்குத் தலைவனாக்கப்பட்டமையானும்; கல்லாடனார், இடைக்குன்றூர்கிழார் முதலியோராற் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன்—இவ்வரசன் நக்கீரனாராலும்; மதுரை மருதனிளநாகனார் முதலியோராலும் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாட்பெரும்பெயர் வழுதி—இவன் இரும்பிடர்த்தலையாராற் பாடப்பெற்ற சீலையாளன்.

பாண்டியன் கானப்பேர்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி—இவன் ஒளவையாராற் பாடப்பெற்றவன், இவனே வேங்கைமார்பனென்று கானப்பேரரணை மாண்கொண்டவன் (புறநானூறு 67) இவனே திருவள்ளுவருக்குச் சிறப்புப் பாயிரஞ்சொன்ன பாண்டியன்.

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் — இவன் ஆவூர்மூலங்கிழாராற் பாடப்பெற்றவன்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சியமாறன்வழுதி— ஐயூர்முடவனாராலும் மருதனிளநாகனாராலும் பாடப்பெற்ற பாண்டியன்.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சியநன்மாறன்—இவன் சித்தலைச்சாத்தனாராலே, பாடப்பெற்றவன்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

அப்பாண்டியர்கள் அதிகப்பிரபலராகிப் பிரகாசித்ததற்குக் காரணம்: அவர்களுடைய கல்வி அறிவும், கடவுட்பக்தியுமேயாம். அதற்கு உதாரணமாக அப்பாண்டியர் காலத்தில் முத்தமிழ்ச்சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றதும், அச்சங்கங்களில் அரங்கேற்றிய நூல்களேபோதுமான திருஷ்டாந்தங்களாகும்.

வெண்பா.

நாலாக வாயிரநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்
பாலான நூற்றுநாற் பத்தொன்பான்—மேலதாற்
பத்தொன்பாசங் கெங்கோறுபாத சாலாட்டுக்கும்
சுத்தன் மதுரையிற் றொக்கன—என்று.

காளமேகப் புலவர் பாடியபடி, வம்சசேகர பாண்டியன் காலத்தில் மதுரையில் முதல் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று, அதில் 4449-பெயர் அச்சங்கமேறிச் சிறப்பித்ததாகச் சொல்லப்பெற்றிருப்பினும்; வீரசோழியம் முதலான சிலசிறந்த கிரந்தங்களைக்கொண் டாராயுங்கால், 549-பெயர் அச்சங்கமேறியவர்களென்றும், அவர்களுள் அகத்தியனார், விரிசடைக்கடவுள், முருகவேள், முடிநாகராயர், நிதிக்கிழவனார், அதங்கோட்டாசிரியனார், பனம்பாரனார், தொல்காப்பியனார் முதலான சிறந்த வித்வான்கள் சேர்ந்து தொல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம், அவிநயம், சிற்றகத்தியம், வாமனம், புறப்பொருட் பன்னிருபடலம், முருவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை முதலான அருமையான தமிழ்நூல்களை இயற்றி அரங்கேற்றி அலங்கரித்தார்கள்.

அவர்கள் அகத்தியத்தை வழிநூலாக வழங்கிவந்தார்கள். அதில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் மூன்றும் வகுத்துரைக்கப்பட்டிருந்தன. தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில் இயற்றமிழும்; பெருநாரை, பெருங்குருகு முதலியவற்றில், இசைத்தமிழும்; முருவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத்தமிழும் விரித்துரைக்கப்பெற்றிருந்தன—பிறகு.

இடைச்சங்கம்—கபாடபுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது. அவ்விடைச்சங்கமேறியவர்கள் 59-பெயர்: அவர்களில் இருந்தையூர்க் கருங்கோழிமோசியார், வெள்ளூர்க்காப்பியனார், சிறுபாண்டரங்கன், திரையன்மாறன், துவரைக்கோமான், கீரந்தையார் முதலான வித்வான்கள் சிறந்து விளங்கி; கலி, குருகு, வெண்டாலி முதலான நூல்களை இயற்றி அரங்கேற்றினார்கள். அவ்விடைச் சங்கத்தார் அகத்தியம், தொல்காப்பியம்; மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம் முதலான நூல்களை வழிநூல்களாக வழங்கிவந்தார்கள்—பிறகு.

கடைச்சங்கம்—உத்தர மதுரையில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றது. அதில் 49 வித்வான்கள் அச்சங்கமேறிச் சிறப்பித்தார்கள். அவர்களில் இறையனார், உக்கிரப் பெருவழுதியார், கபிலர், பரணர், நக்கீரர், பெருந்தேவனார், நக்கமனார், குலபதி நாயனார், இலங்குடிவனகனார் முதலானவர்கள் சேர்ந்து நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, எழுபதுபரிபாடல், கலிபதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பது, கூத்தநூல், சிற்றிசை, பேரிசை முதலான நூல்களை இயற்றி அரங்கேற்றினார்கள்.

அப்படி முதற்சங்கத்தில் 4449-பெயரும், இடைச்சங்கத்தில் 3700 பெயரும், கடைச்சங்கத்தில் 49 பெயருமாக கவிகளியற்றி அரங்கேற்றியதாக இறையனார் அகப்பொருளின் கவியால் ஸ்பஷ்டமாகிறது—எப்படியெனில்.

வெண்பா.

ஏழேழா யிடைஞூறு மேழேழோ ரைம்பத்தும்
ஏழேழுஞ் சங்க மிரீஇனார்—ஏழேழ்சேர்
நாற்பதினா னூறு முப்பானேழ் நூறாயிரத்து
ஈற்பதி னென் பான்கவிஞர் நாடு—என்பதாம்.

அப்படிப் பிரகாசித்த சங்கங்களில் முதற்சங்கத்தின் காலம் முன் பின் 450 வருஷங்களென்றும், இடைச்சங்கத்தின் காலம் 350-என்றும், மூன்றும் சங்கத்தின் காலம் 2000-என்றும், ஒரு நூலில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

அன்றியும், வேறொரு நூலினுள் முதற்சங்கத்தின் காலம் காய்சின வழுதி முதல், கடுங்கோன்வழுதி வரையில் 19-பாண்டியர்காலம் வரையிலும்; இடைச் சங்கம் வெண்டேர்ச்செழியன் முதல், முடத்திருமாறனீறாக 59-பாண்டியர்கள் காலம்வரையிலும், மூன்றாஞ்சங்கம் முடத்திருமாறன் முதல், உக்கிரப்பெரு வழுதியீறாக 49 பாண்டியர்கள் காலம்வரையிலும் பிரபலமாய்ப் பிரகாசித்தன வாம்; அப்பாண்டியர்களில் முதற்சங்கத்தில் எழுபாண்டியர்களும், இடைச்சங்கத் தில் ஐந்துபாண்டியர்களும், கடைச் சங்கத்தில் மூன்று பாண்டியர்களும், மனுநீதிச் சிகாமணிகளாகிப் பிரகாசித்தும், கவிகளையும் சங்கங்களையும் இயற்றி அரங்கேற்றினதாகக் கல்வெட்டு ஒருசாசனத்தில் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

சரித்திர ஆராய்ச்சியுடையவர்கள் திருக்குறளைக் கண்டோம். சுமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னே-அக்காலத்து உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்தில்சங்கம் அழிந்துபோக வேண்டியதாயிற்று- பிறகு 200 வருஷங்கள் வரையில் சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் காலத்தில் கவிராயன், ஒளவை, புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர் கம்பர், அம்பிகாபதி, தமிழ்நாண்டி, (கொங்குநாட்டைச்சேர்ந்த பிரகாசித்த) வில்லி புத்தூரார், முதலான வித்வசிகாமணிகள் பற்பல கிரந்தங்களை இயற்றிப் புகழ் பெற்றார்கள்; பராக்கிரமபாண்டியன் காலத்தில்; மகம்மதியர்கள் பாண்டிய நாட்டில் பிரவேசித்து பட்டணத்தைப் பாழாக்கியும், பிரஜைகளைப் பகைப்படுத் தியும், நூல்களை நாசமாக்கியும் விட்டார்கள். பிறகு தமிழ்ச்சங்கத்திற்குத் தலை வர் இல்லாமல் மறைந்தது.

மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்.

இப்போது தமிழ்பாஷையின் பரிபாலனத்தைப்பக்கணித்து, தருமத்துக்குதவி செய்யக்கருதி, பிரபல வித்வசிகாமணியும், சிறந்த தேசாபிமானியும், புலவர்க்கும் ஜமீன்தாருமாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரை தேவரவர்கள் 1901-ஆம் வருஷம் மே மீ 24௳ மதுரை சேதுபதி பாடசாலையில் ஒருமஹாசபையைக் கூட்டி உபந்நியாசித்தும், ஸ்ரீ சேதுபதி முதலானவர்களுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு மறுபடியும் 1901ஆம் செப்டம்பர் மீ 15௳ க்குச்சரியான-பிலவஆம் ஆவணி மீ 31௳ பானுவாரம்-சித்திரைநக்ஷத்திரம்-கூடியசுபதினம் பகல் 1½ மணிமேல் 2¾ க்குள்-தனுர்லக்கினத்தில்-மதுரையில் நான்காவது தமிழ்ச்சங்கத்தை ஸ்தாபித்து அதற்காக அல்லும் பகலும் உழைத்து வருகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட தருணத் தில் சென்னைமுதலிய சிறந்த வித்வான்களும், தமிழ்வித்வான்களும், அபிமானி களும் அவருக்குத் துணைநின்று உதவிசெய்யவரில், இந்த நான்காம் தமிழ்ச் சங்கமும் நாளடைவில் பலுகிப் பெருகி நாட்டிற்கு காலவிதங்களிலும் அன்ன விளங்குமென்பது திண்ணம்.

இத்தமதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தின்

(1) தமிழ் வித்வான்களாவன

ம-ா-ஸ்ரீ, ப. பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள்—
பாலவனத்தம் ஜமீன்தார், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதி

,, உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர், பிரசிடென்சிகாலேஜ், சென்னை.

,, ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்—
ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான், பிரதமாசிரியர்—தமிழ்ச்சங்கம்.

,, வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் அவர்கள்—
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், கிறிஸ்டியன் காலேஜ், சென்னை

,, இரா. நாராயணையங்கார் அவர்கள்—
தலைமை உபாத்தியாயர் சேதுபதி கலாசாலை தமிழ்ச்சங்கம்

,, ஸ்ரீ. அரங்கசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—இராமநாதபுரம்

,, சேற்றூர், சுப்பிரமணியக்கவிராயர் அவர்கள்—
திருவாவடுதுறை ஆதீனவித்வான், நூற்பரிசோதகர் தமிழ்ச்சங்கம்

,, அ. சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்—
உபாத்தியாயர் சேதுபதி கலாசாலை—தமிழ்ச்சங்கம்

,, அம்பலவாண நாவலரவர்கள்—திருநெல்வேலி

,, அஷ்டாவதானம் கலியாணசுந்தர முதலியார், சென்னை

,, பு. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரஸிடென்சி காலேஜ் சென்னை

,, திருமயிலை, சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்பண்டிதர் செண்ட்தோம் காலேஜ், சென்னை

,, அ. நாராயணசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—
தமிழ்பண்டிதர் ஹைஸ்கூல்—கும்பகோணம்

,, எஸ். பால்வண்ண முதலியார் அவர்கள்—
காரியதரிசி சரஸ்வதிவிலாச புத்தகசாலை திருநெல்வேலி

,, கு. ப. சிவராமபிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்பண்டிதர் இந்துகாலேஜ் திருநெல்வேலி

,, வா. ஞானசுந்தர திருநாவலர் அவர்கள்—நாகூர்

,, தி. கோ. நாராயணசாமிபிள்ளை அவர்கள்—
தமிழ்பண்டிதர் பெங்களூர்

,, ஆ. முத்துத்தம்பி பிள்ளை அவர்கள்—யாழ்ப்பாணம்

,, அ. குமாரசாமிபிள்ளை அவர்கள்—சுன்னாகம் ,,

,, சொக்கநாதய்யர் அவர்கள்—திருப்பரங்குன்றம்

ii. ஆங்கிலத்தமிழ் வித்துவான்கள்.

மஹா-ஸ்ரீ, வி. கனகசபைபிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ. பி. எல.
Postal Supt. Madras Division

,, திவான்பகதூர் வி. கிருஷ்ணமாசாரியார் அவர்கள்—
Curator of Books Madras

,, கண்டலம், பாலசுந்தர முதலியார் அவர்கள், எம். ஏ.
Tamil Translator to the Govt. Madras

,, எஸ். இராதாகிருஷ்ணயர் அவர்கள் பி. ஏ.
Principal Maharajah's College Pudukotta

,, ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—
Editor "Swadasamitran" Madras

,, டி. இராமகிருஷ்ண பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ.
Interpreter H. C. Madras

,, வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் அவர்கள் பி. ஏ.
Tamil Pandit Christian College Madras

,, கே. சுந்தரராமய்யர் அவர்கள் எம். ஏ.
Lecturer Govt. College Kumbakonam

,, ஜே. எம். நல்லசாமிபிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ., பி. எல.
District Munsiff Naudeyal

,, எஸ். கிருஷ்ணசாமி அய்யர் அவர்கள்—
Lecturer Govt. College Kumbakonam

,, பி. குருராஜ் அவர்கள், எம். ஏ. எல். டி. எல்.
P. G. College Trichy

,, கே. ஜி. சேஷையர் அவர்கள் பி. ஏ. பி. எல.
Professor Law College Trevandram

,, எஸ். இராமசாமி அய்யர் அவர்கள்—
Munsiff Travancore Samastanam

,, எம். முத்துக்குமாரலிங்க பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ.
H. T. Pandit H. H. the Maharajah's College Trevandram

,, பி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—Madras

,, எஸ். வி. கண்ணபிரான் பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ.
Sub-Magistrate Conjeevaram

,, சேலம், பகடால, நரசிம்மலு நாயடுகாரு—
Editor Kala Nidhi Coimbatore

,, பி. நாராயண ஐய்யர் அவர்கள் பி. ஏ. பி. எல்.
High Court Vakil Madras

,, பி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள்—
1st Grade Pleader Madras

,, எஸ். சாமிநாதய்யர் அவர்கள்—
Pleader Ramnad

,, என். வி. சுந்தரராஜ ஐயர் அவர்கள் பி. ஏ. எல். டி.
Teacher Setupathy High School Madura

---

iii. ஸம்ஸ்கிருத தமிழ் வித்வான்கள்.

ம-ா-ஸ்ரீ, பெ. ஆ[illegible]ரியார் அவர்கள்—
மகாமகோபாத்தியாயர், கும்பகோணம்

,, தி. ஈ. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர் கவர்மெண்டு காலேஜ் கும்பகோணம்

,, வி. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர் சேதுபதி கலாசாலை மதுரை

,, வீரசாமி அய்யங்கார் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருத வியாகரண வித்வான் எட்டயபுரம்

,, சந்திரசேகர தீக்ஷிதர் அவர்கள்—
ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் நேட்டிவ் காலேஜ் மதுரை

---

iv. ஆங்கில ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்கள்.

ம-ா-ஸ்ரீ, பண்டித ச. ம. நடேசசாஸ்திரியார் அவர்கள் பி. ஏ.

,, ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியார் அவர்கள் எம். ஏ.
ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை இன்ஸ்பெக்டர் சென்னை

ஆக இதுவரையில் இச்சங்கமேறிய வித்வான்கள் 48 பெயர் இந்த நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தின் உத்தேசங்களாவன.

(1) தமிழ்க்கலாசாலை உளவாக்குதலானும் (2) இறவாதுள்ள தமிழ் ஏடுகள் பலவற்றையும், அச்சிட்ட தமிழ்நூல்கள் அனைத்தையும் தேடிப்பெற்றுப் பிறருக்கு பயன்படுமாறு ஓர்வழித் தொகுத்துவைத்தலானும், (3) வெளிவராத அரிய தமிழ்நூல்களைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டுப் பரவச்செய்தலானும், (4) வடமொழி ஆங்கிலமுதலிய பிறபாடைக்கணுள்ள, அரியநூல்களைத் தமிழில்மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தலானும், (5) தமிழ் கல்வி அபிவிருத்தியைப்பற்றிய (செந்தமிழ்ப்) பத்திரிகை வெளியிடலானும், (6) தமிழ்ப்பரீக்ஷை பல வைத்து உயர்தரத்தே தேறியோர்க்குப் பட்டம் பரிசுமுதலிய அளித்தலானும், (7) தமிழறிஞரால் உபந்நியாசங்கள் புரிவித்தலானும், (8) இக்காலத் தமிழறிவு மிக்கார் பலரையும், ஒருங்குக்கூட்டித் தமிழாராய்தலானும், (9) வேண்டும் நூல், உரைமுதலியன செய்வித்தலானும், (10) பிறர்செய்தநூல் உரை முதலியவற்றை அரங்கேற்றுவித்தலானும், தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்தலாகுமென்பதாம்.—

இக்கருத்துக்களுக்கிணங்க.

இப்போது இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானம் ஸ்ரீமத், விஜயரகுநாத பாஸ்கரசேதுபதி ராஜரவர்கள் இச்சங்கத்துக்கு பொருளுதவிபுரிந்து என்றும் நிலைபெறுமாறு தக்கசாசனமும் அளித்தபடியால்; (1) சேதுபதிச் செந்தமிழ்க்கலாசாலையை ஸ்தாபித்து, அக்கலாசாலையிலோதுவோருக்கு உண்டி, உடை முதலானதுகளைக்கொடுத்து, கல்விகற்பித்து வருகின்றனர். (2) பாண்டியன்புத்தகசாலை என்னும் பெயரால் பல்லோருக்கு பெரும்பயன்படும்படி நூனிலைய வாசகசாலையும், (3) சங்கத்தின் பத்திரிகை புத்தகமுதலியன அச்சிடத் தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையும் (4) சங்கத்தின் சமாசாரங்களை வெளியாக்க செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையையும், (5) ஆங்கிலகலாசாலைகளிற்படிக்கும் தமிழ்மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழில் உற்சாகமுண்டாகும்படி தமிழ் பரீக்ஷைப்பத்திரங்களால் பரிசளித்தும் (6) பலவிடங்களிலாகக்கிடக்கும் அச்சிடாத தமிழ்நூல்களைத்தேடிக்கொண்டுவர, காரியஸ்தர்களையும்—இத்தமிழ்நாட்டு அறிஞர்பலரை வித்தைத் அங்கத்தினராகவேண்டி அவர்களை மதுரைச்சங்கத்திற்கு வருவித்து உபந்நியாசங்கள்செய்ய கல்விக்கழகமும் ஸ்தாபித்து; அதிசிரத்தையாக உழைத்துவருகின்றனர்—கடவுள் இச்சங்கத்திற்கு பூரணசுவாழ்வை பிரசாதிப்பாராக.

தமிழரசர் மூவருள்ளும், பாண்டியரே மற்ற இருவரிலும் செந்தமிழைச் சிறப்புற்றோங்கச் செய்தவர்களென்பதற்கு—பற்பல நூல்களில் மேற்கோளில்,

"வில்லுடையான் வானவன் வீயாத் தமிழுடையான்
பல்வேற் கடற்றானைப் பாண்டியன்—சொல்லிகவா
வில்லுடையான் பாலை விளஞ்சாதகன் வேட்டனே
செல்லுடைய வீரகாடர் கோ—என்றும்

"செல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
இல்லத்தொழுமூன் றெரியுடைத்து—நல்லரவப்
பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டிய நின்
நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்—(ஔவையாரும்)

தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும்—(சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்)

"உயர்மதிற் கூடலின் ஆய்ந்தவொண் டீந்தமிழின் றுறை—(திருக்கோவை)

"உலக மொருநிறையாத் தானோர் நிறையாப்
புலவர் புலக்கோலாற் றூக்க—வுலகனைத்துந்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவ
னான்மாடக் கூடல் நகர்—(பரிபாடலுறுப்பாதி) கவிகளைப்பார்க்கவும்.

மேலும்-பூதப்பாண்டியனும், அவன்றேவியாரும் மஹாவித்வசிகாமணிகளென அகநானூறு புறநானூறு இவைகளாலும் பிரசித்தமும்-புறசந்தானப்பட்ட-
மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்து—அடங்காத் தானை வேந்தருடங்கியைந்
தென்னொடு பொருது மென்ப அவரை—யாரமர் அலறத் தாக்கித் தேரோ
டவர்ப்புறங் காணே னாயிற் சிறந்த—பேரமருண் கண்ணி யிவளினும் பிரிக-
என்ற இக்கவிகளால் ஸ்பஷ்டமாகும்.

அன்றியும்—வரதுங்கப்பாண்டியன் பிரம்மோத்திரகாண்டத்தைத் தமிழாற் பாடினதன்றியில்; அவன்றேவியார் மஹாகவிரத்தினம் எனப்படுதற்கு அத்தேவியார் பணிப்பாரகுடத்தகருள மதுரைப்பூபாண்டியன் தேவி விடுத்தகவி என்னும் தலைப்பின்கீழ்.

"என்னாய்வர் தவர்மதர்த்தும் பானகை பிசுநிலாங்கிற கிருந்த வாட
முன்னாவில்லாப் பயன்றருவப்பிறப்பிற செய்த தவ முடிந்தவாறே
கன்னன்மெய்ப் பிரமன் வரப்படுக நாமனியற் காசிகாட்டி
வன்னவயற் குருகினங்கா ளினிவெவ்வா றுயிர்தரித்திங் காற்றுமாறே-
என்ற தமிழ்ச்சுவலர் சரித்திரத்தை தெரிவிக்கப்பெற்றிருத்தல் விதிதமாகும்.

மதுரையிலாண்ட புராதன பாண்டியர்கள் கேவலம் இப்படிக்கல்வி விஷயத்தில் மாத்திரம் கருத்தைச்செலுத்தினது மாத்திரமல்ல; ஈசுவர பக்திகளும் பூண்டவர்களாகி, அநேக சைவ வைஷ்ணவக் கோயில் கோபுர மண்டபாதிகளையும், ஆவி கூப, தடாகங்களையும் உண்டாக்கி, உத்கிருஷ்டமடைந்திருந்தார்கள், என திருவிளையாடற்புராணம் முதலான கிரந்தங்கள் திருஷ்டாந்தங்களாக நிரூபிக்கின்றன.

குலசேகரன், மலயத்துவஜன் முதலான சிலபாண்டியர்கள், அகஸ்தியருடைய கட்டளையின்படி தருமராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து குடிகளை சுகமாகவாழச் செய்தார்களென முன்னமேசொல்லி இருக்கிறோமல்லவா? அதற்கு இரண்டொரு உதாரணங்களை இதனடியில் காட்டுகின்றனம்—

விக்கிரம சிங்கபாண்டியனுக்கு அகஸ்தியர் மனுநீதி யுரைத்தது, பாலநாசத்தல புராணத்தில்.

ஆறிலொன் றிறைபாலவே—கூறுகொண்ட துகோடலா
மீறில்வெந் துயரெய்தினோர்க்—கூறநீக்குவ தான்கடன்.
ஆதிநூலி னரசினை—மாதர் பாலர்வயோதிய
ரோதுவெம்பிணி யோர்தமைப்—பாதுகாத் திடல் பண்பரோ
காமமாதி கடந்திடல்—வாமமாதி மறந்திட
லேமவில்வினை யேத்துதல்—பூமிமன்னவர் பொற்பரோ
ஊக்கமெஞ்ஞெலு மெய்த்தலு—மாக்கமோடுறு மாக்களும்
வாக்குமாறிலை மாற்றலுக்—காக்கமன்னவர் சூழ்ச்சியான்.
ஒற்றர் சூழ்வருவினை—லற்றமானவகீதியு
மற்றுமோர்ந்தவைமாற்றுதல்—கொற்றமன்னவர்கொள்கையாம். என்றும்
குடிபுறங் காத்தல் வேசகூற்றுவன்றெறிந்தபோது
மடிவிலாச்சேனை சேர்த்தன் மாற்றலரை போதற்கும்
தடைபடு மாறுண்டாக்கல் சந்ததம் பொச்சாப்பின்மை
யுடலியோர் புயத்திற்றுலக்கும் புலவருக்குறுதியாமால்
என்று இதுவுமிக்கோர்காண்க.

மேலும்—பாண்டியர்காலத்தில் மஹாபக்த ஸ்ரேஷ்டர்களாகிய மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள், அப்பர், சுந்தரர் முதலான மஹான்களும்; "பாண்டியன் கொண்டாடப்பட்டர்பிரான் வந்தானென்றீண்டிய சங்கமெடுத்தூத" என்று இக்கவிகளின்படி ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் பரிமளித்தப் பாண்டியநாட்டைப் பிரபஞ்சத்திற் பிரபலமாக்கினார்கள்.

அந்தப்பாண்டியர்களுக்குப் பின்வந்த பாண்டியர்கள் கல்வியையும், கடவுள் பக்தியையும் அசட்டைசெய்து, சிற்றின்பத்திலும், சோம்பலிலும் காலத்தைக் கழித்தவர்களே; பாண்டியநாடு பாழ்த்ததுவரை, வேற்றுநாட்டார் படை எடுத்துவரச் சம்பவித்தது.

பாண்டிய இராஜ்யத்தின் முடிவு.

குலாப்ஜன் அல்லது கூன்பாண்டியன் காலத்தில் அரபிநாட்டிலிருந்து மகமதியர் மதுரைக்குவர ஆரம்பித்தார்கள் என்று முன்சொல்லி இருக்கிறோமல்லவா? அந்த கூன்பாண்டியனுக்குப் பிறகு, வீரபாண்டியசோழன் பட்டத்தைப்பெற்றான். அவன் ஆதிபாண்டியருடைய 74-வது சந்ததி. அந்த வீரபாண்டியனுக்கு சந்ததி இல்லாமல் போய்விட்டபடியால்; பழைய பாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டி பிள்ளைகள் கிளம்பிவந்து, பாண்டியநாட்டை ஆளத்தலைப்பட்டார்கள் என்று, ஸ்ரீ ஸ்தலபுத்தகத்தில் சொல்லி இருக்கிறதாக, மதுரைஜில்லா மானுவலை எழுதிய மிஸ்டர் நெல்சன் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார். (Vide Mr. Nelson's Madura Manual) (Mr. Taylor's Supplementary M. S. S. & Mr. Robert Sewell's S. I. A. Pages 218-219).

அப்படி ஆண்ட பாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டிமக்களாவன:—

சோமசேகரபாண்டியன்; கி-பி 1100 வருஷம் சிங்காசனமேறி 20-வருஷம் ஆண்டான். கர்ப்பூரசுந்தரபாண்டியன்; குமாரசேகரபாண்டியன், குமாரசுந்தரன், சுந்தரராஜன், கண்டூரராஜன், மேருசுந்தரபாண்டியன், (அவன் சேர சோழ நாடுகளையுங் கொண்டான்) இந்திரவர்மன், (அவன் சோழனைவிடுதலைசெய்து அவன் மகளை விவாஹம்செய்தான்) சந்திரகுலதீபன், மீனகேதனன், மீனத்துவஜன்,

(அவன் சோழன் மகளை விவாஹம் செய்தான்—அவன் மகன் சோழநாட்டை ஆண்டான்) (மகரத்துவஜன்; அவன் மஹாவீரன்) மார்த்தாண்டன், குவலையாநந்த பாண்டியன் (இவன் கப்பல்யாத்திரைசெய்து கடலில் விழுந்திறந்தான்) கிருஷ்ணன் மகன் கிருபாநிதிநசியார். (அவன் குண்டல பாண்டியனை விவாஹம் செய்தான்) சத்ருபீமபாண்டியன்; சத்ருசம்ஹாரன், வீரவர்மன், வீரபாஹு, மகுடவர்த்தனன், (சோழனால் கொல்லப்பட்டான்) வீரசிம்மன், வம்சகுலத்துங்கன், அதிவீரராமபாண்டியன், (சோழன் தோழன்; அவன் நைடதம், கூர் கொக்கை முதலானவைகளை இயற்றிய சிறந்த தமிழ்வித்வான்) குலவர்த்தன பாண்டியன், சோமசேகரன், சோமசுந்தரன், இராஜராஜன், இராஜகுஞ்சரன், இராஜசேகரன்; இராஜவர்மன், இராஜமேதாவிபாண்டியன், வரதராஜன், குமாரசிம்ஹன், வீரசேனன், பிரதாபராஜன், வங்குணராஜன், குமாரசந்திரன், வரதுங்கன், சந்திரசேகரன், சோமசேகரன், பராக்கிரமபாண்டியன், (அவன் பகையாளிகளிடமிருந்து பாண்டியநாட்டைப்பிடித்தாண்டுவரும்போது, ஆதி அல்தான் மலிக்கபூர்காயிபு, கி-பி 1311௵ படையெடுத்துவந்து பாண்டியநாட்டைப்பிடித்துக்கொண்டான்; 1312௵ முதல் 8 மகம்மதியர்கள் மதுராபுரியை 48 ௵ ஆண்டார்கள்.

அந்த மகம்மதிய அரசர்களாவன.

மலிக்காபூர்காயிபு கி-பி 1310—1313—3, அலாவுதீன்கான், 1313-1319, 6 உத்தமதீன்கான், 1316—1322—3, நிபுதீன்கான், 1322—1327,—6 காகுல்தீன்கான், 1327—1334—7, சவுத்மலிக் அமமாதம்மலிக், 1334-1346—12 பாண்டக் மலிக், 1346—1353—12, இவர்கள் ஆண்டுவரும் காலத்தில்; இந்துக் குடிகளுக்குப் பலவித கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் சம்பவிக்க; அக்கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை நீக்கி, இந்து ராஜாங்கத்தை ஸ்தாபிக்கக்கருதி; விஜயநகர புக்கராயலு 1350—1379௵ பாண்டியநாடு சுதந்திரமற்று கெட்ட நிலைமைக்கண்டு, கெம்பண்ண உடையாரைப் பாண்டியநாட்டிற்கு அதிபதியாக அனுப்ப; அவர் 1572௵ வரையிலும்; அவர் குமாரர் ஜம்மண்ண உடையாரும், மைத்துனர் பிரகாச உடையாரும், 1404௵ வரையிலும் ஆண்டு சுதந்திரமற்றுப் போனதனால்; புக்கராயலுடைய புத்திரர்களில் பராக்கிரமசாலிகளான சில நாயக்கர்களை பிரதிநிதிகளாக அனுப்பி ஆண்டுவரச்செய்ததாக ஒருசாஸனத்தில் தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. அப்படி அனுப்பப் பெற்ற நாயக்கர்களாவன—

(1) இலட்சுமணநாயக், (2) மூத்தண்ணநாயக், அவ்விருவர்களும் 1404-ம் வருஷ முதல், 1451௵ வரையில் ஆண்டுவருகையில், அப்பாண்டிய நாட்டிற்கு பாத்தியஸ்தர்களாக சிலவர்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.—அவர்களாவன,

சுந்தரத்தான் மஹாவிசுவநாதராயர், காளியாசோமனும், அஞ்சாதபெருமாள்; முத்தராஜ திருமலை மஹா விசுவநாதராயர் என்பவர்களே. அவர்களுடைய பெயர்களையும்; பாத்தியதைகளையும் பற்றிப் புக்கராயலுக்கு அறிவிக்க; அவர் உடனே பாண்டியநாட்டை அந்த வாரசுகளிடம் கொடுத்துவிட்டுவரும்படி உத்தரவுகொடுக்க; அவரும் அப்படியே செய்ய; அந்தப்பாண்டிய நாட்டு வார்சுகளும் 1451௵ முதல் 1498௵ ஆகிய 48௵ ஆண்டார்கள். அப்படி ஆண்டவர்களை வைப்பாட்டிப் பிள்ளைகளென்று குடிகள் கலகம்செய்து மறுபடியும் விஜயநகரத்துக்கு முறையிட்டு அறிவிக்க; கிருஷ்ணதேவராயலு 1445—1500௵ நரசநாயக்கனையும், 1500—1515௵ தென்னமநாயக்கனையும் 1519—1519௵ நரசநாயக்கனையும்; பிரதிநிதிகளாக அனுப்பி ஆண்டுவரச்செய்ததில், அவர்கள் சந்ததிகளில்,

குருகுருதிம்மநாயடு, 1519—1524 வரையும், காட்டியம் காமயநாயடு, 1524—1526, சின்னப்பநாயடு, 1526—1530; ஐக்கமநாயடு, 1530—1535, விசுவநாதநாயடு, 1535—1544, வரதப்பநாயடு, 1544—1545, தொம்பச்சிநாயடு, 1545-1546, விசுவநாதநாயடு, 1546-1547, விட்டலநாயடு, 1547-1558, வரிஷங்களில் ஆண்டபிறகு, பாண்டியநாட்டிற்குத் தக்க பாத்தியஸ்தன் என ஒரு சந்திரசேகரபாண்டியன் கிளம்பிவந்து, தனது பாத்தியதையைஸ்தாபித்துக்காட்டியதனால்; அந்தச்சந்திரசேகரப் பாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டி ஆண்டுவரச்செய்தார்கள்- அப்போது தஞ்சையிலிருந்த வீரசேகரசோழன், பாண்டியநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிற் படையெடுத்துவந்து தாக்கி பாண்டிய நாட்டைப் பிடுங்கிக்கொள்ள; அப்பாண்டியன், விஜயநகரஸம்ஸ்தானத்துக்குப்போய் முறையிட்டழ, கிருஷ்ணதேவஇராயனுத்தம பிரதிநிதியாகிய நாகமநாயடுகாரை தக்கசைன்யத்தோடிங்கனுப்பபோய், வீரசேகரச்சோழனைத் தாக்கித் துரத்தி, அவனிடமிருந்த பாண்டியநாட்டைப்பிடுங்கி, பாண்டியனிடம்கொடுத்துவரும்படி கட்டளைக்கொடுத்தனுப்ப; அந்த நாகமநாயடும் அப்படியேவந்து சோழனைத்தாக்கித் துரத்தி, அவனிடமிருந்த பாண்டியநாட்டைப்பிடுங்கி, அதன்வாரசுதாரனாகிய பாண்டியனிடம் கொடுக்காமல், தன்சொந்தமாக்கிக்கொள்ள; இச்சங்கதி விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தாருக்குத்தெரிய, விஜயநகரத்தார் விசனப்பட்டு, இப்படி இராஜதுரோகம்செய்த நாகமநாயடுவைக்கொன்று, அவன் அக்கிரமமாகப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பாண்டியநாட்டைப்பிடுங்கி, சுவர்ணவாரசாகிய சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்துவரும்படி அந்த நாகமநாயடுவின் குமாரனாகிய விசுவநாதநாயடுகாரை அனுப்ப, அவ்விசுவநாதநாயடும்வந்து, தன்தகப்பன் என்றுமுறைமையும் கருதாமல்; சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு, தன்தகப்பனான நாகமநாயடைப்பிடித்து சிறையில் வைத்தும், அந்நாகமநாயடுப்பிடித்து அக்கிரமமாகவைத்துக்கொண்டிருந்தபாண்டிய நாட்டைப்பிடுங்கி, அதன்வாரிசாகிய சந்திரசேகரபாண்டியனிடம் கொடுத்தும், அப்பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டி, அச்சங்கதிகளை விஜயநகரராயனுக்கு அறிவிக்க, அந்த இராயனும் விசுவநாதநாயடுகாருடைய சத்தியத்தைக்கண்டுவியந்துக்கொண்டாடி, அவரை அப்பாண்டியநாட்டில் சிலவருடங்களிருந்து, அப்பாண்டியனுக்கு உதவிசெய்துவரும்படி செய்ய, அந்தவிசுவநாதநாயடும் அப்படியேசெய்துவருகையில்; அச்சந்திரசேகரபாண்டியனும் அவன்குமாரனும் சிலவருஷங்களாண்டு சந்ததியற்று இறந்துப்போகவே; பாண்டியநாட்டிற்குத் தகுந்த வாரசுகளற்றுப்போன சங்கதியை விஜயநகரத்தாருக்குத் தெரிவிக்க, அந்தவிஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தார், விசுவநாதநாயடுகாருடைய சுத்தவீரத்துவம், சத்தியம், சுவாமிபக்தி, தருமகுணாதிசயங்களைக்கேட்டும்; பாண்டியநாட்டை அந்தவிசுவநாதநாயடுகாரே ஆளத்தக்க வல்லவர் என்று பாண்டியநாட்டுக் குடிகளுடைய வேண்டுகோளைக் கருதியும், விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்திலிருந்து தேவபிராம்மணர்களிடம் கங்காதீர்த்தம், இராஜசெல்லத்து அல்லதுகட்டளை. சத்தி, கட்டாரி, ஆடை ஆபரணங்களைக் கொடுத்தனுப்பி, பாண்டியநாட்டுக்கு பிரதானப்பட்டணமாகிய மதுரையில் கி-பி 1559 வது விசுவநாதநாயடுகாருக்கு பாண்டிய சக்கிரவர்த்தி என்ற மகுடாபிஷேகம்செய்வித்து. பட்டமகட்டிவைத்தார்கள்- அந்தவிசுவநாத நாயடுகாரும் அவருடைய பதினைந்து சந்ததிகளும், பதினைந்துபேறுகளைப்பெற்று நாயடுகாரு ஸம்ஸ்தானத்தார் என்ற பெயரால், சுமார் இருநூறுவருஷகாலம் இந்தசரும சாஸ்திரப்படி ஆண்டார்கள்- ஆகையால் இனி அந்தநாயடுகாரு சமஸ்தான சரித்திரத்தை அடுத்தகாண்டத்தில்- எழுதுகிறோம்.

இரண்டாமகாண்டம் முற்றிற்று.

மூன்றாம்காண்டம்.

நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

இதற்கு முன் நிற்கு இரண்டாம் காண்டத்தில் சோழ பாண்டியர்கள் ஒரு காலத்தில் மஹாமஹோன்னதஸ்திதியிலிருந்து, பிறகு மங்கலடையவே; குடிகளுக்குப் பலவித கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் உண்டாகியிருந்த; அச்சோழபாண்டிய நாடுகளில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்த விவரம் ஸ்பஷ்டமாகும்.

ஸ்ரீசந்திர வம்ச க்ஷத்திரிய குலத்தாராகிய ஆந்த்ரருக்கு ஆதியில் "இராஜன், மஹாராஜன், விஜயன், சேனன், விக்ரமன், போஜன், பாலன், புலவன், சிம்ஹன், சாலுகியன், வர்மன், வல்லபன், வர்த்தனன், மல்லன், காலநரியன், கணபதி, கஜபதி, நரபதி, இராயலு என்றுதிப் பட்டப்பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்க; அந்த ஆந்திரருடைய பின் சந்ததியாருக்கு இப்போது நாயடு என்றப் பட்டப்பெயர் வழங்கி வரவேண்டியக் காரணம் என்ன என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். அப்படி நாயடு பட்டம் வந்தகாரணம் என்னவெனில்.

ஆந்திரர் ஆதியில் மகதநாட்டையும், பிறகு உஜ்ஜினி முதலான வடநாடுகளையும், ஆண்டுவருகையில்; அந்தக்காலத்தில் அந்நாடுகளில் சதாரணமாக வழங்கிவந்த ஸம்ஸ்கிருத பாஷா பட்டப்பெயர்களை தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகுஅவர்கள் அவ்வட நாடுகளை விட்டு தென்னாடுகளை அடைந்து ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபித்தமையால்; அந்தந்த காலத்தையும், நாட்டையும், அங்கு வழங்கிய பாஷைகளையும் அனுசரித்து பட்டப் பெயர்களை தரிக்கச் சம்பவித்தன.

அப்படிச் சம்பவிக்கினும், அவர்களுக்கு வடநாடுகளில் வழங்கி வந்தப் பட்டப்பெயர்களையும்; பிறகு அவர்களுக்கு தென்னாடுகளில் வழங்கும் பட்டப் பெயர்களையும், பரிசோதித்துப் பார்ப்போமாகில்; அவைகள் பாடபேத சப்தரூபங்களில் வித்தியாசமானவைகளாகக் காணப்படினும், பொருளில் பேதப்படாதிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாகும்; மேலும் சிலபதங்கள், பாஷாந்திரபிரதியயங்களால் வேறு விதமாகத் தோன்றுவதும் ஸ்பஷ்டமாகும்.

எப்படியெனில்:

இராஜா என்ற ஸம்ஸ்கிருதபதம் இராவு, அல்லது இராயலு என்று தெலுங்கு பாஷையில் மருவி வந்ததும் பிரத்தியக்ஷம். இதேமாதிரியாகவே, அதிகாரி, தலைவன், எஜமானன் என்றுதிப் பொருள்களைத்தரும் நாயக என்ற ஸம்ஸ்கிருதபதம். தெலுங்கில் நாயடு என்று மருவியதாம். ஆகவே, நாயடு என்றபதமும், இராஜன் என்றப் பதப்பெயருக்குள்ள பலபெயர்களில் ஒன்றாகும்.

விஜயநகர ஸமஸ்தானம் தினே தினே பல்கிப்பெருகி தெந்கே கன்னியா குமாரி வரையில் வியாபித்துக் கொண்டுவரவே, இவ்வளவு விஸ்தீரணமுள்ள பெரிய ஸமஸ்தானத்தை, ஒரே ராஜன் விஜயநகரத்திலிருந்து திருப்தியாக ஆண்டுவருவது அசாத்தியமெனக் கண்டு; அச்சமஸ்தானத்தை நவ (9) கண்டங்களாக வகுத்தும்; அக்கண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தம் பிரதி நிதிகளாக (Governors & Viceroys) ப்போர் ஆண்டுவர தம்பந்துக்களிற் சிலரை தெரிந்தெடுத்தும், அவர்களுக்கு நாயடுகாரு என்றப்பட்டத்தைக் கொடுத்தும் அனுப்பினார்கள்-

எப்படியெனில்

விஜயநகரத்தில் அச்சுததேவராயலு அரசாண்டகாலத்தில், அவர்மனைவி ஸ்ரீதிருமலைஅம்மாளுடைய தங்கை, மூர்த்தியம்மாளை சேவப்ப நாயடுகாரு விவாஹம் செய்துகொண்டதின் நிமித்தம், அந்தச் சேவப்பநாயடுகாருக்கு சோழதேச மாகிய தஞ்சாவூரை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து ஆண்டு அநுபவித்துக் கொள்ளும்படி அனுப்பியதாக தஞ்சாவூர்ராஜசரித்திரத்தில் செப்பி இருப்பதை போலவே, 1837-வருஷம் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பவர்கள் பதிப்பித்த ஆசியாடிக் ஜர்னல் சரித்திரம், 6-வது வால்யம், 2-ம் பாகம், 502-505 பக்கங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (Vide Pages 502-505 Part 2 Vol VI A The Journal of Asiatic Society by J. Prinsep)

மேலும்-விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயலு, அச்சுததேவராயலு ஆண்டபோது, போர்த்துக்கல் தேசத்திலிருந்து வர்த்தக விஷயமாக வந்த பிராணவ் நூனிஸ் (Ferno Nuniz) என்பவர் தம் சரித்திரக் கதைத்தில்' விஜயநகர ஸமஸ்தானம் அப்போது மஹாபெரியதென்றும், அதை ஆண்ட இராயலுக்கு 200 பிரதி நிதிகள் நாயடுகாரு என்றப் பெயர்களைப் பெற்று உதவியாக விருந்து அரசாட்சி செய்துவந்ததைப் பார்த்ததாகவும்; போர்த்துகீஸ்பாஷையில் எழுதி இருப்பதை மேஸ்டர் ஸுவேல் துரையவர்கள் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து ஸமேத விஜயநகரசரித்திரபுஸ்தகம் 345-349 பக்கங்களிற் பதிப்பித்திருக்கிறார்(Vide Pages 345-349 A-Forgotten Empire by Mr. R Sewell) ஆகவே அப்படி ஆண்டுவந்த நாயடுகாருகளிற் சிலரைப் பற்றி இதனடியில் எழுதுகிறேன்-

1. அதி வீரதிம்மப்ப நாயடுகாரு—அவர் உதயகிரி, கொண்டவீடு, வேலுகொண்ட, கடப்பை, சித்தவட்டம், கண்டிகோட்டை, நெல்லூர், கனகிரி, ஸ்ரீசைலமாக இருக்கப்பட்ட நாடுகளுக்கு அதிபதி. அவருக்கு 8,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகன் வரவு. அதில்-3,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகன் நரபதிக்குக் கப்பம் கட்டி விட்டு, பாக்கியைத் தாமெடுத்துக்கொண்டு, ஸமஸ்தான உதவிக்காக 25,000-பதாதிகளையும், 15,000-குதிரைகளையும் 40-யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

2. கோபாலநாயடுகாரு-அவர் கொண்டவை யடுத்த இராஜகுலம், திருபுரம், திக்குளுசம், போகலோலம், அண்டக்கலம் என்றுநி வடமேற்கு நாடுகளுக்கு

அதிபதி. அவருக்கு 600,000 லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 1,50,000 வராகனை நரபதிக்கு கப்பம் கட்டிவிட்டு 20,000 பதாதிகளையும் 2,500 குதிரைகளையும் 20 யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

3. "இலக்ஷ்மப்ப நாயக்கரு — அவர் தார்வாருக்குத் தெற்கேயுள்ள பங்கப்பூர் முதலான நாடுகளுக்குத் தலைவர். அவருக்கு 3,00,000 லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 60,000 வராகனை நரபதிக்குக் கப்பம் கட்டிவிட்டு; பாக்கித்தொகைச் செலவில் 20,000 பதாதிகளையும், 1200 குதிரைகளையும், 28 யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

4. நாஹரி நாயக்கரு — அவர் முதலில் நாகலாபுரி நகர் முதலான தாலுக்கு [illegible] பதியாகவும், [illegible] பல்லாரி, ஹார்பன ஹள்ளிக் கடுத்த [illegible], இராயதுருக்கம், கந்தகிரி முதலான நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 4,00,000 லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 2,00,000 வராகன் கப்பம்போக, பாக்கியில் 12,000 பதாதிகளையும், 600 குதிரைகளையும், 20 யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும்.

5. சின்னப்ப நாயக்கரு — அவர் வைகுண்டம் முதல் கொச்சி வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் அவருக்கு 3,00,000 லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 1,00,000 வராகன் கப்பம்போக; பாக்கியில் 10,000 பதாதிகளையும் 800 குதிரைகளையும் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும்.

6. திருவேங்கடப்ப நாயக்கரு — அவர் அர்க்காடு முதலான நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 20,000 பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 7000 வராகன் கப்பம்போக, பாக்கியில் 700 பதாதி 500 குதிரைகளும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

7. விஜயப்ப நாயக்கரு — அவருக்கு இராஜப்ப நாயுடு என்று பெயருமுண்டு. அவர் மைசூர், சித்தல் துருக்கம், முதல் மங்களூர் வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 3,00,000 லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 10,000 வராகன் கப்பங்கட்டி, 10,000 பதாதிகளையும் 800 குதிரைகளையும் 15 யானைகளையும் வைத்திருக்கவேண்டும்.

8. மல்லப்ப நாயக்கரு — கிருஷ்ணராயனுடைய குதிரை வீரர். அவர் கன்னிக்கோட்டை முதலான மலையான நாடுகளுக்கு அதிகாரி. அவருக்கு 15,000 பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 5000 வராகனைக் கப்பங்கட்டி விட்டு பாக்கியில், 6000 பதாதிகளையும் 400 குதிரைகளையும் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும்.

9. சாலுவ நாயக்கரு — அவர் ஒருகாலத்தில் மந்திரியாகவிருந்த தன்றியில் சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த தஞ்சை, நாகப்பட்டிணம், திருக்கோவிலூர், பொன்மலை, காயல் பட்டணம் முதல் இலங்கைவரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு அபரிமிதமாக (11,00,000)

பதினொரு லட்சம் பொன் வராகன் வரவு. அதில் 3-ல் ஒருபாகத்தை ராயபதிக்கு கப்பமாகக் கட்டிவிட்டு; பாக்கி இரண்டுபாகத்தைத் தமது செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதன்றியில், தமது சுதந்தரத்துக்காகவும், சமஸ்தான உதவிக்காகவும் 3000-குதிரைகளையும், 30000-பதாதிகளையும் 30-யானைகளையும் எப்போதும் தயாராகவைத்திருக்கவேண்டும்.

10. விஜயப்ப நாயக்கரு—இவர் இராயதுர்க்கம் முதலிய நாட்டிற்கதிகாரி. அவைகளால் 4,00,000-லக்ஷம் பொன் வராகன் வருமானம். அதில் 150,000 வராகன் கப்பம் கட்டிபாக்கியில் 150,00 பதாதிகளையும், 1000குதிரை வீரர்களையும், 50 யானைகளையும் வைத்திருக்கவேண்டும்.

11. ஆதியப்ப நாயக்கரு—இவர் குத்தி முதலான நாடுகளிலுண்டாகும் வைரக்கற்களுக்கு அதிகாரி. அவைகளால் 3,00,000 இலக்ஷம் பொன்வராகன் வருமானம்; அதில் 40,000 வராகன் கப்பம்போக, பாக்கியில் 8000 பதாதிகளையும், 800 குதிரைகளையும், 30 யானைகளையும் சித்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும்.

12. இதே மாதிரியாகவே மதுரையை நாகம நாயடு முதல் விசுவநாத நாயடுவரையில் ஆண்ட மன்னர்கள் கட்டிவந்த கப்பத்தைப்பற்றியும், மதுரைச் சரித்திரத்தை எழுதிய மிஸ்டர் நெலசன்வர்களுக்கு கிடைத்த சாசனத்திலுள்ள 1609-1623-ம் வருஷம் ஆண்டுவந்த விசுவநாத நாயடு பேரனாகிய முத்துவீரப்ப நாயக்கரு விஜயநகர நரபதிக்கு 6,00,000-லக்ஷம் பொன்வராகனைக் கப்பமாகக் கட்டி வந்ததைப் பற்றியும், எழுதி இருக்கிறார்.

இத்தியாதி சங்கதிகளினால் பலிஜவாராகிய ஆந்திரருக்கு நாயடுகாரு என்ற பட்டமும், அவர்களாண்ட நாடுகளுக்கு நாயடுகாரு ஸமஸ்தானமென்ற பெயரானதற்குக் காரணமும் பிரத்தியக்ஷமாகும். இனி இதில் கண்ட நாயடுகாரு ஸமஸ்தானங்களையெல்லாம் எழுதப்புகுந்தால்; இது ஒரு பெரிய புஸ்தகமாகிப் பலர் படிக்க விரும்பார்களாகையால், அவர்களில் நமது தென்னாடுகளில் ஆண்டுவந்தவர்களையும், இப்போது ஆளுபவர்களுடையதாவும் சிலர் சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக எழுதுகின்றோம். அப்போது-

---

கர்னாடகதேசத்தின் ஸ்திதி.

விஜயநகர நரபதி சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த நவ (9) கண்டங்களில் கர்னாடக (கண்டம்) தேசம் அதிகபெரிது. அதற்கு தர்மநாயடுகாரு அதிகாரியாக இருந்து ஆண்டபிறகு, அவர் சந்ததிகள் சாலிவாகன சகாப்தம் 520-ஆம் வருஷம் முதல் 688-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டுவந்தார்கள். அதில் ஒரு பாகமாகிய திராவிட தேசமென்னும் சோழ நாட்டை சகாப்தம் 670-ம், வருஷம் முதல் 710-ஆம் வருஷம் வரையில் கைப்பற்றிச் சகாப்தம் 711-கு

வருஷம் முதல் 720-ஆம் வருஷம் வரையில் பரிபாலித்து பிறகு அதைச் சகாப்தம் 720-ஆம் முதல் 780-ஆம் வருஷம் வரையில் பிரதாப இராயலுவும்; சகாப்தம் 781-ஆம் வருஷம் முதல் 900-ஆம் வருஷம் வரையில் கோவிந்தராயலுவும் அச்சுதராயலுவும், விஜயதாராயலும் பரிபாலித்து வரச்சே, 961-ஆம் வருஷம் முதல் 970-ஆம் வருஷம் வரையில் சிக்கராயலு பரிபாலனம் செய்தார். ச. 971-ஆம் வருஷம் மாதவராயலு சிவசமுத்திரத்தைப் பரிபாலனம் செய்த பிறகு ச. 971-ஆம் வருஷம் முதல் வேங்கடபதிராயலுவும், அவர் சந்ததிகளும் 1050-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டுவர, 1081-முதல் 1110-ஆம் வருஷம் வரையில் சோமசேகரராயலு ஆண்டுவந்தார். ச. 1280-ஆம் வருஷம் தேசத்தில் சாதனை தவிக்க, 1300-ஆம் வருஷம் முதல் 1340-ஆம் வருஷம் வரை இம்மடி ராயலு ஆண்டார்கள். 1385-முதல் 1416-ஆம் வருஷம் வரையில் நந்தராயலு, கோவிந்தனராயலு ஆண்டுவர, அவர்களின் ஜகதேவராயலு வந்தார். 1492 வரையிலும் பிறகு 1515-ஆம் வருஷம் இம்மடி ஜகதேவராயலும், 1522-ஆம் வருஷமும் கும்மடி ஜகதேவராயலும் ஆண்டுவந்ததாக பிரிவு—பிரபந்தங்களில் சரித்திரம் 77-ஆவது பக்கத்தில சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

வெல்லூர் சீமை கஜபதியினிடமிருந்து நரபதிக்கு சுவாதீனமான பிறகு அதை இலக்ஷ்மிராஜு, சின்னராஜு, நாராயணராஜா ஆண்டுவந்ததாக ஒரு சரித்திரத்தில் கண்டிருக்கிறது. இப்படி பல பிரபுக்கள் கர்னாடகதேசத்தையாண்டு வந்தாலும், இந்தக் கர்னாடக தேசம் அதிக விஸ்திரணமானதாயும், பற்பல ஜாதி, பற்பல பாஷை, வேஷம் முதலானவைகளால் வகுக்கப்பட்டிருந்தமையாலும், இத்தேசத்தைத் திட்டமாக ஆளுவது கஷ்டமாக இருந்தது.

அக்காலத்திலிருந்த

கர்னாடகதேசத்தின் எல்லைவிஸ்திரண விபரம்.

சென்னபட்டணத்தில் 1837-ஆம் வருஷம் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப்பவர்களால் பதிப்பித்த ஜர்னலாப் ஆசியாடிக் சொசைடியின் சரித்திரப்புத்தகம் 11ஆம் வாலியம் 2-ஆம் பாகம் 124-வது பக்கத்தில் கி.பி. 1807-8-ஆம் வருஷம் சென்னையில் லார்ட் பென்டிங் (Lord Bentinck) கவர்னராகவும், கர்னல் வில்லியம் மெக்லோடு (Col. William Mecold) ஆர்க்காட்டில கமிஷனராகவும், இருந்தபோது அவர் வேண்டுகோளின்படி, செஞ்சி கோட்டை நாராயணன் எழுதிய "கர்னாடகராஜாக்களுடையசவிஸ்தார" சரித்திரத்தில் நரபதி இராயலு காலத்தில் கர்னாடக தேசத்தைச் சார்ந்த நாடுகளை அடியில்கண்டபடி எழுதியிருக்கிறார்-அதாவது அப்போது கர்னாடக தேசத்தில்

1. தொண்டமண்டலம்—அதன் பிரதான பட்டணம் காஞ்சிபுரம். [ணம்.
2. கஜார—அல்லது நுளுவம்—அதன் பிரதானபட்டணம் ஸ்ரீரங்கபட்டி
3. கொங்குமண்டலம்—அப்போது பிரதான பட்டணம் கருவூர்

4. சோழதேசம்—பிரதான பட்டிணம் தஞ்சை.

5. தென்பாண்டிய தேசம்—பிரதான பட்டிணம் மதுரை-திருச்சிராப்பள்ளி.

6. சேரமண்டலம்—திருநகரி, கோலம், அநந்த சயனம்.

அடங்கிய விஸ்திரணமான ஸமஸ்தானமாகையினால், அவ்வளவு விஸ்திரணமுள்ள தேசத்தை ஒரே அரசன் ஆள்வது கஷ்டமென்றுகண்டு; கிருஷ்ணதேவராயலு காலத்தில் அக் கர்நாடகத்தை மூன்று கண்டங்களாக (ஸமஸ்தானங்களாக) வகுத்து, அவைகளுக்குத் தக்க கப்பங்களையும், அதிபதிகளையும் நியமிக்கக்கருதியும்; 1,00,000 சேனைகளுடனும் விஜயப்பநாயுடு, துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயுடு, விஜயராகவலு நாயுடு, வெங்கடப்ப நாயுடு, ஆகிய தமது பந்துக்களையும் பிரதிநிதிகளையும் அனுப்ப, பசலி 379-ஆம் வருஷம் விஜயநாயுடு நாயடுவேலூருக்கு வந்து தங்க; சித்தூர் தொண்டமண்டல பாளையக்காரர்கள் வந்து தரிசித்தபோது; அவர்கள் ஸமஸ்தானத்துக்குக் கட்டவேண்டிய கப்பத்தை நிர்ணயித்தார்கள். பிறகு அந்த விஜயப்ப நாயடுகாரின் கீழ்தர் சோழமண்டலத்துக்கேகி, செஞ்சி கோட்டை மன்னர்கள் கட்டவேண்டிய கப்பத்தை நிர்ணயித்தும்; பிறகு விஜயப்ப நாயடுகாரு சேர சோழ பாண்டியனாடுகளுக்குப் போய் அம்மன்னர்கள் கட்டவேண்டிய கப்பத்தையும் நிர்ணயித்தார்கள். அப்படி நியமித்த கப்பமானது வருஷத்துக்கு மூன்றுகோடி ரூபாயாகிய பிறகு அம்மூன்று கண்டங்களுக்கும்,

1. துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரை செஞ்சி, நெல்லூர் முதல் கொல்லிட நதி வரையிலுள்ள நாடுகளுக்கு இராஜாவாகவும்.

2. விஜயராகவலு நாயடுகாரைத் தஞ்சை முதல் காவிரிநதி பாயும் நாடுகளுக்கு இராஜாவாகவும்.

3. வெங்கடப்ப நாயடுகாரை அதற்குத் தெற்கே இருக்கும் நாடுகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகவும் நியமிக்கப்பட்டு ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களில் செஞ்சியிலிருந்த துபாக்கி கிருஷ்ணப்ப நாயடு கிலமகமதியரைச் சேர்ந்துக் கொண்டு சுதந்திர ராஜாவாக பிரவர்த்தித்த சரித்திரம் 60 ஆம் பக்கத்திலக[ண்]டிருக்கிறது. கர்னல் மெக்கன்ஜி துரையவர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு சாசனத்தினால், கி. பி. 1585-வருஷம் ஸ்ரீரங்கராயலுவுடைய சமகாலத்தவர் வெங்கடபதி நாயலு பெனுகொண்ட மேற்படி உடனே சந்திரகிரியை தமது பிரதானப்பட்டணமாகவும், வேலூரைத் தமது இராஜ்யம் தங்கும் தலைநகரமாகச் செய்து கொண்டு, செஞ்சி கோட்டையை கிருஷ்ணம நாயடுவும், தஞ்சாவூரை, விஜய ராகவலு நாயடுவும், மதுரையை, துரார கிருஷ்ணப்ப நாயடுவும்; சென்னப்பட்டணத்தை ஜகதேவராயலும், பெனுகொண்டாவை ரஜுபாலராயலும் ஆளவரும்படி நியமித்ததாகத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது-இப்படி பலஸமஸ்தானங்களுக்கு பிரேபுக்களாக நியமிக்கப் பெற்ற நாயடுகளும் (Vide Pages 129, 130—Vol VI. Part II. Tho Journal of Asiatic Society of 1887) அவர்களுடைய சந்ததிகளும் நெல்லூர், செஞ்சி, காஞ்சி, வேலூர், சித்தூர் சே

செஞ்சிபுரம், தஞ்சை, மதுரை, திருநெல்வேலி முதலான பல விடங்களில் பரவி சுமார் 200 வருஷங்கள் வரையில் மகமதியரால் இந்துக்கள் கஷ்டப் படாமல் காத்துவந்தார்கள். பிறகு இப்போதிருக்கும் வெங்கடகிரி, காளஸ்திரி, கார்வேட்நகரம், பிட்டாபுரம், பொப்லி, பர்லாகிமிடி முதலான சிறு ஜமீன்கள் தவிர மற்ற நாடுகள் முறையே மகமதியர் வசமாகிப் பிறகு ஆங்கிலேயர் வச மாகி விட்டன.

மேல் குறித்த வெங்கடகிரி, காளஸ்திரி முதலானவைகள் இப்போதும் நாயுடு ஸமஸ்தானங்களாக இருக்கின்றமையால், அவற்றின் சரித்திரங்களைச் சங்க்ஷேபமாக எழுதுகிறோம்.

வெங்கடகிரி ஸமஸ்தானம்.

இச்சமஸ்தானத்தை கி. பி. 1257-ஆம் வருஷம் வேலம பலிஜவாராகிய பெட்டலநாயுடுகாரு ஸ்தாபித்தார். இவர் காகதீய கணபதிராயனிடமிருந்து வந்தவர். இவருக்கு தாமநாயுடு பிரசாதித்தநாயுடு ருத்திரநாயுடு என்ற மூன்று குமாரர்கள் பிறக்க, மூத்த குமாரர் மனோதீரத்திரனாக இருந்தபடியால் இவருக்கு காகதீய ராஜா கண்டபேரண்டபக்ஷிக் கொடியைப் பிருதாகக் கொடுக்கப் பெற்றார். இவர் மனைவியார் ஜகப்போஹனி மாதவி. இரண்டாவது குமாரர் பிரசாதித்தநாயுடும் தீரவீரத்திரனாகவிருந்தபடியால், கணபதி ராஜாங்க ... தாமநாயுடுக்கு பத்மாதேவியை விவாகம் செய்ததில் ... நாயுடு, நாமி நாயுடு, பிறந்தார்கள். இந்த வெண்ணம நாயுடுவின் ... நாயுடு கி. பி. 1293 முதல் 1323 ஆம் வருஷம் பிரதாப ருத்திரனுடைய உத்திரவின்படி காஞ்சிபுரத்தில் பாண்டிய ராஜனைத் தாக்கி ஜயித்தார்.

இந்த ... நாயுடுக்கு வீரசிரோமணிய சிங்கம நாயுடு, வென்னம நாயுடு, எச்சமநாயுடு, என்ற மூவர் பிறக்க; சிங்கமநாயுடுக்கு அநந்தபோத நாயுடு பிறந்து, 1300-ஆம் வருஷம் சுமார் 101 பாளையக்காரருடன் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து ஜயித்துப் புகழ்பெற்றார்.

மற்றொரு குமாரனாகிய மாதவநாயுடு 1369-ஆம் வருஷம் ஸ்ரீசைலத்தை விஜயித்துக்கொண்டிருந்தார். அநந்தபோத நாயுடுக்குப் பெத்த சிங்கம நாயுடு, தருமநாயுடு, சிம்மநாயுடு, அன்னம நாயுடு, சின்னசிங்கம்நாயுடு, பிறந்தார்கள். இந்தத் சிம்ம நாயுடுக்கு தர்ம நாயுடு, சித்திரநாயுடு, அநுபோத நாயுடு பிறந்து, 1456 முதல் 1477 ஆம் வருஷம் வரையில் நாட்டை யாண்டுவந்தார்கள். அநுபோத நாயுடுக்கு பெத்தமாதவநாயுடு, சின்ன மாதவநாயுடு, வீரகுரு நாயுடு, மதுசூதன நாயுடு, எச்சமநாயுடு, சின்ன சிங்கம நாயுடு, நிர்வாணராம நாயுடு, பிறந்தார்கள். பிறகு இராஜ்யம் விஜயநகர அச்யுத தேவராயனுடைய ஆதீனத்துக்குள் வந்தது.

1530-ஆம் வருஷம் சிங்கமநாயடு, குமாரதிம்ம நாயடு, பிறகு பெத்த கொண்டப்ப நாயடும், திருமலை நாயடும், ஞானதிம்ம நாயடும், கொண்டம நாயடும், பிறகு பெத்த கொண்டப்ப நாயடும், இவர் குமாரர் சென்னப்ப நாயடும், பட்டத்துக்கு வந்தார்கள். இவர் கண்டிகோட்டையில் மகம்மதியரை மடக்கி ஜயித்தார்.

பெத்த கொண்டம நாயடு சகோதரர் எச்சம நாயடுக்கு கஸ்தூரி ரங்கப்ப நாயடு பிறந்தார். இவர் 1579-ஆம் வருஷம் விஜயநகர நரபதி ஸமஸ்தானத்தாருக்குதவியாக கோலகுண்ட, வினுகொண்ட, கொண்டவீடு, கோட்டைகளைத் தாக்கிய மகம்மதியரோடு சண்டை செய்து ஜயித்தார். மற்றொரு குமாரராகிய ஆர்வீட்டி திம்மப்ப நாயடுக்கு சந்ததி இல்லை. கஸ்தூரி ரங்கப்ப நாயடுக்கு எச்சம நாயடு பிறந்தார். இவர் 1602-ஆம் வருஷம் செங்கல்பட்டைச் சார்ந்த மதுராந்தகத்தை விஜயநகர வெங்கடபதி ராயரால் பஹுமானமாகப் பெற்றார். இவர் குமாரர் எச்சப்ப நாயடு மைசூரில் சண்டைசெய்து டில்லி சக்கிரவர்த்தியினால் பஹுமானங்களைப்பெற்றார். இந்த எச்சம நாயடுக்கு பங்காரு எச்சம நாயடு பிறந்து 1639 ஆம் வருஷம் ஒரு பெரிய அக்கிரஹாரத்தைக் கட்டி 1658-ஆம் வருஷம் வேலூர் ஜாகிர் பகாதாரால் கொல்லப்பட்டார். இவர் குமாரர் சர்வஜ்ஞ குமார எச்சப்ப நாயடு 1700-ல் வேலூரில் சண்டை செய்தும், 1712 ஆம் வருஷம் மைசூரிலும், 1714-ஆம் வருஷம் செஞ்சிக் கோட்டையிலும் பிரபல சண்டைகளைச்செய்து 1747-ல் இறந்தார். இவர் குமாரர் பங்காரு எச்சம நாயடு 1760 ஆம் வருஷம் வெங்கடகிரியில் கோட்டையைக் கட்டி 1747 முதல் 1776 ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டார். இவர் சகோதரர் பெத்த எச்சம நாயடுக்கு சந்ததி இல்லை. ஆகவே குமார எச்சம நாயனிவைத் தத்துவாக அவர் 1776-ஆம் வருஷம் முதல் 1802 ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டு வருகையில்; ஹைதராலி படையெடுத்து வந்து தாக்க இந்த நாயடு காரு அங்கிலேயரோடு சேர்ந்து 1802-ஆம் (Lord Clive) கிளைவ் பிரபுவினால் சமஸ்தான சன்னத்தைப் பெற்றார். இந்த நாயடுகாருக்கும் சந்ததியில்லாமையால் 1802-ஆம் வருஷம் பங்காரு எச்சம நாயனிவரைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டார். இந்த நாயடுகாரு 1847-ஆம் வருஷம் வரையிலாண்டார். இவர் குமாரன் தான் இப்போது இந்த வெங்கடகிரி ஸமஸ்தானத்தை ஆண்டு வரும் சுமார் 38-வயதுடைய ஸ்ரீ ராஜா ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண நாயடுகாரு பஹதூரவர்கள். இவர் இந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு 28-வது கர்த்தர்.

இந்த வெங்கடகிரி ஸமஸ்தானம் நெல்லூர் ஜில்லாவுக்குத் தெற்கும், சென்னைக்கு வடமேற்க்காக இருக்கிறது. இதன் விஸ்தீரணம் 2,117-சதுரமைல். இதில் 1881-ஆம் வருஷம் கணக்கின்படி 300,865-குடிகளிருந்தார்கள். இப்போதிருக்கும் ஸமஸ்தானபதி கல்வி கேள்வி களிற் சிறந்து தேசாபிமானத்தை நாடி (Land Holders Association) நிலச் சுவான்தாரர்களுடைய சங்கத்திற்கு பிரெஸிடெண்ட் அங்கத்தினராக இருக்கிறார். இச்சமஸ்தானத்தில் மிஸ்டர் நாராயணசாமி செட்டியார் பி. எ., மந்திரியாக இருக்கிறார். இச்சமஸ்தானத்

தில் மிஸ்டர் நாராயணசாமி செட்டியார் பி, ஏ., மந்திரியாக இருக்கிறார். இச் சமஸ்தானத்தை நன்கு அறிய விரும்புவோர் மிஸ்டர் பாஸ்வெல் எழுதிய நெல்லூர் மானியூவில் 712-முதல்724-பக்கங்களையும்,இராபர்ட்,சுவேல் சாஸ்திரியாருடைய ஆர்கியாலோஜி சரித்திரம்239,242-பக்கங்களிலும், 1875-ஷ ஐகோர்ட்டு வக்கீல் இராமராயர் எழுதிய சரித்திரத்தையும், 1887-ஆம் வருஷம் ஆசியாடிக் ஜர்னல் 2-ஆவது வாலியம் 2-ஆவது பாகம் 107, 110, 115, 117-ஆம் பக்கங்களையும் படித்துப் பார்க்கலாம்.

(இரண்டாவது அத்தியாயம்.)

காளாஸ்திரி சமஸ்தானம்.

ஸ்ரீமத் திவான் பஹதூர் இரகுநாதராவ் அவர்கள் 1891-ஆம் வருஷம் எழுதிப் பதிப்பித்த காளாஸ்திரி சமஸ்தான சரித்திரத்தின்படி, இந்தச் சமஸ்தானத்தைப் பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1112-ஆம் வருஷம்) க்ஷத்திரியவம்ச, இனிகால கோத்திரம், ஜாபிநாயடுகாரு ஸ்தாபித்தார்.

இவர் சாலிவாஹன சகாப்தம் 1033-ஆம் வருஷம் (கி. பி. 1112-ஷ) வாரங்கல் பிரதாபருத்திரராயனுக்கு உதவியாகியும், மகமதியரைத் தாக்கி ஜயித்தபடியால், இச் சமஸ்தானத்தைப் பெற்றார். இவர் குமாரர் மாத நாயடுகாரு 14-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரபலராகிய பிரதாப ருத்திரருக்கு உதவியாய்ப் பாண்டிய தேசத்தை ஜயித்ததாக, மிஸ்டர் மெக்கன்ஸி சாசனத்திலும், மிஸ்டர் வில்கிஸ் (Wilks' Mysore Vol. I-P 13) சரித்திரத்திலும் ஏற்பட்டதாகிறது.

இவர் குமாரர் வல்லபநாயடுகாரு கஜபதிக்கு உதவியாகி நின்று, காதர்கான் என்னும் மகமதிய மந்திரியைக் கொன்றார். இவர் குமாரர் திம்மநாயடுகாரு மகமதியரை வென்று "தேவரகொண்ட" ஜாகீரைப் பெற்றார். இவர் குமாரர் அப்பாய் நாயடுகாரு "வாஹூரை" ஜயித்து ஆண்டார். இவரது சகோதரர் அன்னம நாயடு காருக்கு அநேக சந்ததிகளுண்டு. இவர் குமாரர் வேங்கடப்ப நாயடுகாரு குண்டாசலாவிலிருந்த மகமதியரை ஜயித்து, அதைத் தன் சமஸ்தானத்துடன் சேர்த்தான்.

பதினைந்தாம் (15) நூற்றாண்டில் கஜபதி ஸமஸ்தானத்தின் மகிமை குறைய, விஜயநகர ஸமஸ்தானம் விருத்தியாக, இந்தக் காளாஸ்திரியைச் சார்ந்த தாமரால வீரப்ப நாயடுகாரு அந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு உதவியாக நின்று மகமதியரைத் தடுத்துவைத்தார். இவர் குமாரர் தாமரால வெங்கடப்ப நாயடுகாரு ஸ்ரீரங்க இராயனுகாலத்தில் (கி. பி. 1573-1585-ல்) பிரபலராஞர் (Vide P. 438 Nellore Manual) இந்த ஸ்ரீரங்க ராயனை மகமதியர் தாக்கியபோது, இந்த வெங்கடப்ப நாயடுகாரு கர்நூலில் எதிர்த்து காதி என்னும் மகமதிய வீரனை ஜயித்தபடியால்; இராயனு மகிழ்ந்து செஞ்சி, வந்தவாசி, காளாஸ்திரி ஜாகீரை

யும், பல பிருது பட்டங்களையும் கொடுத்தார். இவருடைய குமாரர் வெங்கடப்ப நாயுடுகாரு இராபூரி சண்டையில் ஜயசீலனானதால், இராயுலு மகிழ்ந்து திரிசிராப்பள்ளி, தஞ்சை முதலான நாடுகளை கொடுக்கப் பெற்றும், திரிசிராப்பள்ளிக் கருகில், சமயவரம் என்னும் இடத்தில் நடந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டார்.

இவர் குமாரர் சென்னப்ப நாயுடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தபோது தேக சுகமின்மையால், இப்போது சென்னப்பட்டணமென்று பிரசித்திபெற்ற பட்டணம் அப்போது ஓர் மீன்பிடிக்கும் குப்பமாக இருந்த இடத்திற்குப்போய் கடல்காற்றுக்குத் தங்க; அதற்கு 'சென்னகுப்பம்' என்று பெயர் வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவருடைய குமாரர் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயுடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், தக்ஷிண நாட்டில் ஆங்கிலேயர், பிரான்சுக்காரர், டானியர், போர்த்துக்கேயர்கள் வந்து வர்த்தக ஸ்தலங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய இடங்களுக்குப் பல குறுநில மன்னர்களுடைய உதவியை நாடித்திரிகையில்; இக்குறுநில மன்னர்கள் எந்த ஜாதியாருக்கு உதவி செய்வதென்று மயங்கி ராஜ்யம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயுடுகாருக்கு ஆங்கிலேயரே நல்லவர்களென்றும், அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதே உத்தமமென்றும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்; வெல்லூரிலிருந்த தருமப்பநாயுடுவும், ஆறுமுகமுதலியாரும் 1639-ஆம் வருஷம் வந்து, சென்னப்ப நாயுடுகாருக்கும், வெங்கடாத்திரி நாயுடுகாருக்கும் சிபார்சு செய்து, சென்னகுப்பத்தை ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்க; இந்தத் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயுடுகாரு அப்போது சந்திரகிரியில் இருந்த நரபதி ஸ்ரீரங்கராயலுவைக் ஆதேசீவித்து, அவர் அனுமதியின்படி அப்போது கிழக்கிந்தியாக் கம்பனிக்கு காரியஸ்தராகவிருந்த மிஸ்டர் டே (Mr. Day) என்பவர் மூலியமாகக் கொடுத்தார்.

அப்படிக் கொடுத்த அந்த இடத்திற்கு ஸ்ரீரங்கராயலுவுடைய பட்டணம் என்று தம் பெயரிடும்படி சந்திரகிரி ஸ்ரீரங்கராயலு தெரிவித்திருந்தாலும்; இந்த வெங்கடாத்திரி நாயுடுகாரின் தகப்பனார் சென்னப்பநாயுடுகாரும் அந்த இடத்தை அதிகமாக விரும்பிப் பாராட்டி வந்ததனால், அவர் பெயரே விளங்கட்டுமென்று அதற்கு சென்னப்பட்டணம் என்று பெயரிடும்படி சொன்னதில், அந்த பெயரிலேயே, இப்போதும் சென்னப்பட்டணம், அல்லது சென்னை என்ற பெயரால் இந்த தக்ஷிண ராஜதானிக்கு தலைமை நகரமாகப் பிரகாசிக்கிறது.

[Vide Pages 172 of the Gazetteer of Southern India; Pages of 216 Manual of the North Arcot; Pages 441, 412 of Mr. Boswells Dt. Manual of Nellore; Pages 14, 15 of Abuer's, Rice & Progress of India]

இந்தத் தாமரால நாயுடுகாருகள் மகா வீரர்களாகவிருந்து, ஜனபதி கரபதிகளுக்கு உதவிசெய்ததனாலும், ஆங்கிலேய சைனியத்திற்கும், உஜனி யுத்தத்தில் உதவி செய்ததனாலும், 1657-ஆம் வருஷம் தாமரால அக்கப்ப நாயுடுகா

ருக்கு பஹதூர் பட்டமும், பல்லக்கு முதலான பிருதுகளையும் கொடுத்துக் கவுரவித்தார்.

இவருக்குச் சந்ததியில்லாமையால், இவர் அண்ணன் குமாரர் தமராலு வெங்கடப்ப நாயடு 1745-ஆம் வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவருக்கு அசமது சாயிபு மந்திரி. நாசிப்கான் 1751-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 5-ந்தேதி தாரூர் முதலான கிராமங்களையும், கம்பத்துக்குப் பதிலாக சனகிரி முதலான விடங்களையும் கொடுத்தார்.

1758-ஆம் வருஷத்தில் மராட்டியர் காளாஸ்திரியை பத்தாக்குமுன் முதல் வருஷம் வரையில் இங்கிலீஷ்காரர், பாதுகாத்தார்கள். 1781-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 26-ஆந் தேதி ஸர் ஐயர்கூட் (Sir Eyre Coote) இவரை இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு உதவியாக இருக்கவேண்டுமென்று கடிதமெழுத, உடனே சம்மதித்து இங்கிலீஷ் சேனைகளுக்கு வேண்டிய அரிசி, ஆடு, மாடு முதலானவைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்து வந்தனம் பெற்றார். இவருக்கு ஆங்கிலேயரிடமிருந்த இராஜ விசுவாசத்தைப்பற்றி 1791-ஆம் ஆகஸ்டு மாதம் 12-ந்தேதியில் ஸர், ஜார்ஜ் பார்டினட்டு (Sir George Bardnet) அவர்களும் (Lord Cornwallis) கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவும் புகழ்ந்து கொண்டாடி எழுதி இருக்கிறார்கள். இந்தக் குமார வெங்கடப்பநாயடு இவ்வளவு புகழுடன் 50-வருஷம் ஸமஸ்தானத்தை யாண்டு இறந்துபோக, 1795 வருஷம் இவர் குமாரர் தமராலு திம்ம நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தார்.

இவர் இடங்கையின் குருநாதருமும், ஆங்கிலேயருக்கு அன்பராக இருந்தார். இவருடைய வீரத்தைப் பார்த்து கர்நாடக இங்கிலீஷ் சேனாதிபதியாகிய ஜார்ஜ் ஹாரிஸ் (George Harris) அப்போது சென்னைக் கவர்னரான கிளைவ் பிரபு (Lord Clive) முதலானவர்கள் கடிதங்கள் மூலியமாக இவர் உதவியை நாடினார்கள். 1803-ஆம் வருஷம் இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் இவரையும் மற்ற சமஸ்தானங்களையும் தம் சமஸ்தான சேனைகளை நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டதில் ஆக்ஷேபணத்தில் இருந்தார்.

இவருக்கு பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு, சின்ன வெங்கடப்ப நாயடு என்ற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்ததில், பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு காருக்கு பட்டம் கிடைத்தது. இவருக்குப் பிறகு இவர் குமாரர் திம்ம நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்து 1832 ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, இவர் மனைவி தமராலு வெங்கடப்ப நாயடுகாரை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டதில், 1834 ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 12 ஆந்தேதி பட்டத்தை யடைந்தார். இவர் 17 வருஷம் ஆண்டு வித்வான்களை ஆதரித்தார். 1857 ஆம் வருஷம் வட நாடுகளில் சிப்பாய் கலகமுண்டான காலத்தில் தாம் இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைத் தினையும் செய்வதாக அநுதாப கடிதத்தைச் சென்னை கவர்ன்மெண்டாருக்கு அனுப்பினார். இவர் காலத்தில் ஜமீன் கர்தாயம் வசூல் செய்யும் விஷயத்தில் புது சட்டங்களுண்டாகியதால்; கஷ்டமடைந்து [illegible] கடனாயிற்

யும், பல பிருது பட்டங்களையும் கொடுத்தார். இவருடைய குமாரர் வெங்கடப்ப நாயடுகாரு ஜொஞ்சி சண்டையில் ஜயசீலனானதால், இராயலு மகிழ்ந்து திரிசிராப்பள்ளி, தஞ்சை முதலான நாடுகளை கொடுக்கப் பெற்றும், திரிசிராப்பள்ளிக்கருகில், சமயவரம் என்னும் இடத்தில் நடந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டார்.

இவர் குமாரர் சென்னப்ப நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தபோது தேகசுக மின்மையால், இப்போது சென்னப்பட்டணமென்று பிரசித்திப்பெற்ற பட்டணம் அப்போது ஓர் மீன்பிடிக்கும் குப்பமாக இருந்த இடத்திற்குப்போய் கடல்காற்றுக்குத் தங்கி; அதற்கு 'சென்னகுப்பம்' என்று பெயர் வழங்கிக்கொண்டுவந்தது. இவருடைய குமாரர் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், தக்ஷிண நாட்டில் ஆங்கிலேயர், பிரான்சுக்காரர், டானியர், போர்த்துக்கேசர்கள் வந்து வர்த்தக ஸ்தலங்களை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய இடங்களுக்குப் பல குறுநில மன்னர்களுடைய உதவியை நாடித்திரிகையில்; இக்குறுநில மன்னர்கள் எந்த ஜாதியாருக்கு உதவி செய்வதென்று மயங்கி ராஜியம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயடுகாருக்கு ஆங்கிலேயரே நல்லவர்களென்றும், அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதே உத்தமமென்றும் போதித்துக் கொண்டிருக்கையில்; நெல்லூரிலிருந்து குதுவப்பநாயடுவென்கிற ஆறுமுக முதலியாரும் 1639-ஆம் வருஷம் வந்து, சென்னப்ப நாயடுகாருக்கும், வெங்கடாத்திரி நாயடுகாருக்கும் சிபார்சு செய்து, சென்னகுப்பத்தை ஆங்கிலேயருக்கு கொடுக்கும்படி கேட்க; இந்தத் தாமரால வெங்கடாத்திரி நாயடுகாரு அப்போது சந்திரகிரியில் இருந்த நரபதி ஸ்ரீரங்கராயலுக்குத்தெரிவித்து, அவர் அனுமதியின்படி அப்போது ஈஸ்டு இந்தியாக் கம்பனிக்கு காரியஸ்தராகவிருந்த மிஸ்டர் டே (Mr. Day) என்பவர் மூலியமாகக் கொடுத்தார்.

அப்படிக் கொடுத்த அந்த இடத்திற்கு ஸ்ரீரங்கராயலுடையபட்டணம் என்று தம் பெயர்வைக்கும்படி சந்திரகிரி ஸ்ரீரங்கராயலு தெரிவித்திருந்தாலும்; இந்த வெங்கடாத்திரி நாயடுகாரின் தகப்பனார் சென்னப்பநாயடுகாரும் அந்த இடத்தை அதிகமாக விரும்பி பாராட்டி வந்ததினால், அவர் பெயரே விளங்கட்டுமென்று அந்த சென்னப்பட்டணம் என்று பெயரிடும்படி சொன்னதில், அந்த பெயரிட்டே, இப்போதும் சென்னப்பட்டணம், அல்லது சென்னை என்ற பெயரால் இந்த தக்ஷிண ராஜதானிக்கு தலைமை ஸ்தலமாய் பிரகாசிக்கிறது.

[Vide Pages 172 of the Gazetteer of Southern India; Pages of 216 Manual of the North Arcot; Pages 441, 442 of Mr. Boswells Dt. Manual of Nellore; Pages 14, 15 of Abuer's Rice & Progress of India]

இந்தத் தாமரால நாயடுகாருகள் மகா வீரதீரர்களாகவிருந்து, கஜபதி நரபதிகளுக்கு உதவிசெய்ததன்றியில், ஆரங்கசீப் சக்கிரவர்த்திக்கும், உஜனி யுத்தத்தில் உதவி செய்ததனால், 1697-ஆம் வருஷம் தாமரால அக்கப்ப நாயடுகா

ருக்கு பஹதூர் பட்டமும், பல்லக்கு முதலான பிருதுகளையும் கொடுத்துக் கௌரவித்தார்.

இவருக்குச் சந்ததியில்லாமையால், இவர் அண்ணன் குமாரர் தாமரால வெங்கடப்ப நாயடு 1745-ஆம் வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவருக்கு சுகமது சாயிபு மந்திரி, நாசிப்கான் 1751-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 5-ந்தேதி தளூர் முதலான கிராமங்களையும், கம்பத்துக்குப் பதிலாக சனகனிரி முதலான இடங்களையும் கொடுத்தார்.

1758-ஆம் வருஷத்தில் மாட்டீயர் காம்ஸ்திரியை பத்தாக்கி மறுவருஷத்தில் வரையில் இங்கிலீஷ்காரர், பாதுகாத்தார்கள். 1781-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 26-ஆந்தேதி ஸர் ஐயர்கூட் (Sir Eyre Coote) இவரை இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு உதவியாக இருக்கவேண்டுமென்று கடிதமெழுத, உடனே சம்மதித்து இங்கிலீஷ் சேனைகளுக்கு வேண்டிய அரிசி, ஆடு, மாடு முதலானவைகளைச் சேகரித்துக் கொடுத்து வந்தனம் பெற்றார். இவருக்கு ஆங்கிலேயரிடமிருந்த இராஜ விசுவாசத்தைப் பற்றி 1791 ஞு ஆகஸ்டு மாதம் 12-ந்தேதியில் ஸர், ஜார்ஜு பார்டுலட் (Sir George Barduet) அவர்களும் (Lord Cornwallis) கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவும் புகழ்ந்து கொண்டாடி எழுதி இருக்கிறார்கள். இந்தக் குமார வெங்கடப்ப நாயடு இவ்வளவு புகழுடன் 50-வருஷம் ஜமீன்தாரத்தை யாண்டு இறந்துபோக, 1795-வருஷம் இவர் குமாரர் தாமரால இம்ம நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்தார்.

இவர் இராஜ்யத்தில் தூராதானவும், ஆங்கிலேயருக்கு அன்பராக இருந்தார். இவருடைய விர்த்தாந்தையப் பார்த்து கர்நாடக இங்கிலீஷ் சேனாதிபதி யாகிய ஜார்ஜ் ஹாரிசும் (George Harris) அப்போது சென்னைக் கவர்னரான கிளைவ் பிரபு (Lord Clive) முதலானவர்கள் கடிதங்கள் மூலியமாக இவர் உதவியைக் கொண்டாடினார்கள். 1803-ஆம் ஞு இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் இவரையும் மற்ற சில்லரை ஜமீன்தார்களையும் தம் சமஸ்தான சேனைகளை நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டதில் அத்தவிசனத்திலிறந்தார்.

இவருக்கு பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு, சின்ன வெங்கடப்ப நாயடு என்ற இரண்டு குமாரர்கள் இருந்ததில், பெத்த வெங்கடப்ப நாயடு காருக்கு பட்டம் கிடைத்தது. இவருக்குப் பிறகு இவர் குமாரர் இம்ம நாயடுகாரு பட்டத்துக்கு வந்து 1832 ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, இவர் மனைவி தமரால வெங்கடப்ப நாயடுகாரைச் சுவீகாரம் செய்துகொண்டதில், 1834 ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 12 ஆந்தேதி பட்டத்தை யடைந்தார். இவர் 17 வருஷம் ஆண்டு வித்வான்களை ஆதரித்தார். 1857 ஆம் வருஷம் வட நாடுகளில் சிப்பாய் கலகமுண்டான காலத்தில் தாம் இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைத் தினையும் செய்வதாக அநுதாப கடிதத்தைச் சென்னை கவர்ன்மெண்டாருக்கு அனுப்பினார். இவர் காலத்தில் ஜமீன் கந்தாயம் வசூல் செய்யும் விஷயத்தில் புது சட்டங்களுண்டாகியதால்; நஷ்டமடைந்து வைகைக்கரைக்காக கடன்வாங்கி

1881- வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 22-ந்தேதி (தம் ஸமஸ்தானத்துக்கு 6-குமாரர்களைவிட்டு) இறந்தார். இந்த 6-குமாரர்களில் ஜ்யேஷ்டராகிய இராஜா ஸ்ரீமதராஜா இராஜ தாமரால குமாரமுத்து வெங்கடப்ப நாயனிகாரு பஹதூர் பட்டத்தைப்பெற, 1881 ஞு மே மாதம் 17-ந் தேதி இங்கிலீஷ் கவர்ன் மெண்டாரால், கிலத்தைப் பெற்றார்.-1890 ஞும் கன்னிமரா கவர்ன் மெண்டாரால், (Lord Connemara & Lord Wenlock) இந்த ஸமஸ்தானபதி சென்னைக் கவர்ன்மெண்டு மாளிகைக்குப் போய் வரும்போதும், இராஜவண்டி, தம்பி பிருதுகளுடன் போய் வரும் கவுரவம் கொடுக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது இந்த காளாஸ்திரி சித்தூர் ஜில்லாவிலிருக்கிறது. இதில் பாமூர், காளாஸ்திரி, மாதர் பாக்கம் என்ற வடதென் பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வடபிரிவில் 5 தாலூகாக்களும், 415 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், அதில் 194 கிராமங்களும் 100,000 குடிகளும்;-தென்பிரிவில் 736 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும்; ஸமஸ்தான முழுதும் 1151 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், 1191-ம் வருஷத் கானிஷ் மாரிகணக்கின்படி 240,000 குடிகள் வசிக்கிறார்கள். இச்சமஸ்தான வருஷாந்திர வரவு 4 லட்சம் ரூபாய் இதில் 174,000 பேஷ்கஷ் மற்றவரிகளில் 27,000 ரூபாய் இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு கட்டவேண்டும்.

இந்த சமஸ்தானத்தின் ராஜவம்சாவளி.

1 தாமராலஜூபிநாயனிகாரு 2 மாதநாயடுகாரு 3 வல்லபநாயடுகாரு 4 திம்மநாயடுகாரு 5 இராகவ நாயடுகாரு 6 அப்பாம் நாயடுகாரு 7 தர்ம நாயடுகாரு 8 சென்னப்ப நாயடுகாரு 9 வெங்கடப்ப நாயடுகாரு 10 திம்ம நாயடுகாரு 11 வெங்கடப்ப நாயடு 12 சென்னப்ப நாயடுகாரு 13 வெங்கடப்ப நாயடுகாரு 14 ஐயப்ப நாயனிகாரு 15 வல்லப நாயடுகாரு 16 அன்னம நாயடுகாரு 17 மதிபதி நாயனிகாரு 18 ஸ்ரீபாத நாயனிகாரு 19 அப்பநாயடுகாரு 20 [illegible] நாயடுகாரு 21 வரதப்பநாயடுகாரு 22 வெங்கலப்ப நாயடுகாரு 23 வெங்கலப்ப நாயடுகாரு 24 அச்சப்ப நாயடுகாரு 25 சென்னப்ப நாயடுகாரு 26 [illegible]க்கப்ப நாயடு 27 வெங்கடப்பநாயடுகாரு 28 வெங்கடப்பநாயடுகாரு 29 திம்மப்பநாயடுகாரு 30 பெத்த வெங்கடப்பநாயடு 31 திம்மநாயனிகாரு 32 வெங்கடப்ப நாயடு வாரு (1877-வருஷம் இப்போதிய அதிபதி-)

[Vide History of Kalastry by Dewan Bahadur R. Ragunatha Row, 1891.]

(மூன்றாம் அத்தியாயம்.)

கார்வேட்டிநகர ஸமஸ்தானம்.

இதுசித்தூர் அல்லது வட ஆர்காடு ஜில்லாவிலிருக்கிற ஒரு பிரியசமஸ்தானம். ஆதிகாலத்தில், ஆறு+காடு=என்னும் ஆர்க்காட்டில் இருந்த பயங்கரமான காடுகளைவெட்டி நாடாக்கியதனால், அந்த ஆற்காட்டுக்கு அதிகாரியாகிருந்த அக்காடுவெட்டியவருக்கு இந்த கார்வேட்டி அதாவது காடு+வெட்டி=கார்வேட்டி நகரை ஜாகீராகக் கொடுத்ததாய் ஒரு சாசனத்திலிருப்பதாய் மைசூர்ச் சரித்திர சாஸ்திரி மிஸ்டர் ரைஸ் அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஆயினும்

இந்தச் சமஸ்தான ஆதி உற்பத்தி சரித்திரத்திலும், மிஸ்டர் காக்ஸ் எழுதிய வட ஆர்காட் மானியூல் சரித்திரம் 223-வது பக்கத்திலும்; மிஸ்டர் ராபர்ட் சுவேல் சாஸ்திரியாரின் சரித்திரம் 2-வது வாலியம், 184-வது பக்கத்திலும், பின் வருகிறபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

இச்சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், கோதாவரி ஜில்லா, பிட்டாபுரத்தில் பிறந்த க்ஷத்திரிய வெலமபலிஜ குடும்பஸ்தர்களாகிய பொம்மராஜு, குட்டி மேகராஜு என்ற சகோதிரர்கள், இராமேஸ்வர யாத்திரைசெய்துவந்து; திருபதிமலை தரிசனத்துக்கு வந்து சுவாமியைக்கண்டு வணங்கியும், கால்நோய் பரிசிலம் தீர்த்துக்கொள்ள அடுத்திருந்த, "மட்டி குண்டா" என்னும் கிராமத்தில் சிலநாள்கள் தங்கி இருக்க; ஒரு நாளிரவில் சில கூட்டக் கொள்ளைக்காரர்கள் வந்து அந்தக் கிராமத்தையும், அதன் அதிபதியையும் தாக்கி, கொள்ளையிடும்போது; அந்த பொம்மராஜும், குட்டிமேகராஜும் எதிர்த்துக் கள்ளரையடித்து ஓட்ட; அந்தக் கிராமாதிகாரி கண்டு வியந்து, அதில் முக்கியவீரனாகிய பொம்மராஜுவைத் தன் மந்திரியாக நியமித்துக்கொண்டு ஆண்டுவருங்கால்; அவருக்கு சந்ததியில்லாமையால், அந்த உண்மையுள்ள வீரதீரனான மந்திரி பொம்மராஜுவுக்கே இராஜ்யத்தைத் தந்து இறந்து போக; அந்தப் பொம்மராஜு தருமராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்தாராம். இவருக்கும் சந்ததி இல்லாமையால், கோதாவரி பிட்டபுரிலிருந்த இவர்தாயாதி குமாரர் சாலுவ நரசநாயடு 1016ல் வந்து அங்கு நரசாபுரம் என்ற ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தும்; 1020 வருஷம் சிங்காசனமேறி, 1023 வருஷம் இறந்து போக; இவர் குமாரர் சாலுவ வெங்கடபதி நாயடு பட்டத்துக்கு வந்து சோழர்களைஜயித்து, 35-வருஷம் ஆண்டாராம்.

வேறொரு சாசனத்தினால், சாலிவாகன சகாப்தம் 880-ஆம் வருஷம் விமலாதித்திய நாயடும், 930 வெங்கடபதிநாயடும், 958ம் பீமநாயடும் ஆண்டதாகதெரியவருகிறது. 1077-வருஷம் புஜங்க நாயடும், 1236 நரசாநாயடும், ஆண்டதாகத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இப்போது இந்தக் கார்வேட்டி நகர சமஸ்தானம் வட ஆர்க்காடுஜில்லாவில் சந்திரகிரி, காளாஸ்திரி, செங்கல்பட்டு, வாலாஜா,

சித்தூருக்கு இடையில் 9438 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாயும்; நாராயணவனம், மங்கிப்பேட்டை, திருத்தணி முதலான கிராமங்களுள்பட 793 கிராமங்களில், 125,000 ஏகர் விளைவு நிலமுள்ளதாயும்; தற்காலம் 700,000 ரூபாய் வருமான முடையதாயும் இருக்கிறது. இதைத் தக்கபடி விருத்திசெய்தால் 10,00,000 ரூபாய் கிடைக்கலாம். கடன் அதிகமாக யிருப்பதால் ஸமஸ்தானம் இருக்கவேண்டிய ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர நமது ஆங்கில கவர்ன்மெண்டார் வேண்டிய முயற்சிகளைக் கையாடி வருகிறார்கள்.

(நான்காம் அத்தியாயம்.)

போபுலி ஸமஸ்தானம்.

இந்த போபுலி ஸமஸ்தானம் விசாகப்பட்டணம் ஜில்லாவில், விஜயநகரத்துக்கு வடக்கே இருக்கும் புராதன நாயடு ஸமஸ்தானம். 1652 ஆம் வருஷம் பெத்த நாயடுவென்னும் இச்சமஸ்தானத்தின் ஆதிகர்த்தா, இராஜா என்னும் இடத்துக்கு வந்து பேர்புலி=இராஜபுலி என்னும் பெயரால் ஒரு கோட்டையைக் கட்டினார். 1756-வருஷம் ஸமஸ்தானத்தில் சிறு கலகங்கள் உண்டாக, அக்கலகங்களுக்கு இந்தப் பெத்தநாயடுதான் காரணமென்று பொறாமையுற்ற சாடிகள் சொல்லி (M. Bussy) புசி என்னும் பிராஞ்சு வீரனை விஜயநகராதிபதி தூண்டி, 11,000-சேனைகளுடன் உதவி செய்ய; போபலிராஜர் இனி பகையாளிகளை ஜயிப்பது அசாத்தியமெனக் கண்டு, தம் மனைவி மக்களை அக்கினிக்கு இரையாக்கியும்; பிறகு மனுஷனும் பிராணனுள்ளவரையில் போர் செய்தும், போர்முகத்தில் சொர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். தப்பி இருந்த ஒரு கிழவன் ஸமஸ்தானத்துக்கு வாரிசான ஒரு பாலியனைப் புசியிடம் ஒப்புவித்து விட்டும்; உயிர் தப்பி இருந்த பிராஞ்சு வீரர் வேறு நால்வர் விஜயநகர அதிபதியின் கூடாரத்துக்குள் புகுந்து, அந்த அதிபதியைக் கைவாளால் வெட்டிக் கொன்று பழியைத் தீர்த்துக் கொண்டார்கள். அப்போது சிறுபையனாக இருந்த சின்ன இரங்கராவு என்பவனை 1794-வருஷம் (Bussy) புசி என்பவர் ஸமஸ்தானபதியாக்கி 1801 வருஷம், சர்க்கார் பேஷ்கஷ் 90,000-ரூபாயாக ஏற்படுத்தினார்கள். இராஜாசுவேதசலபதி ரங்காராவ்பஹதூர் பிரபுவாயிருந்தபோது கி. பி. 1832லும் கஞ்சாமிலும், விசாகப்பட்டணத்திலும், பிரபலகலகங்களுண்டாக இவர் அங்கிலேயருக்கு உதவியாக விருந்து அக்கலகத்தை அடக்கினார்—இவர் மஹா தரும பிரபுவாக இருந்தும்; சந்ததியற்று கி. பி. 1862 வருஷம் ஆகஸ்டு 18-ம் தேதி பிட்டாபூர் சமஸ்தானத்தில் ஒரு குமாரனை சுவீகாரஞ் செய்துக் கொண்டு இறந்து விட்டார். அவரும் 5 வருஷம் ஆண்டு 1864 வருஷம் தமது 23ம் வயதில் இறந்து விட்டார்; அவர்மனைவி செல்லாயம்ம காரு பட்டத்தைப் பெற்று கொஞ்சகாலம் ஆண்டபிறகு, வெங்கடகிரி சமஸ்தான ராஜாவின் மூன்றாவது குமாரராகிய இப்போதிருக்கும் ஸ்ரீ வெங்கடஸ்

வேதாசலபதி இரங்காராவ் பஹதூரவர்களை ஸ்வீகாரம் செய்துக் கொள்ளப் பட்டு பட்டத்தைப் பெற்றார். இவர் கல்வியில் நிபுணரானபடியால்; சென்னை சட்ட நிரூபண சபையின் ஒரு அங்கத்தினராக நியமிக்கப் பட்டிருப்பதோடு; கி. பி.1893வருஷம்,விக்டோரியா சக்கிரவர்த்தியாவர்களுக்குப் பட்டம் கட்டிய காலத்தில், இங்கிலாந்துக்கு இரண்டு தடவைபோய் மஹாராணியார், சக்கிர வர்த்தி, சக்கிரவர்த்தினிகளால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றுவந்தார். இச்சமஸ்தானம் 920-சதுரமைல் விஸ்தீரணமும்,202 ஜமீன்கிராமங்களும், 70 அக்கிரஹாரங்களும், 7 மோகஸ்கிராமங்களும்,முள்ளது-மொத்த வருமானம் 5 லக்ஷம் ரூபாய். பேஷ்கஷ் 95315 ரூபாய் கிஸ்தி, 32467 ரூபாய்(Vide Pages 34 to 62 The Aristocracy of Southern India, A. Vadevelu, 1881 வருஷம் கானிஷ்மாரி கணக்கின்படி அதில் 158 178-குடிகளிருந்தார்கள்.

(ஐந்தாம் அத்தியாயம்.)

பிட்டாபூர் ஸமஸ்தானம்.

இது கோதாவரி ஜில்லாவில் 871 சதுரமைலும், 128 கிராமங்களும், 8.11,500 ரூபாய் வருமானமும்; 2,49,000 ரூபாய் பேஷ்கஷ் கட்டும்படியான சிறு சமஸ்தானம். இந்தத் தெலுங்கு க்ஷத்திரிய வெலம ராயநேநி, 1647-ஆம் வருஷம் அயோத்தியிலிருந்து வந்தாரார். இப்போதிருக்கும் ராஜன் பெயர் இராஜாராவ் கங்காதர ராமராவ். 1881-ம் வருஷம் 11,503 குடிகள் இருந்தார்கள். இவர்கள் சந்ததியில், இப்போது இந்த ராஜதானியின் வட நாடுகளில் இருக்கும், சில ஜமீன்தார்களும்; காபதி சஜபதி ஸமஸ்தானங்களினுல் ஜாகீர் இனும் பூமிகளைப்பெற்ற பிரபுக்களும், பலிஜ நித்துவங்கேடையாவர்-11526 சதுரமைலும், 412154 குடித்தொகையும், உடைய விஜயநகர விகிரம தேவவர்களும்;911 சதுரமைல் விஸ்திரணமும்,35,656குடித்தொகையுமுள்ள இரங்கப் பள்ளி பாலவஞ்சா பாராசலதி முதலான விடங்களுக்குஇராஜராகிய பிரதாப ருத்திர காலத்தில் பிரபலரான ஸ்ரீராஜா பார்த்தசாரதி அப்பாராவ் சாவே, அப்பாராவ் பஹதூரவர்களும்; 700 சதுரமைல் விஸ்திரணமும், 274 கிராமங்களும், 400 சதுரமைல் காடுகளும், இலக்ஷம்ரூபாயிக்கு மேல்பட்ட வருமானமுள்ள,189871‍4 பேஷ்கஷ் உடைய தநுப்பம்ஜமீன்தார் ஸ்ரீராஜா வீரபத்திர ராஜா பஹதூரவர்களும்; கிருஷ்ணா ஜில்லா சமீபத்தில் வாமுட்ட நிலிவிடு ஜமீன்தாரராகிய ஸ்ரீவெங்கடரங்கய்ய அப்பாராவ் பஹதூரவர்களும்; பிரதாபருத்திரரால் பெருமைபெற்று இப்போது விசாகபட்டணம் ஜில்லா சங்கம்வலச ஜமீன் தாரர் ஸ்ரீமிருத்தியஞ்சய நிஷாங்க பஹதூர் அவர்களும்; கோதாவரி கொத்தம் ஜமீன்தாரர் ஸ்ரீஇராஜவத்சவய்ய வெங்கடசிம்ஹாத்திரி, கஜபதி பஹதூரவர்களும்; கோதாவரி பல்லாவரம் ஜமீன்தார் ஸ்ரீராஜ கிருஷ்ணராவ், B. A. பஹதூரவாகளும்,ஒருவகை பலிஜ நாயடுமார்களாம். இதேமாதிரியாகவே தெற்கே

பாகளூர், கங்குந்தி, சந்திரபதி, வடகரை முதலான நாயடு சமஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவைகளின் சரித்திரம் சுலப பிரயாசையால் அறியலாம்.

இனி கடப்பை, கர்னூல், அனந்தப்பூர், நெல்லூர், செஞ்சி, வேலூர் முதலான விடங்களிலிருந்து ஆண்ட நாயடுகாருகளுடைய சரித்திரங்கள் திருப்தியாகக் கிட்டவில்லை-ஆயினும் அவர்களை விட காலதேசவர்த்தமானங்களாற் சிறந்தவர்களும், பலிஜவாருக்குள் பஞ்சபாண்டவர்களாகவும், மஹாமநுக்களாகவும், மஹா சக்கிரவர்த்திகளாகவும் கொண்டாட வரப்பெற்றவர்களும்; ஆதி சந்திர வம்ச நரபதிகளின் நேரான சந்ததிகளும்; தஞ்சை, மதுரை, சிம்ஹள நாடுகளில் ஸமஸ்தானங்களைப் பெற்று பிரபலமாக ஆண்டவர்களும் என; பல கவிகளால் புகழ்பெற்றிருக்கும் தஞ்சை மதுரை முதலான நாடுகளில் ஆண்ட நாயடு காருகளுடைய சரித்திரங்களைப் பற்றி எழுதுகிறோம்.

(ஆறும் அத்தியாயம்.)

தஞ்சையில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

సీసమాలిక.

* * * *

ప్రఖ్యాతిగ్గాడు చోళపతులపరంపర ।
వినుడి యానందమానసులకును ।
శ్రీసుకరుండగు చవప్పనాయుడు ।
యచ్యుతప్పయును యవనియందు ।
రగునాధుడు విజయరాఘవ నాయుడు ।
యువరాజమన్నారు క్రమముగను ।
పంచపాండువులుని ప్రాబల్యముగనైదు ।
నృపతులేలిరి మహానీతిగాను॥

* * * *

இதன் கருத்து

சோழதேசமாகிய தஞ்சை நகராதிபதிகளாகிய ஸ்ரீமான் 1. செவப்ப நாயடுகாரு 2. அச்சுதப்ப நாயடுகாரு 3. இரகுநாத நாயடுகாரு 4. விஜயராகவ நாயடுகாரு 5. மன்னாருசாமி நாயடுகாரு ஆகிய ஐவர் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கொப்பானவர்களானகையால், முதலில் இவர்களுடைய சரித்திரங்களைப் பற்றி எழுதுகிறோம்.

தஞ்சாவூரில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

சோழர்களுக்கு ஒருகாலத்தில் பிரபல பட்டணமாக இருந்த தஞ்சாவூரானது சகாப்தம் 1365 (கி-பி 1443) விஜயநகரத்தில் புகழ்பெற்றோங்கிய பிரதாபதேவராயலு காலத்தில், அவர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததாக (தஞ்சாவூருக்குச் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள கோயில்களிலிருக்கும்) சாசனங்களால் ஸ்பஷ்டமாகினும்; சகாப்தம் 1377க்குச் சரியான (கி-பி 1455ளும்) விஜயநகரத்தில் நரபதி மூல புருஷரான திருமலைதேவராயலு காலத்திலும், இந்த தஞ்சாவூர் விஜயநகரத்தாருடைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்ததாக தஞ்சை பெரியகோயில் தென் பிராகாரத்தில் அடியிற் கண்ட சாசனம் (கி-பி 1455 வருஷம்) வரையப்பெற்றிருக்கிறது.

அதாவது

** ஸ்ரீசகாப்தம் ஆயிரத்து முன்னூற்று எழுபத்து எழின்மேற் செல்லா
"நின்ற பாவவருஷத்துக்குச்செல்லும்,யுவ வருஷத்து சித்திரைமீ களவ ஸ்ரீமன்
"மஹா மண்டலேசுவரன் மேதினி மிச்சிரகண்ட கட்டாரி சாளுவ சாளுவத்திரு
"மலை தேவமகாராசர், தஞ்சாவூர் வ***ண்டயம் தஞ்சமாமணிகண்டங்குறை
"நாகளாபுரம் பழமாரன் ஏரி அன்மதின் மேலகரம் வேலங்குடி அம்மை அப்பன்
"*** புரம் தென் அனூர் கருப்பூர்,மருவூர், இராஜேந்திர சோழ நல்லூர் கங்கைந்த
"விர்த்த சோழ நல்லூரான திருமலை ராஜபுரம் சமுத்திர————புரம் ஆக இந்த
"அகரங்களிற் வாரியன் காரணத்தாலுக்கு நிருபம் தங்கள் அகரங்களுக்கு அவ
"தாவகக்களை ராஜஸ்பக்களை பிரதான கோடி காணிக்க சோடிதலையாரிக் கம்ம
"வடை மரவடை குளவடை மற்றும் எப்பேர்ப்பட்ட பல உபாதிகளுமிழித்து
"விட்ட அளவுக்கு சந்திராதித்தவரையும் ஸர்வமானியமாக சுகமே இருக்கவு
"2 இராஜாவின் அருளிசெயல்படிக்கு மந்திர மூர்த்தி வெட்டு வித்தது, (Vide
"P. 118. Part I. Vol II, Dr. E. Haltzschis, S. Indian Inscription.

இதனாலும்; தஞ்சை தெற்கு அலங்கம், தொப்பாரம் கேட்ட பிள்ளையாரென்னும் அரகேசுவர பிள்ளையார் கோயில் கோபுர முன்பக்கத்துச் சுவர்களிற் காணும், சகாப்தம் 1454 (கி-பி-1532) சிலாசாசனத்தினாலும்; தஞ்சை வடக்கு வீதி இராஜ கோபால னென்னும் மதன கோபால சுவாமிகோயில் மூலஸ்தானத்தின் வெளிச் சுவர்களில் வரைந்திருக்கும் சகாப்தம் 1461(கி-பி-1539 வருஷம்) சாசனத்தினாலும்; பின்னும் இப்போது மறைந்து மங்கலடைந்திருக்கும் பல சாசனங்களினாலும், சோழராஜியத்தின் சிறந்த பட்டணமாகிய தஞ்சை வெகு காலமாக விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தாருடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்ததாக பிரதியக்ஷமாகிறது—

அப்படியிருந்தும்-அந்த விஜயநகரத்தாருடைய உதவியைப்பெற்று சில மன்னர்கள் சோழன் என்ற பட்டப்பெயரால் ஆண்டு வந்ததாகத் தோற்று

றது. அப்படி ஆண்டுவந்தவர்களில் வீரசேகர சோழன் தனது தாயாதிகளாற் றுக்கப்பட்டு வருந்தி, இனி தஞ்சையிலிருப்பதில் சுகமில்லை எனக்கண்டு, அப்போது பாண்டியனாக ஆண்டு வந்த சந்திரசேகரனைத் தாக்கி, அப்பாண்டிய நாட்டைப் பிடித்து, தாயாதி சச்சரவற்று வாழலாமெனக் கருதிப் படையெடுத்துப்போய்த் தாக்கி துரத்தியடிக்க; அப்பாண்டியன் அப்போது தனக்குச் சக்கிரவர்த்தியாக விருந்த, விஜயநகர ஸமஸ்தானாதிபதி இடம் போய் முறையிட்டழ, அவர் தமது தளகர்த்தராகிய நாகம நாயுடு வசம் ஒரு பெருஞ் சேனையைக் கொடுத்து அனுப்பி, வீரசேகரனை யோட்டி, அப்பாண்டிய நாட்டை சந்திரசேகர பாண்டியன் வசம் கொடுத்து வரும்படி உத்திர வளித்ததாக, இப்போது சென்னை-கவர்ன்மெண்டு O. M. S. கையெழுத்துப் புராதன சரித்திர ரிகார்ட்டிலிருக்கும் புது நெம்பர் 852-கொண்ட கையெழுத்து ஓலைப்புத்தகம் தஞ்சாவூர் ராஜாக்கள் கதையிற் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

அதாவது

* * * * * * *

తంజావూరి రాజులకథలు - తాళపత్రము - తెలుగులిపి.

౮౨ పుటలు, ౮ - ౫-౬ - పఙ్క్తులు,

ఆదిలో విజయనగర పట్టణంలో రాయలు జేవునివారు రాజ్యపరిపాలనం వుండగా, పాండ్యదేశాధి పతియైన చంద్రశేఖర పాండ్యరాజు, మధురలో రాజ్యమేలుచుండగా చోళదేశాధి పతియైన వీరశేఖర చోళరాజు తంజానగర మందుండి, మధురాపురిలో వున్న చంద్రశేఖర పాండ్యుడి మీద యుద్ధానికిపోయి, పాండ్యరాజును జైయించి, ఆ రాజ్యమంతా అపహరించుకొన్నందువల్ల, చంద్రశేఖర పాండ్యుడు యెత్తుపడి రాయలుసముస్థానానికివచ్చి, రాయలు సముఖాన, వీరశేఖరచోళుడు తనరాజ్యం బలాత్కారముగా అపహరించుకొన్నందువల్ల తమదర్శనానికి మీదగ్గిర వచ్చినామనుకొని మీ ఆజ్ఞవుంచి నడిపించుకొని వస్తున్నాడుగనుక, లోకమందు ఆయనకొక్క అలాగాజా అన్యాయము మున్నది (గనుక) మానగలరియుమి ఆజ్ఞాపిస్తున్నారో, ఆప్రకారం, నడుచుకొంటున్నారనుచు, మనవిచేసుకొన్నందున, రాయలువారు ఆమాటలువిని, ఆగ్రహపడి, తనసేనాధికారియైన నాగమనాయనివారిని రప్పించి, దక్షిణదేశమంత మీస్వాధీనంచేసి ఉపాదమానంచేసి, మీరుసమర్థులు ఆదేశానికంతా ధారీలువుంచి, వారివారి పేష్కసములు వొకచెల్లించు, మీరులాభాలోవుండగా, పాండ్యరాజ్యంలో తమబలాత్కారము చేసి కప్పుకోవలెను - కాబట్టి- దక్షిణదేశమంతా మీయధీనాలో వున్నదిగనుక,

మీూకే పయిన్యసమేతముగాపోయి అదుష్టుడైన వీరశేఖరచోళున్ని కొట్టి - హాతపరచి పాండ్యునికే అతని దేశం యథాప్రకారం ఇప్పించి, ఆచోళదేశమును జప్తిజేసి సర్కా-రుయిలాఖాలో మనుష్యులని చెప్పించిరమ్మని, రాయలుఆజ్ఞాపించిన ప్రకారం దండుసమేతముతో రాగానే, చోళరాజ్యానికి వచ్చియుద్ధముకేశి, వీరశేఖరచోళ్ణితెగటార్చి ఆరాజ్యం తనవశంజేసుకొని, మదురకుపోయి, చోళుడువుంచివున్న రవుతులను తరిమి కొట్టి, ఆరాజ్యమంతతను వరవుప్రకారం పాండ్యుడికి ఇయ్యక, అదిన్ని తానేఅపహరించుకొన్నందున, అతనికుమారుడు, విశ్వనాథనాయని వారిని రాయలు అంపించి, అతడు వచ్చి తండ్రినిరాజాజ్ఞ ప్రకారముజెయించి, తనవశంజేసుకొని, రాజ్యంపాండ్యునికి యిచ్చినంతలో, చంద్రశేఖరున్కి సంతానములున్ను - అన్యవంశస్థులు లేనందువల్లనున్న తననిమిత్యం విశ్వనాథనాయుడు తండ్రియని చూచగా, జెయించిరాజ్యంతనకిచ్చి నాడని బహుసంతోషయుక్తుడై, అగ్నిసాక్షిక్రస్వీకారం జేసుకొని, తనరాజ్యానికి అనుహాబేళన ప్రకారంరాయలువారు ఆదేశానికే, విశ్వనాథనాయునిరాజుగావించి, పట్టాభిషేకంచేశి, అతడు కొన్ని సంవత్సరములు రాజ్యమేలుతూవుండగా, ఆరాయలుకు తర్వాత అచ్యుత దేవరాయలు, అతనిభార్య తిరుమలమ్మకు చెల్లెలైన, మూర్తిమ్మను శ్రీచెవప్పనాయనివారికివాహంయిచేసి, కావలసిన వస్తువాహనములున్ను అబరణములిచ్చి చోళదేశాన్కి నాయడుపైనమ్మి, చెవప్పనాయన్కి శ్రీధనంగానిచ్చి, చోళదేశమున్ను పంపించి విరక్తుణా జేసిఅంపిచిరి,

* * * *

Tanjure Rajulu Charitra-The History of Tanjure Rajas-Preserved in charector Telugu Pages 82, Lines 4-5-6-Injured. Collections of Col Meeprenziss, Collection.—

இதன்கருத்தாவது.

ஆதியில் விஜயநகரத்தில் இராயரு ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யும்போது பாண்டிய நாட்டரசனாகிய சந்திரசேகபாண்டியன் மதுரையில் ஆளுகையில், சோழ தேசாதிபதி வீரசேகரசோழன் தஞ்சையிலிருந்து மதுரையிலிருக்கும் சந்திரசேகர பாண்டியன்மேல் சண்டைக்குப்போய், அப்பாண்டியனை ஜயித்து, அந்த ராஜ்யத்தை அபகரித்துக் கொண்டபடியால், சந்திரசேகர பாண்டியன் விஜயநகரம்போய் இராயரு சமுகத்தில், வீரசேகர சோழன் அநாசாரதமாக தன்னாட்டைப் பிடுங்கிக் கொண்டபடியால், எங்களைப்பாது காப்பதாக, கப்பம்வாங்கிவரும் தாங்கள் இக்காலத்தில் உதவி செய்யவேண்டுமென்று வேண்ட; இராயரு கேட்டு விசனப்பட்டு கோபித்து, தென்னாடுகளில் கப்பம் வாங்கிவரும் நாகமநாயனைத் தருவித்து, இந்த அக்கிரம நடவடிக்கைகளைத்

சொல்லி, தக்க தண்டுதளாதிகளுடன் போய் அச்சோழனைக் கண்டித்து ஓட்டி, அவன் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் பாண்டியநாட்டைச் சந்திரசேகரனிடம் கொடுத்து விட்டு; சோழன் பட்டணமாகிய தஞ்சையைச் சமஸ்தான சர்க்காரில் வைத்து வரும்படி கட்டளை இட்டனுப்ப; அந்த நாகம நாயடுவும் அப்படியே சோழ நாட்டிலச் செய்துவிட்டு, பாண்டியநாட்டைப் பிடித்து அதைத் தாமே அனுபவித்தவர்; இராயனு கேட்டு விசனப்பட்டு, விசுவநாயடுகாரை அனுப்பி, நாகம நாயடுகாரைக் கண்டித்து அவரிடமிருந்த பாண்டிய நாட்டைப் பிடுங்கி சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்து வரும்படி கட்டளை இட்டனுப்ப, அவரும் வந்து அப்படியே செய்து, செய்தியனுப்ப, இராயனு கேட்டு அதிக சந்தோஷத்தோடு கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கையில், சந்திரசேகரபாண்டியன் இறந்து, அவன் சந்ததியற்றுப்போன சங்கதி இராயனு கேட்டு, தமது இஷ்டப்படி நடந்துகொண்ட விசுவநாதநாயடை சுவீகாரபுத்திரனுகக் கொண்டும், அப்பாண்டிய நாட்டிற்கு அதிபதியாக நியமித்தார். பிறகு சோழநாட்டிற்குத் தகுந்த அரசன் இல்லாமல் அலைவதை அறிந்து, அந்தராயனுகாருக்குப் பின் பட்டமடைந்த ஸ்ரீஅச்சுததேவராயலு காரு தமது மனைவி திருமலைஅம்மகாருக்குத் தங்கையாகிய மூர்த்தி அம்மகாரை விவாஹம் செய்துகொண்ட செவப்ப நாயடுகாருக்கு ஆடையாபரணம் ஆனைக் குதிரை முதலான வரிசைகளைக் கொடுத்தும், சோழதேசத்தைத் தகசபடி ஆளுவதற்கு அச்செவப்ப நாயடே ஏற்றவரெனக் கண்டு, அச்சோழதேசத்தையே அவருக்கு ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தும் ஆண்டு அனுபவித்துக்கொள்ளும்படி அனுப்பினார் என்பதேயாம்.

* * * * * *

இந்த சரித்திர சாசனத்தினுல் தஞ்சையில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம் உண்டான விவரம் ஸ்பஷ்டமாகும்.

தஞ்சையில் நாயடுகாரு முதல் ஸமஸ்தானம்.

செவப்ப நாயடுகாரு.

கி-பி. 1549 முதல் 1572 வருஷம் வரையில்

தஞ்சையில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானத்தை முதல்முதல் ஸ்தாபித்தவர் செவப்பநாயடு காரு. இவருடைய மந்திரியின் மூத்த குமாரனுகிய இராஜசூடாமணி தீக்ஷிதரவர்கள் இயற்றிய ருக்மணிபரிணயம் என்னும் காவியத்தின் முதல் சருக்கம், 37-வது, சுலோகத்தினுல், இந்தச்செவப்ப நாயடுகாரின் தந்தை திம்மப்ப நாயடு காரென்றும், தாயார் பய்யமாம்பாள் என்றும் தெரியவருகிறது. சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய குலதிலகரான ஸ்ரீஅச்சுததேவராயருடைய மனைவியார் திருமலையம்பாள் அவர்களுடைய இளைய சகோதரி மூர்த்தியம்பாள் என்னும் மங்கையை மணம் புரிந்ததனுல், தஞ்சாவூரை ஸ்ரீதனமாகப்

பெற்றதாய் தஞ்சாவூரிவாரு இராஜசரித்திரம் என்னும் கிரந்தத்தினுலும், விஜய விலாசம் என்னும் கிரந்தத்தினுலும் வேறு அநேக சாசனங்களினுலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இந்த சேவப்ப நாயகோரு முதலில் விஜயநகரத்தை அடுத்த நாகலாபூரில் இருந்த தண்டுக்கு தளகர்த்தராக இருந்தவர். இவர் மஹா வீரதீரனும், மதியூகியுமாயிருந்ததோடு, சத்தியம், சாந்தம், சிவபக்தி, விஷ்ணுபக்தி, தருமம், தயை முதலான குணங்களிற் சிறந்து விளங்கியபடியால்; அப்போது தஞ்சையிலும் அதை அடுத்த விடங்களிலும் சோழர்களுடைய சந்ததிகள் என்று சிலர் எழுந்து அழக்கிடி சண்டைச்சச்சரவுகளைச் செய்துக் குடிகளை வருத்திவந்தவர்களை அடக்கியாளவும், கல்வி, நாகரீகம், தெய்வபக்தி முதலான சீர்திருத்தங்களைப் பல்லாண்டாகப் பெற்றிருந்த சோழநாட்டாரைச் சாந்தமாகவும், சுகமாகவும் வாழும்படிச் செய்ய சக்தியுள்ளவர் இந்தச் சேவப்ப நாயகோரே யெனக்கண்டு, விஜயநகரத்தார் சோழநாட்டையே ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்தனுப்பினார்கள் போலும்.- சேவப்ப நாயகோரு தஞ்சை ஸமஸ்தானத்தைக் கைக்கொண்ட உடனே, குடிகளுக்கு இன்றியமையா அநேக சத்சாதனங்களை ஸ்தாபிக்க முயன்றார்- முதலில் தஞ்சையிலும் அதைச் சார்ந்த இடங்களிலும் பரக்கவிருந்த சைவ வைணவாதி க்ஷேத்திரங்களில் கால க்ரமமாக பூஜைகள் முதலான நித்திய நைமித்திகாதிகிரியைகளை கிரமமாகச் செய்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். தஞ்சாவூரி ராஜசரித்திரத்திற் கண்டபடி அநேக கோயில் கோபுர ஆவிகூப தடாகங்களை செப்பனிடச்செய்தார். தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் சகல ஜனங்களும் சுத்தமான தண்ணீரை சதா உபயோகிக்கும்படியாக சிவகங்கைக் குளத்துக்குப்பாய்ச்சல் ஏரியாகிய சேவப்பனேரி அல்லது சேப்பன்குளம் ஒன்றை வெட்டி வைத்ததில்; அது இப்போதும் இவர் பெயரை பலரும் புகழும்படி குடிகளுக்கு உபயோகமாகி பிரகாசிக்கின்றது- தஞ்சைக் கோயிலுக்கு அடுத்திருக்கும் பெரியகோட்டையையும், இந்த சேவப்ப நாயகோரால் கி-பி. பதினாறும் நூற்றாண்டில் கட்டுவித்ததாக மேஸ்டர் கமேவல் துரைப் பதிப்பித்த ஆண்டிகுட்டிபட்டி புத்தகம் 277-வது பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸாஹித்யரத்நாகரம், 8-வது சர்க்கம், 6-வது ச்லோகத்தின்படி திருவண்ணாமலையில் கோயிலுக்கு வெளியில் அகன்று ஆழ்ந்து அழகாக இருக்கும் குளமும், அந்தக் கோவிலின் முன்னிருக்கும் சிறந்த கோபுரமும் இந்த நாயகோருடைய கைங்கரியங்களாம். இவர் காலத்தில் அதாவது சகாப்தம 1494 வருஷத்துக்கு சரியான கி-பி 1572 வருஷம திருவண்ணாமலையில் சிவநேசன், லோகநாதன் என்ற இரண்டு சகோதிரர்கள் கோபுரம் ஒன்று கட்டியதாக அந்த திருவண்ணாமலை கோவிலில் சிலாசாசனம எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சேவப்ப நாயகோரு செய்த தருமங்கள் கேவலம் இந்து மதஸ்தர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, மகமதீயர் முதலான ஏனைய மதஸ்தர்களுக்கும் செய்ததாக இப்போது தஞ்சாவூர் புதுவண்டி ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்த சமாதுப்

பள்ளிவாசலில் ஒரு கல் கம்பத்தில் சகாப்தம் 1472 சரியான கி-பி 1549 வருஷம் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் சிலாசனத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

அந்தச்சாசனத்தின் நகல் இது

"சாதாரண வருஷம் மார்கழி மாதம் ௨௰௨ தஞ்சாவூரிலிருக்கும் சமசருப் "பள்ளிவாசல் பக்கிரிகளுக்கு நிலம் விடவேண்டுமென்று சேவப்ப நாயக்கர் "நாஞ்சிக் கோட்டையிலிருக்கும், எண்ணெய்க்காரனை அழைப்பிக்க உங்கள் "எல்லையிலே ஏழுவேலி நிலம் விடு என்று சொன்னபடியினாலே நாயக்கர் அய் "யன் அவர்கள் உத்தாரப்படிக்கு சம்மதித்து * * * * மேற்கு இந்த நான்கெல் "லைக்குள்ப்பட்ட நிலத்தை சந்திராதித்த வரைக்கும், ஆண்டு அனுபவிக்கக் "கொள்ளக் கடவீராகவும், இந்தப்படிக்கு நாயக்கர் அய்யன் அவர்களும், எண் "ணெயார்காரும் சம்மதித்து விட்டது. இதற்கு யாதாமொருவர் தந்த * * விக்கி "னம் பண்ணினார்கள் ஆனால் காசி ராமேசரத்தில் காராம்பசுவைக் கொன்ற "தோசத்திலே போவார்கள். துலுக்கர்கள் யாதாமொருவர் விக்கினம் பண்ணி "னார்களானால் மக்காவிலே பெற்றதாயை ஹனனஞ்செய்தபாவத்திலே போவார்கள். "யிதுக்குவெட்டியான் " * * * ||-|| " என்பதேயாம்.

இப்படி சமரசமாகத் தருமராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்த சேவப்ப நாயகொரு ஸாஹித்ய ரத்னாகரம் 3-ம் சர்க்கம் 9-17 சுலோகங்களிற் சொல்லி இருக்கிறபடி; தமது ஜீவகாலத்திலேயே தமது புத்திரசிகாமணியாகிய அச்சுதப்ப நாயகொருக்கு தஞ்சையில் பட்டம் சூட்டிய பிறகு, பரமபதத்தை அலங்கரித்தார். இந்தச் சேவப்ப நாயகொருக்குப் பிறகு-

---

அச்சுதப்ப நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி-பி. 1577 முதல் 1614 வருஷம் வரையில்

அச்சுதப்ப நாயடுகாரு தஞ்சையில் சிங்காசன மேறினார்-இவருக்கு ஸாஹித்ய ரத்னாகரம் 3-ம் சர்க்கம், 38-வது சுலோகத்தின்படி சின்னசேவப்ப, அச்சுதப்ப நாயடு காரு என்னும் மற்றொரு பெயர் வழங்கி வந்தாலும், இவரது தந்தைக்குப்பேருபகாரியாக இருந்து; தஞ்சை ஸமஸ்தானத்தையே ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்த விஜயநகர அச்சுததேவராயனுடைய பெயரை சதாஞாபகத்திலிருக்கும்படி கருதியே, இவருக்கு அச்சுதப்பநாயடுகாரு என்ற பெயரிட்டதுபோலும். இவருடைய ஆளுகையைப்பற்றி தஞ்சாவூரிவாரு சரித்திரமென்னும் ஆந்திர கிரந்தத்தில் விவரமாக தெரிவிக்காவிடினும்; ஸாஹித்யரத்னாகரம், ருக்மணி பரிணயம், டிஸ்டிரிகட் மானியூல் சரித்திர முதலான நூல்களில் ஒருவாறு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர் கல்வியைக்கற்று தெளிந்தவராக இருந்தமையால் தம்மைப்போலவே உலகோர் கற்றுய்யும்படி கல்வியை விருத்தி செய்தார்.

ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லியபடி தக்கோருக்கு தானதருமங்களைச் செய்துவந்தார். ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்திற்கு மானியமாக அநேக கிராமங்களை விட்டதன்றியில்; ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு இரத்னபீடம், இரத்னகிரீடம், பற்பலரத்னபதக்கங்கள், கால்சலங்கை முதலான ஆபரணங்களைச் செய்து சமர்ப்பித்தும், காவிரியாற்றின் கல்அணையைப் பழுதுபார்த்து புதுப்பித்தும்; மாயவரம் மத்தியார்ச்சுனம் (திருவிடைமருதூர்), கும்பகோணம், திருவலஞ்சுழி, விருத்தாசலம், திருவையாறு, இராமசேது முதலியவிடங்களில் படித்துறைகளையும், புஷ்பமண்டபங்களையும் கட்டுவித்தார். ஸாஹித்யரத்னாகரகாவியம், 3-ம் சர்க்கம், 46,47 48,50-வது ச்லோகங்களின்படி தமதுபெயரால் அநேக புது அக்ரஹாரங்களைக் கட்டுவித்து, அவைகளில் அநேகவிடங்களிலுள்ள வேதநிதிகளான விப்ரர்களைத் தருவித்துக் குடியேற்றினார். ருக்மணிபரிணயகாவியம், 1-ம் சர்க்கம், 43—45-ச்லோகங்களின்படி சிதம்பரம், திருப்பதி, காளஹஸ்தி முதலான க்ஷேத்திரங்களுக்கு அநேகத் திருப்பணிகளைச் செய்வித்திருப்பதால், இவர் காலத்தில் இவரது அரசாக்ஷி திரிசிராப்பள்ளிமுதல், கீழ்சமுத்திரக்கரைவரையிலும், இராமேச்சுரமுதல் விருத்தாசலம் வரையிலும் எட்டி இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது—

இவருடையபெயரும், ஸமஸ்தானமும் இவ்வளவு மஹோன்னதஸ்திதியை அடைவதற்குக் காரணம் இவருடைய மதியூகிய மந்திரியே என்று தோன்றுகிறது. அவர் ஸாஹித்யரத்னாகரம் 10-வது சர்க்கம் 1-2-ச்லோகங்களின்படி கர்னாடக பிராம்மணரான கோவிந்த தீக்ஷிதர்—அந்த மந்திரியின் உத்திரவின்படி, கி-பி 1605ஆம் வடமொழியிலிருந்த திருவையாற்றுப் புராணத்தைத் தமிழிற் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றதாக அந்தப் புராணத்தின் 18-வது செய்யுளில் அடியிற்கண்டபடிப் பாடப்பெற்றிருக்கிறது—அதாவது,

"மலிபுனல்சூழ் சோழநாடு தஞ்சையிற் காத்திமோநர் மதியமைச்ச
ரொலிமறைவேதர் கோவிந்ததீட்சிதராயன் திருவாக்குடைமையாலே
கலியுகத்துச்சகருண்டு மூவைந்நூற்றிருபதின்மேற்காணுமேழாய்ப்
பொலிவருடத்தையாற்றுப் புராணவடமொழிதமிழாற் புகலுற்றேன்"

கிறச. பழைய சோழராஜ வம்சத்தார் அங்குமிங்கும் சண்டைச் சச்சரவுகளைச் செய்வதைக் கண்டித்தும் (ஸாஹித்யரத்னாகரம் 6-சர்க்கம், 8-வது ச்லோகத்தின்படி) நாகப்பட்டணத்திற் கடல்மார்க்கமாக வந்திறங்கின மகமதியர்களை முறியடித்தோட்டினதாகவும் தெரியவருகிறது—

இவர் மனைவியின்பெயர் மூர்த்தி அம்பாள் அம்மாள், ரத்னாகரம், 3-ம் சர்க்கம், 20-ம் ச்லோகத்தின்படி, ஒரத்தநாட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு கிராமத்திற்கு மூர்த்தமாம்பாபுர மென்று இன்னும் பெயர் வழங்கிவருகிறது—அன்றியும், தஞ்சை பிரஹதீச்வரஸ்வாமிகோயில் இரண்டாவது கோபுரத்துத் தென்பக்கத்து பிரகாரத்தில், இவர்காலத்தில் அதாவது சகாப்தம் 1499-க்குச்சரியான

கி-பி-1577ஷ் தட்டாருக்குவிட்ட சர்வமானிய சாசனம் இப்போதமிருக்கிறது. அதன் நகல் அடியில் வருமாறு—

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சகாப்தம் 1499இதன்மேற் செல்லாநின்ற வெகுதானிய வரு "ஷம் ஆனிமீ 12உ சோமவாரமும் பிரதம துவாதசியும் பெற்ற புண்ணிய "காலத்து செவ்வப்ப நாய்க்கர் அய்யன் தஞ்சாவூர் தட்டாருக்குக் கொடுத்த தரும "சாசன பட்டயம் சந்திராதித்ய நாயக்கர் குருநாதன் சிங்கப்பன் ஸ்ரீராகபந்த சேவா "ஸ்திரியும் சொல்ல தங்களிர் விதிப்பித்தபடியாலே சந்திராதித்தவரையும், சர்வ "மானியமாக நடக்கவும், இந்த தருமத்திற்கு அகிதம் பண்ணினவன் கங்கைக் "கரையிலே காராம்பசுவைக்கொன்ற தோஷத்திலே போகக்கடவராகவும், "இந்த தருமத்தை அகிதம்பண்ணினவன் ஆயிரம்லிங்கத்தைப் பிடுங்கின தோஷத்திலே போகக்கடவன்."

இதே மாதிரியாக திருவையாறு புஷ்யமண்டபத்தில் கி-பி-1614-5ஷ்ம் சிலாசாசனம் வரையப்பட்டிருக்கிறது—இது நிற்க—கி-பி-1614ஷ்ம் கர்நாடகாதிபதி திருவேங்கட தேவராயலுக்கு சந்தானமில்லாமையால், அவன் சகோதிரன் மகன் பட்டத்தை அடைய, அதை வெங்கடதேவருடைய மனைவியும் அவள் தந்தையும் 20000 பேர் சேவகருக்கு தலைவனாக இருந்த ஜக்கராஜனும் தமித்த புதியமன்னனைக்கொன்றுவிட, அவன் மகனை பாலியனை 800 படைச் சேவகருக்கு தலைவரான யாசபூபதி அல்லது எச்சமநாயடு தன் ஆதரவில் வைத்து பாதுகாத்தும்; ஜக்கரோடு சண்டைசெய்து தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயடுகாருடைய உதவியை நாடியதை, ஜக்கராஜன்பார்த்து பாண்டியனுடைய சகாயத்தைத் தேடினன். இதை யறிந்த அச்சுதநாயடுகாரு தமது ஜீவியகாலத்திலேயே தமது குமாரரான இரகுநாத நாயடுகாருக்கு பட்டாபிஷேகம்செய்து ஸமஸ்தானத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தாம் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப்போய் ஸ்காந்தியாத்ரீகாரம் 12-ம் சர்க்கம் 94-ம் சுலோகத்தின்படி உள்ளநாள் உள்ளவரையில் வாசஞ்செய்துகொண்டும், ஸ்ரீரங்கநாதரை சதா தரிசித்துக்கொண்டும், காலம் கழித்துவிட்டார்—இவருக்குப்பிறகு—

இரகுநாத நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி-பி 1614 முதல் 1630 வரையில்

அச்சுதப்ப நாயடுகாருக்குப் பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்கு அதிபதியாக முடிசூடப்பெற்ற இரகுநாத நாயடுகாரு இப்பத்தையில் கல்விபிரியர். இவருக்கு இந்துதருமசாஸ்திர முறைப்படிக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பெற்றதும் இவரை ஒரு தட்டிலும், பசும்பொன்னை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்தி அப்பொன்னை எல்லாம் பிராம்மணர்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுத்ததன்றியில்

பொன்துலைமைத்த பிரம்மாண்டம், பொன்குதிரை, பொன்தேர், பொன்யானை காமதேனு, கற்பகவிருக்ஷம் முதலியதானங்களும், ஆயிரம் கோதானமும் செய்யப்பெற்றதாக, ஸாஹித்யரத்நாகரம் 12-ம் சர்க்கம், 56 முதல் 82-வது சுலோகங்களிற் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வளவும் இவரது தந்தைக்காலத்தில் மந்திரியாக இருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதரே இவர் காலத்திலும் இருந்து செய்வித்தார்—

இவர் கும்பகோணம், விஜயராகவபுரம், ஸ்ரீரங்கம், இராமசேது முதலான விடங்களில் இராமஸ்வாமி முதலான கோயில்களைக் கட்டிவைத்ததுடன்; இவருடைய அன்னசத்திரங்களில் பிரதிதினம் ஒன்றுக்கு 24000 ஜனங்களுக்கு சாப்பாடிட்டு வந்தார். ஸாஹித்யரத்நாகரம், 13-ம் சர்க்கம் 74-79 சுலோகங்களின்படி ஜக்காராஜன் பாண்டியனோடு சேர்ந்துத் தூண்டிவிட, அப்பாண்டியன் காவிரியாற்றின் கல்லணையை உடைத்துவிட; உடனே இரகுநாத நாயகோரு அப்பாண்டியன் மீதுப் படையெடுத்துச் சென்று, அவனை முற்றிலும் முறியடித்தோட்ட, அப்பாண்டியன்பயந்து தனது குமாரத்தியை இரகுநாதநாயகோருக்கு விவாஹம் செய்துக்கொடுத்துச் சமாதானம் செய்துகொண்டான். பிறகு முன் இறந்துபோன கர்ணாடக ராஜனுடைய குமாரனை நாயகோரு இரகுநாத விலாசம் •ம் அங்கத்தின்படி, கர்ணாடக ஸமஸ்தானத்தின் சிங்காசனமேற்றி ...வி செய்தார்.

இந்த இரகுநாத நாயகோரு இயற்கையில் கல்விப்பிரியரென்று முன்னமே சொல்லி இருக்கின்றமல்லவா-இவர் சரித்திரத்தைப்பற்றி தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் என்னும் தெலுங்கு கிரந்தத்தில் பரிக்ஷிக்கையில், இவர் மஹாவித்வசிகாமணி என்றும், கும்பகோணம் முதலான விடங்களில் இராமஸ்வாமிகோயில் முதலானதுகளைக் கட்டுவித்து, அநேக தருமங்களைச் செய்துவர்தாரென்றுமாத்திரம் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றனவேயன்றி, இவர் காலத்திற் சிறந்துவிளங்கிய வித்துவான்களைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. ஆயினும், அக்குறைவை இப்போது (6-9-1903-ஹ்லு) தஞ்சை நாயக்கராஜவம்ச சரித்திரத்தைப் பதிப்பித்த ஸ்ரீ குப்புசாமிசாஸ்திரிகள் நீக்கினார். அதாவது அவர் இரகுநாதநாயகோருடைய ஸமஸ்தானத்தை அலங்கரித்த சில விசேஷ வித்துவான்களுடைய சரித்திரசங்கதிகளை வெகு பிரயாசப்பட்டு சம்பாதித்து பதிப்பித்திருக்கிறார். அச்சிறு நூலிற்கண்ட வித்வான்களாவன.

(1) கோவிந்த தீக்ஷிதர்=இவர் ஹரிவம்ச ஸார சரித்திரம் என்றப் பெயரால் 23 சர்க்கங்களுடைய காவியத்தை இயற்ற, அதற்கு அப்பய்ய தீக்ஷிதர் "ஹரிவம்சஸாரசரிதவியாக்கியானம்" எழுதினார். ஸங்கீதவிஷயமாக "ஸங்கீதசுதாநிதி" என்னொரு கிரந்தத்தையும் இயற்றியதன்றியில், இரகுநாதநாயகோருக்கும் அவர் தந்தைக்கும் மஹாமந்திரியாகவுமிருந்தார்.

(2) எஞ்ஞநாராயணதீக்ஷிதர்-இவர் மேல்சொன்ன கோவிந்த தீக்ஷிதருடைய ஜ்யேஷ்டகுமாரரும் ஸாஹித்யரத்நாகரகாவியம், இரகுநாத பூபவிஜயம், இரகுநாத விலாச நாடகம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றினவர்.

(3) வேங்கடேசுவரமஹிதீக்ஷிதர்=இவர் மேலே சொன்ன அகியகாரரயன தீக்ஷிதருடைய சகோதிரர். இவர் வார்த்திகாபரணம், சங்கீத விஷயமான சதுர்த்தண்டி பிரகாசிகை, முதலான கிரந்தங்களை இயற்றியதோடு(கி-பி.1638ல்) கங்காதரண காவியம் 1 சர்க்கம், 51-வது ச்லோகத்தின்படி நீலகண்ட விஜய சம்புகாவியம் செய்த நீலகண்டதீக்ஷிதருக்கு ஆசாரியராய் இருந்ததாகத் தோற்றுகின்றார்.

(4) இராஜசூடாமணிதீக்ஷிதர்=இவர் புகழ்பெற்ற பவஸ்வாமி பட்டருக்கு 6-வது தலைமுறையர்; வட ஆர்காடு ஜில்லா, வேலூர்தாலுக்கா, சத்தியமங்கல மென்னும் கிராமத்தில் ஸ்ரீநிவாச தீக்ஷிதருக்குப் பிறந்தவர். ஒருநாளிவர் இரகுநாதநாயடு சமுகத்தில வானத்தின் காக்ஷியைப்பற்றி பிரபலமாக வர்ணிக்க, ராயகோவிய க இரத்தினகேடதீக்ஷிதர் என்று பட்டம் சூட்டினர். இத்தீக்ஷிதர் பாலியத்தில் வடக்கே நவதீவபம் போய் கல்விகற்று பட்டாசாரியர் என்ற பட்டம் பெற்றதாக ருக்மணி பரிணியம், 4-வது சுலோகத்தினுல் தெரியவருகிறது. இவர், ருக்மணிபரிணியம், கம்ஸதலம்ஸனம், காந்திமத்தியுபயமம், ரத்னகேடவிஜயம்; சித்திரமஞ்சரி, சிங்காரஸர்வஸ்வம்; காவிய தர்ப்பணம்; அலங்காரசூடாமணி, ஸாஹித்திய ஸாம்ராஜ்யம்; தந்திர சிகாமணி, ஸங்கர்ஷ முக்தாவளி, நியாய சூடாமணித் தர்ப்பணம், முதலான காவிய, நாடக, பாண, அலங்கார சாஸ்திர கிரந்தங்களியற்றியவராகத் தெரியவரினும்; இவருடைய தந்தை கேட்ட ஸ்ரீனிவாசதீக்ஷிதர் பாவஞ புருஷோத்தம முதலான 18 நாடகங்களையும், சதகண்ட விஜயம் முதலான 60 காவியங்களையும், ஸாஹித்திய சஞ்சீவினி, பாவோத்பேதம், ரஸார்ணவம், முதலான அலங்கார கிரந்தங்களையும், வேதாந்த ரத்னாவளி, வாதகாராவளி, மணிதருப்பணம், அத்வைத கவுஸ்துபம், விதிநிர்ணயம், ஸர்வஸமய ஸர்வஸ்வம், ஸ்மிருதிரத்ன பிரதீபம், ஸங்க்ஷேபம் முதலான விஸ்தாரமான கிரந்தங்களையும், பரிசுத்தி, தத்துவால போதம் முதலான சாஸ்திர கிரந்தங்களையும் இயற்றியவர், பாவஞ புருஷோத்தம நாடகத்தின்படி, வெங்களாம்பாபுரம் போத சமுத்திரம் முதலான அக்ரஹாரங்களையும், செஞ்சிக்கோட்டையில் வெங்கடேசப் பெருமாள் கோயில் கோபுரங்களையுங் கட்டிப் புகழ்பெற்ற செஞ்சிக் கோட்டைக்கரசரான சூரப்பநாயடுகாரிஞல் ஆதரிக்கப்பட்டவராக தெரியவருகிறது.

(5) குமாரதாதாசாரியர்=இவர் சடமர்சன கோத்திரஸ்தரும், தாதாசாரியருடைய வம்சத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீநிவாசாசாரியருடைய பௌத்திரரும், வெங்கடேசாச்சாரியருடைய புத்திரராம். இவர் பாரிஜாதாபஹரணம் என்னும் நாடகத்தை இயற்றியவர்-அந்நாடகத்தில் தஞ்சையின் பெருமையையும், இரகுநாத நாயடுகாரின் பிரதாபத்தையும் பற்றிப் புகழ்ந்து அவர்காலத்திலேயே இயற்றினர்.

(6) பாஸ்கரதீக்ஷிதர்=இவர் கோனேரி ராஜபுரத்திற் பிறந்தவர்- இவர், [illegible], கல்யாத [illegible], சப்தசமுத்திராவித்தரணம், முத

வானகிரந்தங்களை இயற்றி அவைகளில் ஆத்மபரீக்ஷையின் தலைக்கத்தில் இரகுநாத நாயடுகாரால் தமக்கு குறைவற்றச் செல்வம் கொடுக்கப் பெற்றதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்-இந்த வித்துவானுடைய தந்தை அத்வைததீபிகை,பேதத்திக்காரம், முதலான கிரந்தங்களை இயற்றிய நிருஸிம்மா சிரமிகளுடைய சிஷ்யரான உமாமகேசுவராசாரியர்-

(7) இவர்களன்றியில் இந்தத் தஞ்சை ராஜாதிபதியாகிய இரகுநாதநாயடுகாரும் ஒரு சிறந்த வித்வான்களை இருந்தாரென்பதற்கு இவரியற்றிய பாரிஜாதபஹரணம், நாளாப்யுதயம் அச்சுதாப்யுதயம், இராமாயணஸங்கிரஹம், மஹாபாரதஸங்கிரஹம் முதலான கிரந்தங்களே சாக்ஷியாக இருக்கின்றன-சந்திரவம்ச க்ஷத்திரிய ஆந்திரர்களுக்குள் விஜயநகரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயனுக்குப் பிறகு, கல்வியை விருத்தியாக்கியவர் இவரேயாம்-

இராஜசூடாமணிதீக்ஷதர் இயற்றிய ஆநந்தராகவ நாடகத்தின் கடைசி சுலோகத்தின்படி இந்த இரகுநாத நாயடுகாருக்கு அச்சுதப்பநாயடுகாரு, இராமபத்திர நாயடுகாரு என்ற இரண்டு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள்-இவர்களில் அச்சுத நாயடுகாருக்கு அச்சுதவிஜயராகவ நாயடுகாரு அல்லது விஜயராகவலு நாயடுகாரு என்ற பெயர்கள் வழங்கிவந்தன- இவரே மூத்தவரானபடியால் இரகுநாத நாயடுகாருக்குப் பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானாதிபதியானார்-

---

விஜயராகவலு நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி-பி. 1630 முதல் கி-பி. 1670 வருஷம் வரையில்.

இரகுநாத நாயடு காருடைய ஜேஷ்ட குமாரராகிய இந்த விஜயராகவலு நாயடுகாருக்கு அச்சுதவிஜயராகவலு நாயடுகாரு என்றப் பெயரும் வழங்கி வந்தார்கள் இவருடைய காலத்திலும் கோவிந்ததீக்ஷதரே மந்திரியாக இருந்தாரென தஞ்சாவூர் டிஸ்டிரிக்ட் மானுயூல் சரித்திரம் 287-754 வது பக்கங்களிலும், ஸ்ரீ சரவணப்பிள்ளை யவர்கள் எழுதிய மோஹனாங்கி நாடகத்திலும், தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் சரித்திர முதலான கிரந்தங்களிலும் தெரிவிக்கப் பெற்றிருக்கினும்; இந்த கோவிந்ததீக்ஷதர் விஜயராகவலு நாயடு காரின தந்தைக்கும், இவர் பாட்டனுருக்கும் மந்திரியாக இருந்ததாகவும், சாசனங்கள் இருக்கிறபடியாலும், கி-பி. 1605 வருஷம் கோவிந்த தீக்ஷதர் பஞ்சநத மஹாத்மியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த் தெழுதியதாகவும் தெரியவருகிறபடியாலும்; இந்த விஜயராகவலு நாயடு காருடைய பாட்டனுர் அச்சுதப்ப நாயடுகாருடைய காலம் கி-பி. 1577 வருஷம் என்று சாசன மிருக்கிறபடியாலும்;இந்த விஜயராகவலுநாயடுகாரு கி-பி.1660வருஷம் நாகப்பட்டணத்தை டச்சுக்காரருக்குக் கொடுத்ததாக இப்போது பட்டேவியாவில் கவர்ன்மெண்டு கணக்குச்சாலை

யில் இருக்கும் வெள்ளிசாசனப் பட்டயம் சாக்ஷி சொல்லுகிறபடியாலும்; அந்தச்சாசனத்திற்குப் பிறகு இரண்டு வருஷங்களுக்கெல்லாம் விஜயராகவலு நாயுடுகாரு தேகவியோகமடைந்ததாக தஞ்சை டிஸ்டிரிக்டு மானியூல் சரித்திரம் 760-வது பக்கத்தில் கண்டிருக்கிறபடியாலும்; இந்த கோவிந்த தீக்ஷிதரே இந்த விஜயராகவலு நாயுடுகாருக்கும் மந்திரியாராக இருக்கக்கூடுமோ என்று சந்தேகம் ஜனிக்கிறது.

தஞ்சை ஜில்லா டிஸ்டிரிக்டு மானியூல் சரித்திரத்தை, த்தஞ்சாவூர் இராஜாக்கள் சரித்திரமென்னும் தெலுங்கு கிரந்தத்தைப் பார்த்து எழுதியதாகத் தோன்றுகின்றது. அப்புத்தகம் இப்போது எங்கையோ மறைந்துப்போய் விட்டதாக ம-ா-ா-ஸ்ரீ குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் தம் புத்தகத்தில் எழுதி இருக்கிறார். அப்புத்தகம் இப்போது எங்கேயும் மறைந்துப் போகவில்லை. சென்னை கவர்ன்மெண்டு கண்காட்சி சாலையில் O. M. S. L. கீழ்நாட்டு கையெழுத்து கிரந்தசாலையில் பத்திரமாகவைத்துப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். அதை இப்போதும்போய் வாங்கிப் படிக்க விருப்பமுடையவர்களுக்கு கொடுத்து வருகிறார்கள்.

அந்தப்புத்தகத்தினால் இந்த விஜயராகவலு நாயுடுகாரு மஹா வைஷ்ணவ பக்தர் சிரோமணி என்றும், தம் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதி பிரதி தினமும் 12000 பிராம்மண சாதுக்களுக்கு ப்ரீதி போஜனமிட்ட பிறகு, தாமும் தம் அரண்மனையாரும் உண்டு வருவது வழக்கமானபடியால்; ஒருகாலத்தில் தஞ்சையிலும் அதன் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் ஓய்வற்றபடி மழைப்பொழிந்து வீதிகளெல்லாம் ஆறுகளாகி, பிரவாக பெருத்தநிலையில், பிராம்மண போஜனத்துக்காக அடுப்பிற்கு விறகு அகப்படாமற் தவித்து அந்த கஷ்டத்தை விஜயராகவலு நாயுடுகாரிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் தமது அரண்மனையின் ஒருபாகத்திலிருந்த மாடிமேடைகளை இடிப்பித்து; அதிலுள்ள தூலம், விட்டம், சட்டம், நிலாக்கட்டை, கம்பம், நிலவு கதவு, ஜன்னல் ஸ்தம்பங்களை எல்லாம் இடித்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து எரித்துவிட உத்தரவு செய்ததாகவும்; அந்த உத்தரவின்படி சமயல்காரர்கள் 3-நாள்கள் செய்து; வீட்டில் வீட்டோடு கட்டப்பட்டிருந்த மரச் சாமான்களை எல்லாம் பிடுங்கி எரித்துவிட்டு, பின்னும் விறகில்லையென்று சொல்ல, நாயுடவர்கள் அரண்மனையிலிருக்கும் பட்டுபட்டாவளி, பீதாம்பரம், காசிதுப்பட்டா சால்வை முதலான விலை உயர்ந்த ஆடைகளை எல்லாம் கிழித்து நெய்யில் நனைத்து அடுப்பெரித்து அந்தணர் போஜனத்துக்கு ஹானிவராதபடி செய்வித்ததாகவும் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது. மேலும்,—

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் மூக்கிலிருந்த ஒரு விலையுயர்ந்த இரத்தின மூக்குத்தி காணாமற்போய்விட்டதாகவும், அதை அந்த அம்மன்கோவில் ஸ்தானிக பிராமணர் திருடியதாக ஸ்தலத்தார் எண்ணி அந்த ஸ்தானிகரின் அடித்து வதைக்க, அந்த ஸ்தானிகர் அந்த வதையைச் சகிக்கமுடியாமல், இந்த தஞ்சை விஜயராகவலு நாயுடவர்களிடம் வந்து

முறையிட; நாயடவர்கள் கேட்டுபரிதவித்து இது விஷயமாக மனோராச்சியம் செய்துகொண்டிருக்க, தமது அரண்மனையில் இருந்த ஒரு பிராமண ஸ்திரீக்கு ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் ஆவேசம் வந்து சொன்னதாவது "ஸ்ரீவிஜயராகவலு நாயடு காரு மஹா பக்த சிரேஷ்டரானபடியினால், அவருடைய கட்டளையின்படி பிரதிதினமும் 12000 பிராம்மணருக்கு போஜனமிடாமல் தாம் சாப்பிடுவதில்லை என விரதம் பூண்டிருக்க; மழையினால் விறகுகள் அகப்படாமல், அரண்மனையின் ஆடைகளை எல்லாம் எடுத்து எண்ணெயிற் றுவைத்து அடுப்பேற்றிய போது, உண்டான புகையைச் சகிக்கமுடியாமல் அநேக பரிசாரகர்கள் ஓடிப் போய் விட்டார்கள். இனி 12000 பிராமணருக்கு காலக்கிரமத்திற் போஜன மிடாவிட்டால், விஜயராகவலு நாயடவர்களுடைய வீரவிரதம் கெட்டுப்போய் விடுமென்று, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே பரிதபித்து,ஒரு ஏழை பிராம்மண பரிசாரிக ஸ்திரீயைப் போல் வேஷந்தரித்து வந்து சமயற்செய்ய; அச்சமயற்வீட்டு புகை அதிகமாக எழும்பி, அந்த பரிசாரக பிராம்மண ஸ்திரியின் முகத்திலும், மூக்கிலும் தாக்கி வருத்தியதனால்; அந்தம்மை சொர்ந்து அங்கிருந்தக் கழனித் தொட்டியில் மூக்கைச் சிந்தியபோது, அந்த மூக்குத்தி அக்கழனித்தொட்டியில் விழுந்திருக்கிறதென்றும்; ஆகவே, கோவில் அர்ச்சகரை அடித்து வதைப்பது [illegible]என்றும், அவர்களை வதைக்கக்கூடாதென்றும் வாக்குச்சொல்ல, அவ்வாக்கின்படி அக்கழனிப்பாத்திரத்தைத் தேடிப்பார்க்க, அப்பாத்திரத்தில் அவ்வாபரணம் இருக்கக்கண்டு, நாயடவர்களுக்கு அதிக ஆநந்தமுண்டாகி, அம்மன் தன்து அரண்மனைக்கு வந்த மகத்துவத்தைப்பற்றி மேன்மேலும் கொண்டாடி அதை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, ஆநந்த பாஷ்பம் சொரிந்தும், அதைப்போல எட்டுமூக்குத்திகளைச் செய்வித்தும்; 24,000 பூவராகனால் ஒரு பொன் பிரதிமை நாச்சியாரைச் செய்வித்தும், அதன் மூக்கில் அந்த மூக்குத்தி ஆபரணத்தைத் தரிப்பித்தும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும், இராஜ மரியாதைகளுடனும் அனுப்பிவிட்டு, அன்றுமுதல் ஸ்ரீரங்கநாதரும், நாச்சியாரும் தம்மிடம் கொண்டிருக்கும் காருண்யத்தைக்கருதி "இனி பிரதிதினமும் காவிரியில் ஸ்நானம்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதரையும், நாச்சியாரையும் தரிசிக்காமல் உண்ணேனும், என்ற வீர விரதத்தைக் கைக்கொண்டு, சுமார் மூப்பது மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு பிரதிதினமும்போய்வர பல்லக்குதூக்கும் போயர்களை நியமித்து அப்படியே போய்வந்தாராம். இந்த விஜயராகவலு நாயடுகாருடைய சமுகத்தில் சோமசுந்தர சுவாமிகள் என்ற ஒரு தபோநிதியும், மஹாமதியூகியான மந்திரியும், இரங்கப்ப நாயடு என்ற தளகர்த்தரும் அக்கிராஜா என்ற குதிரைவீரரும் வீரபானு மற்றும் புத்திமான்களான பிரதானி, இராயசம், கொத்தவால் முதலான அதிகாரிகளிருந்து இராஜ்ஜியத்தைக் க்ரமமாக நடத்திவந்தார்கள்.

இவர் காலத்தில் காஞ்சீபுரத்திலிருந்த ஸ்மார்த்த, ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணர்களைத் தருவித்து காவிரிக்கு ஸமீபமாக இருக்கும் கிராமங்களில் குடியேற்றி கல்வியையும் ஞானத்தையும் விருத்தியாக்கி வந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட புத்திமான்களால் சூழ்ந்திருந்த விஜயராகவநாயுடு தஞ்சாவூர், பெரியகோட்டை, அரந்தாங்கிக்கோட்டை, பட்டுக்கோட்டை, இராமநாதபுரம் ஜமீனில் உள்ள திருப்பத்தூர்க்கோட்டை, வல்லமகோட்டை, திருக்கட்டிப் பள்ளிக்கோட்டை, செங்கோட்டை, பண்டை நல்லூர், தீவிக்கோட்டை முதலான கல்கோட்டைகளையும்; மாயவரம், காவேரிநதி தீரத்திலிருக்கும், புஷ்பமண்டபம், மத்தியார்ஜுனத்தில் புஷ்பமண்டபம் செப்பனிட்டும், மன்னார்குடியில் இராஜகோபால சுவாமி கோயில், ஹரித்திராநதி என்ற பெரிய தெப்பக்குளம் பின்னும் அந்த ஜில்லாவிலிருக்கும் அநேக விஷ்ணு கோயில்களைக்கட்டி வைத்தும்; குடிகளிடம் ஆறில் ஒரு கடமை வாங்கிக்கொண்டும், தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்துவருவதைக் கண்டு ஐரோப்பிய நாட்டாராகிய போர்த்துகேசியர் தஞ்சையில் முதல் முதல் கால்வைத்தார்கள். பிறகு 1620-ஆம் வருஷம் முதல் 1845-ஆம் வருஷம் வரையில் தரங்கம்பாடிக்கு டேனிஷ்க்காரர்களும், 1636-ஆம் வருஷம் பிராஞ்சுக்காரர்களும் காரைக்காலுக்கு வந்ததாக இப்போது ஆபிரிகா பெட்டாவிலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பினாசை, சோ-விருத்தாசலம்பிள்ளையவர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள்.

இப்படி மிக்க மேன்மைபெற்று வாழ்ந்துவருங்கால் விஜயராகவநாயுடுகாருக்கு வயது எண்பதாகி, முதிர முதிர வியாகூலங்களும், கஷ்டங்களுமுண்டாகி விசனப்பட்டிறக்கவேண்டிச் சம்பவித்தது.

அதற்குக் காரணம்; அவர் பிள்ளைகளும் துர்மந்திரர்களுடைய துர்போதனைகளுமேயாம். அதாவது: அவரது மூத்தகுமாரனாகிய மன்னாருசாமி நாயுடு, தமைசர்த்தன் இரங்கப்ப நாயுடு குமாரன் வீரபாலு என்னும் அரங்கநாதனும், விப்பிரன் வெங்கண்ணனும், பாலிய சிநேகிதர்களாக விருந்து வேடிக்கை விநோதமாகக் காலம் கழித்து வருங்காலத்தில், மன்னாருசாமி நாயுடு தமது சிநேகிதன் ஒருவனுக்கு எழுதிய அந்தரங்கக் கடிதத்தையும், இராஜமுத்திர மோதிரத்தையும், திருச்சியிலிருந்து குமாரசாமி என்று பொய்வேடம் பூண்டுவந்த அளகிரியானவன், தஞ்சை சமஸ்தான மந்திரியாகிய கோவிந்த தீக்ஷதருடைய குமார்த்தியும், இராகவேந்திர தீக்ஷதருடைய மனைவியுமாகிய சுலக்ஷணிக்குக் கொடுத்து, அவள் இராஜ உத்தியானவனத்தில் ஏகாந்தமான இராஜ ஸ்நானத்திலிருக்கும்போது போய் பிடித்தும், இழுத்தும் முத்தமிட்டும் முத்திரை மோதிரமிட்டும் அவமானப் படுத்தியதால்; அவள் அந்தச் சங்கதியைப்பற்றி தனது தந்தையிடம் முறையிட; அவர் அரசனாகிய விஜயராகவநாயுடுகாருக்கு அறிவிக்க; அவர் அவ்வித அக்கிரமம் செய்தவர் இன்னாரென்று சரியாக விசாரித்து அறியாமல், தன் மகன்தான் செய்திருப்பானென்று பிடித்துக் கொண்டுவரச்சொல்லி சிறையில் போட்டு விட்டதாக தஞ்சை நாயக்கர் ஸமஸ்தான சரித்திரத்தைப்பற்றி நாகை நீலலோசனிப் பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் T. இராஜம் ஐயங்காரவர்கள் B. A. எழுதிய சரித்திரத்தால் ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆனால் இது விஷயத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சரவண முத்துப் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய "மோஹனாங்கி" சரித்திரத்தில் வேறுவிதமாகச் சொல்லப் பெற்றிருக்-

கிறது. அதாவது தஞ்சை தளகர்த்தராகிய "இரங்கப்ப நாயடு" தமது குமாரன் வீரபானு என்னும் அரங்கநாதன் விஜயராகவலு நாயடு குமாரத்தி மோஹனாங்கி என்னும் "மங்கம்மாளை" விவாகம் செய்வித்துக்கொண்டால், இராஜ்யபரிபாலனம் தன் குமாரனுக்கு கிட்டுமென்றெண்ணி, கோவிந்தாசாரியாருக்கு பரிதானம் கொடுத்தும், அந்த ஆசாரியருடைய குமாரத்தி விஷயத்தில் மன்னாரு செய்த குற்றங்களைப்பற்றித் தூண்டியும், அந்த ஆசாரியைக் கொண்டு விஜயராகவலு நாயடுகாரிடம் மன்னாரு நாயடுவின்மேல் பல சாடிகளைச் சொல்லியும், முக்கியமாக விஜயராகவலு நாயடுவைக் கொல்லப் பிரயத்தனப் படுவதாகச் சொல்ல, மன்னாருசாமி நாயடை இராஜ கலகக்காரனென்கி சிறையில் வைக்கும்படியாகச் செய்து விட்டதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். இது விஷயத்தில் தக்க சாசன மகப்படாமையால்உண்மை இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. அன்றியும் இந்த விஜயராகவலு நாயடுகாரு காலத்தில் கோவிந்த தீக்ஷதரே மந்திரியாக இருந்ததற்குத் தகுந்த சாசனங்களகப்படவில்லை என்று முன்னமேசொல்லி இருப்பதால்; இந்தக்கதையை உண்மையான தென்று நம்பக்கூடவில்லை; ஆயினும், மஹாவீரதீரனான மன்னாரை மந்திரிகளுடைய துர்ப்போதனையினால இராஜகைதியாகச் சிறையில்வைக்கச் சம்பவித்ததனால்; விஜயராகவலு நாயடுகாருக்கு உண்டான வியாகூலம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

இப்படி புத்திரனால் வியாகூல முண்டான தோடுகூட; தம் புத்திரியினாலும் பல வியாகூல முண்டாகச் சம்பவித்தது. அதாவது–தமது அதிரூபலாவண்யமும், இயற்கை அறிவும் பெற்ற மதிவிலாசனி என்னும் மங்கம்மாளை, தமது தளகர்த்தரான இரங்கப்ப நாயடு குமாரன் அரங்கநாதனுக்கு விவாஹம் செய்வித்துத் தமது அரண்மனையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணமிட்டிருக்க; அதற்கு விரோதமாக மதுரைப் பூபதியும், திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்த சொக்கநாத நாயடும் அந்த மங்கம்மாளையே விவாகம் செய்வேனென்று பிடிவாதம் செய்ததேயாம்–

மதுரைக் கதிபதியாகிய சொக்கநாத நாயடுவின் தந்தை இறந்ததும், அந்த ஸமஸ்தானத்தின் குலகுருவாகிய பந்த பெரியசுவாமி களும், பேஷ்கர் சின்னதம்பி முதலியாரவர்களும், மந்திரியும் தளாதிபதியுமான வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடும்கூடி சொக்கநாதருடைய தாயாராகிய மங்களாவிலாசனியிடம் போய் சொக்கநாதருக்குத் தக்க பெண்ணைத் தேடி விவாஹம் செய்வித்து பட்டங் கட்டாவிடில் ஸமஸ்தானம் கெட்டுப்போகுமென்று சொல்ல; அந்த அம்மையும் தனது சகோதிரர் நாகபூஷணருடைய குமாரத்தி விலோசனியை விவாஹம் செய்வித்து சிங்காசன மேற்றுகவென்று உத்தரவு கொடுத்தார். இது சங்கதியை அருகிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சொக்கநாதர், திடுக்கிட்டெழுந்து 'தஞ்சை விஜயராகவலு நாயடு குமாரத்தி மங்கம்மாளை மணஞ் செய்வித்தால் மாத்திரம் செய்துக்கொள்வதேயன்றி; மற்றப் பெண்களைச் செய்துக் கொள்ளமாட்டேன்," என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட; மாதாவும் மந்திரிகளும், இது விஷயத்தைப் பற்றிச் சில நாட்கள் வரையில் பேசாமல்

ஆறவிட்டு பிரஸ்தாபிக்க; அந்தச் சொக்கநாதர் முன் சொன்ன வார்த்தையை மாற்றமாட்டேன் என்று சாதிக்க; பிறகு விதியின்றி அந்தத் தஞ்சை மங்கம்மாளை விவாகம் செய்ய தீர்மானித்து; தளகர்த்தர் வெங்கட கிருஷ்ணமநாயடு காரையும், இராஜ புரோஹிதர் பண்டித பிராமணர்களையும், தக்க ஆடை ஆபரண பண்டிபலாதி பஹுமானங்களைக் கொடுத்து தஞ்சைக்குப் பெண்விஷயமாகத் தூதாகப் போய்வர அனுப்பினார்கள். அவரும் அப்படியே விஜயராகவநாயடும் அவருடைய மந்திரிகளும் கொலுவிருக்குந் தருணத்தில் தூது வந்த காரியத்தைச் சொல்லியனுப்ப; விஜயராகவர் மிக்க கோபங் கொண்டு, தன் குடும்பத்தில் சொக்கநாதர் பெண்ணைக் கேட்கத் துணியலாமாவென்று திட்டியும், தூதுவந்த வெங்கிட கிருஷ்ணம நாயடுவையும், மந்திரி முதலான சபையார் முன் அவமானமாகப்பேசியும், அவர் கொண்டுவந்த ஆடை ஆபரணவரிசைகளை வாங்கிக்கொள்ளாமல் வாபீசாக அனுப்பிவிட்டார்.

அந்த விஜயராகவநாயடுகாரு அப்படி தூது வந்தவரையும், சொக்கநாதரையும் இராஜ சபையில் அவமானமாகப்பேசி பெண்கொடேனென்று சொன்னதற்குப் பல காரணங்கள் சொல்லுகிறார்கள், அவைகளில்-முதலாவது சொக்கநாதருடைய பாட்டனார் திருமலைநாயடு காருக்கு இந்தத் தஞ்சாவூர் சமஸ்தானப் பெண்ணாகிய அச்சுதாநாதம்மகாரைப் பட்டஸ்திரியாக முன் விவாகம் செய்வித்து கொடுத்ததில், ஒரு நாள் திருமலை நாயடுகாரு தாம் மதுரையில் கட்டிவைத்த சிற்பலங்காரங்களைக் காட்டி எப்படி இருக்கின்றனவென்றுக் கேட்க, அந்தத் தஞ்சை அச்சுதாருநாதம்மாள் தன் தகப்பனார் வீட்டு சாக்கடை வேலைக்குச் சமானமானதென வேடிக்கைக்குச் சொல்ல; அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட திருமலை நாயடுகாரு கோபவேசங்கொண்டு கையிலிருந்த கட்டாரியால் ஒரேகுத்தாகக் குத்திக் கொன்றுவிட்டபடியால்; இப்படி மூரட்டுத்தனமுள்ள மதுரை ஸமஸ்தானத்தார் வீட்டுக்கு இனி தஞ்சை ஸமஸ்தானப் பெண்ணைத் தருவதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டதனால், அந்தப் பிரதிக்ஞையை அனுசரித்துச் சொக்கநாதருடைய தூதனை அவமானப்படுத்தியதாக சிலர் கருத்து- 2-வது- விஜயராகவநாயடு குமாரன் மன்னாரு தனது பிதாவின் பிராணனைப் போக்கி, பட்டம் கட்டிக் கொள்வதாக சில துஷ்டர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அந்த மன்னாருசாமி நாயடைச் சென்னைக்கோட்டையிற் சிறையில் வைத்துவிட்டதால்; இனி விஜயராகவனுக்குப் பிறகு தஞ்சைப்பட்டத்துக்குத் தகுந்த வயதுடைய ஆண் சந்ததி இல்லாமல் விஜயராகவநாயடு மைத்துனர் இரங்கப்ப நாயடு குமாரன் அரங்கநாத நாயடுக்கு தனது குமாரத்தியை விவாகம் செய்வித்தும், பிறகு தமது ஸமஸ்தானத்தையே ஸ்ரீதனமாகக் கொடுக்க தீர்மானித்திருந்தபடியால், சொக்கநாதர் தூதனை இப்படி அவமானம் செய்தனுப்பியதாகச் சிலர் கருத்து.

3-வது, கோவிந்த ஆசாரியருடைய குமாரத்தியைக் கெடுக்கத் தீர்மானித்த மன்னாருசாமி நாயடைத் தஞ்சையின் பட்டத்துக்கு வராமல் தடுத்து சிறையில் போட்டுக் கொன்று பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணமிட்டிருந்த கோவிந்த

தீக்ஷிதருக்கு இரங்கப்ப நாயடு லஞ்சங்கள் கொடுத்து துதித்து, தஞ்சை சமஸ்தானத்துப் பெண்ணை, தன் மகனுக்கே வாய்க்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டமையால்; அந்தக் கோவிந்த தீக்ஷிதர், அடிக்கடி அரண்மனைக்குள் போய்; அரசிக்கும், அரசனுக்கும் அரங்கநாத நாயடுவைப்பற்றிப் போற்றியும்; சொக்கநாதன், முரடன் குடும்பத்தைச்சார்ந்த மூடன் என்றும்; அவனும் அவன் தாயார் முதலானவர்களும் சைவ மதாபிமானிக ளாகையால்; அப்படிப்பட்ட வீட்டிற்கு வைணவமதாபிமானமுள்ள வீட்டின் பெண்ணைக் கொடுத்தால், மஹாபாவமென்று சொல்லியும், விஜயராகவலு நாயடுவின் மனதை மாற்றியதால்; அவர் சொக்கநாதருடைய தூதுவனை இப்படி அலக்ஷியமாகப் பேசி அவமானப்படுத்தி யனுப்பியதாக சிலர் கருத்து. பின்னும் சிலர் பற்பலவிதமாக மனோராச்சியம் செய்து சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம்; விஜயராகவலு நாயடுகாருக்கு அப்போது வயது 82-ம், அத்தோடு வைணவத்தில் பக்தி அதிகமாகி, சதா ஸ்ரீரங்கநாதர் தியானத்திலும், பூஜையிலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு காலத்தை கழித்துக் கொண்டும், இராஜாங்க காரியங்களை எல்லாம் அவர் மைத்துனர் இரங்கப்பநாயடு வசத்திலும், அவர் குமாரன் அரங்கநாதனிடத்திலும், மந்திரி மார்களிடத்திலும் விட்டு விட்டும்; அந்த துர்மந்திரிகள் சொல்லும்வார்த்தைகளை யெல்லாம் தேவவாக்காகக் கொண்டும், அவர்களிஷ்டப்படி தலையாட்டிக்கொண்டும், சதா ஸ்ரீரங்கா! ஸ்ரீரங்கா! என்று பாடிக்கொண்டும் பரவசமாக நின்றதேயாம்.

இப்படி தஞ்சாவூர் ஸமஸ்தானகாரியங்கள் சீர்கெட்டிருக்கும் தசையில், தூதாக வந்துபோன வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயடு, தாம் தஞ்சைக்குத்தூதாக வந்த விடத்தில் உண்டான அவமானத்தையும், அசங்கதத்தையும், தமது அரசர் சொக்கநாதரிடமும், பேஷ்கார் சின்னத்தம்பி முதலியாரிடமும் மற்றுமுள்ள இராஜமகிஷி முதலானவர்களிடமும் போய்ச்சொல்ல; அவர்கள் திடுக்கிட்டு விசனப்பட்டு, அந்தோ! "தஞ்சை விஜயராகவர் தம்பெண்ணைக்கொடாவிட்டால் பாதகமில்லை, நமது சமஸ்தானத்தையும், சமஸ்தான தூதவனையும், தமது இராஜசபையில் இவ்வளவு அவமானமாகப்பேசி யனுப்பியது இராஜதருமமல்லவென்றும்; அக்குற்றத்திற்குத் தகுந்த மன்னிப்பு கேட்டுக்கொள்ளாவிட்டால், அவரோடு சண்டை செய்யப்படுமென்றும், சமாசாரமனுப்பினார்கள்.

இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்ட விஜயராகவலு நாயடு கர்ஜித்து, தமது மந்திரி பிரதானிகளை நோக்கி "பார்த்தீர்களா? இந்த சொக்கனுடைய குறும்பு. இந்தப் பயலை நான் மன்னிப்பு கேட்கிறதா? இவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கி, பாழ்த்துப்போகச் செய்து விடுகிறேன் பார்! சொக்கனை சண்டைக்கே வரச் சொல்," என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டார்.

இது சங்கதியைக் கேட்டு வந்து திரிசியில் சொக்கநாதர் சமூகத்தில் தூதுக்காரர்கள் பயபக்தியுடன் சொல்ல; சொக்கநாதரும், அவர் ஸமஸ்தானத்தாரும் அதிகவிசனப்பட்டும், விஜயராகவ நாயடுகாருடைய மூத்தவயதையும், பக்தி

தரும குணங்களைக் கருதியும், பூர்வசம்பந்தத்தைக் கருதியும், அவரோடு எப்படி சண்டை செய்வதென்று வெகு நேரம் யோசித்தும்; கடைசியாக, அவர் மதுரைச் சொக்கநாத ஸமஸ்தானாதிபதியையும், அவருக்கு பிரதிநிதியாகத் தூது போன தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயகரையும், இராஜசபையில் பகிரங்கமாகச் செய்தனுப்பிய அவமானத்தை நீக்கிக்கொள்ள விதியின்றி சண்டை செய்ய தீர்மானித்தார்கள்-தீர்மானித்தாலுமென்ன? விஜயராகவநாயகரோ மஹாபக்தி சிரேஷ்டராகவும், மந்திர தந்திர சதுரங்கச் சேனைகளில் சிறந்தவரானபடியாலும், அவரை உயுத்தத்தில் வெல்வது சாதாரணமல்லவென்று அறிந்து, உடனே 10000 சாம்பற் பூசினிக்காய்களைத் தருவித்து, அவைகளைத் துண்டு துண்டுகளாக வெட்டியும், அவற்றின் ஜலத்தில் சொக்கநாதர் எட்டு நாட்கள் நின்று, மந்திர ஜபம் செய்துவிட்டும் (பிறகு 1670-ஆம் வருஷம்) வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகர், பேஷ்கார் சின்னதம்பி முதலியார்வசம் 10000 சேனையைக் கொடுத்தனுப்பித் தானும் பின் படையோடு குதிரைவீரரைப் போக; சின்னதம்பி முதலியாரும், வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயகரும் வேகமாய்ச்சேனையை நடத்திக்கொண்டுபோய், முதலில் வல்லம் கோட்டையைத் தாக்கிச் சண்டை செய்ய, அப்போது அதை காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த தஞ்சாவூரார் சேனை எதிர்த்தும் முடியாமையால், அந்த வல்லம் கோட்டை திரிசிராப்பள்ளியார் வசமாகிவிடவே; திரிசிராப்பள்ளியார் தைரியங்கொண்டு தஞ்சைக்கருகில் பத்தேரிகளை நியமித்தும், கோட்டையை நாடி பத்துப் பீரங்கிக் குண்டுகளைச் சுட்டு சொக்கநாதர் சண்டைக்கு வந்திருக்கிற சங்கதியைத் தெரிவித்தார்கள். தெரிவித்தாலுமென்ன? விஜயராகவநாயகரோ அப்போது விஷ்ணு பூஜையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு, ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா! என்று ஸ்தோத்திரமும், ஜபமும் செய்துகொண்டிருக்க; வேவுகாரர்கள்போய் "சுவாமி! சொக்கநாதருடைய சேனை நமது வல்லம் கோட்டையைப்பிடித்துக் கொண்டு, இப்போது தஞ்சைக்கோட்டையைப் பிடித்துக் கொள்ள உள்ளே வந்துவிட்டார்கள்" என்று சொல்ல, நாயகரோ வெகுநேரம் பேசாமலிருந்து, பிறகு கண்களைத் திறந்துப் பார்த்து; வேவுகாரர்களை நோக்கி சர்ஜித்து, 'நமது பூஜைபூரணமாகமுடிகிறவரையில்' நம்மிடம் யாவரும் வரவும்பேசவும் கூடாதென்று அதட்டி சொல்லிவிட்டு; மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா! வென்று சொல்லிக்கொண்டு வெகுநேரம் பூஜையிலேயே இருந்து விட்டார்-

இது நிற்க- இந்த விஜயராகவநாயகருடைய வயதையும், பக்திவிசுவாசத்தையும், தரும சிந்தைகளையும், பூர்வபந்து சம்பந்தத்தையும் சொக்கநாதர் சிந்தித்து, இவருடன் சண்டைசெய்ய விருப்பங்கொள்ளாமல், இனிமேலாகிலும் சமாதானத்துக்கு வரக்கூடுமோ என்று தூதுவர்களை கேட்டுவரும்படி சொல்லி அனுப்பினார்-

அப்போது தான் பூஜையைப் பூரணமாக முடித்து, கண்களைத்திறந்துப் பார்த்து; தூதுக் காரர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித்து, "அஷத்

ரிய சிங்கம் சமர்களத்திலும் சமாதானத்தை நாடுமோ” என்று கர்ஜித்து, தமது தளவாய் இரங்கப்பநாயடு, வீரபானு, அக்கிராஜா, சொக்கராவுத்தாகிய நால்வரை அழைத்து, உடனே ஆயுதபாணிகளாகி சண்டைக்குப் புறப்படுங்கள் என்று கட்டளையிட, அந்நால்வரும் காலதேசவர்த்தமானங்களை அனுசரித்து, மஹாவித்வசிகாமணியும், வீராதி வீரருமாகிய அரசர் குமாரர் ஸ்ரீ மன்னாறுசாமி நாயடுகாரை இப்போதாவது சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்வித்தால், நலமென்று ஸ்ரீ விஜயராகவ நாயடுகாரை வணங்கிவேண்ட, அவரும் காலவித்தியாசத்தைக் கருதி விடுதலை உத்திரவு கொடுத்து, அந்நால்வரை அனுப்பி மன்னாறுசாமி நாயடை அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட, அவர்களும் அப்படியே போய் மன்னாறுசாமி நாயடை விடுதலைச்செய்வித்து அழைத்து வந்து, அரசர் சமூகம்விட; அம்மன்னாறுசாமி நாயடும் தமது தந்தையின் பாதங்களில் விழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து, கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வணங்கி நிற்க; விஜயராகவநாயடு தமது அருமைக்குமாரராகிய மன்னாறுசாமி நாயடுகாரை எதிட்டுப் பார்த்து-

“அடேமன்னாறு! மதுரைத் திரிசிப்புரத்தரசனான சொக்கன் நம்மவீட்டின் பெண்ணை விவாஹம்செய்துத் தரவேண்டி தூதனுப்பினான்! அந்த மூர்க்கன் குடும்பத்திற்கு, நமது குடும்பப் பெண்ணை கொடுக்கமாட்டோமென்றும் அத்தூதனையும், சொக்கனையும், சபையிற்றிட்டி அவமானப்படுத்தி அனுப்பியதற்கு, அச்சொக்கன் தனது அவமானத்தைத்தீர்த்துக் கொள்ளக்கருதி, இதோசண்டைக்கு தண்டுதளாதிகளை அனுப்பி இருக்கிறான்-இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் நாம், சொக்கனுக்கு பயந்து நமது அருமைப் பெண்ணை விவாஹம் செய்துக் கொடுத்து, சமாதானம் செய்வித்துக்கொள்வது தகுதியா? அல்லது நமது க்ஷத்தியதருமத்திற்கு தக்கபடிக்கும், நமது பெரியோருடைய அந்தஸ்துக்கு தக்கபடிக்கும், கேவலமானவர்களுக்கு பயப்படாமல் சண்டை செய்து ஜயித்து நமது குடும்பத்தின் அந்தஸ்தையும், பிரதிக்ஷ்டையையும்பாதுகாப்பது தகுதியா? உடனேசொல்”! என்று வினவ-

அப்போது மன்னாறுசாமிநாயடு சொன்ன

பத்தியம் (காவியம்) இது

కం॥ మణిక్యంబుపరచిజలనిధి,। త్రిణములే పైనుంచిఅతనిదేకువనుమీ।
మణి మణియొత్రిణముత్రిణమే । రణవిజయ దిలీప విజయరాఘవభూప॥

என்று சொன்னார்- அதாவது-

சமுத்திரத்தின் அடியில் இருக்கும் இரத்தினமணிகளின்மேல், குப்பைக் கூழங்களைப்போட்டு மூடினும், அந்தரத்தினமணிகள் மங்கலடையாமல், பிரகாசித்து, அக்குப்பைகூழங்களையும் பிரகாசிக்கும்படி செய்யும்-

அதாவது "கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே என்று சொல்ல; விஜயராகவநாயடுகாருகேட்டு, அந்தோ! இப்படிப்பட்ட கல்விமானும், வீரதீரனுமான மன்னாறை துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு சிறையில் வைத்தோமே என்று சிறிதுநேரம் விசனப்பட்டு, பிறகு மன்னாறைத்தாவி உச்சி மூகர்ந்து முத்தமிட்டுப்பார்த்து

"அடே மன்னாறு! உன் வீரதீரத்திற்கு நாம் மெச்சினோம்-ஆனால் இந்தச்
"சண்டையோ பிரமாதமாக முடியும்போலிருக்கிறது-ஒருவேளை இந்த யுத்
"தத்தில் நாம் வீரசொர்க்கத்தை அடைந்தப்பிறகு, சொக்கன் வந்து நம்மப்
"பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டுபோய் விவாகம் செய்துக்கொள்ளக்கூடும்! அந்த
"அவமானத்திற்கு இடமில்லாதிருக்கும்படி, அந்தபுரத்தில் இருக்கும் நம்ம அரி
"வையர் எல்லாரும் நமக்கு முன்னமே வீரசொர்க்கத்தை அடைவதற்கு உருவி
"யகத்திகளோடுதயாராக இருக்கச்சொல்! அந்த அரிவையர் அந்தப்புரத்தை அ
"ரைநொடியில் பஸ்பமாகும்படி நான்கு மூலைகளிலும் வெடிமருந்துகளை நிறப்பி
"யப்பானைகளைப் புதைப்பித்து, நமது குறிப்பை அறிந்த உடனே நெருப்பிட்டு
"வெடித்து விழும்படி உத்திரவுசெய்துவா", என்று அனுப்ப-மன்னாறு நாயடும் அந்தப் புரத்துக்குப் போய் தமது தாய், தங்கை, தாரம் முதலானவர்களைக் கண்டுத் தழுவி, தமக்குச் சம்பவித்த காலவித்தியாசத்தைச் சொல்லி விசனப்பட்டும், பிறகு தந்தையவர்கள் அனுப்பிய ஆக்கினையைச் சொல்ல, அந்த ராஜ மஹிஷிகளும், உடனே சுத்த ஸ்நானம் செய்து, மஞ்சள் குங்குமம் புஷ்பங்களை அணிந்தும்,மஞ்சற் பட்டுப் புடவைகளைக் கட்டிக்கொண்டும்,கத்திகட்டாரிகளை கைகளிலேந்திக்கொண்டும், இராஜ உத்திரவிற்கு எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, வெடிக்காரர் வெடி மருந்துகளைப் பானைகளில் நிறைத்து, அந்தபுரத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் புதைத்து; திவர்த்தியை, கையிலேந்தி வேந்தர் உத்திரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்-அந்தப் பெண்மணிகள் வெந்து இறந்த இடத்தை இப்போதும் இராக்காலங்களில் அணுக அஞ்சுகிறார்கள்-

இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் விஜயராகவநாயடுகாரு இனி ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் போய் ஸ்ரீரங்க நாதரை நேரில் தரிசிப்பதற்குவழிஇல்லாததைக்கண்டு, தமது அரண்மனையின் மாடியின்மேல் மர உப்பிரிகைப்போட்டு, அதன்மேலேறி ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்தின் கோபுரங்களை தரிசித்து வணங்கி இறங்கிவந்தும், இராஜவீரவேஷம் தரித்தும், வயதின் கோலத்தினால் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண் இரப்பைகளைத் தங்கக் கம்பிகளினால் தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டும், இராஜ ஆடை ஆபரணம் தட்டி சல்லடம் கட்டிக்கொண்டும், இடது கையிற் கட்டாரியையும், கேட்டியத்தையும், வலதுகையிற் இராஜபட்டாகத்தியையும் பிடித்துக் கொண்டும், ஸ்ரீரங்கநாதா! இராஜகோபாலா என்று கூப்பிட்டு கர்ஜித்து சண்டைக்குப் பிறப்பட, கூடவிருந்த மன்னாருசாமி நாயடும், தக்க தட்டி சல்லடம் கட்டிக்கொண்டும், கட்டாரியும், கத்தியை ஏந்திக்கொண்டும் இராஜருக்கு முன் அணியாகச் சண்டைக்குப்போக-விஜயராகவநாயடுகாருபார்த்து

“ அந்த மன்னாறு! நீ எனக்கு பின்வரும் அக்கிராஜா, வீரபானு முதலான
“வர்களுடன் பின் அணியில் நில்? ஏனெனில், ஒருவேளை உனக்கு எதிரிக
“ளுடைய தியடிப்பட்டு விழுந்து, வீரசொர்க்கமடைவாயானால்- உன்னைப்
“பார்க்கும் கண்களில்(புத்திரசோகத்தினால்) கண்ணீர்த் ததும்பி, கண்களை
“மூடிக்கொள்ளும்; மேலும் நீ எனக்குமுன் இறப்பாயானால், புத்திரசோகத்தினால்
“என்கைகளின் வலிமைக்குன்றிச் சண்டைசெய்ய சக்தியற்றுப் போகக்கூடும்
“என்று சொல்ல-மன்னாறு நாயடு கேட்டு வணங்கி, “ தந்தையே! தாங்கள்
“ சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்றுதெளிந்தவர், அப்படியிருக்க, இப்படிச் சொல்ல
“லாமோ! தாங்கள் தந்தை, நான் குமாரன்,-தாங்கள் அரசர், நான் சேவகன்,
“இப்படியிருக்க, தங்களுடைய உப்பைத் தின்றதற்கு, இப்படிப்பட்ட தருணத
“திலல்லவா நான் தங்களுக்கு முன்னின்று உதவிசெய்ய வேண்டும். இப்படிப்
“பட்ட தருணத்தில் நான் தங்களுக்கு முன்னின்று தங்கள் பகைவரைத்
“தாக்காவிட்டால், நான் இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை,” என்று பலவாறு பஞ்சிக்
“கெஞ்சிக் கேட்டு சமாதானப்படுத்தி, ஆயுதபாணியோடு சமர்களத்தின் முன்
இளஞ் சிங்கம் கர்ஜித்து குதிப்பதைப் போல் குதித்தவர், சொக்கநாதருடைய
தளாவாய் வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரும் ஆயுதபாணியோடு முன்வந்தார்.

இந்த மன்னாறுசாமி நாயடும், பாலியத்தில் வில்வித்தை, மல்லயுத்தம்,
சாமவித்தை, பட்டாகத்தி சுழல் வித்தையிற் பயின்றவராகையால், அவருக்கு
அவ்வித்தைகளிற் சமானமான சக்தியை உடைய வெங்கட கிருஷ்ணப்ப
நாயடுகாரோடு வெகுநேரம் நின்று கத்திச் சண்டைகளைச் செய்தவர், முதலில்
மன்னாறு நாயடு பட்டாகத்தியால் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாருடைய
சிரசைப் பார்த்து அடிக்க, அது அவர் தலைப்பாகையைத் தாக்கி எரிந்து சிறு
காயப்படுத்த, வெங்கட கிருஷ்ண நாயடுகாரு மஹாவீர கோபத்துடன் மன்னாறு
நாயடு தலையைப் பார்த்து அடிக்கத் தலைவேறு, உடல்வேறாக அறுபட்டு
விழுந்தன.

இதை அறிந்த விஜயராகவனு நாயடுகாரு இனி தப்புவது அபூர்வமென
அறிந்து, அந்தப் புரத்துக்குச் சேதியை அனுப்ப, அங்கிருந்த இராஜஸ்திரீ
கள் உடனே ஒருவரை ஒருவர் கத்திகளால் வெட்டிக்கொண்டேச்சாக, அவர்
களில் ஒரு இராணியார் தமது அருமையான நான்கு வயதையுடைய ஆண்
குழந்தையை, அதற்குப் பால் கொடுத்த தாதியிடம் கொடுத்தும், அச்சிசுவின்
போஷணைக்காக தாமணிந்திருந்த நவரத்தின ஆபரணங்களைக் கொடுத்தும்,
யாருக்கும் தெரியாமற் போய் வளர்த்திக்கொள்ளும்படி யனுப்பிவிட்டும்,
அந்த இராணியும் தம்கத்தியால் வெட்டிக்கொண்டு இறந்தார்- இத்தியாதி
களைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மங்கம்மாளும், மற்றவர்களும் தம் வாள்களால்
வெட்டிக் கொண்டு வீரசொர்க்கமடைய; உடனே வெடிமருந்துக்காரன்
நான்கு மூலைகளிலும் புதைத்திருந்த மருந்துப்பானைகளுக்கு தீயை மூட்ட,
அவைகள் ஏககாலத்திற் குபீரென்று பீறிட்டுக் கொண்டு, பல பீரங்கி சப்தங்க
ளோடு பயங்கர இடிசப்தம்போல வெடித்து; அந்தபுரத்தை அஸ்திவாரத்தோடு

ளப்பி வெடிக்கச்செய்து எங்கும் புகைமயமாக்கியது- இதைச் சங்கதியை அறிந்த விஜயராகவலு நாயடுகாரு, இனி நாம் உலகிலிருப்பதில் [illegible] யோஜனமில்லையெனத் தெளிந்து, தமது தளவாய் முதலானவர்களோடு [illegible] டகிருஷ்ணப்ப நாயடுடன் மஹா பயங்கரச் சண்டைசெய்ய, அக்கிரா[illegible], வீரபானு முதலானவர்களும் எதிரிகளால் வெட்டப்பட்டு விழுந்து இற[illegible]கள்.

இனி விஜயராகவலு நாயடுகாருத் தனியாக நின்று கத்திச் சண்டைசெய்கையில், எதிரியின் சேனைகள் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து துப்பாக்கிகளுக்குகுண்டுகளைப்போட்டு சுட்டுக்கொண்டு வந்து வளைத்துக் கொள்ளவே, விஜயராகவலு நாயடுகாருப்பார்த்து, ஒரு தூதவனை எதிரித்தலைவன் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடு விடமனுப்பி, "தூரத்திலும், மறைவிலுமிருந்துந் துபாக்கிகுண்டுகளினல்சுட்டுக் கொல்வது, ஆண்பிள்ளைகள் செய்யும் யுத்தமல்ல, பேடிகளான பெண்பிள்ளைகள் செய்யும் யுத்தம், அரசர்கள் ஆண்சிங்கங்களைப்போல ஒருவரோடு ஒருவர் நேர்நேராக நின்று சண்டைசெய்வதே ஆண்பிள்ளைத்தனம்", மஹாவிஷ்ணுபக்தனுகிய என்னை திரிசிராப் பள்ளியார் துபாக்கி குண்டில் சுட்டுக் கொன்றால் அவர்களுக்கும் அப்ரகியாதி, எனக்கும் வீரசொர்க்கம் கிட்டாமற் போகக்கூடும்," என்று சொல்லும்படிகட்டளை இட, அந்தத்தூதவனும் அப்படியேப்போய்ச் சொல்ல, அதற்கு வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரும் இணங்கி, தமது சேனையில் துப்பாக்கிகளை சுடுபவர்களை நிறுத்திவிசிம்படி கட்டளைக்கொடுத்துவிட்டும், கத்திக்கட்டாரிக்காரர்களை மாத்திரம் முன்வந்து நிற்கும்படி திட்டம் செய்துவிட்டும், தாமும் கத்தி கட்டாரியுடன் வந்து விஜயராகவலுநாயடுகாருடன் நேர்நேராக நின்று நெடுநேரம் சண்டைசெய்தார்- விஜயராகவலு நாயடுகாரு கத்திகட்டாரிவரிசையில் அதிகவல்லவரானபடியால்; நெடுநேரம் பயங்கரசண்டை செய்தாலும், விருதாப்பியவயதினுலும், புத்திர சோகத்தினுலும், குடும்பசோகத்தினுலும் அதிகநேரம் நின்று சண்டைசெய்ததனுல் சற்றுத் தளரவே, வாலிபவயதும், மகாவீரதீரமுடைய வெங்கட கிருஷ்ணப்ப நாயடு வெகுஜம்பமாக தளராமல் சண்டைசெய்ய, அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீரன் சமயம் பார்த்து தனது பட்டாகத்தியை ஓங்கி விஜயராகவலு நாயடுகாருடைய கழுத்தைப்பார்த்து வெட்டவே அரிஹரி! ஸ்ரீரங்கநாதா !இராஜகோபாலா! என்று சொல்லிக்கொண்டு விழுந்து வீரசொர்க்கத்தை அடைந்தார்- இந்தச் சண்டை தஞ்சை வடக்கு கோட்டைவாசலுக்கு அடுத்த இராஜகோபாலசாமி கோவில்வாசலில் நடந்தது-

உடனே வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாருடைய சேனைகள் கோட்டையாடியின் மேலேறி திரிசிரபுர ஜயக் கொடியை நாட்டி "சொக்கநாதவிஜயீபவா! என்று ஜயபேரிகை முதலான வாத்தியங்கள் கோஷித்தார்கள்- இந்த ஜயத்தைப்பற்றி வெங்கடகிருஷணப்ப நாயடு உடனே சவிஸ்தாரமாக எழுதி இரண்டு குதிரைச் சவாரிக்காரரிடம் கொடுத்து திரிசிபுரத்திற் கனுப்பினுர்-

இங்கு தஞ்சையில் இப்படி நடந்துக் கொண்டிருக்க, அப்போது ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில் அதன் அர்ச்சகர்கள், இந்தச சண்டை எப்படி முடியுமோ

வென்று வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து, அர்ச்சகர்கள் மாமூல்படி அந்த ஸ்ரீ
ரங்கர் கோயில் பூஜைகளை முடித்துக்கொண்டு தம் தம் வீடுகளுக்குப்போயிருக்
கையில், தஞ்சை விஜயராகவனாயுடு நாயடுகாரு வழக்கபடி தமது பட்டபிருது
களுடன் ஸ்ரீரங்கநாதர் சேவைக்கு வந்திருக்கிறபடியால் (அர்ச்சகர்) யாவரும்
வந்து கோயிலைத்திறந்து பூஜைகள் செய்யுங்கள் என்று சேவர்கள் போல சிலர்
வந்து சொல்லவே, அர்ச்சகர்களும் ஓடிப்போய்ப்பார்க்க, விஜயராகவனாயுடு நாயடு
காரும் பல்லக்கில் வந்திருக்கக் கண்டு, ஒரு வேளை இரண்டு அரசர்களுக்கும்
சமாதானமாகிவிட்டபடியால், மாமூல்படி கோயிலுக்கு வந்தாரோ என்று
எண்ணி, கோயிலைத் திறந்து பூஜைகளைச்செய்து, தீர்த்தம் சடகோபம் முதலான
பிரசாதங்களை சாதித்துக்கொண்டிருக்க, விஜயராகவனாயுடு நாயடுகாரும் அவருடன்
வந்த ஆட்களும் மாயமாக மறைந்துவிட, அர்ச்சகர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, ஸ்ரீ
விஜயராகவ நாயடுகாரு மஹாபக்த சிரேஷ்டரான படியினால், ஸ்ரீரங்க நாத
ருக்குள் ஐக்கியமாகி விட்டார் போலும், என்றெண்ணி, இது சங்கதியை திரிசிர
புரத்திலிருக்கும் சொக்கநாத நாயடுகாரு சமூகத்திலும் சொல்ல, ஆச்சரியப்பட்
டார்களாம். இது நிற்க. தஞ்சையிலிருந்து தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணப்ப
நாயடு எழுதிய ஓலை திரிசிரபுரத்தில் சொக்கநாதர் சமூகத்தில் வந்து சேர,
சொக்கநாதரும் அவருடைய மந்திரி முதலான சபையாரும், தாயார் முதலான
குடும்பத்தார்களும் கேட்டு அதிகவிசனப்பட்டு, கேவலமான ஒரு பெண்ணைப்
பற்றியவார்த்தையினாலே தஞ்சாவூர் சமஸ்தானமே பேர் சொல்லக்கூட புத்திர
மித்திரகளத்திராதிகளற்றுப் போகும்படி சம்பவித்ததைப் பற்றி அதிகமாகச்
சிந்தித்தும், இனி நடந்து போன காரியத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில் பிரயோ
ஜனமில்லை என்று எண்ணியும்; தம்மையும் தமது தாதனையும் அவமானப்
படுத்திய அரசனை அடியோடு அதம் செய்து ஜயித்ததைப் பற்றி சந்தோஷித்
தும், உடனே தஞ்சையிலிறந்த விஜயராகவனாயுடு நாயடுகாரு முதலான இராஜ
குடும்பத்தாரை இராஜ மரியாதையுடன் எடுப்பித்து தகனம்செய்வித்தும்,
அவர்களுடைய அந்தஸ்துக்கு தக்கபடி கருமாதி காரியங்களை நடப்பித்தும், இராஜ
பொக்கிஷத்தை பந்தோபஸ்து செய்வித்தும், நகரில் தகுந்த சேனாவீரரை
வைத்துப் பாதுகாத்தும், தமக்குப்பால் கொடுத்து வளர்த்த சவலைத்தாய்க்குமார
ரான அழகிரிசாமிநாயடு காரிடம் சமஸ்தானத்தைக் கொடுத்து வரும்படி வெங்
கட கிருஷ்ணப்ப நாயடுக்கு உடனே பதில் ஓலை எழுதி அனுப்பிவிட்டும்;
சொக்கநாதர் சகல பிருதுகளுடன் காவிரிநதிக்கு வந்து சந்தஸ்நானம் செய்
தும், 120 கோதானத்தையும், 12000 சில்லரைதானங்களையும், 24 குதிரை
தானங்களையும், 60 கன்னிகாதானங்களையும், 120,2 உபநயனதானங்களையும்,
12 கிராமங்களை அக்கிரஹாரங்களாகச் செய்வித்தும், ஸ்ரீரங்கம், ஜம்புகேச
வரம், மதுரை, இராமேசுவரம் முதலான க்ஷேத்திரங்களில் அபிஷேகங்களை
யும், இலக்ஷம் பிராம்மணர்களுக்கு போஜனமும் செய்விக்கும்படி உத்திரவளித்
து விட்டும்; தாம் அரண்மனைக்கு வந்து அன்றிரவெல்லாம் உபவாசமிருந்து, மறு
நாள் உண்டு உலாத்திக்கொண்டிருக்க; தஞ்சையிலிருந்து வெங்கட கிருஷ்
ணப்ப நாயடு தஞ்சை பொக்கிஷத்தையும், ஆயுதங்களையும், யானைக் குதிரை

முதலான தகளையும் கொண்டுவந்து தங்கபுஷ்பங்களினால் சொக்கநாதர் பாதங்களை பூஜித்து, தாம் தஞ்சையில் சண்டைசெய்து ஜயித்தவைபவங்களை எல்லாம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்ல, சொக்கநாதர் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு அவர்களுக்கும், அவர்களுக்கு உதவியாகப் போன பாளையக்காரர்களுக்கும் வஸ்திராபரணங்களையும், சர்வமாணியங்களையும் கொடுத்தும் மரியாதை செய்வித்தும், அவரவர்கள் ஸ்தலங்களுக்கு போகும்படி கட்டளை இட்டனுப்பியதாக தஞ்சாவூர் ராஜாக்கள் சரித்திர புத்தகத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது- இந்த தஞ்சை உயுத்தத்தில் இவ்வளவு பராக்கிரமத்தைக்காட்டிய வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயடு, திண்டுக்கல் இரங்கண்ண நாயடு குமாரரென்றும், இவருக்கு அப்போது தக்க உதவியாக நின்றவர், திண்டுக்கல் சின்ன கதிரப்ப நாயடு என்றும் தெரியவருகிறதன்றியில்; இந்தச் சண்டை முடிந்த பிறகு சொக்க நாதர் சந்திரகிரி தப்பாக்கி லிங்கப்ப நாயடு குமார்த்தி மங்கம்மாளை விவாஹம் செய்துகொண்டதாக கனம் டெயிலவர்கள் தமது சரித்திரம் 2-வது புத்தகம் 199-வது பக்கத்திற் சொல்லி இருக்கிறார்—நிற்க

தஞ்சாவூர் நாயக்கர் ஸமஸ்தானசரித்திரத்தைப் பற்றி நவநாடகமாக எழுதிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி.ஏ.சரவணமுத்து பிள்ளையவர்கள், அவருடைய கிரந்தம்344-பக்க முதல் 372-பக்கங்களில் தஞ்சை உயுத்தத்தின் கடைசி பாகத்தைப் பற்றி வேறுவிதமாக எழுதி இருக்கிறார்- அந்த ஸ்ரீ சரவணமுத்துப் பிள்ளையவர்கள் பி-ஏ. பட்டதாரியாகவும், சென்னை கவர்ன் மெண்டு O. M. T. கீழ்நாட்டு கையெழுத்து பிரதி, புத்தகச் சாலையின் தலைவராக இருந்து, அநேகபுராதன சாஸ்திர சாசன ரிகார்டுகளைப்படிக்க அனுகூலமிருந்தபடியால்; அவர்; எழுதியச் சங்கதிகள் சரியான சங்கதிகளென்று நம்பவேண்டி இருக்கின்றன; ஆகவே அதன் சங்கிரஹத்தை இதனடியிற் சுருக்கமாக எழுதுகிறோம்-

அதாவது தஞ்சை விஜயராகவநாயடுகாரை சமாதானத்துக்கு வரச் சொக்கநாதர் பலதரம் வேண்டியும், சம்மதிக்காமல் சண்டைசெய்தே தீரவேணுமென்று ஒரேபிடியாகச் சாதித்து தமது அந்தபுரத்திலிருக்கும் மனைவி மக்களனைவரையும் மருந்து வெடிவைத்துக் கொல்லும்படி உத்திரவளித்தபோது, அவர் புத்திரி மங்கம்மாள் கேட்டு மதிமயங்கி தவிக்கும்போது, அவருடைய தோழிகளான விமலையும் இலக்ஷ்மியும் கூடி தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்குச் சம்பவிக்கும் ஆபத்தை விவரமாகச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட காலத்தில் மங்கம்மாளே மாறுவேடமும், புறக்காவும்போட்டுக் கொண்டு கோட்டைக்கு வெளியில் வெண்குதிரைமேல் நிற்கும் சொக்கநாதரிடம்போய் அவர்பாதத்தில் விழுந்து, தமது ஸமஸ்தான குடும்பத்தை கெடுக்காமல் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டால்; அவமானமிறங்குவார் என்று சொல்ல; மங்கம்மாளும் விதியின்றி இணங்கி, மாறு வேடம் தரித்துக் கொண்டு கோட்டை நந்தாவன வாசல்வழியாக இரகசியமாகப் போய், சொக்கநாதருக்குச் சொல்லியனுப்ப; அவரும் பரிதாபத்தோடு ஓடிவந்தும், மங்கம்மாள் விண்ணப்பத்தைக்கேட்டும், விசனப்பட்டும், விதியின்றி அவ்வரசோடு உயுத்தத்தை நிறுத்திவிடும்படி

வெங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயடுக்குச் சங்கதி சொல்லியனுப்ப, அந்த தூதன்போய் சொல்லுமுன் விஜயராகவலு நாயடுகாரும், அவர் குமாரன் மன்னாறுசாமி நாயடு முதலானவர்கள் வெட்டப்பட்டுக் கொல்லப் பட்டார்களென்றும்; அந்தப் புரஸ்திரீகளும் அக்கினிக்கு இரையாகி விட்டார்களென்றும் சங்கதிவர; சொக்கநாதர் கேட்டு அதிகவிசனப்பட்டு மங்கம்மாளுக்குச் சொல்ல; அந்தம்மாள் திடுரென விழுந்து ஒப்பாரிட்டு அழ; உடனே அருகிலிருந்தவர்கள் பலவாறு தைரியஞ்சொல்லி சமாதானப்படுத்திவிட்டு; கோட்டைக்குள் எங்குபார்த்தபோதிலும் பிணக்காடாகக் கிடந்திருந்த பிரேதங்களில் விஜயராகவலுநாயடுகாருடையவும், மன்னாறுநாயடு காருடையவும், அவர் தாயார் முதலானவர்களுடையவும் பிரேதங்களைத் தேடி எடுப்பித்தும்; அவர்களுக்கு இராஜ மரியாதைகளுடனும், யானைப்பட்டாளம், குதிரைப்பட்டாளம், பதாதிப்பட்டாளம் இரண்டு பேரிகை, முரசுகொடிமுதலான வைபவங்களுடனும் எடுப்பித்துக் கொண்டு சொக்கநாதரும், மங்கம்மாள் முதலானவர்களும் மயானத்துக்கு கூடப்போய், மங்கம்மாள் மூலியமாக தகனம் செய்வித்து வந்து, தஞ்சையிலுள்ள பெரிய பிரபுக்களையும் உத்தியோகஸ்தர்களையும் சபையாகக்கூட்டி. தாம் (சொக்கநாதர்) எழுந்து தஞ்சைவாசிகளே! நாம் உங்கள் தஞ்சையைப் பிடிக்க இந்த யுத்தம் செய்தோமல்லவே; எம்மையும், எமது தூதனையும் இராஜ சபையில் அவமானப்படுத்தியதைக் கருதிச் சண்டைக்கு வந்தோம்; அப்படி வந்தும், அடிக்கடி சமாதானத்துக்கு அழைத்தோம், விஜயராகவர் சம்மதிக்காமல் முரட்டுப் பிடியாகச் சண்டைசெய்ததனால் அவர் தம் குடும்பத்தோடு சாகச்சம்பவித்தது; அதற்காக உங்களைவிட நாம் மெத்த விசனப்படுகிறோம்; இனி இத்தஞ்சைக்கு ஆர் அரசாக இருந்தால் உங்கள் சம்மதமென்று கேட்கநாட்டின் பிரபுக்கள் கேட்டு," விஜயராகவலு நாயடுகாரு துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு இப்படிச் செய்துவிட்டார்- இனி இதைப்பற்றி பிரலாபிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை; தஞ்சை சமஸ்தானத்துக்கு தத்காலத்துக்கு சரியான வாரிசு ஸ்ரீ மங்கம்மாளாகையால்; அந்தம்மையைத் தாங்களே தரும விவாஹம் செய்துகொண்டு, தாங்களே அரசராக இருக்கவேண்டுமென்று வேண்ட," சொக்கநாதர் கேட்டு, தமது மதுரை ஸமஸ்தானம் பெரியதாகையால், தாம் தக்க பிரதிநிதியை நியமித்து அடிக்கடி வந்துப் பார்ப்பதாகச் சொல்லி, மங்கம்மாளை முடிபல்லக்கில்வைத்து திரிசிபுரம் கொண்டுபோய் தம் தாயாரிடம் விட, அந்தம்மை ஆலிங்கனம் செய்தும், முத்தங்கொடுத்தும், மிக்க கம்பீரமாக மங்கள விவாஹம் செய்வித்து ஆனந்தித்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

இப்படி சரித்திரக்காரர்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் ஒருவாறு வித்தியாசப்படினும்; இத்தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தையும், கேவலம் ஒரு பெண்ணைப்பற்றியும், ஒரு கோபமானவார்த்தையைப்பற்றியும் ஒரு இராஜ குடும்பத்தின் மன்னன் மனைவி புத்திரன் புத்திரகளத்திராதிகள் பாழ்த்துப் போகச் சம்பவித்ததை எண்ணிப்பார்க்கும் எவர் மனதுதான் துடிக்காது- துர்மந்திரிகளுடைய துர்போதனைகளாலேயே இப்படி நடந்ததாக அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்-

திரிசிராப்பள்ளி சங்கதிகள் இப்படி இருக்க, தஞ்சைக்கு புது அரசனாக
நியமிக்கப்பட்ட அளகிரிநாயடு சொக்கநாதருக்கு ஆதியில் பால்கொடுத்துவளர்
த்த செவிலித்தாய் மகன், அவன் தஞ்சைக்கதிபதியாகவே, தூர்-அஹங்காரியாகி
யும், சொக்கனைச் சட்டைசெய்யாமலும், அவருக்கு விரோதமாக அடுத்திருந்த
சிலபாளையக்காரர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டும் வந்ததன்றியில்; தஞ்சை சமஸ்
தானத்தில் புராதனமாகஇருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் சிப்பந்திகள்எல்லாரையும்
வேலையைவிட்டுப் போகச்சொல்லி; அவர்களுடைய சொத்துக்களை ஸமஸ்தானச்
சொத்துக்களென்று விவாதம் செய்தான்.

இப்படி நீக்கப்பட்ட வேலைக்காரர்களில்ஒருவராகியவெங்கண்ணா என்றஒரு
நியோகி பிராமணர், விஜயராகவலு நாயடு காலத்தில் இராயசம் வேலையிலிருந்து
பழகினவர். அவரை வேலையைவிட்டு நீங்கும்படி செய்யவே; அந்தப்பிராமணர்,
தன் பழியைத்தீர்த்துக்கொள்ள சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்; விஜய
ராகவலு நாயடுவின் துலதிய குமாரன் சுமார் நான்கு வயதுடைய பையனை
ஒரு தாதி எடுத்துக் கொண்டுபோய் நாகபட்டணத்தில் ஒரு செட்டியாரிடம்
வளர்ப்பதாக சங்கதி தெரிந்துப் போய்ப்பார்க்க, அந்தப்பயல் படித்துக்கொண்
டிருக்க; அங்கு ஒருவருஷமிருந்து, அந்த செட்டியாருக்கு நம்பிக்கையுண்டா
கும்படி செய்வித்துக்கொண்டு, அந்தப் பையனுக்கு பன்னிரண்டு வயதுக்குமே
லாகியிருந்தபடியால்; அந்தப் பையனாகிய செங்கமல தாசனையும், அவனை
வளர்த்த தாதியையும், செட்டியாரையும், தட்டிக்கொடுத்து, தைரியம் சொல்லி
வி, நூறு ஜனங்களையும் பல்லக்குகளையும் தயார் செய்து, அவர்களை அழைத்துக்
கொண்டு பீஜப்பூர் சிகந்தர் பாதுஷாவிடம் கூட்டிக்கொண்டுபோய் நடந்த சங்
கதிகளை எல்லாம் சொல்லி முறையிட; அந்த பாதுஷாவானவர் விஜயராகவலு
நாயடு குடும்பத்துக்குச் சம்பவித்த அலங்கோலத்தைப்பற்றி பரிதபித்தும், அந்த
ராஜாங்கத்தை அளகிரி நாயடு இடமிருப்பதைப் பிடுங்கி இந்தச் செங்கமலதாச
நாயடுவசம் கொடுக்கவேண்டிய உதவி செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினார்.
என்னிருனுமென்ன! அப்போது தஞ்சையிலிருந்த அளகிரிநாயடு சொக்கநாத
நாயடு காரின்மனுஷனானபடியாலும்; அந்தச் சொக்கநாதர் மதுரைக்கதிபதியும்,
பெருத்த சேனைகளை உடைய வராகையாலும், அவரால் நியமித்த அளகிரி நாய
டையும் அவரையும் ஜயிப்பது கஷ்ட சாத்தியமாக முடியுமென்று யோசித்துக்
கொண்டிருக்க; வெங்கண்ணா என்ற பிராமணர் ஒரு உபாயம் சொன்னார்-
அதாவது தாம் (வெங்கண்ணா) தஞ்சைக்குப்போய் அளகிரிநாயடுடன்பொய்
உறவுசெய்தும், அந்த அளகிரி நாயடு இரிசி, சொக்கநாதருக்கு எழுதும் கடிதங்
களை அவமரியாதையுண்டாகும்படி எழுதிவித்தும்; அவைகளால் தஞ்சை அள
கிரி நாயடுக்கும், சொக்கநாத நாயடுகாருக்கும் மனஸ்தாபமுண்டாக்கி இருவரும்
பகைவர்போல ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்யாதபடி செய்து விட்டு வருகிற
தாக, பாதுஷாவிடம் சொல்ல; அவரும் கேட்டு, இது நல்ல உபாயமென்று நம்ப,
அந்த வெங்கண்ணாவும் தஞ்சைக்கு உடனே வந்து, அதேதயாதிரியாகவே தஞ்
சைக்கும், திரிசிரபுரத்தாருக்கும் சங்கடங்கள் உண்டாகும்படி சதிமோசத்தை

ச் செய்வித்து வந்து பாதுஷா இடம் சொல்ல; அவரும் இந்த சமயம்பார்த்து
தம்மிடமிருந்த மஹாராஷ்டிர வீரனாகிய எக்கோஜியிடம் 12000 குதிரைப்
பட்டாளத்தையும் 2000ம், பதாதிகளையும் அனுப்பித்தா, அந்த எக்கோஜியும்
பாதுஷாவின் உத்தரவின்படி வந்து,பெங்களூரில் தன்கூடாரமிட்டுஒருமாதம்
தங்கி, அவ்விடத்திலிருந்து கொஞ்சம் குதிரைப்பட்டாளத்தையும், பதாதிகளை
யும் கூட்டிக்கொண்டு ஐயம்பேட்டைக் கருகில் வந்து, அளகிரிநாயடுவின்
சேனையோடெதிர்க்க; எக்கோஜியின் 400-மராட்டிய வீரர்களும், அளகிரிநாயடு
வின் 500-வீரர்களும் மடிந்தார்கள். இதனால் அளகிரிநாயடு இனி மராட்டி
யரை ஜயிப்பது கஷ்டமெனக் கண்டு, திரிசிரபுரத்திலிருக்கும் சொக்கநாதனை
உதவிசெய்யவேண்டுமென்று மன்றாட; அப்போது அருகிலிருந்த வெங்கட
கிருஷ்ணப்பநாயடுமுதலானவர்கள் இந்த ஆபத்துகாலத்தில் உதவிபுரியவேண்டு
மென்று சொல்ல,இந்த அளகிரிநாயடு தஞ்சைக்கரசனான பிறகு தம்மை அசட்
டைசெய்து தா அஹங்காரியாக இருப்பதைக்கொண்டும் தமக்கு எழுதிய கடி
தங்களை ஏன் தக்கமரியாதையாக எழுதவில்லை என்று கேட்டதற்கு, தஞ்சாவூ
ரார் மதுரைக்காரருக்கு மாமூலாக எழுதுவதைப்போலவே தாம் எழுதியதாக
வெங்கண்ணனுடைய துர்போதனையினால்கர்வத்தோடு சொல்லியனுப்பியதால்;
அப்படிப்பட்ட அளகிரிநாயடுக்கு நாம் எவ்வித உதவிசெய்யமாட்டோமென்று
சொல்லி யனுப்பிவிட்டார்.

“எட்டிமரமானாலும் தான் கட்டமரமென்ற” பழமொழிப்படி, அளகிரி
யின் அஹங்காரத்தைச் சட்டைசெய்யாமல், இப்படிப்பட்ட ஆபத்துகாலத்தில்
சொக்கர் உதவிசெய்திருந்தால்; தஞ்சாவூர் மராட்டியர் வசமாகாமல் இன்
றளவும் நாயடு ஸமஸ்தானமாகவே இருக்கும். சொக்கநாதர் இராஜ தந்திரத்
தை அனுசரிக்காமல், தஞ்சை அளகிரியின் அதிவிநயமான வேண்டுதலுக் கிறங்
கி உதவி செய்யாமல் போகவே; எக்கோஜி தஞ்சைக்கே முற்றுகைபோட்டுப்
பிடிக்குந்தருணத்தில், அளகிரிநாயடு பயந்து மைசூர் எல்லைக்குள் போய்விட;
அந்த தஞ்சை ஸமஸ்தான சிங்காசனத்தில் செங்கமலதாஸ நாயடை உட்கார
வைத்தும்; வழக்கப்படி மகுடாபிஷேகம் செய்வித்தும்,உயுத்த செலவுக்கு கும்ப
கோணம், மன்னார்கோயில், பாபநாசமாகிய மூன்றுதாலூக்காக்களில் நின்
றிருந்த ஜெஸ்தித்தொகைகளை வசூல் செய்து கொண்டும் பீஜப்பூருக்குப்போக
பிரயத்தனப்படச்சே; தஞ்சைக்கு விஜயராகவநாயடு சந்ததியே பட்டத்
துக்கு வந்து விட்ட சந்தோஷத்தினால், விஜயராகவநாயடு கோட்டைக்குள்
புதைத்து வைத்திருந்த பொக்கிஷக் குழியை பழய பொக்கிஷாதிபதிகாட்ட;
அதை வெட்டிப்பார்க்கையில் அதில் 20 லக்ஷம் வராகனும், பத்துலக்ஷ ரூபாய்
களும்,6-லக்ஷம் இரத்தினநகைகளும் அநேக லக்ஷம்சாலூர் காசுகள் அகப்பட,
அவைகளை எடுத்து தமக்கு உதவிசெய்த எக்கோஜி சொந்த செலவுக்கு 15
லக்ஷம் ரூபாயும், அவர் திவானுக்கு இரண்டு லக்ஷம் ரூபாயும், சையது காலி
புக்கு லக்ஷம் ரூபாயும், மற்ற சில்லரையாக ஐந்து லக்ஷப் ரூபாயும, தர்பார்
செலவுக்கு 5 லக்ஷம் ரூபாயுமாக கொடுத்து; தாமும், வெங்கண்ணரும் ஐயம்

பேட்டை வரைக்கும் வெங்கோஜியோடேபோய் மரியாதைச் செய்து பீஜப்பூருக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள்.

இப்படிப் பட்டமடைந்த செங்கமலதாஸனுக்கு, இராயசம் வெங்கண்ணனை மந்திரியாக நியமிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள; அச்செங்கமலனை வளர்த்த தாதியானவள் பிரவேசித்து, இந்தச் செங்கமலனை வளர்த்த நாகப்பட்டிணம் செட்டியாரை மந்திரியாக நியமிக்க வேண்டுமென்று வம்புகள் செய்ய; செங்கமலன் பெற்றதாயாருக்குச் சமமான தாதியின் வார்த்தைக்கிணங்கி செட்டியாரையே மந்திரியாக நியமிக்க நேர்ந்தது.

இப்படி தஞ்சை சமஸ்தானத்துக்கு செட்டியாரை மந்திரியாக நியமித்ததில்; இராயசம் வெங்கண்ணாவுக்கு அதிக விசனமும் பொறாமையுமுண்டாகி, சமயம்பார்த்து பீஜப்பூருக்குப்போய் பாதுஷாவையும், எக்கோஜியையும் கண்டும், செங்கமலதாசன் செங்கோலைச் செலுத்த சக்தியற்றவனென்றும், அதனால் குடிகள் பலவித கஷ்டங்களை யனுபவிக்கிறார்கள் என்றும், இனி பாதுஷாவின் உயுத்த கட்டளையும், சட்டமும் கிரமமாகச் செல்லமாட்டாதென்றும், சாக்குகள் சொல்லி, எக்கோஜியை மறுபடியும் தன்னுடனனுப்பி தஞ்சையை வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொல்லப்; பாதுஷா கேட்டு, நாமே ஒருவனை சிங்காசனத்திலேற்றி, அவனை நாமே சிங்காசனம் விட்டு நீக்குவது இராஜ தருமமல்லவென்றும், அவன் பாக்கித் தொகையை மாத்திரம் கிரமமாக வசூல் செய்துக்கொள்வது நியாயமானதென்றும், பாதுஷா மனதில் தோன்றி அக்கருத்தை எக்கோஜிக்கும் தெரிவித்தும், ஒரு சிறிய தண்டுடன் தஞ்சைக்கனுப்ப, அந்த எக்கோஜியும் வந்து கும்பகோணத்தில் சேனையைத் தங்கச் செய்து இளைப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

இந்தச் செங்கமலதாச நாயடு, விஜயராகவ நாயடு குமாரனென்று டிஸ்டிரிக்டு மானுயுல் சரித்திரத்தில்சொல்லப்பட்டிருக்கினும், அவரை விஜயராகவ நாயடுகாருடைய பேரன் என்று கனம் டெயிலர் புத்தகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆயினும் அச்செங்கமலதாச நாயடு சதா விஷ்ணுபக்தியிலீடுபட்டும், சத்தியத்திற்கும் சுவாமி பக்திக்கும் பயந்தவராகையால், நிரபராதியான தம்மீது எக்கோஜி படையெடுத்துவர எதுகாரணமுமில்லையே யென்று ஏமாந்திருந்தார். பிறகு வேவுகாரர்கள் ஓடிவந்து செங்கமலனை வணங்கி எக்கோஜியின் சேனைகள் கோட்டைக் கருகில் வந்து விட்டதென பதைத்துச் சொல்லியும்; தக்க தண்டு தளாதிகளோடு போய் தடுக்காமல், எக்கோஜிசேனை வரும் வழியில் துளசியைக் கொண்டுபோய் போட்டுவிடுங்கள், எக்கோஜி மராட்டியனும் மகம்மதியருடைய சேனைத் தலைவனுமாக இருப்பினும், பிறப்பில் இந்துவாகையாலும், விஷ்ணு சுவரூபமான துளசியைத் தாண்டி வரமாட்டாரென்றும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, கண்ணை மூடிக்கொண்டு விஷ்ணு பூஜையிலிருக்க, வேவுகாரர்களும், வேந்தன் உத்தரவுப்படி கோட்டையிலிருந்த இராமதுளசியைப் பிடுங்கி கூடைகூடையாகக் கொண்டுபோய் எக்கோஜி வரும்வழியில்

போட்டுவிட்டார்கள். மேற்படி துளசியின் மகிமையை அறியாத மராட்டியர் அதை மிதித்துக்கொண்டு யாதொரு தங்கு தடைகளில்லாமையால் கோட்டையை வந்து வளைந்துக் கொண்டு, உயுத்த செலவையும் கப்பத்தையும் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள்.

எக்கோஜி வந்த உத்தேசத்தை அறியாத செங்கமலதாசன், மராட்டியர் விஷ்ணு பக்தியும் இந்த மதாபிமானமுமில்லாத அசத்தியர்களென்றும்; இனி அவர்களோடு எதிர்த்து சண்டைசெய்வது சத்தியவான்களுக்கும்; சுவாமிபக்தியுள்ளாருக்கும் தகாதென்றும் எண்ணி, கோட்டையின் வாசலைத் திறந்துவிடச் சொல்லிவிட்டு, தாம் அரியலூர் பாளையக்காரரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார்.

இது விஷயத்தைப்பற்றி தஞ்சாவூரிவாரு சரித்திரத்தில் வேறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது-எக்கோஜி கும்பகோணத்தில் தங்கி இருந்தபோது பொறாமைகொண்ட வெங்கண்ணன் போய் "இப்படிப்பட்ட சோழதேசத்துக்கு தாங்கள் இராஜராக இருப்பதுபோய் ஒரு துலுக்கனுக்கு கீழிருந்துக்கொண்டு, இந்த செங்கமலனிடம் கப்பம் வாங்கி பிழைப்பது புருஷத்தனமல்லவே, என்று பலவாறு சொல்ல," எக்கோஜிகேட்டு நம்மைப்போன்ற இந்துவாகிய செங்கமலனைக் கெடுத்து, அவன் இராஜ்யத்தைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுக்கொள்வது தருமமல்லவென்றும், இது சங்கதியைக் கேட்டால் பாதுஷா தம்மிடம் சிறையிலிருக்கும் எக்கோஜியின் தந்தையையும், தம்மையும் கொன்று விடுவானென்றும்; மேலும், தஞ்சைக்கு அருகில் திரிசிரபுரத்தாரிருப்பதால், அவர்கள் செங்கமலனுக்கு உதவி செய்ய ஆரம்பித்தால், தூரதேசத்தாராகிய தமக்கு கஷ்டம் வந்து விடுமென்று சொல்லி வெங்கண்ணனைக் கண்டித்தும், வெங்கண்ணன் கேளாமல் சமஸ்தானத்தை எப்படியாவது கெடுத்துவிடவேண்டுமென்று ஒரு உபாயம் செய்தார்- அதாவது "எக்கோஜி செங்கமலதாசனைக் கொன்று தஞ்சையைப் பிடித்துக் கொள்ள சமயம் பார்ப்பதாயும், உடனே கோட்டையை விட்டு வெளியே ஓடிப்போகாவிட்டால் பிராணன் மிச்சமாகாதென்றும் பயப்படுத்தி, ஆஷாட பூதியாகிய வெங்கண்ணன் செங்கமலதாசருக்குக் கடிதம் எழுத, பதினான்கு வயதையுடைய செங்கமலதாசு பயந்து அரியாலூருக்கு ஓடிப்போகவே; இது சங்கதியைப்பற்றி அந்த வெங்கண்ணன் சொல்லி, எக்கோஜியின் மனதை கலக்கவே, எக்கோஜியும் கோட்டைக்குள் வந்து செங்கமல தாசருடைய சத்தியத்தையும் பக்தியையும் பார்த்தும்; அவர் அனாவசியமாக கோட்டையை விட்டுப் போனதைப்பற்றி விசனப்பட்டும்; அவரை மறுபடியும் தருவித்து பாதுஷாவின் கப்பத்தையும் கடனையும் கட்டிவிட்டு, எப்போதும் போல தஞ்சையை ஆண்டுவரும்படி சொல்லியனுப்ப; இராயசம் வெங்கண்ணன் இப்படிச் செய்யதகாதென்றும், எக்கோஜிக்கு பலவித தந்திரோபாயங்களைச் சொல்லி, தஞ்சையைத்தாமே ஆண்டுவரும்படி வேண்ட, எக்கோஜி இப்படிப்பட்ட அக்கிரமம் செய்தால் பாதுஷா அங்கீகரிக்க மாட்டாரென்றும், தாமும் இப்படிப்பட்ட அக்கிரமத்தை நடத்த இஷ்டப்படவில்லை

என்றும் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கையில், பீஜப்பூர் பாதுஷா இறந்துவிட்டதாகவும், அவர் சந்ததிகள் அச்சமஸ்தானத்திலிருக்கும் இந்து உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கொடுத்திருந்த பெரிய உத்தியோகங்களைப் பிடுங்கித் தம் இனத்தாரான மகமதியருக்கே கொடுத்துவருவதாகவும் சங்கதி வந்தமையால், "பணமென்றால் பிணமும் வாய்திறக்கும்" என்ற பழமொழிப்படி, மஹாயோகியரான எக்கோஜியின் மனமும்கெட்டு தஞ்சாவூருக்குத்தாமேராஜன் என்றுபட்டங்கட்டிக்கொண்டார். இவரிப்படி தஞ்சையிற் பட்டங்கட்டிக்கொள்ளவே, செங்கமலதாச நாயடு பயந்து அரியலூருக்குப்போகச் சம்பவித்தது-அப்போது அந்த அரியலூர் மதுரைஸமஸ்தானத்தைச்சார்ந்ததாகவும், அச்சமஸ்தானத்தார்தமது தஞ்சை குடும்பத்தாருக்கு பழய பகைவரானபடியினாலும், என்ன கஷ்டம் சம்பவிக்குமோவென்று மனோசிச்சியம் செய்யச்சே; அப்போது அந்த அரியலூருக்கதிபதியாக இருந்த இரங்கப்ப நாயடு எதிர்வந்து செங்கமலருடைய பயத்தைப் போக்கி, தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துப்போய் ஆதரிக்க; தஞ்சை மன்னருக்கு மராட்டியராலுண்டான கஷ்டத்தைக் கேட்டு சேதுபதி ஒரு சிறிய தண்டுடன் சண்டைக்குவர, சேதுபதியின் உள்ளுளவை அறிந்த வெங்கண்ணன் 2000 குதிரைப்பட்டாளத்தோடும் 6000 பதாதிகளோடும்போய்த் தாக்கி தந்திரமாக வசப்படுத்தி சமாதானமாக்கிவிட்டார் பிறகு செங்கமலதாச நாயடு புதுக்கோட்டைக்குவர அங்கு அவரையும், அவர் குமாரர்களான விஜயமன்னாரு நாயடுவையும், பங்காருசாமி நாயடுவையும், தக்க மரியாதையோடு வரவழைத்து வைத்திருக்கையில்; இலங்கையைச் சார்ந்த கண்டிதேசத்தில் இராஜனாக இருந்த நாயடுகாருக்கு இந்த விஜய மன்னாரப்ப நாயடு குமாரத்திகளை விவாஹம் செய்வித்துக்கொடுத்ததில், அவர் இவர்களுக்கு பூண்டி, நாட்டை ஜாகீராகக் கொடுத்தும்; பிறகு தமக்கு சந்ததி இல்லாமையால் இந்த விஜயமன்னார் நாயடு குமாரர் விஜயராகவலு நாயடுகாரை சுவீகாரம் செய்துக்கொண்டும், இலங்கைத்தீவிற்கு அரசனாக்கினார்கள்-மற்றொரு குமாரராகிய பங்காருசாமி நாயடு ஜம்புகேசுவரத்தை யடுத்த கொண்டையம்பேட்டையிற் குடிப்புகுந்தார். இப்படித் தஞ்சையில் அதிக வீரதீரத்துடனும், பக்தி விசுவாசத்துடனும் ஆண்டுவந்த நாயடு ஸமஸ்தானம் தேசாபிமானம், மதாபிமானமற்ற மன்னர்கள் காலத்தில், மற்ற மன்னர் வசமாகச் சம்பவித்தது என்ன பரிதாபமான விஷயம்! இந்த தஞ்சை நாய்க்கருடைய வம்சாவளியை நாகை நீலலோசனி பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் பி. எ. இராஜய்யங்கார் எழுதி வந்த வாசகங்களிலும், ஸ்ரீ சரவணப்பிள்ளை எழுதிய மோஹனாங்கி புத்தகத்திலும் ஸ்ரீ-குப்புசாமி சாஸ்திரிகள் எழுதிய நாயக்கராஜ சரித்திரத்திலும் தஞ்சை சரித்திரத்திலும் விவரமாக காணலாம்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்டிர ஸமஸ்தானமன்னர்கள் வம்சாவளி.

---

1. பாபாஜி பவுஸலே—இவர் புனவுக் கருகிலுள்ள மூன்று கிராமங் களுக்குந் தலைவர்.
2. மாலோஜி—நைஜாமிடம் வேலையிலிருந்தவர்.
3. வாஹோஜி
4. ஸஹோஜி—1544-ஆம் வருஷம் பிறந்தவர். துக்காபாய் மோஹிதி யை மணந்தார்.
5. மேற்படி மனைவி ஜீஜிபாய்.
6. எக்கோஜி-வெங்கோஜி தஞ்சையைசெங்கமலனிடமிருந்து பிடித்தனர்
7. ஸாந்தோஜி ஸம்சாரி புத்திரனல்லன்.
8. ஸாஹோஜி—1648-1711 சந்ததியற்றவர்.
9. சார்போஜி—1711-1729 மேற்படி.
10. துக்கோஜி—1729-1736
11. பாபாசாஹிப்—1736-37 ஸ்ரீ ஜானுபாய் புருஷர்.
12. ஸாஹோஜி—1749 ஸஹோதிரன் சண்டைக்காக ஆங்கிலேயருதவியை தேடினார். 1765-ல் இறந்தார்.
13. பிரதாபஸிங்கு மகாராஜா - வைப்பாட்டி மகன் 1778-ல் இறந்தார்.
14. துளஜி ராஜா—1765-1788 ஆற்காடு நவாபுடன்,1767-ல் சண்டை இட்டார்.
15. அமர்ஸிங் மகாராஜா—1788-1898 அவிவேகன்.
16. சார்போஜி ராஜா—1798-1833 தத்து புத்திரன்.
17. சிவாஜி மகாராஜா—1833-1855 பொம்மைராஜா.
18. விஜயமோகன முக்தாம்பாபாய் கடைசிராணி.

நாயக்கருகளுக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த மஹாராஷ்டிர மன்னர் களில் பெரும்பாலோர், சிற்றின்பத்தில் காலம்போக்கி; மிதமிஞ்சிய கடன்களை வாங்கிக் கெட்டுப்போய் விட்டாலும், தஞ்சையில் சங்கீதம் சிற்பவிஞ்ஞான வித்தை முதலான சில சீர்திருத்தங்கள் விருத்தியாயின. விருத்தியாகியும் என்ன? அரசர் இராஜாங்க விஷயத்தைக் கவனிக்காமல், அருமையான காலத் தையும்,அருத்தத்தையும், அரிவையர்க் கீந்து அழிந்து விட்டபடியால், 1857ல்

வருஷம் தஞ்சை நகரம் ஆங்கிலேய கவர்ன்மெண்டில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த மஹாராஷ்டிரருடைய விருத்தாந்தத்தை கடைசி அத்தியாயத்தில் விவரமாகக் காணலாம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மதுரையில் நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

இப்புத்தகத்தின் இரண்டாவது பாகத்தின் கடைசியில், மதுரையில் சரியான பாண்டியர்களிருந்து ஆண்டுவராமையால்; குடிகள் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தார் அப்பாண்டிய தேச நகருக்கு

கி. பி. 1404 வருஷம் இலக்கதாமனை நாயடுகாரையும்,
ஷை 1449-1500 வருஷம் நரச நாயடுகாரையும்
ஷை 1451 ஷை முத்தன்ன நாயடுகாரையும்
ஷை 1500-1515 வருஷம் தென்னமநாயடுகாரையும்
ஷை 1515-1519 வருஷம் நரஸிம்ம நாயடுகாரையும்
ஷை 1519-1524 வருஷம் குருகுரு திம்மநாயடுகாரையும்
ஷை 1524-1526 வருஷம் கட்டியம் காமய நாயடுகாரையும்
ஷை 1526-1530 வருஷம் சின்னப்ப நாயடுகாரையும்
ஷை 1530-1535 வருஷம் ஐகதேவ நாயடுகாரையும்
ஷை 1535-1544 வருஷம் விசுவநாத நாயடுகாரையும்
ஷை 1544-1545 வருஷம் வருதப்ப நாயடுகாரையும்
ஷை 1545-1546 வருஷம் தொம்பச்சி நாயடுகாரையும்
ஷை 1546-1547 வருஷம் விசுவநாத நாயடுகாரையும்
ஷை 1547-1558 வருஷம் விட்டல நாயடுகாரையும் பிரதி நிதிகளாக அனுப்பி ஆண்டுவரச் செய்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறோம்.

அப்படி வந்து ஆண்டவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சரியாக எழுத சரியான சாதனங்கள் நமக்கு கிட்டாமையால்; கேவலம் கேள்வியினாலும், யுக்தியினாலும் எழுதி காலத்தைப் போக்குவதைவிட சிலாசாசனங்களினால் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற சரியான சரித்திரம் எழுதுவது சிரேஷ்டமல்லவா?

அப்படி சரியான சிலாசாசனங்களால் தெரியவருகிற சரித்திரம் ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாருடையவும் அவர் சந்ததிகளுடையவும் சரித்திரங்களாகையால் அவைகளைப் பற்றிச் சங்கிரகமாக எழுதுகிறோம்.

மதுரையிலாண்ட

நாயடு ஸம்ஸ்தான வம்சாவளி.

సీసమాలిక.

శ్రీవిష్ణుమూర్తికి చెలువయౌ లక్ష్మికి । తమ్ముడై వెలసిన ధన్యచంద్ర । వంశసంభవులైన, వరమహాక్షత్రియు । లని యెడు శ్రీగార నామ్యములగును । వరగుచుం చెడికోట, బలిజె వారను పేర । వ్యవహరింపఁ చుసుండు వార లైన । బహుళ శ్రీపాండ్య భూపతుల పరంపర । వివరంబు తెలియుడి, విశ్వ మందు । నాగమనాయుడు, నయవిశ్వనాథుడు । పెద్దకృష్ణప్పయు, పృథివియందు । పెద్దవీరప్పను పేరు నాయుడు విశ్వ । నాథుండు కృష్ణప్ప నాయడు మఱి । ఘనవిశ్వనాథుడు, కస్తూరి రంగప్ప ముద్దుకృష్ణప్పయు మఖ్యులైన । స్త్రీ ముద్దువీరప్ప, తిరుమలనాయుడు । మంగమ్మను విజయ రంగచొక్క । నాథనాయుడును, మీనాక్షమ్మ కడగాను । పద్నాల్గు మనువుల పాటిగాను । పద్నాల్గు ప్రభువులు భాగురంగాఢ్యులు । శిష్యరాజ్యంబును చేయుచుండ్రి &c. * * * *

விஜய நகரத்தின் ஸம்ஸ்தானம் அச்சுததேவராயலு காலத்தில் (கி. பி. 1559-ஆம் வருஷம்) பாண்டிய நாடு ஸ்வாதீனமாகி, விசுவநாத நாயடைத் தமது பிரதிநிதியாக நியமித்தார்கள். அவர் சந்ததி வம்சாவளி விவரமாவது:—

1. நாகம நாயடுகாரு சகாப்தம் 1460 or கி. பி. 1538 வருஷம்.
2. விசுவநாத நாயடு (1)—1559-1563
3. குமார கிருஷ்ணப்ப நாயடு-1563-1573-
4. கிருஷ்ணப்பநாயடு, பெரிய வீரப்ப நாயடு, விசுவநாதநாயடு 1573-95
5. லிங்கயநாயடு, விசுவநாத நாயடு-1595-1602.
6. முத்து கிருஷ்ணப்ப நாயடு—1602-1609-வருஷம்.
7. முத்துவீரப்பநாயடு—1609—1623-வருஷம்.
8. திருமலைநாயடு—1623—1659-வருஷம்
9. முத்து அளகிரிநாயடு—1559-1660-ஹு
10. சொக்கநாத நாயடு—1660-1682-வருஷம்.

11. முத்தலிங்கய்யநாயடு 1677-வருஷம்.
12. இரங்ககிருஷ்ண முத்தவீரப்ப நாயடு 1682-1689.
13. மங்கம்மகாரு—1689—1704-வருஷம்.
14. விஜயரங்கநாத சொக்கலிங்கநாயடு—1704—1731-வருஷம்.
15. மீனாக்ஷியம்மகாரு—1731—1736-வருஷம்.
16. பங்காரு திருமலைநாயடும். விஜயரங்கநாத நாயடுகாரும்-1736.

இப்படிப்பாண்டியநாட்டில் 16-நாயடுகோரு சந்ததிகள் ஆண்டுவந்தார்கள்.

இவர்கள் காலத்தில் பாண்டியநாடு பலவிதத்திலும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று பிரகாசித்தது. ஆகையால் அப்படி ஆண்டவர்களில் சிலருடைய சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகமாக இதனடியில் எழுதுகிறோம்.

மதுரையில் நாயடு ஸமஸ்தானம்.

மதுரையில் (பாண்டியநாட்டில்) நாயடுகோரு சமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர்களில் முதன்மையானவர் ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகோரு என, ஸ்ரீஸ்தலப் புத்தகத்திலும், மிஸ்டர் டெயிலர் (Mr Taylor) கிரந்தத்திலும், கனான் டென்டு ரிக்கார்டுகளிலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இந்த விசுவநாத நாயடு மதுரையில் நாயடு ஸமஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தகாலம் கி. பி. 1559-ஆம். இவருடைய தந்தை விஜயநகர ஸமஸ்தான உக்கிராணகர்த்தராயும், பிறகு ஸமஸ்தான தளகர்த்தராயுமிருந்த கோட்டிய நாகமநாயடு. அவர் அப்போது விஜயநகரஸமஸ்தானத்துக்கு இருந்த 50 இராஜ்யங்களில் நாற்பதினாயிரம் குதிரைப்பட்டாளமும், நாலாயிரம் யானைப்பட்டாளமும், பத்தாயிரம் ஒட்டகைப்பட்டாளமுமுள்ள பெரிய சேனைகளுக்கு நேர்ப்பட்ட தளகர்த்தராக இருந்ததன்றியே; தனக்குச் சொந்த காப்புக்கு ஆயிரம் குதிரைப்பட்டாளத்தையும், 20,000 பதாதிகளையும் வைத்துக்கொண்டும், அவைகளின் செலவுக்காக, ஆறு காடுமுதல் இராமேச்சுரம் உள்படவிருந்த குறுநிலமன்னர்களிடம் பேஷ்கஷ் வசூல்செய்துக்கொள்ள அதிகாரம்பெற்றிருந்தார். அவருடைய தலைப்புதல்வர் தான் விசுவநாத நாயடு.

அந்த கோட்டிய நாகமநாயடுகாருக்கு புத்திரசந்தானமில்லாத கவலையால், அநேகவிரதங்களைப் பூண்டும், கடைசியாக காசிக்ஷேத்திரத்திற்குப் போய் கங்காநதிக்கரையில் அநேகநாள் தபஞ்செய்து வந்ததில், ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை ஸ்ரீ காசிவிஸ்வநாதருடைய அருளையால் பிறந்தமையால், அம்மகவுக்கு விசுவநாதன் என்று பெயரிட்டார். இந்த விசுவநாதன் பிறந்த வருஷம் 1500 என்று சிலரிகார்டுகளில் காணப்பெற்றாலும், வேறுசிலசாசனங்களினால் 1510 வருஷம் என்று தெரிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இப்படி இவர்பிறந்த வயதைப்பற்றி பலசாசனங்கள் வித்தியாசப்பெற்றிருக்கினும், இவர் மதுரைக்கதிபதியாகும்போது சுமார் நாற்பது வயதுக்குள் இருக்கவேண்டும்.

இந்த விசுவநாதர் சிறுபையனாக இருக்கும்போதே கல்வி, கேள்விகளில் அதிகவிருப்பமுள்ளவராக இருந்ததன்றியில், தன் தந்தையைப்போலவே யுத்தத் தொழிற்பயிற்சியிலும் சிறந்து சுத்த வீரனாகி, அப்போது விஜயநகரத்தை நாடிவந்த மகமதியரைத் தாக்கி தன் தோள்வலிமையைக் காட்டியதனால்; 1535-ம் வருஷம் அச்சமஸ்தானத்தின் சேனைத்தலைவராக நியமிக்கப்பெற்றார்.

மதுரையில் பாண்டியருடைய வார்சுகளில் ஒருவராகிய 'சந்திரசேகர பாண்டியன்' ஆண்டு வரும்போது, தஞ்சையிலிருந்த 'வீரசேகர சோழன்' படையெடுத்துப் போய்ச்சண்டைசெய்து, ஜயித்துப் பாண்டியநாட்டைச் சோழநாட்டோடுசேர்த்துக்கொள்ள; அப்போதுசக்தி சகாயமற்ற சந்திரசேகர பாண்டியன் சங்கடப்பட்டு, விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி அச்சுத தேவராயனு அவர்களிடம் போய் முறையிட; விஜயநகர ஸமஸ்தானபதி அப்பாண்டியனின் விஷயத்தில் பரிதபித்து, 1564-ம் வருஷம் தமது தளகர்த்தர் நாகம நாயடுகாரைத் தருவித்து, தக்க தண்டு தளாதிகளைக் கொடுத்து, தெற்கே தஞ்சைக்குப்போய் வீரசேகரனுடைய கொட்டத்தை யடக்கி, மதுரையைச் சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்து வரும்படி சொன்னார். அந்த நாகமநாயடும் ஸமஸ்தானத்தின் உத்திரவின்படி சாலிவாகன சகாப்தம் 1400௵-ம் காளயுக்தி௵-ம் பங்குனி மாதம், 15-ம் தேதி தஞ்சைக்கு வந்து வீரசேகரனைத் தாக்கி; மதுரையைப் பிடித்து சந்திரசேகர பாண்டியனுக்கு (பட்டமேற்படிக்) கொடுக்காமல்; பேராசையில் தானே பாண்டியனென்ற பட்டத்தைக்கொண்டு ஆண்டுவர; விஜயநகர ஸமஸ்தானபதிக்குத் தெரிந்ததில், அவர் அதிக விசனப்பட்டு, தமது ஸமஸ்தான மந்திரி பிரதானி சேனாவீரர் கூடிய சபையைக் கூட்டி, அச்சபைக்கு முன்பாக நாகம நாயடு செய்த இராஜதுரோகத்தையும், அக்கிரமத்தையும் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துப்; இப்படிப்பட்ட இராஜதுரோகியின் சிரசைக் கொண்டு வந்து எனது பாதத்தண்டையில் வைக்கும் வீரன் இச்சபையில் இல்லையோ? என்று பலதரம் வீரகோபத்துடன் கர்ஜித்துச் சொன்னார்.

அப்போது அந்தச் சபையில் ஒருவராக இருந்தவரும், பாண்டியனை மோசஞ்செய்த அந்த நாகம நாயடுவின் குமாரனுமாகிய இந்த விசுவநாயடு எழுந்து வணங்கி, "பிரபு! துரோகியும், எனது பிதாவுமாகிய நாகம நாயடுவின் சிரசைக் கொண்டுவந்து, தங்கள் பாதத்தடியில் வைத்து, தங்கள் புகழை பாண்டிய நாடெங்குமோங்கு படி செய்விக்க இதோ சித்தமாக இருக்கிறேன், உத்தரவு தர வேண்டும்" என்று கேட்க; விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி கேட்டு இந்த விசுவநாதன், நாகம நாயடுவின் குமாரனாகையால், இவனும் தனது தந்தையோடு சேர்ந்துகொண்டு, பின்னும் பலவித வம்புகளைப் பாண்டிய நாட்டிற்குச் செய்து விடுவானோ என்று சந்தேக முற்றாலும்; விசுவநாதன் சிறுபிராய முதல் சத்தியம், சுவாமி பக்தி, இராஜ பக்திகளிற் சிறந்தவனென்று நேரில் கண்டிருந்தவராகையால், அவரிடமிருக்கவேண்டிய சந்தேகத்தை விட்டு, பூரண நம்பிக்கை வைத்தும், தக்க தண்டு தளாதிகளைக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

இராஜவிசுவாசத்தில் சிறந்த விசுவநாதரும் தெற்கே மதுரைக்கு வந்து, தமது தகப்பனாராகிய கேம நாயடுடன் பிரமாத சண்டைசெய்து, அவரைப் பிடித்துச் சிறையில் வைத்தும், கலகத்தை யடக்கியும், சந்திரசேகர பாண்டியனைச் சிங்காசனமேற்றியும், இப்படி நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்குத் தெரிவிக்க; இராயலு கேட்டு, விசுவநாதருடைய வீரதீரத்தையும், இராஜ விசுவாசத்தையும் பற்றிப் புகழ்ந்து, இவ் விசுவநாதரால் சிறையாகப் பிடிக்கப் பட்டிருந்த நாகம நாயகனை விசுவநாத நாயடு மேலிருந்த விசுவாசத்தின் பொருட்டு விடுதலை செய்யும்படியாகவும், விசுவநாதரைப் பாண்டியனுக்கு கொஞ்சகாலம் உதவியாகவிருந்து சகாயம் செய்யும்படியாகவும் சொல்லியனுப்பினர்.

இப்படிப் பட்டம் பெற்ற இந்த சந்திரசேகர பாண்டியன், வைப்பாட்டி மகன் என்றும், அத்தோடு இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும் சக்தியும், சேனையும் அற்றவனென்றும்; ஆகவே, மதுரையில் மறுபடியும் கலகங்களுண்டாகுமென்றும், அப்போது விசுவநாதரிடம் போதுமான தண்டு தளாதிக விருப்பதோடு, இவருடைய இனத்தார் இத்தென்னாட்டில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் குடியேறி இருப்பதால், அரசருக்கு அவர்களுடைய சகாயமும் கிடைக்குமென்றும், கடைசியாக விசுவநாதர் சத்தியம், சாந்தம், சுவாமிபக்தி, பரோபகாரம், குடிகளிடத்து பச்சாதாப முதலான குணச்சிறப்புகளை இயற்கையாகவே பெற்றிருப்பதாலும், இப்படிப் பெற்ற விசுவநாதரென்னும் உத்தமனை மதுரையில் சில காலம் தங்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும், மதுரைக் குடிகள் திரண்டு விஜயநகரத்தாரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள; அவ்விஜயநகரத்தாருஞ் சந்தோஷமடைந்து, விசுவநாதரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியனுக்கு வேண்டிய உதவியையும், குடிகளுக்கு வேண்டிய சகாயத்தையும் செய்யும்படி உத்தரவனுப்ப; விசுவநாதரும் சமஸ்தான உத்திரவின்படி பாண்டியனுக்கு உதவிகள் செய்துகொண்டும், அப்போது பழனி திண்டுக்கல் மதுரைக்கடுத்த பயங்கரமான காடுகளைக் களைந்து விவசாயம்செய்து ஜீவனம் செய்யும்படி தம்மினத்தாருக்கு நிலங்களைக் கொடுத்தும், குடித்தனத்துக்கு வேண்டிய சாதனங்களையும் செய்து வருகையில்; சந்திரசேகர பாண்டியன் பரமபதமடைய, அவன் பாலிய குமாரன் வீரபாண்டியன் சிங்காசன மேறினான். அந்தப் பாலிய பாண்டியனும் அற்பாயுசாக இறந்துவிடப், பாண்டிய நாட்டிற்கு வார்சுகவில்லாத குறையைப் பற்றி விஜய நகரத்தாருக்கு அறிவிக்க; அவர் விசுவநாதருடைய உண்மையையும், உதாரத்தையு மறிந்து இவரையே பாண்டியநாட்டிற் கதிபதியாக்கி, சிங்காசனமேற்றி ஆண்டுவரச் செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, மகுடாபிஷேகத்துக்குக் கங்கை ஜலத்தோடும், விஜயநகர துர்க்கையின் பிரதிமையோடும், பிராமண பண்டிதர்களும் உத்தரவின்படி மதுரைக்கு வந்து விசுவநாதருக்கு இரவுத்திரி நாம வருஷம், கார்த்திகைமாதம் 15ம் தேதி கூடிய சுபதினத்தில் பாண்டிய நாட்டுக்குப்பட்டம் கட்டிவைத்தார்கள்.

விசுவநாத நாயடுகாரின் ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1559-ஞு முதல் 1563-வரையில்.

இப்படிப் பாண்டியநாட்டுக்குப் பட்டம் கட்டிய விசுவநாத நாயடுகாரு சிங்காசனமேறி இராஜியபாரத்தைத் தாமே நேரில் நடத்த வாய்க்கவில்லை; பாண்டிய நாட்டுக் குடிகள் இவருடைய தரும குணங்களையும், சுத்த வீரத்தனத்தையும் கண்டு இவரிடம் நம்பிக்கை யுண்டாகி நாட்டுப்புறங்களுக்கு வலசையாகப் போயிருந்த பெரும்பான்மையான மானமுள்ள குடிகளெல்லோரும் மறுபடியும் நாட்டில் வந்து வசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். குடித்தனம் விவசாயம் செய்யுங் கிருஷிகர் குதூகுலமடைந்து கிருஷிக்கு வேண்டிய காடு நிலங்களைத் தர்காஸ்துசெய்து தரும்படி தேடிக்கொண்டுவந்தார்கள். பிரம்மஞானத்திற் சிறந்த பிராமணர்களெல்லாரும் தங்களுக்கு வேண்டிய அக்கிரஹாரங்களையும், கோயில் குளங்களையும் நியமித்துத் தரும்படி தோத்திரம் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். விசுவநாதர் சோழன் மீது படையெடுத்து வந்தபோது இவருக்குத் துணைநின்று சண்டை செய்து உதவிய உறவினர் முதலானவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்துக்கும், உதவிகளுக்கும் தக்க பகுமான மிராசு மானியங்களைத் தரும்படி கேட்க எதிர்பார்த்தார்கள். மேலும் புராதான பாண்டியர்களுடைய கைப்பட்டி மக்களிற் சிலர் கள்ளர் மறவர் முதலான சிலர்களைக் கூட்டி நாட்டில் குட்டிக்கலகங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிப் பாண்டிய நாடு தலைவிரிக்கோலமாக இருப்பதை யறிந்த விசுவநாத நாயடுகாரு, இத்தியாதி குறைகளை நீக்கிக் குடிகளுக்குச் சுகவாழ்வை உண்டாக்கவேண்டிய வன்மையைத்தரதயது இஷ்டதேவதையை வணங்கி வேண்ட; அத்தேவதையின் அருளால் அப்போது அரியநாயகம் என்னும் உத்தம மந்திரி அகப்பட்டார்.

அரியநாயக முதலியாரவர்கள்,

இந்த அரியநாயகம் எவரென்றால், காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் மெய்ப்பேடு என்னும் கிராமத்தில் ஒரு ஏழை வேளாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவர் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது, பெற்ற தாயார் இவரை ஓர் பாயின்மேல் படுக்கவைத்து ஜலத்துக்கு வெளியே போயிருக்கும்போது, ஒரு பெருநாகம் வந்து இக்குழந்தையின் உடலைச் சுற்றிக்கொண்டும், அதன் படத்தைக் குழந்தையின் தலைக்குமேல் குடைபோல் மறைத்தும் நிற்க; மாதா வந்து பார்த்து பயந்து பாம்பை யோட்டிப் பிள்ளைக்குண்டான பயங்கரத்தை பெரியோரிடம் சொல்ல அப்பெரியோர் கேட்டு, இந்தப் பிள்ளை பிரபல பிரபுவாக வாழ்வானென்று சொல்லினராம். பிறகு பிள்ளைக்குப் பதினைந்து வயதானபோது ஓர் பிராம்மண

ஜோஷியர் கண்டு "நீ பிரபல பிரபு ஆவாய்! அப்போது உனக்குண்டாகும் சொத்தில் கால்பாகம் எனக்குத் தரவேண்டும்" என்று ஜோஷியம் சொன்னாராம்.

இப்படி அரியநாயகம் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே இவருடைய பிற்காலத்துப் பிரபலத்தைச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்தபடி, இவர் கல்வியில் முக்கியமாகக் கணிதத்தில் நிபுணராயும், மல்யுத்தம், வில் யுத்தம் முதலான யுத்தப் பயிற்சிகளிற் சிறந்தவராகி இருந்தபடியால்; விஜயநகர சமஸ்தானபதியினிடம் யாதாவது ஒரு வேலையைச் சம்பாதிக்கலா மென்று போக; அங்கு இராயனது சமஸ்தானத்தில் ஓர் சிக்குமுக்கலான கணக்கினால் சபையார் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்ததை, இந்த அரியநாயகம் கண்டு, உடனுக்குடனே அக்கணக்கின் விவரத்தை வெட்ட வெளியாக்கியும், இராயனுடைய ஜாதகத்தை பரிசோதித்து ஜோஷியம் சொல்லியும்; நவராத்திரிகாலத்தில் கொல்லும் எருமைக்கழுத்தின் குறிப்பான இடத்தைக்காட்டியும் வந்ததினால், இராயனுக்குச் சந்தோஷம் ஜனித்து, தமது அரண்மனையில் ஒரு கணக்குப் பிள்ளைவேலையில் அமர்த்திக் கொண்டார். இவர் இப்படி சிறுவேலையில் அமர்ந்திருக்குங் காலில், இவருடைய புத்தி யூகத்தை இராயனுகண்டு இவரை தமது மந்திரிகளில் ஒருவராக்கியும் இவருக்கு பல்லாக்கு மரியாதையையும், முதலியார் என்ற பட்டத்தையும் கொடுத்து மரியாதைச் செய்தார்.

அதாவது விஜயநகர ஸமஸ்தான பிரபுக்கள் பிரதிவருஷமும் காட்டிற்குள் வேட்டைக்குப்போய், ஓர் காட்டெருமையை வலைவீசிப் பிடித்துவந்து, தமது ஸமஸ்தானத்தில் பிரதிவருஷம் நடக்கும் நவராத்திரியென்னு முற்சவகாலத்தின் பத்தாம்நாள் உற்சவம் கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின் முன் ஒரே வெட்டில் சிரம்வேறு முண்டம் வேறாக வெட்டிப்பலி கொடுப்பது புராதான வழக்கம். அவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து அந்த வருஷமும் காட்டிற்குள்சென்று கம்பீரமான ஒரு காட்டெருமையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின் முன் பலி கொடுக்க வந்தபோது, அந்தக் காட்டெருமையின் கொம்புகள் அதிகமாக நீண்டும், விரிந்தும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்ட பயங்கர கொம்புகளையுடைய எருமையை ஒரே வெட்டில் வெட்ட முடியாமல் காவலாளிகள் மனோசஞ்சலம் செய்தார்கள். அந்த எருமையின் சிரம் ஒரே வெட்டில் துண்டிக்கப் படாவிடில், சமஸ்தானத்துக்கே கெடுதியுண்டாகு மென்ற சகுன பயமிருப்பதால், இந்தப் பயத்தைக் கருதி இக்கருமத்தைச் செய்ய இராயனு முதலானவர்கள் என்னத் என்னவெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றிருக்கையில்; இத்தியாதிகளை அறிந்த அரியநாயகம் ஓடிவந்து அந்த எருமையை எப்படி நிற்க வைத்து, எந்த விடத்தில் எப்படி வெட்டினால் ...ண்டாகும் என்னும் உபாயத்தைச் சொல்ல; அந்த உபாயத்தின்படி காவற்கா...ன் வெட்ட, எருமையின் கழுத்து ஒரே வெட்டில் வெட்டப்பட்டதைக் ...டு, இராயனும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்தானத்தாரும் அரியநாயகத்தின் அற்புத...க்கு ஆச்சரியித்து, அவரை அரண்மனையில் அந்த ஸமஸ்தான உத்தியோகத்

வீரக

தேதி

தில் அமர்த்தினார்கள். இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி கனம் டெயிலர் (W. Taylor's) வேறு விதமாக எழுதி இருக்கிறார்- அதாவது அப்போது 16 வயதையுடைய இந்த விசுவநாத நாயடுகாரின் சொற்பனத்தில் காளிகாதேவியார் வந்து அந்த எருமையின் கழுத்தை வெட்டவேண்டிய விடத்தைக் குறிப்பாகச் சொன்னதாகவும், அந்த சொற்பனத்தின்படி விசுவநாத நாயடு எழுந்து ஸமஸ்தான ஆயுதச் சாலையிலிருந்த 2, முதல் 8 அங்குல் அகலமுள்ள கத்தியைக்கொண்டு அந்த எருமையின் கழுத்தை வெட்டி கீர்த்திப்பெற்றாராம்.(Vide Pages 7.15 Vol2 - O. H. N. by Rev. W. Taylor)

இப்படி அரண்மனையில் அந்தஸ்தான ஆளுவையில் அமர்த்தப்பட்ட அரியநாயகம், அனேகொருநாள் அதிவீரதீரரென்ற சில மல்லக ஜட்டிகளோடு மல்லயுத்தம்செய்து ஜயித்த சங்கதி யறிந்த இராயலு அவரை ஒரு தளகர்த்தராகவும் நியமித்துக் கொண்டிருந்து, நாகம நாயடுக்கு விரோதமாக விசுவநாத நாயடுத் தெற்கே தண்டுடன் போனபோது இந்த அரியநாயகத்தையும் துணையாக அனுப்பினார்.

இப்படித் துணையாகவந்த அரியநாயகம் பாண்டியநாட்டை ஜயித்தபிறகு, கேவலம் தண்டு தளாதிகளை விசாரணைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவருடைய மனோவலிமையையும்,தேக தாருட்டியத்தையும்,தீரத்தன்மையையும்,சத்தியசாந்தம், சுவாமிபக்தி, பரோபகாரம் இராஜவிசுவாசம் முதலான குணச்சிறப்புகளையும் நன்கறிந்திருந்த விசுவநாத நாயடுகாரு தம் சிங்காசன மேறியபிறகு தமது தரும ராஜ்ய பரிபாலனத்துக்கு உண்மையாக உதவி செய்ய,இந்த அரியநாயகத்தைத்தவிடத் தக்கவர் இடையாதென்று தெரிந்து,இவரையே தமது முதல் மந்திரியாகவும்,தளவாய் தளகர்த்தராகவும் நியமித்தும். இவருக்கு "முதலியார்" அதாவது பாண்டிய நாட்டு நாயடு ஸமஸ்தானத்திற்கு முதன்மையானவரென்று முடிசூட்டினார்.

இப்படி முதலியார் என்ற மகுடம் பூண்ட அரியநாயக முதலியார் மந்திரி தளகர்த்தராக நியமிக்கவே; அரியநாயக முதலியாரும் உடல்வேறு உயிரொன்றாக விசுவநாத நாயடுடன் கூடி, அவருடைய ஸமஸ்தான காரியங்களை எல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து, நிர்மாணித்துப் பாண்டிய நாட்டிற்கு நன்மை செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கையாடினார்கள்.

விசுவநாத நாயடுகாரும், அரியநாயக முதலியாரும் பாண்டியநாட்டிற் செய்த காரியங்கள்.

மஹாமதியூகியாகிய அரியநாயக முதலியாரை மந்திரியாகக் கொண்ட விசுவநாத நாயடுகாரு, முதலில் மதுரை மீனாக்ஷியம்மன் கோயிற் சுவரின் ஓரமாகக் கட்டப் பெற்றிருந்த புராதான பாண்டியருடைய கோட்டை கொத்த

ளம் வாய்க்கால்களை இடிப்பித்து; அவ்விடத்தில் இரட்டைச் சுவர்க் கோட்டை
யைக் கட்டுவித்தார். புராதன கோயில் கோபுரம் குளங்களைச் செப்பனிட்டுப்
பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய அக்கிரஹாரங்கள், வீதிகள், வாசல்கள், குளங்
கள், குட்டைகளை உண்டாக்கினார். கிருஷித் தொழிலுக்குப் போதுமான பாசன
வசதிகள் பக்குவமாக இல்லாமையால், வைகை நதியின்மேல் பேரணை, சிற்
றணைகளைக் கட்டி நதியின் மேற்பாகத்தில் அநேகங் கால்வாய்களை வெட்டியும்,
அவ்விடங்களிலுள்ள நிலங்களை உழுது பயிரிடக் குடிகள் வசிக்கத் தக்க கிரா
மங்களைக் கட்டுவித்தார்கள். இத்தியாதி செலவுகளுக்கு ஸமஸ்தானத்தில்
போதுமான திரவிய மில்லாமையால், விசுவநாத நாயுடுகாரு தமது தந்தை
நாகம நாயுடுடைய (பிரைவேட்) சொந்தப் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருளைத்
தருவித்தும், மந்திரி அரியநாயக முதலியாருடைய உயுக்தி யோசனையின்படி
பணத்தைச் செலவழித்தும் குடிகளுடைய சுகத்தை விருத்தியாக்கினார். இப்
படிச் செய்யவே, இதற்கு முன்பு ஒரு காணிபூமியைக்கூடக் கிருஷிசெய்யா
தவர்களெல்லோரும், கிருஷி வேலைக்காரம்பத்தில் காட்டுப்புறத்தில் பயிரி
டாத பூமியைக்காணப தபூர்வமாகி விட்டதன்றியில்; அக்காலத்தில் தஞ்சை
ஸமஸ்தானத்துக்குச் சார்ந்திருந்த திரிசிராபள்ளிவரைக்கும் பயிரிட்டுச் சிலசம
யங்களில் தஞ்சை மன்னருடைய பூமியிலும் பயிரிடச் சம்பவித்து, இரண்டு
இராஜாகளுக்குள்ளும்(பாண்டிய தஞ்சை ராஜர்களும்)எல்லைத் தகராறும் உண்
டாகச் சம்பவித்தது. அன்றியும் அக்காலத்தில் இராமேசுவரம், ஸ்ரீரங்கம் யாத்
திரை செய்யும் சாதுக்களுக்குத் தக்க வழிகளும், வசதிகளும் இல்லாமையால்
யாத்திரைக்காரர் காடு கரடுகளிலும் கள்ளர் மறவர் கைகளிலும் சிக்கித்தத்தளி
ப்பதையும் நீக்கக்கருதித் திரிசிராப்பள்ளி காட்டை மதுரைக்கும்,மதுரையைச்
சார்ந்த வல்லக்கோட்டையைத் தஞ்சாவூருக்கும் மாற்றிக்கொண்டால் நல
மெனத் தகுந்த நியாயங்களுடன் தஞ்சை மன்னருக்கு அறிவிக்க; அவரும் தம
து கேவல ஸ்திதியைக் கருதிச் சம்மதித்துக் கொண்டார்.

இப்படிச்சம்மதித்துத்திரிசிராப்பள்ளியைக்கொடுக்கவே, அங்கிருந்த புரா
தனக்கோட்டையை நீக்கி, அதே இடத்தில் புது கோட்டையைக்கட்டியும்,
அந்நகரத்தைசசுற்றிலும் இரட்டை மதில் சுவர் எழுப்பியும், அதன்கீழ்அகன்ற
வாய்க்கால்களை வெட்டிக்காவிரிஜலத்தால் நிரப்பியும், கோட்டைக்குள் அநேக
அக்கிரகாரங்கள், வீடுகள், வீதிகள், கிணறுகள், கோவில்கள், கடைகள், பண்
டசாலைகள் முதலானவைகளை நியமித்தும், நானாதேசத்துக்குடிகள், கிருஷிகர்,
வர்த்தகர், கைத்தொழிலாளர்கள் வந்து வசிக்கும்படியான வசதிகளை நியமித்
தும்; காவிரிநதியின் இருபக்கங்களிலுமிருந்தபயங்கரமான, காடுகளைவெட்டி,
யாத்திரைக்காரர் நிர்ப்பயமாகச்சஞ்சாரம்செய்யவும்; அவர்களுடன் துணையா
கப் போய்வரச் சில சிப்பாய் சேவகர்களை நியமித்தும்; ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில்
அநேக வேலைகளைச் செப்பனிட்டுப் புதுப்பித்தும், மானியங்களைக்கொடுத்தும்
வரவே; பற்பலநாட்டுப் பணக்காரரான யாத்திரிகர் பணபயம் பிராணபயமற்று
யாத்திரைசெய்தும்,இந்நாட்டின் செழிப்பையும் சுதந்திர சுகவாழ்வையும் கண்டு

இந்த ஸமஸ்தானத்தில் வந்து நல்ல வர்த்தக வியாபாரம் முதலானவைச் செய்யவும் ஆரம்பித்தனர். இப்படி விசுவநாதநாயடு திரிசிராப்பள்ளியில் சீர்திருத்தங்கள் செய்துவரும்போது, தெற்கே திருநெல்வேலியைச் சீர்திருத்தப்போயிருந்த அரியநாயகமுதலியாரைப் 'பஞ்சபாண்டவர்கள்' என்ற பெயரால் பழைய பாண்டியர்களுடைய சந்ததிகளென்றும், அவர்கள் விசுவநாதருடைய ஆக்ஞைக்கு அடங்கிநடக்கமாட்டோமென்றும், காயத்தாற்றேரிலிருந்து எதிர்த்தார்கள். அவர்களுக்கு அரியநாயகம் பலவிதமான புத்திமதிகளைச் சொல்லியும், தந்திரங்களைச் செய்தும் வெல்லக்கூடாமையாலும்; அப்போது தம்மோடு இருந்தசேனை கொஞ்சமாக இருந்தபடியாலும், இக்கஷ்டத்தை உடனே விசுவநாதருக்கு அறிவித்தார்.

விசுவநாதர் இச்சங்கதியைக்கேட்ட உடனே காலதாமதமின்றிக் காலாள் குதிரைப்பட்டாளங்களுடன் திருநெல்வேலிக்குவந்து, அந்தப்பஞ்சபாண்டியர்களைக் கண்டு பகிரங்கச் சண்டைக்கு வரும்படி கேட்க; அவர்கள் விசுவநாத நாயடுவின் பட்டாள வல்லமையைக்கண்டு, அவருடன் எதிர்த்து சண்டைசெய்யச் சேனையும் திரவியமுமில்லை என்றும்; விசுவநாதர் ஒருவருடனே ஒரே காலத்தில் [illegible] யுத்தம் செய்ய மாத்திரம் தங்கள் ஐவருக்கும் சக்தி இருக்கின்றதென்றும் சொல்லியனுப்ப; விசுவநாதரும் அதற்குச் சம்மதித்துத் தமது சேனையையும், ஆயுதத்தையும் அரியநாயகரிடம் கொடுத்துவிட்டு; அவருக்கு எதிராகவே வந்து அந்த ஐந்து பாண்டியர்களிடம் தாம் தனியாக நின்று மல்லயுத்தம்செய்து, எதிரிகளில் முக்கியமானவனைக்கொன்று ஜயித்ததில்; மற்ற நால்வரும் விசுவநாதருடைய தோள் வலிமைக்கு மெச்சி திருநெல்வேலியையும், அதையடுத்த நாடுகளையும் விட்டுப் போய்விட்டார்கள். (Vide the History of Carnatic Governors) இப்படி ஜயித்த விசுவநாத நாயடுவொரு திருநெல்வேலியைப் பிறவிடங்களிலும்; கோயில், கோபுரங்கள் குளங்களிலும் புதுப்பித்தும்; தாம்பிரபரணி நதிக் கரையோரமாக விருந்த அசங்கியமான குடிசைகளை நீக்கிப் புது வீடுகளைக் கட்டுவித்தும், தாம்பிரபரணி நதியின் ஜலத்தைக் குடிகளும், கிருஷிகர்களும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக் கால்வாய், வாய்க்கால் முதலிய பாசனவசதிகளை நியமித்தும்; பிராமணருக்கு வேண்டிய கோயில் கோபுரம், அக்கிரஹாரங்களை நியமித்தும், குடிகளால் நல்ல புகழையும், பிரதிஷ்டையையும் பெற்றார்.

விசுவநாதர் இப்படித் தெற்கே திருநெல்வேலியிற் சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவருகையில்; திண்டுக்கல்லை யடுத்த கம்பம் கூடலூர்த் தலைவன் சோழன் தன்னைத் தாக்கியபோது, பாண்டியர் உதவிசெய்யாமல் விட்டு விட்டபடியால்; தான் விசுவநாதருக்குக் கிரமப் பிரகாரம் கப்பம் கட்டுவதில்லை என்று கலகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தபடியால், உடனே தக்க தண்டுகளுடன் திண்டுக்கல் சார்புக்குப்போய்க் கலகக்காரனிடம் சண்டைசெய்து, அவன் கோட்டையைப் பிடித்து, அவன் கொட்டத்தை அடக்கினார்.

இப்படித் தென்னாடுகளின் கலகங்களை அடக்கி நாட்டை நல்ல ஸ்திதிக்குக்கொண்டு வந்தாலும்; வேறொரு கஷ்டம் சம்பவித்தது. அதாவது, விசுவநாத நாயடு மதுரைக்கு வரும்போது அவர்கூட வந்த நாயடுமார்களும், கன்னடியார்களும், வேறுசிலரும் வேண்டிய உதவிகளை உண்மையோடு செய்துவந்தமையால்; அவர்கள் விசுவநாத நாயடு பாண்டிய நாட்டிற்குச் சக்கிரவர்த்தியானதில், தமக்குத் தக்க சிறு ஸமஸ்தானங்களையும், சம்பத்துக்களையும், பஹுமானங்களையும் கொடுப்பாரென்று பொறுமையோடு காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் திருப்தியாகக்கொடுத்துக் கௌரவிப்பது கஷ்டமாக விருந்தது. ஆயினும், விசுவநாத நாயடும், அரியநாயக முதலியாரும் இக்கஷ்டத்தை நீக்க ஓர் உபாயம் செய்தார்கள். அதாவது, பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் 72-கொத்தளங்க ளிருந்தமையால், அக்கொத்தளங்களுக்குத் தக்க வீரரைத்தலைவர் அல்லது பாளையக்காரராக நியமித்தும்; அவர்கள் இராஜாங்கத்துக்கு உதவியாக வருஷாந்திரம்இவ்வளவு ரொக்கம்கப்பமாகக் கட்டும்படிக்கும், ஸமஸ்தானத்தின்மேல் எதிரிகள் சண்டைசெய்ய வரும்போது, தக்க தண்டுதளாதிகளைக் கொடுத்துக் உதவிசெய்யும்படிக்கும், இத்தியாதி செலவுகளுக்குச் சில பல கிராமங்களையும், பட்ட பிருதுகளையும், அப்பாளைய காரர்களுக்குக் கொடுத்துக் கௌரவித்தால்; அவர்கள் ஆனந்தமடைந்து இராஜவிசுவாசமாகவும், தம் பின் சந்ததியாருக்கு உதவியாகவும் இருக்கக்கூடுமென்றும் எண்ணி ஏற்படுத்தியதேயாம்.

THE ZAMENDARS OF MADURA.

பாண்டியநாட்டின் பாளையப்பட்டுகள் அல்லது ஜமீன்கள்.

இந்தஎண்ணத்தின்படி72 பாளையப்பட்டுகளை ஸ்தாபித்தும், அவைகளுக்குத் தம்மினத்தாரில் உதவிசெய்த வீரர்களையும், மற்றப்படி பொதுவாகப் பாண்டிய நாட்டிற்கு உதவி செய்தவர்களையும் பாளையக்காரர்கள் அல்லது ஜமீன்தாரர்களாக நியமித்தும், அவர்களுக்கு இனமாக அநேக கிராமங்களையும், பிருதுகளையும் கொடுத்தார்கள். மதுரைச்சீமையின் விருத்தாந்தத்தில், மதுரையைச்சுற்றியும் அம்மயநாயக்கனூர், நிலக்கோட்டை, வடகரை, போடிநாயக்கனூர், கோம்பை, தேவாரம், கண்டப்பநாயக்கனூர், தொட்டயநாயக்கனூர், காமநாயக்கனூர், மாதவநாயக்கனூர், தம்பிக்கைநாயக்கனூர், சந்தையூர், எழுமலை, பாவாலி, கவுண்டன் கோட்டை, கன்னிவாடி, விருப்பாக்ஷி, ஆயக்குடி, மங்கலாபுரம், ஒன்பதூர், கூளப்பநாயக்கனூர், கிலக்கோட்டை, இராசக்கநாயக்கனூர், சந்திரப்பட்டி, மாசிரு, மருங்காபுரி, செங்குருச்சி, பிள்ளைவிழுங்கி, இராமகிரி, இடையகோட்டை, தோகைமலை, வீரமலை, வெள்ளியகுன்றம், சிறுபாலை, மாம்பாறை,

பள்ளியப்பநாயக்கனூர், எரியோடு, சொக்கம்பட்டி, மாரநாற்று, தலைமலை, அம்பட்டரை, தேவதானப்பட்டி, புதுக்கோட்டை, சிவகங்கை, இராமநாதபுரமாகிய 47 பாளையப்பட்டுகளைமாத்திரம் குறித்திருக்கின்றனர். மற்ற 25 பாளைபட்டுகள் மறைத்திருக்கும் காரணம் தெரியவில்லை.

போடிநாயக்கனூர்ப் பாளையக்காரர், 1336-வருஷம் மகமதியரால் தாக்கப்பட்டு இங்கு வந்தார்கள். இவர்கள் ஒருவகை மலையாளத்தார். இவர்களில் எட்டுத் தலைவர் பிரபலரானார்கள். கடைசித் தலைவரான "சிலாபோடி நாயக்கரும், அவர் குமாரர் "பங்காருமுத்து நாயடும்," 60-ஆவது கொத்தளத்துக்குத் தலைவரானார். வைகை நதிக்கு வடக்கே வடகரை ஜமீன்தாராயிருக்கும் "ஸ்ரீ ராமபத்திரநாயடு காருடைய ஆதிபிதா" நாகம நாயடுடன் காசிக்குப்போயும், அவருடன்கூட மதுரைக்கு வந்தும் உதவிசெய்ததன்றியில்; கம்பம் சண்டையில்தக்க உதவி செய்ததனால் அவர் சந்ததிகளுக்குப் பழனிக்கருகிலிருக்கும் வடகரை பாளையப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டது. நவசிமேடு பாளையப்பட்டுக்கதிபதி சோட்டலநாயடு, குட்டியைச் சார்ந்த தொட்டிய ஜாதியர். இவருடைய ஆதி தந்தை நாகம நாயடு தேக உபாதையோடு பழனிக்குபோனபோது வைத்தியம் செய்து உதவியதனால் இப்பாளையப்பட்டைப் பெற்றார். இப்படியே மற்றப் பாளையக்காரர்களும் ஒவ்வொரு காரணத்தைப் பற்றிப்பாளையக்காரரானார்கள்.

மதுரை ஜில்லா இங்கிலீஷ்காரர் வசமாகி மிஸ்டர் வின்ச(M.Wynch) காலத்தில் (1795-ஆ நவம்பர்மீ 24உ) மதுரையைச்சார்ந்த 24 பாளையப் பட்டுகளின் விவரமாவது —

(1) கோம்பி:—3000 சக்கிரம் வருமானமுள்ளது. 1500 சர்க்கார் கிஸ்தி. சக்கிரமென்றால் கிட்டத் தட்ட இரண்டு ரூபாய் விலையுள்ள நாணயம். அப்பாஜி கவுண்டர் பாளையக்காரர், கம்பிலியஜாதி, அவருக்கு 100 சேவகர்களுண்டு.

(2) எச்சக்க நாயிக்கனூர்:—500 சக்கிரம் வருமானம். பாளையக்காரர், கம்பளியஜாதி. வாலிபர்.

(3) தேவாரம்:—357 சக்கிரவருமானம். 110 சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தி. பாளையக்காரர் கம்பளத்தார். போடி நாய்க்கனூர் மாப்பிள்ளை.

(4) போடி நாயிக்கனூர்:— 7000 சக்கிர வருமானமுள்ள பெரியபாளையப் பட்டு, திருமலபோடி நாய்க்கர் என்பவர் பாளையக்காரர். கம்பளத்தார், இது 5000 சக்கிரம் கிஸ்தி தரக்கூடுமாம்.

(5) கண்டப்ப நாயிக்கனூர்:—பெரிதும், உபயோகமற்ற நிலமுள்ளது. 4500 சக்கிரம் வருமானம். 1900-சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தியுள்ளது.

(6) தேவதானபட்டி:—4000 - சக்கிரம் வருமானம். 3100-சர்க்கார் கிஸ்தி. நல்லதாச நாய்க்கர் என்னும் பாளையக்காரர் கம்பளத்தார்.

(7) தொட்டியன்கோட்டை:—1600-சக்கிரம் வருமானம். சுல்தான் கா

லத்தில் 850-சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தி. தொட்டப்பநாயக்கரென்னும் பாளையக்காரர், கம்பளத்தார்.

(8) நிலக்கோட்டை:—9000 சக்கிரவருமானம். 7000 சக்கிரம் கிஸ்தி. கோலப்ப நாயக்கரென்ற பாளயக்காரர் கம்பளத்தார்.

(9) அம்மய நாயக்கனூர்:—அநேக மலை நாடுகளுடன் சேர்ந்த பெரிய பாளையப்பட்டு. 11,000 சக்கிரம் வருமானம். 3,600 சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தி. சத்திரப்பநாயக்கரென்ற பாளையக்காரர் கம்பளத்தார்.

(10) அம்பலத்தாரு.—2000 சக்கிரம் வருமானம். 1500 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. மகாபலநாயக்கரென்னும் பாளையக்காரர், கம்பளத்தார்.

(11) நவசுமேடை:— 65. சக்கிரம் சர்க்கார்கிஸ்தி. சோட்லநாய்க்கரென்னும் பாளையக்காரர், கம்பளத்தார்.

(12) எமகாலபுரம்:—550 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. பாளையக்காரர் கம்பளத்தார்.

(13) மறவநாடு:— கம்பளஜாதி, சின்ன ஆனகிரி நாய்க்கர் பாளையக்காரர், 600 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி.

(14) சொக்கம்பட்டி:—பழனிமுத்து நாய்க்கர் பாளையக்காரர்.

(15) எரியோடு:—12 கிராமங்களும் 39 சிறு கிராமங்களுமுள்ள பெரிய பாளையப்பட்டு. 9000 சக்கிரம் வருமானம். 6700 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. பாளையக்காரராகிய முத்துக்குமாரவேலு பெல்லகொண்டம நாய்க்கர், வடுகர்.

(16) பள்ளியப்ப நாய்க்கனூர்:—2000 சக்கிரம் வருமானம். 1000 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. பழனியப்ப நாய்க்கரென்னும் பாளையக்காரர், கம்பளத்தார்.

(17) இடையகோட்டை:—நல்ல பாளையப்பட்டு. சர்க்கார் கிஸ்தி 2337-சக்கிரம். பாளையக்காரர் கம்பளத்தார்.

(18) மாம்பறை:—400-சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. சாகரம் தொம்மநாயக்கர், கம்பளத்தார்.

(19) பழனி:—பெரிய பாளைப்பட்டு. இது பழனி, இட்டம்பாடி, ஆயக்குடி என்று மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பாளையப்பட்டு முன் 80,000-ரூபாய் கிஸ்திகட்டிக்கொண்டு வந்து, பிறகு 16,000-சக்கிரமாகக்கட்டியது. 25,000-சக்கிரம் கட்டக்கூடிய ஸ்திதியிலிருக்கிறது. இதன் முன் பாளையக்காரராகிய வேலாயுத நாய்க்கர், வேடஜாதியார்.

(20) ஆயக்குடி:—8000 சக்கிரம்வருமான முடையது. 4000 சக்கிரம் சர்க்கார் கிஸ்தி. பாளையக்காரராகிய ஓபிளி கொண்டம நாயக்கர் வேடஜாதி.

(21) விருபாக்ஷி:—மலைநாடகிய இது பெரியபாளையப்பட்டு. 12000 சக்கிரம் வருமானம். 6000 சர்க்கார் கிஸ்தி. பாளையக்காரர் குப்பண்ண நாயக்கர், கம்பளத்தார்.

(22) கன்னிவாடி:—இது 14 பெரிய கிராமங்களும், 48 சிறு கிராமங்களுமுள்ள பெரிய பாளையப்பட்டு. 21,000 சக்கிரம் வருமானம். 12300 சர்க்கார்கிஸ்தி.

(23) மாதூர்:—பெரிய பாளையப்பட்டு. கடனில் மூழ்கிவிட்டபடியால், கவர்ன்மெண்டார் மானேஜ்மெண்டில் இருக்கிறது. பாளையக்காரர் வேங்கடசாமி நாயடு.(Vide Pages 9 to 16 Pages IV Dt. Manual Madura.)

இனிவடகரை,எட்டியாபுரம், இராமநாதபுரம்,சிவகங்கை,புதுக்கோட்டை முதலான சில பெரிய பாளையப்பட்டு ஜமீன்களின் சங்கதிகளைச் சங்கிரகமாக இதனடியிற் காணலாம்.

வடகரைஜமீன்தாரரின்விவரம்

வடகரைஜமீன்தாரரவர்களுடையஆதிதந்தையாகிய ஸ்ரீராமபத்திரநாயடுகாரு மதுரையில் முதலில் ஆண்டுவந்த இராஜா கோட்டிய நாகம நாயடுகாருடைய சேனைத் தலைவராக இருந்தவர். இந்த நாகம நாயடுகாருக்கு புத்திர சந்தானமில்லாக் குறைவால் காசிக்ஷேத்திரம் யாத்திரைப் போனபோது, அவருடைய ஸ்தானத்தை இந்த ஸ்ரீராம பத்திர நாயடுகாரு அவருக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்து இராஜ்யத்தை யாண்டுவந்த தன்றியில்; நாகமநாயடுகாரு சோழராஜாவின் மேல்படையெடுத்துப் போனபோதும், பிறகு ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாரு மதுரையைப்பிடிக்க வந்தபோதும், தக்க உதவிசெய்துவந்ததன்றியில்; கம்பம் கோட்டையை முற்றுகைப்போட்டதில் விசேஷ உதவி செய்ததனால், அவரைப் பழனிக்கருகிலும், வைகை நதிக்கு வடகரையிலுமிருக்கும் வடகரை பாளையப் பட்டுக்கு பாளையக்காரராக ஆக்கினார். இந்த வடகரை பாளையக்காரரும், சொக்கம்பட்டி, ஊற்றுமலைபாளையக்காரர்களும் இராமநாதபுரம் சேதுபதியவர்களுக்கு மற்றப் பாளையக்காரர்களைப்போல விசேஷமான வணக்கமும் செய்வதில்லையாம். 1795 இல் இதன் வருமானம் 6500 சக்கிரமாம்.

இப்போது இந்த வடகரை ஜமீன்தாரராக இருக்கும் ஸ்ரீமான் வீ. இராம பத்திர நாயடுகாரு டாவிடர். கோர்ட்டராப் வார்ட்ஸில் சுமார் 13-வருஷங்களிருந்தும், பிறகு வேறு உபாத்தியாயரிடம் முறையாகக்கற்று தெளிந்தும், சர்வகலாசாலை பிரவேச பரிக்ஷையில் தேறியவர், சுந்தரபுருஷரும், சுகுணசீலரும், தேசாபிமானமும்,மதாபிமானமுமுடையவர். 1901ல் மதுரையில்கூடிய மாகாண மஹா சபையில் "கோர்ட்டாப் வார்ட்ஸ்" என்னும் பிரபுக்களுடைய (மைனர்) மக்களை ஏனைய ஜாதியாரிடமும், ஏனைய மதஸ்தரிடமும் கல்விகற்க விடுவதனாலுண்டாகும் சாதக பாதகங்களைப்பற்றி பிரபல நியாயங்களோடு ஆங்கில பாஷையில் பேசியதை நாம் காதால் கேட்டும், கண்ணால் கண்டும் களிப்புற்றோம். அந்த உபந்யாசம் மதுரை மாகாண கூட்டத்தின் ரிபோர்ட்டு 96-97-98, வது பக்கங்களில் பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து

நமது நாட்டிலிருக்கும் ஒவ்வொரு ஜமீன்தாரர்கையில்கொடுத்துப் படிக்கச்செய்தும், அதில் குறித்த புத்திமதிகளின்படி நடக்கவும் செய்தால்; நமது ஜமீன்தாரர்களுக்கு நல்லகால வருமென்பது திண்ணம்.

இந்த ஸ்ரீ இராமபத்திர நாயடுகாருடைய சுகுணங்களை நேரிலறிந்த சென்னை கவர்ன்மெண்டு சட்ட நிரூபண சபையைச் சார்ந்த ஆனரெபில் ஸ்ரீநிவாசராயரவர்களே (அந்தரிப்போர்டு 99-100-வது பக்கங்களில் புகழ்ந்து கொண்டாடி இருக்கையில்; இனி அவரைப்பற்றி நாம் விசேஷமாக எழுதவேண்டுவதில்லை எழுதவ தனுவசியம்.

எட்டியாபுரம் ஜமீன்தாரர்.

இப்போது மதுரையைச் சார்ந்த குண்டமநாயக்கனூரை யடுத்த வல்லநாதிடிவிசனுக்கும், திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த எட்டியபுரத்துக்கும் தலைவராகிய ஸ்ரீஇராஜாஜகவீரராமவெங்கடேசுவர எட்டப்பநாயக்கர்பஹதூர் அவர்களுடையமுன்னோர்களும், ஆதியில்விஜயநகரத்தாராலும், பிறகுமதுரைகுமாரகிருஷ்ணப்ப நாயக்கராலும், முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயக்கராலும்கவுரவப்படுத்தப்பெற்றவர்கள். எப்படியெனில், இந்தகுடும்பத்தின் பத்தாவது சந்ததி யாகிய நல்லம நாய்க்கர் மஹாவீரதீரரானபடியால், விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்குப் போக; அங்கு கோட்டைத்தலைவாசல் காவல்காரனாகிய சோமனை ஜயித்துக்கொண்டு உள்ளே பிரவேசிக்க வேண்டும்; அல்லது அந்தசோமனுடைய கால்விரலுக்கும் கேட்டுவாசலுக்கும் கட்டி இருந்த தங்கச்சங்கலிக்குள் நுழைந்துப் போகவேண்டுமாம். இந்த நல்லம நாயக்கர் அந்த சோமன் தலையைவெட்டி ஜயித்து உள்ளே பிரவேசிக்க, விஜயநகர ஸமஸ்தானபதி கண்டு வியந்து, பொன்னால் ஒரு தலையைச் செய்து கொடுத்து, அதை யோர்விருதாகஇடது கால்முழங்காலில் கட்டிக்கொள்ளவும், அந்த சோமனுடைய இரத்தத்துணியை கொடியாக வைத்துக்கொள்ளவும் உத்திரவுகொடுத்தார்; மேலும் அந்த சோமனுடைய எட்டு சகோதிரர்களைக்கொல்லாமல் பாதுகாத்ததற்காக எட்டப்பன், அதாவதுஎட்டுபெயருக்குத் தந்தை என்று பொருள்படும்படியான பட்டத்தைவகிக்கவும், இராஜ விசிறி வரிசை முதலானதுகளைக் கொடுத்து மரியாதை செய்தனுப்பினாராம். அன்றுமுதல் இந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு எட்டியாபுர ஸமஸ்தானமென்று பெயர் வந்ததாம். இந்த குடும்பத்தாரில் சிலர், மதுரை பாண்டியர்களுக்கு உதவிசெய்து மானியங்களையும், மரியாதைகளையும் பெற்றிருப்ப தன்றியில், 1567 ஜகவீர ராம குமார எட்டப்ப நாயக்கர், மதுரை சக்கிரவர்த்தியாகிய குமார கிருஷ்ணப்ப நாயக்கருக்கு உதவியாகி, திருவநந்தப் புரத்திற்போய் கப்பம் வாங்கி வரும் வழியில் இறந்துவிட்டபடியால்; மதுரை நாயக்கர் இந்தஜமீனுக் குருமுருகுமலையை இனாமாகவும், ஐயன் என்றப் பட்டத்தை தரித்துக் கொள்ளவும் உத்திரவு கொடுத்தார்.

இதே மாதிரியாகவே மதுரை முத்து கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் காலத்தில் அவருக்குதவியாக திருவனந்தப் புரத்துக்குப் போய் சர்க்கார் பாக்கியை வசூல் செய்து பஹுமானங்களைப் பெற்றார். இந்தசமஸ்தானத்தார்செந்தமிழிலும், சங்கீதவித்தையிலும் ஏராளமான பொருளை செலவிட்ட பிரபுக்கள். இப்போது இந்த சிறுஸமஸ்தானம் 647 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாயும், 415428 ஏகர் நிலத்தில், 374441 ஏகர் விளைவுள்ள நிலமுடையதாயும், 415000 ரூபாய் வருமானமும், இதில் 135000 பேஷ்கஷ் கட்டக்கூடியதாயுமிருக்கிறது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் விளையும் 60 லக்ஷம் ரூபாய் பருத்தியில், இந்த ஸமஸ்தானத்தில் 30 லக்ஷம் ரூபாய் விளைகின்றது. தற்காலத்திய வாலிப ஜமீன்தாரர் 1899 பட்டத்தைப் பெற்று, ஸ்ரீ ராயபகதூர் ஜகநாத செட்டியாரவர்கள் சகாயத்தினால் திருப்தியாக நடத்திவருகிறார்.

இப்படி பாண்டிய நாட்டை பாதுகாக்க 72 பாளையப்பட்டுகளும், ஜமீன்களும் இருக்கினும், இவைகளில் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த சிறிய ஸமஸ்தானங்களாகவும், ராயகொரு ஸமஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து அவர்களால் புகழும் பிருதுகளும் பெற்றவை இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, புதுகோட்டை ஸமஸ்தானங்களாகையால், அவற்றின் சரித்திரங்களைச் சங்கிரகமாக எழுதுகிறோம்.

இராமநாத சேதுபதி ஸமஸ்தானம்.

இராமநாதபுர ஸமஸ்தானம் எப்போது எவரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதோ விவரமாகத் தெரிவிக்கும் சரித்திர சாதனங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், இக்ஷ்வாகுவம்ச திலகராகிய ஸ்ரீராமர் வனவாசஞ் செய்தபோது, அவருடைய உத்தமபத்தினிச் சீதையை இராவணேசுவரன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் வைத்திருக்கிற சங்கதியைக் கேட்டு, அந்த இராவணனை ஜயித்து சீதையை மீட்கவந்ததில்; இடையில் சமுத்திர மிருக்கக் கண்டு, அச்சமுத்திரத்திற்கு வாராவதியைக் கட்ட ஆரம்பித்தபோது, அவருக்கு அடுத்த விடங்களிலிருந்த வீரதீரமுள்ள ஒரு ஜாதியார் வந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ததனால்; அவர்களுடைய நன்றியை நன்குணர்ந்த ஸ்ரீராமர் அவர்களைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி மறவோம் என்றார். என்றால், 'இலங்கைக்கு வாராவதி கட்டிய காலத்தில் நீங்கள் செய்த உதவியை என்றும் மறக்கமாட்டோம்' என்பது கருத்தாம். ஆகவே, இந்த ஜாதியாருக்கு அன்று முதல் 'மறவர்' என்ற பெயருண்டாகியதாம். இந்த மறவர்களில் (1) செம்பு நாட்டு மறவர், (2) கோண்டயன் கோட்டை மறவர், (3) அதிநூரி நாட்டு மறவர், (4) அகந்து மறவர், (5) உரையூர் நாட்டு மறவர், (6) உப்புக்கோட்டை மறவர், (7) தூசிக்காட்டை மறவர் என ஏழுவகுப்பார்களுண்டு. இவர்களுடைய மதம் சைவம். (Vide P. 113. 114. M. D. Manual.)

இவர்களுக்குச் சேதுபதி என்னும் பெயர்வந்தக் காரணம்.

ஸ்ரீராமர் இராவணனை ஜயித்து மீண்டகாலத்தில், பிரம்மஹத்தி நீக்கும்படி சேதுபந்தனத்துக் கருகே நீராடிய தீர்த்தத் துறையருகில், மூர்த்தி ஸ்தலமாக ஸ்தாபித்த இராமேசுவரம் வந்து, அங்கு ஒரு சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து வணங்கிய விடம் மகா விசேஷ திவ்விய தீர்த்த மூர்த்தி யாத்திரை ஸ்தலமாகையால்; அந்த ஸ்தலத்தை தரிசிக்க ஆரியவர்த்தம் ஒரெட்டிலுமிருக்கும் ஏராளமான ஜனங்கள் சதா யாத்திரைசெய்யும்போது; இடையில் பயங்கரமான காட்டு மிருகங்களினாலும், கள்ளர் முதலான கொடிய திருடர்களினாலும் கஷ்ட நிஷ்டேங்க ளுண்டாகா வண்ணம், இந்த மறவர் ஜாதியில் சிரேஷ்டரானவருக்கு சேதுபதி அதாவது இராமேசுவர கடற்கரைக் குட்பட்ட ஜனசமூகத்தாருக்கு பதிநிதிவர் அல்லது அரசர் என்று பொருள்படும் பட்டத்துடன் ஸ்ரீராமர் நியமித்த தன்றியில்; இவர்கள் வசிக்கும் இடத்திற்கும், ஸ்ரீராமர் பெயரே வழங்கட்டு மென்று எண்ணி "ஸ்ரீராமநாதபுரம்." என்று பெயருமிட்டு இச் சமஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும், அயோத்தியாவுக்கேகினுராம்.

அன்று முதல், இந்த சமஸ்தானத்துக்கு இராமநாதபுர சமஸ்தானமென்றும்; இவர்களுக்கு சேதுபதி என்ற சிறந்த பட்டப் பெயரும் வழங்கிவருகின்றது. இச்சேதுபதிகளுக்கு சில காலங்களில் தேவபுரம், இராமேசுவரம், தோண்டி, இரகுநாதபுரம், விரவநல்லூர் முதலான விடங்கள் பிரதான பட்டணங்களாக இருக்கினும், இராமநாதபுரமே புராதன பிரதான பட்டணமாம்.

இவர்களுக்குச் சேதுபதி என்ற பட்ட மிருப்பதை பலபாண்டியர்களும் அங்கீகரித்துக் கொண்டதன்றியில்; சோழன், பாண்டியநாட்டின்மேல் படை யெடுத்து வந்து பிடித்துக்கொள்ளும் தருணத்தில், பாண்டியனுக்கு உதவியாக அதிவீர ரகுநாத சேதுபதி சோழனைத் துரத்தி யடித்தபடியால்; பாண்டியன் கொண்டாடி அச்சேதுபதிக்குத் தொண்டிரேவுதுறையை வெகுமதியாகக் கொடுக்கப் பெற்றார்.

பிறகு கனரா நாட்டு மன்னன் பாண்டிய நாட்டின்மேல் படை . எடுத்து வந்தபோது, பரபீதீ சேதுபதிவந்து அக்கனரா நாட்டு மன்னனைத் துரத்தி யடித்ததினால்; அச்சேதுபதிக்கு "பாண்டியநாட்டு ஸ்தாபகர்" என்றப் பட்டப் பிருதுடன் திருச்சுழி, பழனிமடம், திருப்புவனம் நாடுகளை யானியமாகக் கொடுத்தார்.

பிறகு சோழநாட்டின்மேல் தெலுங்கு நாட்டார் படையெடுத்து வந்து தாக்கியபோது; ஸ்ரீ வரதுங்க ரகுநாத சேதுபதி அத்தெலுங்கரைத் துரத்தி யடித்ததினால், அவருக்கு "சோழநாட்டைக்காத்தார்" என்ற பட்டத்தையும் கொடுக்கப் பெற்றார். மேலும், "குலத்துங்க சேதுபதி" காலத்தில் சோழன், பாண்டிய நாட்டின் மீது வர, அவனை இச்சேதுபதி ஜயித்து பட்டுக்கோட்டை, அறந்தாங்கிக் கோட்டைகளைப் பெற்றார். ஸ்ரீ "சமரகோலாகல இரகுநாத

சேதுபதி" காலத்தில், சோழபாண்டிய நாடுகளின் எல்லையைப் பற்றி உண்டான வழக்கைத் தீர்க்க, இச்சேதுபதியை நியமிக்க, அவர் இருகக்ஷிக் காரர்களுக்கும் திருப்திகரமாக எல்லை வழக்கைத் தீர்த்ததில், சோழன் மெச்சி சேதுபதிக்கு மன்னார் குடாக்கடலில் முத்துசலாபம் எடுத்துக்கொள்ள சுதந்திரம் தந்ததன்றியில்; அந்தப் பாண்டியனும் மெச்சி சேதுபதிக்கு 'மஹாராஜா இராஜபரமேசுவர, மார்த்தாண்ட இராஜகம்பீரர்" என்ற பிருதையும் வகிக்கும்படி கொடுத்தார்.

அநந்தரம் விஜயநகரஸமஸ்தானத்தார் தெற்கே இருக்கும் இந்துக்களை வருத்தும், மகமதியரைக் கண்டிக்க மந்திராலோசனை செய்ய ஒவ்வொரு இந்து மன்னரையும் பிரதிநிதிகளை யனுப்பும்படி உத்தரவு செய்தபோது; பாண்டியன் சேதுபதியைத் தமது பிரதிநிதியாக அனுப்ப, அச்சேதுபதி போய் அங்கு காட்டிய புத்திசாமர்த்தியங்களைக் கண்டு, விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி அச்சேதுபதிக்கு சோழனிடமிருந்த மன்னார்கோயில், திருவாரூர், தேவகோட்டை முதலான விடங்களை கெருமதியாகக் கொடுத்தார். நிற்க அந்தச் சேதுபதிகளுடைய சரித்திரத்தைப்பற்றி, அச்சேதுபதியின் தத்கால ஸமஸ்தான வித்துவசிரோமணி[illegible] மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியரும், அந்த சமஸ்தான [illegible]த்தை ஆதியோபாந்தமாக அறிந்த ஸ்ரீமத் உபயவேதாந்த பண்டிதராகிய ரா. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் 1904௵ம் சுபகிருது௵ மார்கழி [illegible]ங்களில் வெளியிட்ட செந்தமிழ் பத்திரிகைகளில் பிரபலமாக எழுதிப் பதிப்பித்திருக்கிறார். அச்சரித்திரங்களினால், சேதுபதிகளுக்கு வில்லேருழவர், வாளுழவர், மழவர், வீரர், வெட்சி மறவர், கரந்தைமறவர், சேரன் மறவர், பாண்டியன் மறவர், சோழன்மறவர் என்றாதிப் பெயர்களை பலகாலங்களிற் பலபாவலர்களால் பாடப் பெற்றதாகவும்; அவர்களில் கன்னன், ஏறை, அத்தி, கங்கன், கட்டி முதலாயோர் சேரன் மறவரென்றும்; கோட்டைப் பொருநன், பணனிமுதலாயோர் பாண்டியன்மறவரென்றும்; பழயன், பன்னன் முதலாயோர் சோழன் மறவரென்றும்; செம்பிநாட்டு மறை, இரவிகுலத்தவர், அகளங்கன் என்றாதி அநேகசிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்று கி-பி-1064௵ம் குலோத்துங்க சோழன் வீரபாண்டியனை வென்றபோது அம்மறவர் பாண்டிய நாட்டில் குடியேறி, பிறகு காளீவட்டத்திற் கடலோரமாகப் போந்து, சேதுநாட்டை ஸ்தாபித்தாண்டார்கள் என்றும்; அகநானூறு, புறநானூறு, ஒருதுறைக்கோவை, முதலான புராதன நூல்களிலிருந்து அநேகமேற்கோள்களை யெடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார். அன்றியும் அநேக கையெழுத்து பிரதிகளைப் பரிசோதித்து (1) ஆதிரகுநாத சேதுபதி, (2) ஜயதுங்க ரகுநாத சேதுபதி, (3) அதிவீர ரகுநாதர், (4) வரகுண ரகுநாதர், (5) குலோத்துங்கர், (6) சமரகோலாகலர், (7) மார்த்தண்ட பைரவர், (8) சுந்தரபாண்டியர், (9) காங்கேய ரகுநாத சேதுபதி (10) விஜயமுத்து ராமலிங்கசேதுபதிகளாக பத்து புராதன சேதுபதிகளுடைய பெயர்களையுந்தெரிவித்திருப்பதன்றில்; சேதுபதிகளால் ஆதரிக்கப்பெற்ற அடியிற்கண்ட தமிழ் வித்வான்களைப்பற்றியும் விவரமாகத்தெரிவித்திருக்கிறார்.

அத்தமிழ் வித்துவான்களாவன

அகோர தேவர், திருச்சிற்றம்பல தேசிகர், தலைமலைக் கண்ட தேவர், சிற்றம்பலக் கவியார், மங்கைபாகக் கவிராயர், அமிர்த கவிராயர், இராமநுஜ கவிராயர், சக்கரைப் புலவர், ஜவ்வாதுப் புலவர், சோமசுந்தர கவிராயர், மதுரகவி, பெரிய சரவணக்கவி, முத்துநாயகப் புலவர், சிறிய சரவணக் கவிராயர், கிருஷ்ணையங்கார், முத்தழகரையங்கார், முத்துசாமி ஐயங்கார், வேலாயுதக் கவிராயர், முத்துவீரப்பிள்ளை, வெண்பாப்புலி முதலான மஹாவித்துவான்களாம். சேர சோழப்பாண்டியர்க்குப் பின் சேதுபதிகளே தமிழ்பாஷையை அபிமானித்து பாதுகாத்தவர்கள்.

இச்சேதுபதிகள் கல்வியில் மாத்திரமல்ல, ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தேவாலயங்களுக்கும், தருமசத்திரங்களுக்கும் வருஷம் ஒன்றுக்கு நான்கு இலக்ஷம் ரூபாய் செலவிட்டு வருவதோடு, சில்லரை தருமங்களுக்கு முப்பதினாயிரம் ரூபாயாக தரும மகிமையாகக் கொண்டு செலவிட்டு வருகிறார்கள்.

சேதுபதிகளுடைய விவரம்.

இனி இந்த இராமநாதபுரத்தை யாண்ட சில விசேஷ சேதுபதிகளின் பெயர், காலம் முதலானதுகளைப் பற்றித் தெரிவிப்போம்.

சரித்திர சாசனங்களால் நமக்குத் தெரிந்த முதல் சேதுபதியின் பெயர் "சடையக்க தேவர்" இவர் (சகாப்தம் 1411 முதல் 1422) அதாவது கி. பி. 1604 வருஷம் புகலூர் கிராமத்தில் பட்டத்தைப் பெற்று, அந்த புகலூர் கோட்டையை விருத்தியாக்கியும், வடக்கு வட்டகை, காளியார் கோயில் பட்ட, மங்கலம் முதலான கிராமங்களைச் சேர்த்து விருத்தியாக்கியும், குடிகளுக்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்தும், 17 வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டும், 1621-ஆம் வருஷம் பரமபதமடைந்தார்.

இவர் சரித்திரத்தைப் பற்றி 1855-ம் வருஷம் "பரோரா கம்பெனியார்" (Pharoara & Co) பதிப்பித்த தக்ஷண இந்திய சரித்திரத்தில் (A Gazetter of Southern India) 393-வது பக்கத்தில் கி. பி. 1590-ஆம் வருஷம் மதுரையை யாண்டுக்கொண்டிருந்த "முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடு" காருடைய ஆசாரியர் இராமேசுவர யாத்திரை செய்தபோது, அவ்வாசாரியருக்குவேண்டிய உதவிகளைச் செய்ததனால், அந்த நாயடவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு, இந்த உடையார் சடையக்க தேவருக்கு "சேதுபதி" என்ற பட்டம் கொடுத்ததாகவும், இந்த சேதுபதி கி. பி. 1623-ஆம் வருஷம் இறந்ததாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சடையக்க தேவருடைய குமாரர் "கூத்தன் சேதுபதி" 1621 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து 1635-வருஷம் இறந்தார், இவருக்கு "கங்கை நாச்சியார்" என்ற சகோதரியும், சடையக்கதேவர் என்ற சகோதிரரும் இருந்தார்கள்.

இந்த சடையக்கதேவருக்கு தளவாய் சேதுபதி என்றும் பெயர். இவர் 1637-ம் வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து மூன்று வருஷம் ஆண்டு நான்காவது வருஷ ஆரம்பத்தில் தமது தத்து புத்திரரான "இரகுநாத தேவரை" பட்டத்திற்குப் பாத்திரராக்கப் பிரயத்தனிக்கையில், காளியார் கோயிலிலிருந்த இவர் சகோதிரரான "தம்பித் தேவர்" அல்லது "பெட்டன்னா நாய்க்க" ரெழுந்து சேதுபதிப் பட்டம் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று சச்சரவு செய்தும்; மதுரை "திருமலை நாயடு" வாருடைய உதவியை நாட; அவர் முன்னும் பின்னும் யோசியாமலும், தக்க வார்சு இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளாமலும்; தளவாய் சேதுபதியைப் பிடித்து வரும்படி தமது தளகர்த்தர் 'இராமப்பய்யருடன்' ஒரு சிறு சேனையை யனுப்ப; அவரும் வந்து தளவாய் சேதுபதியைப் பிடித்துக்கொண்டு மதுரைக்குப்போய் சிறையிலிட்டும், 'தம்பித் தேவருக்கு' பட்டங்கட்ட, உடனே தளவாய் சேதுபதியின் சகோதிரருடைய குமாரர்களாகிய 'இரகுநாத தேவர்,' 'நாராயண தேவர்' என்பவர்கள் எழுந்து, தம்பிதேவர் தக்க வார்சு அல்லவென்று சண்டைகளைச் செய்துவந்ததில்; சமஸ்தானத்தில் இராஜனற்றுக் குடிகள் தவித்தும், இராமேசுவர யாத்திரைக் காரர்கள் அதிக கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக் குட்பட்டும், திருமலை நாயடு அவர்களிடம் முறையிட; அவர் தமது குற்றத்தை யறிந்து பரிதபித்து, உடனே தளவாய்சேதுபதியை சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்வித்து சேதுபதி ஸ்தானத்தை வகிக்கும்படி யனுப்பினார்.

இப்படி வந்த தளவாய் சேதுபதி நாட்டிலுண்டான கலகங்களை யடக்கியும் யாத்திரைகாரருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தும்வருகையில், 1645-ம் வருஷம் இந்த தளவாய் சேதுபதியைத் தம்பி தேவர் கொலைசெய்து விட்டார். இதனால் ஸமஸ்தானத்தில் அதிக கலகங்களுண்டாகிக் குடிகள் கஷ்டப்படுவதைக் கேட்ட திருமலை நாயடுகாரு, இந்த ஸமஸ்தானத்தை மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரித்தும், இரகுநாத தேவரை இராமநாதபுர சேதுபதியாகவும், இவருடைய மாப்பிள்ளையும் சகோதிரர்களான தானுகாந்தா அல்லது தினகர தேவரையும், நாராயண தேவரையும் திருவதாணியில் கூடிவாழவும், தம்பித் தேவரை சிவகங்கையிலிருந்து ஆண்டுவரவும் நியமித்தார்.

இந்த நியமனம் நெடுங்காலம் நிற்கவில்லை. இரகுநாத சேதுபதி அல்லது திருமலைச் சேதுபதி 1648-ஆம் வருஷம் முதல் 1670-ஆம் வருஷம் வரையில் ஆண்டார். தானுகாந்தர் அல்லது தினகர தேவரும், தம்பி தேவரும் 1659 ஆம் வருஷம் இறந்து விட்டபடியால்; தளவாயின் தத்து புத்திரராகிய விஜயரகுநாத சேதுபதி சிவகங்கையையும், திருவதாணையையும் பிடித்துக்கொள்ள; மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஸமஸ்தானம் மறுபடியும் ஒரே ஸமஸ்தான மாகியது. தானுகாந்த தேவர் உயிரோடிருந்தபோது, சேதுபதியும் கலந்து தஞ்சைமேல் படையெடுத்துப்போய், மன்னார்கோயில், பட்டுக்கோட்டை, தேவகோட்டை, அறந்தாங்கி, திருவாரூரைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு மைசூரார் மதுரையின் மீது படை எடுத்து வந்தபோதும், இந்த சேதுபதியானவர் திருமலை நாயடவர்களுடைய சேனையை நடத்தி மைசூராரை முறியடித்து

ஒட்டியபடியால், நாயடவர்கள் இவரைக் கொண்டாடித் திருப்புவனம், திருச்சுழி நூர், பள்ளிமடை கிராமங்களை இறையாகக் கொடுக்கப் பெற்றும், நாயடவர்களுக்குத் திருப்திகரமாக நடந்தும், 30-வருஷம் ஆண்டு 1670-ஆம் வருஷம் இறந்தார். இவர் காலத்தில் தான் இராமநாதபுர சமஸ்தானத்தில் "நவராத்திரி கோலு" உற்சவம் முதற் முதல் ஆரம்பித்துக் கொண்டாடப்பெற்றது.

சூரியதேவ சேதுபதி:—இவர் முன் சொன்ன சேதுபதியின் சகோதரருடைய குமாரர். இவரை மதுரை நாயடு ஸமஸ்தான தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணம நாயடு பிடித்து திரிசிராப்பள்ளியில் காவலில் போட்டு 1685-ல் கொல்லப்பட்டார். இச்சேதுபதிக்கும் சந்ததி இல்லாமையால், அத்தனைவரை சந்திரப்ப சேர்வைக்காரர் ஸமஸ்தானத்தை நடத்திவர, மறவர் ஜனங்கள் மஹாநாடு கூடி 1686-ஆம் வருஷம் இறந்துபோன சேதுபதியின் சிற்றப்பனுருடைய பேராகிய பட்டின "இரகுநாத சேதுபதி" அல்லது 'கிழவன்' சேதுபதிக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்தார்கள்.

இந்த இரகுநாத சேதுபதி மஹாபராக்கிரம சாலியாகி (1673-1708) 37-வருஷம் ஆண்டுவந்தார். இவர் கிறுஸ்து மதத்துவேஷியானபடியினால், கிறிஸ்தவர்களை வருத்தி வந்தார். இவர் காலத்தில் தான் (1693-பிப்ரவரி) ஜான், டி. பிரிட்டோ (Jean de Brito) என்பவர் கொல்லப்பட்டார். 1700 - 1702-ஆம் வருஷம் தஞ்சை ராஜனோடு பிரமாத சண்டை செய்ததில்; தேவிகோட்டை, மன்னார் கோயில், திருவாரூர் முதலான விடங்களை தஞ்சை மன்னர் விட்டு விடச் சம்பவித்தது. 1706-ஆம் வருஷம் தஞ்சையாரோடு பின்னுமோர் சண்டை செய்த தன்றியில், மதுரைமீது படை யெடுத்து வந்த 'ரஸ்தம்கானை' தாக்கித் துரத்தியடித்தார். புகலூரிலிருந்த ஸமஸ்தானத்தை இராமநாதபுரத்துக்கு மாற்றியும், இரகுநாத[illegible]டைய தங்கைக் காட்டேரியை விவாஹம் செய்துக் கொண்டும், அந்த மனைவியின் கூடப் பிறந்த 'இரகுநாதனை' புதுக்கோட்டைக்குத் தொண்டமானுக்கியும், 1708-ஆம் வருஷம் பரமபத மடைந்தார். இவரோடு இவருடைய அநேக மனைவி யார்கள் உடன்கட்டை ஏறினார்கள்.

இவருக்குப் பிறகு இவரது சகோதரியின் குமாரனும், தமது தத்து புத்திரருமாகிய 'விஜய ரகுநாததேவர்' அல்லது திருவுடையதேவர் (1709-1723 ஆம் வருஷம்) பட்டமடைந்தார். இக்காலத்தில் தஞ்சை மன்னர் புதுக்கோட்டைத் தொண்டமானைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு சேதுபதியின் மேல் சண்டைக்கு வர, சேதுபதி சேனைக்குத் தொத்து வியாதிக்கண்டு தவித்து இறந்தார்கள். இக்காலத்தில் தான் கிலக்கோட்டைக் குடும்பத்தார் பிரபலரானார்கள். இந்த கிலக்கோட்டைக் குடும்பத்தின் தலைவர் இராமநாதபுர சேதுபதியின் குமாரத்தி அகிலாண்டேசுவரியை விவாஹம் செய்தவர்.

தாண்டதேவர் (1723-1724ம் வருஷம்) இவர் கிழவன் சேதுபதியின் புராதன பேரர். இவருக்கு விரோதமாகக் கிழவன் சேதுபதியின் குமாரர் பவானி சங்கர தேவர் எழுந்து தஞ்சை ராஜனுடைய உதவியினால் இராம

நாத புரத்தைப் பிடித்தும், தண்ட தேவரை சிறையில் போட்டுக் கொன்றும் சேதுபதிப் பட்டம் கட்டிக்கொண்டார்.

பவானி சங்கர சேதுபதி (1724-1728-ம் வருஷம்) தமக்கு கீழ்பட்ட பாளையக்காரர்களைத் தக்கபடி நடத்தினராமையால், "சாவண பெரிய உடையதேவர்" தஞ்சைக்கு ஓடிப்போய், அந்த இராஜன் முன், ஒரு பெரிய புலியோடு எதிர்த்து ஜயித்து சந்தோஷம் மூட்டியதினால், அந்த இராஜனுடைய உதவியினால் அங்கு அடைக்கலமாக இருந்த சேதுபதியின் தாய் மாமனார் கட்ட தேவருடன் சிநேகம் செய்தும், இருவரும் கூடித் தஞ்சை நாயக்கருடைய சேனுபலத்தினால் உறையூரின் சேதுபதியோடு சண்டைசெய்து ஜயித்தும், பவானி சங்கரரை சிறையில் பிடித்து வைத்து விட்டுகுட்டதேவருக்கு 1729-ம் வருஷம் பட்டம் கட்டினார்கள்.

குட்டதேவர் அல்லது குமாரமுத்து விஜய இரகுநாத சேதுபதி (1728-1734 ஆம் வருஷம்) இவர் இராமநாதபுர முழுவதையும் ஆளவில்லை. தஞ்சை மன்னர் பாமபாறுக்கு வடக்கேயுள்ள இடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். மற்ற பாகங்களை ஐந்து பிரிவுகளாக வகுத்தும், அவைகளில் இரண்டு பாகங்களை இந்த முத்துக்குமாரர் வைத்துக்கொண்டு, சிவகங்கையைப் பிரதான பட்டணமாகக் கொண்டு ஆண்டார், இதற்கு வடுகை என்று பெயர். மற்ற மூன்று பாகங்களாகிய பெரிய வடுகை என்னும் இராமநாதபுரத்தை குட்டதேவர் ஆண்டுவர, இவர் குமாரர்.

முத்துகுமார விஜயரகுநாத சேதுபதி (1734-1747 ஆம் வருஷம்) பட்டமடைந்தார். இவர்காலத்தில இவர் தளவாயிக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்துவிட்டதில், இவருடைய பெருமைப் பிரதிஷ்டை பெறவில்லை. இவர் பாலியவயதிலேயே சந்ததியற்று இறந்து விட்டபடியால், குட்டத் தேவருடைய சந்ததி இராக்க தேவருக்குப் பட்டம் கட்டப்பட்டது.

இராக்கதேவ சேதுபதி (1747-1748 ஆம் வருஷம்) இவர்காலத்தில் தஞ்சை மன்னர் படையை வெள்ளையன் என்னும் சேர்வைக்காரன் நடத்தி திருநெல்வேலி பாளயக்காரர்களைத் தாக்கிவருவதை சேதுபதி பார்த்து; அச் சேர்வைக்காரரை வரவழைக்க, அவர் வந்து சேதுபதியையும் தாக்க, சேதுபதி பயந்து பாம்பனுக்கு ஓட, அவரைத் தொடர்ந்து போய்ப் பிடித்து சிறையில் போட்டு சேதுபதிப்பட்டத்தைக் கிழவன் குடும்பத்தைச்சார்ந்த செல்வத் தேவருக்கு கொடுக்கச் சம்பவித்தது.

இந்தச் செல்வத்தேவர் (1748-1760-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் காலத்தில் தஞ்சை மன்னன் படை எடுத்துவந்து தாக்க, 1760-ம் வருஷம் இறந்துபோக, இவர் சகோதரி குமாரர் சுமார் இரண்டுவயதுள்ள குழந்தைக்குப் பட்டம் கட்டப்பட்டது.

குழந்தையாகிய இந்த முத்து இராமலிங்க தேவர் (1760-1772-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் காலத்தில் "வெள்ளைச் சேர்வைக்காரர்" இறந்துவிட்ட

படியால், தாமோதரம் பிள்ளைக்கு தளவாய் பட்டம் கட்டப்பட்டது. பிறகு முத்து திருவாய் நாச்சியார் கொஞ்சகாலம் ஆண்டுவருகையில், 1770-ஆம் வருஷம் தஞ்சைமன்னர் ஹநுமந்தகுடியைக் காரணமாகக் கொண்டு இராமநாதபுரத்தின்மேல் படையெடுத்துவர, கர்நாடக நவாபு மகமது அலி ஆங்கிலேயரைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் தஞ்சை மன்னனைத் தாக்கிக் கப்பம் பெற்றுக் கொண்டார்.

இந்தச் சண்டையில் சேதுபதி நவாபுக்கு உதவியாக வரவில்லை என்றக் காரணத்தைக் காட்டி 1772-ம் வருஷம் தமது குமாரரிடம் ஒரு சேனையை யனுப்பி, அதற்கு ஆங்கிலேயரும் உதவியாக வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள; ஆங்கிலேயரும் சோசப் ஸ்மித் (Joshep Smith) என்னும் தளகர்த்தரை யனுப்பித் தாக்கச் செய்தும், வாலிப சேதுபதியின் தாயார் முத்து திருவாய் நாச்சியாரையும், தங்கை மங்களேசுவரி நாச்சியாரையும் பிடித்துத் திரிசிரபுரத்தில் சிறையில் வைத்தார்கள். 1773 முதல் 1780-வருஷம் வரையில் (எட்டுவருஷகாலம்) இராமநாதபுரம் மகமதியர்வசத்திலிருக்க, இடைக்கிடை சண்டை சச்சரவுகளுண்டாகி சிறையிலிருந்த சேதுபதிகளை விடுதலை செய்வித்தும், வருஷம்ஒன்றுககு17,500ரூபாய் கப்பம்கட்டிவிட்டுஅச்சேதுபதிகளே ஸமஸ்தானத்தையாண்டுவரும்படி செய்ததில், அவர் 14 வருஷங்களாண்டுவர, மறுபடியும் அவர்கள்மேல் அதிருப்தி உண்டாகி, 1794-ம் வருஷம் திரிசிராபள்ளியில் சிறையில் வைத்தார்கள்.

1802-ஆம் வருஷம் கர்நாடகதேசம் ஆங்கிலேயர் வசமாகியபடியால், அவர்கள் சேதுபதியை அழைத்துப்போய் சென்னையில் சிறையில் வைத்திருந்து 1803-ம் வருஷம் சேதுபதியின் சகோதிரி மங்களேசுவரிக்கு ஸமஸ்தானத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

பட்டம் பெற்ற மங்களேசுவரி நாச்சியார் (1803-1812-ம் வருஷம்) ஆண்டகாலத்தில் ஆங்கிலேய கவர்ன்மெண்டார் நிரந்தர செட்டில்மெண்டாக ரூபா 3,24,387-1-2 நியமித்து, மிஸ்டர் சலிவனை பேஷ்கஷ கலெக்டராக நியமித்தார்கள். பாரோரா கம்பெனியார் பதிப்பித்த சரித்திரத்தில் பேஷ்கஷ் தொகை ரூபா 3,31,565-8-0 என்று கண்டிருக்கிறது. இந்தம்மை 10 வருஷம் ஆண்டு அநேக தருமங்களைச் செய்தனர்.

இவருக்குப் பிறகு இவரது தத்து புத்திரராகிய "அண்ணாச்சாமி" சேதுபதி (1812-1815-ம் வருஷம்) பட்டத்துக்கு வந்தார். இவர் மைனரானபடியால், ஸமஸ்தான காரியங்களை தியாகராய பிள்ளை என்னும் பிரதானியார் நடத்திவருகையில், இராமலிங்க சேதுபதியின் குமாரி ராணி சிவகாமி நாச்சியார், தாம்தான் பட்டத்துக்குத் தக்கவார்சு என்று சொல்ல, அது சிவில் கோர்ட்டில் விசாரிக்கபட்டும், 1813-ம் வருஷம் புரோவின்ஷியல் கோர்ட்டில் விசாரிக்கப்பட்டும், இராணியாருக்கு அனுகூலமாகத்தீர்ப்பு கிடைக்க; அத்தீர்ப்பை 1816-ம் வருஷம் சதர் அதாலத் கோர்ட்டார் மாற்றிவிட, 1825-ம் வருஷம் பிரிட்டிஷ்

பிரபுக்கள் சபைக்கு அப்பீல் செய்ய, அந்தச்சபையார் சதர் அதாலத்கோர்ட்டார் செய்ததே சரியென்று ஸ்தாபித்து விட்டார்கள்.

சிவகாமி நாச்சியார் (1815-1822-ம் வருஷம்) ஆண்டு வந்தாலும், சர்க்கார் இஸ்திமைக்கிரமமாக செலுத்தாமையால், சமஸ்தானத்தை சதர் அதாலத் கோர்ட்டு விசாரணையில் 14 வருஷங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. கடைசியில் அண்ணுச்சாமித்தேவருடைய வியாச்சியம் அப்பீலில் அனுகூலமாக முடிவுபெற்றாலும், அந்தமுடிவு தெரிவதற்குள் அவர் இறந்து விட்டபடியால், வழக்கை அவர் மனைவியார் இராணி பூந்துவீராயி நாச்சியார் கிரமமாக நடப்பித்தார். இந்த அண்ணுச்சாமி தேவருக்குப் பிறகு, இவரது மைத்துனரும் தத்து புத்திரருமாகிய இராமசாமி தேவர் 1829 பட்டத்துக்கு வந்து, ஒரு வருஷத்துக்குள் 1830ம் வருஷம் இறந்து விட்டபடியால், இவர் குமார்த்திகளில் இராணி மங்கலேசுவரி நாச்சியார் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள்.

இந்த மங்கலேசுவரி நாச்சியார் (1830-1838-ம் வருஷம்) வாலிபராக இருந்தபடியால், இவர் பாட்டியார் முத்துச் செல்வி தேவியாரும், முந்து விராயி நாச்சியாரும் ஸமஸ்தானத்தை யாண்டு வந்தார்கள். மங்கலேசுவரி நாச்சியாரும் 1448-ம் வருஷம் இறந்துபோய் விட்டபடியால், இராணி "துரைராஜ நாச்சியார்" (1838-1845-ம் வருஷம்) ஸமஸ்தானத்துக்கு வந்தார். இவர் மங்கலேசுவரி நாச்சியாரின் தங்கை. இவர் முத்துச்சலாப காரியங்களைப் பார்த்துவந்ததில், கம்பெனியாருக்குத் திருப்தியைக் கொடாமையால், ஸமஸ்தானம் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸில் வைக்கப்பட்டது.

இந்த துரைராஜ நாச்சியார் இறந்தபிறகு, இராமசாமி சேதுபதியின் மனைவி 'ஸ்ரீ பர்வத வர்த்தனி நாச்சியார்' பட்டத்துக்கு வந்து (1845-1868-ம் வருஷம்) ஆண்டார். இவர் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கச்சேதுபதியை ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ள அந்த பட்டத்தைப் பெற்றார். இவர் வித்வசிகாமணியாக இருந்ததோடு, வீக்கிரகாராதனை முதலான வீண் சடங்குகளை விட்டு பிரம்மஞானபாராயணராகி பிரம்மஸமாஜமத சித்தாந்தராய் இருந்தும் தேசோபகாரமான அநேக தருமங்களைச் செய்தும், பிரபாகரமாலை, வள்ளிமணமாலை, முருகாநுபூதி, மும்மொழிமாலை, பாலபோதகம், காயகாப்பிரியா, ரஸிகரஞ்சனம், பிரம்மஞானலியம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றி பிரகாசித்ததாக 1874-ளூம் மேஸ்டர் கோல்ட்டன் அவர்கள் பதிப்பித்த மதுரைச் சீமை விருத்தாந்தப்புத்தகம் 63-வது பக்கத்திற் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த சேதுபதி 1873-ளூம் மாசி மீ தோஷசுரத்தால் இறந்தார். இக்காலத்தில் ஸமஸ்தான வியாஜ்ஜியத்தினால் அதிக பணம் செலவாகி சர்க்கார் கப்பம் கட்டக் கூட வகையற்றுப் போய்விட்டபடியால், ஸமஸ்தானத்தை மஹாமதியூகியும், வித்வசிகாமணியின் போஷகரும், மேல் சொன்ன முத்து இராமலிங்க சேதுபதியவர்களுக்கு சகோதிரருமாகிய ஸ்ரீ 'பொன்னுச்சாமி தேவர்' நடாத்தி வந்தார்.

ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமி தேவரவர்கள்—இவர் புதுக்கோட்டைச் சிவஞான

தேவருடைய புத்திரர். மஹாவித்வ சிகாமணியாகவும், பக்திமானாகவும் பிரபலமடைந்தவர். இராமநாதபுரம் சீர்கெட்டிருந்த காலத்தில், அதைத் தக்கபடி சீர்திருத்தி நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்தார். இவரை தக்ஷிண நாட்டின் "போஜராஜன்" என்று புகழலாம். இவர் ஆறுமுக நாவலரைக்கொண்டு திருக்குறளையும்; திருக்கோவையாருரை, திருவள்ளுவருரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, இலக்கணக்கொத்துரை, தொல்காப்பியபாயிர விருத்தி, முதற்சூத்திர விருத்தி, தமிழ்ப் பிரயோக விவேகவுரை, தருக்கச் சங்கிரகவுரை, தனிபாடற்றிரட்டு மருத்துநூல் முதலான நூல்களை தக்க வித்துவான்களால் எழுதிவைத்துப் பதிப்பித்தனர். திருச்சி மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையென்ன? மாம்பழக்கவிச் சிங்கமென்ன? தியாகராய செட்டியாரென்ன? இன்னுமனேக பிரபலத் தமிழ்க் கவிகளும், வித்வான்களும் இவரிடம் பொன்னையும் புகழையும் பெற்றவர். இவர் இராஜ தந்திரராய் தருமசாஸ்திர சட்ட திட்டங்களை முற்றும் கற்றுத்தெளிந்தவராகையால், இப்போது இந்நாட்டிற்சிறந்த கனம் நார்ட்டன் நியாயவாதியின் தந்தை மிஸ்டர் ஜே-பி நார்ட்டன், ஜே-டி. மெயின் முதலான ஆங்கிலநியாயவாதிகளும், இப்போது சென்னையிற் சிறந்து விளங்கும் ஐகோர்ட்டு வக்கீல் மிஸ்டர் V. C. தேசிகாசாரியார் தந்தையும், பிரதிவாதி பயங்கரருமாகிய மிஸ்டர் இராஜகோபாலாசாரியார் முதலான வக்கீல்களும் வியந்து கொண்டாடி வந்தார்கள். இத்தேவர் சிவபக்தியில் சிறந்தவரேயாயினும், சமரச ஞானியாகையால், சென்னையில் ஸ்தாபித்த பிரம்ம ஸமாஜத்தாருடைய தத்வபோதினியைப் பதிப்பித்துப் பிரபலமாக்க அச்சுயந்திரத்திற்கு 1000 ரூபாய் நன்கொடையாகக் கொடுத்து உதவினார். இப்படியநேக ஸத்கருமங்களைச் செய்து சிறந்து இறந்தார். இந்தப் பொன்னுச்சாமி தேவரவர்களிடம் சேதுபதிகளுடைய சரியான சரித்திர மிருக்கிறதாக மதுரை ஜில்லா சரித்திரம் எழுதிய மிஸ்டர் நெல்சன் முதலானவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறபடியால், அதை அச்சிட்டால் திருப்திகரமான சரித்திரமாகும்.

இந்த ஸ்ரீ பொன்னுச்சாமி தேவர்களுடைய புத்திரர்களில் ஒருவராகிய பாலவனத்தம் ஜமீன்தாரராகிய ஸ்ரீ பாண்டித்துரை தேவரவர்கள் தமது தந்தையைப் போலவே தேசாபிமானம், மதாபிமானம் முதலான குணங்களிற் சிறந்து பிரகாசிக்கிறார்.

மதுரையில் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் கூடிய மஹாஜனசபைக்குத் தலைவராக நின்று வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கீர்த்தி வகித்ததன்றியில் தமிழ்பாஷையிற் சிறந்த வித்வ சிகாமணியாகையால், பன்னூற்றிரட்டு முதலான பல கிரந்தங்களை இயற்றியதோடு, மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தையும் ஸ்தாபித்து அதற்கு அநேக வித்வான்களையும், வித்தியார்த்திகளையும் சேர்த்து ஆதரித்தும், மறைந்து கிடக்கும் புராதன தமிழ் கிரந்தங்களையும், ஆங்கிலம் முதலான ஏனைய பாஷைகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களையும் மொழிபெயர்ப்பித்தும், "செந்தமிழ்" என்னும் பெயரால் ஒரு பத்திரிகையையும் பதிப்பிக்க அச்சியந்திரத்தைஸ்தாபித்திருக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட ஜனோபகாரியும், தேசாபி

காரியுமாகிய இவருக்கு நமது ஆங்கில கவர்ன்மெண்டார் மஹா உபாத்தியாயர் அல்லது தமிழ் இராஜா என்றுசிறிது பட்டங்களை இன்னும் கொடா இருப்பது ஆச்சரியம்.

முத்து இராமலிங்க சேதுபதி பட்டத்துக்கு வந்து (1868:1878 வருஷம்) ஆண்டாலும், ஸமஸ்தானக்கடன் அதிகமாகிவிட்டபடியால், இங்கிலீஷ கவர்ன்மெண்டார்ஒரு ஸ்பெஷல் அஸிஸ்டாண்டு கலெக்டரை நியமித்தார்கள். 1873-ம் வருஷம் இந்த முத்துராமலிங்க சேதுபதியாருக்கு 7 மனைவிமார்கள். அவர்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களே, ஸ்ரீ பாஸ்கரசேதுபதி, ஸ்ரீ தினகரசாமி சேதுபதி என்ற வாலிபர்களாம்.

ஸ்ரீ ஹிரணியகர்ப்ப இரகுநாத பாஸ்கரசேதுபதி(1878-ம் வருஷம்) மைனராக இருந்தபடியால், முதலில் மேஸ்டர்வர்ணர் (Mr Vernor) என்னும் துரையவர்களின் பார்வையில், கோர்ட்டாப் வார்ட்ஸில் வைக்கப்பட்டுப் பிறகு சென்னை மில்லர் கலாசாலையில் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டார். இவர் ஆங்கிலம், தமிழ் முதலான பாஷைகளிற் சிறந்த நிபுணர். பிரசங்க சக்தியிலும், பக்தி சிரத்தையிலும், தானதருமங்களிலும் இவருக்கு நிகரானவரைக் காணல் அபூர்வம். சிறந்த தேசாபிமானமும், மதாபிமானமும், பாஷாபிமானமுமுள்ளவர். தமிழ் முதலான வித்துவான்களுக்கு அளவில்லாத பொருளை வாரி வாரிக் கொடுத்த வள்ளல். சென்னை இந்து பத்திரிகை, சிதம்பரம் பிரமம வித்தியா, நாகை நீலலோசனி, திருச்செங்கோடு திவாகரன், மதுரை மெயில்முதலான பத்திரிகைகளுக்கும்தேசோபகார சபைகளுக்கும் ஆயிரம் பத்தாயிரம் ரூபாய்களை கணக்கின்றிக்கொடுத்துதவிய கலியுக கருணர். இவருடைய உதவியினால் உயிர்பெற்ற உத்கிருஷ்ட புத்தகங்களனந்தம். மதுரையில் சேதுபதி பாடசாலை, முத்தமிழ்ச் சங்கம், வித்தியாவிர்த்திகளுக்கு உணவு முதலானதுகளைக் கொடுத்தாதரித்து வந்தவர். இவர் இராமேச்சுர ஸ்தலமானேஜராக இருந்து செய்த திருப்பணிகளனந்தம். இந்த ஸ்ரீ பாஸ்கர சேதுபதியவர்கள் 1903 வருஷம் சிவபதமடைந்து விட்டார்.

இந்த ஸமஸ்தானத்துக்கு 1855-ம் வருஷத்தில் இராமநாதபுரம், கிளக்காடு கிக்கல், முதுகுளத்தூர், பாப்பன்குளம், கமுதி, அபிராமம், வேதோணி, காமன்கோட்டை, சாளக்கிராமம், இராஜசிங்கமங்கலம், அறுநூற்றுமங்கலம், குத்தனைகாடு, ஒரூர், கோட்டைபட்டிணம், பள்ளிமடம், திருச்சுழி என்ற எழுதாலுக்காக்களும்; இவைகளில 2162, பெரிய மஜரா கிராமங்களும், 574 குச்கிராமங்களுமிருந்தன. இவைகளின் சுற்றளவு 1900 சதுரமைல். இதில் பாதிபாகம் பயிர்செய்ய தண்ணீருள்ள வளமானதும், மற்றபாகம் மணல். தரிசு (Vide Pages 392-Gazetteer of South India) 1894-ம் வருஷம் டாக்டர் பர்டக் அவர்கள் பதிப்பித்த இந்திய சுதேச ஸமஸ்தான சரித்திரபுத்தகம் 83-வது பக்கத்தில், இச்சமஸ்தானத்தின் சுற்றளவு 2351 சதுரமைலென்றும்; இதில்(1881-ம் வருஷம்) 3,44,000 இந்துக்களும், 60,000 மகமதியரும், 28,000 கிறிஸ்தவர்களுமாக 472,268 குடிகள் இருந்ததாகவும், 1874 வருஷம் 94783 பூவராகன் பேஷ்குஸ் ஸாகவும், 741,744 ரூபாய் வருமானமென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த சமஸ்தானத்தார் 1780 வருஷம் ஐதராலி நபாபுக்கு வருஷம் 175000 ரூபாய் செலுத்தி வந்ததாகவும்; பிறகு மங்கனேசுவரிநாச்சியார் காலத்தில் 90000 வராகனுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டதாகவும்; பிறகு 1801 வருஷம் ஈஸ்டிந்தியா கம்பெனியாருக்கு மூன்று இலக்ஷத்து சில்வானத் தொகைக் கட்டும்படி நியமித்ததாகவும் மதுரைச் சீமைவிருத்தாந்த புத்தகம் 62 பக்கத்தில் அறிவிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

இப்போது இராமநாதபுரத்திலிருக்கும் கோட்டை மதில்கள் நான்குபக்கங்களிலும் அரைமைல் நீளமுள்ளவைகளாகவும், 32 கொத்தளங்கள் உள்ளவைகளாகவும், கிழக்குப்பார்த்த வாசலுடையதாகவும் இருக்கிறதன்றியில்; இதன் சுவர்கள் 27 அடி உயரமும், 5 அடி அகலமுமுள்ளதாயும் சுற்றிலும் அகழ்கள் உள்ளதாயும் இருக்கிறது. இந்தக் கோட்டையை 17-ம் நூற்றாண்டில் மோகல இரகுநாத சேதுபதியவர்கள் கட்டிவைத்தார். கோட்டைவாசல்படியிலிருந்து சுமார் 200 அடி தூரத்திற்குள் சேதுபதியவர்களுடைய அழகிய அரண்மனை இருக்கிறது. கோட்டைக்கு வடமேற்குப் பாகத்தில் அழகிய பெரிய தடாகம் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு வடகிழக்குப் பாகத்தில் புரோட்ஸ்டாண்டு கிறிஸ்து கோயிலும், மேற்கு கரையில் மயானமும், கிழக்கு பாகத்தில் (Col. Martines) கர்னல் மார்ட்டினது பங்களாவும் இருக்கின்றன. இராமநாதபுரத்தில் 1881-ம் வருஷத்தில் கானிஷ்மாரி கணக்கின்படி 11,000 குடிகளிருந்தார்கள். நகரத்துக்கு வெளியில் ஏராளமான லப்பைகளும் செட்டிமார்களும் குடியிருக்கின்றனர். நல்லதாயப்புடலைகள் வியாபாரம் அதிகம். இந்த ஸமஸ்தானத்தில் தேவகோட்டை, தேவிபட்டணம், பாலவனத்தம், ஒரியூர், திருவாடானை, தொண்டி, கம்பிதானே முதலான 42 ஊர்களுள்ளன. கி. 1729-ஆம் வருஷம் இச்சமஸ்தானத்தின் ஐந்தில் இரண்டு பாகமாகிய சிவகங்கையை உடையதேவருக்குக் கொடுத்துவிட்டபடியால், அதன் சரித்திரத்தைச் சங்கிரகமாகக் காட்டுகிறோம்.

சிவகங்கை ஸமஸ்தானம்:— இந்தச் சிவகங்கை ஸமஸ்தானம் இராமநாதபுரத்தைச் சார்ந்ததென்று முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறோம். அதாவது இரகுநாத தேவர் அல்லது கிழவன் சேதுபதிகாலத்திலுண்டான கலகத்தினால், சுமார் 3000 சேனைவீரர்களைப் போஷிக்கத்தக்க இராஜ்யம் பெரிய உடையதேவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

இரகுநாத சேதுபதி (1723-ம் வருஷம்) இறந்துபோவதற்கு முந்தி, தமது சகோதரியின் குமாரரான விஜயரகுநாத தேவரை இராமநாதபுரத்தில் சிங்காசனமேற்றினர். இதைக்கண்டு சகியாத நிலக்கோட்டை உடைய தேவர் தமது குமாரராகிய "சசிவர்ண தேவருக்கு" இராஜருடைய குமாரத்தி "அகிலாண்டேசுவரி" நாச்சியாரை விவாகஞ் செய்வித்ததில், 10,000 வீரர்களை வைத்துப் போஷிக்கும்படியான நிலத்தை ஸ்ரீதனமாகக்கொடுக்கப் பெற்றார்.

விஜயரகுநாத சேதுபதி சிலகாலம் ஆண்டு சரியான சந்ததியற்று இறந்துவிட்டபடியால், இச்சமஸ்தானத்துக்கு இரகுநாதசேதுபதியின் வைப்பு புத்திரராகிய பவானிசங்கரதேவரும், விஜயரகுநாத தேவருடைய மருமகனுமாகிய

டத்தேவரும் சண்டை சச்சரவுகள் செய்ய, இவ்விருவர்களில் பவானிசங்கரர் தஞ்சை ராஜருடைய உதவியினால் இராமநாத ஸமஸ்தானத்தைப்பெற, குட்டத்தேவர் கஷ்டப்பட்டு வருந்தச்சம்பவித்தது. இப்படிப்பட்ட காலத்தில் சேதுவருணைத்தேவர் தஞ்சையில் நடந்த ஒரு விசேஷ உற்சவகாலத்தில் போய் ஒரு வேங்கைப்புலியை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து அப்புலியைக் கொன்றதினால்; தஞ்சை மன்னர் மகிழ்ந்து அந்த சேதுவருணைத்தேவரும் குட்டத்தேவரும் இராமநாதபுர ஸமஸ்தானத்தை மறுபடியும் பெறும்படியான சேனையை உதவி செய்ய, அவர்கள் அச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு வந்து பவானி சங்கரரைப் பட்டத்திலிருந்து நீக்கி, குட்டத்தேவருக்குப் பட்டம் கட்டிவைத்தார்கள்.

இந்தக் குட்டத்தேவரும் தஞ்சை மன்னர் செய்த உதவிக்காக இராமநாதபுரத்தைச்சார்ந்த17 தாலுக்காகளில் பட்டுக்கோட்டை முதல் கொட்டகுருகர் வரையிலுள்ள நான்கு தாலுக்காக்களையும் கொடுத்துவிட்டார். இதனால் குட்டத்தேவர் இராமநாதபுர ஸமஸ்தானத்தை ஐந்து பிரிவுகளாக வகுத்து சேதுவருணைத்தேவர் செய்த உதவிக்காக ஐந்தில் இரண்டுபாகத்தைத் தந்தார். அன்று முதல் இந்த ராமநாதபுரத்தை ஆள்பவரை பெரியமறவர் ஸமஸ்தானம் என்றும், சிவகங்கையை ஆள்பவர் சிறியமறவர் ஸமஸ்தானம் என்றும், திலக்கோட்டை பாளையக்காரர் என்றும் பெயருண்டாயிற்று. இந்த சேதுவருணைத்தேவருக்குப் பிறகு வடுகநாதத் தேவர் பட்டத்துக்குவர, 1772-வருஷம் மகமது அலியாகிய நவாப், இந்த ராமநாதபுரம், சிவகங்கை ஸமஸ்தானங்கள் தமது கர்நாடக தேசத்துக்குள் சேர்ந்தவை என்றும்; இவர்கள், அந்த மகமது அலி தஞ்சை மன்னரோடு சண்டைசெய்தபோது உதவி செய்யவரவில்லையென்றுங் குற்றப்படுத்தி; நவாபின் குமாரனாகிய உமதுல் உமரா வுடன் ஒருசேனையை அனுப்பியும் அவருக்கு உதவியாக ஆங்கிலேயரும் தக்க தண்டுதளாதிகளுடன் போய் இராமநாத சிவகங்கை ஸமஸ்தானங்களைத் தாக்கவேண்டுமென்றுந் தூண்ட; ஆங்கிலேயரும் கர்னல் ஜோஸப் ஸ்மித் (Col. Joseph Smith) என்னுந் தளகர்த்தருடன் திரிச்சியிலிருந்து சேனையை யனுப்ப அச்சேனையும் வந்து இராமநாதபுரத்தைத் தாக்கி வாலிப பாளையக்காரரைக் கொன்றுவிட்டு, சிவகங்கைக்கு போக, வடுகநாதத் தேவர் பெரியமருது சின்னமருது என்னும் இரண்டு அகம்படியச் சேர்வைக்காரர்களை துணைக்காகக் கேட்டு அடைய, அவர்கள் அவரை காளியார்கோயிலுக் கருகிலிருக்கும் காடுகளிலிருக்கச்செய்தார்கள். அப்படியிருந்தும், எதிரிச்சேனைகள் நாலுபக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டும், சுட்டுக்கொண்டும் வருகையில், 1712-ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 22-ந் தேதி பாளையக்காரர் கொல்லப்பட்டார். அப்போது பூர்ண கர்ப்பவதியாக இருந்த இராஜமஹிஷி சேர்வைக்காரரான மருதப்பருடைய உதவியினால் திண்டுக்கல்லுக்குப் போய் அங்கு ஐதரலியால் பாதுகாக்கப்பட்டாள்.

கர்ப்பவதியாக விருந்த இராஜமஹிஷி பெண் குழந்தையைப் பெற, அக்குழந்தை சிறுவயதாக இருக்கும்போதே வேங்கமபெரியஉடையதேவருக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார்.

1781-ம் வருஷம் ஹைதராலி கர்நாடகதேசத்தின் மீது படையெடுத்து வந்த போது சின்னமருது, திண்டுக்கல் கில்லாதாரிடம் கொஞ்சம் சேனையை சம்பாதித்துக்கொண்டு அச்சேனையின் உதவியினால் இராணியாரை சிவகெங்கைக்கு அழைத்துவர, இராணியாரைக் குடிகள் நல்வரவுடன் அங்கீகரிக்க, நவாபும் அந்தம்மைக்கு ஸமஸ்தானத்தைத் தந்தார். இப்படி வருவதற்குள் சிவகங்கை ஸமஸ்தானத்தை நவாபவர்கள் குத்தகைக் கொடுத்து விட்டிருந்தார். இப்படிப் பட்ட காலத்தில் பழய பாளையக்காரருடைய தமயன் குமாரராகிய உய்யதேவர் தமது குமாரராகிய கவுரிவல்லப உடைய தேவரை பழையபாளையக்காரர் ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டதாகவும்; ஆகவே, அவருக்குத்தான் பட்டம் கட்டி வைக்க வேண்டுமென்றும் சச்சரவுகள் செய்தும், காரியசித்தி பெறவில்லை. பெறாமல் போகவே, சின்னமருதுக்கு பிரதானி அல்லது பிரதம மந்திரியார்பட்டம் கொடுக்கப்பெற்றார், வெங்கம் பெரிய உடையதேவர் நிபத்துக்கு அரசனாக நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்த வெங்கம் பெரிய உடையதேவர், தமது மனைவியின், வயிற்றில் ஜனித்த பெண்குழந்தையும் இறந்தபிறகு, மருது குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து மறுபடியும் விவாகம் செய்துகொண்டார்.

1783-ம் வருஷம் விடப்பட்ட நாடுகளின் அதிகாரியாகிய (Mr. Sullivan) மிஸ்டர் சலிவன் காலத்தில், கப்பம் தொகை சரியாக வராததினால், இங்கிலீஷ்காரர் கர்னல் புல்லர்ட்டன் (Col Fullerton) என்பவருடன் ஒரு தண்டை அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி, யனுப்பி, இரண்டு மருதுகளும் சுமார் 10,000 சேனையோடு காளியார் கோவிலுக்குப் போய்விட்டார்கள். ஆயினும் கர்னல் புல்லர்டனவர்கள் யாதொரு சண்டை சச்சரவுகளின்றி கவர்மெண்டு கப்பத்துக்கு வேண்டிய ஜாமீனை நியமித்துக்கொண்டார். பிறகு 1799-ஆம் வருஷம் பாஞ்சால குறிச்சியை முற்றுகைப்போட்டு கர்னல் அக்னியு (Col. Agnew) கோட்டையைத் தாக்க, கட்டபொம்மன் கொல்லப்பட்டதை, அறிந்து ஊமைத்துரை தன் தம்பியோடு சிவகங்கைக்குப்போய் மருதுகளுடன் சேர, அம்மருதுகள் பாஞ்சால குறிச்சி ஊமைத்துரையை அரண்மனைக்குள் சேர்த்துக்கொண்டு 20,000 சேனைவீரருடன் ஆங்கிலேயரை பகிரங்கமாக எதிர்த்தார்கள். அக்காலத்தில் இவர்கள் தொண்டைமானை தமக்கு உதவி செய்ய அழைத்தும், அவர் வாராமையால், மருதுகள் மறுபடியும் காளியார் கோயிலுக்குப் போய் சுமார் ஐந்துமாத காலவரையில் கர்னல் அக்கினியு தளகர்த்தருக்கு அகப்படாமல் வருத்தி வந்தாலும்; கடைசியாக பயங்கர சண்டைசெய்து கோட்டையைப் பிடித்தும், மருதுகளைப் பிடித்து தூக்கில் போட்டு கொன்றார்கள்.

பிறகு ஊமைத்துரை திண்டுக்கல் மார்க்கமாக விருபாக்ஷிக்கு ஓடின போது அங்கு பிடித்து தூக்கில்போட்டு கொல்லப்பட்டார். இந்த பாஞ்சாலகுறிச்சி ஊமைத்துரையின் சண்டை சங்கதியைப் பற்றி சிலர் பாடி பிழைப்பது இத்தென்னாட்

டில் அநேகஆண்டெண்டுசேளுக்குத் தெரிந்த விஷயமாதலால் அதை இங்கு விவரிப்பது அநாவசியம். இந்தச் சண்டைகாலத்தில் நான் இச்சரித்திரமெழுதுவோருடைய பாட்டனார் பகடால நரசப்ப நாயடு இங்கிலேய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு துபாஷியாகப் போய்வந்தாராம்.

1801-ம் வருஷம் பாளையக்காரர் பெஷ்வா கலெக்டராகிய மிஸ்டர் லஷிங்டன் (Mr. Lushington) கர்னல் அக்னியூ வீருடன் கலந்து யோசித்து, கவுரி வல்லப பெரிய உடையதேவரை சிவகங்கைக்கு தலைவராக நியமிக்க வேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்டுக்கு சிபார்சு செய்ய; ஒருசிலர் மூத்த வேங்கம் உடையதேவரை நியமிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, கவர்ன்மெண்டார் அங்கீகரிக்கவில்லை. பிறகு இந்த சமஸ்தானத்துக்குச் சரியான வாரசுதாரர் புதமத்தூர் முத்துவிஜய ரகுநாதகவுரி வல்லப உடையதேவர் என்று கண்டு 1891-ம் வருஷம் ஜுலை மாதம் 6-ந் தேதி கவர்ன்மெண்டார் நியமித்தார்கள். இடையில் உடையதேவர் முதலானவர்கள் பாத்தியதையைப் பாராட்டி வந்தாலும், முன் சொன்ன கவுரி வல்லபருக்கே சன்னது கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த கவுரிவல்லபர் 1829-ம் வருஷம் ஜுன் மாதம் சந்ததியற்று இறந்துவிட்டபடியால், அவர் தமையனார் உடையதேவருடைய குமாரருக்கு ஜமீன் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த நியமனத்தையும் இரகுநாத ஜமீன்தாருடைய மனைவி அங்கமுத்துநாச்சியார் தடுத்தும், தாம் சொந்தக்காரி என்று வழக்கிட்டு வந்தாலும்; ஸ்வீகார புத்திரராகிய முத்துவடுக நாததேவருக்கு 1829-ம் வருஷம் சீமை திரும்பியது. 21 வருஷகாலமாக விவாஜியம் செய்த அங்கமுத்து நாச்சியாருக்கு இராஜியம் கிட்டாமையால்; பிறகு போதகுருசாமி பட்டத்தைப் பெற்று 10-வருஷம் ஆண்டதன்மேல், அவர் தம்பி முத்துவிஜய இரகுநாத கவுரி வல்லப பெரிய உடையார் தேவர் 1841 வருஷம் பட்டத்துக்கு வந்து, 8-வருஷம் ஆண்ட பிறகு; அவர் குமாரர் போதகுருசாமிக்கு மேற்படி வயது வருகிறவரைக்கும் மேஸ்டர் பிரோச்சர் துரையவர்களை உபாத்தியாயராக்க நியமித்தும்; ஜமீனை, கவர்ன்மெண்டு விசாரணையில் வைத்தும், 1859-ம் ஏப்பிரிலில் அவருக்கு பட்டம் கட்டியபோது காத்தமநாச்சியாருடைய வழக்கு ஜயமானபடியால், அன்றியும் மேஸ்டர் (Mr. Fisher) பீஷர் துரையவர்கள் ஜமீனை குத்தகைக்குக் கொண்டு பார்த்துவர; பிறகு ம-ா-ா-ஸ்ரீ வெங்கடசாமி நாயடு கருடையவும், பிறகு மேஸ்டர் ராபர்ட் [illegible]ர் துரை அவர்களுடையவும் பிறகு ம-ா-ா-ஸ்ரீ க்ருஷ்ணசாமி செட்டியாருடையவும் மானேஜ்மெண்டிலிருந்து இப்போது மேஸர்ஸ் ஆர் அண்டு சன்சகம்பெனியாருடைய அடமானத்திலும் மானேஜ்மெண்டிலுமிருக்கிறது.

1855-வருஷம் சிவகங்கை சமஸ்தானம் 1460 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளதாகவும், இதில் 2,070 கிராமங்களும், 1,265-குக்கிராமங்களும், இவைகளிருந்து 3,62,000 ரூபாய் வருமானமாகவும் தென்னிந்தியா கெஜட்டியர் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

1874வது கணக்கின்படி இந்த சிவகங்கை 1557 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், 4,34,196 குடிகளும், 75000 பூவராகன் பேஷ்கஷ் உடையதாயும்; கஸ்பா சிவகங்கை, திருப்புவனம், மானாமதுரை, இளையான்குடி, திருவேகம்பத்து, இலவங்கோட்டை, சோளாபுரம், சாக்கை, திருப்பத்தூராகிய 9-தாலுக்காக்களை உடையதாயும்; குன்னக்குடி, காளையார்கோயில், திருக்கோட்டியூர் அமராவதி, ஆகர்தூர், மானாமதுரை முதலான 25 ஊர்களுடையதாயும் இருக்கிறது. இந்த சிவகங்கை பூமியை குத்தகைக்குக் கொண்ட மேஸ்டர் பெரிய பீஷர் துரையவர்களுக்கு அகப்பட்ட சகாப்தம் 1655க்கு சரியான கி-பி 1733 வருஷம் செம்புப் பட்டயத்தில் முத்து விஜய ரகுநாத சேதுபதியின் குருவானவர் ஒரு தெப்ப குளத்தை வெட்டி அதற்கு சிவதீர்த்தமென்று பொருளாகும் சிவகங்கை என்று பெயரிட்டதாக சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானம்:—இது ஒரு காலத்தில் தஞ்சை ஸமஸ்தானத்துக்குட்பட்டிருந்து, அந்த தஞ்சை ராஜருக்கு மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள பல்லவராயதொண்டமானுடைய முன்னோருக்கு வெகுமதியாகக்கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு 1673-1708-ம் வருஷம் இப்புதுக்கோட்டையை தஞ்சை மன்னருடைய ஆக்கினைக்குள் மாற்ற விரும்பி இருக்கிறதை, சேதுபதிகளில் பிரபலரான இரகுநாத கிழவசேதுபதி யானவர் இரகுநாதருடைய சகோதரியை விவாஹம் செய்துக்கொண்டதில், தம்மைத்துணைவரான இரகுநாதருக்கு தொண்டமான் என்ற பட்டம் சூட்டி இப்புதுக்கோட்டையை கொடுத்தார்.

இந்த இரகுநாத தொண்டமானுடைய சந்ததியாரவன.

1. திருமலைத் தொண்டமான். 2. நாமன் தொண்டமான். 3. பச்சைத் தொண்டமான். 4. தாண்டக தொண்டமான். 5. காமன் தொண்டமான். 6. திருமலை தொண்டமான். 7. காமன தொண்டமான். 8. பச்சிகச்சே தொண்டமான். 9. நாமன தொண்டமான். 10. பக்கச்சே தொண்டமான். 11. இங்கினி தொண்டமான். 12. தாண்டக தொண்டமான். 13. திருமலை தொண்டமான். 14. பக்சச்சே தொண்டமான். 15. பல்லவராய தொண்டமான். 16. இரகுநாதராய தொண்டமான் கி. பி. 1680 முதல் 1730 வரையில். 17. விஜய ரகுநாத தொண்டமான் கி. பி. 1730-1767 வருஷம். 18. இரகுநாத தொண்டமான் 1767-1789-வருஷம். 19. இராஜவிஜய ரகுநாதராய பஹதூர் 1789-1807 வருஷம். 20. விஜயரகுநாதராய பகதூர் 1807-1825 வருஷம். 21. இரகுநாதராய தொண்டமான் 1825-1839-வருஷம். 22. இராமசந்திர தொண்டமான் 1839. முதலானவர்களாம்

(Vide Pages 225 & 226 of R. Sewells and the Manual of Dewan Bahadur Seshia Sastrigal &c.

இப்போது ஆளும் மகாராஜருடைய பெயர் ஸ்ரீ இராஜ மார்த்தாண்ட பயரவதொண்டமான் பஹதூர் அவர்கள். இவர் 1894-ம் வருஷம் 12 பிராயமுள்ளவராக இருந்தபடியால், இப்போது சுமார் இருபது இருபத்திரண்டு வயதுடையவராய் இருக்கவேண்டும்.

இந்தப் புதுக்கோட்டை-வடக்கில் திரிச்சி தஞ்சை நாடுகளும், தெற்கில் சிவகங்கை, இராமநாதபுரம், கிழக்கில் தஞ்சையும் மேற்கில் திரிச்சியும், தின்டுக்கல்லும் எல்லையாக உடையது. இதன் சுற்றளவு 1380 சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளது. இவற்றில் மூன்றில் ஒருபாகம் காடு கரடுகள்நிறைந்துள்ளது. மற்ற பாகங்களில் பயிர்பச்சைகள் விளையக்கூடியது. இந்த சமஸ்தானம் (1) கொளத்தூர், (2) ஆலங்குடி, (3) குறுமநாடு,(4) அன்னவாசல், (5)திருமெய்யம் என்று ஐந்து தாலுக்காக்களாக வகுக்கப் பட்டும்; வெள்ளாறு, பாம்பாறு, கவரையாறு, குண்டாறு, அம்புலியாறு, முதலான சிற்றாறுகளாலும் அநேக சிறுமலைகுன்று காடுகளாலும் சூழப்பட்டிருந்தபோதிலும், சுமார் 3000 குளங்களாலும் வளம் பொருந்தியது. இதில் நெல் முதலான தானியங்களின் விளைவும், பட்டுநூற்கும் தொழில்களும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. 1881-ம் வருஷம் 2,82,099 இந்துக்களும், 11,000கிறிஸ்தவர்களும், 9000 மகமதியரும், 83,000 தொழிலாளர்களும்; 54,000 செம்படவர்களும், 30,000 விவசாயிகளும், 26,000 இடையர்களும் 27,000 பறையர்களும் வசித்து வந்தார்கள்.

புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானம் ஸ்ரீ சேஷய்ய சாஸ்திரிகள் திவானாக வந்தது முதல் பலவிதங்களிலும் பிரபலமாகி பிரகாசித்ததுடன், புதுக்கோட்டையும் சுத்தியாகவும், அலங்காரமாகவும் சீர்திருத்தப்பட்டு 1881-ம் வருஷம் 15,000 குடிகள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். 1883-ம் வருஷம் ஸமஸ்தான கல்லூரியில் 357 வித்தியார்த்திகள் வாசித்து வந்தார்கள். நகரத்தில் சர்க்கார் வைத்தியசாலை முதலான கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இப்புதுக்கோட்டை இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு கப்பங்கட்டாத சுதந்திரநாடாகவும்; இதன் இராஜாவர்கள் இங்கிலாண்டு முதலான நாடுகளை நேரில்போய் பார்த்தறிந்த புத்திப் பிரகாச முள்ளவராகவும் இருப்பதோடு, இப்போது திவானாக இருக்கும் மிஸ்டர் திவான்பஹதூர் வேங்கடராமதாசு நாயடு காரு மஹாமதியூகியானபடியால், இவர்கள் காலத்திலும் சமஸ்தானம் பின்னும் அதிக சீரும் சுகமும் பெற்று பிரகாசிக்கு மென்பது திண்ணம்.

இப்படிப்பட்ட 72 பாளையப்பட்டு ஜமீன்தாரர்களுக்கு பிரபுவாகவும், பாண்டிய நாட்டு குடிகளுக்கு பிதாவைபோல இருந்தும், சாலிவாகன சகாப்தம் 1380 வருஷம், பரீதாபி நாம வருஷம் முதல், ஈசுவர நாம வருஷமாகிய 26 வருஷங்கள் வரையில், தருமராஜிய பரிபாலனம் செய்து வந்த புகழுடம்பினராகிய ஸ்ரீ விசுவநாத நாயுடுகாரு கி-பி. 1563 வருஷம் டிசம்பர்மீ பூரணபுகழுடன் பூதவுடலை விட்டு புகழுடம்பைப் பெற்று பரமபத மடைந்தார். அவர் மரணத்தைப் பற்றி அக்காலத்து குடிகள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குடன் சிந்தித்த தன்றியில்; இக்காலத்தாரும் மதுரை சுந்தரேசுவரர் கோயில் வசந்த மண்டபத்தில் சிலா ரூபமாக வைத்திருக்கும், இந்த உத்தமன் விக்கிரகத்துக்கு மேலாக மகா ராஜ ராஜஸ்ரீ விசுவநாத நாயுனி ஐயலுகாரு என்று எழுதி வணங்கி வருகிறார்கள். இம்மட்டோ, இவருடைய குமாரர் முதலான பின் சந்ததியார்களும் இவர் பெயரை மறைக்க மனமில்லாமல், அவர்கள் செய்து வந்த தரும சாசனங்களுக்கு மேல, இந்த விசுவநாத நாயடுகாரு பெயரை மகுடமாக முன்னம் எழுதி, பிறகு தம் பெயர்களை எழுதிவந்தார்கள். இவர் உருவத்தில் நீண்டு ஆஜானுபாஹுராகவும், சற்று கருத்தமேனியையுடையராகவும், நீண்டமுகமும், நெரித்தபுருவங்களும், தாடிக்கும்மீசைகளையுடையவராகவும்; பார்வைக்கு பயங்கர புருஷராகவும் இருக்கினும்; ஜீவதயை, பஸ்சாதாபம், தருமம், தானம், சத்தியம், சாந்தம், சுவாமிபக்தி முதலான குணபூஷணங்களை உடையவராக இருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவராகிய விசுவநாத நாயடு காருக்கு பிறகு பாண்டிய நாட்டிற்கு இவர் குமாரராகிய கிஷ்ணப்ப நாயடு காரு அரசரானார்.

ஸ்ரீ குமார அல்லது பெரிய கிருஷ்ணப்ப நாயடுகோரு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1568-ஆம் வருஷம் முதல் 1573:வரையில்

புகழுடன்பினரான விசுவநாதநாயடு அவர்களுக்குப் பிறகு, அவர் குமாரர் குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயடுகோரு மதுரையில் மகுடாபிஷேகம் செய்யப்பட்டுச்சிங்காசனமேறினர். இப்படிச்சிங்காசன மேறிய குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுகோரைப் பெரியகிருஷ்ணப்பநாயடு என்றுசொல்வதுமுண்டு. இந்தக்குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுகோரும் சத்தவீர்த்துவமும், இராஜதந்திரமுமுடையவர். அஃதோடுகூட அரியநாயக முதலியாரே இவருக்கும் மந்திரியாக இருந்தபடியால், நாட்டிற்கலகங்களுண்டாகாமல் நிம்மதியாக இருந்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில், வடக்கே மகமதியர் கலகம் செய்து சேனையோடு மதுரைசமஸ்தானத்துக்குவருவதாகச் சங்கதிகேட்டு, அரியநாயக முதலியார் தக்கசேனைகளோடு தாக்கப்போனர்.

இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் 72-பாளையக்காரர்களில் ஒருவராகிய தொம்பிச்சி நாயக்கன், வேறு சில பாளையக்காரர்களுடைய உதவியைப்பெற்றுக்கொண்டு, மதுரை குமார கிருஷ்ணப்ப நாயடுமேல் படை எடுத்துவந்தான். இப்படிப் படைஎடுத்து வந்ததற்குக் காரணம்: தொம்பிச்சி நாயக்கன் 1543 வருஷம் ஒருபெரியமாகாணத்துக்குத் தலைவனாக இருந்தான். விசுவநாதநாயடு காலத்தில் அவனுடைய சில கிராமங்களைப் பிடுங்கி வேறு பாளையக்காரர்களுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தமையால், அந்தப்பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ள இதுசமயமாகத்தோன்றி, பணஆசையையும்,பேராசையுமுடைய சிலபாளையக்காரருடைய தண்டுதவினல்பலமான சேனையை இரகசியமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தும், அரியநாயகம் வடக்கேபோன சங்கதியறிந்தும் திடமானச் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டுபரமகுடிக்கருகில்வந்து முற்றுகைபோட்டும், நாட்டைக் கொள்ளையடித்தும் குடிகளை வருத்தியும்வர, குமார கிருஷ்ணப்பநாயடுக்குச் சங்கதி தெரிந்துடனே தமது தளகர்த்தராகிய பெரிய கேசவப்ப் நாயடுவசம் சேனையையனுப்பித் தாக்கச்செய்தார்.

அந்தப் பெரியகேசவப்பநாயடும் வந்துசண்டைசெய்ய, உயுத்தகளத்திற் கத்தியடிப்பட்டிறந்தார். இது சங்கதியைக்கேட்ட குமார கிருஷ்ணப்பர் விசனப்பட்டு, அந்தக்கேசவப்பருடை குமாரர் வசம் 18,000 பதாதிகளைக் கொடுத்து அனுப்ப, அவரும்போய்ச் சண்டைசெய்து, தன் தகப்பனைக்கொ

ன்ற "தொம்பிச்சிநாயக்கன்தலையை" வெட்டி, மற்றப்பாளையக்காரர்களுக்குப் படிப்பினையாகக்காட்டும்படி குமார கிருஷ்ணப்பநாயகரிடம் அனுப்பினார். உடனே கலகமடங்கியது. இக்கலகத்துக்குக் காரணமாக நின்ற தொம்பிச்சி நாயக்கனுடைய மனைவிகள் மக்களைச் சிறையாகப்பிடித்துக் குமார கிருஷ்ணப்பரிடமனுப்ப, இவர் மஹாராஜதந்திரியாகையால் உடனே அவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்தும், உயுத்த செலவுக்குப்பிடித்த பணத்தைப் பாளையப்பட்டிலிருந்து கொடுப்பித்தும், அவர்கள் ஜீவனம்சைக்காகப் பரமகுடி கிராமத்தைக் கொடுத்தும், மூத்தமகனுக்குப் பாளையக்காரன் என்றுபட்டத்தையும் சூட்டினார்.

இந்தக்காலத்தில் இலங்கையிலிருக்கும் கண்டிராஜன், தொம்பிச்சி நாயகனுக்கு உதவியாக இருந்து அந்தரங்கத்தில் அதிக உதவிசெய்தும், வேறு பாளையக்காரர்களைச் சண்டைக்குத் தூண்டிவிட்டதன்றியில், நாயடு ஸமஸ்தானத்தைப்பற்றிப்பரிகாசமாகப் பேசிஹேளனம் செய்து வருவதாகச்சங்கதிதெரிந்து, அவன் கொட்டத்தை அடக்கக் குமார கிருஷ்ணப்பநாயடு உயுத்த கோலமாக புறப்பட, அவருடன் அவருக்குட்பட்ட 52-பாளயக்காரர்களும், அவர்கள் இனத்தாரும் சேர்ந்தும், இலங்கைக்கு இராமர்கட்டிய வாராவதியின் ஒன்பதாவது கல்லுக்கருகில் போய்க் கண்டிராஜனுக்கு தாம்யுத்த சந்நத்தராக வந்திருக்கிற சங்கதியைத் தெரிவிக்க, அக்கண்டி ராஜன் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளாமல் முனைமுகத்தில் நிற்க மனமுவந்து தமது நான்கு மந்திரிகளோடும், அஷ்ட (8) தசநாதர்களுடன், 40,000சேனையைச்சண்டைக் கனுப்பி, ஆயுதங்களுடன்நிற்கச்செய்தான். இதையறிந்த குமார கிருஷ்ணப்பநாயடும் தமது தளகர்த்தன்வசம் 20,000-சேனையை முன் அணியாகவும் பின் அணியாக வகுத்தும், அப்பின் அணியைத்தாமே நடத்திக்கொண்டும்போய்ச் சண்டை செய்ய, இருபக்கத்திலும் பிரமாதமாகப் பிராணச் சேதமுண்டாகி, கடைசியில் கண்டிராஜனுடைய மந்திரிகளில் இரண்டுபெயரும், அஷ்ட தசநாதர்களில் ஐந்துபெயரும், அநேக ஆயிரம் யதாதிகளும்பிடிபட்டுச் சிறையாக, அவர்களுக்குக் குமாரகிருஷ்ணப்பர் உயுத்தத்திலுண்டான வெட்டுக்காயங்களை ஆற்றிஆதரித்துத் தனித்தனிகூடாரங்களில் தங்கச்செய்வித்து உபசரித்துவர; மறுநாள் கண்டிராஜனுடையநான் மந்திரிகள் வந்துகுமார கிருஷ்ணப்பரைவணங்கி, கண்டிராஜன்செய்த அக்கிரமங்களுக்கும், அவமானத்துக்கும், தக்க மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டும், இந்த உயுத்தச்செலவுக்குப் பிடித்த தொகைக்குத்தக்க மாகாணங்களைக்கொடுத்தாகிலும், அல்லது அடகுவைத்தாகிலும், கடன்கட்டி வருவதாகவும்; இவ்வளவுடன் சண்டையை நிறுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ள, குமார கிருஷ்ணப்பரும் சம்மதித்து, அம்மந்திரிகளோடு தக்க தமது இராஜபாரியை யனுப்ப, கண்டிராஜன்கேட்டு இப்படிப்பட்ட சமாதானத்துக்கு வரத் தனக்கு இஷ்டமில்லையென்றும், சண்டைக்குத்தயாராக இருக்கச்

சொல்லென்றும், சொல்லியனுப்பிவிட்டு, 60,000 சிங்காளியர்களையும், 8000 காப்பிரிகள் (போர்த்துகீயர்) சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். வந்தாலுமென்ன? இந்த 60,000 சிங்காளிகளும், 8000 காபிரிகளும் முன்பின் போர் முகத்தையறியாத காட்டாள்களாக இருந்தபடியால், உயுத்தப்பயிர்ச்சியைமுறையாகக் கற்றறிந்தமதுரைச் சேனையோடு சரியாகச் சண்டை செய்யச் சக்தியற்று, நல்ல சமயத்தில் நாலாபக்கமுமோடிப்போக, கண்டிராஜனும், அவனுடைய ஆப்தபந்துக்களான பத்துப்பெயர்மாத்திரம் கடைசிவரை கிரமமாகச் சண்டைசெய்ய, மற்றவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிபட்டார்கள். இதே மாதிரியாகவே கண்டிராஜனையும் உயிருடன் பிடிக்கப் பிரபல பிரயத்தனப்பட்டும், முடியாமல் கடைசியில் குமார கிருஷ்ணப்பருடைய அம்பினால் அடிபட்டு அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து இறந்தான்.

கண்டிராஜன் கதறி விழுந்து சாகவே, கதிரவனும் மேற்கே சாய்ந்து அஸ்தமாயினான். கண்டி ராஜியம் குமார கிருஷ்ணப்பர் வசமாகியதால் உடனே பிருதுக்கொடியைக் கோட்டையின்மேல் நட்டு, இறந்துபோன, கண்டிராஜனுடைய பிரேதத்தைத்தேடி எடுத்துத் தக்க மரியாதையுடன் தகனம் செய்வித்தும், அவர் மனைவி மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வித்தும், அங்கு மூன்று நாளிருந்தும், அந்தக் கண்டி நாட்டிற்குத் தமதுமைத்துனர் விஜயபூபால நாயடு காரை இராஜாவாக நியமித்துவிட்டும் ஜயசீலராக மதுரைக்குத் திரும்பிவந்தார்.

இலங்கைக் கண்டி ராஜ ஸமஸ்தானம்.

సీసమాలిక.

* * *

" అరియలంకాద్వీపమైన సింహళచక్ర । వర్తిపరంపరల్ వసుధనేలుడి ।
" లక్ష్మణవిజయపాలనమహారాజశ్రీ । యంగదారికిత రాజాయములకొండ ।
" పాలమహారాజు జగతియందంను కీర్తి । సింహమహారాజశ్రీకరుడగు ।
" రంజిల్లురాజాధిరాజ సింహుడునుమజే । విక్రమసింహుడువీరవరలు ।

గీ—ఆలుగురు చక్రవర్తులై యాలుగురును
పదిలోన్నొకపాలు కప్పంబు ప్రజలనొద్ది
తీసుకొని రాజ్యమేలిరి దిశలు వెలుగ
అనుచు పెద్దలునుడువు దరతిశయముగ ॥

இந்த இலங்கையின் கண்டியில் விஜய பூபால மஹாராஜருக்குப் பிறகு (2) கொண்டசால மஹாராஜரும் (3) அங்கதாங்கித மஹாராஜரும் (4) கீர்த்தி சிம்ஹளமஹாராஜரும், (5) இராஜாதிராஜமஹாராஜரும் (6) விகிர மசிம்ஹள மஹாராஜரும் முறையே ஆண்டுவந்தார்கள். இவர்களுக்கு வெள்ளிக் குருச்சியில் இருந்த புராதன விசுவநாத நாயடு சந்ததிகளாகிய இராமகிருஷ்ண நாயடு, நாராயணநாயடு, பங்காரு திருமலை நாயடுகாருடைய குமாரத்திகளையும்—பிறகு தஞ்சை ஸமஸ்தானம் மன்னாரு சாமி நாயடுகாருடைய குமாரத்திகளையும், விவாஹம் செய்துவைத்தாலும், சந்ததிகளற்றுப்போன தாகத்து தெரியவருகிறது. இப்போது தஞ்சைஜில்லா திருவையாற்றில் சப்ரிஜிஷ்டிராக இருக்கும் ஸ்ரீ மஹாராஜா—தியகசிம் ஹலராஜவர்களும், அவருக்கு சம்பந்தப்பட்டு இப்போது வெள்ளிக்குருச்சிமுதலான விடங்களிலிருக்கும் சிலரும், இந்தகண்டி சமஸ்தானபதிகளுடைய வார்சுகளாகி இங்கிலீஷ் கவர்மெண்டாரிடத்தில் (தமது இலங்கை இராஜியத்துக்காக) (பென்சன்) நன்கொடைப்பெற்று வருவதாகக்கேள்வி. இது நிற்க.

குமார கிருஷ்ணப்பர் மதுரைக்குவந்து சேரவே, மகமதியர் வடக்கே 1564-ம் வருஷம் விஜயநகரத்தாரோடு பிரமாத சண்டைசெய்ததில் இராமராஜா இறந்துவிட்டபடியால், சமஸ்தானத்துக்குள் கலகங்களுண்டாகி, விஜயநகரத்தாருடைய தென்னாடுகளை அரியநாயக முதலியாருக்குக் கொடுத்து ஆண்டுவரும்படி செய்யவும், குமாரகிஷ்ணப்பரை வடநாடுகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கவும் யோசித்தார்கள். இதையறிந்த அரியநாயகம் தமது ஆசாரியரிடம் சம்மதிகேட்க, அவர் ஒருதேசத்தை ஆண்டுவரும் வேலை க்ஷத்திரிய ஜாதியானுக்கே பொருந்தியது, வைசியனும், வேளாளனுமாகிய உனக்குத் தகாதெனத் தடுத்துச் சொல்ல, குரு வாக்கியத்தைத் திருவாக்காகக்கொள்ளும் அரிய நாயகரும், அது சங்கதியை விஜயநகரத்தாருக்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அரிய நாயகத்தை மதுரை, மைசூர், தஞ்சை முதலான தென்னாடுகளுக்கு விசேஷ விசாரணை மந்திரியாகவும், தளகர்த்தனாகவும், இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டமையால்; அரிய நாயகரும் அதற்குச் சம்மதித்து, இச்சமஸ்தானங்களுக்கு இடையில் தாம் வசிப்பது உத்தமமெனக்கருதி 1566-ஆம் வருஷம் மதுரைக்கடுத்த சோழவந்தான் கிராமத்தில் ஒரு சிறு கோட்டையையும், அதற்குள் 300 வீடுகளையும் கோயில், குருமடம் முதலானவைகளையும் கட்டுவித்துக் காஞ்சிபுரத்துக் கடுத்த மெய்ப்பேட்டிவிருந்த தமது நெருங்கிய பந்து மித்திரர்களையும், சிவடிசாரியையும் தருவித்து அங்குவந்து வசிக்கும்படி செய்வித்தும், அவர்களுக்கு உதவியாகப் பார்ப்பான் முதல் பறையனீருக பல சிப்பந்திகளை உதவிசெய்ய நியமித்ததன்றியில், மற்றசாதாரண பந்துமித்திரர்களை நகரி, திருமங்கலம், பட்டணேரி முதலான கிராமங்களில் குடியேற்றினர். இப்படிக்குடி

யேற்றவே, பாண்டியநாட்டாருக்கு இவரிடத்தில் நம்பிக்கை அதிகமுண்டா யிருந்ததனால், நாட்டில் கலகமில்லாமல் குடிகள் சுகமாகவாழ்ந்து வந்தனர்.

இப்படி நாட்டில் கலகமற்றுப்போகவே, குமார கிருஷ்ணப்பருக்கு வேறு வேலையற்றுத் பாளையங்கோட்டைக்குக்கிழக்கில் தமது பெயரால் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரத்தையும், அதில் சைவ வைணவக் கோயில்களை யும், குளத்தையும், பிராமணர்களுக்கு அக்கிரஹாரங்களையும் கட்டிவைத் ததன்றியில்; திருநெல்வேலிக்கு மேற்கேகாடியம் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரங்களையும் கட்டிக் குடிகளுக்கு உதவிசெய்து பாண்டியநாட்டைப் பத் துவருஷம் ஆண்டு 1573-ஆம் வருஷம்பரமபதமடைந்தார். கனம் டெயி லர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1411-ஆ வெகுதானிய வருஷமுதல் கில கவருஷமாகிய 31 வருஷம் ஆண்டதாகத் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரியவீரப்பநாயடு இரண்டாம் விசுவநாதநாயடு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1573-ஆம் வருஷம் முதல் 1595-ஆம் வருஷம் வரையில்,

கீர்த்திமானாகிய குமாரகிருஷ்ணப்பருக்குப் பிறகு அவருடைய இரண்டு குமாரர்களாகிய கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரியவீரப்பநாயடுவும்; சிறிய குமாரன் இரண்டாவது விசுவநாத நாயடுவும் துவிராஜர்களாகப் பாண்டியநாட்டிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டார்கள். இவர்கள் காலத்திலும் அரியநாயகமுதலியாரே மந்திரியாக இருந்தபடியால், நாட்டி ல் கலகமற்றுப்போக; இராஜ குமாரர்கள், அரண்மனையில் ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்தார்கள். இவர்காலத்தில் விசுவநாதர் குடும்பத்தைச்சார்ந்த ஒரு வாலிபனுடைய தூண்டுதலினால் காளியூர்க் கோவிலிலிருந்த மாவலிவாண ராஜா குட்டிக்கலகம்செய்ய எத்தனப்பட, உடனே அக்கலகத்தை அடக்கி விட்டனர். பிறகு திரிச்சிராப்பள்ளிக்கோட்டையைப் பந்தோபஸ்தாக் கியும், சிதம்பரம்கோட்டையைக் கட்டிவைத்தும், பிராமணர்களுக்கு அநேக அக்கிரஹாரங்களையும் நியமித்தார்கள். இவர்களில் இளையவராகிய விசுவநாதர்முதலில் இறந்துவிடப் பெரிய வீரப்பகிருஷ்ணர் 1585 வரு ஷம்பரமபத மடைந்தார். கனம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகாப்தம் 1438-கி.பி.1516 சவுமியவருஷ முதல்யுவ வருஷமாகிய 27 வருஷங்களாண்டார்.

குமார கிருஷ்ணப்பநாயடு இலிங்கப்பநாயடு விசுவப்பநாயடு ஸமஸ்தான்.

(கி. பி. 1595.முதல் 1602-வரையில்.)

பெரியகிருஷ்ணப்பநாயடுவின் குமாரர்களாகிய இலிங்கப்பநாயடும், விசுவப்பநாயடும் பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், மஹாமதிஷூகியும் மதுரை

நாட்டிற்குமேதாவியும், மதுரைக் கோயிலில் ஆயிரங்கால் மண்டபம்கட்டி வைத்தவரும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் பாளையக்காரருக்கும் பிதாவுமாக இருந்தவருமாகிய அரியநாயகமுதலியார் 1600-வருஷம் சிவபதமடைந்தார். அவர் இறந்தது பலவிதத்திலும் விசனிக்கத்தக்கதேயாகிலும், சில விஷயங்களில் சந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது அவர் புராதனரும் பிடிவாதமுடைய வருமாகையால், நாட்டில் நவநாகரிகம் விருத்தியடையத் தடைபட்டுவந்தன. அவர் இறந்துவிடவே நாட்டில் நவநாகரிகங்கள் தலைகாட்டத் தங்குதடங்கலற்று நடந்தன.

விசுவநாதநாயடுக்குப் பிறகு மதுரையில் ஆண்ட மூன்று தலைமுறை நாயடுமார்களும் வயதிலும், உலக அனுபவத்திலும் கல்வி கேள்விகளிலும் அரியநாயக முதலியாருக்குத் தாழ்ந்தவர்களானபடியால்; அவர்கள் தம்மூதாக்களுடைய உத்தரவின்படி அரியநாயகமுதலியாரைப் பிதாவைப்போல் பாவித்து அவர் வார்த்தையை மீறிநடக்க மனமெழாம லிருந்தார்கள், ஆகவே, அந்த வாலிபநாயடுமார்கள் தம்மிஷ்டப்படி நாட்டில் நவநாகரிகத்துக்கேற்றபடி செய்ய வகையற்றிருந்தார்கள். இப்போது அரியநாயக முதலியார் இறந்துவிட்டபடியால், நாயடுமார்கள் நாட்டில் இஷ்டப்படி புதிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

இப்படி ஆரம்பித்தாலும், இவர்களுடைய பாண்டிய நாடு விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்குள்ளடங்கிய ஒருபாகமாக இருந்ததேயொழிய, சுதந்திர நாடாகவில்லை. அப்போது 1602-ஆம் வருஷம் விஜயநகர சமஸ்தானம் பெனுகொண்டாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அதற்கு ஸ்ரீ வேங்கடபதிராயலு பிரபுவாகவிருந்தார். இவ்வேங்கடபதிராயலு இராமராயலுக்குப் பிறகு21-வருஷம் ஆண்டு 1613-ஆம் வருஷம் இறந்துபோக; மதுரைநாயடு சமஸ்தானம் சுதந்தர நாடாகியதாக 1609-ஆம் வருஷம் சாசனத்தினால் வெளியாகிறது. அரியநாயகமுதலியார் இறந்தவுடனே, விசுவப்பர் அல்லது 3,வது விசுவநாதநாயடும் இறந்துபோக,1602-ஆம் வருஷம் இலிங்கப்பநாயடுகாரும் பரமபதமடைய, கனம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகாப்தம் 1458-(கி. 1537) தாதுமுதல் மன்மதவருஷமாகிய 20-வது ஆண்டபிறகு அவர்குமாரர் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு சிங்காசனமேறினார்.

ஸ்ரீ முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடு ஸமஸ்தானம்.

1602 ஆம் வருஷம் முதல் 1609 வரையில்.

இந்த முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடு சிங்காசனமேறிச் செங்கோலைக் கைக்கொண்டவுடனே, இவரது சிற்றப்பனும், பொறாமையையும் பண ஆசைப்பேயும் பிடித்தவருமாகிய கஸ்தூரி இரங்கைய்யநாயடு, முத்துகிருஷ்ணப்பனை வஞ்சமோசமாகப்பிடித்துச் சிறையில்வைத்துவிட்டுத் தானே பாண்டி

யநாட்டின் சிங்காசனாதிபதி என்று பறையடித்துச் சிங்காசனமேறி யதில்;
இந்த அக்கிரம நடவடிக்கையைக்கேட்ட முத்துகிருஷ்ணப்பருடைய ஆப்த
பந்து மித்திரர்கள் அடுத்த வாரத்திலே கஸ்தூரி இரங்கய்யநாயடு சந்தியா
வந்தனமடத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டும், சுவாமியை தோழுதுகொண்
டிருக்கும்சமயத்தை யறிந்துப்போய், அவர்சிரசை ஒரேவெட்டில் வெட்டி
த் தள்ளிப் பாண்டிய நாட்டுப் பட்டத்தை மறுபடியும் முத்துக்கிருஷ்ண
நாயடு வசமாக்கினார்கள். ஸமஸ்தானத்தில் அக்கிரமமாகஒருவர்பட்டத்தைப்
பிடுங்க, அப்படிபிடுங்கியவரைப்பிரேதமாகும்படி செய்த அக்கிரம நடவடிக்
கைகளில் இதுவே முதலாம். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி கனம்டெயிலர் சரித்
திரத்தில்வேறுவிதமாக எழுதி இருக்கிறார், அதாவது விசுவப்ப நாயடுகாருக்
கு பிறகுசமஸ்தானத்தை அவர் குமாரர் குமார கிருஷ்ணப்ப நாயடும்-அவர்
தம்பி கஸ்தூரி ரங்கநாயடுமாகச் சாபதம் 1475-கி. பி. (1553) தன்மூசி
முதல், பரிதாபி வருஷமாகிய 17-வருஷங்களாண்டதாகவும், பிறகு விசுவப்ப
நாயடு குமாரர் முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு வாலிபராக இருந்தபடியால், தம்பி
கஸ்தூரிரங்கய்யநாயடு சகாப்தம் 1482(கி-பி1660)பிரமாதி முதல்பரிதாபி
வரும் வரையில் 7வருஷம் ஆண்டுவந்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்
பாண்டியநாட்டைப் பெற்ற முத்துகிருஷணப்ப நாயடு காலத்தில் நாட்டி
ற்கலகம் சண்டை சச்சரவுக ளில்லாமையால் இவர் குடிகளுக்கு உபயோக
மானது.
பல் குளங்களையும். அக்கிரஹாரங்களை உண்டாக்கியும் மதுரைக்கும் ஸ்
காந்தமலைக்கும் இடையில் தம் பெயரால் 'கிருஷ்ணபுரம், என்ற நகரத்
தையும் கட்டிவைத்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராமேசுவரத்துக்கு
யாத்திரை செய்பவர்கள் மஹாபயங்கரமான காடுகளைத் தாண்டிப்போ
கவேண்டி யிருந்தமையாலும், அவ்வழியில் திருடர்கள் கையில் (யாத்தி
ரைக்காரர்) அகப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டு அலைந்து, இந்தப் பாண்டியர் நாட்
டு மன்னன் முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரிடம் முறையிட்டழுது வந்தமை
யாலும், இந்தராமேச்சுவரயாத்திரைக் காரரைப் பாதுகாக்க நியமித்த காரி
யக்காரர்கள், தம் காரியங்களைக் கிரமமாகச் செய்யாமல் இப்படிப்பட்டகஷ்
டங்கள் சம்பவிக்கின்றனவென்றறிந்து, நாயடுகாரு 1605-ம் வருஷம் இரா
மநாதபுரசேதுபதி குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீ "சடையக்கதேவ" உடையா
ரே இக் கஷ்டங்களை நீக்கவல்லவரென்று கண்டு, இராமநாதபுரத்துக் கடு
த்த போகலூரில் சேதுபதி என்று பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க, அந்தச் சட
யக்கதேவ உடையார் சேதுபதியும் உடனே காடுகளை அழித்து, அவைகளை
நாடுகளாகவும், நந்தவனங்களாகவும் மாற்றியும், திருடரைத் தும்சம்செய்து
ம், யாத்திரைக்காரர் சுகமாக யாத்திரை செய்துவரும்படி செய்வித்தும், இ
ராமநாதபுரம், போகலூரை விருத்தியாக்கியும், அங்கு கோட்டைகளைக் கட்டு
வித்தும், வடக்கு வட்டகி, காளியார்கோவில், பட்டமங்கலம் முதலான

விடங்களைப்பிடித்து வருஷாந்திரம் நல்ல வருமானத்தை வசூல்செய்வித்தும் மதுரை சமஸ்தானாதிபதிக்குக் கப்பமாய் அனுப்பி, அவருடைய அன்பையும் பிருதையும் பெற்றும் அநேகவருஷங்கள் ஆண்டு 1621 ஆம் வருஷம்இறந்து போக, அந்த இராமநாதபுரம்சமஸ்தானத்துக்கு அவருடையகுமாரர் குட்டன சேதுபதியாக்கியதாக மதுரைச் சரித்திரத்தில் மிஸ்டர் நெல்சன் எழுதியிருக்கிறார். இந்தச் சேதுபதிகளின் ஆதி அந்தஸ்தைப்பற்றி இராமநாதபுரம் மானேஜர் மிஸ்டர் ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித் தேவருடைய மெமோராண்டம் என்னும் குறிப்பில் வேறுவிதமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைஇராமநாதபுரம் சேதுபதி சரித்திரத்தில் விபரமாகக் காணலாம். இப்படிக் குடிகளுடைய நன்மையைக்கருதியும், இராமேச்சுவர யாத்திரைக்காரருடைய சுகத்தைக் கருதியும் பாடுபட்டுழைத்த முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு, முத்து வீரப்பநாயடு, திருமலை நாயடு, குமார முத்து வீரப்பநாயடு என்ற மூன்று குமாரர்களை விட்டு 1609-வருஷம் அல்லது கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1512ம் (கி. பி. 1590) ரவுத்திரிமுதல் விரோதி விகிருதியாகிய 30 ஆம் ஆண்டு பரமபதமடைந்தார். பிறகு

ஸ்ரீ முத்துவீரப்ப நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி. பி. 1609-ஆம் முதல் 1623.ஆம் வரையில்.

முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடுகாருக்குப் பிறகு அவர்ஜேஷ்ட குமாரராகிய "முத்துவீரப்ப நாயடு காரு 1609-ஆம் வருஷம் சிங்காசனமேறினார். இவர் தஞ்சை அரசனோடும், மைசூர் மன்னனோடும் சண்டை செய்ததன்றியில் மதுரையின் வடமேற்குப் பாகத்தில் மகமதியர் வந்து தாக்க, அவர்களை விரூபாக்ஷி பாளையக்காரரும் வேறுசில பாளையக்காரர்களும் கூடி, எதிர்க்க அப்படிமகமதியரைத் துரத்தியடித்ததில்,அதிக சத்தியத்தையும், சுத்தவீரத்தையும்காட்டியவிருபாக்ஷிபாளையக்காரர்களுக்குப் "பதிக்கர்வலன்" என்ற பட்டப் பிருதைக்கொடுத்தார். பிறகு மைசூரிலிருந்து முகிலன் என்றவன் சிறுபடையோடு வந்து திண்டுக்கல் கோட்டையை முற்றுகைப்போடத் திண்டுக்கல்லைச் சுற்றியிருந்த பதினெட்டுப் பாளையக்காரர்களும்,முக்கியமாக நடுக்கட்டளை பாளையக்காரனாகிய சின்ன குட்டி-துரை நாய்க்கன் எதிர்த்து மூறியடித் தோட்டியதனால், இப்பாளையக் காரனுக்கு திண்டுக்கல் பளைய கோட்டையைக்கொடுத்தும், அப்பிராந்தியங்களுக்கு முக்கியஸ்தனாக்கிஇன்னும் பட்டப்பிருதுகளையும் கொடுத்தார். இவர் (முத்துவீரப்பநாயடு) காலத்தில் தான் பிரான்சிஸ் சாவியரால் (Francis Xavier) கிறிஸ்தவர்களாக்கப்பட்ட சிலசெம்படவராகிய பராவாசுகள் மதுரையில் நாயடு உத்தரவின்படி முதல் முதல் கிறிஸ்துமதக் கோயிலைக் கட்டினார்கள் அதையறிந்து பாதரி பர்னாண்டிஸ் (Father Fernandez) என்பவர் வந்து வடுகர் முதலான உயர்ந்த வகு

ப்பாரைக்கிறிஸ்து மதஞ்சேர்க்கவிபாபலபிரயத்தனபட்டும், முடியாமையால் பாதரி கோபில் பிஸ் (Robertde Nobilibus) என்பவர் வந்து; தாம்ஐரோப்பிய பிராமணனென்றும்,இந்துமதச் சந்நியாசிகளைப்போல காவிவேஷ்டிகளைத் தரித்தும்,சில இந்துக்களைக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்க்கவே, மதுரை கோயில் பிராமணர்களுக்கும்,கிறிஸ்தவர்களுக்கும் குட்டிக்கலகங்களுண்டாகி, அந்தப்பாதரியாருடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி ஐரோப்பிய மன்னர்களும் கண்டித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட காலத்தில் முத்துவீரப்ப நாயடும், சாகப்தம் 1544 (கி-பி1622)விசாரிமுதல், துன்முகிஆகிய 32ளு ஆண்டு மரணமடைய; அவர் உத்தம சகோதராராகிய புகழ்பெற்ற திருமலைநாயடுகாரு பாண்டியநாட்டதிபதியாக, சாலிவாகன சகாப்தம் 1544ம், துந்துமிளும், மாசிம் 7 தேதிக்குச் சரியான 1623ளு ஜெனவரிமாதம் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றார்.

ஸ்ரீ திருமலை ஐய நாயடுகாரு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1623 முதல் 1659ளு வரையில்.

மதுராபுரியானது பெயருக்குமாத்திரம் பாண்டிய நாட்டிற்குப் பிரதான பட்டணமாக விருந்தாலும், உண்மையில் உயுத்த வீரர்களுக்கு வசதியில்லாத பட்டணமாக இருந்தது. அதன் சுற்றுப்பக்கங்களில் பருவதங்களும், காடுகளும், கடல்களும், நதிகளுமில்லாமல் வெட்ட வெளியாகவிருந்தபடியால், பகையாளிகள் நாலாபக்கங்களிலும் வந்து தாக்க வசதியாக இருந்ததையறிந்து, விசுவநாதரும், அரியநாயகமும் அதைப்பாதுகாப்பதற்கு அதன் நாலாபக்கங்களிலும் 72 பாளையக்காரர்களை வாசல் காவற்காரர்களாக நியமித்திருந்ததன்றியில்; நீர்வளம், காவிரி நீர்வளம் பொருந்திய திரிசிராப்பள்ளியானது பகைவரைத் தடுத்து ஓட்டுவதற்கு வசதியானவிடமெனக்கண்டு, அங்குப் பெரியகோட்டைக் கொத்தளங்களைக்கட்டினார்கள். அவர்கள் சந்ததிகளும் இக்கஷ்டத்தைக் கருதியே சிதம்பர முதலானவிடங்களிலும் கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்தார்கள். மேலும், மதுரையில் வெயிற்காலத்தில் அதிகஜலக்கஷ்டமும், மிஞ்சிய உஷ்ணமும், மலைக்காய்ச்சலு முண்டாவதனால்; மதுராபுரிக்குமன்னரான நாயடுகாருகள், கேவலம் முடிசூட்டும்போது மாத்திரம் மதுரைக்குப் போய்ச் சூட்டிக்கொண்டு, மற்றகாலமெல்லாம் காவிரி நதியாயும் திரிசிராப்பள்ளியிலேயே பெரும்பான்மையாகக்காலம் கழித்துவந்தார்கள். இந்தவழக்கத்தை அநுசரித்தே முத்துவீரப்பநாயடுவின் சகோதராராகிய இந்தத் திருமலைநாயடுகாரும் தமக்கு முப்பது முப்பத்தைந்து வயதாகிறவரையில் திரிச்சியிலேயே இருந்தார். இவர் சிறுவயதாக இருக்கும்போதே இவ

ருக்குஜலதோஷ (Catarrh) காச கபவியாதி கண்டுவருந்தியும், விதியின்றி
முடிசூட்ட மதுராபுரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகையில், இடையில்
வியாதி அதிகரித்துத் திண்டுக்கல்லைச் சார்ந்து, தமது கூடாரத்தில் படுத்
துறங்கும்போது, நடு நிசியில் மதுரைச் "சொக்கநாதரும், மீனாக்ஷியும்"
ஒரு கிழப்பிராமணர், பார்ப்பினியைப்போல வந்து, திருமலைநாயடைத்
தட்டி எழுப்பிப் பஞ்சாக்ஷரமகிமை ரூபமாகிய விபூதியைக் கொடுத்து உண்
ணும்படி செய்தும், கொஞ்சம் விபூதியை எடுத்து இராஜனுடைய கழுத்
திலும், வயிற்றிலும் தடவிக்கொடுத்தும், "நீ மதுராபுரியைத் தலைநகர
மாக்கிக்கொண்டு, அங்கேயே தங்குவாயாகில், உனது வியாதியை நீக்கிச்
சகலசம்பத்தும் அடையும்படி ஆசீர்வதிப்போம்", என்று சொல்லி மறைந்த
தாகக் கனவுகண்டு: திடீரென்று எழுந்து தம தருகிலிராநின்ற மெய்க்கா
வலர், பிராமணர்களுக்குச் சொல்ல; அவர்கள் ஆநந்தித்து சொப்பனத்தில்
வந்தவர்கள் சொக்கநாதரும், மீனாக்ஷியும் என்றும்; அவர்கள் ஆசீர்வாதத்தின்
படியே, ஆகுமென்றுந் தைரியம் சொல்லித் தட்டிக்கொடுக்கத் திருமலை
நாயடுகாரும் அதே கவலையாக இருந்து; காலையில் எழுந்து தந்தசுத்தி
செய்யவே, தம்மை வருத்திய வியாதி வாயின் வழியாக நீங்கிப்போவதை
உணர்ந்தும், உடனே மதுரைக்குப்போய்த் தமது இஷ்டதேவதையாகிய
மீனாக்ஷிசந்நிதியின் முன் மகுடாபிஷேகம் பூண்டும், இனித்தாம் உலகில்
உள்ளநாள் உள்ளவரையில் மதுரையிலேயே இருக்கத்தீர்மானித்தும்,
தமது வியாதியைச் சொப்பனத்தில் வந்து நீக்கிய சொக்கநாதர் மீனாக்ஷி
யம்மனுக்குக்காணிக்கையாக 1,50,000-ரூபாயைச் செலவிட்டு, [illegible]
ணங்களடங்கிய ஆபரணங்களையும், ஆடைகளையும், வாஹனங்களையும்,
தந்தத்தினுற் செய்த பல்லக்குச் சப்பிரம், இரதங்களையும் தயார்செய்து
கொண்டுவர; தமது வியாதிமுழுதும் நீங்கி, திடகாத்திரராகவே; மதுரை
நகரத்திற்கு வேண்டிய மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களையும், அழகிய
அரண்மனைக் கோட்டைகொத்தளங்களையும் கட்டிவைக்க, பலவிடங்களி
லுள்ளசிறந்த சிற்பிகளைத்தருவித்தும், அவர்களுடைய வேலைக்காகச்செங்கல்
சூளைகளைப் பருவதங்களைப்போல் கட்டித் தயார்செய்தும், அவைகளைச்சுட,
சுற்றுப்பக்ககாடுகளிலிருந்தபிரமாண்டமானமரக்கட்டைகளைவெட்டிக்கொ
ண்வரச் செய்தும், கருங்கல் கட்டடத்திற்கு அநேக கற்சுரங்கங்களை வெட்டி,
உயரமும் விசாலமுமான உருவமுமுடைய விதம் விதமான கற்களைக்
கிளப்பி எடுப்பித்தும்; மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலின் வெளிமதில் சுவர்களை
யும், வசந்தமண்டபம், புது மண்டபம், குளங்கள் முதலான கட்டிடங்
களையும் கட்டிவைக்க ஆயிரக்கணக்கான வேலைக்காரரை நியமித்தும்;
வேலைகளை நடத்திவந்த தன்றியில், அந்தந்தவேலைகளைத் தாமே பிரதி
தினமும் நேரில்போய்ப் பார்த்தும், புத்திசாலித்தனமாக வேலை செய்யும்
சிற்பிகளுக்கு, தம் செங்கோலேந்திய சிங்காரமான சொந்தக்கையினுல்

தாம்பூலம் கொடுத்தி உற்சாகப்படுத்தியும், இந்தக் கூலிக்காருடைய கூலியை, அன்றாடம் தம்முன்னாலே கொடுக்கும்படி திட்டம்செய்தும் வந்ததன்றியில்; தமது அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி ஆயிரங்கணக்கான ஆனைகள், குதிரைகள், ஆள்மாகாணங்களோடு, மதுராபுரியில் மாட்சிமையுடன் வாழ்ந்து வந்தபடியால்; அப்பட்டணத்தில் லக்ஷங்கணக்கான ஜனங்கள் பலவிடங்களிலிருந்து வந்து குடியேறினார்கள். இப்படியேறவே மதுராபுரியானது இத்தென்னிந்தியாவிலுள்ள எல்லாநகரங்களுக்கும் திரு திலகமாகிவிட்டது.

திருமலை நாயடுகாருக்கு முன்னாண்ட நாயடுகார்கள் விஜயநகரஸமஸ்தானத்துக் கடங்கிக் கப்பம் கட்டிக்கொண்டுவந்தார்கள். திருமலை நாயடோ அப்படிக்கப்பம் கட்டாமலும்; அந்தச்சமஸ்தானம் 1613 ஆம் வருஷம் சீர்கெட்டிருப்பதைக்கேட்டுத் தாம் சுதந்திராபிராபுவென்றும் பறையடிவித்தார். இவர் இப்படிச்செய்யவே, வல்லமையிற் சிறந்த விஜயநகரத்தார் எந்தக்காலத்தில் திடீரென வந்து மதுரை மன்னனையும், குடிகளையும் கொள்ளையிட்டு வதைத்து விடுவார்களோ என்றுகுடிகள் வதங்கியிருக்க; திருமலைநாயடுமாத்திரம் பயப்படாமல், விஜயநகரத்தின் சேனா வலிமைக்கு தக்கபடி தமது சேனையைவிருத்தி செய்துகொண்டு வேண்டிய பந்தோபஸ்தாக இருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் மதுரை நாயடு சமஸ்தானத்தின் சம்பத்தையும், சுதந்திரத்தையும்கண்டு பொறாமையுற்றவரும், முன்னொருகால் நாயடு ஸமஸ்தானத்தாரால் அவமானப்பட்டவருமான மைசூர்சமஸ்தானபதியாகிய சாமராஜ உடையார் தமது பழையபழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதி, தமது தளகர்த்தராகிய ஹராசரநந்திராவுக்குத் தக்கசேனைகளைக் கொடுத்துப்பாண்டிய நாட்டின்மேல்படை எடுத்துப் போகச்சொல்ல; அத்தளாதிபதியும் வந்து கணவாயோரங்களிலுள்ளகிராமங்களை எல்லாம் பிடித்துக்கொண்டும், திண்டுக்கல்லுக்கும் முற்றுகைபோட்டு, ஏராளமான பொருளைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டும் கம்பீரமாக மைசூருக்குப் போய்: பின்னுமொருபெரியசேனையைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து மறுபடியும் திண்டுக்கல்லைத்தாக்க, அப்போது திருமலை நாயடுடைய தளவாய் தளகர்த்தன் இராமப்ப ஐயனும், உதவிதள கர்த்தர் **இரங்கண்ண நாயடும்** உடனேவேண்டியமுயற்சிகள்செய்துசுற்றுப்பக்கத்துப்பாளையக்காரர்களைத் துணையாக அழைத்துக் கொண்டும், யுத்தச் செலவுக்குத் தக்கதிரவியத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டும்; போதாதபணத்துக்கு இரங்கண்ணநாயடுவிடம் 14,000ரூபாய்ப்பெற்றுக்கொண்டும் போய் மைசூர்க்கோட்டைக்கே முற்றுகைபோட்டு கர்ஜித்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இந்த இராமப்பயருடைய சாமார்த்தியத்தையும், சேனை வலிமையையும், கண்டுபொறாமைகொண்ட சிலதுஷ்டர்கள், இனி இந்த இராமப்ப அய்யனுக்கு இவ்வளவு அதிகாரம் கொடுத்தால், ஒருவேளை பாண்டிய நாட்டையும் சண்டையில் ஜயித்துவிடுவான் என்று திருமலைநாயடுக்குக் கோள்கள் சொல்ல; அவரும் முன்பின் யோசியாமல், துஷ்டருடைய துர்ப்போதனைகளுக்குக் காதுகொடுத்து, இராமப்பயனை உடனே பாண்டியநாட்டிற்கு வந்துவிடவேண்டுமென்று கட்டாயமான கட்டளையையனுப்பினார். இக்கட்டளையைக்கேட்கஇராமப்பயர்ஸ்திதி தருமசங்கடமாகிவிட்டது. ஏனெனில், இராமப்பயர் திருமலைநாயடுவின் உத்தரவின்படி உடனே மைசூரைவிட்டுப்போய்விட்டால் பகையாளிகள் கையிற் சிக்கி படாதபாடும், மானபங்கமும் அடையவேண்டும். அப்படிக்கன்றித் திருமலைநாயடுவின் கட்டளைப்படி உடனே போகாவிட்டால், எஜமான்துரோகம் சேரிடுவதன்றித் தமது உத்தியோகமும் அந்தஸ்தும் போய்விடும். இப்படிப்பட்ட அசந்தர்ப்பத்தில் இராமப்பயன் விதியின்றித் திருமலைநாயடுவின் கட்டளையையுமீறி, மைசூரைப்பிடித்துப் பகைவரைப் பங்கப்படுத்திப் பயமூட்டி வீராதிவீரனாக மதுரைக்குத் திரும்பினார்.

திருமலைநாயடு சத்தியம், தருமம் முதலான குணங்களிற் சிறந்தவரானபடியால், அவர் கட்டளையைமீறி நடந்த இராமப்பயனுடைய குற்றத்தை க்ஷமித்துவிடுவாரென்றெண்ணக்கூடுமானாலும், துஷ்டர்களுடைய வார்த்தைகளுக்குச் செவி கொடுத்து என்ன செய்வாரோ என்று பயந்து, உதவித் தளகர்த்தர் இரங்கண்ணநாயடுவைச் சமஸ்தானபதியிடம் போய்ச் சாந்தப்படுத்த முன்னமேயனுப்பி, பிறகு தாம்வந்து சரணாகதியடைந்தார்.

இராஜதந்திரியாகிய திருமலைநாயடு உடனே தளவாய் இராமப்பயனைத்தக்க பஹுமானங்களையும் பிருதுகளையும் கொடுத்து கொண்டாடியும், உதவித்தளகர்த்தர் இரங்கண்ணநாயடுவை புகழ்ந்துக்கொண்டார். இதனால் சமஸ்தானம் பலமான அஸ்திவாரத்தில் ஆதாரப்பட்டிருந்தது. இந்தக்காலத்தில் 1623-வருஷம் ஜூன் மாதம் (Robert De Nobilibus) இராபாட்டி 'நோபிலிபஸ்' என்பவர் ரோமாபுரி போப்புகளுடைய கட்டுப்பாட்டிற்கிணங்காமல் மதுரையிலும், திரிசிரபுரத்திலும், சேந்தமங்கலம், சேலம் முதலான விடங்களிலும் வந்து, மதபோதனைசெய்து கள்ளர் முதலானவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்கிக் குடித்தனம்செய்து ஜீவனம் செய்யப்போதிக்க, திருமலைநாயடும் அக்கள்ளர்களுக்கு அநேக புறம்போக்கு நிலங்களைத் தர்க்காஸ்தாகத் தந்தார்.

இராமநாதபுரத்தில் சேதுபதி கலகம்.

திருமலைநாயடு சேனைகள் மைசூராரை ஜெயித்த சில வருஷங்களுக்குள்ளாகச் சேதுபதிகளுக்குள் உண்டான கலகத்தை யடக்க நேர்ந்தது. அதாவது 1621 ஆம் வருஷம் இராமநாதபுரத்தில் குட்டன் என்பவர் சேதுபதியாகிப் பதினான்கு வருஷம் பிரபலமாக ஆண்டு 1635 ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, அவருக்குச் சடையக்கதேவர் அல்லது தளவாய்ச் சேதுபதியும், கங்கை நாச்சியாரும் பிள்ளைகளாக இருந்தார்கள். இந்த தளவாய்ச் சேதுபதி இராமநாதபுரத்தில் இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் ஆண்டபிறகு யாது காரணத்தைக் கருதியோ தமது தத்து புத்திரனாகிய இரகுநாதசேதுபதிக்குச் சிங்காசனம் கொடுக்க விரும்பி இருப்பதைக் குட்டன் சேதுபதியின் வைப்பாட்டி குமாரனாகிய தம்பி சேதுபதி அந்த நியமனத்துக்கு இடந்தாமல், மதுரைக்கு வந்து மந்திரிமார்களிடம் முறையிட்டு, அந்தப் பட்டத்திற்குத் தம்மை நியமிக்க நாயடவர்களுக்குச் சிபார்சு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ள; அவர்களும் அப்படியே சிபார்சுசெய்ய, திருமலைநாயடவர்கள் முன் பின்னும்யோசித்துப்பாராமல், மந்திரிவார்த்தைகளைநம்பித் தம்பிசேதுபதிக்குதளவாய்ப்பட்டம் கொடுத்து அனுப்ப, அவரும்வந்து சேதுபதிசிம்மாசனத்தைத் தம்மிடம் கொடுக்கும்படி நாயடு உத்தரவைக்காட்ட, சரியானவாரசாகிய தளவாய்ச்சேதுபதி தமது பட்டத்தைத் தரேனென, இது சங்கதி திருமலைநாயடுக்குத் தெரிவிக்க, இதுவிஷயத்தில் தாம் பிசகிப்போய்விட்டதை அறிந்திருந்தும், தமது ஆக்கினையை மீறி நடந்தசேதுபதியைத் தக்கபடி சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் சில பாளையக்காரருடைய சேனைகளுடன், தளவாய் இராமப்பயனையும், உதவியாக இரங்கண்ண நாயடுவையும் தலைவர்களாக இராமநாதபுரத்துக்கு அனுப்ப, அவர்களும்சேதுபதியோடுபிரபல சண்டைசெய்யவே, சேதுபதி தந்திரமாகப் பாம்பன்வழியாக ஒரு தீவுக்குள் ஓடிப்போக, அங்கு அப்போது இலங்கையிலும், கொச்சியிலிருந்து ஐந்து கப்பல்களில் வந்த ஐரோப்பியருடைய உதவியைப்பெற்று எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய; நாயடு சேனையானது இடையில் ஒரு சிறு பாலத்தைக்கட்டி அதன் வழியாகப் போய்ச் சேதுபதியைத்தாக்க அந்தச் சண்டையில் இராமப்பயர் வியாதி கண்டு இறந்துவிட்டார். இராமப்பயர் இறந்தாலும், அவருடைய மருமகனாகிய சிவராமய்யர் உடனே தளாதிபதியாக நின்று தாக்கிச் சேதுபதியையும், அவன் பந்து தனுக்கதேவனையும் பிடித்து மதுரைக்குக் கொண்டுவர, அவர்களை அநியாயமாக விலங்குபூட்டிச் சிறையிலடைத்தார்கள். இதனால் திருமலை நாயடுக்கு அபகீர்த்தி யுண்டானதன்றியில், தம்பிசேதுபதிக்கு மறவர் முதலான குடிகள் அடங்காமல் கலகம் செய்தும், இராமேசுவர யாத்திரைக்காரர்களைத் தாக்கியும்வருத்திவ

ந்ததன்றியில்; இரகுநாத தேவரும், நாராயணதேவரும் கிளம்பி, தக்கசேனை யைச் சேர்த்துக்கொண்டு இராமநாதபுரத்துக்குத் தாமே நாதர்களென்று சொல்ல; தம்பி தளவாய் மதுரைக்கு ஓடிப்போய் நாயடவர்களை உதவி செய்ய வேண்ட, அவர் அச்சேதுபதியின் துர்நடத்தையைக் கண்டு எவ்வித உதவியும் செய்ய மாட்டோமென்று சொல்லிவிட்டார். இக்காலத்தில் இராமேச்சுவர யாத்திரிகர்கள்வந்து வழிகளிருக்கும் கஷ்டநிஷ்டூரங்களைச் சொல்லி முறையிட்டுச், சிறையிலிருக்கும் சேதுபதியை மறுபடியும் சிங்காசனமேற்றினாலன்றிச்சுகம் கிடையாதென்று பிடிவாதமாகப் பிரார்த்திக்க, இது விஷயத்தில் திருமலைநாயடு தாம் செய்த தப்பிதத்தைப்பற்றி அநுதாபப்பட்டும், சிறையிலிருந்த சேதுபதியை விடுதலைசெய்தும், தக்க மரியாதையுடனும் இராமநாதபுரத்துக்குச் சேதுபதியாகயிருக்க நியமித்தார்.

இப்படிப் பட்டம்பெற்ற தளவாய்ச்சேதுபதி ஐந்தாறு வருஷம் திருப்திகரமாக ஆண்டு வருகையில், தம்பி சேதுபதி, அவரைக் கொலைசெய்து 1645-ம் வருஷத்தில் மறுபடியும் சிங்காசனமேறப் பிரயத்தனப்பட, மறவர் முதலானவர்கள் தடுக்க, இக்கலகத்தை யடக்க வேறு வழியற்று அந்தச் சேதுபதி சமஸ்தானத்தை மூன்று பாகங்களாக வகுத்தும், 1646-ஆம் வருஷம் இராஜதானி உள்பட சப் டிவிஷனை இரகுநாத தேவருக்கும், சிவகங்கையைத்தம்பி தேவருக்கும், திருவாதனை நாராயணத் தேவர் தனக தேவருக்கும் கொடுத்துச் சமாதானப்படுத்தினார். இது விஷயத்திலும் திருமலை நாயடு பிசகிப்போய்விட்டார். எப்படியெனில், தனகதேவர் சீக்கிரம் மரணமடைய, இரகுநாத தேவர் அவருடைய பங்கைத்தம் பாகத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ள, தம்பித்தேவர் மறுபடியும் சண்டைக் காரம்பித்தார். தெய்வானுகூலத்தினால் தம்பித்தேவர் திடீரென்று சாகவே, இரகுநாததேவர் வகுத்த மூன்று பாகங்களுக்கும் பாத்தியஸ்தரானார். இதனால் மன்னார்கோயில், பட்டுக்கோட்டை, தீவுகோட்டை, அறந்தாங்கி, திருவாரூர் முதலானவை இராமநாதபுரத்துக்குச்சேர்ந்து அந்த ஸமஸ்தானம் பலுகியது. 1653-ஆம் வருஷம் பாண்டியநாட்டில் பிரபல பயமுண்டாகியது. அதாவது வடக்கே தேவதாம்சமாக ஒரு இராஜகுமாரன் பிறந்து, தன் தாயோடு தெற்கே வந்து, துஷ்டசம்ஹாரமும், சிஷ்டபரிபாலனமும் செய்யப் போவதாகஎங்குப்பார்த்தபோதிலும், பார்வாயிலும் இதேவார்த்தையாகி, வழிவழி பார்த்து பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குத்தக்கபடி, பெங்களூரில் புதிதாக வடநாட்டிலிருந்து வந்த ஒரு விதந்து ஸ்திரீயையும், அவள் மகனை சிறு பையனையும் பார்த்து அவர்கள் தாமென்று சொல்லி அவ்விடத்திய ஜனங்கள் பார்த்துப் பயப்பட, அப்போது அங்கிருந்த மகமதியர் அவ்விருவர் சிரசுகளையும் வெட்டிக் குடிகளைப் பயப்படாதிருக்கும்படி சொல்லியும் மூடஜனங்கள் இம்மூடபீதியை விட்டார்களில்லை. சிலர் இந்த சிறு பையன் தான் அகட விகட வித்வஜ்ஜன வீரபோக வீரவசந்தராயலு என்று

1866-ஆம் வருஷம் வரையிலும் அநேக படிப்பாளிகளும் நம்பி எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். சித்த,

திருமலெ நயாடுடைய ஸமஸ்தானம் தினேதினே பலுகிப்பெருகியதனுல், இனி இச்சமஸ்தானத்தை விஜயநகர சமஸ்தானத்துக்கு அடங்கியதாகக் கொள்ளாமல்; ஓர் சுதந்திர சமஸதானமாக்கக் கருதி மேற்படி விஜயநகர சமஸ்தானம் வேங்கடபதி இராயலுகாலத்திலேயே பாண்டிய நாட்டார் கப்பம்கட்டாமலிருந்தார்கள் என்று முன்னமேசொன்னோமல்லவா? இப்போது இத்திருமலெ நாயடுகாரும் அந்த வேங்கடபதிராயலுடைய சந்ததிகளுக்கும் கப்பம் கட்டாமல், தம் ஸமஸ்தானத்தைச் சுத்தசுதந்திரசமஸ்தானமாக்கிப் பிரபலப்படுத்தக் கருதித் தம்மைப்போன்றதக்ஷணதேசசமஸ்தானுதிபதிகளாகியசெஞ்சி, தஞ்சைநாயடுகாருகளைத்தம்மோடுகட்டுப்பாடாகச்சேரும்படிசொல்ல; அவர்களும் அங்கீகரிக்க, இந்தக்கட்டுப்பாடானசங்கதி விஜயநகர ஸமஸ்தானபதி நரசிங்கதேவராயலுக்குத்தெரிந்து, உடனேபெரிய சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டுதெற்கேதமது பிரதிநிதிகளுடைய அக்கிரமநடவடிக்கைகளைக் கண்டிக்கவர, பேடியாகிய தஞ்சைமன்னர்பயந்து விஜயநகரத்தாரிடம் சரணடைந்து மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டுசேர்ந்துவிட்டதன்றியில், திருமலெ நாயடுவின் கட்டுப்பாட்டையும், செஞ்சிநாயடுவின் கட்டுப்பாட்டையும் நரசிங்கத்தேவராயலுக்குச் சொல்லி, இவ்விரு மன்னரையும் சிக்ஷிக்கும்படி தூண்டிவிட்டார். இது சங்கதியையறிந்த திருமலெநாயடு கொஞ்சமேனும் முன்னும் பின்னும் யோசியாமலும்; தேசாபிமானத்தையும், சுஜனுபிமானத்தையும் மறந்தும், துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைக் கிணங்கி, அப்போது கோல்குண்டாவிலிருந்த மகமதியரைத் தமக்கு உதவியாகவும், நரசிங்கராயலுக்கு விரோதியாகவும் வரவேண்டுமென்று சங்கதி சொல்லி யனுப்ப, அந்தக்கோலகுண்ட சுபாசாஹிபவர்கள், பழம் நழுவி பாலில் விழுந்ததைப்போல இக்கருமத்திற்கு உடன்பட்டு உடனே ஒரு பெருஞ்சேனையோடுவந்து, நரசிங்க தேவராயலு ஸமஸ்தானத்தின் பலபக்கங்களிற் புகுந்துக் கொள்ளையடித்துக் குடிகளைக்கொலைசெய்து வருவதாகச் சங்கதி எட்டவ்; உடனே நரசிங்கராயலு தமது தக்ஷணயுத்தத்தைவிட்டு விட்டு, தம்சேனையோடு வடக்கே போய், தம் ஸமஸ்தானத்தில்புகுந்துகொள்ளையடித்துக்கொண்டிருந்த கோலகுண்டநபாபைத்தாக்கித் துரத்தியடிக்க, அந்த நவாபின்சேனை அதிகமாகவும் பலமுள்ளதாகவும் இருந்தமையால், அவர்கள் நரசிங்கராயலுவைவடநாட்டில்கால் எடுத்துவைக்காதபடி துரத்தியடித்துக்கொண்டுவர, நரசிங்கராயலு திகைத்துத்தெற்கேஇருக்கும் செஞ்சி, தஞ்சை, மதுரை நாயிடுமார்களைத்தமக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்காலத்தில் உதவிசெய்யவேண்டுமென்று பலவிதமாகப் பஞ்சைபோல் கெஞ்சிக்கேட்டும்; இம்மூன்று நாயிடுமார்களும்

கொஞ்சமேனும் ஜாதியபிமானம், மதாபிமானம் தம்மரபாபிமானத்தில் புத்தியைநாட்டாமல்; கேவலம் பொறாமை என்னும் பேயால்பிடிப்பட்டு மவுனம்சாதிக்க, அந்த நரசிங்க தேவராயலு மனமொடிந்து, தஞ்சையின் வடக்கே கள்ளர் சீமைக்குப் போய்ப் படாத பாடெல்லாம் பட்டு நொந்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் மைசூரார் கொஞ்சம் அவருக்கு உதவிச் செய்யவந்தாலும், தென்னாடுகள் செல்வத்திற் சிறந்து விளங்கியபடியால், இப்படிப்பட்ட நாடுகளில் சிலவற்றைத் தமது நாடுகளோடு சேர்த்துக்கொள்ளப் பேராசை கொண்ட கோலகுண்ட நபாபு, நரசிங்கராயலை அடக்கிய உடனே, செஞ்சிக்கோட்டைமேல் படையை நடத்திக்கொண்டு போய் முற்றுகைப் போட்டார்.

இதை யறிந்த தஞ்சை நாயடு பேடித்தனத்தினால் முன்னும் பின்னும்யோசித்துப்பாராமல்,எங்கேதமது கோட்டைக்கும் முற்றுகை போடப்படுமோ என்ற பயத்தினால், தம் கோலகுண்ட நபாபின் பக்கம் சேர்ந்து, அவரிஷ்டப்படி நடப்பதாக இராயபாரியை அனுபபத் திருமலை நாயுடுவின் ஸ்திதி அபாயமாகும்படியாகிவிட்டது. ஆகவே அந்த ஆபத்தை நீக்கிக் கொள்ளத்தக்கபடி யோசியாமல், முன்மாதிரியாகவே துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு, தக்கணிநாட்டு நபாபாகிய இடில்கான் 'மகமதியருடைய உதவியை நாட, அந்த நபாபும் தமது 17,000-குதிரை வீரரைத் திருமலைநாயடுக்கு அனுகூலமாக அனுப்ப; அத்துடன் திருமலைநாயடுடைய 30,000 சேனையையும் சேர்த்துச் செஞ்சிக் கோட்டையின் முற்றுகையை நீக்க நடத்திக் கொண்டுபோனார். இப்படி பெரும்சேனையை நடத்திக்கொண்டு போயும் காரியசித்தி யடையவில்லை. ஏனெனில் திருமலைநாயடுவின் பட்டாளத்தில் தெலுங்கர், தமிழர், கள்ளர், மறவர், மராட்டியர், மகமதியர் முதலான பல ஜாதியார்களிருந்தமையால்; அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஜாதிச்சண்டை, மதச்சண்டை செய்துகொண்டே வந்து; கடைசியில் பெரிய கலகத்தை யுண்டாக்கி, மண்டைகளை யுடைத்துக்கொண்டு மாண்டுவரவே, கோட்டையின் கதவுகளைக் கவனிப்பாரற்றுத் திறந்துவைக்க, கோலகுண்ட நபாபின் சேனைகள் சமயம் பார்த்து யாதொரு தட்டுத்தடங்கலுமற்றுக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்துக் கொடியை நாட்டி, அதிலுள்ள தங்கம் வெள்ளி முதலான ஆபரணங்களையும், பொக்கிஷத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இத்தியாதி அசம்பவங்களைக் கண்ட திருமலை நாயடு விசனத்தோடு தம் நாட்டிற்கு[illegible]தி, இனித்தம்மையுங்கூடவந்து தாக்குவார்களோவென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தபடியே; மமதைகொண்ட மகமதியர் மதுரைப்பட்டணத்தையும் முற்றுகைப்போட்டுத் தாக்கினார்கள். இந்தத்தாக்குதலைத் தடுக்கத் திருமலை நாயடுகாருக்கு அப்போது தக்க தண்டுதளாதிகள்

லாதிருத்தலைக் கருதியும், தமது இனத்தாராகிய தஞ்சைமன்னர் மகமதியர் பக்கம் சேர்ந்திருப்பதைக் கருதியும்; இனி விரோதச் சண்டை செய்தால் பொருள் நஷ்டத்தையும், பிராண நஷ்டத்தையும் உண்டாக்குவதைப் பார்க்கிலும், யுத்தச் செலவுக்குப் பொருள் கொடுத்தும், வருஷாந்திரம் கோல்குண்டா பீஜப்பூருக்குக் கப்பங்கட்டி வருவதாக ஒப்பந்தம் செய்தும் சமாதானப்படுத்த; மகமதியர் முற்றுகையை நீக்கித் தம் நாடுகளுக்கேகினார்கள். என்ன கால வித்தியாசம்! திருமலைநாயடு தமது சொந்த இனத்தாரும், ஆதி அதிகாரியுமாகிய விஜயநகர சமஸ்தான நரசிங்க தேவராயலுக்கு மாமூலாகக் கட்டிக்கொண்டு வந்த கப்பத்தைக் கட்டாமல் சுதந்திரம் நாடப்போய்; இப்போது வேறு ஜாதி, வேறு மதஸ்தருக்கு உதவி செய்ய, அந்த வேறு மதஸ்தரான மகமதியருக்குக் கப்பங்கட்ட நேர்ந்தது. இந்த வியாகூலத்தினாலும் திருமலைநாயடு மந்திரி வார்த்தைகளை நம்பியதனாலும் வந்த மகத்தான விசனத்தினால் மனஞ்சலித்து நிற்க, மறுபடியும் துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மற்றுமோர் அவிவேக காரியம் செய்யலானார். அதாவது— கோலகுண்டா மகமதியர் தம் வடநாடுகளைவிட்டுத் தெற்கே வெகுதூரம் வந்துவிட்டபடியால், அந்நாடுகள் தக்க காவலற்று ஆபத்தையடைந்திருக்கும்; உடனே படையெடுத்துப்போய் தாம் பேரக்கடித்துக்கொண்ட நாடுகளையாவது பிடித்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணங்கொண்டு நரசிங்க தேவராயலு சேனை உதவியைக் கேட்க; மதுரை, தஞ்சை, மைசூர், மன்னர்களுடைய சேனை உதவியைக் கேட்க; மைசூரார் மாத்திரம் உண்மையான தேசாபிமானத்துடன் சேனையை உதவியாக அனுப்பித்தாலே, அந்த நரசிங்க ராயலும் போய்ச்சண்டை செய்து சில பல சில்லரைக்கோட்டைகள் பிடித்துக்கொண்டு வருகையில்; இந்த நரசிங்கராயலுக்கு உதவிசெய்த மைசூரரின் கொட்டத்தையடக்க மகமதியர் ஒருபடையை யனுப்ப, அப்படையானது திருமலைநாயடுவின் ஸமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த தென்கரையாய் வாசல்வழிகளை விடும்படி கேட்க; மகமதியர்சேனை உடனே விட்டுவிடும்படி திருமலைநாயடு உத்தரவுசெய்ய, மகமதியர்சேனை முற்றுகைப்போட்டுச் சின்னபின்னங்கள் தாராளமாக மைசூருக்குள்போய், நரசிங்க ராயலுடைய சமஸ்தானத்தையும் தாக்கித்தொந்தரவு செய்யாக்கியதன்றியில், நரசிங்க ராயலுக்கு உதவிசெய்த இந்தத் திருமலைநாயடுவுக்கும் உபத்திரவம் வரும்படி கடைசியாகத் தமக்கு காலமறிந்து உதவிசெய்த இந்தத் திருமலை நாயடவர்களுடைய ஸமஸ்தானத்துக்கும் வந்தும், அவர் செய்த உதவி உபகாரத்தையும், சிநேகத்தையும் கருதாமல்; ஏராளமான பொருளைக் கப்பமாகவாங்கிக்கொண்டும், போகும் வழியில் தஞ்சைநாயக்கர் இடத்திலும் மிக்க கப்பம் வாங்கிக்கொண்டும் தம் நாடுகளுக் கேகினார்கள்.

சம்பவித்த கஷ்டங்கள்

இக்காலத்தில் திருமலை நாயடுகாருக்குச் சம்பவித்த கஷ்டங்கள் இம்மட்டோடு முடியவில்லை. இந்தத் தக்ஷணநாட்டு நாயக்கர்களுக்கு

ஆபத்துவருங்காலத்தில் உதவிசெய்துவந்த, விஜயநகரத்தாரோடு பகைவ ரான தன்றியில், இவரது பக்கத்திலுள்ள மைசூர் நாட்டாரும் இவருடைய தேசாபிமானமற்றதுமான நடவடிக்கைகளினுல் பகைவரானுர்கள். இந் தியாதிகளைத் திருமலை நாயடு எண்ணியெண்ணி ஏக்கமுற்று, அதனுல் வியாதியும் சம்பவித்திருக்கும் தருணத்தில், மைசூரார் இவருடைய தேசாபி மானமற்ற நடவடிக்கைகளினுல் தமக்குண்டான நஷ்டங்களைக் கருதிப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள ஓர் பெரும் படையெடுத்து வந்தார்கள்.

திடீரென்று மைசூரார் படையெடுத்து வருவார்களென்று கனவி லும் எண்ணுதிருந்த திருமலைநாயடு கண்டு, தம்மோடு அப்போதிருந்த ஸமஸ் தான சேனை போதுமான வலிமையோடு இல்லாதிருந்ததைக் கருதியும், பாளையக்காரர்களுடைய சேனு உதவியைச் சம்பாதிக்கப் போதுமானகால மில்லாமையைக்கருதியும், திகைத்துத் தமது ஸ்திதியைப்பற்றிச் சேதுபதிக் குச் சொல்லியனுப்ப; அவர் காலதாமதமின்றி 25,000 மறவர் சேனையோடு மதுரைக் கோட்டைக்கருகில் வந்திறங்க, திருமலைநாயடு கண்டு வியந்து அவரோடு தமது ஸமஸ்தான காப்புச் சேனையாகிய 35,000 பெயரைச்சேர் த்துத் தக்கதளகர்த்தர்களோடு மைசூராரைத் தடுக்க அனுப்ப, மைசூரார் கண்டு பயந்து இவ்வளவுபெரிய சேனையை எப்படிஜயிப்பதென்றெண்ணித் தம் காரியத்தைத் தந்திரத்தால் முடிக்கக்கருதித் திருமலைநாயடுவின் தள கர்த்தனுகிய பேஷ்கா னைக்கொண்ட சிவராமய்யரு மீது அமிதமிஞ்சிய லஞ்சம் கொடுத்துச்சரிப்படுத்தி, யுத்த விஷயத்தில் ஜாடையாக இருக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். இந்த வஞ்சனைக் கட்டுப்பாட்டை யறிந்த சேதுபதி, அந்த ராஜதுரோஹி பார்ப்மண தளகர்த்தனைப் பிடித்துச் சிறையில்போட்டுச் சுத்தவீரராக நின்று, மைசூராரிடம் சண்டை செய்ய, மைசூரார் பயந்து திண்டுக்கல்கோட்டைக்கேக, அங்குஅவர்களுக்கு மறுபடியும் 20,000 சேனை வந்துசேர, இரண்டுசேனைகளும் பிரமாத சண்டைசெய்து இருபக்கங்களி லும் 12,000 சேனைகள் கொல்லப்பட்ட பிறகு மைசூரார் தலைக்காட்டாமல் ஓடி விட்டார்கள்.

சேதுபதியின் இராஜ விசுவாசத்தையும், சுத்தவீரத் தன்மையையுங் கண்டு வியந்து, திருமலைநாயடு ஆனந்தபரவசமாகி அந்தச் சேதுபதிக்கு அநேக பஹுமானங்களைக் கொடுத்தும் "திருமலை சேதுபதி" என்னும் பிருதுகளையும், சிங்காசனப் பல்லக்கும் கொடுத்தும், இனி இராமநாத புரத் தார் மதுரைச் ஸமஸ்தானத்துக்கு எவ்விதகப்பமும் கட்டாமல் சுதந்திரமா க்கியும்; திருப்புவனம், திருச்சுழி, பள்ளிமடம் முதலான கிராமங்களைக் கொடுத்தும், மரியாதைச்செய்து கொண்டாடினுர்.

மைசூராரை மதுரையார் ஜயித்த பிறகு, திருமலை நாயடுகாருக்கு உற்சாகமுண்டாகி, அந்த மைசூரார் போகும்போது தமது குடிகளைச்

செய்த அவமானத்துக்குப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள எத்தனப்பட்டார். அதாவது, மைசூரார் மதுரை நாட்டைவிட்டுப் போகும்போது தமக்கு அகப்பட்ட சேனைகளுடைய மூக்குகளையும், பிரபார்திகளாயிருந்த ஆண் பெண்களின் மூக்குகளையும் ஆயிரம் கணக்காக அறுத்துச் சாக்குகளில் கட்டி, மைசூர் மன்னன் களிக்கும்படி அனுப்பினார்கள். அதற்குப் பதிலாக அந்த மைசூர் மன்னனுடைய மூக்கையும் அப்படி அறுத்துக் கொண்டுவந்து தமக்கு காட்டவேண்டுமென்று ஒரு பெரியசேனையைத் திரட்டி, அதற்குத் தமது தம்பியார் குமார முத்துவீரப்ப நாயடுவை தளகர்த்தராகவும், இரங்கண்ண நாயடுவை உதவியாகவும் அனுப்ப, அவர்கள் திண்டுக்கல் வழியாகப்போய் மைசூர் நாட்டின்பல கோட்டைகளைத் தாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு; கடைசியாக மைசூரையும் பிடித்து அதன் இராஜனை சிறையாக்கி; அவன் மூக்கையும், அவன் தளகர்த்தர் மந்திரிமுதலான சேனா வீரர்களுடைய மூக்குக்களையும்அறுத்து மூட்டைகள்கட்டித் திருமலைநாயடுகாரு களிக்கும்படிமுன்னோடியாக அனுப்பிவிட்டுப் பிறகு குமாரமுத்துவீரப்பர், இரங்கண்ண நாயடு தமது தண்டுதளாதிகளுடன் ஜயவீரர்களாகத் திரும்பி வருகையில்; மதுரை ஸமஸ்தானாதிபதியும், அச்சமஸ்தானத்தைமுப்பத்தாறு (36) வருஷம் மிகமஹிமையோடு ஆண்டுவந்த திருமலை நாயடுகாரு 1659 ஆம் வருஷம், தமது 75 ஆவது வயதில் பரமபத மடைந்தார் என்று சங்கதிக்கேட்டு மகத்தான விசனமடையலானார்கள்.

புகழுடம்பினராகிய திருமலைநாயடு பரமபதமடைந்தவித மின்னதென்று விவரமாக விளங்கவில்லை; ஆயினும் அது விஷயமாகச் சொல்லப்படும் இரண்டொரு கதைகள் பின்வருவனவே. முதலாவது— திருமலைநாயடு கோயில் கோபுர விஷயங்களில் கணக்கற்ற காசைப் பாழாக்குவதைப்பார்க்கிலும், அப்பணத்தைக்கொண்டு குடிகளுக்கு உபயோகமான குளம் குட்டை கால்வாய் முதலான வசதிகளை உண்டாக்கினால் நலமென்று கிறிஸ்துமத போதகர் அடிக்கடி செய்துவந்த போதனையைக்கேட்டுவந்ததில்; நாயடுகாரு இனிக்கிறிஸ்து மதத்திலும் சேர்ந்துவிடுவாரென்ற பயத்தினால், அவரைக் கொல்லக்கருதி, மீனாக்ஷியம்மன் கோயில் கர்ப்ப மண்டபத்தில் ஒரு குழியைப் போலத் தோண்டி மறைத்துவைத்தும், அக்கருமத்திற்கு முக்கிய காரணராகிய அம்மன் பூஜாரி குலசேகரபட்டன் என்றவரும், வேறு சிலரும் கூடித் திருமலைநாயடுவிடம்போய், மீனாக்ஷியம்மன் தன் கர்ப்ப மண்டபத்தினடியில் கணக்கற்ற திரவியம் வைத்திருப்பதாகவும், அத்திரவியத்தைத் தங்களை தனியாக வந்து எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி உத்தரவு செய்ததாகவுஞ்சொல்ல, திருமலைநாயடும் அவ்வார்த்தையை உண்மையாக நம்பியும், சுத்தஸ்நானம் செய்தும் தனியாகப்போய், அந்தக்கர்ப்ப மண்டபத்தின் குழியிலிறங்க,

அவரிறந்தின உடனே ஒரு பெரிய பலமான பலகைக் கல்லைப்போட்டு மூடிமறைத்துவிட்டு வந்து, திருமலை நாயடுகாரு மீனாக்ஷியம்மனுக்குள் ஐக்கியமாகிப் பொந்தியோடு கைலாசம் போய்விட்டார் என்று சொல்ல, எல்லாரும் நம்பிக்கொண்டதாகவும்; இரண்டாவது திருமலை நாயடுகாரு ஒரு பட்டருடைய மனைவியுடன் நட்புப் பாராட்டி வந்துகொண்டிருந்து ஒருநாளிரவு அவள் வீட்டுக்குத் தனியாகப் போய்த் திரும்புகையில்; வழியில் கைப்பிடிச் சுவாற்றிருந்த கிணற்றில் விழுந்துவிட, அந்தப்பட்டர் பார்த்து தன்மேல் பழி வந்துவிடுமெனப் பயந்து; மேலே மண்ணைப் போட்டு மூடிவிட்டதாகவும், பின்னும் பலர் பலவிதமான கதைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இக்கதைகளை உண்மையானவைகளென்று நம்பக்கூடவில்லை. ஏனெனில், திருமலைநாயடு தமது ஸமஸ்தானத்திற்கு வந்த ஐரோப்பிய கிறிஸ்துமதப் போதகருக்குக் கேவலம் இடமுதலான வசதிகளை மாத்திரம் கொடுத்து உதவினாரேயன்றி மற்றப்படி கிறிஸ்து மதத்தில் கிறிதும் பிரியங்கொள்ளவில்லை என்று, அக்காலத்துக் கிறிஸ்துமத போதகர்களே ரோமாபுரிக்குக் கடிதமெழுதி இருக்கிறதன்றியில்; அவரைப் பிராமணர்கள் கொலைசெய்திருக்கிற விஷயத்தில் உடனே அது சங்கதியையும் எழுதி இருப்பார்கள். மேலும் 1659 ஆம் வருஷம் திரிசிராப்பள்ளியிலிருந்த (Father Proenza) "பொரின்சா" பாதிரியார், ரோமாபுரிக்கு எழுதிய நிருபத்தில், திருமலைநாயடு தந்த இந்துமதஸ்தனென்றும்; அவருக்குக் கிறிஸ்துமதத்தில் நம்பிக்கை சுத்தமாக இல்லையென்றும், அவர் திடீரென்று இறந்துவிட்டாரென்றும் எழுதியிருக்கிறார்; ஆகவே, அவர் கிறிஸ்துமத விஷயமாகக் கொலைசெய்யப்படவில்லை என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இரண்டாவது—பட்டர்மனைவி விஷயமாக இறந்த சங்கதியையும் நம்பக்கூடவில்லை. ஏனெனில், திருமலை நாயடவர்கள் இறந்தபோது அவருக்கு வயது கிட்டத்திட்ட 75. மேலும், அவருடைய அரண்மனையில் அவ்விட ஸ்திரீகளெல்லாம் திரண்டு அவதாரமாக வந்தாற்போல 200 மனைவிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தப் பெரிய வயதில் பெரும்பான்மையான சுலக்ஷணமுள்ள சுபத்தினிகளை விட்டுப்போய், அவக்கோலங்கொண்ட பட்டர் மனைவிக்காக அர்த்த ராத்திரியில் ஆரும் துணையற்றுக் கிணற்றில் விழுந்து செத்தாரென்று சொல்லும் கதையை எப்படி நம்பக்கூடும்? மதுரைச் சரித்திரம் எழுதிய மிஸ்டர் நெல்ஸன் முதலில் சொல்லிய கதை ஒருவேளை உண்மையாக இருக்கலாமென்று சொல்லுகிறார்.

இப்படிப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லி அபிப்பிராயங்கொண்டாலும், ஏதோ ஒரு விதத்தில் இறந்தாரென்று விவரமாகக் காட்டும் தாஸனம் இன்னும் அகப்படாமையால் உண்மை சொல்ல வகையில்லை.

புகழுடம்பினரான திருமலைநாயடு ஒரு சேதுபதி விஷயத்திலும், தம்பினத்தாருக்கு விரோதமாக மகமதியருக்கு உதவிசெய்த விஷயத்திலும், துர்மந்திரிகளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு இராஜகீய தந்திரத்தில் பிசகு செய்துவிட்டாலும்; மற்ற விஷயங்களில் இவரைப்போல பிரபல தருமங்களினால் புகழ்ப்பெற்று 36-வருஷம் செங்கோல் செலுத்தியவர் அபூர்வம். இவர்முன்னோராகிய விஜயநகர ஸமஸ்தான கிருஷ்ண தேவராயலு, இராமராயலு எப்படிவடதேசத்தில் செல்வமும், சிறப்பும் பெற்றுவாழ்ந்ததைப்போலவே, அவர்கள் பின்சந்ததியாராகிய இத்திருமலைநாயடும் தென்தேசங்களில் சிறப்பும் செல்வமும் பெற்றுவாழ்ந்து செங்கோல் செலுத்தியதை, இன்றளவும் மதுரைப் புது மண்டபத்திலிருக்கும் அவரதுபிரதிமைக்கு புஷ்பமாலைகளைச் சூட்டி சுவாமியைப்போல வணங்கிக்கொண்டாடிவருகிறார்கள்.

திருமலை நாயடு சமஸ்தானத்தின் சிறப்பு

திருமலை, நாயடுகாரு இறந்து போகும்போது, அவருடைய சமஸ்தானத்தில் மதுரை, திருநெல்வேலி, திருவனந்த புரத்தில் பாதி பாகம், திண்டுக்கல், இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, கள்ளர்நாடு, புதுக்கோட்டை, மணப்பாறை, கோயமுத்தூர், திரிசிராப்பள்ளி, சேலம் முதலானவைகள் சேர்ந்திருந்தன. இவைகளில் அநேகம் பாளையப் பட்டுகளும், பாளையக்காரர்களும் இருந்து யுத்தகாலங்களில் ஸமஸ்தானத்தைப்பாது காத்து வந்தார்கள். சேதுபதியும் வேறு சிலரும் இவருக்குக் கப்பம் கட்டாமல் இவரால் சுதந்திரம்பெற்றாலும், இவரைத்தமது சக்கிரவர்த்தியாகக் கொண்டு வணங்கி, இவர்கட்டளைகளின்படி தம் ஸமஸ்தானங்களையும் பரிபாலித்து வந்தார்கள். திருவனந்தபுர சமஸ் தானத்தாரும் கப்பம் கட்டிக்கொண்டுவந்தார்கள்.

பகைவர்கள்வந்து தாக்காதபடி திண்டுக்கல், தாராபுரம், கோயமுத்தூர், தென்னமநாயக்கனூர், சந்நியமங்கலம், அந்தியூர், ஈரோடு, காங்கியம், கரூர், விஜயமங்கலம், நாமக்கல், சேந்தமங்கலம். சேலம், மேலூர், செங்ககிரி, சாமப்பள்ளி, காவிரிபுரம், ஆத்தூர், அநந்தகிரி, அரவக்குறிச்சி, மூகலூர், சக்கிரகிரி, கம்மத்தி, செக்கூம்கிரிமுதலான விடங்களில், பெரிய கோட்டைகளை (நாயடவர்களால்) கட்டிவைக்கப்பட்டன.

இவ்வளவு பெரிய ஜில்லாக்களையும், கோட்டைகளையும், திருமலை நாயடு எப்படி அடக்கி ஆண்டுவந்தாரென்று யோசிப்போமாகில்; இவர்

தமது முன்னோராகிய விஜயநகர கிருஷ்ணதேவராயலைப்போல பல தக்க சிப்பந்திகளை நியமித்துக் கொண்டு ஆண்டுவந்தாரென்று ஸ்டஷ்டமாகிறது. இவர் காலத்தில், இவர் சமஸ்தானத்தில் (1) மந்திரி=தளவாய், (2) தளகர்த்தர்=சேனைவீரன், (3) பிரதானி=வரவுசெலவு கணக்கு வைப்பவர், (4) இராயசம்=இரைட்டர் காரியதரிசியும். (5) பொக்கிஷாதிபதி=கஜானசி (6) ஸ்தானாபதி-இதராராஜாங்கங்களில்போய் அந்தரங்க சங்கதிகளை அறிந்து தெரிவிப்போர், (7) கணக்கன்=சர்கார் வசூல் வரவு செலவு கணக்குகளுக்கு அதிகாரி, (8) மணியகாரன்—அம்பலகாரன—கந்தாயம் வசூல் செய்யப்பட்டவன் ஆகிய எட்டங்கத்தார் இருந்து இராஜிய பரிபாலனத்துக்கு உதவிசெய்துவந்த தன்றியில்; குற்றவிசாரணை, சீவில்விசாரணை, மராமத்து இலாகா முதலான உத்தியோகஸ்தர்களும் நியமிக்கப்பட்டு, அவரவர்கள் தம்தம் காரியங்களைச் சரியாகப் பார்த்து வருவதும் வராததையும் பற்றிவிசாரிக்க, நாயடவர்களே அடிக்கடி சமஸ்தான சபை கூடிவிசாரணை செய்து; தக்க உத்தியோகஸ்தர்களைச் சன்மானித்தும் துஷ்டர்களைத் தக்கபடி சிக்ஷித்தும் வந்தார். இப்போது இந்நாட்டில் இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் சர்க்கார் கந்தாயத்தைக் கிராம மணியம், கரணம் முதலான சிப்பந்திகளைக் கொண்டு எப்படி வசூல்செய்து வருகிறார்களோ இதேமாதிரியாகவேதான் திருமலைநாயடு காலத்திலும் வசூல்செய்தபடியால், இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் திருமலைநாயடு முதலான முன்னோர் வழக்கத்தையே இப்போதும் அநுசரித்து வருகிறார்கள்.

திருமலை நாயடுகாரின் வருமானம்.

திருமலை நாயடுகாருக்கு நிலக்கந்தாயமும், முத்து சிப்பி முதலானவைகளில் வரும் வருமானமன்றியில், தமது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பாளையக்காரர்களிடமிருந்தும் அதிக வருமானம் கிடைத்துக்கொண்டுவந்தது. 1742-ஆம் வருஷம் திண்டுக்கல் பிர்க்காவைச் சார்ந்த (20) இருபது பாளையப்பட்டுகளில் பாளையப்பட்டு ஒன்றுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 17,500 ரூபாய் வீதம் 3,50,000-ரூபாய் வசூலாகியது. இந்தக்கணக்கின்படி 72-பாளையப்பட்டுகளுடைய வருமானக்கணக்கை கூட்டினால் 12,60,000-ரூபாய் வருமானமானமாகிறது. மற்றொரு சாசனத்தினால் திருமலை நாயடுகாருக்கு வருஷாவருஷம் பாளையப்பட்டுகளுடைய கப்பம்மாத்திரம் 18,90,000-ரூபாய் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் மதுரை நாயடுகார்கள் விஜயநகரத்தாருக்கு வருஷா வருஷம் 4,00,000 பவுன் அல்லது 60,00,000 ரூபாய் கப்பம் கட்டி வந்ததாக பாதிரி விகோ (Father Vico) எழுதி இருக்கிறார்.

அப்படியாகில் அது மொத்தத்தில் மூன்றில் ஒருபாகமாகையால், மற்ற இரண்டுபாகம் அதாவது 12,00,000, பவுன் அல்லது 1,80,00,000 ரூபாய் ஆகிறது. மிஸ்டர் நெல்ஸனுக்கு அகப்பட்ட சாசனத்தினால் திருமலைநாயடுகாருக்கு நிலக்கந்தாயத்தில் இராஜப்பமாக வருஷம் 1க்கு பவுன் 8,80,000 அல்லது 13,20,000 ரூபாயும்; சாதாரண கப்பங்களினால் பவுன் 1,89,000 அல்லது 28,35,000 ரூபாயும், கடற்சுங்கம், வரிவசூலில் 1,31,000 அல்லது 19,65,000 ரூபாயும், ஆக வருஷாந்திரவருமானம் 12,00,000 பவுன் அல்லது 1,80,00,000 ரூபாய் என தெரிவித்திருக்கிறார். இந்த வருமான மன்றியில், ஒவ்வொரு பாளையக்காரர்களும்; இராஜபந்து பிரபுக்களும், ஸமஸ்தானத்தின் காப்புக்காக 3000 பதாதிகளையும், 200 குதிரைகளையும், 50 யானைகளையும் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும். இப்படியானால் 72 பாளையப்பட்டுகளில் மாத்திரம் 2,16,000 பதாதிகளும், 14,400 குதிரைகளும்; 3,600 யானைகளும் தயாராக இருந்திருக்கவேண்டும். இப்படி ஏராளமான சம்பத்தையுடைய திருமலைநாயடுகாரு தம் சம்பத்தை யெல்லாம் சொந்தப் பந்துமித்திரர்களுக்குக் கொடாமல், கோயில், கோபுரம் குளம், மானியம் முதலான தருமங்களில் ஏராளமாகச் செலவுசெய்து சகலராலும் பிரதிஷ்டையடைந்தார்.

திருமலைநாயடுகாரு செய்வித்தசிலத் திருப்பணிகள்

(1) மதுரை மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவரர் சன்னிதியைத்தக்கபடி பழுதுபார்த்து நித்திய நைமித்திக காரியங்களை நடப்பித்துவர அநேகர் தருமகர்த்தர்களை நியமித்தும்; அவர்களுக்கு அநேக மானியங்களைக் கொடுத்தும்; கோயில் பூஜை செலவுக்கு மாத்திரம் வருஷம் ஒன்றுக்கு 2 400 பவன் அல்லது 36,000 ரூபாயைக் கொடுத்துக்கொண்டும் வந்தார். கோயில் பிரசாதச்செலவுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 88,000 ரூபாய் வருமானமுள்ள பூமிகளையும், ஸ்தானிகர்செலவுக்காக அநேகங்கிராமங்களையும் கொடுத்தன்றியில், மீனாக்ஷி சுந்தரேசுவருக்கு நவரத்தின ஆபரண ஆடைவாகனாதிகளுக்கு (மிருத்தியஞ்சய விலாசத்தின்படி) 1,23,00,000, ரூபாய் செலவிட்டும்; மீனாக்ஷியின் சன்னதிகர்ப்பக் கிரகம்முதல், கபாலி உடையார் சன்னிதி வரையுள்ள கட்டிடங்களைப் புதுப்பித்தும்; பிரம்மாண்டமான இராயகோபுரத்தையும் கட்ட அஸ்திவாரமு மிட்டார். மதுரைச்சீமை விருத்தாந்தம் 122 பக்கத்தில் திருமலைநாயடுகாரு மீனாக்ஷியம்மன் கோவில் செலவுக்குவிட்ட 150 கிராமங்களை சர்வமானியமாக விட்டிருக்க, அந்தகிராமங்களை இப்போதிய கவர்மெண்டார் எடுத்துக்கொண்டு, அவைகட்காக பிரதிவருஷம் 40,000 ரூபாய் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அத்தொகையைக்கொண்டு 250 பிராம்மண சிப்பந்திகளும், ஏனையரும்கூட 700 சிப்பந்திகளை போஷித்து வரு

கிறார்கள். மேலும் திருமலைநாயடுகாரு இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு ஐந்தரை 5½ லக்ஷம் ரூபாய் விலையுள்ள ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார்.

(2) வசந்த மண்டபம் அல்லது புதுமண்டபம். இது சுமார் 300அடி நீளமும், 20-ம், 30-கஜம் அல்லது 800அடி அகலமுமுள்ள அழகியகருங்கல் கட்டிடம். இதில் சிற்பாலங்காரமாக நான்கு வரிசைகளில், சுமார் இருபதடி உயரமும், விநோத வேலைப்பாடுமுள்ள 124-கல் ஸ்தம்பங்கள் இருக்கின்றன. இது வசந்த காலத்தில் சொக்கர் பத்துநாள் உற்சவம் கொண்டாடக் கட்டிவைக்கப்பெற்றது. இன்றும் அந்தஉற்சவத்தை வெகுவிமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இந்தகட்டிடத்தில் ஏககாலத்தில் 1000பெயர் தாராளமாக உட்காரலாம். இந்தக்கட்டிடத்தின் பத்து ஸ்தம்பங்களில் திருமலைநாயடுகாரைப்போலவும், அவருக்குமுன் மதுரையை யாண்ட ஒன்பது மன்னர்களைப் போலவும், அவர்கள் மனைவிகளைப் போலவும், சுவாமியை வணங்கும்பாவனையாகவும் உருவங்களை ஸமஸ்தானத்தின் பிரதான் சிற்பியாகிய சுமந்திரமூர்த்தி ஆசாரியரைக் கொண்டுச் செதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப்பத்துப் பிரதமைகளில் திருமலைநாயடு பிரதமைக்கு, அவருடைய பராக்கிரமத்தையும், மேல்நோக்கும் பார்வைக்குத் தக்கபடியாகவும்; அவருடைய தொப்பை வயிறு முதலானவை செம்மையாகத் தெரியும்படியாகவும், வர்ணம்பூசி[illegible] இப்போதும் அநேகர் வணங்கிவருகிறார்கள். அந்த விக்கிரகத்தின் அழகு அதை நேரில் பார்த்தவருக்குத்தான் ஸ்பஷ்டமாகும். அந்த திருமலைநாயடுகாரு விக்கிரகத்துடன் அவருடைய ஆறுபட்ட மகிஷிகளுடைய உருவங்களையும் செதுக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் சோழச் சக்கிரவர்த்தியின் குமாரத்தியாம். அன்றியும் அந்த மண்டபத்தின் மேல்பாகத்திலும் அவரைப்போலவே பிரதிமைசெய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரதிமைகளைப் பார்த்தவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மன்னரும் எப்படி மாண்டாரோ என்ற எண்ணம் ஜனிக்கும். இந்தக் கட்டிடவேலையைத் திருமலைநாயடு பட்டத்துக்கு வந்த இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பித்து 22 வருஷங்களாக 1,50,00,000 ரூபாய்கள் செலவிட்டுக் கட்டியதாக மிஸ்டர் வில்ஸன் சாஸ்திரியார் தெரிவித்தாலும்; O.H M.S.S. சாசனத்தின்படி 1626வருஷம் வேலையாரம்பிக்கப்பட்டு 1645வருஷத்தில் 20, 000 பவுன் அல்லது 3,00,000 ரூபாய் செலவில்கட்டப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நானாகமத்தின்படி 1,00,00,000 ரூபாய் செலவிட்டிருக்கிறதாக தெரியவருகிறது. இந்தக் கட்டிடம் கட்டும்போது திருமலைநாயடுகாரு பிரதிதினம் காலையில் தாமேநேராகப்போய் மேல்விசாரணைச்செய்தும்; அங்கு வித்தகமாக வேலைசெய்யும் சிற்பிகளுக்குச் செங்கோலேந்திய தமது சிங்காரக் கைகளால் தாம்பூலங்கொடுத்தும் உத்ஸாகப்படுத்தினாராம். இந்த மண்டப உற்சவங்களுக்காக சுமார் 20,000 ரூபாய்

வருமானமுள்ள திடியின்புத்தூர் என்ற கிராமம் மாணியமாக விட்டிருக் கிறதாக தாண்டவமூர்த்தி பண்டாரத்தின் திருப்பணிமாலையால் தெரிய வருகிறது.

(3) தெப்பக்குளம்—இது மதுரைக்குச்சுமார் ஒன்றரைமைல் தூரத்தில் (இப்போது ஆங்கிலேயர் உலாத்திவரும் இடத்தில்) வெட்டிக் கட்டப்பட் டிருக்கிறது. இத்தெப்பக்குளம் பக்கம் ஒன்றுக்கு 300 கெஜமாக, நான்கு பக்கங்களிலும் 1,200-கெஜ சுற்றளவுள்ள சதுரவடிவான இக்குளத்தைப் பலமான கற்களால் படிக்கட்டுகள், சுவர்கள், கைப்பிடிச் சுவர்களால் சிற் பாலங்காரமாகவும், சுந்தரமாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கிற தன்றியில்; குளத் தின் மத்தியில் ஒரு தீவைப்போன்ற இடத்தில், அழகிய கருங்கல் கட்டிடக் கோயிலும்; அதைச்சுற்றிலும் அழகிய விருக்ஷங்களையுடைய உத்தியானவன மும், இலக்ஷம்பொன் அல்லது இரண்டு லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தத் தெப்பக்குளத்தில் வருஷாந்திரம் உற்சவத்தைக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். அக்காலத்தில் சொக்கநாதரைத் தெப்பத்தில்வைத்து இழுத்தும்; குளத்தைச்சுற்றி இலக்ஷம்கணக்கான விளக் குகளைவைத்தும், பாணவேடிக்கைகளுடன் கொண்டாடும்வைபவம்வியக்கத் தக்கதே. இவைகளன்றிச் சொக்கநாதருடைய வெளிப்பிராகாரத்தையும், பெரிய கோபுரங்களையும் விலி[illegible]ர் கட்டிவைத்ததாகசிலரபிப்பிராயப் பட்டாலும்: அவைகளை[illegible] திருமலைநாயடு கட்டிவைத்ததாகச் சிலர் சொல்லு கிறார்கள். ஆயினும் மிருத்திஞ்சய கிரந்தத்தின்படி புராதனமும் பாழ்த் துப்போய்க் கொண்டுவந்த மீனாக்ஷியம்மன் கோயிலைத் தக்கபணச் செலவிட் டுப் புதிப்பித்தவர் திருமலைநாயடுகாரென்று சாதிக்கிறது: மேலும்மதுரையில் பிரமாண்டமான இராயகோபுரம் கட்டும்படி கடைக்கால் போட்டபோது, அவ்விதமாகவே தமது சமஸ்தானத்திற்கு உட்பட்ட 64 ஸ்தலங்களிலும் பெரிய கோபுரங்களைக் கட்டிவைக்கக் கடைக்கால் போட்டும், சில விடங்க ளில் பாதிக்கட்டிடவேலையையும் முடிப்பித்தனராம். இப்போது மதுரையில் கடைக்கால்போட்டு கட்ட ஆரம்பித்த இராயகோபுரத்தின் நான்குபக்கங் களிலும்நாட்டிருக்கும் ஓட்டில்லாத 4 கல் தூண்களின்உயரம் 60அடிகளாம். அவற்றின் அடி அஸ்திவாரத்தை அறிய வெட்டிப்பார்த்தபோது (13) அடி வெட்டவே, ஜலக்கண் ஊற்றெழும்பியதனால் பிறகுவெட்டமுடியாமல் விட்டு விட்டார்கள். இதனால் இந்தத்தூண்கள் நிலத்தின் அடியில் வெகு ஆழத்தில் நாட்டிவைத்திருக்கவேண்டும். இந்த கோபுரம் கட்டிமுடித்தால் ஓர்பெரிய பர்வதத்தைப் போலிருக்கும்.

இம்மட்டோ, தமது சமஸ்தானத்துக்குட்பட்ட அநேகஞ் சில்ல ரைக்கோயில் கோபுரங்களையும் கட்டிவைத்ததன்றியில்; தமது சமஸ்தா னத்தில் வந்து வதிந்த சைவ வைணவ மதாசாரியர்களுக்கு மண்டபம்,

மாளிகை, முதலானவைகளைக் கட்டிக்கொடுத்தும்; தமது ஆசாரியரைச் சில விசேஷகாலங்களில் பல்லக்கிலேற்றியும், ஆசாரியருடைய பாதரட்சைகளை வேறு பல்லக்கிலேற்றி எடுப்பித்துக்கொண்டும், அவைகளுடன் தாம் பாதசாரியாக நகரபிரதக்ஷணமும் வருவாராம். இப்படி மத விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய திருப்பணிகளை யெல்லாம் செய்வித்துத் தமது அந்தஸ்துக்கும் வாசத்துக்கும் வேண்டிய அரண்மனைக் கட்டிடங்களையும் கட்டினார்.

மதுரை திருமலைநாயடு மஹால் - இதையே திருமலை நாயடுகாருடைய அரண்மனையென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழகிய அரண்மனைக் கட்டிடம் திருமலைநாயடு காலத்தில், ஒருமைல் சுற்றளவு விஸ்தீரணமுள்ள விடத்தில், விசாலமாகவும் உலகவாழ்வுக்கேற்ற விநோதமாகவும், பல கட்டிடங்களாக அமைத்துக்கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். கால வித்தியாசத்தினால் அநேககட்டிடங்கள்இப்போது இல்லாமல்இடிந்துவிட்டதன்றியில்; இவரது பேரனாகிய சோக்கநாதநாயடு பட்டத்துக்கு வந்தபோது பெரும்பாலும் திரிச்சிராபள்ளியிலிருந்தே ஆண்டுவந்தபடியால்; மதுரையில் இவ்வளவு பெரிய அரண்மனை மஹால் அனாவசியமென்று எண்ணி இடித்து, அந்தச் சாமான்களை வண்டிவண்டியாகக் கொண்டுபோய்த் திரிச்சிராப்பள்ளியில் புது அரண்மனையைக்கட்ட ஆரம்பித்தார். அக்காலத்தில் அவருக்கு மந்திரியாக விருந்தவர் பார்த்துப், "பெரியோர்கள் கட்டிய [illegible]ல கட்டிடத்தை இப்படிச் சின்னாபின்னமாக இடிப்பது அவிவேகமென்றும்; பாவத்தொழிலென்றும் தடுத்துவந்தமையால்; இப்போதிருக்கும் நவபத்கானா, சொர்க்கவிலாசமென்னும் அரைக்கால் பாகமான கட்டிடமாவது இடிபடாமல் நின்றுவிட்டது. இப்போது கலெக்டர் கச்சேரியும், ஜெயிலும் இருக்கிற கட்டிடங்கள்கூட இந்த அரண்மனையைச்சார்ந்தனவென்று சில சாசனங்களினால் தெரியவருகிறபடியால்; இப்போதிருக்கும் மஹால் கட்டிடம் முன் திருமலைநாயடுகாலத்திலிருந்த கட்டிடத்தில் நான்கில் ஒருபாகமென்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். இப்போதிருக்கும் கட்டிடம் 90-அடி நீளமும், 40-அடி அகலமுமுள்ள ஹால்களுள்ளதாகவும்; செங்கல் சுண்ணாம்பினால் 40-அடி உயரமும், 15-அடி சுற்றளவுமுள்ள பெரிய ஸ்தம்பங்களைக்கட்டி, அவற்றின் மேல் யாதொரு மரத்தூலம் சட்டம், விட்டம் முதலான மரச்சாமான்களில்லாமல் சுத்த செங்கல் சுவர்களினால் வளைவு தார்சுபோட்டுக் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. இதைச்சேர்ந்த மற்றக்கட்டிடங்களும், ஜலக்கிரீடை பாயி, மிருகாலயகளம் முதலானதுகள் இப்போ திருப்பதைவிட விசாலமானவைகளாகவும், அழகானவைகளாகவும் இருந்தனவாம். இந்தக் கட்டிடத்தை ஐரோப்பா கண்டத்தைச்சேர்ந்த,இட்டாலி ரோமபுரி சிற்பிகளைத் தருவித்துக்கட்டிவைத்ததாகக் கேள்வி. இஃது உண்மையென்றே நம்பவேண்

டியிருக்கிறது. இப்போது இதில் ரிஜிஸ்டிரேஷன் ஆபீசு முதலான கோர்ட்டு கச்சேரிக ளிருக்கின்றன.

திருமலைநாயடுகாருடைய அரண்மனையின் விவரம்.

இந்தத்திருமலை நாயடுகாருடைய மாஹாலை அவர்காலத்தில் நேராக வந்துப் பார்த்த ஐரோப்பிய யாத்திரகர் ஒருவர் பின்வருகிறபடி எழுதி யிருப்பதாக, கனம்டேயிலர். (Rev Taylor) தமது சரித்திரபுத்தகம், 2-வது வாலியம், 157-158-வது பக்கங்களில் மொழி பெயர்த்துப் பதிப்பித்திருக் கிறார்—அதன் கருத்தாவது- "இந்தத் திருமலை நாயடுகாருடைய அரண்மனைக்குள் வடக்கே அல்லது கிழக்கேப்புகுந்துப் பார்த்தால், பிரம்மாண்டமான பத்துஸ்தம்பங்கள் கட்டப்பட்டு, அவைகட்கு கிழக்கே அகன்ற நீண்ட அழகிய ஆஜாரமும்; அதில் பதினெட்டு வாத்தியக்காரர்கள் சதாவாத்திய கோஷங்களைச்செய்துகொண்டிருக்க; அதற்கு சற்று கிழக்கே இராஜபவனிக்குபயோகமான, தந்த பல்லாக்குகளும், வேறு பல விதம் விதமான மேனு பல்லக்குகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த ஆஜாரமண்டபத்துக்கு மேற்கே சற்றுவளைவாகவும், சிற்பலங்கார வேலைகளால் முடிப்பித்த அழகிய அரங்கவிலாசமும்; அதற்கு மேற்கே சிறந்த சந்திரமேடையும், அதைசசுற் றிவர ஸ்படிகத்தொட்டிகளும், மேலே கோபுரங்களைப் போன்ற ஸ்தூபிகளும் சிங்காரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அதற்கு வடக்கே, குருநிலமன்னர்களை வைக்கும் இராஜசிறைச்சாலையும், அதற்கருகே கத்தி கட்டாரி முதலான இராஜ ஆயுதச்சாலை இருந்ததாம்-அரங்கவிலாசத்துக்கு மேற்கே இராஜஸ்திரிகள் தங்கும்படியான அலங்காரமண்டபமும், அதற்கு தென்மேற்கு பாகத்தில் சுற்றுவளைவான விமானகட்டிடத்தில், பல விக்கிரகங்களை வைத்து பூஜை செய்துக்கொண்டும்; அதறகு எதிரில் கருப்புக்கட்டிகங்களினால் அமைத்தப் படிக்கட்டுகளும், வாசல்களும் அரங்கவிலாசத்துக்கு கிழக்கே அனேக அழகிய அறைகளும், மேல் வாசல்களும் இருந்தனவாம். அவற்றிற்கு எதிரில் செதுக்கிய கற்களால் கட்டிய ஜலகிரீடைபாயும் (குளமும்) அதற்கருகில் அநேகபுஷ்பாதிச் செடிகளாற் பிரகாசித்த உத்தியானவனமும், சித்திராலங்கார மதில்களால் சூழப்பட்டிருந்ததனவாம்.

அதற்கு தென்மேற்கே, அகன்ற நீண்ட அழகமைந்த நடனசாலையும், அந்த நடனசாலையில் திருமலைநாயடுகாரு சொர்ணமயமான பீடத்தில் அடிக்கடிவந்து உட்கார்ந்து; தமது மந்திரி, தளவாய், பிரதானி, இராயசம் முதலான ஸமஸ்தானத்தின் உத்தியோகஸ்தர்கள்புடைசூழ, இராஜகிய விஷயங்களைப்பற்றி விசாரணைச்செய்துக்கொண்டிருக்க; அழகிலும் அறிவிலும் சிறந்த நாட்டியபெண்கள் அபிநயங்களுடன் பாடி ஆடி வர. தீவட்டி சலாம் முதலான மரியாதைகளைச்செய்து வந்தனராம்; அந்தநாடகசாலைக்கு

மேற்கே, அநேக கோபுரமண்டபங்களும்; அதற்குமத்தியிற் கருங்கல்லுகளினால் வெகு சுத்தமாகச் செதுக்கிக் கட்டிய சதுரமஹாலும் இருந்ததாம். அதற்குத்தெற்கே, இந்த உலகத்திலிருக்கும் சிற்பவேலைகளெல்லாம் கண்டு நாண முறும்படியாகவும், இணையற்றதாகவும், விசுவ கர்மாவே நேரில் வந்து அமைத்ததைப்போன்ற சொர்க்கவிலாசமிருந்ததாம். அதனழகு அதை நேரில் பார்ப்பவருக்கே விவரமாகுமேயொழிய, எழுத்தால் எழுதி முடியாதாம். அதன் மாடியின்மீது ஏறிப்பார்த்தால் மதுரைக்குவெகு தூரத்திலிருக்கும்காக்ஷிகள் செவ்வையாகதெரியுமாம். அதற்குமேற்கே கோபுர மாஹாலில் ஒரு பெரிய கருங்கல் கட்டிடமும்; அதற்குள் ஆனைத் தந்தங்களினாற் செய்து முடித்த அழகிய கட்டிடமும்; அதற்குள் அதிகவிலை உயர்ந்த இரத்தினங்களினாற் பதிப்பித்தமைத்த சிம்ஹாசனமும், பொன்மயமான இராஜசிம்ஹபிருதுக் கொடி, குடை, முரசு முதலானவைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த சிங்காசனத்தில் நாயடவர்கள் நவராத்திரி உற்சவகாலத்தில், இரக்ஷாபந்தத்தோடு வந்து உட்கார்ந்து கொலுவிருப்பாராம். அந்த சொர்க்க விலாசத்திற்கு வடக்கு மேற்கு தெற்குப் பக்கங்களில் முறையே மூன்று சதுரமந்திரங்கள் சிங்காரமாக கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். அரண்மனைக்கு எதிரில் இரட்டைக் குதிரை வண்டிகள் போய்வர, இரட்டை ரோட்டுகளும், அவைகளுக்குமேலே, மேல்மாடிக்குப்போக வழிகளும்; அவ்வழிகளிற்போனால் இராஜஸ்திரிகள் வந்து அந்தரங்கமாக நின்று ஊர்கோலமாகவரும் சுவாமி தரிசினைச் செய்யும்படியாக உப்பரிக்கைகளும், சிகரங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். இதேமாதிரியான உன்னத உப்பரிக்கை சிகரங்கள் இரங்கவிலாசத்திற்கு மேலும் கட்டப்பட்டிருந்தனவாம். அந்த கட்டிடத்திற்கு மேற்கே, சிற்பலங்காரமாக செதுக்கிய கற்களால் கட்டப்பட்ட இரண்டு மந்திரங்களும், அவைகளில் இராஜ ஸ்திரிகளும், அவர்களுடைய தாதிகளும் புடைசூழ்ந்திருக்க புராணங்களைப்படிப்பதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தனராம். அவற்றிற்குஅருகே, இராஜஸ்திரிகள் குளிப்பதற்காக அழகிய தளமும், அதைச்சுற்றிலும் அழகான உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்திருந்தனவாம். அதற்கு மேற்கே வெடிமருந்து கொட்டடியும், அதற்குப் பக்கத்தில் புலி கரடி முதலான மிருகங்களோடு சண்டை செய்யும் மல்லகஜட்டி கெரடிக்கொட்டடிகளும், அவற்றிற்கு வடக்கே இராஜபந்து மித்திரர்கள் வந்து தங்கும்படியான கட்டிடங்களும், தென்கிழக்கிலிருந்துவடமேற்குபாகம் வரையிற் கருங்கல்லுகளினாற் கட்டிய வெளி மதில்களும், தென்கிழக்காக இருந்த மதில்களுக்குள் சிங்கார உத்தியானவனமும், அதை நாயடவர்கள்போய்ப் பார்த்து வந்துக்கொண்டிருந்ததாகவும் — இரங்கவிலாசத்தில் அப்போது நாயடுகாருடையசகோதிரர் முத்துவீரப்பநாயடுகாருவதிந்துவந்ததைக்கண்டனராம்.

தமகம்— இது வைகைநதிக்கு வடக்கே இரண்டடுக்கு மெத்தையாகக் கட்டிவைத்த சிறிய கட்டிடம். இங்கு புலி யானை முதலான மிருகங்களைச் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கைப்பார்ப்பதற்காகத் திருமலைநாயடு கட்டிவைத்தார். இப்போது இந்தக் கட்டிடத்தில் மதுரை கலெக்டர் குடியிருக்கிறார். இம்மட்டோ, காசி இராமேச்சுரம் போவோருக்கு அநேக ரோட்டுகளையும், சாலைகளையும், சத்திரங்களையும், தண்ணீர்பந்தல் முதலான எராளமான தருமங் களையும் செய்வித்திருந்தார்.

நாயடவர்களுக்குப்பல வர்ணமுள்ள பட்டுத்துணிகளை தரித்துக்கொள்வதில் விருப்பமதிகமாகையால், அவைகளை செய்துக்கொடுக்கச் சவுராஷ்டிரநாட்டிலிருந்து பட்டுநூற்காரரைத் தருவித்துத்தமது நகரிக்கருஇல் வதியும்படி செய்வித்தார்.

திருமலை நாயடுவின் காலசரிதை.

பாதகண்டத்தில் மோகல் இராஜியத்தை ஸ்தாபித்த போபரைப்போல திருமலை நாயடும் தினசரி சரித்திரத்தை எழுதிவைத்திருந்தால் இக்காலத்தாருக்குப் பலவிதத்திலும் பயன்படும். அவர் அப்படி எழுதிவைக்காமையால், சாசனங்களைக் கொண்டும், புராதனரான பல பெரியோர் பாரம்பரை யாரைக் கண்டும், கேட்ட சங்கதிகளைக் கொண்டே எழுதவேண்டி இருக்கிறது.

திருமலைநாயடு, இந்நாட்டின் சில சோம்பேறி மன்னர்களைப்போலன்றிச் சூரியோதயமாவதற்கு முந்தியே எழுந்து, படுக்கை விடுமுன் பரமேசுவரனைத் தியானித்தும்; பிறகு தண்டால் கரி[illegible]ா முதலான கரடிகளைச் செய்துகொண்டு வெளியில் வந்தும்; கால்கை கழுவித் தந்தசுத்தி செய்துகொண்டும், சமஸ்தான அவசரக் காரியங்களிருந்தால் உடனே இராஜசபையைக் கூட்டிக் காரியங்களைக் கிரமமாக செய்து முடிப்பார். சமஸ்தான அவசரக்காரியங்கள் இல்லாவிட்டால். கோவில் முதலான திருப்பணி வேலைகளைப் போய்ப்பார்த்து வேலைசெய்வோரை உற்சாகப்படுத்திவருவார். சில சமயங்களில் தமகத்துக்குப் போய் வேங்கை புலியையும், காட்டெருமையையும் வெளியில்விட்டு அவைகள் சண்டை செய்வதைப் பார்ப்பார். தாம் தொப்பை வயிற்றோடு ஸ்தூலதேகராகிப் பெரிய உருவமும், ஆஜானுபாஹுருமாக இருந்தும்; தமது குதிரைமேலேறி சிறுவாலிபனைப் போற் சவாரி செய்துகொண்டும், அப்படிச்சவாரி செய்யும்போது; ஒரு சிறுத்தைப் புலியையும், கலைமானையும் கூடுகளை விட்டு வெளியில் வந்து அவைகள் சண்டை செய்யவிட்டும்; தாம் ஆயுதபாணியாகக் கலைமானுக்கு உதவியாகக்

குதிரைமேல் சவாரிசெய்துக்கொண்டும் பீமனைப்போல் பாய்ந்தோடுவார். சில சமயங்களில் தாமிருக்கும் குதிரை வேகமாக ஓடும்போது, திடீரென அக்குதிரையை விட்டுக்கிளம்பி, அடுத்துவரும் குதிரை அல்லது யானைமேற் பாய்ந்து உட்காருவார். இத்தியாதி விளையாட்டில் இருபது வயது வாலிபனைப் போல நடிப்பார். இப்படித் தேகாப்பியாசத் தேகப்பயிற்சிசெய்து வெய்யில் அதிகமாகில், தமது அரண்மனைக்கு வந்து சுத்த ஸ்நானம் செய்து, பட்டு நார்மடி தரித்தும், நாமமிட்டும், தமது இஷ்ட தேவதைகளாகிய ஸ்ரீரங்கர், திருப்பதி கோவிந்தர், மதுரை சொக்கர், மீனாக்ஷி பூஜைகளை வெகு சிரத்தையாகவும், பயபக்தியாகவும், செய்து முடித்துக்கொண்டு போஜனசாலைக்குப்போவார். க்ஷத்திரிய ஜாதியைச் சார்ந்த இவர் மது மாமிசத்தைச் சாதாரணமாகச் சாப்பிடச் சுதந்திரமுடையவராக விருந்தும்; மதுவைப் பாஷாணமாகவும், மாமிசத்தை மருந்தாகவும் கொண்டு சாதாரணமாக சுத்தமான கந்தமூல போஜனத்தையே பெரும்பாலும் உண்பார்.

இப்படிச் சைவபோஜனம் செய்தபிறகு, சற்று இளைப்பாறி சமஸ்தான அவசரக் காரியங்கள் இல்லாவிட்டால், தமது அரண்மனையின் பல பக்கங்களில் வசிக்கும்வரும் இந்தரஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான வித்தைக்காரரைத் தருவித்து வேடிக்கைப் பார்ப்பார். அல்லது சொக்கட்டான், சதுரங்க ஆட்டங்களை யாடுவார். அல்லது சமுகத்திய சமஸ்கிருத தெலுங்கு, தமிழ் வித்துவான்களைத் தருவித்துச் சாஸ்திர விசாரணை செய்வார். அஷ்ட பிரபந்தமென்னும் அருமையான கிரந்தத்தை இயற்றிய பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார், இந்தத் திருமலை நாயடுகாரு சமுகத்தில் உத்தியோகத்திலமர்ந்திருந்தார். ஒருநாள் அந்த பிள்ளை பெருமாள் ஐயங்கார், ஸ்ரீரங்கத்தில் சித்திரை தேர்புறப்பட்டு வரும்போது, அந்த இரதத்தில் அலங்கரித்திருந்த துணிக்கு [illegible] மோசமாக நெருப்பு பிடித்ததாக ஞானக் கண்ணால் கண்டு சொல்ல; அதன் உண்மையை தமது கனவினாலும் கேள்வியினாலும் அறிந்த நாயடுகாரு, அந்த ஐயங்காருக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் சலவைக்கல் மண்டப பிராகாரத்தின் வடமேற்கு மூலையில் ஒரு அறையும், தளிகை பிரசாதமும் சதா கொடுத்துவரும்படி கட்டளை இட்டனுப்பினாராம். நாயடுகாருக்குவேதாந்த விசாரணையில் அதிக விருப்பமுடையவராகையால், எப்போதும் சில வேதாந்திகள் அருகில் குடியிருந்துகொண்டே இருந்தனர். இவர் மதத்தில் வைணவராகவும், விசிஷ்டாத்து வைதியாகவும் இருந்தாலும், சைவம் முதலான மதஸ்தர்களைக் கௌரவித்துப் பாதுகாத்தும், கடைசியாகக் கிறிஸ்தவர் முதலான புறநாட்டு மதஸ்தர்களையும் போஷித்துப் பாராட்டிப் பாதுகாத்துவந்தார்.

இப்படிப் பகற்பொழுதை கழித்தபிறகு மாலை நெருங்கவே, மறுபடியும் ஸ்நானம்செய்தும், சுவாமியைத் தியானித்தும், தர்பார் ஆடையா பர

ணங்களை அணிந்து கொலுவுக்குவந்து, நீவட்டி சலாம்நடந்தவுடனே; இரா
ஜகிய காரியங்களை விசாரிப்பார். அதாவது அன்றூடம் ஸமஸ்தானத்தில்
நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி மந்திரி பிரதானி முதலானவர்கள் வந்து சொல்
லும் சங்கதிகளைக் கேட்டும், அவைகளுக்குத் தக்க சமாதானங்களைச் சொல்
லிவிட்டும், சமூகத்தில் முறையிட்டுக் கொள்வோர்களை நேரில் கேட்டும்,
அவைகளுககுத் தக்க பரிகாரங்களைச் செய்விக்கும்படி கிட்ட இருக்கிற உத்
தியோகஸ்தர் களுக்குக்கட்டளை இட்டும், சமூகத்தைத் தரிசிக்க வந்த பிர
புக்கள், பாளையக் காரர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தும், அவர்களுடைய சுக
க்ஷேமங்களை விசாரித்தும் வர, அர்த்தராத்திரி யாகிவிடும். அப்போது நகரின்
வெளியில் பதினெட்டு வாத்தியங்களும், பரத நாட்டியங்களும் நடக்கும்.
பிறகு நாயடவர்கள் கொலுவை விட்டு எழுந்து அந்தபுரத்துக்குப் போய்
உண்டு உரங்குவார். இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர் சகாப்தம் 1584 கி-பி.
1662 - துன்முகிமுதல் பிளவ வருஷமாகிய 40வருஷங்கள் ஆண்டு மண்ணு
லகை விட்டவுடன், அப்போது மைசூரைச் ஜயித்து மதுரைக்கு வீரதிரனு
கத் திரும்பிவந்த குமாரமுத்து வீரப்பநாயடு திருமலைநாயடு காருக்கு இளை
யதம்பியும், இராஜிய பரிபாலனத்துக்கு வேண்டிய சக்தி சாமர்த்தியங்களை
யுடையவராகி, அவருக்குப் பாண்டிய நாட்டிற் பட்டங் கட்டவேண்டி யிரு
க்க, யாதுகாரணத்தைக் கருதியோ துர்மந்திரிகள் கூடி திருமலை நாயடு
காரின் குமாரராகிய முத்து அலகாத்திரி நாயடுகாருக்கு மதுரையில் பட்
டங்கட்டி வைத்தார்கள்.

ஸ்ரீ முத்து அளகாத்திரி நாயடுகாரு சமஸ்தானம்,

கி. பி. 1659 -ஆம் வருஷம் முதல் 1682 -ஆம் வருஷம் வரையில்.

இந்த முத்து அளகாத்திரி நாயடு சிறப்பும்சீரும் பெற்ற தமது சிறிய
தகப்பனாகிய குமார முத்து வீரப்ப நாயடுக்குக் கட்டவேண்டிய பட்டத்
தை துர் மந்திரிகளின் சகாயத்தினால் தாம் கட்டிக் கொண்டதைப் பற்றி
இவரைப் பலர் பலவிதமாக தூஷிக்கத் தலைப்பட்டனர். அக்காரணத்தி
னால் சிலர் இவரைச் சுபத்தினிக்குப் பிறக்காமல்வைப்பாட்டி மகன் என்றும்
சொல்லித் தூஷிக்க ஆரம்பித்தனர். அன்றியும் அக்காலத்தில் இவர் சிறிய
தந்தை குமார முத்து வீரப்பரிடத்தில் தக்க தண்டுதானாதிக ளிருந்தும்;
இவரைக் கண்டிக்காம லிருந்த காரணம் தெரியவில்லை. ஒருவேளை இவரு
டைய அதிகாரத்துக்குள் இருந்த சேனை அப்போதுதான் மைசூரில் பிரமா
த சண்டைசெய்து களைத்திருப்பதை எண்ணியோ? அல்லது துர்மந்திரிகள்
தமக்குத் துணை நிற்கமாட்டார்க ளென்றெண்ணியோ? மற்றெந்த எதுவை

ப்பற்றியோ, அவருக்கு இனமாகக் கொடுத்த சிவகாசி, திருநெல்வேலி ஜில்லாவை யடைந்து, அங்கு போய் நாடு நகரங்களைச் சீர்படுத்தியும், தருமகைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டுங் காலத்தைக் கழித்தார். மதுரையின் புதுமன்னராகிய முத்து அளகரி அல்லது முத்துவீரப்ப நாயடு இவ்விதமாக சிங்காசனமேறியவுடனே, தாயாதி சண்டை சச்சரவுகளற்று, நிம்மதியாக விருந்தபடியால்; மதுரை கவர்ன் மென்டார் மகமதியருக்குக் கட்டிக்கொண்டு வந்த அநியாயமான கப்பத்தை நிருத்தி, சுதந்தரம் பெறக்கருதி முதலில் திருசிராப்பள்ளிக் கோட்டையைப் பலப்படுத்தியும், தஞ்சாவூர் நாயடைத் தம்மோடு சேர்த்து மகமதியர்மேல் படையெடுத்துப் போய் பழயபழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள பிரயத்தனப் பட்டார். இப்படிப்பட்டகாலத்தில் (1648-ம் வருஷம்) பிராமண வேடம்தரித்து 42-வருஷம் கிறிஸ்து மதத்தைப் போதித்தும், ஆத்மநிரியாணம் முதலான கிரந்தங்களை இயற்றிய இராபர்ட்டு நோபிலிபஸ் (Robert de Nobilbas) மதுரைநாட்டின் கலகங்களைக்கண்டு சகியாதவராய் மயிலாப்பூருக்குப் போய் இறந்துவிட்டார். இது சங்கதியைக்கேட்ட தஞ்சைமன்னர் தாம் மதுரைக் காரருக்கு உதவிசெய்யச் சரிப்படாதென்று சங்கதி சொல்லி யனுப்பிவிட்டு; தக்கணி நபாபாகிய இட்டல்கானுக்கு அநேக பஹுமானங்களை யனுப்பி தமக்கு நேசராக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்த மஹமதியமன்னன், தஞ்சைமன்னன் அனுப்பிய இனம் பஹுமானங்களை வாங்கிக் கொண்டாலும், சில நாள்கள் சென்றவுடனே ஒரு பெரிய சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு, தென்னிந்தியா முழுதையும் ஜயிக்க பேராசைக் கொண்டு 1659-ஆம் வருஷம், மார்ச்சுமாதம் 19ஆந்தேதி, தஞ்சாவூர் கோட்டைக்கே (பழய சிநேகிதத்தையும் பாராட்டாமல்) முற்றுகை போட, அக்கோட்டையைக் காக்க பலமான தண்டு பீரங்கிகள் வைத்திருந்தும், தற்செயலாய் அச்சேனைவீரனுக்கு ஒரு சிறு அம்பினால் காயமுண்டாக, அதற்குப் பயந்தோட, மகம்மதியச் சேனைகள் கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டும்; அதைக்காக்க ஒரு சிறுதண்டை விட்டுவிட்டும், அடுத்திருக்கும் மன்னார் கோயிலுக்கு முற்றுகைபோட, அக்கோட்டைக்கு யாதொரு தாக்குதலன்றி விட்டுவிட, பிறகு மகமதியர்சேனை ஜயவீராகி, பெரும்பாறையில் பலமாகச்சேர்த்துக் கட்டப் பட்டிருந்த வல்லத்தின் கோட்டைக்கும் போனார்கள். அக்கோட்டை பலமான கோட்டையான படியால், அதில் போயிருந்த தஞ்சை மன்னன் முன்னும் பின்னும் யோசித்துப் பாராமல் பயந்து, அடுத்திருந்த காட்டுக்குள்போய் மறைந்து விடவே; அடுத்த கிராமங்களிலிருந்த கள்ளர்கள் அந்த வல்லத்தின் கோட்டைக்குள்புகுந்து, அங்குள்ள ஆடையாபரணங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுபோய்விட, அதன்மேல் மகமதியரும்போய் அக்கோட்டையையும் பிடித்துக்கொண்டும்;

அதைக்காக்க ஒருசிறு சேனையைவைத்து விட்டும், வழியில் காணும் கிராமங்களில் புகுந்துகொள்ளையடித்தும் கொலைகள் செய்துகொண்டும், மதுரை ஸமஸ்தானத்துக் கருகில் வந்து விட்டனர். இந்த மகமதியர் வழிகளில் செய்த கொள்ளைகளினால் அங்கங்குள்ள குடிகள் பயந்து அடுத்திருக்கும் சத்தியமங்கலம், திரிசிராப் பள்ளிக்கு வலசையாக ஓடிப்போய் விட்டார்கள். இப்படி குடிகள் நாலாபக்கங்களிற் பறந்துபோகவே; பஞ்சமும், பேதி வாந்தியும் சம்பவித்து, மகமதியர் சேனைகளுக்கு உணவும், மருந்தும் கிடையாமல் மண்மாரியாக மாண்டுவிட்டார்கள். தப்பித்தவறி இருந்த சொற்ப சொத்தையும், கள்ளர்கள் புகுந்து கொள்ளையடித்துக் கொண்டார்கள். இத்தியாதிகளினால் மகமதிய மன்னர் மனமொடிந்து திரிசிராப்பள்ளி கோட்டைக்கருகில் வர; அந்த கோட்டையை முத்து அளகாத்திரியும் அவர் சேனைத் தலைவர் இலிங்கம நாயடும் அதிக கம்பீரமாக காத்துக்கொண்டிருந்தபடியால்; மகமதிய மன்னர் ஜபம்சயாமல், செலவுக்கு அதிக கஷ்டமாகி மூன்று வருஷத்திய கப்பத்தையாவது கொடுங்கள் என்று கெஞ்சியும்; மதுரையார் கொடாமையால், அவர்கள் தம்மூர்போய் சேருவதற்கு மாத்திரம் சொற்ப தொகையைக் கொடுக்க, அதைபெற்றுக் கொண்டு சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு தமது நாட்டுக்கேகினார்கள். இப்படி ஜெயம் பெற்ற முத்து அளகாத்திரி நாயடு மதுரைக்குப்போய் இராஜகீய காரியங்களைக் கவனிக்காமல், சிற்றின்பராய் ஸ்திரீகள் இன்பத்தில் மூழ்கி அதனால்வியாதி கண்டிறந்தார். இவர், கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1594ஆம் (கி. பி. 1672) சுபகிருதுமுதல் விரோதி விகிருதியாகிய பத்து வருஷங்கள் ஆண்டார்.

ஸ்ரீ சொக்கநாதர் அல்லது சொக்கலிங்க நாயுடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

கி-பி. 1659-வருஷம்முதல் 1682-ஆம்வரையில்.

மாதர் மோகத்தில் மூழ்கி மடிந்த முத்து அளகாத்திரி நாயடு பட்டத்திற்கு, அவர் குமாரர் சொக்கநாத நாயடு வந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினாறு; ஆகவே, ஸமஸ்தான காரியங்களைத் தமது தகப்பனாரிடம் உண்மையாக இருந்த பிராமண பிரதானியும், பிராமண இராயசனும் நடத்திவந்தார்கள். வந்தாலுமென்ன? அவர்களுக்கு பேராசை யதிகரித்து, சமஸ்தானத்தைத் தம்வசத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளக் கருதி, சொக்கநாதருக்கு வேண்டிய பந்து மித்திரர்களையும், அவர் க்ஷேமத்தைக் கருதிய பிரபுக்களையும், பாளையக் காரர்களையும் ஹிம்சித்தும், அவர்களைச் சமஸ்தான

வேலைகளிலிருந்து நீக்கியும்; அநேக அக்ரம நடவடிக்கைகளைக் கையாடி வந்தார்கள். ஸமஸ்தான ஸ்திதி இப்படியிருக்க, முன்னொருகால் அதிக பிரபல ஸ்திதியிலிருந்து இப்போது மங்கலடைந்த தமது முன்னோராகிய விஜயநகர ஸமஸ்தானத்தை உயிர்பெற்றோங்க விரும்பி, அதன் அதிபர் நரசிங்க தேவராயலுக்கும், அவர் குடும்பத்தாருக்கும் தக்க உதவி செய்யவேண்டுமென்று கருதியும், செஞ்சிகோட்டை நாயகோருக்கு வேண்டிய உதவி செய்தும், அக்கோட்டையை மகமதியர் கையிலிருந்து பிடுங்க வேண்டுமென்றும், சொக்கநாதர் மனதில் தோன்றித் தமது தளவாயையும், தளகர்த்தர் லிங்கம நாயடுவையும் 40,000 சேனையோடு மகமதுசகோஜியைத் தாக்க அனுப்ப; சமஸ்தான துர்மந்திரிகள் எதிரிக்கு முன்னாடியாக இந்தசங்கதியனுப்பியும், தளவாய் தளகர்த்தர்களுக்குத்தகுந்த லஞ்சம் கொடுத்து சரிபடுத்திக்கொள்ளும்படி தூண்ட, மகமதிய நபாபும் அப்படியே செய்ய, சொக்காதநாயடுவின் சேனைகள் வீண்பணச்செலவுடன் திரும்பி வந்துவிட, இத்தியாதிகளைக்கண்டு சொக்கநாதர் கண்டிக்க; துர்மந்திரிகள் அவரைச் சமஸ்தானகாரியங்களில் பிரவேசிக்காதபடிசெய்தும், சிறையிலிருப்பவரைப்போல் இரண்டொருஅறைகுள்வைத்தும், அவருடன்யாரும்போய் பேசாதவிதமாகச் செய்தும், அவரது தம்பியாருக்கு பட்டம் கட்ட, லிங்கம நாயடு மூலியமாக பிரயத்தனப்படும்போது; இத்தியாதி சங்கதிகளை அரண்மனையின் ஒருஸ்திரீயினால் கேட்டு; சொக்கநாதர் இரகசியமாக சில வீரர்களைச் சம்பாதித்து மறைத்துவைத்துக்கொண்டிருந்து; மந்திரியும், இராயசனும் அருகில் வந்தஉடனே கண்ஜாடையால் தூண்டி, இராயசனை அந்த விடத்திலேயே துண்டுத்துண்டாகவெட்டிக் கொல்லுவித்தும்; மந்திரி பிராமணனானபடியால், அவரைக் கொலைசெய்யக் கூடாதென்றெண்ணி அவர்கண்களைப் பிடுங்கச்செய்வித்து துரத்திவிட்டும்; அவர்களோடு கலந்திருந்த லிங்கமநாயடையும் தக்கபடி சிக்ஷிக்க யோசிக்கையில், அவர் அசாத்திய வீரனானபடியால், "ஆகாதவனை அடுத்துக் கொல்" என்னும் பழமொழிப்படி முதலில் மரியாதையாக உறவாடி வருகையில் "குற்றமுள்ள நெஞ்சம் குதித்து துடிக்கும்" என்னும் பழமொழிக்கொக்க சொக்கர் எப்படியாவது தன்னைக்கொன்றுவிடுவாரென்று ஓடிப்போய் தக்ஷணமகமது கோஜியிடம்சேர்ந்து சொக்கரோடு சண்டைசெய்ய 12,000 பதாதிகளையும் 7000 குதிரை வீரரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அப்போது திரிசிராப்பள்ளியைக் காக்க 50,000 சேனையிருந்தும், லிங்கமநாயடு உள் தந்திரமெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் புதிதாகநியமித்த பிராம்மண மந்திரிகளும் லஞ்சம் கட்டித் தந்திரமாகஜயிக்கப் பார்த்தார். இந்தச் சூதை யறிந்த சொக்கநாதர் அந்தப் புதுபிராமண மந்திரியையும் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, தாமே நேரில் சேனையைநடத்திவர ஆரம்பிக்கவே, சேனைகள் தைரி

யங்கொண்டு ஒரேமூச்சாக நின்று மகமதியர் சேனையைத்தாக்க, அவர்கள் தோல்வியடைந்து தஞ்சை நாயடுவின் சமஸ்தானத்திற்கோடி, அவர் தயவைப்பெற்று மறைந்திருக்க; இது சமஸ்தானமெங்கும் பிரசித்தியாகி, சொக்கநாதருடைய சக்தியையும், சுத்த வீரத்தனத்தையும் கண்டு சிறு பையன்கள் முதலானவர்களும் வலியவந்து அவர்பட்டாளத்தைச் சேர, 70,000 சேனையோடு தஞ்சைநாட்டின்மேல் படைஎடுத்துப்போக லிங்கமநாயடும் மகமதியரும் பயந்து செஞ்சிகோட்டைக்கு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். தஞ்சைமன்னன் தாசானுதாசனாகி சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

இந்தக்காலத்தில் (1662-ம்வருஷம்) மதுரையில் அநேக கெட்ட சகுனங்களுண்டாயின. அதாவது பிறந்த பிள்ளைகள் பற்களைப் பெற்றிருந்தனவாம். காணாத பூச்சிகளும், புழுக்களும் பிறந்தபயிர்களைப் பாழத்துப் போகச்செய்தனவாம். பிரஜைகள் யாதொரு வியாதியுமின்றி திடீரென்று விழுந்து செத்துக்கொண்டு வந்தார்களாம். நாட்டில் குடித்தனம் கெட்டுப் பஞ்சம் அதிகரித்ததாம், பஞ்சத்தால் செத்தவர்களைப் புதைக்க வகையற்று நாற்றமெடுக்க; அதனால் வாந்திபேதிகண்டு கணக்கற்ற ஜனங்கள் மடிந்து விட்டார்களாம். இத்தியாதி துர்ப்பிக்ஷகாலத்தினால் குடிகள்பயந்து நொந்த சமயத்தில் (1662 அல்லது 6 வருஷம்) மகமதியருடைய மந்திரியும், முன் மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் மந்திரியாகவிருந்து மோசம் செய்ததனால் சர்க்கார் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடபட்டிருந்த வனமய்யன் என்னும் பிராமணர் ஒருபெரும் (மகமதிய) சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு திரிசிராப்பள்ளியைத் தாக்கவர; சொக்கர் அதிக தைரியத்தோடு எதிர்த்து மகமதியர் சேனையைத் துரத்தியடிக்க; அவர்கள் திரும்பிப்போகும்போது வழியில்கண்ட கிராமங்களை எல்லாம் கொள்ளையடித்தும், குடிகளைவதைத்தும், குடிகளைக் கொளுத்தி குட்டிச்சுவராக்கிக்கொண்டும் போய்விட்டார்கள். இந்தயுத்தத்தில்தஞ்சை விஜயராகவலுநாயடு மகமதியருக்குதவிசெய்த காரணத்தைப் பற்றி சொக்கநாதர் படை எடுத்துப்போய் வல்லத்தின் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்ள, தஞ்சைமன்னர் தஞ்சமென்றுவந்து சமாதானம்செய்து கொண்டார்.

இப்படிமதுரை ஸமஸ்தானத்தின் மேல் மகமதியர் படைஎடுத்து வந்தபோது சேதுபதியானவர் தக்கசகாயம் செய்யாமையால்; அம்மறவர் நாட்டின்மேலும்படையெடுத்துப்போக, அச்சேதுபதிசொக்கருடையசேனையின் பலத்தைக்கண்டு பயந்து ஒருகாட்டுக்குள் போய் மறைந்துகொள்ள சொக்கர் திருப்பத்தூர், மானாமதுரை, புதுகோட்டை, காளியர்கோட்டைகளைப் பிடித்து சுவாதீனமாக்கிக் கொண்டும்; தமது சேனையைத் தமது அதிகாரிகள் வசத்தில் விட்டுவிட்டும், சிலவைதீக சடங்குகளுக்காக மதுரை

க்குப் போக, இதுசங்கதியறிந்த சேதிபதி திடீரென்றுவந்து சொக்கருடைய சேனையைத் தாக்க, சொக்கநாதரும் தமக்கு அகப்பட்ட கோட்டைகளும் வெற்றியும் போதுமென்று எண்ணி பெரும்பான்மையான தமது சேனையைத்தமது கோட்டைகளைப் பாதுகாக்கத் தருவித்துக்கொண்டார். 1666-வருஷம் நாட்டில்சண்டை சச்சரவின்றி சமாதான மேலிட்டோங்க, சொக்கநாதர் சொர்ணகோர்கரணதானம் செய்தார். அதாவது, பசும்பொன்னினால் ஒருபசுவைச்செய்து அதனுள் இராஜன் புகுந்துவந்தபிறகு, அப்பொன் பசுவைப் பிராமணர்களுக்குதானம் செய்துவருவதேயாம். இந்த வழக்கம் இப்போது திருவநந்தபுரத்தில் நடந்துவருகிறது. சொக்கநாதர் இம்படி சமயசடங்குகளில் புகுந்து சமாதானமாக காலம்கழிக்கையில், இவருடைய மந்திரி பிரதானிகள் ராஜனுக்குத் தெரியாமல் குடிகளைவருத்தி ஏராளமான பணம் பிடுங்கிச் சொந்தஉபயோகப் படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட துஷ்டதனமாக லஞ்சம்வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்களைத் தக்கப்படி சிக்ஷிக்காமல், அவர்களுக்கு சொல்ப அபராதம்போட்டுவந்து மிரட்டிவந்ததனால், அந்தத்துஷ்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் தமக்கு விதித்த அபதாரத் தொகையையும் குடிகளைவருத்திப்பிடுங்கி படாதுபாடு படுத்தி வந்தார்கள். இப்படி மந்திரிபிரதானிகள் பரிதானம் வாங்கிக்குடிகளை வருத்திவரும் வழக்கம் மதுரையில் மாத்திரமல்ல, தஞ்சை, செஞ்சி ஸமஸ்தானங்களின் உத்தியோகஸ்தர்களுமிப்படியே செய்து வந்தார்கள்.

இப்படிச் சொக்கநாதருடைய உத்தியோகஸ்தர்கள் குடிகளை வருத்தி லஞ்சம்வாங்கி வந்ததோடு, சர்க்கார் பொக்கிஷத்திலும் பொய் கணக்குகளைஎழுதி கொள்ளையிட்டுவரவே, இராஜபொக்கிஷமும் பாழ்த்துக்கொண்டு வந்தது. இத்தியாதி அக்கிரமங்களைக் கண்டிக்க திரிசிராப்பள்ளியில் போய் தங்கி, தக்கஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொக்கருக்குச் சொகுசான அரண்மனையில்லாததைக்கருதி தன்பாட்டனார் திருமலைநாயடுகாரு எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டும், காசைச் செலவழித்தும் கட்டிய, மதுரை மஹால் அரண்மனையை இடித்து அதிலிருந்த அழகுள்ள ஸ்படிக ஸ்தம்பங்கள், விட்டங்கள், சட்டங்கள் பீடங்கள் முதலான கல்சாமான்களை இடிப்பித்து வண்டிவண்டிகளாக ஏற்றித்திரிசிராப்பள்ளிக்கு அனுப்பினார். இப்படி அந்தமாக்ஷிமைபொருந்திய மஹாலின் முக்கால் பாகம் இடித்தபிறகு, அப்போது மந்திரியாகிய சின்னதம்பிமுதலியார் பார்த்துப் பலவிதமாகத் தடுத்துவந்ததனால் இப்போதிருக்கும் கொஞ்சபாகத்தை மாத்திரம் மதுரையில் இடிக்காமல் விட்டுவிட்டார்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இச்சொக்கருடைய ஜன்மவிரோதியான லிங்கமநாயடு இவருக்கு ஆபத் சினேகிதரானார். இப்படியானதற்

குக் காரணம் தெரியவில்லை. இராஜகீய காரியமாக லிங்கமநாயடுவின்
குமாரத்தியைச சொக்கருக்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்கச் சம்மதித்து
இப்படிச்சமாதானமாக்கிக் கொண்டதாக ஒரு சாசனம் சொல்லுகின்றது.
ஆனால் 1674-ஆம் வருஷம் சொக்கநாதர் தஞ்சாவூர் அச்சுத விஜயராக
வலு நாயடவர்களுடைய குமாரத்தி மங்கம்மாளை விவாஹம்செய்ய விரு
ம்பி தளவாய் வெங்கட கிருஷ்ணப்பநாயடுவைத் தூதாக அனுப்ப, அந்தத்
தஞ்சைமன்னர் வெங்கட கிருஷ்ணம நாயடை இராஜசபையில் அவ
மானமாகப் பேசித் துரத்தியதால், அது சங்கதியைக் கேட்டசொக்
கர், அந்த அவமான அழுக்கைத் தஞ்சைமன்னர் இரத்தத்தினால் கழுவி
யே தீரவேண்டுமென்று கருதி, ஒருபெரிய சேனையை வெங்கட கிருஷ்
ணம நாயடுடன் அனுப்ப, இரு கக்ஷியாருக்கும் பிரமாதசண்டை நடந்த
தில் விஜயராகவலு நாயடு முதலானவர்கள் கொல்லப்பட்டும்; பிறகு, அந்
தத் தஞ்சைப்பெண்ணை (மங்கம்மாளை) விவாகம் செய்துகொண்டதாக
தஞ்சாவூரு சரித்திரம் முறையிடுகிறது. இந்த விஷயத்தை தஞ்சை ரா
ஜாக்கள் சரித்திரத்திலும், மிஸ்டர் சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோக
னாங்கி என்னும் நவநாடகத்தைப் பார்த்தாலும் விவரமாக அறியலாம்.

இவ்விதமாக விவாகம் செய்துகொண்ட சொக்கநாதர் வரவர
சிற்றின்பப் பிரியராகியும் பாரதம், பாகவதம் இராமாயணாதிகிரந்தபடன
காலக்ஷேபத்தில் காலம்கழித்து சமஸ்தான வேலைகளில் அசட்டையாக
இருப்பதைக்கண்டு, தளவாய் முதலான தர்மந்திரிகள் சொக்கருடைய
...பியாகிய முத்து அளகாத்திரி நாயடுக்குக் கோள்கள்சொல்லி அவரையே
ஸ்மஸ்தான பதியாக்கி தாம் ஸமஸ்தானத்தில் கொள்ளையடிக்க பிரவர்த்
தித்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காலத்தில் கோவிந்தப்பய்யன் என்ற ஒரு பிரா
மணர் முத்து அளகாத்திரிக்கு அந்தரங்கசிநேகிதனும் மந்திரியுமாகி; சொ
க்கநாதரையே சொர்க்கத்துக்கு அனுப்பதக்க தந்திரங்கள் செய்து
கொண்டு வந்தார். இந்த கோவிந்தப்பய்யர் முன் தஞ்சையில் மந்திரி
யாகவிருந்து, அந்தச் சமஸ்தானத்தை நாசமாக்கியவரென்று சிலருடைய
கருத்து. சிலர் அந்தக் கோவிந்தப்பய்ய ருடைய சகோதரன் என்றும்
சொல்லுகிறார்கள். சமஸ்தானத்திலிருந்த பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை
எல்லாரையும் வதித்துக்கொண்டும், சின்னகதிரப்பன் முதலான வீரர்களை
மனமொடிந்துபோகும்படி பேசியும், அவர்கள் சம்பத்தொகையை அதிகப்
படுத்தியும், இப்படியே சொக்கநாதருக்கு பிரதிகூலமான காரியங்களை
யெல்லாம் செய்துகொண்டு வந்ததன்றியில் ; இரகசியமாக தஞ்சைக்குப்
போய் அவ்வி...த்திய அரசன் அளகிரி நாயடுவைச் சொக்கநாதருக்குக்

ப்பம் கட்டாதபடி தடுத்தும், அளகிரியைப் பகையாளியாக்கிவிட்டதாக ரு சாசனத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சதிமோசம் செய்தவர் வெங்கண்ணாஎன்ற நியோகிபிராம்மணரென்று தஞ்சை சரித்திரத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மதுரை சமஸ்தானம் இப்படி சீர்கெட்ட ஸ்திதியி லிருப்பதை யறிந்த எக்கோஜி 1675-ஆம் பெரும் சேனையோடு வந்து சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த சில கோட்டைகளுக்கு முற்றுகைப்போட்டு பிடித்துக்கொண்டும்; திரிசிராப்பள்ளி... மாத்திரம் சொக்கருக்கு விட்டுப்போனார், இக்காலத்தில் ஸமஸ்தானத்தில் கடும் பஞ்சமுண்டாகிப் பல்லாயிரம்பேரைப் பரலோகத்துக்கனுப்பிவிட்டது.

இத்தியாதி அசம்பவங்களை அறிந்த எக்கோஜி தஞ்சையை ...மாக்கிக்கொண்டு தானே ராஜனாகப் பட்டங்கட்டிக் கொள்ளவே, மது... ஸமஸ்தானத்தில் சிலபிரதான பட்டணங்களைப் பிடிக்கவும், பிரபல... சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு தக்காணத்து இடல்கான் வர, சொக்க...தர் கேட்டு இனிச் சிற்றின்பத்திலும் பேரின்பத்திலும் காலம் போக்...கொண்டிருந்தால் தமது இராஜியமே போய்விடுமென்று தெரிந்து ...ரெனஒரு வாலிபனைப்போல் கர்ஜித்து எழுந்தும் தமக்கு, அநுகூல...கவிருந்தவர்களுடைய சேனைகளோடு தமதுசேனையைச் சேர்த்தும், சண்...க்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மகமதியரும், மைசூராரும்மயங்கி...க, சிவாஜி என்னும் மஹாராஷ்டிர வீரன் 1677 ஆம் தென்தேச...ளை நாடிவருகிற சங்கதி தெரிந்து பயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிரு... சிவாஜியும் வந்து செஞ்சிகோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டும், ...யிலிருந்த தனது சகோதரன் எக்கோஜியைச் சிநேகபாவங்காட்டி...வித்துப் பிடித்து அந்தஎக்கோஜி கால்களில் விலங்குதமாட்டி, அவன்...த்தைப் பிடுங்கப்பார்க்கையில்; எக்கோஜி தந்திரமாக விலங்கை நீக்கி...டு கொல்லிடத்தில் குதித்து நீந்திக்கொண்டு அடுத்தகாட்டில் மறை...கொண்டான். இந்தவேளையில் வடக்கில் மோகல் சமஸ்தானத்துக்...், விஜயநகரசமஸ்தானத்துக்கும் பிரபல சண்டைகள்உண்டாகப்போ...தாகச் சங்கதியைக்கேட்ட சிவாஜி தமது சொந்ததம்பி சந்தோஜிரா...த் தக்ஷணசேனைத்தலைவனாக வீட்டுப்போனார். இது சமயமறிந்தசொ...நாதர் தஞ்சாவூரைப் பிடிக்கப்போகவே, எக்கோஜி அறிந்து தமது ...காதரன் சந்தோஜியிடம் போய் போதுமானபொருள் கொடுப்பதாக..., இந்தச்சமயத்திற் உதவி செய்யவேண்டுமென்றும் வருந்திவேண்டிக்...ாள்ள; சந்தோஜியும் சம்மதித்து எக்கோஜிக்கு உதவியாகப்போக...க்கநாதர் திரும்பி திரிசிராப்பள்ளிக்கே வந்துவிட்டார். இப்படிசொ...நாதர் தஞ்சைக்குப்போன சமயமறிந்து, மைசூரா பெரும்படையோடு

வந்து இரண்டொரு கோட்டைகளுக்கு மூற்றுகைப்போட, அம்முற்றுகை யை நீக்கவகையற்று தத்தளிக்க நேர்ந்தது. அப்படியாவதற்குக் காரணம்.

சொக்கருடைய தம்பி முத்துலிங்கனுடைய துர்மந்திரியாகிய கோவிந்தப் பய்யன் தந்திரமாக சொக்கநாதருக்கு புத்தி சுவாதீனமில்லை என்று பறையடித்தும், அவரை சிறையில் போடும்படி செய்தும்; முத்துலிங்க நாயடுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்வித்து விட்டபடியால், கொடுங்கோலனாகிய கோவிந்தப்பயனாலும், முத்துலிங்கனாலும் குடிகள் அதிகமாகவருந்த சம்பவித்தது. இத்தோடுகூட 1677 வருஷம் டிசம்பர்மாதம் மலையாள நாட்டிற் பெய்த மிதமிஞ்சிய மழையினால் திரிச்சி, மதுரைமுதலான நாடுகளில் அநேக கிராமங்களையும் குடிகளையும் வெள்ளம் வாரிக்கொண்டுபோக; பஞ்சமும் வாந்திபேதியும் பிரபலமாகி பல்லாயிரம் ஜனங்கள் பரகதியடைந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் முத்துலிங்க நாயடு மூடதனத்தினால் முன்னும் பின்னும் யோசிக்காமல், சொக்கநாதர் அபிமான புத்திரனாக வளர்த்துவந்த ரஸ்தம்கானை தனது சேனைத்தலைவனாக நியமிக்க; அந்தமகமதிய தளகர்த்தனும் அதிகாரம் கைக்கொண்டபிறகு கோவிந்தப்பய்யனுடைய அக்கிரம நடவடிக்கைகளையும், முத்துலிங்கருடைய மூடத்தனத்தையும் அறிந்து, சமயம்பார்த்து சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சொக்கலிங்கரை விடுதலை செய்தும், அந்தச் சிறைச்சாலையில் முத்துலிங்கனையும், கோவிந்தப்பய்யனையும் போட்டு பூட்டி அப்போது ஸமஸ்தானத்தை வளைந்துகொண்டிருந்த மைசூராரைத் துரத்தியடித்தும் சொக்கநாதரைச் சுதந்திரம்பெறச் செய்தான். இப்படிச்செய்த ரஸ்தம்கான் இரண்டு வருஷம் மரியாதையாக நடந்துகொண்டிருக்கையில், இந்தரஸ்தம்கான் தனக்குச்செய்த பழியைத்தீர்க்க பக்குவம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோவிந்தப்பய்யர் அவன்மேல் பல துர்வதந்திகளையுண்டாக்கி, சேதுபதி முதலானவர்களுக்குச் சங்கதி ரகசியமாக அனுப்பித் தருவித்தும் ரஸ்தம்கானைத் துண்டுதுண்டாகவெட்டிக் கொல்லும்படி செய்தும், இப்படிச்செய்து சொக்கநாதருடைய தயவை மறுபடியும் சம்பாதித்துக்கொண்டான். சம்பாதித்தாலுமென்ன, 1682-ம் வருஷம் சொக்கநாதர் பாடு சேவலஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டது. அதாவது இந்த ஸமஸ்தானத்தைப் பிடுங்கி வாயில் போட்டுக்கொள்ளமைசூரார் மறவர் சிவாஜி மகன் சம்போஜி, மேற்படியார் தம்பிஎக்கோஜி முதலானவர்கள் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்

இந்நாலவரில் மைசூர் சேனைத்தலைவனாகிய குமாரராயன் தஞ்சை, செஞ்சிக்கோட்டைகளைப் பிடித்து அவற்றின் வார்சகளுக்குக் கோபத்கவிரும்பி, தமது பொதுப் பகையாளிகளாகிய மகமதியர், மராட்டிய

ரத் தாக்க, சொக்கநாதருடைய உதவியை முதலில் நாடினார். இந்த
ார்த்தைகளுக்கு சொக்கநாதர் இஷ்டப்படாமல், சோம்பலாகவும், அச
டையாகவும் இருக்க, மைசூர் வீரன் எக்கோஜி சம்போஜியின் உதவியை
டி, அந்த இரண்டு மராட்டியர் தமக்கு உதவிசெயதால், மதுரை நாட்
டைப்பிடித்து மூவரும் பங்கிட்டுக்கொள்ளலாமென்று சங்கதிஅறிவித்தான்.
ந்தச் சூதையறிந்த மராட்டியமன்னர், மைசூர் வீரனைப்பிடித்து சிறை
ல் போட்டுவிட்டு, தமது சேனைகளைநடத்திக்கொண்டு மதுரைகோட்
டை தவிர மற்ற சிறுகோட்டைகளை வசமாக்கிக்கொண்டுவர, மறவர்கள்
துரைக்கொட்டையை யாதரித்தார்கள். இத்தியாதி அசம்பவங்களைக்
ண்ட சொக்கநாதர் தமது நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை நினைந்துநினைந்து
னமொடிந்து 1682-ஆம் வருஷம் கனம் டெயிலர் சரித்திரத்தின்படி
ப்தம் 1610- 2- 1688) பரிதாபிவருஷம் முதல் பிரபவ வருஷமாகிய
வருஷங்கள்ஆண்டு மரணமடைய, அவர்குமாரர் இரங்ககிருஷணமுத்து
ரப்பநாயடு சிங்காசனம் பெற்றார்.

ீரங்க கிருஷணமுத்து வீரப்பநாயடு. ஸமஸ்தானம்.

இ. பி. 1682 முதல் 1686வரையில்.

சொக்கநாத நாயடு பட்டத்துக்கு வந்தபோது வயது 16. அதா
து ஒருபாடசாலை வாத்தியாருக்குமுன் கைகட்டிக்கொண்டு பாடம்
டிக்கவேண்டிய ஒருவாலிபனுடைய வயசு. அப்படிப்பட்டகாலத்தில்
வரைத் தக்கஉபாத்தியாரிடம்விட்டு படிப்பு சொல்லிக்கொடுத்தும், புத்
லியாக்கவேண்டியதைவிட்டு; பெரிய ஸமஸ்தானத்தைஆள விட்டதினால்
ல்வியறிவும் அனுபவமுமற்று ஸமஸ்தானத்தைச் சின்னபின்னமாக்கிவிட்
ார். அப்படிப்பட்டவருக்குப் பிறகு அவர் பட்டத்தையடைந்த அவர்
மாரருக்கும் வயது 15. ஆகவே ஸமஸ்தானத்தின் அநேக கோட்டைகளை
ந்நியர் பிடித்துக் கொண்டதோடு, உள் நாடுகளில் கள்ளர்களே தம்மி
டப்படி கொள்ளையடித்துக் கொண்டுவந்து தாமே குறுநிலமன்னராகி
ட்டார்கள்.

இப்படிப்பட்டகாலத்தில் இராமநாதபுரத்தின் சேதுபதி இறந்து
ாக, இராஜசூரிய சேதுபதி அப்பட்டத்திற்குவர, அவர் பட்டமேறிய
றுமாதத்திற்குள் யாதொரு தப்புநடவடிக்கைகளை நடத்தியதாக தள
ாய் வேங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயடுக்குத் தெரிந்து அவர்இந்த சேதுபதி
யப்பிடித்து சிறையில்போட, அங்குஇறந்தார். அவருக்குப்பதிலாக, அத்
ன் முதலானவர்கள் சிலநாள்கள் சேதுபதியாக இருக்கினும், பழய
சதுபதியின் வைப்புக்குமாரராகிய இரகுநாதன் அல்லதுகிழவன் சேது
தி பட்டத்தையடைந்து (36-வருஷம்) ஆண்டார்,

இந்தக் கிழவன் சேதுபதி காத்தாயி என்னும் ஒரு கள்ளஜாதிப் பெண் மேல் மோகங் கொண்டு கலியாணம் செய்துக் கொண்டதால் அவர் சகோதரர் இரகுநாதருக்கு "தொண்டமான்" என்று பட்டம் சூட்டி புதுக்கோட்டைக்கு அரசாக்கினாராம். இந்தக்கிழவன் சேதுபதி மதுரை மன்னனுக்குச் செய்த உதவிக்காக "பரராஜ கேசரி" என்ற பட்டப்பிருதைப் பெற்றார்.

பிறகு—மைசூராரும், மஹாராஷ்டிரர்களும் மதுரை ஸமஸ்தானத்தின் பல கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட தன்றியில், மதுரை ஸ்ரீரங்க முதலான பெரிய கோயில்களி லிருக்கும் ஆடையாபரணங்களையும் அடித்துக் கொண்டு போக பிரயத்தனப் பட்டார்கள். இத்தியாதி அக்கிரமங்களைக் கண்டிக்க மதுரைஇராஜவரசருக்கு அப்போது சொத்துஞ்சேனையுமில்லாமல் சுவாமியே கதியென்றுசும்மாயிருந்து விட்டார். இப்படி இரண்டுமூன்று வருஷங்கள் செல்ல மைசூராருக்கும், மஹாராஷ்டிராருக்கும் பணக் கொள்ளையினால் பொறாமை யதிகரித்து. ஒருவரை யொருவர் தாக்கிக்கொண்டு தந்தம் நாட்டுக்குப் போய் விட, மதுரை சமஸ்தானத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த மூடுபனியைப் போன்ற பகைவர்பயம் பாழ்த்தது.

அப்போது இந்த அரங்க கிருஷ்ண முத்து வீரப்பருக்கு 20-வயதாகிய தாலும், இயற்கையறிவும் காரிய நிர்வாக சக்தியும், சுறுசுறுப்பும், சுதந்திர நாட்டமும், விருத்தியாகிய தாலும்; உடனே தமது ஸமஸ்தானத்திலிருந்து லஞ்சம் பரிதானம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர்களையும், பாளையரைக் கூட்டிக் கொடுக்கும் பாவிகளையும், குடிகளை வருத்தும் துஷ்டர்களையும் நீக்கிவிட்டு நல்ல படிப்பும், யுக்தியும், சத்தியமும், சாந்தமும், சுவாமி பக்தி முதலான குணச்சிறப்புகளையுமுடையவர்களைத் தெரிந்தெடுத்து நியமித்தும், சர்க்கார் கந்தாயத்தைக் கிரமமாக வசூல் செய்யாமல் விட்டு பாழ்த்துக்கிடந்த பொக்கிஷத்தைப் பூரணமாக்கியும்; சமஸ்தானத்தின் ஒவ்வொருவேலையையும் ஒவ்வொருவரும் பிரதிநிதிகளும் சரியாகச் செய்தார்களா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்தும், மேல் விசாரணை செய்தும் வந்ததன்றியில், தாமும் கொஞ்சமேனும் சோம்பலையும், சுகத்தையும் விரும்பாமல், குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டு போய் திருநெல்வேலியில் நடக்கும் வேலைகளையும், திரிசிராப் பள்ளியில் நடக்கிற வேலைகளையும் பார்த்து வருவார். சிலசமயங்களில் இராவில் வீதிகளில் திரிந்து வேவுகாரர்களை நம்பாமல் தாமே உண்மை கண்டுபிடித்தும், சில சமயங்களில் திண்டுக்கல்லுக்குப் போவதாகப் போய், வேறுவழியில் வேறு இடங்களில் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய நடவடிக்கைகளை நேரில் பார்த்தும் உண்மை கண்டுபிடிப்பார். இத்தியாதி விஷயங்களில் மதுரையில் இதற்குமுன் ஆண்ட எந்த மன்னனும் இப்படி அதிகாரம் செய்யவில்லை என்று குடிகளால் புகழப் பட்டதன்றியில்; குடிகளும் தம் நேர் நிர்வாகங்களை நேரில்வந்து சொல்லிக் கொள்ள இடமும் கொடுத்தார். அதற்கு ஒரு உதாரணமாக.

இந்த வாலிப ராசன் திரிசிராப்பள்ளியில் ஆண்டு வருகையில், சில ஏழைக்
றுஸ்தவர்கள் வந்து தாம் வசிக்கக் கொஞ்சம் இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று
கேட்டார்கள். அதற்கு அரங்க கிருஷ்ணர் இரக்கம் கொண்டு கோட்டையில்
ஒருக்கும் உபயோக மில்லாமல் காலியாக யிருக்கும் ஒரு நிலத்தை அக்கிறுஸ்
வர்களுக்கு தருமமாகக் கொடுக்கும்படி சொல்ல, அந்த இடத்தை மூன்றுபடி
ாக ஸமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர் சூத்ரகளிறுல் அறிந்த சில பிராம்மணர்கள்
னக்கு உனக்கு வேண்டுமென்று கலகஞ் செய்தும்; அரசனிடம் வந்து,
அராம்ச அந்த விடத்தைக் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது, அது
ங்கள் சுவாமியாகிய விக்கிரகத்தை வைத்து பூசை செய்ய வைத்திருக்
றேம், அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டால் எங்கள் சுவாமிவிக்கிரக
களை எங்கே கொண்டுபோய் வைக்கிறது" என, அரசன் கேட்டு, பிரா
ண ரென்றும் சுஜாதி இந்து மதஸ்த ரென்றும் பாராமல், நிர்தாக்ஷண்யமாக
ங்கள் சுவாமிகளாகிய விக்கிரகங்களை வைக்க இடமில்லாவிட்டால் அவை
ளக் கொண்டுபோய் ஆற்றில் போட்டுவிடுங்கள், உயிருள்ள சுவாமிகளாகிய,
ழை சனங்கள் அந்த இடத்திலே வாழட்டும் என்று சொல்லிவிட்டாராம்.
வ் வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணர்கள் பயந்து திரும்பி விட்டார்கள்.
ப்படி சுதந்திரம் காட்டியது கேவலம் பிராமணர்களிடத்தில் மாத்திரமன்று;
ற்ற மேலான அதிகாரிகள் அக்கிரமம் செய்தாலும் அதைக்கண்டித்து வந்தார்.
தற்கொரு திருஷ்டாந்திரமாவது,—டில்லியில் அப்போது மிக்க கம்பீரமாக
ண்டுவந்த மொகலாய் பாதுஷா அவர்கள் வருஷத்திற் கொருதடவை தமது
ழைய ஜோட்டைச் (செருப்பை) ஓர் அழகிய, பெரிய ஆனையின் அவுதாவில்
வத்தும், அதற்குத்தக்க சில நபாபுகளையும், பக்கிரிகளையும், சேனைகளையும்,
ர்த்தும், இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு இராஜ சமுகத்திற்கு அனுப்பியும்,
ந்தந்த ராஜர்கள் தம் தம் மரியாதைகளுடன் வந்து அழைத்துப்போயும்
மது ஸமஸ்தான சிங்காசனத்தின்மீதில் அந்த ஜோடுகளை வைத்தும், பூ
ளப்போட்டும் பூசை செய்தும் வணங்கியபிறகு, அந்த ஜோட்டுடன் கூடவந்த
பாபு பக்கிரி தண்டு தளாதிகளுக்குத் தக்க மரியாதைகள் செய்தனுப்பிக்க
வண்டுமென்றும், அப்படிபூசை செய்யாதவர்கள் சிட்சிக்கப்படுவார்களென்றும்
ல மன்னர்களுக்கும் தெரிவித்தும், தெரிவித்தபடியே நடத்திக்கொண்டும்
த்தார்கள்.

அந்த வழக்கத்தின் படியே அரங்ககிருஷ்ண முத்து வீரப்ப நாயகு ஸமஸ்
ானத்துக்கும் அந்த பாதுஷாவின் சோடுகளைக் கொண்டுவந்த யானையும், பரி
ாரங்களும் வந்து நகர்புறம் நின்று சங்கதி தெரிவிக்க, அரங்க மன்னருங்கேட்டு
டா! இப்படிப்பட்ட ஹீனமான பிழைப்பும் புருஷ ஜன்மத்துக் கடுக்குமோ!
ன்று எண்ணி தமது காரியஸ்தர்களைத் தருவித்தும், அவர்கள் மூலியமாக
ராசன் தேகசவுக்கிய மில்லாதிருக்கிறார் என்று சேதி சொல்லி யனுப்ப;
வர்களும் அப்படியே போய் சொல்ல, அம் மகமதியர் மகத்தான கோபங்
காண்டு, விதி யில்லாமல் சோடுதூக்கும் யானையை வாத்திய கோஷத்துடன்
கோட்டைக்குள் விட்டு, யானையையும் தண்டு தளாதிகளையும் வெளியில் நிறுத்தி

விட்டு ஜோட்டை மாத்திரம் ஏறு பல்லக்கி லேற்றிக்கொண்டு இராஜ கொலு மண்டபத்துக் கருகில் வைத்தும், அங்கிருக்கும் அந்த நவரத்தின கசிதமான சிங்காசனத்தையும், அதன்மேல் அழகிய ராஜனும், அவரைச்சுற்றி மந்திரி பிரதானி முதலானவர்கள் சூழ்ந்திருப்பதையும் பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டும், தமது பல்லக்கிலே வந்த ஜோட்டைக் கவனிக்காமல் அசட்டையாக இருப்பதைக் கண்டு கோபம் கொண்டும், பல்லக்கிலிருக்கும் ஜோட்டை எடுத்து வெளியில் வைத்து, அதை இராஜனுக்குக் காட்டியும், அந்த இராஜ சிங்காசனத்தின் மீது வைத்து வணங்கவேண்டிய விவரங்களைச் சொல்ல; இளஞ்சிங்கமாகிய அரங்க கிருஷ்ணன் கோபத்தோடு கீழே குதித்துவந்து, அந்த ஜோட்டை வணங்காமல், அதைத் தன் காலில் மாட்டிக்கொண்டு: "இன்னொருகால் ஜோடெங்கே? உங்கள் பாதுஷாவுக்கு இந்த பழைய ஜோடுதவிர வேறு புது ஜோட்டை இருமாக அனுப்பதெரியில்லையோ", வென்று பரிகாசமாகச் சொல்ல; அம்மகமதியர்களுக்கு கோபம் அதிகரிக்க; அவர்களை அருகிலிருக்கும் பிரம்புக்காரர்களை அழைத்து ஆள் ஒன்றுக்கு ஐந்தடி அடித்தனுப்புங்களென்று சொல்லி, அவர்கள் சேனையாளையைத் துரத்திவிட்டாராம். அன்று முதல் பாதுஷா ஜோட்டைப் பூஜைசெய்ய அனுப்புகிறவழக்கத்தை விட்டாராம். இம்மாட்டோ! இன்னும் இந்தவாலிபநாயகின் சுதந்திர சாமார்த்தியத்தைப்பற்றி பல்விதக் கதைகளைச் சொல்வதுண்டு.

இந்தவாலிபநாயகு இப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் விரும்பி யாகையால், இவருடைய மந்திரி பிரதானி உத்தியோகஸ்தர்கள் தம் இஷ்டப்படி எக்காரியமும் செய்ய இடமில்லை. ஆகவே இவருடைய சக்தி சாமார்த்தியத்தைக் கண்டமைசூராரும், மஹாராஷ்டிரரும், இவரோடு நேர்நின்று சண்டைசெய்யப் பயந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராமநாதபுரம் மறவன் சேதுபதி எக்கோஜியின் உதவியினால் இந்த ரங்ககிருஷ்ண நாயக்கு விரோதமாகச்சண்டைசெய்ய யோசித்தாலும், இவருடைய சேனையின் பலத்தினால் சேதுபதியின் ஜபம் முடியவில்லை. அவருக்கு உதவியாகப் போன எக்கோஜியின் சேனையைத் துரத்தி தஞ்சாவூருக்குப் போகச்செய்தார். இந்த ரங்ககிருஷ்ணநாயகு சமரசஞானியாகி கிறிஸ்தவர்களையும் மரியாதையாக நடத்திவந்தாலும், மறவஜாதியார் கிறிஸ்தவர்களைத் தலையெடுக்காமல் கண்டித்து ஜான்-டி-பிரிட்டோ (John de Britto) என்ற போதகரையும் கொலைசெய்து போட்டார்கள். 1689-ஆம் வருஷம் இந்த ரங்ககிருஷ்ணம் நாயக்கு திடீரென்று அம்மை வியாதிகண்டு (சகாப்தம் 1619 ௵ கி பி (1695) விபவமுதல் பவ வருஷமாகிய 7 வருஷங்களாண்டபிறகு) இறந்து விடவே. அவருடைய ஏகபத்தினி விரதத்தை மெச்சிய மனைவி "முத்தம்மாள்" உடனே உடன்கட்டை யேறப்போனாள். அப்போது ஸமஸ்தானத்துக்கு வேறு சந்ததி யில்லாமையாலும், அந்த முத்தம்மாள் பூரண கர்ப்பவதியாக இருந்தமையாலும், பிள்ளை பிறந்தவுடனே அந்த விரதத்தைச் செய்யலாமென்றும், அவருடைய மாமியார் "மங்கம்மாளும்" மற்ற நெருங்கிய பந்து மித்திரர்களும் சொன்ன சத்தியவாக்கை நம்பியிருக்க, புருஷ பிரஜையைப் பெற்று மறுநாளே உடன்கட்டையேற உத்தரவு கேட்க, இன்னும்

சகாலம் போகட்டுமென்று சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிவர, அந்தம்
பிரசவ அறையில் பன்னீர் வாங்கிக் குடித்து அதனால் சீதசன்னி கண்டு
லோகபதவியை அடைந்தாள். வேறு பெண்டுகளைத் தம்
பாவித்துவந்த இரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்ப நாயடுக்குப்பிறகு அவர்குழ
த மூன்றுமாத வயதான உடனே, மதுராபுரி பட்டத்தைக் கட்டினாலும்,
க்தைக்குபிரதிநிதியாக அவர் பாட்டியார் மங்கம்மகாரு ஆண்டுவந்தார்.

ஸ்ரீ மங்கம்மகாரு ஸம்ஸ்தானம்.

1687௵ முதல் 1699௵ வரையில்

கம்மாள் இயற்கையாகவே தர்மகுணமும் இராஜதந்திர ஞானமும்,
மும், சுவாமி பக்தியு முடையவராகையால்; மதுரை சமஸ்தானம் திரு
டுகொருகாலத்தில் மேன்மைப் பட்டிருந்ததைப்போலவே அந்தம்மாள்
லும் மேன்மைப்பட ஆரம்பித்தது.

தம்மாள் செய்த தருமங்களுக்குக் கணக்கில்லை.இராமேச்சுவர முதல்,காசி
யாத்திரைக் காரருக்கு வசதியான ரோட்டுகளையும்,சாலைவிருக்ஷங்களை
திரங்களையும், தண்ணீர்பந்தல்களையும், சுவாமிமண்டபங்களையும், கோ
புரங்களையும் உண்டாக்கிவைத்தார்.அவருடைய திருப்பணிகளில்சிலஇன்
அவர் பெயரைப் புகழ்ந்துக்கொண்டாடுகின்றன.அவர் காலத்தில்வைத்த
ருக்ஷங்களில் சில இன்றளவும் அவர் பெயரைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்
அந்தம்மாள் இப்படி மிதமிஞ்சிய தருமங்கள் செய்ததற்கு காரணம் ஒரு
ம் மறந்துபோய் தம் தாம்பூலத்தை இடதுகை விரலால் வாயிலிட்டு
டாராம். அந்தப் பாவம்தீர இப்படிசெய்ததாக சிலர்சொல்லுகிறார்கள்;
அந்தம்மாள் உண்மையில் தருமமெல்லாம் திரண்டு ஒருக்கு வந்த
த் தருமத்தாய் என்று சொல்லலாம்.

கம்மாள் செய்த தருமங்கள் இந்து மதஸ்தர்களுக்கு மாத்திரமல்ல,
மதஸ்தர்களுக்கும் செய்து வந்தார்கள். 1691-ம் வருஷம் (Father
மெல்லோ பாதிரி' யாரை மறவ நாட்டார் பிடித்துச் சிறையில் போ
லை செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிற சங்கதி மங்கம்மாளுக்குத் தெரிய
னே, அந்தப் பாதரியாருக்கு எவ்வித தீங்கும் செய்யாமல், உடனே
செய்தனுப்ப வேண்டுமென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சேதுபதியும்
விடுதலை செய்து அனுப்பிவிட்டார்.

வனந்தபுர சமஸ்தானத்தார், மதுரை சமஸ்தானம் பங்கலடைந்த
எண்ணி தாம் கட்ட வேண்டிய கப்பத்தைக்கிரம மகாக்கட்டி வரா
1697-ஆம் வருஷம் ஒரு சேனையை அவருடைய குமிலான
மீது அனுப்பினார்கள். அந்தச் சேனையைக் கண்ட திருவனந்த புர
முதலில் மதுரையாருக்குப் பயந்தவனைப்போல பாசாங்கு காட்டிப்
யம் பார்த்து தனது சேனையைவிட்டு மதுரைச் சேனையைச் சித்திர
ப்படும்படி செய்ய, அனேகர் மாண்டு சிலர் மாத்திரம் திரும்பி திரிசி
க்கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

இது சங்கதியை மங்கம்மாள் கேட்ட உடனே தமது சேனையை இப்படி
அக்கிரமமாகச் சித்திரவதை செய்து பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு பெரிய
சேனையைக் கூட்டி தமது தளவாய் நரசப்பையரை அனுப்ப, அவரும் திருவ
நந்தபுரம் போய் பிரபல சண்டைசெய்து ஜயித்து ஏராளமான பொன்வெள்ளி
நாணயங்களையும், பீரங்கிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த ராசன் கட்ட
வேண்டிய கப்பத்தையும்பாக்கி இல்லாமல் வசூல் செய்துகொண்டு வந்தார்.

1700-வருஷம் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில பெரிய புலிகள் காட்டி
லிருந்து வந்து குடிகளைக் கொன்று குடிகள் நடமாடாதபடி செய்துவருவதை
மங்கம்மாள் காதில்விழ, உடனே தக்க வல்லக ஜட்டிகளையும், வேட்டைக்
காரர்களையும் அனுப்பி அப்புலிகளைக் கொன்று அக்குடிகளுக்கு நிம்மதியை
யுண்டாக்கினார். இந்தம்மாளுடைய தரும குணங்களைக் கேள்விப்பட்ட
(Father Boachet) போசிட்டு பாதிரியார் இந்த ராஜ மஹிஷியை நேரில்
கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று தளவாய் மூலியமாக மனுவை யனுப்ப, மங்கம்
மாளவர்கள் அந்தப்பெரியவரைத் தமது மந்திரி மூலியமாகத் தருவித்தும்
அவர்க்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட, தளவாய் நரசப்
பையரும் அநேகமாதிரியாக உத்தரவுகொடுக்க, அந்தப் பாதிரியார் அரண்மனைக்
குள் வந்து, மந்திரியோடுக் கலந்து பேசித்தாம் மஹாராணியாருக்கு இனாமாகக்
கொண்டுவந்த கண்ணாடிக் குலோப் முதலானதுகளைத் தந்தனுப்ப, மங்கம்மா
ளும் அன்புடன் பெற்றுக்கொண்டு, தாம்அந்த புரஸ்திரீ யாகையால், வெளியில்
வந்து அவரோடு பேசக்கூடாததைப் பற்றி விசனப்படுவதாகவும், பாதரியா
ருக்கு என்னவேண்டுமோ அதைச் செய்விக்கச் சித்தமாக இருப்பதாகவும்
சொல்லி யனுப்ப, பாதரியார் வள்ளர் முதலான திவ்ஞர்கள் கிறிஸ்தவர்களை
வருத்தாமல் பாதுகாக்க வேண்டுமென, அப்படியே செய்வோமென சொல்லி
அப்பெரியவரை இராஜபல்லக்கில் ஏற்றி சகல வாத்தியங்களோடு நகர்வலம்
சுற்றி அவருடைய இடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவரும்படி உத்தரவு செய்
தார்.

இக்காலத்தில் தஞ்சை மஹாராஷ்டிர இராசன் திரிசிராப் பள்ளியை
யடுத்த படுகை பூமிகளை எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தமது நாட்டுடன்
சேர்த்துக்கொண்டு வருவதை தளவாய் நரசப்பையன் அறிந்து, அக்காரணமாக
ஒரு சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு, தஞ்சா வூருக்குப்போக, அது சங்கதியை
யறிந்த மஹாராஷ்டிரர் சேனை யெதிர்த்து காவிரி நதியி லிறங்கித்தாக்க வர;
அப்போது காவிரியில் புதிதாக வந்த பெரிய வெள்ளம் அநேக மஹாராஷ்டிர
சேனு வீரரை அடித்துக்கொண்டு போய்விட; மதுரைச்சேனை தஞ்சாவூரைச்
சார்ந்த சில கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும்; தஞ்சைக்கும் முற்றுகை
போட; மஹாராஷ்டிர ராசா இந்த யுத்தத்துக்குக் காரணம் தமது மந்திரி,
"வரபோஜி பாண்டின்" தான் என்று எண்ணி, அப்பண்டிதர் தலையை வெட்
டிக் கொல்லத் தேடுகையில்; அந்த வரபோஜி நேரில் வந்து அரசே! இது என்
குற்றமன்று, எனக்கு 8-நாள் வாயிதா கொடுத்தால் மதுரையாரைச் சமாதானம்

என்று உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு, ஊரிலுள்ள வர்த்
மெல்லாம் கடன் வாங்கியும், கஜானாவிலிருந்த பணத்தை
ட்ட 5,00,000-ரூபாய் சண்டைச் செலவு முக்கால்
ா பாகத்தில் வைத்தும், மற்றபாகத்தைத் தளவாயின்
களுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்தும் சமாதானமாக்கி அனுப்பி

ஷம் மங்கம்மாளும் தஞ்சை மன்னரும் கூடி மைசூரார்
ர்கள். அப்படிச் செய்வதற்கு காரணம் — மைசூர் மன்னா
பெரிய அணை பக்கட்டி, அதன் ஜலத்தை எல்லாம் தனது
ருக்கு வடித்துக்கொள்ள, காவிரி நதியை நம்பியிருந்த திரி
ஞன் செய்பயிர்கள் நஷ்டமடைந்து வந்தேயாம். மதுரை தஞ்
ர சேருவதற்குமுன், காவிரியில் பிரமாதமாகப் பிரவாகம்
ணையை அடியோடு அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டபடி
ாராளமாக திரிச்சி தஞ்சைக்கு வரக்கண்டு சேனைகளைத்
கொண்டார்கள்.

தளவாய் நரசப்பையன் தன் சேனையோடும், தஞ்சை சேனை
மஸ்தானத்துக்கு அடங்கி நடவாமல் வம்பு செய்த கிழவன்
ண்டை செய்யப்போனதில்; சேதுபதியால் தாக்கப்பட்டு
என்ன விந்தை கேவலமான இராமநாத பானைப்பட்டுச்
பாண்டிய நாட்டாருடையவும், தஞ்சை நாட்டாருடையவும்
ாக்கி துரத்தி யடிக்கச் சம்பவித்தது. இதற்குக் காரண
னைகள் பற்பல ஜாதி மதஸ்தர்களாகவும், தேசாபிமான்
டிப்போராகவும் இருந்தார்கள், ஆனால் மறவர்சேனையோ
ம், ஒரே இனம், ஒரே எண்ணமாகி, தேசாபிமானத் தோடு
ல் அச்சிறு சேனை பெரும் சேனையை வென்றது.

1705-ல் மங்கம்மாளுடைய பேரனுக்கு மைனர் நீங்கி
ஆளும்படியான வயது வந்துவிட்டபடியால், அந்தம்மாள்
யன் என்பவருடைய துர்ப்போதனையினால் அப்போது
பனுக்குத் தோனென; வாலிபன் கட்சியார் மங்கம்மாளைத்
ஜெயிலில் போட்டதன்றியில்; வேண்டிய உணவுகளைக்
கெட்டாத தூரத்தில் வைத்து ; வதைத்து அதேவிசனத்
ய்து விட்டார்கள். அந்தோ! என்ன அநியாயம்! இவ்வள
ா? இந்தம்மாளைச் சொல்லாதவார்த்தைகளைச்சொல்லி நிந்தித்
கல்வியும் நாகரிகமும் விருத்தியாகும் இக்காலத்திற் பிறந்
லிக்கும், தன் தேசத்துக்கும் சிறோ பூஷணமாகப் பிரகா
யிலர் சரித்திரத்தின்படி மங்கம்மாள் சகாப்தம் 1635ஆம்
வருஷம் முதல் நந்தன வருஷமாகிய 18-வருஷங்கள்

(விஜய ரங்கநாத அல்லது விஜயரங்க.)
சொக்கலிங்க நாயடு சமஸ்தானம்.

கி. பி. 1705-ஆம் வருஷம் முதல் 1741-ஆம் வருஷம் வரையில்.

மங்காத புகழ் பெற்ற மங்கம்மாளுக்குப் பிறகு அவருடைய பேரனாகிய விஜயரங்க சொக்கநாத நாயடு பட்டத்துக்கு வந்து 26-வருஷங்கள் ஆண்டார். ஆண்டாலுமென்ன தர்மப்பிரபுவாகையால் பிரதிதினமும் கோயில் கோபுரங்களைக்கட்டி வைப்பதிலும், [illegible] ஹாரங்களை ஸ்தாபிப்பதிலும், பிராமணர்களுக்கு வாரிவாரி கணக்கற்றுக் கொடுப்பதிலும்; பிரதி வருஷமும், திவ்விய தேசயாத்திரை செய்வதிலும்; தமது காலத்தையும், காசையும் தொலைத்து விட்டபடியால், ஸமஸ்தான காரிய கர்த்தர்கள் குடிகளைப் பல விதத்திலும் ஹிம்சித்து பொருள் பிடுங்கி படு பாடு படுத்தினார்கள். மதுரையிலிருந்த ஸமஸ்தான சேனைகளுக்கு கிரமமாக சம்பளம் கொடாமையால், பிரமாத கலகங்களுண்டாக அது சேதுபதி முதலானவர்களுடைய உதவியால் அடக்கப்பட்டது. இப்படி இராஜாங்க வேலையைச் சுத்தமாகக் கவனிக்காமல், இரவும் பகலும், விஷ்ணு தியானத்தில் காலம் போக்கியும், சுஜாதிகளுக்குள்ளுண்டான ஜாதி கட்டுப்பாடுகளின் விவாதங்களை விசிதமாகியும், அன்னியஜாதியார் பலிஜவாரைப்போல பட்டம் தரித்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டித்துக்கொண்டும், இராக்காலங்களில் யாருக்கும் தெரியாமல் ஏகாந்தமாக தம்பூரைமீட்டிப் பாடி ஸ்ரீ ரங்கநாதரைத் தரிசித்துக் கொண்டே வந்தும் 1731-ம் வருஷம் பரமபதமடைந்தார். கனம் டெயிலர் சரித்திரத்தின் படி சகாப்தம் 1654-லு (கி பி. 1713). விஜய வருஷமுதல் விரோதி விக்ருதி யாகிய 19- வருஷங்கள் ஆண்டார். இருவருக்கும் புத்திர சந்தான மில்லாமையால், ஸமஸ்தானம் இவர் மனைவி மீனாக்ஷியம்மாள் வசமாகியது;

ஸ்ரீ மீனாக்ஷியம்மாள் அதிகாரம்.

1731-ம் முதல் 1738-ம் வரையில்,

இந்த மீனாக்ஷியம்மாள் மதுரை சமஸ்தானத்தை ஆண்டுவந்த சங்கதிவிவரமாகத்தெரியவில்லை. ஆனால் இந்த மீனாக்ஷியம்மாள் திருமலை நாயடுபட்டத்திற்குபாத்தியஸ்தரும், திருமலை நாயடவர்களுடைய தம்பிமாருடைய குமாரருமாகிய குமார திருமலை நாயடுவின் புத்திரர் பங்காரு திருமலை நாயடுடைய சிறு குழந்தையைச் சுவீகாரம் செய்து, அந்த பிள்ளைக்குச் சரியான வயது வருகிற வரையில் தமது சகோதரனாகிய வேங்கடராயலு,பெருமாள் நாயடை பிரதிநிதிகளாகக் கொண்டு ஸமஸ்தான காரியங்களை நடத்தி வந்தார்.

இந்த நியமனம் தளவாய் வேங்கடா சாரியருக்கும், வேறு சிலருக்கும்திருப்தியைக் கொடாமையால், ஸ்வீகாரம் செய்துக்கொண்ட பிள்ளையின் பிதாவாகிய பங்காரு திருமலை நாயடு நேரான வார்சாகையினால், அவரை விட்டு அவர் பிள்ளைக்கு பட்டங்கட்டுவது சரியல்ல வென்று சொல்லி, அந்த பங்காரு

டுக்கு பட்டங்கட்ட பிரயத்தனப் பட்டார்கள். இதனால் ஸமஸ்
இரண்டு கக்ஷிகளாகி, இக்கட்சிகளில் பங்காரு திருமலை நாயடு கக்ஷி
தியாக விருந்தபடியால், கோட்டைக்குள் புகுந்து இராஜ்யபரிபால
க்கொண்டு மீனாக்ஷியம்மாளைத் தவிக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

ப்பட்ட காலத்தில் (1734-வருஷம்) ஆர்க்காட்டு நவாப்பாகிய "டா
ன்" என்பவர் தனது ஜேஷ்ட குமாரராகிய சப்தார் அலிகா
னாடுகளில் சிலவற்றைப் பிடித்து அவருக்குக் கொடுக்கக் கருதி,
னைத்திரட்டி அதற்குத் தனது குமாரன் சப்தார் அலிகானை
சந்தா சாய்பையும் தலைவர்களாக நியமித்துத் தஞ்சை மதுரை
மாக கப்பம் கட்டவில்லை என்ற சாக்குக்கொண்டு சண்டைக்கு
அவர்களும் அப்படியேவந்து தஞ்சையைப் பிடித்தும், அதைச்
ன் தம்பி பாடாசாயுபு வசத்தில் விட்டுவிட்டும், திருவனந்தபுரத்
அதைப்பிடித்து சின்ன பின்னமாக்கியும், கடைசியில் 1734-ஆம்
சிராப்பள்ளிக்கு வரப் பங்காரு திருமலை நாயுடு கக்ஷிக்காரர்கள்
னைக்கண்டு பேசி, மீனாட்சி ராணியை, சிறையில் வைத்து, அந்த
டுங்கி "பங்காரு திருமலை" நாயடுக்குக் கொடுத்தால் 30,00000
ரூபாய் இனாமாகக் கொடுப்பதாகச் சொல்ல, நபாபும் சந்தோஷ
த்துக் கொண்டார். ஆனால், திரிசிராப்பள்ளிக் கோட்டை பல
டையாகவும், அதை மீனாக்ஷி ராணியின் பலமான காப்புச்சேனை
க் கொண்டும் இருந்தமையால்; இக்கோட்டையைப் பிடிக்க அவ
ல் முடியாதென்று கண்டு, இரு கட்சியாரையும் தருவித்து அவ
க்கும் வியாயங்களை விசாரித்துத் தக்க பாத்தியஸ்தர்களுக்கு
த்துத் தரப்படும் என்று சொல்லி இரு கட்சியாரையும் முச்சலிக்கா
டி சொன்னார். இந்தச் சமாதானத்துக்குப் பங்காரு திருமலை
ர் ஒத்துக்கொண்டாலும், மீனாக்ஷியம்மாள் கக்ஷியார் ஒத்துக்
ட்டோமென்று சொல்லி விட்டார்கள். அதன்மேல் இக்காரி
கும்படி சந்தா சாஹிபை விட்டுவிட்டு ஆர்க்காட்டுக்குப் போய்

சந்தர்ப்பத்தைகண்ட மீனாக்ஷியம்மாள் கக்ஷியார், சந்தாசாயபு இந்த
வசியாமல் திரிசிராப் பள்ளியை விட்டுப் போய்விட்டால், நல்ல
ருவதாகச் சொல்ல, அவர் இந்தச் சமயத்தைப் பார்த்து, மீனாக்ஷி
ரு கோடி. ரூபாய் இனாமாகக் கொடுத்தால் மாத்திரம் திரிசிராப்
டையை ராணியார் வசமே இருக்கும்படி செய்து விடுவதாகச்
 வெறும் வார்த்தையை நம்ப மாட்டோமென்றும், குரான் மீது
து கொடுத்தால் மாத்திரம் நம்புவோமென்று இராணியார் கக்ஷி
சந்தாசாயபும் சம்மதித்து, இராணியின் தமயனை காவிரி கரை
ாவாய் மண்டபத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்; ஒரு செங்
அதைத் தங்கத்தட்டில் வைத்தும், அதன்மேல் அதைக்கொ

ரான் என்று காட்டியும், ஒரு கீன்காப்புத் துணியைப்போட்டு மூடியும்; அதைப் பவித்ரம் தொட்டுக் கும்பிட்டும், அதன் சாக்ஷியாக மீனாக்ஷிராணியார் கக்ஷியை விட்டு வேறு கட்சியைச் சார்வதில்லை என்றும், இராணியார் கக்ஷிக்குவேண்டிய உதவிசெய்து சமஸ்தானம் ராணியாரிடம் இருக்கவேண்டிய உதவியனைத்தும் செய்வதாக சத்தியம்செய்து கொடுக்க. இந்தச்சூதைத் அறியாத மூடர்களான மீனாக்ஷியின் கக்ஷியார் சந்தேகமாகச் சம்மதித்துக் கொண்டு, சந்தாசாயபைக் கோட்டைக்குள் கூட்டிக்கொண்டு வந்தும், அனேக ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்தும், அனேக யானை குதிரைகளைத் தாம் கொடுக்க சம்மதித்த தொகைக்கு ஈடுகொட்ட; அவர் [illegible] மீனாக்ஷியின் கக்ஷியிலிருப்போமெனப்பகிரங்கப்படுத்தினார்.

இக்காலத்தில் பங்காரு திருமலை நாயடும், அவர் குமாரரும் இனி திரிசிராப்பள்ளியில் குடியிருந்தால் பிராண அபாயமுண்டாகு மென்றஞ்சித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிற சங்கதி மீனாக்ஷியம்மாளுக்குத் தெரிய வந்தது. பங்காரு திருமலைநாயடு சரியான வார்சு என்றும், அவருக்குதவி செய்யவேண்டுமென்றும் எண்ணங் கொண்டிட மீனாக்ஷியம்மாள் அவர் பிள்ளையைத் தத்து வாங்கிக் கொண்டார். ஆனால் கக்ஷிடா வேசத்தினாலும், சில துஷ்டர்களுடைய தூண்டுதலினாலும், இவர் விரோதியாகத் தோன்றினரென்று எண்ணிப், பரிதாபப்பட்டும், அவரையும் அவர் குடும்பத்தையும் திண்டுக்கல் முதலான விடங்களில் போய் குடி இருந்துகொண்டு அவற்றில் வரும் வருமானத்தில் ஜீவனம் செய்யும்படி கட்டளைக்கொடுக்க, அவரும் விதியின்றி அங்கு போயினர்.

இந்த ஏற்பாடு சந்தாசாயபுக்கு திருப்தியைக் கொடாமையால்த் தகுந்த தண்டுகளுடன் வந்து இரு கக்ஷியாரையும் ஜயித்து ஸமஸ்தானத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்ள ஆற்காட்டிற்குப்போய், 1736-லு தக்க தண்டுகளோடு வந்து திருசிராப் பள்ளியைச் சுவாதீனம் செய்துகொண்டும், மீனாக்ஷியம்மாளைக் கேவலம் பெயருக்கு மாத்திரம் ராணியாராகத் தோற்றும்படி செய்தும், அந்தம்மாளுடைய மந்திரிகளாகிய கோவிந்தையர், இராமையர் முதலானவர்களோடு 8,000-குதிரை பட்டாளத்தோடு பங்காரு திருமலை நாயடைத் தாக்கும்படி யனுப்ப, அவர்கள் முதலில் திண்டுக்கல்லைத் தாக்கியும், பிறகு மதுரைக்கும் வந்து தாக்க, பங்காரு திருமலைநாயடு பயந்து சிவகங்கை ராஜனிடம் அடைக்கலம் பெற்றார். அவர் அந்த நாயடு குடும்பத்தை வெள்ளிக்குறிச்சி கோட்டையில் [illegible] காத்தார். இந்தச் சம்பவத்தினால் சந்தாசாஹிபு தைரியங்கொண்டு மதுரை ஸமஸ்தானத்தின் பெரும்பாகமான நாடுகளையெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டும் திருசிராப்பள்ளிக்குப் போய், இனி மீனாக்ஷியைச் சுதந்திரமாக்கிவிட்டால் தனக்கு கெடுதியுண்டாகுமென்றெண்ணி, சிறையில் போட்டடைக்க யோசித்திருக்கும் சங்கதியையறிந்த அந்த மீனாக்ஷியம்மாள் மானத்துக்குப் பயந்து பாஷாணத்தை உண்டு பரமபதமடைந்தனள். கனம் டெய்லர் சரித்திரத்தின்படி சகாப்தம் 1659 (கி. பி. 1737) பரிதாபி முதல் நளவருஷம் வரையில் ஐந்து வருஷங்களாண்டார். இக்காலத்தில் பங்காரு நாயடு புத்திசாலியாகவும், அவருடைய கக்ஷிக்காரர்கள் தைரியசாலிகளாகவும் இருந்தால், மீனாக்ஷியம்மாள் இறந்த உடனே ஸமஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றி கொண்டிருக்கலாம். சொற்ப சேனையோடும், சொற்பச் சொத்தோடுமிருந்த சந்தாசாயிபை எதிர்க்க பங்காரு நாயடு கக்ஷியாரிடம் போதுமான பொருளும், போர்வீரருமில்லாமையால், அவ்[illegible]த் தடுக்கப்பயந்து அச்சந்தா சாயிபை விட பலசாலியான ராஜன் உதவியை நாட பங்காரு திருமலை நாயடு பிரயத்தனப்பட்டார்.

ப்போது சந்தாராவில் மஹாராஷ்டிரர் பிரபல ஸ்திதியிலிருந்தமை
வர்களிடம் போய் முறையிட, அக்காலத்தில் நிஜாம்லியும் கர்னாடக
தப் பிடித்து டாஸ்து அலிகானைச் சிக்ஷிக்க விரும்பி இருந்தமையாலும்,
துரைத்தனத்தாரும் கூடி 60,000 குதிரை வீரரையும், 50,000-பதாதி
சேர்த்து 1739-வருஷம் இராகோஜிபான் [illegible] அனுப்பி

தை யறிந்த டாஸ்து அலிகான் [illegible] சேனையை ஒரு இந்த தளகர்த்த
னுப்பி எதிர்க்கும்படி சொல்லி தூர தேசங்களிலிருந்த தமது குமாரன்
அலிகானையும், மருமகன் சந்தாஸாஹேபையும் உடனே ஆர்காட்டுக்
படி சேதி யனுப்பி சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டிருக்கையில் மகா
வீரன் மகமதியருடைய இந்த வீரனை மயக்கி, லஞ்சம் கொடுத்து
அபிமானத்தால் மகமதியரை மோசம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி
த்தி கொண்டும், புதுச்சேரிக் கருகில் வந்து சண்டை செய்தும், யானை
யிலிருந்த டாஸ்து அலிகானை கீழே விழும்படி செய்துக் கொன்றுவிட்ட,
ஸ்து அலிகானுடைய பெண்களையும் குடும்பத்தையும் மஹாராஷ்டிரர்
தப்பி, அப்போது புதுச்சேரியில் கவர்னராக விருந்த (M. Dumas)
என்பவர் தம் கோட்டையில் அடைக்கல மாக வைத்துப் பாது
த்.

தியாதி சங்கதிகளை கேட்ட சப்தர்அலிகான் வேலூருக்குவந்து மறை
ான, மஹாராஷ்டிரர் கூடவேவந்து பிடித்து யுத்த செலவுக்காக நூறு
பாயும், இந்த ராஜாக்களிட மிருந்து பிடித்த கோட்டைகளையும் [illegible]
ளிடமே தந்துவிட வேண்டுமென்றும் சமாதானஞ் செய்ய, இசசமா
ன்படி சந்தாசாயபு திரிசிராப் பள்ளிக் கோட்டையைத் தாமாட்டே
சொல்ல, அவர் சேனையோடு மஹாராஷ்டியர் சண்டைசெய்தும், அவர்
டசாயிபை சண்டையில் கொன்றும், சந்தா சாயிபைச் சிறைபிடித்து
ட்டணத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிப்போன மஹா
ங்காரு திருமலை நாயுடுக்கு வாக்கு தத்தம் [illegible]தபடி மதுரை
தைத் தராமையால், நொந்து நைஜாமிடம் போய் முறையிட்டார்.
ர் விஷயத்தில் மஹாராஷ்டிரர்களும், மகமதியர்களும் செய்த மோச
ந்து பரிதாபப்பட்டும்; தம்மால் ஆற்காட்டுக்கு நூதனமாக நியமிக்கப்
ன்வர் உட்டின்கான் வசம் ஒப்புவித்து அவருக்குப் பிரதிதினமும்
ச் செலவுக்கு 100-ரூபாயும், அவர் குமாரனுக்கு பிரதிதினமும் நூறு
் கொடுத்து கூடிய சீக்கிரத்தில் அவர்கள் சமஸ்தானத்தை அவர்களு
க்கும்படி சொல்லி யனுப்ப; அந்த அன்வர் உட்டின்கான் அப்படியே
ாலம் செய்துகொண்டு வந்து, மேன்மை பெற்ற மதுராபுரி சமஸ்தா
பங்காரு திருமலை நாயுடுக்குக் கொடுக்க பிரியப்படாமல், போகசை
அவருக்கு பாஷாணமிட்டுக் கொன்றுவிட்டார். இதுசங்கதியை யறிந்த
மாரர் 1748-ஆம் வருஷம் ஆற்காட்டை விட்டு சிவகங்கைக்குப் போய்
குதிச்சிலை யடைந்தார்.

41-ஆம் வருஷம் மதுரை சமஸ்தானம் நாதனற்ற நாடாகி விட்டது.
் வருஷம் நிஜாமுல்முலுக்கு படை எடுத்துவந்து மஹாராஷ்டிரர்
டிவிட்டார். 1744-முதல் 1748-வரையில் மதுரை நாடு அன்வர்உ[illegible]ன்
வசமாகியது. பிறகு மாயாறு என்னும் தளகர்த்த தன் வசமாக, அவரும்

ராமநாதபுரம் சிவகங்கை மன்னர்களும் கூடி மதுரைக்கு சரியான வார்சாகிய
பங்காரு திருமலை நாயடு குமாரர் விஜய குமார நாயடுகோரை 1752-ஆம் வரு
ஷம் ஸமஸ்தானபதியாகப் பட்டம் கட்டிவைத்தார்கள்.

விஜயகுமார நாயடுகோரு 1752-முதல் 1752-வரையில்

அப்படிக்கட்டியிருந்தும் 1752-ஆம் வருஷம் நவம்பர் 29-ந்தேதி அவரைசிங்
காதனத்தைவிட்டு நீக்கி வெள்ளக்குரிச்சித்திக்கு போகும்படி மகமதியர்கள் செய்து
விட்டார்கள். பிறகு மகமதியர்களுக்குள்ளாகவே சண்டைசச்சரவுகள் நடக்க
1700-வருஷம் மைசூர் ஐதர் ஆலியும்படையெடுத்துவந்து பிடிக்கக்கூடாமல் பின்
னடைந்து போய்விட்டார். பிறகு பல மகமதியர்கள் சண்டைகளைப் போட்
டுக்கொண்டு வர, 1785-வருஷம் மதுரை ஆங்கிலேயர் வசமாகிவிட்டது. 1790-
வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் மிஸ்டர் "மெக்லோடு" அவர்களை ஈஸ்டிந்தி
யா கம்பெனியாரால் ரெவினியு கலெக்டராக நியமிக்க, அன்று முதல் குடிக
ளுக்கு கஷ்டங்களும் நிஷ்டூரங்களும் அடிக்கடி நடந்து வந்த அநியாய சண்டை
சச்சரவுகளும், கொள்ளைகளும், கொலைகளும், படுபஞ்சங்களும், படு நோய்களும்
நீங்கச் சுகமாக வாழுங்காலம் வாய்த்தது. சுதேச குறுநில மன்னர்களால்
மதுரை சமஸ்தானத்தில் இடையில் சம்பவித்த கஷ்டங்களை இக்காலத்தில்
எண்ணிப் பார்த்தாலும் எப்படிப்பட்டவருடைய மனமும் கலங்கும். ஆண்
டவர் கிருபையால் ஆங்கிலேயர் வர அந்தப் பயம் அற்றது.

மதுரை ஸமஸ்தான நாயடுகோர்கள் விசுவநாத நாயடு முதல் ஆண்ட அர
சர்களுடைய சரித்திரங்கள் ஆங்கிலபாஷையில் மிஸ்டர் நெல்ஸன் எழுதியமது
ரைமானியூல் 87- முதல் 264-வது பக்கங்கள் வரையில் விவரமாகக் காணலாம்.
அச்சரித்திரங்களினால் நாயடு காருகள் தேசாபிமானத்தையும், இராஜ தந்திரத்
தையும் அனுசரிக்காததனாலும், சோம்பல் சிற்றின்பத்தினாலும், மந்திரிக
ளுடைய துர்ப்போதனைகளினாலும், ஸமஸ்தானம் சீர்கெட்டு ஏனையர் வசமாகியது
ஸ்பஷ்டமாகும். இக்குறைவுகளில்லாவிடில் நாயடு ஸமஸ்தானம் இன்றளவும் பிர
காசிக்கும். நாயடுகாருகள் தக்ஷண தேசங்களில் ஸமஸ்தானங்களை ஸ்தாபிக்க ஆரம்
பித்த காலமுதல் அந்தம்வரையில் சண்டைச் சச்சரவுகளிலேயே தமது அரு
மையான காசியையும், காலத்தையும் செலவிட நேர்ந்தபடியால், நாட்டில் கல்வி
முதலான விஷயங்களை கவனிக்கக் காலமில்லாமற் போயவிட்டது. அப்படிக்
கிருந்தும் அவர்கள் காலத்தில் மதுரை ஸமஸ்தானத்தில் பல பாடசாலைகள்
ஸ்தாபிக்கப் பெற்றும், அவைகளில் 10,000-வித்தியார்த்திகள் இலக்கிய இலக்
கண தர்க மீமாசாதி கிரந்தங்களைப் பக்ஷித்து வந்ததாக வீரமாமுனிவர் முத
லான ஏனைய நாட்டார் நேரில்வந்து பார்த்து ஐரோபாகண்டத்தாருக்கு எழுதி
இருக்கிறார்கள். நாயடுகோருகள் ஈசுவர பக்திக்கு கட்டுப்பட்டு, கோயில் கோபுரம்
மடம் தடம் அகிரஹாரங்கள் தருமசத்திரங்களைக் கட்டி அவைகளுக்காக அளவ
ற்றப் பொருளைச் செலவு செய்திருத்தல் இப்போதும் இத்தென் னாட்டில்பாக்
கப் பார்க்கலாம்.

...ப்போது கவர்ணமெண்டாருக்கு அகப்பட்டிருக்கும் திருசிராப்பள்ளி மதுரை முதலானவிடங்களில் ஆண்டுவந்த நாயகர்களுடைய தருமசாசனங்கள்.

சாசனங்கள்கொடுத்தவர் பெயர்கள்.	இப்போதுஅச்சாசனங்கள் இருக்குமிடம்.	சாசனங்களின் விவரம்.
விசுவநாதநாயடுகொடுத்தது	அன்னியூர், தென்ஆர்காடு	சிலாசாசனம்
ஷை	திருநெல்வேலியில்	தாமரசாசனம்
குமாரகிருஷ்ணப்பநாயடு	வி[illegible]ப, திருநெல்வேலியில்	சிலாசாசனம்
விரப்பநாயடு	மதுரையில் [லியில்	do
கிருஷ்ணப்பநாயடு	கிருஷ்ணபுரம் திருநெல்வே	do
பெத்தவீரப்பநாயடு	மதுரை	do
இராமகிருஷ்ணநாயடு	do	தாமிரசாசனம்
கிருஷ்ணப்பநாயடு	do	do
குமார கிருஷ்ணப்பநாயடு	திருநெல்வேலியில்	do
முத்துவீரப்பநாயடு	மதுரையில்	சிலாசாசனம்
வீரப்பநாயடு	கோயமுத்தூரில்	தாமிரசாசனம்
முத்துவீரப்பநாயடு	மதுரையில்	சிலாசாசனம்
ஷை	do [யில்	do
திருமலைநாயடு	ஆண்டியூர், திருநெல்வே	do
ஷை	கபிலமலை, சேலத்தில்[லியில்	தாமரசாசனம்
ஷை	வைமவிகுலம், திருநெல்வே	சிலாசாசனம்
ஷை	எருமாபட்டி, சேலத்தில்	do
ஷை	மதுரையில்	do
ஷை	do	தாமிரசாசனம்
ஷை	கோயமுத்தூரில்	do
ஷை [பநாயடு	மதுரையில்	do
இரங்க கிருஷ்ணமுத்துவீரப்	திருநெல்வேலியில்	do
திருமலைநாயடு குமாரர்	திருச்செங்கோடு, சேலத்தில்	சிலாசாசனம்
சொக்கலிங்கநாயடு	நெனிமேனி, திருநெல்வேலி	do
ஷை	திருசிராபள்ளியில் [யில்	தாமிரசாசனம்
விஜயரங்கசொக்கலிங்கநாயடு	திருச்செங்கோடு, சேலத்தில்	சிலாசாசனம்
சொக்கலிங்கநாயடு	நெனிமேனி, திருநெல்வேலி	do
ஷை	கோயமுத்தூரில் [யில்	தாமிரசாசனம்
முத்துலிங்கநாயடு [பநாயடு	மதுரையில்	do
இரங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்	அரும்பாவூர் திரிசியில்	சிலாசாசனம்
மங்கம்மகாரு	திருசிராப்பள்ளியில்	தாமிரசாசனம்
விஜயரங்கசொக்கநாதநாயடு	திருநெல்வேலியில்	do
ஷை	do	do
மங்கம்மகாரு	மதுரையில்	do
ஷை	திருநெல்வேலியில்	சிலாசாசனம்
விஜயரங்கசொக்கநாதநாயடு	மதுரையில்	தாமிரசாசனம்
716 } ஷை	திருநெல்வேலி, திருசிறுப்ப	do
727 }	ள்ளி, திருநெல்வேலி, திருசி	do
731 }	ராபள்ளி மதுரை, திருநெல்	do
மீனாக்ஷி அம்மகாரு	திருசிராபள்ளியில்[வேலியில்	do
ஷை	சமயபுரம், திருசிறுப்பள்ளி	ஆக 45சாசனம்

பாருங்கள்! ஸ்ரீசந்திரவம்ச க்ஷத்திரியகுல திலகராகிய யயாதியின் சந்த
தியில் பலிஜராஜன் வம்சத்திலுதித்த ஆந்திரராஜர்களில் ஆறேழுபெயர்
மகத நாட்டைவிட்டு, தெற்கேவந்து, உஜ்ஜினி, காரங்கள், கொண்டவீடு, கலி
யாணி, விஜயநகரம் முதலான இடங்களில் விக்கிரமார்க்கன், சாளுக்கியர்,
காலிகுர்யர், கஜபதிகள், நரபதிகள், என்றுதிப் பெயர்களால் புதுராஜியங்
களை ஸ்தாபித்து தருமபரிபாலனம் செய்தும்; பிறகு அவர்களுடைய சந்ததிக
ளில், சேவப்பநாயடு, அச்சுதப்பநாயடு, இரகுநாதநாயடு, விஜயராகவ
நாயடு, செங்கமலநாயடு என்பவர்கள் தஞ்சை சமஸ்தானாதிபதிகளாகியும்;
விசுவநாதநாயடு, குமாரகிருஷ்ணப்பநாயடு, வீரப்பநாயடு, விசுவப்பநா
யடு, முத்துகிருஷ்ணப்பநாயடு, முத்துவிரப்பநாயடு, திருமலைநாயடு, குமார
முத்துகிருஷ்ணப்ப நாயடு, முத்துவிரப்பநாயடு, சொக்கநாத்நாயடு, முத்து
லிங்கநாயடு, மங்கம்மகாரு, இரங்ககிருஷ்ண முத்துரவிப்பநாயடு, விஜயரகு
நாத சொக்கலிங்கநாயடு, மீனாக்ஷி அம்மகாரு, பங்காரு திருமலைநாயடு,
விஜயகுமார ரகுநாத நாயடு முதலானவர்கள் பாண்டியநாடாகிய மதுராபுரி
அரசர்களாகியும்; பிறகு விஜயபூபாலநாயடு, அங்கிதாங்கிதராஜ, தோண்ட
சாலமஹாராஜ, கீர்த்திசிம்ஹல மஹாராஜ, இராஜசிம்ஹல மஹாராஜ, விக்
கிரம சிம்ஹலமஹாராஜ முதலானவர்கள் இலங்கை என்னும் சிம்ஹலத்தீ
வின் ஸமஸ்தானாதிபதிகளாகியும் பிரபலமாக இந்த இராசிய பரிபாலனம்
செய்து வந்து, கடைசியில் அவர்களுக்குள் தேசாவபிமானம், ஜாதிமதாபி
மான முதலானதுகளற்றுப் போனதினால், ஸமஸ்தானங்களை இழந்து தவிக்
கும் காலத்தில், ஜாதிவித்தியாசத்தினாலும், கல்விச்செல்வமில்லாமையினாலும்
"குப்பை உயர்ந்தது, கோபுரம் தாழ்ந்தது" என்னும் பழமொழிக்கொக்க
ப்பட்டகணட்டத்தின் புராதன சந்திரவம்ச க்ஷத்திரியராகிய பலிஜவாருடைய இப்
போது அந்தஸ்தும், பிரதிஷ்டையும் குறைந்துவர, கேவலமான ஜாதியார்கள்
கவுரவர்களென்றும், பலிஜவாரென்றும், நாமம் போடுவோர்களில் அநேகர்
நாயடுகாருகளென்றும் பெயர்களை தரித்துக் கொண்டும், நல்ல குடும்பங்களில்
சிலரோடு கொள்வினை கொடுப்பினைசெய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

பலிஜவார்களிற் சிலர்
இத்தியாதி விபரீதங்களைக்கண்ட குலஸ்தர்களாகிய
கி-பி 1705ளும், மதுரை ஸமஸ்தானாதிபதியாகிய ஸ்ரீவிஜயரகுநாத சொக்க
லிங்க நாயடுகாரிடம் முறையிட, அவர் உடனே ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு
மஹாநாட்டைக்கூடி அதில் அநேக வடகலை தென்கலை மடாதிபதிகளையும்,
கற்றோர் மற்றோர்முதலான பந்துசமூஹத்தாரையும் தருவித்தும் அவர்கள் முன்
னிலையில் இந்தச்சந்திரவம்ச பலிஜவாருடைய ஆதிஉற்பத்தி, வீட்டுப்பெயர்,
கோத்திர சூத்திரப் பெயர்களையும், ஜனனமரண விவாஹாதிசடங்கு விவரங்
களையும் பிரசித்தப் படுத்தினர். அப்படிபிரசித்தப் படுத்திய ஸ்ரீவம்சபிரகாசி
கையை அக்காலத்திலிருந்த சிலபெரியோர்கள் செப்பேடு சிலாசாசனங்களிற்
செதுக்கிவைத்திருந்தார்கள்—அவைகளில் ஸ்ரீரங்கம் கருடமண்டபம் ரிபேர்செய்த
காலத்தில் அகப்பட்ட சாசனத்தின் நகல் ஒன்று ஸ்ரீபிரம்மச்சாரி நாராயண
தாசுவாமிகள் சுவாதீனத்திலிருந்த நமக்கு அகப்பட்டு அதன்சாரசங்கிரகத்தை
இதன் அடுத்த காண்டத்திற் காணலாம்—

ண்டமண்டலம் பூவைசியகுல உயர்துளுவ வேளாளர் சரித்திரம் எ
ால் காஞ்சீபுரத்தில் மகாநாடு தர்மராய முதலியாரிட மிருந்த கூமார்
ங்களுக்கு முன் எழுதின புராதன கையெழுத்து புத்தகத்திலிருந்து
ருஷம் மிஷ்டர் பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் பதிப்பித்த புத்
ள ஐரோபியர் இந்நாட்டுக்கு வந்தகாலத்தை அதிலுள்ளபடி இங்ஙனி
க்கிறோம்.

இந்தியாவில் தொப்பிக்காரர் வந்ததும் அந்தந்த தேசங்களைப்
சென்னப்பட்டணத்துக்கு வந்த கவர்னர்களுடைய விபரம் தெரி
ல்.

1,600-ம் வருஷம் மார்கழி மாதம் 31-ந்தேதி இத்தேசத்துக்கு
ரார் வர்த்தக சங்கதி யுண்டுபண்ண எலிசபெத்தென்கிற இராஜாத்
டாலையைக் கட்டளையிட்டார்.

ஷம் இந்துதேசத்துக்கு இங்கிலீஷ் கப்பல்கள் புறப்பட்டன.
ாந்தாக்காரர்பழவேர்க்காட்டைக்கைவசம்பண்ணிக்கொண்டார்கள்.
ன்மார்க்கர்ஐப்பிசி 5-ந்தேதி தரங்கன்பாடியில் காளிக்கராயபின்
முன்னிலையாய் தஞ்சாவூர் இராஜாவினிடத்தில்தரங்கன்பாடியில்
ட்டையைக்கட்டிக்கொள்ள உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டார்கள்.
மாதம் தரங்கன்பாடியில் கோட்டையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.
(Day) என்பவரால்சென்னப்பட்டணமும் கோட்டையுமுண்டாக்
பட்டது. கவுல் செங்கல்பட்டு நாயக்கர் மூலியமாக சந்திரகிரி ராஜா
த்தில் பெறப்பட்டது. சந்திரகிரி ராஜ வம்சத்தார் முன் விஜய
த்தில் அரசாண்டார்கள்.
ாந்தக்காரர் போர்த்து கீசரிடத்தில் மன்னாறு யாழ்ப்பாணத்தைப்
த்தார்கள்.
ஞ்சுக்காரர் சித்து வியாபாரம் துவக்கினார்கள்.
ஞ்சுக்காரர் புதுவை நகரத்தை கைவசம்பண்ணிக்கொண்டார்கள்
பெரிய வால் நக்ஷத்திரம் வானததிலே காணப்பட்டு மூன்றுநாள்
பந்த மிருந்தது.
ங்கையினருகே பெருங்காற்றடித்து சில கப்பல்கள் முறிந்து முப்
ஆயிரம் ஜனங்க ளிறந்துபோனார்கள்.
ட்டாசி மாதம் 21-ந்தேதி பிராஞ்சுக்காரர் சென்னப்பட்டணத்தை
த்தார்கள்.
ஞ்சுகாரர்பேரில் இங்கிலீஸ்காரர் சண்டைக்கு ஆரம்பித்தார்கள்.
மாதம் 11-ம்தேதி சென்னப்பட்டணத்தை பிராஞ்சுகாரர் பிடிக்க
ார்கள்.
ால் கூட்டு புதுவையை முதல் விசைப்பிடித்தார்.
கிலீஷ்காரர் தஞ்சாவூரை முற்றுகைப் போட்டார்கள்.
சிராப்பள்ளியில் மருந்து கிடங்கு பத்திக்கொண்டது.
சாவூரைப் பிடித்தார்கள்.
டு பிகட்டு (Pigot) இறந்தார்.
பசி மாசம் 17ந்தேதி புதுவைநகரத்தை இரண்டாம்தரம் இங்கி
காரர் பிடித்தார்.
ருக்கும் இங்கிலீஷ்காரருக்கும் சண்டைக்கு ஆரம்பம்.
ட்டாசி மாசம் 10-தேதி காணல் பெயிலி (Col. Baillie) தண்டு
காலத்தில் மூழ்கிப்போனது.
மாசம் 1-ந்தேதி பாங்கிபேட்டையில் சண்டை.

1782-ல் வையாசி மாசம் 17ந்தேதி மராட்டியரோடு சமாதானத்துக்கு கையெழுத்துபோட்டது.

1782-ல் ஐப்பசி 15ந்தேதி சென்னப்பட்டணத்தில் பெருங்காத்தடித்து சில கப்பல்கள் கரையில் ஒதுக்கிவிட்டது.

1782-ல் மார்கழி மாதம் 7ந்தேதி சித்தாரில் ஐதர் இறந்துபோனார்.

1783-ல் சித்திரைமாதம் 27ந்தேதி ஜெனரல்கூட் (Gen. Coote) இறந்துபோனார்.

1784-ல் இங்கிலீஷ்காரர் டிப்பு சுல்தானுடன் சமாதானப்பட்டார்கள்.

1785-ல் கார்த்திகைமாதம் 25-ந்தேதி சென்னபட்டணத்தில் இடிவிழுந்து நாலாறுபேரிறந்து சிலருக்கு காயப்பட்டது.

1786-ல் சென்னப்பட்டணத்தில் தபால் கூடம் (Post Office) ஸ்தாபித்தார்கள்.

1788-ல் சென்னபட்டணத்தில் மருந்து கிடங்கு பற்றிக்கொண்டது

1789-ல் மார்கழி மாதம் 29-ந்தேதி மலையாள ராஜாவின்பேரில் டிப்புசுல்தான் சண்டைக்காரம் பித்தார்

1791-ல் பங்குனிமாதம் 21-ந்தேதி பெங்குளூர் பிடித்தார்கள்.

1792-ல் மாசிமாதம் ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தின் பேரில் இங்கிலீஷ்காரர் சண்டை துவக்கினார்கள்

1792-ல் பங்குனிமாதம் 18-ந்தேதி சமாதான மானார்கள்.

1793-ல் ஆவணிமாதம் 23-ந்தேதி புதுவை நகரத்தை மூன்றாவதுதரம் கர்னல் பிரத்து வெயிட்டினால் பிடிக்கப்பட்டது

1795-ல் ஐப்பசிமாதம் 13-ந்தேதி நவாபு வாலாஜா இறந்தார்.

1798-ல் டிசம்பர் 25-ந்தேதி டிப்பு சுல்தான் பேரில் இங்கிலீஷ்காரர் யுத்தத்துக்கு யத்தனம் பண்ணினார்கள்.

1799-ல் மே மாதம் 4-ந்தேதி சனிக்கிழமை மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு வேதத்துடனே ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வங்கை யெதிகலந்து யுத்தம் செய்கிறபோது டிப்பு சுல்தான் இறந்துபோனார்.

1799-ல் ஜூன் மாதம் 4-ந்தேதி ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக் கொடியைக்கொண்டு வந்து சென்னப்பட்டணத்து கோயிலிலே வைத்து சந்தோஷ கீர்த்தனையோடு கனமும் ஜெயமும் பெற்ற இங்கிலீஷ் கொடிமேலும் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துக் கொடி கீழுமாக மத்தியானம் பன்னிரெண்டு மணிக்கு கொடிமரத்திலே போட்டு பீரங்கி முழக்கம் செய்து சாயந்திரம் 6-7 மணிமட்டும் கொடியை கழற்றாமல் சந்தோஷம் கொண்டாடினார்கள்.

1801-ல் ஜூலை மாதம் 15-ந்தேதி நபாப்வாலாஜா சாய்ப் சாகதா இறந்துபோனார்.

இந்த சென்னப்பட்டணம் துவக்கம் துவக்கவந்த கவர்னர் லார்டு ஆல்வது வரைய ஸ்ரீமான்கள் உத்தியோகத்துக்கு வந்த நாமதேயங்களும் அந்தந்த ஸ்ரீமான்கள் வந்த வருஷம், மாதம் தேதிகள் தெரியப்படுத்துதல்.

இந்தப்பட்டியில் இதனடியில்கண்ட

1652-ல் அம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மே. ஆரோன்பேகர்.

1659-ல் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மிஸ்டர் தாமஸ் சேம்பர்.

1661-ல் செப்டம்பர் மாதம் 1-ந்தேதி மிஸ்டர் எட்வர்டு விண்டர்.

1665-ல் ஜூன் மாதம். மே. ஜார்ஜூ பாகஸ்கிராப்டு.

1665-ல் செப்டம்பர் மாதம் 16-ந்தேதி மே. எட்வர்டு விண்டர்.

1670-ல் மே ஜார்ஜூ பாகஸ்கார்டு என்றுதிபெயர்கள் எழுதப்படவில்லை.

ல் ஸர் வில்லியம் லாக்கு ஆல்ரான்.
ல் மாசி ... இலைதிரியன் ஷாம்.
ல் ஆடி 13 வில்லியம் இம்போர்டு.
ல் ...ணி 4 எலியுபேயல்.
ல் ஐப்பசி 13 கதிமேனல் இக்லின்சன்.
ல் மார்கழி 5 சர்ஜார்ன் கூல்...கோ.
ல் ஆவணி 10 கதிமேனல் இக்லின்சன்.
ல் ஆடி 12 தாமஸ் பீட்.
ல் புரட்டாசி 30 கலிசன் அடிங்...
ல் ஐப்பசி 2 ஜூடமன்மண்டாக்.
ல் கார்த்திகை 14 உலியம் பிரேசர்.
ல் ஆடி 23 எட்வார்டு ஆரிசன்.
ல் தை 16 ஜோசப்சாலிட்.
ல் தை 49 பிரான்ஸிஸ் ஆஸ்டிங்கு.
ல் ஐப்பசி 26 கதிமேனல் இல்லக்.
ல் தை 23 செப்கமக்கிர.
ல் வைகாசி 25 ஜார்ஜ மார்ட்டின்பிட்.
ல் மாசி 3 ரிச்சர்ட்பிக்கன்.
... தை 28 சி.கோல்மான்.
ல் கார்த்திகை 24 மேஜர் இஸ்திரான் சர்லாரென்ஷு.
ல் மார்கழி 12 ரிச்சார்டு பிரன்ச.
ல் பங்குனி-6 சானரிசார்டு இடைர்கு.
ல் சித்திரை 17-தாமஸ் ஆர்...
ல் தை 14 ஜார்ஜ பிக்கெட்டு.
ல் கார்த்திகை 14-இராபர்டு பாலக்கு.
ல் தை 25-சார்லிஸ் பக்சர்.
ல் மாசி 8-ஜோசப்டிபிரி.
...மாசி 2-அலெக்சாந்தர் ஒன்சி.
ல் மார்கழி 10-லார்டு பிக்கெட்டு.
ல் ஆவணி 2...ஜார்ஜ ...ஸ்திருட்டன்.
ல் ஆவணி ...1 ...ன் உண்டலி.
ல் மாசி-8-...ம்போல்.
ல் கார்த்திகை 8-ஜார்ஜ இஸாித் முதலானவர்களாம்.

...துரைகாயடு ஸமஸ்தானம் மங்கலடைந்துக் கொண்டு வரும் காலத்தில்
...வடிகருடைய ...புத்துவம் பெருமைப் பெற்றுங்க ஆரம்பித்து "அவர்க
... தேசா...மானம் மதாபிமானத்தினால் அம்மஹா ராவ்வடிகருடைய
...ம் இக்காட்டில் ...சிலவிடங்களில் இன்னும் பிரகாசிக்கின்றது. ஆகவே
...ருடைய சரித்திரத்தை இத்துடன்சேர்க்க வேண்டியதாயினும், இப்
...டைய ஆதி உற்பத்தி, மத்தியகாலஸ்திதி, தத்காலஸ்திதி
பற்றிய ...சரித்திரங்கள் ஆங்கிலமுதல் அனேகசுதேச பாஷைகளில் எழு
...க்கப் பட்டிருப்பதால், இனி இத்தென் தேசத்தில் பிறந்த, வித்து
...ன், மதாதிபதிகள், ஆழ்வார் ஆசாரியர் நாயன்மார்கள் தரும வான்க
... சரித்திரங்களை இதன் இரண்டாம்பாகத்திற் பதிப்பிக்கத் தீர்மானித்
...ரோம்.
...ந்த கவர்னர் ...புக்களுடைய சரித்திரங்கள் ஆங்கிலேய பாஷையிலு
...பான்மையின் தேசபாஷைகளிலும் எழுதி பதிப்பித்திருப்பதால், இங்
...ச் சா...ட்டு ...ச ஐ லகியமெனக்கொண்டோம்.